

Until You – Em Có Để Ta Hôn Em Không?

Contents

Until You – Em Có Để Ta Hôn Em Không?	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	57
17. Chương 17	59
18. Chương 18	64
19. Chương 19	70
20. Chương 20	73
21. Chương 21	76
22. Chương 22	77
23. Chương 23	82
24. Chương 24	86
25. Chương 25	90
26. Chương 26	96
27. Chương 27	105
28. Chương 28	109
29. Chương 29	111
30. Chương 30	112
31. Chương 31	113
32. Chương 32	118
33. Chương 33	129
34. Chương 34	132
35. Chương 35	137
36. Chương 36	138
37. Chương 37	141
38. Chương 38	142
39. Chương 39	146
40. Chương 40	147
41. Chương 41	149

42. Chương 42	154
43. Chương 43	158
44. Chương 44	159
45. Chương 45	162
46. Chương 46	163
47. Chương 47	167
48. Chương 48	172
49. Chương 49	176
50. Chương 50	180
51. Chương 51	182
52. Chương 52	185
53. Chương 53	189
54. Chương 54	190
55. Chương 55	193
56. Chương 56	195
57. Chương 57	198
58. Chương 58	200
59. Chương 59	204
60. Chương 60	206
61. Chương 61	210
62. Chương 62	213

Until You – Em Có Để Ta Hôn Em Không?

Giới thiệu

Tên khác: Từ Khi Có Em Chuyển ngữ và đánh máy: Orkid, aera (slappy), Linkmog Tác giả Judith McNaught

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/until-you-em-co-de-ta-hon-em-khong>

1. Chương 1

Tựa lên chồng gối satanh giữa chiếc giường vải lanh nhàu nhĩ, Helene Devernay ngẩng nhìn thân hình cơ bắp màu đồng với nụ cười tán thưởng khi Stephen David Elliott Westmoreland, Bá tước Langford, Nam tước Ellingwood, Tử tước thứ năm Hargrove, Tử tước Ashbourne, lồng vai vào chiếc áo sơ mi có viền mà chàng đã hất qua chân giường từ đêm qua. ”

Chúng ta vẫn định đến rạp hát tuần tới chứ?” Cô hỏi.

Stephen liếc nhìn cô với vẻ ngạc nhiên khi chàng nhặt cái ca vát lên. ” Dĩ nhiên“. Quay lại chiếc gương ở trên lò sưởi, chàng bắt gặp cái nhìn của cô trong khi chàng khéo léo luồn dải lụa trắng vào những nếp gấp rắc rối quanh cổ. ” Sao cô còn phải hỏi vậy?”.

” Vì Mùa hội bắt đầu vào tuần tới, và Monica Fitzwaring sẽ tới thành phố. Tôi biết được từ thợ may của tôi - cũng là của cô ấy”.

“Và?” chàng nói, điềm tĩnh nhìn vào cô trong gương, chàng thậm chí còn không biểu hiện lấy một phản ứng nhỏ nhất.

Thở dài, Helene cuộn người về chỗ của cô và chống lên bằng một khuỷu tay, giọng cô hối tiếc nhưng thành thật. ” Và tin đồn cho là anh cuối cùng cũng sẽ cho cô ta lời cầu hôn mà cô ta và bố cô ta đã chờ từ ba năm trước”.

” Đó là điều mà người ta đồn đại sao?” Chàng hỏi một cách bình thường, nhưng hơi nhướn lông mày lên, một cử chỉ yên lặng, và rất có hiệu quả để xoay sở truyền đạt sự không hài lòng của chàng với Helene vì đã gọi lên một đề tài mà chàng rõ ràng cảm thấy là chẳng liên quan gì tới cô cả.

Helene đã chú ý tới lời khiển trách không lời và kèm theo sự cảnh cáo ấy , nhưng cô đã nắm lấy lợi thế của cái mối quan hệ cởi mở - và rất hứng khởi - giữa họ mấy năm nay. ” Trong quá khứ, có hàng tá lời đồn đại rằng anh đã tiến sát tới việc cầu hôn một trong đám phụ nữ khao khát anh“, cô chỉ ra một cách bình thản, ” và, tới giờ, tôi chưa bao giờ yêu cầu anh xác minh hay phủ nhận bất kỳ cái nào trong số đó cả”.

Không trả lời, Stephen quay lại cái gương và nhặt áo choàng buổi tối của chàng từ cái ghế dài thêu hoa lên . Chàng nhét cánh tay mình vào những chiếc tay áo, rồi bước tới cạnh giường và cuối cùng cũng chú ý vào người phụ nữ nằm trên đó. Đứng đó, nhìn vào cô, chàng cảm thấy sự khó chịu của chàng đang giảm xuống đáng kể. Chống lên bằng một khuỷu tay, với mái tóc vàng trải dài qua tấm lưng và bộ ngực trần, Helene Devernay trông thật ngon mắt. Cô cũng thông minh,thẳng thắn, và thạo đời không kém, tất cả khiến cô trở thành một cô nhân tình đáng yêu cả trong lẫn ngoài phòng ngủ.

Chàng đã biết là cô quá thực tế để không nuôi dưỡng bất kì hi vọng bí mật nào rằng chàng sẽ cầu hôn, điều mà tuyệt đối không nên nhắc tới với một phụ nữ trong hoàn cảnh của cô, và cô cũng quá độc lập để sẽ không có mong muốn thực sự nào trong việc trói buộc cả đời mình với một người khác – những điều này cho phép củng cố chắc chắn mối quan hệ của họ. Hoặc chỉ là chàng nghĩ vậy. ” Nhưng giờ cô lại yêu cầu tôi xác định hay phủ nhận rằng tôi có dự định sẽ cầu hôn Monica Fitzwaring hay không chứ gì?” . Chàng hỏi một cách bình thản.

Helene tặng chàng một nụ cười âm áp, quyến rũ mà thường thì khiến cả cơ thể chàng muốn đáp lại. ” Phải”.

Stephen vuốt lại phần sau của chiếc áo jacket, chàng đặt tay lên hông và nhìn cô lạnh lùng. ” Và nếu tôi nói đúng là như vậy...?”

” Vậy thì, thưa ngài, tôi phải nói rằng anh sẽ mắc một sai lầm lớn. Anh có thích cô ta thật, nhưng đó không phải là tình yêu lớn, thậm chí cũng chẳng phải niềm đam mê gì lớn lao. Tất cả những gì cô ta có thể cho anh chỉ là vẻ đẹp bên ngoài, dòng dõi huyết thống của cô ta, và viễn cảnh về một người thừa kế. Cô ta không có sức mạnh ý chí của anh, không có trí tuệ của anh, và mặc dù cô ta có thể quan tâm tới anh, cô ta sẽ không bao giờ hiểu anh. Cô ta sẽ khiến anh chán ngắt cả trong lẫn ngoài phòng ngủ, và anh sẽ dọa dẫm, xúc phạm và chọc giận cô ta”

” Cám ơn, Helene. Tôi phải cho là mình thật có phúc khi được cô quan tâm như vậy tới cuộc sống riêng của tôi, và cô đã có thiện ý chia sẻ sự am hiểu của em trong việc tôi phải sống như thế nào.”

Cách lắng chuyện đầy châm chọc khiến nụ cười của cô giảm đi nhưng không hề biến mất. ” Đó, anh thấy không“. Cô hỏi êm ái. ” Em chỉ bị cảnh báo và uốn nắn nghiêm túc bởi giọng nói của anh, nhưng Monica Fitzwaring sẽ hoặc là bị giầy vò hoặc là bị xúc phạm ghê gớm”.

Cô nhìn thấy vẻ mặt chàng cứng đanh lại cùng lúc với giọng nói chàng trở nên lịch sự và vô cùng lạnh lùng,” Tôi xin lỗi, thưa bà“. Chàng nói, có vẻ như cúi đầu chế nhạo, ” Nếu tôi có lỡ dùng một giọng kém lịch sự với bà.”

Helene vươn dậy và lôi mạnh chiếc áo jacket của chàng với nỗ lực kéo chàng ngồi xuống giường cạnh cô. Khi đã thất bại, cô buông tay xuống, nhưng không buông vấn đề đó, và nụ cười của cô mở rộng để làm dịu đi tâm trạng của chàng. ” Anh không bao giờ nói với ai bằng cái giọng không lịch sự, Stephen. Thực ra, anh

càng khó chịu thì anh càng lễ độ cho tới khi anh quá lịch sự, quá tử tế rành rọt, tới mức ảnh hưởng của nó thực sự là rất đáng sợ. Thậm chí có thể nói là ...khủng khiếp”.

Cô run rẩy minh họa, và Stephen toét miệng cười không kìm được.

” Đó chính là điều tôi muốn nói đấy“, cô mỉm cười lại với chàng. ” Khi anh trở nên lạnh lùng và tức giận, em biết làm thế nào...”. Hơi thở của cô ngừng lại vì bàn tay to lớn của chàng đã trượt xuống dưới tấm ga trải giường và phủ lên ngực cô, những ngón tay của chàng như trên người cô.

”Tôi chỉ muốn sưởi ấm cho cô thôi”, chàng nói, bởi cô đã vươn tay quanh cổ chàng và kéo chàng xuống giường.

” ... và làm em mất tập trung ư?”

” Tôi nghĩ một bộ lông thú có thể làm việc đó tốt hơn nhiều”.

” Sưởi ấm tôi ư?”

” Không, làm cô mất tập trung”, chàng nói khi môi chàng phủ lên môi cô, và chàng tiếp tục công việc đầy hứng khởi là sưởi ấm, và đánh lạc hướng cả hai bọn họ.

Đã gần năm giờ sáng khi chàng bắt đầu mặc lại quần áo lần nữa.

” Stephen?”, cô thì thào giọng buồn ngủ khi chàng cúi xuống và ấn một nụ hôn tạm biệt lên trán cô.

”Mmmm?”

” Em có một lời thú tội.”

” Không thú tội gì cả“, chàng nhắc nhở cô. ” Chúng ta đã thỏa thuận ngay từ đầu rồi. Không thú tội, không buộc tội, và không hứa hẹn. Đó là cách mà cả hai ta đều muốn.”

Helene không phủ nhận điều đó, nhưng sáng nay cô không thể khiến bản thân mình tuân theo. ” Lời thú nhận của em là em đã phát hiện ra mình hầu như ghen tị khủng khiếp với Monica Fitzwaring”.

Stephen đứng thẳng lên với một tiếng thở dài thiếu kiên nhẫn, và chờ đợi, chàng biết cô nhất quyết phải nói ra, nhưng chàng không giúp cô việc đó. Chàng chỉ đơn giản là nhướng lông mày lên nhìn cô.

”Tôi biết là anh cần có người thừa kế”, cô bắt đầu, đôi môi đầy đặn của cô cong lên với nụ cười bối rối, ” nhưng anh có thể không cưới một phụ nữ trông xanh xao nhợt nhạt khi so sánh với tôi được không? Một người độc miệng nữa. Một phụ nữ đánh đá với một cái mũi hơi cong hay đôi mắt nhỏ tí sẽ rất hợp với tôi”.

Stephen cười khúc khích trước sự hài hước của cô, nhưng chàng muốn đề tài này được đóng lại vĩnh viễn nên chàng nói ” Monica Fitzwaring phải mối đe dọa với cô, Helene. Tôi không nghi ngờ gì về việc cô ấy biết mối quan hệ của chúng ta và cô ấy sẽ không định xen vào, kể cả khi cô ta nghĩ mình có thể làm điều đó”.

” Điều gì khiến anh chắc chắn thế?”

” Cô ấy đã tự nói ra điều đó“, chàng nói dứt khoát, và Helene vẫn có vẻ không tin nên chàng thêm vào, ”Với lợi ích là chấm dứt cả sự lo ngại của cô lẫn chủ đề này, tôi nói thêm rằng tôi thực sự đã có một người thừa kế hoàn toàn được chấp nhận là con trai của anh trai tôi. Hơn nữa, tôi không có dự định phải giữ vững phong tục, bây giờ hay tương lai cũng vậy, bằng việc tự cùm mình lại với một người vợ cho mục đích duy nhất là sinh ra một đứa trẻ thừa kế hợp pháp ”.

Khi Stephen kết thúc những lời nói thẳng thừng đó, chàng quan sát biểu hiện của cô thay đổi từ ngạc nhiên thành sự thất vọng một cách thú vị. Câu nói tiếp theo giải thích rõ sự bối rối rõ rệt của cô: ” Nếu không phải để có một người thừa kế, thì có lý do khả dĩ nào khác để một người đàn ông như anh cuối cùng có thể kết hôn?”

Nụ cười ngán ngùi và cái nhún vai hờ hững của chàng đã khiến cho tất cả những lý do thông thường của hôn nhân bị gạt đi vì chúng thật tầm thường, ngớ ngẩn, hoặc ảo tưởng. ” Với một người đàn ông như anh“, chàng trả lời với vẻ thích thú nhẹ nhàng không thể ngụy trang nổi sự khinh bỉ thật sự đối với hai trò hề song song với nhau: niềm hạnh phúc khi kết hôn và tính thiêng liêng của hôn nhân, hai ảo tưởng được nuôi

đường thậm chí ngay trong cái xã hội đầy mong manh và thao diễn mà chàng sống, ” Có vẻ như chẳng có đến một lý do thuyết phục nào để kết hôn cả”.

Helene chăm chú quan sát chàng, khuôn mặt cô ánh lên vẻ hiếu kỳ nhưng cẩn trọng, và dần dần hiểu ra. ” Em luôn tự hỏi rằng tại sao anh không cưới Emily Lathrop. Ngoài khuôn mặt và thân hình rất đang hoan nghênh của cô ta, cô ta cũng là một trong số ít những phụ nữ Anh thật sự đáp ứng đủ các điều kiện về tên tuổi và dòng dõi để cô ta xứng đáng được kết hôn với người gia tộc Westmoreland cũng như được sinh cho anh một người thừa kế. Mọi người đều biết rằng anh đã đấu súng với chồng cô ta vì cô ta, nhưng anh đã không giết ông ấy, mà cũng chẳng kết hôn với cô ta một năm sau, khi Ngài Lathrop già cả cuối cùng cũng ngã lăn quay và nằm chơi vơi giữa giun dưới lỗ.”

Đôi lông mày của chàng khẽ nhếch lên một cách thú vị khi cô sử dụng những từ lóng thiếu tôn kính với cái chết của Lathrop, nhưng thái độ của chàng đối với cuộc quyết đấu thì cũng hờ hững và bình thường như cô. ” Lathrop có một vài ý nghĩ rất kì cục và ngông cuồng về việc bảo vệ danh dự cho Emily và chấm dứt hết mọi lời đồn về cô ta, bằng cách chọn một trong số những kẻ được coi như là tình nhân của cô ta để thách đấu. Tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu được tại sao lão già tội nghiệp ấy lại chọn tôi giữa cả một đồng những ứng cử viên có thể sống sót được”.

“Bất kể ông ta dùng cách nào, thì hiển nhiên là tuổi tác đã làm rối trí ông ta rồi”.

Stephen nhìn cô tò mò. “Tại sao cô nói vậy?”

” Bởi vì cả kĩ năng dùng súng của anh lẫn kĩ năng trên đấu trường đều gần như là huyền thoại rồi còn gì. ”

” Bất kỳ đứa trẻ mười tuổi nào cũng có thể thắng nếu đọ súng với Lathrop,” Stephen nói, phớt lờ lời tăng bốc của cô về tài năng của chàng. ” Ông ta quá già và yếu đuối, đến nỗi còn không thể giữ cho vững được khẩu súng của mình hoặc là cầm nó cho thẳng. Ông ta đã phải dùng cả hai tay kia mà”.

” Và vì vậy anh đã để ông ta rời khỏi Rockham Green bình an vô sự?”

Stephen gật đầu. ” Tôi cảm thấy sẽ thật bất lịch sự khi giết ông ta trong hoàn cảnh đó”.

” Nếu xem xét việc ông ta cố tình thách đấu với anh trước bằng việc gọi thẳng anh ra trước mặt rất nhiều nhân chứng, thì rõ ràng anh đã thật tử tế khi giả vờ bắn trượt với mục đích tha cho niềm kiêu hãnh của ông ta.”

” Tôi không giả vờ bắn trượt, Helene“, chàng cho cô biết, rồi Stephen nhấn mạnh thêm, ” Tôi đã bắn lên trời”.

Hành động bắn chỉ thiên vốn ám chỉ lời xin lỗi và do đó cũng ám chỉ một sự thừa nhận về tội lỗi của người bắn. Nghĩ rằng chàng có thể có một vài cách giải thích khác cho việc đứng cách đối thủ hai mươi bước chân và cố ý bắn lên trời thay vì nhắm vào Ngài Lathrop, cô nói chậm rãi, ” Ý anh nói là anh thực sự ĐÃ là người tình của Emily Lathrop ư? Anh đã thực sự cảm thấy có lỗi ư?”.

” Như phạm tội ác ấy”, Stephen xác nhận dứt khoát.

” Liệu em có thể hỏi thêm một câu nữa không, thưa ngài?”

” Cô cứ việc hỏi,” chàng nhấn rõ ràng, cố gắng để che giấu sự khó chịu đang gia tăng vì mỗi bận tâm chưa từng có và không hề được chào đón của cô ta đối với cuộc sống riêng tư của chàng.

Trong dịp bày tỏ sự không chắc chắn đầy nữ tính rất hiếm hoi, cô thoáng nhìn đi chỗ khác như để lấy lại hết dũng khí, rồi cô quay lại nhìn thẳng vào chàng với nụ cười quyến rũ, bối rối mà chàng đáng ra đã không thể cưỡng lại nổi nếu như nó không kèm theo ngay một câu hỏi quá đáng tới nỗi xâm phạm vào những tiêu chuẩn thậm chí vốn rất dễ dãi của riêng chàng về sự đúng mực khả dĩ giữa hai giới với nhau. ” Ở Emily Lathrop có cái gì có thể khiến anh lên giường với cô ta vậy?”

Mối ác cảm tức thời của chàng đối với câu hỏi đã hoàn toàn bị lu mờ khi so với phản ứng tiêu cực của chàng đối với câu tiếp theo của cô. ” Ý em là, có điều gì cô ấy đã làm cùng với anh - hoặc làm CHO anh - mà em không làm khi chúng ta ở trên giường không?”

” Thực ra thì“, chàng trả lời, kéo dài giọng một cách lười biếng, ” Có một việc mà Emily đã làm khiến tôi đặc biệt thích.”

Với niềm háo hức khám phá ra bí mật của một người phụ nữ khác, Helene đã bỏ qua sự mỉa mai trong giọng nói của chàng. ” Điều gì cô ấy làm khiến anh đặc biệt thích vậy?”.

Ánh mắt chăm chú của chàng lướt xuống môi cô đầy gợi ý. “Tôi có nên chỉ cho cô thấy không?” chàng hỏi, và khi cô gật đầu, chàng cúi xuống cô, chống tay chàng lên cả hai bên gối để cho thất lưng và hông chàng chỉ cách vài inch trên đầu cô. ” Cô hoàn toàn chắc là muốn tham gia vào cuộc trình diễn này chứ?” chàng hỏi, cổ ý thì thầm một cách quyến rũ.

Cái gập đầu dứt khoát của cô đã đủ sự khôi hài và mời gọi để khiến chàng bớt khó chịu, để chàng ở đâu đó giữa sự tức cười và bức bối. ” Cho em thấy điều cô ta làm khiến anh đặc biệt thích đi”, cô thì thầm, trượt hai tay mình lên cánh tay chàng.

Stephen chỉ cho cô bằng cách đặt bàn tay phải lên miệng cô một cách dứt khoát, khiến cô giật mình với “cuộc trình diễn” rất phù hợp với lời giải thích hờ hững của chàng: ” Cô ấy đã kiềm chế không hỏi tôi những câu hỏi giống như của cô về CÔ hay bất kì người phụ nữ nào khác, và đó là cái điều mà tôi đặc biệt thích.”

Cô quay lại nhìn chăm chăm vào chàng, đôi mắt xanh của cô mở rộng với sự chán nản thất vọng, nhưng lần này cô đã không quên chú ý tới sự cảnh báo không chút khoan nhượng trong giọng nói êm dịu rất dễ hiểu của chàng.

” Chúng ta hiểu ý nhau rồi chứ, hả người đẹp tò mò của tôi?”.

Cô gật đầu, rồi lại liêu lỉnh cố gắng đẩy cán cân sức mạnh nghiêng về phía có lợi cho cô bằng cách lướt lướt trên lòng bàn tay chàng một cách tinh tế.

Stephen cười khoái trá trước mánh khéo của cô và bỏ tay ra, nhưng chàng chẳng còn tâm trạng cho trò chơi ái tình hay cuộc trò chuyện nào nữa, vì vậy chàng ấn một nụ hôn lướt qua trên trán cô và bỏ đi.

Bên ngoài, sương mù xám xịt và ẩm ướt che phủ cả màn đêm, chỉ có làn ánh sáng huyền bí yếu ớt từ những ngọn đèn dọc theo con phố là có thể xuyên qua nó. Stephen cầm lấy dây cương từ gã người hầu vừa thở phào và dịu dàng nói với cặp ngựa màu hạt dẻ đang giậm chân và lắc lắc đôi bờm. Đây là lần đầu tiên chúng chạy trong thành phố, và khi Stephen nói lỏng dây cương để cho chúng chuyển sang phi nước kiệu, chàng đã để ý thấy con ngựa đeo cương đang trở nên vô cùng bất kham trong sương mù. Tất cả mọi thứ đều làm con vật tức tối, từ âm thanh lóc cóc của chính chân nó trên con đường rải sỏi tới các bóng đen bên dưới những ngọn đèn đường. Khi một cánh cửa đập mạnh ra phía bên trái, nó lồng tránh sang một bên, rồi cố gắng tháo chạy. Stephen tự động siết chặt dây cương, và quay cổ xe ngựa lại đường Middleberry. Những con ngựa phi nước kiệu nhanh và đường như đã bình tĩnh hơn một chút. Bất ngờ một con mèo hoang gào lên và lao ra khỏi chiếc xe bỏ chỗ trái cây khiến một núi táo đổ ầm ầm ra phố. Cùng lúc đó, cánh cửa của một quán rượu mở ra, khiến ánh sáng ủa ra ngoài đường. Sự hỗn loạn như tuôn trào: lũ chó hú lên, những con ngựa trượt chân và lao điên cuồng, và một bóng đen lao đảo bước khỏi quán rượu, hấn biến mất giữa hai cổ xe ngựa đang cố gắng kìm lại... rồi ngay lập tức hiện ra trước cổ xe của Stephen. Tiếng hét cảnh báo của Stephen đã là quá trễ.

2. Chương 2

Dựa người một cách nặng nhọc vào chiếc gậy, người quản gia già đứng trong phòng khách tối tăm và lắng nghe trong sự im lặng đầy kính trọng khi người khách nổi tiếng thông báo tin là người chủ của người quản gia vừa đột ngột qua đời. Mãi tới khi Ngài Westmoreland hoàn thành câu chuyện của mình, viên người hầu mới cho phép bản thân thể hiện chút phản ứng nào với việc đó, và ngay cả sau đó, Hodgkin vẫn chỉ cố trấn an, “Thật đau đớn làm sao, thưa ngài, cho Ngài Berleton tội nghiệp, và cũng cho cả ngài nữa. Nhưng rồi thì - những tai nạn vẫn cứ xảy ra, đúng không, và người ta không thể đổ lỗi cho ai đó. Bất hạnh là không hạnh phúc, và đó là tại sao chúng ta lại gọi chúng như vậy.”

“Tôi sẽ khó mà gọi việc đâm vào ai đó và giết anh ta là một ‘sự bất hạnh’,” Stephen vặn lại, với một sự cay đắng dành cho bản thân chàng, chứ không phải người hầu. Mặc dù cái tai nạn vào buổi sáng sớm ấy lỗi phần nhiều do ngài Nam tước trẻ say xỉn đã nhảy vọt ra giữa đường trước xe ngựa của Stephen, sự thật là Stephen đã giữ dây cương và chàng còn sống và bình an vô sự trong khi ngài Burleton trẻ tuổi đã chết. Hơn nữa, dường như chẳng ai thương tiếc việc Burleton qua đời và trong thời điểm này, nó dường như là sự bất công cuối cùng với Stephen.

” Chắc hẳn là chủ của ông phải có họ hàng ở đâu đấy – ai đó mà tôi có thể đích thân giải thích về cái tai nạn này chứ?”

Hodgkin chỉ lắc đầu, vẫn rối bời bởi một sự thực kinh khủng rằng ông đột nhiên lại thất nghiệp và có khả năng sẽ giữ nguyên tình trạng đó tới hết phần đời còn lại của mình. Ông giành được vị trí này chỉ bởi vì không ai khác sẵn lòng làm việc như một quản gia, người dọn phòng, người hầu, và đầu bếp – và với số tiền công ít ỏi đến vô lý mà Burleton có khả năng trả.

Xấu hổ vì đã để đầu óc sao nhãng một lúc với việc tự thương xót bản thân, cũng như thiếu sót trong việc tỏ ra lịch thiệp đúng mực, Hodgkin hắng giọng và vội vàng thêm vào, ” Ngài Burlinton không còn ai là bà con gần, như tôi- tôi đã nói. Và vì tôi mới vào làm công cho ngài nam tước được 3 tuần, những người quen biết với ngài ấy không thực sự – ” Ông ta đột nhiên ngừng lại với một vẻ hoảng hốt trên mặt. ” Trong cơn choáng váng của mình, tôi đã quên khuấy mất vị hôn thê của ông ấy ! Lễ cưới đáng ra sẽ được tổ chức vào tuần này.”

Một cơn sóng tội lỗi mới mẻ nhấn chìm Stephen, nhưng chàng gạt đầu, và giọng chàng trở nên nhanh nhẹn và quả quyết. ” Cô ấy là ai và tôi có thể tìm cô ấy ở đâu ?”

“Tất cả những gì tôi biết là cô ấy là một người thừa kế người Mỹ ngài Nam tước đã gặp khi ông ấy ra nước ngoài, và rằng cô ấy sẽ tới đây ngày mai trên một con tàu tới từ thuộc địa. Cha cô ấy đã quá ốm nên không đi cùng được, vì thế tôi đoán chừng cô ấy hoặc đang đi với một người họ hàng, hoặc có lẽ với một bạn đồng hành là nữ giới. Tới qua, ngài Burleton đã đang kỷ niệm sự kết thúc của cuộc sống độc thân. Đó là tất cả những gì tôi biết.”

“Ông phải biết tên cô ta! Burleton đã gọi cô ta là gì ?”

Vừa căng thẳng do sự thiếu kiên nhẫn và cộc lốc của Ngài Wesmoreland vừa xấu hổ bởi trí nhớ tồi tệ của bản thân, Hodgkin nói với một chút bào chữa, ” Như tôi đã nói, tôi mới làm việc cho ngài Nam tước, và chưa được ông ấy hoàn toàn tín nhiệm. Khi có mặt tôi, ông ấy... ông ấy gọi cô ta là ” vị hôn thê của tôi“, hoặc là ” người thừa kế của tôi”!

“Nghĩ lại đi! Ông phải được nghe anh ta nhắc đến tên cô ấy một vài lần chứ!”

“Không... tôi... đợi đã, vâng! Tôi nhớ lại vài thứ ... tôi nhớ là tên cô ấy làm tôi nhớ tới tôi đã thật thích thú biết bao khi tới thăm Lancashire khi còn là một cậu bé. Lancaster!” Hodgkin kêu lên sung sướng. ” Họ của cô ấy là Lancaster, và tên thánh của cô ấy là Sharon. Không , không phải. Charise! Charise Lancaster!”

Hodgkin được đền đáp cho sự nỗ lực của ông ta bằng một cái gật đầu đồng ý nhẹ nhưng kèm theo là một câu hỏi dồn dập ” Thế còn tên chiếc tàu của cô ấy” Hodgkin đã quá được khích lệ và quá tự hào đến nỗi ông ta thực sự đập mạnh chiếc gậy xuống sàn với sự sung sướng khi câu trả lời bật ra khỏi đầu. ” Tàu Morning Star!” ông ta reo lên, sau đó đỏ bừng mặt xấu hổ với âm thanh náo nhiệt của mình và sự cư xử không đúng đắn.

“Còn gì nữa không” Tất cả những chi tiết sẽ có thể có ích khi tôi đối mặt với cô ấy.”

“Tôi có nhớ một vài chi tiết nhỏ nhặt khác, nhưng tôi không muốn mình tham gia vào những chuyện ngòi lê đôi mách. ”

“Cứ nói đi,” Stephen nói với sự cộc lốc không chủ ý.

” Quý cô đó trẻ và ‘quả là một cô nàng bé nhỏ xinh đẹp’ Nam tước đã nói thế. Tôi cũng đoán là cô ấy hẳn phải yêu ông ta điên cuồng và muốn kết hôn với ông ấy, trong khi cái tước hiệu Nam tước mới là mối quan tâm căn bản của cha cô ta.”

Hi vọng cuối cùng của Stephen là cuộc hôn nhân này chỉ đơn giản là một cuộc hôn nhân vì lợi ích cũng đã chết với cái tin rằng cô gái đã "yêu điên cuồng" vị hôn phu của cô.

"Thế còn về Burleton?" chàng hỏi khi kéo đôi găng tay. "Tại sao anh ta muốn cuộc hôn nhân này?"

"Tôi chỉ có thể suy đoán, nhưng ông ấy dường như cũng chia sẻ những cảm xúc của quý cô trẻ tuổi đó."

"Tuyệt vời," Stephen nhún nhó lăm lăm rồi quay ra cửa.

Chỉ tới sau khi Ngài Westmoreland đã bỏ đi, Hodgkin mới cho phép bản thân tuyệt vọng với tình cảnh khó khăn của mình. Ông thất nghiệp và gần như là lại không một đồng xu dính túi. Một khoảnh khắc trước đó, ông gần như cân nhắc để hỏi, thậm chí là cầu xin, ngài Westmoreland giới thiệu ông cho ai đó, nhưng đó sẽ là một sự tự phụ không thể tha thứ được và vô ích không kém. Cũng như Hodgkin đã nhận ra trong 2 năm ông miệt mài tìm việc trước khi được nhận vào một vị trí với ngài Burleton, rằng không ai muốn một người quản gia, người dọn phòng, hay người hầu, là người có đôi tay đã bị lốm đốm vì tuổi tác và cơ thể quá già và quá cồng khiến ông khó lòng đứng thẳng hay cố ép bản thân bước đi nhanh nhẹn.

Đôi vai gầy của ông rũ xuống vì thất vọng, khớp xương của ông đã bắt đầu đau nhức kinh khủng, Hodgkin quay lại và lê chân về phòng mình ở phía sau căn hộ tồi tàn. Ông đi được nửa đường thì tiếng gõ cửa dứt khoát, thiếu kiên nhẫn của ngài bá tước buộc ông phải từ từ quay ra phía cửa trước.

"Vâng, thưa ngài?" ông ta nói.

"Tôi chợt nảy ra ý nghĩ khi tôi đang bỏ đi," Ngài Westmoreland nói với giọng cộc lốc, thiết thực, "rằng cái chết của Burleton sẽ lấy đi của ông tất cả các khoản chi trả anh ta nợ ông. Thư ký của tôi, ông Wheaton, sẽ lo lắng việc đền bù cho ông." Khi chàng quay người bỏ đi, chàng thêm vào "Đội ngũ phục vụ của tôi luôn cần người thạo việc. Nếu ông không mong muốn nghỉ hưu ngay bây giờ, ông cũng có thể cân nhắc đến việc liên hệ với ông Wheaton về việc này. Ông ấy sẽ giải quyết các chi tiết." Rồi chàng bỏ đi.

Hodgkin đóng cửa và quay lại, nhìn chằm chằm trong sự choáng váng không thể tin được vào căn phòng bẩn thỉu trong khi sự cường tráng và tuổi trẻ bắt đầu dâng lên và tuôn trào một cách ầm ập trong mạch máu của mình. Không chỉ ông có một vị trí để tới mà là một vị trí là người hầu của một trong những nhà quý tộc nổi tiếng và có thế lực nhất châu Âu.

Vị trí đó đã không được đề nghị do lòng thương hại, điều đó Hodgkin hầu như chắc chắn, vì Bá tước Langford không hề được nói tới như kiểu người nuông chiều kẻ hầu người hạ, hay bất kỳ ai khác. Trên thực tế, người ta đồn rằng ngài bá tước là một người khá là xa cách, đòi hỏi cao, với những tiêu chuẩn cao nhất đối với những người phục vụ trong nhà và người hầu.

Mặc dù thế, Hodgkin không thể hoàn toàn xóa bỏ cái ý nghĩ đáng hổ thẹn rằng ngài bá tước đã đề nghị ông công việc đó biết đâu chỉ vì lòng thương hại, cho đến khi ông chợt nhớ ra vài điều mà ngài bá tước đã nói, những điều khiến Hodgkin trào dâng sự hài lòng và kiêu hãnh. Ngài Westmoreland đã ngụ ý đặc biệt là ông ta coi trọng Hodgkin như một người thạo việc. Ông ấy đã dùng chính từ đó!

Thạo việc!

Từ từ, Hodgkin quay lại về phía gương ngoài sảnh và với bàn tay đặt lên trên cái cán của chiếc gậy màu đen, ông nhìn chằm chằm vào sự phản chiếu của mình. Thạo việc ...

Ông đứng thẳng lưng lên, mặc dù sự cố gắng này hơi đau, sau đó ông uốn thẳng đôi vai hẹp của mình. Ông vươn bàn tay còn trống xuống dưới và cẩn thận vuốt cho mượt phía trước chiếc áo khoác đen đã bạc màu. Tại sao, ông trông không có vẻ là già lắm, Hodgkin quyết định- không già hơn 73 tuổi! Ngài Westmoreland chắc chắn đã không nghĩ là ông già yếu hay vô dụng. Không, thực mà!

Stephen David Elliott Westmoreland, Bá tước của Langford, đã nghĩ Albert Hodgkin đáng được bổ sung cho đội ngũ người phục vụ của mình! Ngài Westmoreland – người sở hữu nhiều tài sản trên khắp châu Âu, cùng với tước hiệu cao quý được thừa kế từ mẹ mình và hai tổ tiên người đã chỉ định ông là người thừa kế của họ- đã nghĩ Albert Hodgkin có thể là sự bổ sung có giá trị cho một trong những người phục vụ tuyệt vời của mình!

Hodgkin nghiêng đầu về một phía, cố gắng tưởng tượng ông ta sẽ trông như thế nào trong bộ đồng phục thanh lịch màu xanh lá cây và vàng của nhà Langford, nhưng thị lực của ông bắt chợt như nhòa đi và chấp chờn nước. Ông nâng bàn tay lên, những ngón tay gầy dài chạm tới sờ vào khóe mắt, cảm thấy có một sự ẩm ướt lạ.

Ông lau nước mắt, cùng với sự bốc đồng đột ngột và điên cuồng vùng vẫy cái gậy trong không khí và nhảy một điệu jig ngắn. Lòng tự trọng, Hodgkin đang cảm thấy một cách thật mạnh mẽ, còn hơn cả thích hợp với một người đang chuẩn bị gia nhập đội ngũ người hầu của Quý ngài Stephen Westmoreland.

3. Chương 3

Mặt trời, như một chiếc đĩa rực lửa, đang trôi về phía chân trời màu tím lúc người thủy thủ bước xuống cầu cảng tới chỗ cỗ xe ngựa đã đợi ở đó từ buổi sáng. " Nó đây rồi- tàu Morning Star", ông ta nói với Stephen, chàng đang đứng tựa vào cửa xe, lưỡi nhác quan sát cuộc ẩu đả say xỉn diễn ra bên ngoài quán rượu gần đó. Trước khi giờ tay chỉ về phía con tàu, người thủy thủ ném một cái nhìn thận trọng về phía hai người đánh xe, cả hai bọn họ đều cầm súng rất lộ liễu, và đều rất thờ ơ như chủ nhân của họ đối với những sự nguy hiểm tiềm ẩn ở khắp nơi trên bến tàu. "Chính là nó, ở ngay kia kìa", ông ta nói với Stephen, về con tàu nhỏ vừa mới cập vào cảng, những cánh buồm của nó lơ lờ như những cái bóng trong hoàng hôn. " Con tàu tới nơi hơi trễ".

Đứng thẳng lên, Stephen gật đầu với một trong hai người đánh xe, anh ném gậy thủy thủ một đồng xu vì sự làm phiền của chàng, rồi chàng bước chậm chạp xuống cầu cảng, ước gì mẹ hay chị dâu chàng có thể ở đây với chàng khi vợ chưa cưới của Burleton lên bờ. Sự có mặt của những người phụ nữ đáng ra có thể giúp giảm nhẹ cú sốc khi chàng phải thông báo cái tin buồn ấy cho cô gái, cái tin sẽ làm tiêu tan giấc mơ của cô ấy.

" Đúng là ác mộng!" Sheridan Bromleigh hét lên trước sự ngạc nhiên của cậu bé chạy việc trên tàu, người vừa quay lại để nói với nàng lần thứ hai về "một quý ông" đang đợi nàng trên bến cảng- một quý ông mà nàng đương nhiên ngầm hiểu là Ngài Burleton. "Nói ông ta đợi đi. Nói rằng tôi chết rồi. Không, bảo với ông ta rằng chúng tôi vẫn chưa sẵn sàng". Nàng đóng sầm cửa lại, cài then, và tựa lưng vào cửa, cái nhìn của nàng phóng về phía người hầu gái đang khiếp đảm, cô ta đang ngồi ở mép giường trong cái cabin mà cả hai phải ở chung, vo tròn cái khăn tay trong bàn tay mím mím của cô. "Đây chỉ là ác mộng, và khi tôi thức dậy vào buổi sáng, chuyện này sẽ qua đi, phải không Meg?"

Meg lắc đầu mạnh đến nỗi làm cho những sợi ruy băng trên chiếc mũ lắc lư theo. " Không phải là mơ đâu. Cô sẽ phải nói chuyện với ngài nam tước, nói với ông ta điều gì đó- điều mà ông ta sẽ không bực mình, điều gì đó ông ta sẽ tin".

" Ồ, chắc chắn là ngoại trừ sự thật", Sheridan nói một cách cay đắng. " Ý tôi là, nhất định ông ta sẽ chỉ hơi phật ý một chút nếu tôi nói rằng tôi đã thoát khỏi vị hôn thê của ông ta không đúng lúc cho lắm và ở một nơi nào đó dọc theo bờ biển nước Anh. Còn sự thật là tôi đã để lạc mất cô ta!".

" Cô không để mất cô ta, cô ta đã bỏ trốn! Cô Charise đã chạy trốn với ông Morrison khi chúng ta vừa dừng ở cảng cuối cùng."

" Bất kể điều đó, vấn đề là cô ta vẫn đang được giao phó trong sự chăm sóc của tôi, và tôi đã thất bại trong trách nhiệm với bố cô ta và với ngài nam tước. Không còn gì để làm ngoài việc ra ngoài kia và nói với ngài nam tước điều đó."

" Cô cấm được làm thế". Meg gào lên. " Ông ta sẽ ném thẳng chúng ta vào tù! Ngoài ra, cô phải làm sao để ông ta có thể đối tốt với chúng ta vì chúng ta chẳng còn ai khác để mà quay về, chẳng có nơi nào để đi. Cô Charise đã đem tất cả tiền bạc theo, và ở đây chẳng còn lấy một si linh nào để mua vé tàu về nhà."

” Tôi sẽ tìm một công việc nào đó”. Mặc dù những từ ngữ của nàng rất tự tin, nhưng giọng của Sherry thì run rẩy bởi sự căng thẳng, và nàng nhìn vào cái cabin bé tẹo, vô tình mong muốn có một nơi nào đó để trốn.

” Nhưng cô không có ai giới thiệu hay bảo đảm“, Meg lập luận, giọng của cô nghẹn lại vì nước mắt. ” Và chúng ta chẳng có nơi nào để ngủ tối nay và cũng không có tiền để ở trọ. Chúng ta sẽ phải tới khu ổ chuột. Hoặc còn tệ hơn!”.

” Còn gì có thể tệ hơn nữa?” Sheridan nói, nhưng khi Meg định mở miệng trả lời thì Sherry đã nắm lấy một tay và nói với giọng pha chút hài hước và vui vẻ ngày thường, ” Không, đừng, tôi xin cô. Đừng nghĩ tới ‘nô lệ da trắng’.”

Meg tái nhợt và miệng cô há hốc, giọng cô trở thành tiếng thì thào hoảng hốt. ” Nô lệ ... da trắng.”

” Meg! Trời ơi. Tôi chỉ nói đùa thôi mà. Một trò đùa vô vị”.

” Nếu cô ra ngoài kia và nói với ông ấy sự thật, họ sẽ ném thẳng chúng ta vào ngục.”

” Tại sao,” Sherry thốt lên, gần như kích động, điều mà nàng chưa từng trải qua trong đời, ” Tại sao cô cứ nói mãi về nhà tù vậy?”

” Bởi vì ở đây có luật lệ, thưa cô, và cô- chúng ta- chúng ta đã phá vỡ một vài trong số đó. Dù không chủ định, dĩ nhiên, nhưng họ sẽ chẳng thêm quan tâm. Ở đây, họ sẽ quăng cô vào ngục- chẳng cần câu hỏi nào, cũng không cần câu trả lời. Ở đây, chỉ có một vài người quan trọng và họ thuộc tầng lớp trên. Sẽ ra sao nếu ông ta nghĩ chúng ta đã giết cô ta, hay lấy trộm tiền của cô ta, bán cô ta, hoặc một vài điều quái quỷ như vậy? Lời nói của ông ta sẽ chống lại cô, và cô chẳng là ai cả, vì vậy luật pháp đứng về phía ông ta.”

Sheridan cố gắng nói gì đó để trấn an hoặc là hài hước, nhưng Sức chịu đựng cả về thể xác lẫn tinh thần của nàng đều đã quá mức từ những tuần căng thẳng không hề giảm sút, vật lộn với trận ốm kéo dài suốt chuyến đi trên biển, và sau đó là sự biến mất của Charise hai ngày trước.

Nàng nhận ra rằng ngay từ đầu đáng ra nàng không nên dấn mình vào cái việc điên rồ này. Nàng đã đánh giá quá cao khả năng của mình trong việc đương đầu với một cô nàng mười bảy tuổi được nuông chiều và ngu ngốc, tự thuyết phục bản thân mình rằng với kiến thức và bản tính thực tế, kết hợp với kinh nghiệm trợ giảng của nàng tại Trường Cô Talbot dành cho các quý cô trẻ, và nơi nàng đã theo học, chúng sẽ cho phép nàng xử lý một cách ổn thỏa bất kì rắc rối nào nảy sinh trong chuyến đi. Ông bố nghiêm khắc của Charise đã bị đánh lừa bởi cách cư xử lạnh lợi và thành thạo của Sheridan, nên khi bệnh đau tim của ông đột ngột ngăn cản ông khỏi chuyến đi tới Anh, ông đã chọn Sheridan trong số những người xin việc lớn tuổi hơn, nhiều kinh nghiệm hơn để hộ tống con gái ông tới Anh – và Sheridan, nàng chỉ hơn cô ta có 3 tuổi. Dĩ nhiên, Charise cũng đã làm điều gì đó với quyết định của ông; cô ta vùi vĩnh và hờn dỗi và nài nỉ rằng Cô Bromleigh sẽ là người hộ tống cô ta, cho tới khi ông cuối cùng cũng chấp nhận. Cô Bromleigh là người đã giúp cô ta viết những bức thư cho ngài Nam tước. Cô Bromleigh, cô ta đã nói với ông, không giống như những người khách có vẻ mặt chanh chua khác mà ông đã từng phỏng vấn; Cô Bromleigh là một người khách thú vị. Cô Bromleigh, cô ta đã cảnh báo ông một cách ranh mãnh, sẽ không để cô ta trở nên quá nhớ nhà tới nỗi muốn trở về Mỹ và cha cô, thay vì việc kết hôn với Nam tước.

Đó hoàn toàn là thật, Sheridan đã nghĩ với sự chán ghét. Cô Bromleigh hầu như phải chịu trách nhiệm hoàn toàn vì sự bỏ trốn của cô ta với một người gần như lạ mặt, một hành động bốc đồng dễ dãi giống như tình tiết của một trong những cuốn tiểu thuyết lãng mạn mà Sheridan đã chia sẻ với Charise trong chuyến đi biển. Di Cornelia đã rất phản đối những cuốn tiểu thuyết đó, và với những ” ý tưởng lãng mạn ngu ngốc” họ đặt ra, tới nỗi Sheridan thường phải đọc chúng một cách bí mật, với rèm luôn đóng xung quanh chiếc giường nhỏ của nàng. Ở đây, trong sự cô đơn, nàng có thể ném trái niêm phần khích ngọt ngào của việc một chàng quý tộc bánh bao - người đã đánh cắp trái tim nàng từ cái nhìn đầu tiên. Sau đó, nàng có thể ngã mình trên gối, nhắm mắt lại, và giả bộ rằng nàng là nhân vật nữ chính, đang khiêu vũ trong vũ hội trong chiếc áo dài lông lầy với mái tóc vàng nhạt được vấn cao phức tạp...đi dạo trong công viên với bàn tay xinh xắn đặt trên tay áo chàng và mái tóc vàng nhạt của nàng hé lộ dưới vành chiếc mũ bằng voan sang trọng. Nàng đọc mỗi cuốn tiểu thuyết nhiều lần tới nỗi có thể kể lại những đoạn mà nàng thích nhất trong trí nhớ và thay thế tên nàng vào chỗ nhân vật nữ chính...

Chàng Nam tước đã nắm lấy bàn tay Sheridan và nâng lên môi khi chàng khấn nài với sự nồng nàn bất tử. " Em là tình yêu duy nhất của tôi.."

Bá tước quá choáng ngợp vì vẻ đẹp của Sheridan,tới nỗi chàng mất kiểm soát và hôn lên má nàng. " Thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi không thể tự kiềm chế được. Tôi yêu em tha thiết!".

Và tiếp theo là phần đặc biệt yêu thích của nàng... phần mà nàng thường thích tưởng tượng nhất:

Hoàng tử ghì chặt lấy nàng trong vòng tay mạnh mẽ và siết chặt nàng vào trái tim chàng. "Nếu ta có một trăm vương quốc, ta sẽ đổi tất cả chúng để có nàng, em thân yêu của ta. Ta chẳng là gì cho tới khi gặp em."

Nằm trên giường, nàng đã thay đổi những tình tiết của các cuốn tiểu thuyết, đoạn đối thoại, và thậm chí cả những tình huống và địa điểm để phù hợp với bản thân nàng, nhưng nàng sẽ không bao giờ thay đổi nhân vật nam chính trong tưởng tượng của nàng. Chàng và chỉ có chàng là được giữ nguyên, và nàng biết mọi chi tiết về chàng, vì nàng đã sáng tạo ra bản thân chàng: Chàng rất khỏe, rất đàn ông và mạnh mẽ, nhưng chàng cũng rất tử tế, khôn ngoan, kiên nhẫn và dí dỏm nữa. Chàng cao và rất đẹp trai với mái tóc đen dày và đôi mắt xanh tuyệt đẹp có thể trở nên quyến rũ hoặc sắc sảo hoặc lấp lánh với sự hài hước. Chàng thích cười với nàng, và nàng kể cho chàng những câu chuyện tiểu lâm vui vẻ để khiến chàng có thể làm điều đó. Chàng thích đọc sách, và chàng còn hiểu biết hơn nàng và có thể còn nói nhiều hơn nàng nữa. Nhưng không thể quá trần tục hay tự hào hoặc là phức tạp. Nàng ghét sự kiêu ngạo và tính hẹp hòi và đặc biệt không ưa sự chuyên quyền, độc đoán và nàng đặc biệt ghét việc bị sai bảo một cách vô lý. Nàng có thể chấp nhận những điều như vậy từ những người cha của các học sinh ở trường, nhưng nàng biết nàng khó có thể phục tùng những thái độ trịch thượng của phái nam như vậy từ một người chồng.

Và, tất nhiên, nhân vật nam chính trong tưởng tượng của nàng sẽ trở thành chồng nàng. Chàng sẽ quỳ xuống và cầu hôn nàng với những lời lẽ như, " Anh đã không biết hạnh phúc là gì, cho tới khi gặp em... Anh đã không biết tình yêu là gì, cho tới khi em xuất hiện... Anh đã chỉ là một nửa người đàn ông với một nửa trái tim...cho tới khi gặp em". Nàng thích cái ý tưởng rằng người hùng của nàng sẽ thật sự cần đến nàng, rằng anh trân trọng các giá trị khác của nàng ngoài sắc đẹp. Sau khi chàng cầu hôn với những từ ngữ ngọt ngào và hấp dẫn đến thế, làm sao nàng có thể nói điều gì khác câu ĐỒNG Ý? Và vì vậy, với những ngạc nhiên đổ ập của tất cả mọi người ở Richmond, Virginia, họ sẽ kết hôn. Về sau, chàng sẽ đưa nàng đi, và cả Dì Cornelia nữa, tới lâu đài tuyệt diệu của chàng ở trên đồi, nơi chàng hiến dâng hết bản thân mình để khiến họ hạnh phúc, và là nơi mà mọi lo lắng cấp thiết nhất của họ chỉ là nên mặc những chiếc áo nào. Chàng cũng sẽ giúp nàng tìm người bố của nàng, và ông cũng sẽ tới sống cùng họ.

Khi nàng một mình trong bóng tối, chẳng còn quan trọng việc nàng không hề cầu nguyện để gặp được một người đàn ông như vậy, và cũng không hề gì nếu bằng một vài sự tình cờ rở rại nào đó nàng gặp được một người hoàn hảo chuẩn mực như thế, và chàng ta không thêm tặng cho Cô Sheridan Bromleigh lấy một cái nhìn qua. Vào buổi sáng, nàng sẽ chải ngược mớ tóc dày màu đỏ của mình khỏi trán và buộc chặt nó một cách đơn giản ở gáy, rồi nàng sẽ tới trường học, và không ai sẽ có thể biết rằng cô Bromleigh nghiêm nghị, người luôn được biết đến như là một "bà cô" đối với các học sinh, nhân viên, phụ huynh, lại là một kẻ lãng mạn hết thuốc chữa trong trái tim mình.

Nàng đã đánh lừa tất cả mọi người, cả bản thân nàng nữa, trong việc nghĩ rằng nàng là hình ảnh thu nhỏ của tính thực tế và hiệu quả. Giờ đây, kết quả của sự tự tin quá mức của Sheridan chính là việc Charise sẽ phải sống suốt đời trong cuộc hôn nhân với một Quý ông bình thường thay vì một Quý ngài, và Quý ông đó có thể khiến cuộc đời cô ta trở nên khốn khổ nếu hấn muốn. Nếu bố của Charise không chết vì tức giận và nỗi đau xé lòng, thì không nghi ngờ gì cả ông ta chắc chắn sẽ giành cả quãng đời còn lại tìm ra những cách hiệu quả nhất để khiến cuộc sống của Sheridan và Dì Cornelia trở nên khốn khổ. Và Meg nhút nhát, tội nghiệp, người hầu gái bị bóc lột của Charise suốt năm năm qua, chắc chắn sẽ bị đuổi mà không có tấm giấy chứng nhận nào, điều đó sẽ hủy hoại một cách rất hiệu quả cái viễn cảnh kiếm được một vị trí tử tế. Và đây đã là những khả năng tốt nhất!

Những viễn cảnh này chỉ dựa trên giả thuyết mà Sheridan và Meg có thể có khả năng trở về nhà bằng cách nào đó. Nếu Meg đứng, và Sheridan đã bị gần như bị thuyết phục bởi điều đó, thì Meg sẽ phải giành cả phần đời còn lại trong tù, và Sheridan Bromleigh – một Sheridan Bromleigh "nhạy cảm, thạo việc" - cũng sẽ là bạn tù của cô.

Những giọt nước mắt sợ hãi và hối hận làm cay xè hai mắt của Sherry khi nàng nghĩ tới những tai họa mà nàng đã gây ra, và tất cả chỉ bởi vì sự quá tự tin đến ngây thơ và mong ước ngu ngốc của nàng là được nhìn thấy thành phố Luân Đôn lấp lánh và tầng lớp quý tộc sang trọng như nàng đã đọc trong những cuốn tiểu thuyết của mình. Nàng đáng lẽ nên nghe lời Di Cornelia, người đã giảng giải cho nàng nhiều năm qua rằng khao khát được nhìn thấy những cảnh tượng phi thường kì diệu như vậy thì cũng tương đương với mong muốn với tay ra ngoài tầm với của bản thân; rằng lòng kiêu hãnh là một tội lỗi trước Chúa như sự tham lam và lười biếng; và rằng sự khiêm tốn ở một người phụ nữ sẽ hấp dẫn một quý ông hơn nhiều so với một sắc đẹp bình thường.

Di Cornelia đã đúng với hai thứ đầu tiên trong số những niềm tin đó, Sheridan nhận ra một cách muộn màng. Sherry đã cố gắng để ý tới sự cảnh báo của dì, nhưng có một sự khác biệt rất lớn giữa dì nàng và bản thân nàng đã khiến những lời cảnh báo về chuyến đi tới Anh khó lòng làm cho Sherry chấp nhận: Di Cornelia thích những gì có thể đoán trước được. Bà đã lớn lên với những lễ nghi, luôn gìn giữ những lễ thói ngày qua ngày hoàn toàn giống nhau tới nỗi đôi khi điều đó khiến Sherry cảm thấy như muốn khóc vì tuyệt vọng.

4. Chương 4

Khi nàng nhìn chăm chăm một cách bế tắc vào Meg tội nghiệp ở phía bên kia khoang tàu bé nhỏ, Sherry ước một cách chân thành rằng nàng có thể trở lại Richmond, ngồi với dì của nàng trong căn nhà nhỏ 3 phòng họ ở chung, thưởng thức một bình trà ngon theo lệ thường, và chờ đợi cả cuộc đời với trà ấm và sự tử tế nhạt.

Nhưng nếu Meg đúng về luật của nước Anh... thì Sheridan sẽ không bao giờ có thể về nhà, không thể nhìn thấy dì của nàng nữa, và cái ý nghĩ ấy gần như là phá hỏng nàng.

6 năm trước, khi nàng lần đầu tiên đến sống cùng với chị gái của mẹ, cái viễn cảnh sẽ không bao giờ gặp lại Cornelia Faraday đã làm cho Sheridan hoàn toàn hân hoan, nhưng cha của Sheridan không cho nàng một sự lựa chọn. Cho đến khi đó, ông đã đưa nàng đi từ nơi này tới nơi khác với mình trên chiếc xe ngựa chứa đầy các loại hàng hóa, từ những miếng da lông thú và nước hoa đến những chiếc bình sắt và cái chảo rơm, những đồ xa xỉ và nhu yếu phẩm mà ông bán hoặc đổi chác ở những nhà nông dân và những túp lều trên dọc “hành trình” của họ.

”Hành trình” của họ là bất cứ ngã ba đường nào họ tình cờ gặp và thấy cuốn hút - thường là đi về phía nam, dọc theo bờ biển phía đông, vào mùa đông và phía bắc vào mùa hè. Thỉnh thoảng họ rẽ sang phía tây khi ánh chiều tà đặc biệt rực rỡ vậy gọi, hoặc họ di chuyển theo hướng tây bắc bởi tiếng suối chảy róc rách ở hướng đó. Vào mùa đông, khi tuyết đôi khi làm cho việc di chuyển khó khăn hoặc không thể, luôn có một người nông dân hoặc một người giữ kho, người cần thêm những bàn tay giúp đỡ tự nguyện, và người cha Ai len của nàng sẽ lao động chân tay tạm thời cho vài đêm.

Kết quả là, vào khoảng thời gian Sheridan 12 tuổi, nàng đã ngủ ở mọi chỗ từ một cái chăn trong vựa cỏ khô đến cái giường lông chim trong một căn nhà nơi cư trú của một đám những quý bà vui vẻ, những người mặc những bộ áo dài sa tanh rực rỡ với những đường viền cổ quá trễ khiến bộ ngực chực như rơi ra ngoài ngay. Nhưng dù cho bà chủ nhà cho sự tạm thời của họ là một bà vợ nông dân khỏe mạnh hay vợ của người thuyết giáo có gương mặt nghiêm nghị hay một quý bà trong bộ váy xa tanh màu tím có đính những chiếc lông chim màu đen, những bà chủ nhà của họ gần như luôn kết thúc bằng việc mê mẩn Patrick và thể hiện như mẹ một cách quá mức với Sheridan. Bị quyến rũ bởi nụ cười thường trực, lúc nào cũng nhã nhặn, và sự tự nguyện làm những công việc nặng nhọc và dài để đổi lấy nơi ăn chốn ngủ, những phụ nữ sớm bắt đầu nấu những suất ăn đặc biệt lớn cho ông, nướng những món tráng miệng ông ưa thích và tự nguyện vá lại quần áo cho ông.

Những thiện chí đó cũng dành cho cả Sheridan. Họ trêu ghẹo nàng một cách trìu mến về sự rối bù của mái tóc đỏ rực của nàng và cười khi cha nàng gọi nàng là ”cà rốt nhỏ” của ông. Họ để nàng đứng trên chiếc ghế đẩu khi nàng tình nguyện giúp rửa bát, và khi nàng rời đi, họ đưa cho nàng những mảnh vải vụn hay

những cái kim tuyệt đẹp để nàng có thể tạo ra một cái chần mới hay cái váy cho búp bê của nàng, Amanda. Sheridan ôm chặt họ và nói với họ là nàng cả Amanda đều rất biết ơn, và họ mỉm cười, vì họ biết nàng thực có ý đó. Họ hôn nàng nụ hôn tạm biệt và ước rằng nàng sẽ trở nên cực kì xinh đẹp vào một ngày nào đó, và Sheridan đã cười lớn bởi vì nàng hiểu không thể nào họ thực có ý đó. Sau đó họ nhìn Sheridan và cha nàng đánh xe đi trên chiếc xe hàng khi họ vẫy tay chào tạm biệt và gọi to "Chúc may mắn" và "Sớm quay lại nhé".

Thỉnh thoảng những người mà họ ở cùng gợi ý cha nàng để mắt tới đứa nào đó trông số con gái họ, hay con gái người láng giềng một trong những con gái của họ hoặc con gái hàng xóm của họ, và nụ cười luôn nằm trên khuôn mặt Ailen đẹp trai của ông, nhưng đôi mắt ông tối lại khi ông nói, "Tôi rất biết ơn nhưng không. Thế sẽ là tội cưới một người trong khi đã kết hôn với người khác, khi mà mẹ của Sheridan vẫn sống trong tim tôi".

Nhắc đến mẹ của Sheridan đã là một việc có thể làm mờ đi nụ cười trong mắt ông, và Sheridan đã luôn bị gia tăng sự căng thẳng cho đến khi ông trở lại là chính mình. Nhiều tháng sau khi mẹ nàng và em trai nhỏ của nàng chết vì căn bệnh được gọi là băng huyết, cha nàng cư xử như một người xa lạ trầm lặng, ngồi bên lò sưởi trong cái buồng nhỏ, uống whiskey, bỏ bê những vụ mùa đang chết dần trên cánh đồng và chẳng buồn trồng trọt thêm gì nữa. Ông không nói chuyện, không cạo râu, hầu như ko ăn gì và dường như không quan tâm đến con la của họ có chết đói hay không. Sheridan, lúc đó được 6 tuổi và quen với việc giúp đỡ mẹ nàng, đã cố gắng tiếp quản những việc vặt trong nhà.

Cha nàng dường như không có ý thức về những cố gắng của Sheridan cũng như về những sai sót của nàng và nỗi buồn của nàng. Cho đến một ngày định mệnh, nàng làm bỏng cả tay mình cũng như cháy những quả trứng nàng làm cho ông. Cố gắng không khóc vì sự đau đớn trên cánh tay cũng như sự đau đớn trong tim, nàng kéo lê đồng đồ giặt xuống dòng sông cùng với những thứ còn sót lại của xà phòng giặt quần áo. Khi nàng quỳ gối xuống bờ và thận trọng nhúng cái áo sơ mi bằng vải flannel của cha nàng vào nước, những cảnh tượng của quá khứ hạnh phúc trong cùng một hoàn cảnh quay trở lại ám ảnh nàng. Nàng nhớ cách mẹ nàng thường ngâm nga khi bà giặt quần áo ở đây trong khi Sheridan giám sát Jamie nhỏ bé tắm.

Nàng nhớ cách Jamie ngồi trong nước, nói riu rít hạnh phúc, đôi bàn tay mũm mĩm của cậu bé vỗ vỗ vào nước trong niềm vui sướng đùa nghịch. Mẹ rất thích hát, bà đã dạy Sheridan những bài hát từ nước Anh và hát cùng với nàng khi họ làm việc. Thỉnh thoảng bà dừng hát và đơn giản lắng nghe Sheridan, đầu bà nghiêng về một phía, một nụ cười kỳ lạ, tự hào trên khuôn mặt bà. Nhiều khi bà quàng lấy Sheridan trong một cái ôm thật chặt và nói điều gì đó tuyệt vời, như là "Giọng của con thật ngọt ngào và rất đặc biệt – giống như là con vậy."

Những kỉ niệm về những ngày điền viên làm mất Sheridan đau đớn khi nàng quỳ gối xuống dòng nước. Những lời của bài hát ưa thích của mẹ thì thấm trong tâm trí nàng, cùng với kỉ niệm về nụ cười của mẹ nàng, đầu tiên là với Jamie khi cậu bé cười khúc khích và té nước, và tiếp đến là vào Sheridan, người cũng thường xuyên bị ướt. "Hát cái gì đó cho chúng ta, bà sẽ nói vậy, "Hát cho chúng ta, thiên thần .."

Sheridan cố gắng làm theo lời yêu cầu còn nhớ, nhưng giọng nàng nức nở và đôi mắt nàng sưng nước mắt. Dùng lòng bàn tay, nàng lau đi những giọt nước mắt chỉ để nhận ra rằng chiếc áo sơ mi của cha nàng đang trôi xuôi dòng, đã vượt khỏi tầm với của nàng, và thế là Sheridan đã thua trận đánh để trở nên dũng cảm và trưởng thành. Gập đầu gối tỳ vào ngực, nàng vùi khuôn mặt trong cái tạp dề của mẹ nàng và nức nở với sự đau buồn và hoảng sợ. Vây xung quanh với hoa dại mùa hè và mùi cỏ tươi, nàng rung rung qua lại, khóc cho đến khi cổ họng nàng đau và những lời của nàng chỉ là nhịp điệu rên rỉ thì thầm. "Mẹ ơi", nàng than khóc, "Con nhớ mẹ, con nhớ mẹ, con nhớ mẹ. Con nhớ Jamie. Làm ơn hãy quay trở về với cha và con. Làm ơn hãy quay trở về, làm ơn hãy quay trở về. Ôi, làm ơn. Con không thể làm một mình, mẹ ơi. Con không thể làm được. Con không thể, Con không thể."

Lời cầu nguyện đau buồn của nàng bị ngắt quãng bởi giọng nói của cha nàng – không phải cái giọng thần thờ, thiếu sức sống, xa lạ khủng khiếp của ông trong vài tháng vừa qua, mà là cái giọng nói trước đây- giờ khàn khàn với sự lo lắng và tình yêu. Cúi mình xuống bên cạnh nàng, ông kéo nàng vào hai cánh tay mình.

"Cha cũng không thể làm một mình," ông nói, bế nàng chặt hơn dựa vào ông. "Nhưng cha sẽ đánh cá là chúng ta có thể cùng làm với nhau, con yêu".

Sau đó, sau khi ông lau nước mắt cho nàng, ông nói, " Con có thích rời khỏi đây và đi du lịch, chỉ có con và cha? Chúng ta sẽ làm cho mỗi ngày là một cuộc phiêu lưu. Cha đã từng có những cuộc phiêu lưu tuyệt vời. Đó là cách cha đã gặp mẹ con như thế nào – cha đã có một cuộc phiêu lưu ở nước Anh , ở thung lũng Sherwyn. Một ngày nào đó chúng ta sẽ trở lại thung lũng Sherwyn, cha và con. Chỉ không phải là cách cha và mẹ con đã rời đi. Lần này, chúng ta sẽ trở lại theo một cách cao quý."

Trước khi mẹ của Sheridan chết, bà đã nói một cách lưu luyến về ngôi làng đẹp như tranh ở nước Anh nơi bà đã được sinh ra, về miền quê tuyệt đẹp của nó, về những con đường thẳng hàng cây, và những điệu nhảy bà đã tham gia trong những căn phòng hội họp ở đó. Bà thậm chí còn đặt tên Sheridan theo một loại hoa hồng đặc biệt đã nở trong nhà cha xứ, một loài hoa hồng đỏ đặc biệt mà bà nói nó nở vô số dọc hàng rào quanh nhà cha xứ. Mỗi bận tâm của cha Sheridan với sự trở lại thung lũng Sherwyn dường như bắt đầu sau cái chết của mẹ nàng.

Điều làm Sheridan khó hiểu trong một khoảng thời gian dài, tuy thế, là chính xác tại sao cha nàng muốn quay trở lại nơi đó nhiều đến vậy, đặc biệt khi người đàn ông quan trọng nhất trong làng dường như là một con quỷ, cao ngạo, con quái vật của một người đàn ông là Điền chủ Faraday, người không chế tất cả mọi người và người sẽ không làm một người hàng xóm tốt bụng chút nào khi cha nàng xây căn nhà lớn của ông bên cạnh nhà ông ta, đó là mục đích của ông.

Nàng biết cha nàng lần đầu tiên gặp Điền chủ Faraday khi ông đưa đến một con ngựa quý từ Ai len mà mà lão đã mua cho con gái, và nàng biết rằng từ khi cha nàng không còn họ hàng thân thuộc còn sống ở Ailen, ông đã quyết định ở lại đây làm chân giữ và huấn luyện ngựa cho điền chủ. Nhưng mãi cho đến khi nàng 11 tuổi nàng mới phát hiện ra rằng ngài lão điền chủ Faraday xấu xa, lạnh lùng, đáng ghét, cao ngạo thực sự lại chính là cha của mẹ nàng! Nàng luôn tự hỏi tại sao cha nàng lại mang mẹ nàng đi xa khỏi ngôi làng yêu dấu và sau đó đưa bà đến nước Mỹ, cùng với chị gái của mẹ nàng, người sau này định cư ở Richmond và từ chối nhúc nhích bất kì phân nào nữa. Chỉ hơi lạ là ngoài quần áo mặc trên người và một chút tiền ít ỏi, họ mang theo một chú ngựa tên là Vạch kết thúc – chú ngựa mà mẹ nàng thích đến nỗi phải mang nó theo và trả cả tiền vận chuyển nó, và vậy mà bà đã bán nó không lâu sau khi họ tới nước Mỹ.

Một vài lần cha mẹ nàng đã nói về chuyến đi từ nước Anh, nó luôn luôn dường như không hiểu sao vội vàng và gần như cũng không hạnh phúc, nhưng nàng không thể tưởng tượng tại sao nó lại trở nên như vậy, Thật không may, cha nàng không sẵn lòng một cách cứng rắn làm hài lòng sự hiếu kì của nàng ở điểm này, điều này buộc nàng không có sự lựa chọn chấp nhận kiềm chế sự hiếu kì của nàng và đợi cho đến khi họ xây xong căn nhà lớn ở thung lũng Sherwyn để nàng có thể tự tìm hiểu ra. Nàng lập kế hoạch để đạt được mục tiêu của nàng bằng việc hỏi tất cả các câu hỏi được che đậy một cách cẩn thận dù chỉ một lần thành công.

Còn theo nàng hiểu, cha nàng định đánh cược vào lá bài và xúc xắc để đạt được mục tiêu của ông, với bất kì khoản tiền nào mà họ có thể để dành và ông cũng thường tìm được những cuộc đổ đên dọc đường. Sự thật là, ông đơn giản không có vận may với cả bài lẫn xúc xắc, nhưng ông tin là điều đó sẽ thay đổi vào một ngày nào đó. " Tất cả những gì cha muốn, con yêu," ông nói với một điệu cười toe toét chỉ là đúng bàn chơi với vận may trường. Cha đã có vài lần như thế trong thời kì của cha, và nó lại đang tới. Cha có thể cảm thấy nó".

Chưa bao giờ ông nói dối nàng, khiến Sherry cũng tin vào điều đó. Và như thế họ lại tiếp tục cùng nhau rong ruổi, chuyện trò về nhiều chủ đề tầm thường như là những thói quen của loài kiến cho tới to tát như là sự hình thành vũ trụ . Với một số người, kiểu sống lang bạt của họ chắc hẳn là lạ lẫm. Ban đầu Sherry có vẻ cũng cảm thấy như vậy, lạ lẫm và sợ hãi, nhưng nàng đã sớm trở nên yêu thích nó.

Trước khi họ rời trang trại, nàng thực sự nghĩ là cả thế giới rộng lớn trông cũng giống hệt như đồng cỏ nhỏ bé của họ và rằng thật khó mà có ai khác sống ở phía bên kia ranh giới của nó. Còn giờ đây mỗi chỗ ngoặt đều có những cảnh tượng mới và sự háo hức gặp gỡ những con người thú vị dọc đường, những người cùng một hướng đi – những người du hành đến và đi từ những nơi rất xa và ngoại lai như Mississippi, hay Ohio, hay thậm chí cả Mexico nữa!

Từ họ, nàng đã nghe những câu chuyện kì lạ về những nơi xa xôi, những phong tục đáng ngạc nhiên, và những cách sống kì lạ. Và bởi vì nàng đối xử với tất cả mọi người giống như cha nàng - với sự thân thiện, nhã nhặn và thích thú- nhiều người trong số họ chọn lựa đi chung cùng xe của nhà Bromleigh vài ngày trong một khoảng thời gian hoặc thậm chí là vài tuần. Dọc đường Sheridan đã học thêm thậm chí nhiều hơn:

Ezekiel và Mary, cặp vợ chồng da đen với làn da trơn bóng như than, mái tóc xoăn đen, và những nụ cười ngập ngừng nói với nàng về một nơi gọi là châu Phi, nơi mà những cái tên của họ thật khác biệt. Họ dạy cho nàng những khúc thánh ca lạ kì, có nhịp điệu, nó không hẳn là một bài hát, nó khiến tinh thần nàng mạnh mẽ và sôi nổi.

Một năm sau khi Mary và Ezekiel đi con đường riêng của họ, một người Anh diêng tóc bạc với làn da dài dầu sương gió và nhăn nheo như da khô xuất hiện trên ngã rẽ của con đường trong một ngày mùa đông xám xịt, cưỡi trên một con ngựa đốm đẹp tuyệt sung sức và đầy năng lượng trong khi người cưỡi ngựa đã già và mệt mỏi. Sau khi được sự động viên đáng kể từ cha Sheridan, ông ta buộc con ngựa vào đằng sau chiếc xe, trèo lên khoang xe và trả lời câu hỏi của Sheridan, ông ta nói tên mình là Chó nằm ngủ.

Tối đó, ngồi bên đồng lửa trại, ông ta đáp lại câu hỏi của Sheridan về những bài hát của người Anh diêng bằng việc đưa một màn biểu diễn kì lạ, màn biểu diễn dường như bao gồm những âm thanh từ yết hầu được đệm bằng việc đập lòng bàn tay lên đầu gối. Nó nghe thật kì lạ và không êm ái đến nỗi Sheridan đã phải nén lại một nụ cười vì sợ làm tổn thương đến những cảm xúc của ông ta, và sau đó ông ta dường như hiểu đó là sự thích thú một cách hoang mang của nàng. Ông ta đột nhiên dừng lại và nhắm mắt. “Bây giờ,” ông nói, với giọng đột ngột và ra lệnh, “hãy hát một bài”.

Đến lúc đó, Sheridan đã quen ngồi quanh đồng lửa trại và hát với những người lạ như nàng đang nói chuyện với họ và như thể nàng hát- một bài hát Ailen mà cha nàng đã dạy nàng về một người đàn ông trẻ tuổi người đã mất đi tình yêu của mình. Khi nàng hát đến phần về người đàn ông trẻ đang khóc trong tim cho người thiếu nữ xinh đẹp, “Chó nằm ngủ” phát ra một tiếng đề nén trong cổ họng nó nghe như một tiếng khịt mũi và một tiếng cười. Một cái nhìn nhanh qua đám lửa tới cái ẩn tượng làm kinh hãi của ông chứng minh suy đoán của nàng là đúng, và lần này là Sheridan dừng lại ở nốt giữa.

“Khóc,” Người Anh diêng nói cho nàng với một giọng kiêu căng, trịnh thượng trong khi chỉ ngón tay vào nàng” là dành cho phụ nữ”.

”Ồ” nàng nói, thất vọng “Cháu- cháu đoán những người đàn ông Ailen, ồ, khác biệt bởi vì bài hát nói là họ khóc, và papa đã dạy nó cho cháu, và ông ấy là người Ailen”. Nàng tìm sự xác nhận từ cha nàng và nói ngập ngừng, “Đàn ông từ những vùng quê cũ có khóc, đúng không, papa?”

Ông bắn cho nàng một cái nhìn vui vẻ khi ông đổ cặn còn lại của cốc cà phê vào đồng lửa và nói, “Ồi, bây giờ, con yêu, Thế nếu mà cha nói họ làm như thế, và Ngài Chó nằm ngủ rời chúng ta với ý nghĩ rằng Ailen là một nơi buồn bã, đầy những chàng trai thiếu nữ tất cả trái tim họ khóc hết nước mắt và mang chúng những ống tay áo của họ thì sao? Đó không phải là một điều tốt đúng không? Và bây giờ nếu cha nói là họ không khóc, con có lẽ sẽ thôi nghĩ về bài hát và cha thành ra nói dối, vậy cũng không tốt chút nào”. Với một cái nháy mắt bí ẩn, ông kết thúc, “Giả sử cha nói với con là nhớ sai bài hát đó, và đó thực sự là những người Ý mới khóc thì sao nhỉ?”

Ông đã diễn đạt tất cả như thể nó là một phần của trò chơi ưa thích “Giả sử” của họ, một trò chơi họ đã sáng tạo ra và chơi thường xuyên cho qua thời gian trong suốt 3 năm lang thang. Thỉnh thoảng trò chơi cũng về những sự kiện nghiêm túc có khả năng có thật, như kiểu “Giả sử những con ngựa đi khắp khiêng thì sao?”. Thỉnh thoảng nó lại ngớ ngẩn kiểu “Giả sử một bà tiên đến và cho chúng ta một điều ước thì sao nhỉ”, nhưng không quan tâm đến tiền đề, kết quả luôn hướng tới giải pháp có thể tốt nhất trong khoảng thời gian ngắn nhất. Sheridan chơi rất khá, đến nỗi cha nàng phải tự hào tuyên bố rằng nàng khiến ông rất vất vả để giữ hòa với nàng.

Sheridan nhăn trán tập trung một chút, rồi nàng đưa ra giải pháp với một điệu cười khúc khích:” Con nghĩ cha tốt nhất là giả vờ có một số thứ cha phải làm bây giờ, vì thế cha không phải trả lời câu hỏi. Nếu cha nói bất cứ một điều gì, nó chắc chắn sẽ hạ cha xuống những cây tầm xuân”.

” Con đúng đấy”, ông nói, cười, sau đó ông nghe những lời khuyên của nàng sau khi chúc Chó nằm ngủ một buổi tối tốt lành một cách lịch sự. Cuộc trao đổi vui vẻ thậm chí không kiếm nổi một nụ cười yếu ớt từ người Anh diêng khắc kỉ, nhưng qua ánh lửa, ông gửi tới Sheridan một cái nhìn thật lâu và mãnh liệt, rồi cuộn chân của ông ta và biến mất vào cánh rừng trong đêm tối không một lời từ biệt.

Buổi sáng tiếp theo, Chó nằm ngủ đề nghị cho nàng cưỡi chú ngựa của ông –một niềm vinh dự mà Sheriddan nghi ngờ nảy sinh từ mong muốn ngồi thoải mái trên chiếc xe mà không chịu thừa nhận như vậy và bằng

cách đó để giữ mặt mũi. Sheridan, người chưa từng cười bất cứ cái gì, ngoại trừ con ngựa già, vòng lưng kéo xe cho họ, quan sát con vật xinh đẹp, sinh động với một chút kích động và khá nhiều lo sợ hồi hộp. Nàng gần như đã từ chối khi nàng bắt gặp cái nhìn đầy thách thức trên khuôn mặt người Anh diêng. Cẩn thận xen vào một âm thanh hồi tiếc trong giọng nói của nàng, nàng hướng sự chú ý vào việc họ không có một cái yên cương. Chó nằm ngủ gửi cho nàng một cái nhìn ngạo mạn và cao ngạo khác và nói cho nàng rằng các thiếu nữ người Anh diêng cười ngửa không yên và ngồi dạng chân.

Cái nhìn không chớp mắt của ông ta, kèm theo cái cảm giác là ông ta biết nàng sợ, nhiều hơn là nàng có thể chịu đựng. Sẵn sàng liều mạng sống và chân tay còn hơn là cho ông ta một lý do để đánh giá thấp nàng, và cũng như những đứa trẻ Ailen, nàng bước qua tới chỗ ông ta và nhận lấy cái dây thừng buộc ngựa từ tay ông ta. Ông ta không đề nghị giúp nàng trèo lên, vì thế nàng dẫn con ngựa qua tới cái xe, trèo lên, rồi mất vài phút cố gắng dắt khéo léo con ngựa tới một vị trí gần đủ để vắt chân lên lưng nó.

Khi nàng đã trèo lên lưng ngựa, nàng ước nàng đã không làm được thế. Từ trên lưng ngựa, mặt đất trông như rất xa, và rất rất cứng, nàng ngã 5 lần trong ngày hôm đó, và nàng có thể hầu như cảm giác được người Anh diêng và con ngựa bướng bỉnh của ông ta đang cười nàng. Khi nàng chuẩn bị trèo lên trong lần thử thứ sáu, nàng quá tức giận và quá đau nhức đến nỗi nàng giật mạnh cái dây thừng, túm lấy cái tai con ngựa và gọi nó là một con quỷ, dùng một từ tiếng Đức mà nàng đã được một cặp vợ chồng người Đức dạy trên hướng về Pennsylvania, rồi nàng tự nhắc bản thân lên khoang xe và giận dữ nắm quyền chỉ huy cưỡi ngựa. Mất mấy phút để nàng nhận ra loài ngựa Anh diêng đúng là hạng thân lừa ưa nặng bởi vì con ngựa dùng việc bước sang ngang và lồng lên và ổn định việc chạy nước kiệu một cách hồ hởi.

Tối đó, khi nàng ngồi cạnh đồng lửa trại quan sát cha nàng nấu súp, nàng đổi vị trí cho đỡ đau lưng và vô ý bắt gặp cái nhìn của Chó nằm ngủ, cái nhìn mà nàng đã cố tránh kể từ lúc nàng buộc lại con ngựa vào xe vào lúc sớm. Thay vì lời nhận xét bẽ bàng về khả năng cưỡi ngựa kém cỏi của nàng so với các gái Anh diêng, Chó nằm ngủ nhìn nàng không thay đổi trong ánh lửa bập bùng và hỏi một câu dường như chẳng ra đầu vào đầu

” Tên của cháu có ý nghĩa gì?”

” Tên của cháu có ý nghĩa gì á”? Nàng nhắc lại sau một thoáng suy nghĩ. Khi ông ta gật đầu, nàng giải thích rằng nàng được đặt tên theo một loài hoa nở trên mảnh đất của mẹ nàng ở nước Anh, ở nơi mà phải vượt qua biển. Ông ta lâu lâu không tán thành, và Sheridan đã rất giật mình đến nỗi thốt lên

”Ồ, vậy thì, tên của cháu nên có ý nghĩa như thế nào ạ?”

”Không phải là hoa, cháu ấy” ông ta nói, xem xét cẩn thận khuôn mặt tàn nhang và mái tóc ngô ngược của nàng.” Lửa, cháu đấy. Ngọn lửa. Thấp sáng.”

”Cái gì?Ồ!” nàng nói, cười hé ra sự thông cảm.” Ông muốn nói mái tóc của cháu trông giống như đang cháy bởi vì màu của nó đúng không? ” Mặc cho bản tính xa cách, nói chuyện cộc lốc, và con ngựa vô lễ của ông ta, Sheridan, như thường lệ, thân thiện một cách tự nhiên, tò mò dai dẳng và không đủ khả năng tức giận đến một giờ, ” Papa gọi cháu là ” Cà rốt” bởi vì mái tóc của cháu” Nàng nói với một nụ cười. ” Cà rốt là một loại rau màu cam ... giống như ... như ngũ cốc là một loại rau,” nàng thêm vào, ” Đó là tại sao ông ấy gọi cháu là “cà rốt””.

”Người da trắng không giỏi như người Anh diêng trong việc đặt tên.”

Lịch sự kiềm chế khỏi chú ý rằng đặt tên theo một con chó chính xác là không thích hợp hơn là đề cập tới như một loại rau, Sheridan nói, ” Vậy cái tên nào người Anh diêng sẽ đặt cho cháu?”

”Tóc của lửa,” ông thông báo, ” Nếu cháu là một đứa con trai, tên của cháu là là Khôn ngoan lâu năm.”

”Cái gì?” Sheridan ngây ra hỏi.

”Cháu đã khôn ngoan sẵn rồi!” ông làm cho giải thích một cách vụng về, “Khôn ngoan, nhưng không bị già. Mà trẻ tuổi,”

”Ôi, cháu thực sự thích được gọi là khôn ngoan!” Sheridan kêu lên, ngay tức thì đảo lại quyết định trước đây, quyết định nàng sẽ rất thích ông ấy, thật vậy. ” Khôn ngoan lâu năm,” nàng nhắc lại, đưa một cái nhìn hạnh phúc sang người cha đang thích thú.

“Cô bé con” ông mâu thuẫn, làm cụt hứng niềm vui sướng của nàng với thái độ trọng nam.” Đàn bà con gái thì không gọi là Khôn ngoan.”

„ Gọi cháu là Tóc của lửa.” Sheridan quyết định dù sao cũng sẽ thích ông và kiềm chế sự trả miếng tức giận rằng cha nàng kiêu gì cũng nghĩ nàng thông minh, trái ngược với quan điểm của ông ta.

” Tóc của lửa là một cái tên đẹp” thay vì thế nàng nói. Ông ta cười lần đầu tiên, một nụ cười ranh mãnh đã xóa đi hàng chục tuổi trên khuôn mặt ông ta và nó làm rõ ràng là ông ta biết rõ sự kiềm chế của nàng trên khuôn mặt đối với sự khiêu khích của ông ta.

” Cháu Khôn ngoan lâu năm,” ông ta nói, nụ cười của ông ta mở rộng ra khi ông ta nhìn cha nàng và gật đầu. Cha nàng gật đầu đồng ý trở lại, và Sheridan quyết định, cũng như mọi lần rằng cuộc sống thật vui vẻ, và rằng cho dù mỗi người bên ngoài có khác nhau đến mấy, thì bên trong cũng rất giống nhau. Họ thích cười và nói chuyện và mơ mộng ... và giả vờ rằng họ luôn dũng cảm, không bao giờ đón đau, và Nỗi sầu muộn chỉ là tâm trạng không vui thoáng qua . Và thường như thế.

5. Chương 5

Vào bữa sáng ngày hôm sau, cha nàng đã khen ngợi cái thắt lưng được tết và khâu hạt rất đẹp mà Chó Nằm Ngủ mặc quanh cái đai lưng bằng da hươu của ông và biết được rằng ông tự tay làm cái đó . Trong chốc lát, đã đi tới một thỏa thuận kinh doanh, Chó Nằm Ngủ đồng ý làm những cái dây lưng và vòng tay cho cha nàng để bán dọc đường.

Với sự cho phép của “người bạn đồng hành” mới của họ, nàng đặt tên con ngựa là Chạy Nhanh, và trong những ngày tiếp theo, Sheridan luôn luôn cười nó. Trong khi cha nàng và Chó Nằm Ngủ điem tỉnh trên chiếc xe ngựa thì nàng phi nước đại lên phía trước rồi phi trở lại với họ, cúi thấp ngang với cổ con ngựa, tóc nàng đung đưa trong gió lẫn với cả bờm ngựa đang tung bay, tiếng cười của nàng vang khắp dưới bầu trời trong xanh. Cùng ngày hôm đó nàng đã chế ngự được nỗi sợ khi phi nước kiệu, nàng tự hào hỏi Chó Nằm Ngủ rằng nàng đã bắt đầu cưỡi ngựa giỏi như một cậu bé Anh Đìeng chưa. Ông ta nhìn vào nàng như thể đó là một điều ngớ ngẩn, và chẳng khác nào là không thể xảy ra, rồi ông tung lỏi quả táo mà ông vừa ăn lên cổ bên cạnh con đường.

” Khôn ngoan lâu năm có thể nhặt nó lên từ lưng con ngựa đang chạy không?” ông ta trả lời, chỉ vào cái lỏi táo.

” Tất nhiên là không rồi,” Sherry nói, vẻ thất bại.

” Những cậu bé Anh Đìeng làm được.”

Trong ba năm tiếp theo, Sherry đã học để làm được việc đó và nhiều những ngón nghề khác- một vài trong số đó đã gợi lên những lời cảnh báo từ cha nàng. Chó Nằm Ngủ đã hoan hô mỗi một thành công của nàng với sự phê chuẩn bằng một câu cần nhần không khách sáo, kéo theo sau đó là một thách thức mới mẻ, tưởng như không thể, và rồi sớm hay muộn, Sherry cũng đều vượt qua được tất cả. Nguồn thu nhập của họ tăng lên là kết quả của những đồ thủ công phức tạp của Chó Nằm Ngủ, và họ đã được ăn uống tốt hơn là thành quả từ những kĩ năng săn bắn và câu cá tuyệt vời của ông.

Nếu mọi người thấy họ là một bộ ba khác thường- một ông già Anh Đìeng, một cô bé mặc quần da và có thể cưỡi ngựa mà không cần yên và ngồi quay đầu về sau mà vẫn phi nước đại, và một người đàn ông Ailen nói giọng nhẹ và tử tế, người có thể đánh bạc đều đặn nhưng với sự kiềm chế thận trọng – Sherry đã không để ý tới điều này.

Trên thực tế, nàng cho rằng những người sống trong những thị trấn bận rộn, đông đúc như Baltimore, Augusta và Charlotte sống cuộc sống lẻ loi và ngột ngạt nếu đem so sánh với cuộc sống của họ. Thực tế, nàng không mấy may để ý đến chuyện cha nàng đang mất quá nhiều thời gian kiếm đủ số tiền để xây dinh thự của họ trong làng của Chúa đã Sherwyn.

Nàng đã đề cập chuyện này với Raphael Benavente, một anh chàng Tây Ban Nha đang ở giữa độ tuổi đôi mươi đẹp trai, mắt xanh, một vài ngày sau khi anh ta quyết định đi cùng họ tới Savannah trên con đường của anh từ St. Augustine.

“Cara mia”, anh nói, cười thân mật. “Thật là tốt vì em không vội vàng, bởi cha em là một con bạc rất tệ. Anh đã ngồi đối diện với ông tôi qua trong một ván bài nhỏ ở chỗ gầy sòng của Madame Gertude, và ở đó có nhiều trò gian lận”.

” Cha em chưa bao giờ gian lận!” Nàng phản đối, nàng nhảy lên vì phẫn nộ.

” Không, điều đó thì anh tin“, anh ta nhanh chóng trấn an nàng, tóm lấy cổ tay áo nàng khi nàng lao đi. ” Nhưng ông đã không nhận ra những kẻ khác đang gian lận.”

“Đáng lẽ anh nên-” ánh mắt nàng thả tới khẩu súng anh ta đeo ở hông, và nàng càng thêm tức giận với cái ý nghĩ kẻ nào đó đã lừa cha nàng mất số tiền kiếm được khó khăn của họ -“bắn chúng! Phải, bắn tất cả bọn chúng, là điều đó đấy!”.

“Anh không thể làm việc đó, querida,” anh tuyên bố, trong sự thích thú một lần nữa lóe lên trên mặt anh ta. ” Bởi vì, em thấy đó, anh là một trong những kẻ gian lận.”

Sheridan giật mạnh cổ tay áo của nàng ra. ” Anh đã lừa cha tôi? ”

” Không, không, ” anh nói, và cố gắng một cách không thành công để nghiêm túc diễn giải ” Anh chỉ gian lận khi hoàn toàn cần thiết- như là khi những kẻ khác cũng đang gian lận- và anh chỉ lừa những kẻ cũng đang lừa anh. ”

Như nàng đã biết được sau đó, Raphael là một kiểu như chuyên gia cờ bạc, đã từng,- như chính anh ta thú nhận-, bị ném ra khỏi cái đồn điền rộng lớn của gia đình anh ta tại Mexico như một sự trừng phạt cho cái mà anh gọi là “nhiều kiểu xấu xa” của anh.

Sheridan , người đánh giá cao cái gia đình nhỏ bé của nàng, đã kinh hoàng khi khám phá ra rằng một vài cặp cha mẹ đã thực sự ném đứa trẻ của họ ra khỏi nhà, và nàng cũng thấy sợ ý nghĩ, rằng Raphael có lẽ đã làm việc gì đó không thể nói ra nên mới đến nỗi bị như vậy.

Khi nàng thận trọng bắt đầu cái đề tài ấy với cha nàng, ông đã đặt cánh tay lên vai nàng làm nàng vững dạ và nói rằng Raphael đã giải thích lý do thực sự mà anh bị đuổi đi khỏi gia đình, và đó là chuyện liên quan tới việc quan tâm quá mức tới một phụ nữ, người mà thật không may đã kết hôn.

Sheridan chấp nhận lời giải thích của cha mà không thêm câu hỏi nào nữa, không chỉ bởi vì cha nàng luôn rất thận trọng về nhân cách của bất cứ người đàn ông nào được phép đi cùng họ trong một khoảng thời gian dài, mà còn vì nàng muốn nghĩ điều tốt nhất về Raphael. Mặc dù nàng mới chỉ mười hai tuổi, nhưng nàng đã khẳng định rằng Raphael Benavente là người đàn ông đẹp trai và quyến rũ nhất trái đất - ngoại trừ cha nàng, dĩ nhiên.

Anh đã kể với nàng những câu chuyện tuyệt vời, chònh ghẹo những kiểu thô lỗ của nàng, và nói rằng một ngày nào đó nàng sẽ trở thành một người phụ nữ rất, rất đẹp. Anh nói đôi mắt nàng lạnh như những đám mây xám trong giông bão và bởi vậy Chúa đã tặng chúng cho nàng để đi cùng với lửa trên mái tóc nàng. Cho tới lúc đó, Sheridan vẫn chưa hề quan tâm chút nào tới vẻ ngoài của nàng, nhưng nàng đã hy vọng chân thành rằng Raphael đúng về nhan sắc trong tương lai của nàng và anh sẽ đứng ngồi không yên để khám phá ra điều đó. Cho tới lúc đó nàng vẫn hài lòng khi tắm nắng cùng anh và bị đối xử như một đứa trẻ.

Không giống hầu hết những khách lữ hành họ đã gặp, Rafe luôn có vẻ như có nhiều tiền và không có dự định gì đặc biệt hay là mục tiêu gì trong đầu. Anh ta đánh bạc thường xuyên hơn cha nàng và tiêu số tiền chiến thắng theo ý anh. Một ngày, sau khi họ đã dừng xe ngựa lại bìa rừng Savannah, Georgia, anh biến mất liền bốn ngày đêm. Khi anh xuất hiện trở lại vào ngày thứ năm, anh ta nồng nặc mùi dầu thơm và whiskey. Dựa vào vài mẩu đối thoại mà nàng đã nghe lỏm vào năm trước giữa một nhóm những người phụ nữ đã kết hôn tới Missouri với chồng của họ trong nhóm lữ hành nhỏ, nàng đã kết luận rằng trạng thái của Rafe là bằng chứng rằng anh đã ở cùng ” một ả gái điếm ”.

Mặc dù nàng chỉ có một cái ý nghĩ chưa đầy đủ về cái gọi là gái điếm, nhưng nàng đã biết được từ cuộc trò chuyện tương tự rằng một ả gái điếm là một phụ nữ không được đứng đắn và là người bị có vài thứ như sức

mạnh của quỹ sứ để ” dẫn dắt một người đàn ông ra khỏi con đường ngay thẳng ”. Dù Sherry không biết chính xác một người phụ nữ đã làm gì để trở nên không được tôn trọng, nhưng nàng biết đủ để phản ứng trở lại theo bản năng.

Khi Rafe trở lại vào ngày hôm đó, không cạo râu và có mùi của những cô gái điếm, Sheridan đã quì gối, cố gắng diễn đạt những lời cầu nguyện vụng về cho sự an toàn của anh ta và cố để không khóc trong sợ hãi. Trong những giây phút đó, nàng đã thay đổi từ sợ hãi sang ghen tuông căm phẫn, và nàng đã xa lánh và giận dữ cả ngày liền. Khi sự tán tỉnh của anh không khiến nàng dịu đi, anh đã nhún vai và tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong đêm tiếp theo, anh đã đi dạo tới trại của họ với một nụ cười tinh quái trên mặt và với một chiếc đàn ghi ta trên tay. Giả bộ phớt lờ nàng, anh ngồi xuống cạnh đồng lửa đối diện với nàng và bắt đầu chơi đàn.

Sherry đã được nghe các bản ghi ta khác từ trước, nhưng không phải như cái cách mà Rafe đã chơi bản này. Dưới những ngón tay lạnh lợi của anh, chuỗi âm thanh vang lên với giai điệu lạ và rộn ràng khiến trái tim nàng đập nhanh hơn và các ngón chân nàng như nhún nhảy bên trong những đôi giày cùng lúc với nhịp điệu. Sau đó đột nhiên nhịp điệu thay đổi và âm nhạc trở nên cực kì đắm chiêu và buồn tới nỗi chiếc ghita dường như đang khóc. Giai điệu thứ ba anh chơi thì nhẹ nhàng và vui vẻ, và anh nhìn vào nàng qua đồng lửa trại, nháy mắt với nàng, và bắt đầu nói những từ như đi cùng với bài hát như thể anh đang nói với nàng.

Nó nói về câu chuyện về một người đàn ông ngu ngốc đã không nhận ra những điều giá trị anh có hay một người phụ nữ đã yêu anh cho tới khi anh mất tất cả. Trước khi Sherry có thể phản ứng lại với sự bất ngờ và những khả năng-của điều đó, anh bắt đầu chơi một bản nhạc khác, đáng yêu và dịu dàng, một bài hát nàng biết. ” Hát với anh đi, querida ”, anh nói nhẹ nhàng.

Ca hát đã một trò tiêu khiển ưa thích cho nhiều người khi họ đi du lịch, bao gồm cả nhóm của nhà Bromleigh, nhưng trong đêm đó, Sherry lại cảm thấy rứt rứt và ngượng nghịu không thể nào giải thích nổi trước khi nàng nhắm mắt và phải khiến mình nghĩ rằng chỉ đến âm nhạc, và bầu trời và buổi đêm. Nàng hát cùng với anh, giọng nam trung sâu của anh đối âm với giọng cao hơn của nàng.

Vài phút sau đó, nàng mở mắt trong tiếng vỗ tay khen ngợi và đã choáng váng khi thấy một nhóm nhỏ những người cắm trại từ phía bên kia con đường đã tới để lắng nghe nàng.

Đó là lần đầu tiên của rất nhiều, rất nhiều đêm khi nàng hát trong khi Rafe chơi đàn và một đám đông tụ tập lại để lắng nghe. Thỉnh thoảng, khi họ ở trong một ngôi làng hay thị trấn, mọi người bày tỏ sự cảm kích của họ với quà tặng như thức ăn và thậm chí là tiền. Vào những tháng sau đó, Rafe dạy nàng chơi ghi ta, dù nàng chưa bao giờ chơi tốt được như anh, và anh đã dạy nàng tiếng Tây Ban Nha, thứ mà nàng đã nói hầu như cũng tốt như anh, và tiếng Ý, thứ tiếng mà không ai trong hai người nói tốt cả.

Theo yêu cầu của Sherry, anh đã để mất tất cả những người mà cha nàng đánh bạc cùng, và số tiền thắng bạc của cha nàng bắt đầu tăng lên. Anh thậm chí còn bắt đầu nói chuyện với Patrick về việc trở thành những đối tác trong tất cả những việc mạo hiểm mà nghe thú vị khủng khiếp, và với Sheridan nàng không thấy chút hứa hẹn nào cả, nhưng cha nàng luôn luôn lắng nghe với sự thích thú.

Người duy nhất dường như ít hài lòng với sự có mặt của Rafe là Chó Nằm Ngủ, ông đã nhìn người đàn ông khác với sự chê bai rõ rệt và từ chối làm bất cứ điều gì hơn là việc cầu nhàu với anh, và chỉ có trong câu trả lời cho một câu hỏi thích hợp, trực tiếp. Với Sherry, ông trở nên khá thu mình, và khi nàng buồn rầu tìm lời khuyên từ cha trong vấn đề này, ông đã nói Chó Nằm Ngủ có lẽ cảm thấy không vui vì nàng đã không dành nhiều thời gian nói chuyện với ông như nàng vẫn làm trước khi Rafe đi cùng họ. Sau đó, Sherry đã thực hiện nó có mục đích là tìm lời khuyên của Người Anh điêng và cưỡi ngựa bên cạnh ông trong chiếc xe ngựa thường xuyên hơn khi nàng cưỡi ngựa cạnh Rafe.

Sự vui vẻ và ôn hòa đã trở lại nhóm của họ, và mọi thứ có vẻ hoàn hảo và ổn định... cho tới khi cha nàng quyết định sẽ có một chuyến thăm tới bà chị gái không chồng của mẹ nàng ở Richmond, Virginia.

6. Chương 6

Sheridan đã háo hức về cuộc gặp mặt với người họ hàng duy nhất còn sống của mình, nhưng nàng lại cảm thấy xa cách trong căn nhà nhỏ bé, ngột ngạt của dì Cornelia và hoảng sợ là nàng đang chuẩn bị làm vỡ một trong những cái đồ trang trí mong manh hoặc làm bẩn những thứ trông như khăn tay bằng ren thứ mà bề ngoài có vẻ như vậy. Mặc mọi sự đề phòng của nàng, Sherry đã có một cảm giác kinh khủng là dì của nàng không hề thích nàng một chút nào và bà ta phản đối hoàn toàn mọi thứ Sherry nói và làm. Sự nghi ngờ đó đã được khẳng định bằng một cuộc đối thoại đáng xấu hổ mà nàng tình cờ nghe được giữa dì và cha nàng chỉ hai ngày sau khi họ tới nơi.

Sherry đang ngồi trên cạnh của chiếc ghế để chân, nhìn ra ngoài đường phố, khi những giọng nói đã bị chặn lại ở phòng bên cạnh làm nàng quay lại ngạc nhiên và tò mò bởi âm thanh của tên nàng. Nàng đứng dậy và hướng bước đi quanh những đồ gỗ, rồi nàng ghé tai mình vào cánh cửa. Trong chốc lát, nàng nhận ra rằng sự nghi ngờ của nàng là đúng: dì Cornelia, người dạy dỗ các quy tắc ở trường dành cho các cô gái trẻ của những gia đình giàu có, không hài lòng một chút nào với Sheridan Bromleigh, và bà ta đang đối xử với Patrick với một sự trách móc giận dữ vì chính chủ đề đó

“Anh đáng bị đánh bằng roi ngựa vì cái cách anh đã nuôi dạy đứa trẻ đó,” dì Cornelia huênh hoang với âm điệu khinh bỉ và vô lễ mà cha của Sheridan bình thường sẽ không bao giờ tha thứ cho bất kỳ ai, lại chịu đựng một mình trong sự im lặng như thể là ông có vẻ đã làm vậy. “Con bé không thể đọc, và nó không thể viết, và khi tôi hỏi nó liệu nó có biết những buổi cầu kinh không, nó bảo tôi và nó không ”quỳ gối lâu“. Rồi nó bảo tôi – và tôi trích lại – ” Vị chúa tốt có lẽ không thích nghe bài thuyết giảng kinh Phúc âm của các vị cha xứ nhiều như thích những cô gái điếm, những người dẫn đàn ông ra khỏi con đường của sự tốt đẹp và đúng đắn.”

“Bây giờ Cornelia-” cha nàng bắt đầu, với một âm thanh trong giọng nói của ông mà hầu như âm thanh giống một điệu cười bị kiềm chế. Cornelia Faraday hiển nhiên cũng nghĩ nó nghe giống như một điệu cười, bởi vì bà ta trực tiếp nổi xung lên với cái mà Rafe gọi là một cơn thịnh nộ quý sự.

” Đừng có cố lừa phỉnh tôi với cái sự quyến rũ giả tạo của anh, anh - anh đồ vô lại. Anh lừa phỉnh em gái tôi cưới anh và đi lang thang nửa vòng thế giới với cái trí tưởng tượng của anh về một cuộc sống mới ở nước Mỹ, và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì đã không cố gắng dừng con bé lại. Tôi tệ hơn, tôi đã đi cùng! Nhưng tôi sẽ không đứng yên và giữ im lặng lần này, không khi anh đã biến con gái của em gái tôi thành một – một tròล้อ bịch! Con bé đó, nó đã gần như đủ lớn để lấy chồng, không hề cư xử như một phụ nữ, nó thậm chí trông cũng không giống một phụ nữ. Tôi không chắc là nó biết nó là một phụ nữ! Nó không bao giờ mặc thứ gì ngoài những cái quần và những đôi ủng, nó rám nắng như một đứa mọi rợ, và nó chửi rủa như một kẻ thiếu văn minh! Cách cư xử của nó thật đáng chê trách, nói thì thẳng như ruột ngựa, đầu tóc thì rối bời, và nó chả hiểu gì về ý nghĩa của từ ,’nữ tính” cả. Nó lại còn thông báo với tôi, mặt dày mày dạn, rằng hiện tại nó chưa quan tâm đến chuyện hôn nhân, nhưng nó “tơ tưởng đến ” một kẻ nào đó tên là Raphael Benavente và nó sẽ có lẽ đề nghị hắt ta hỏi cưới nó một ngày nào đó. Cô gái trẻ đó – và tôi sử dụng một từ rất thiếu chính xác trong trường hợp của Sheridan- thật sự có ý định tự đề xuất hôn nhân - và hơn thế nữa, người đàn ông cô ta lựa chọn có vẻ như là một gã Tây Ban Nha vô công rồi nghề , kẻ mà cô ta tự hào tuyên bố với tôi, biết tất cả mọi thứ quan trọng- bao gồm cả làm thế nào để gian lận bài bạc! Đây,” dì Cornelia hoàn thành trong âm lượng gia tăng của sự chiến thắng đầy giận dữ, ” Tôi thách anh ủng hộ tất cả những cái đó!”

Sherry nín thở và đợi với một chút hân hoan vì cha nàng sẽ phóng ra câu trả lời đả kích bảo vệ nàng vào người đàn bà đáng ghét, có khuôn mặt chanh chua, người đã khéo moi ra những tâm sự của Sherry bằng những câu hỏi của bà ta và đang sử dụng những câu trả lời thành thật của nàng để chống lại nàng.

” Sherry không chửi thề!” cha nàng đáp trả có một chút không thỏa đáng, nhưng ít nhất ông lên tiếng như thể tâm trạng của ông đã bắt đầu đạt đến điểm nguy hiểm. Dì Cornelia không bị hăm dọa như những người khác khi Patrick Bromleigh cuối cùng cũng mất bình tĩnh.

“Ồ, nó làm đấy!” Bà ta quát lại ” Con bé đã va mạnh khuỷu tay sáng nay và nó đã chửi thề BẢNG HAI THỨ TIẾNG! Tôi đã chính tai nghe thấy!”

“Thật chứ, ”Patrick kéo dài giọng kinh tởm, ” và làm thế nào chị biết con bé đang nói gì?”

“Tôi biết tiếng Latin đủ để có thể hiểu ‘Dios Mio’ ! là một lời báng bổ.”

“Nó có nghĩa là ”Chúa ơi“, Patrick bảo vệ, nhưng ông đột nhiên lên tiếng với vẻ có lỗi và không được thuyết phục lắm khi ông thêm vào, ” Con bé hiển nhiên đang cố gắng lễ phép mà chị đã quá lên về những thứ con bé không làm!”

Sherry cong người xuống và ghé mắt vào lỗ khóa. Cha nàng đang xúc động, hoặc với sự xấu hổ hoặc với sự tức giận, và hai bàn tay ông đang nắm chặt hai bên, nhưng dì Cornelia vẫn đứng ngay trước mặt ông, lạnh lùng và bất động như tảng đá.

“Điều đó chỉ ra anh biết ít như thế nào về việc cầu nguyện hay về con gái anh,” Cornelia mắng lại một cách khinh khỉnh. ” Cứ nghĩ đến những loại người mà anh cho con bé kết bạn tôi lại rùng mình, nhưng tôi hình dung khá rõ ràng để hiểu con bé đã bị phơi bày trước trò lừa gạt và chửi rủa, và rằng anh đã cho phép những kẻ lừa đảo bài bạc rượu chè, giống cái loại như Mr. Raphael đó, nhìn cách ăn mặc khiếm nhã của con bé. Chỉ mình Chúa biết những ý nghĩ xấu xa mà con bé gọi cho hân và tất cả những gã đàn ông đã nhìn thấy nó với mái tóc đỏ thả hết ra giống như một đứa phóng đảng. Và tôi thậm chí chưa thêm nói đến người bạn ưa thích khác của nó – Một gã Anh điên, kẻ cùng ngủ với những con chó! Một kẻ du đảng kẻ –”

Sherry nhìn cái quai hàm mím chặt của cha nàng với cơn giận giữ một khoảnh khắc trước khi dì Cornelia nói tới Chó nằm ngủ, và trong một giây phút ngắn ngủi Sherry nửa lo sợ, - và nửa hi vọng - rằng ông chuẩn bị đâm dì Cornelia thẳng vào mắt vì những điều ghê tởm đó. Thay vì thế, ông nói với cái giọng kèm theo sự day nghiêng khinh miệt:

” Chị đã trở thành một bà cô không chồng suy nghĩ xấu xa, hằn học, Cornelia - cái loại người giả vờ rằng tất cả đàn ông đều dâm dăng, và rằng họ thèm khát tất cả những người phụ nữ mà họ thấy, khi sự thật là chị tức giận vì không có người đàn ông nào thèm khát chị cả! Và hơn thế nữa, ” ông hoàn chỉnh, cái giọng nói đặc sệt chất Ailen khi sự kiềm chế và lý trí của ông biến mất ngay tức khắc, “Sherry có thể mới gần 14 tuổi, nhưng nó rõ như ban ngày là ngực lép như chị! Trên thực tế, Nelly, cô gái,” ông kết thúc với sự chiến thắng, “Sherry tội nghiệp đang thể hiện những dấu hiệu trở thành hình ảnh của chị. Và không có đủ rượu trên trái đất của chúa để làm một người đàn ông ham muốn chị, vì thế tôi đồ là nó đủ an toàn”.

Tại lỗ khóa, Sheridan chỉ nhận ra rằng một lời lăng mạ chính xác đã áp đảo lại “bà cô không chồng suy nghĩ xấu xa, hằn học”, và nàng gơ tay lên bịt mồm để ngăn sự vui mừng. Thật không may, dì Cornelia không bị phá hủy bởi lời lăng mạ của người em rể như Sherry mong muốn. Bà ta hất cằm lên, nhìn thẳng vào mắt ông, và trả miếng với sự khinh khi băng giá, ” Tôi nghĩ đã có lần một lần khi anh không phải cần đến rượu, đúng không, Patrick ?”

Sherry không có một chút khái niệm dù là sơ sài nhất về việc mà dì Cornelia ám chỉ. Trong một giây, cha nàng dường như cũng lặng đi, và sau đó tức giận, và rồi ... bình tĩnh lạ lùng.

“Giỏi lắm, Cornelia ,” ông nói nhẹ nhàng. ” Nói giống hệt sự kiêu ngạo của diên chủ Faraday, cô con gái cả. Tôi gần như quên mất chị đã từng là ai, nhưng chị thì không, phải vậy không?” Những dấu hiệu cuối cùng của sự tức giận đã biến mất hoàn toàn khi ông nhìn quanh căn phòng nhỏ xám xịt, và ông lắc đầu, cười buồn bã. “Đừng có bận tâm khi chị sống trong một căn nhà khó mà lớn hơn một cái phòng chứa đồ trong lâu đài Faraday, hay rằng chị thêm vào sinh hoạt bằng việc dạy phép tắc xã giao cho con cái của những người khác, chị vẫn là con gái của diên chủ Faraday, kiêu căng và ngạo mạn như trước đây.”

“Vậy có lẽ anh cũng sẽ nhớ,” dì Cornelia nói bằng âm điệu nhỏ hơn nhưng không hề nhượng bộ, ” mẹ của Sheridan là em gái duy nhất của tôi. Và tôi nói một cách thành thật với anh, Patrick , rằng nếu cô ấy còn sống để nhìn cái thuốc giải độc .. cái trò cười .. mà anh đã làm với Sheridan , cô ấy sẽ chết khiếp. Không, ” dì Cornelia nói hoàn toàn dứt khoát ” cô ấy sẽ xấu hổ vì con bé”.

Ở bên kia cánh cửa, Sheridan trở nên cứng nhắc với sự cảnh báo đầy hoang mang. Xấu hổ vì nàng? Chắc chắn, mẹ nàng sẽ không bị xấu hổ vì nàng, không vì Sheridan , bà đã yêu Sheridan . Những ảo ảnh của mẹ nàng ở trang trại xoáy qua ý nghĩ của nàng .. mẹ nàng đặt bữa tối lên bàn và mặc một cái tạp dề sạch sẽ, cứng, tóc bà cuộn thành một búi giản dị sau cổ ... mẹ chải mái tóc của Sheridan với những nhát dài cho tới khi nó nổ lách tách mẹ nàng cúi người gần hơn vào ánh đèn khi bà may cho Sheridan một cái ” váy đặc biệt” từ những mảnh đăng ten và vải cotton mà người ta bán.

Với một ảo ảnh về cái tạp dề cứng và mái tóc sáng của mẹ vẫn nằm trong ý nghĩ của nàng, Sheridan dang rộng hai cánh tay và nhìn xuống người. Nàng đang đi đôi ủng đàn ông bởi vì nàng không thích bắn khoăn đến đẳng ten, và chúng dễ xước và vô vị. Cái quần túm da hoẵng của nàng bị ố bẩn, không kể đến nó đã bị mòn vì ngồi, quanh eo nàng là một cái thắt lưng được bện lại mà Chó nằm ngủ đã làm cho nàng dễ phục vụ cho hai mục đích là giữ cho cái quần của nàng không tuột và cái áo khoác vừa vặn. Đáng xấu hổ...

Không chú tâm, nàng quay ra tấm gương soi nhỏ trên chỗ bồn rửa mặt của dì nàng, di chuyển gần hơn tới nó để nhìn chăm chăm vào mặt và tóc nàng. Hình ảnh trên tấm gương làm cho nàng quay trở lại lời cảnh báo, sau đó nàng dừng lại và chớp mắt và lắc đầu để xua đi cái ảo ảnh đó. Trong giây lát nàng đứng yên không nhúc nhích, hoàn toàn bối rối với việc làm thế nào để sửa chữa những vấn đề này, rồi nàng đưa hai tay lên đầu, cố gắng chải bằng những ngón tay qua những mảng rối bù của mái tóc đỏ dài, “phóng đảng” của nàng. Những ngón tay nàng dừng lại, không thể xuyên qua nhiều hơn vài inch tới những chỗ rối, vì thế nàng thử những cách khắc phục bằng việc đặt hai lòng bàn tay vào các phía ngược nhau của mái tóc và ấn xuống thật mạnh. Sau đó nàng thận trọng lại gần cái gương một lần nữa. Chưa bao giờ cẩn thận như vậy nàng đưa hai tay ra xa. Tóc nàng xo tung ra ngoài. Nàng trông không hề giống mẹ một chút nhỏ nhất nhất. Nàng thực tế là không giống với bất kì phụ nào mà nàng đã nhìn thấy- một sự thật rằng nàng vừa nhận thức được và không để ý đến nó, cho đến khoảnh khắc này.

Dì Cornelia nói nàng trông giống như một .. trò hề, và bây giờ Sheridan nghĩ về nó, mọi đối xử với nàng có một chút kì lạ dạo gần đây- đặc biệt là những người đàn ông. Họ nhìn chăm chăm vào nàng theo một cách khác thường? Một cách đầy khao khát? Cha nàng hiển nhiên không chú ý đến điều đó, nhưng vào năm ngoái, ngực của Sheridan phồng lên khiến nàng khá là bối rối và thính thoảng nó hiện vẫn hiện ra cho dù nàng đã cẩn thận như thế nào để cố gắng giữ cho áo khoác đóng kín.

Dì Cornelia nói nàng trông phóng đảng. Phóng đảng? Sheridan nhăn trán, cố gắng nhớ ra khi nào và như thế nào mà nàng đã nghe được từ đó đã được sử dụng. “Phóng đảng” có một vài cách kết nối với một con điểm ... một người đàn bà hư hỏng... Một người đàn bà hư hỏng ” phóng đảng”! Chính là nó! Đó là Sheridan sao?

Một đồng nước mắt không rõ từ đâu sưng lên trong cổ họng nàng trước sự nhận thức đó. Dì Cornelia có lẽ đã đúng về điều đó và tất cả những thứ khác nữa- và, tồi tệ nhất trong tất cả, là mẹ của Sheridan có lẽ sẽ xấu hổ vì nàng bây giờ. Xấu hổ.

Sheridan bị tác động quá mạnh đến nỗi nàng đơn giản chỉ đứng tại đó, bất động. Nhiều phút sau nàng nhận ra rằng dì nàng đang đòi hỏi nàng phải đi theo bà để Sheridan có thể có một mái nhà và sự giáo dục hợp với khuôn phép, và cha của Sheridan chỉ đang đưa ra sự phản đối yếu ớt. Khi nó cuối cùng đã lắng xuống, nàng lao ra phía trước, vấp chân vào cái ghế để chân ngu ngốc của dì nàng trong sự vội vàng, và giật mạnh làm mở cánh cửa.

” Không, Papa, đừng! Đừng bỏ con ở đây! Làm ơn!”

Ông trông như bị ám ảnh và giằng xé, và Sheridan lợi dụng sự do dự của ông, lao mình vào vòng tay ông.

” Làm ơn, con sẽ đi giày của phụ nữ và sửa chữa mái tóc phóng đảng của con và tất cả những thứ khác, nhưng đừng để con ở lại đây.”

“Không, con yêu”, là tất cả những gì cha nàng nói, và nàng cảm thấy rằng nàng đang thua cuộc.

” Con muốn đi cùng cha và Rafe và Chó nằm ngủ! Đó là nơi con thuộc về, bất kể dì ấy có nói gì đi nữa!” Sheridan vẫn đang nói điều đó sáng hôm sau khi ông rời đi.

“Cha sẽ quay lại trước khi con nhận biết được điều đó,” ông nói chắc chắn. “Rafe có một vài ý tưởng hay. Bọn cha sẽ làm ra cả đồng tiền, và bọn cha tất cả sẽ quay lại vì con trong một năm- nhiều nhất là hai. Con sẽ hoàn toàn trưởng thành lúc đó. Chúng ta sẽ tới thung lũng Sherwyn, và cha sẽ xây cho chúng ta căn nhà lớn đó, giống như cha đã hứa với con, con yêu. Con sẽ thấy.”

“Con không muốn một căn nhà lớn,” Sheridan gào lên, đầu tiên là nhìn vào Rafe, người đang đứng trên đường, trông đẹp trai và dữ tợn, và rồi tới Chó nằm ngủ, người mà nét mặt không biểu lộ ra điều gì. “Con chỉ muốn cha, và Rafe và Chó nằm ngủ!”

“Cha sẽ quay lại trước khi con nhận biết là cha đã đi,” ông hứa, lờ đi những tiếng nức nở của nàng và gửi cho nàng nụ cười Ailen ấm áp của ông mà phụ nữ luôn thấy nó quá quyến rũ. Bằng một đòn phỉnh phờ đầy sáng tạo, ông thêm vào, “Hãy nghĩ Rafe sẽ choáng như thế nào khi bọn ta đến vì con và con là một quý cô trẻ tuổi đáng yêu, mặc những chiếc váy và .. và đang làm những thứ di con sẽ dạy con.”

Trước khi nàng có thể bảo vệ, ông gỡ tay nàng ra khỏi cổ, đội mũ lên, bước lại, và nhìn Cornelia. “Tôi sẽ gửi tiền mà tôi có thể kiếm được”

Cornelia gật đầu như thể chấp nhận lương thực từ một lão nông và chẳng nói gì cả, nhưng tối thiểu thì cách cư xử của bà ta dường như không làm ông bận tâm.

“Ai biết đâu được,” ông nói với một nụ cười toe toét tinh nghịch, “có thể chúng ta sẽ thậm chí là mang con trở lại nước Anh với bọn ta. Con sẽ thích điều đó, đúng không, Nelly- sống ngay dưới mũi của Điền chủ Faraday, tổ chức buổi thiết triều trong một căn nhà lớn hơn cả nhà của ông ta? Cha dường như nhớ rằng phòng khách luôn đầy chật những anh chàng tán tỉnh con.” Với một nụ cười chế giễu, ông thêm vào, “ Tuy thế chẳng ai trong số họ đủ tốt cho con, đúng không, Nelly? Nhưng rồi, có lẽ họ sẽ trở nên tiến bộ hơn cùng với tuổi tác.”

Sheridan , người đang cố để thở một cách chậm rãi vì thế nàng không khóc như một đứa trẻ, quan sát ông nhún hai vai trong sự lạnh nhạt tuyệt đối từ sự im lặng tàn nhẫn của dì nàng, rồi ông quay người lại và trao cho Sheridan một cái ôm thật nhanh và chặt.

“Viết cho con nhé,” nàng khấn nài ông.

“Cha sẽ viết,” ông hứa.

Khi ông bỏ đi Sherry quay lại một cách chậm chạp để nhìn vào khuôn mặt vô cảm của người phụ nữ, người gây ra sự phá hủy hoàn toàn của cuộc đời nàng và là người họ hàng nữ còn sống duy nhất của nàng.

Đôi mắt xám của nàng đầy nước mắt, Sherry nói một cách rất mềm mại và rất rõ ràng, “ Tôi ... tôi ước tôi đã không bao giờ tới đây. tôi ước sao chưa bao giờ nhìn thấy mặt dì! Tôi ghét dì.”

Thay vì tát nàng, việc mà Sherry biết bà ta có quyền làm thế, dì Cornelia nhìn nàng rất lạ vào mắt và nói, “ Ta chắc là cháu sẽ làm như vậy, Sheridan . Ta dám chắc cháu sẽ còn ghét ta nhiều hơn nữa trước khi chuyện này kết thúc. Ta, tuy nhiên, ít nhất là không có ghét cháu. Bây giờ, chúng ta có nên dùng một ít trà trước khi chúng ta bắt đầu những bài học của cháu?”

“Tôi ghét cả trà nữa,” Sheridan thông báo cho bà ta, hất cái cằm nàng với góc độ kiêu ngạo nhất của nó và đáp trả lại cái nhìn lạnh lùng của dì nàng- một tư thế không chỉ là theo bản năng nhưng giống hệt với dì nàng. Dì nàng chú ý tới sự giống nhau, thậm chí mặc dù Sheridan không ý thức được điều đó.

„Đừng có cố gắng nhìn chằm chằm để làm ta phải bối rối với cái ấn tượng đó, nhóc con. Ta đã thành thạo với cái nhìn kiêu đó lâu lắm rồi và ta đã khá là miễn dịch với chuyện đó. Ồ Anh, cháu đáng ra sẽ được phục vụ chu đáo,nếu cháu được biết tới là cháu gái của Điền chủ Faraday. Tuy nhiên, đây là nước Mỹ, và chúng ta không còn tự hào với mối quan hệ với điền chủ nữa. Ở đây, chúng ta tốt nhất là giấy rách phải giữ lấy lề. Ở đây, ta dạy cách cư xử cho những đứa trẻ của những người mà ta đã từng có một thời đối xử như những người hạ cấp, và ta may mắn đã có công việc này.

Ta cảm ơn đáng tối cao vì ta có thể có căn nhà ấm cúng này cho riêng mình, và ta không ngoảnh lại nhìn về quá khứ. Một người nhà Faraday không than vãn. Hãy nhớ lấy điều đó. Và ta không hề hối hận một chút nào vì những sự lựa chọn của cuộc đời ta. Vì một chuyện nữa, ta không phải là một con rối của người khác nữa. Ta đã không còn phải thức dậy rồi tự hỏi ngày hôm nay sẽ có sự náo động nào diễn ra. Ta tự điều khiển một cuộc sống ngăn nắp, trật tự, đáng kính trọng.”

Bà ta bước lại khi bà hoàn thành bài diễn thuyết đó, và với vài thứ có lẽ thực sự là sự thích thú, bà ta quan sát cô cháu gái đang bắt động.

” Cháu gái, nếu cháu muốn để được chấp nhận cái vẻ của thái độ kiêu căng lạnh lùng lợi thế nhất, ta khuyên rằng cháu nhìn xuống phía cái mũi của cháu tới ta chỉ một chút thôi- phải rồi, chỉ vậy thôi. Nếu là ta, ta sẽ làm thế.”

Nếu Sheridan không quá đau khổ và quá cay đắng, nàng có lẽ sẽ cười lớn. Cuối cùng ,nàng đã học cười lại- khi nàng học tiếng Latinh và cách cư xử của quý cô. Di của nàng là một giáo viên nghiêm khắc, nhất quyết rằng Sheridan học mọi thứ mà bà biết, và Sheridan sớm nhận ra rằng ẩn dưới sự cứng nhắc khuôn phép của di nàng, có một sự quan tâm sâu sắc và thậm chí sự yêu mến với cô cháu gái bướng bỉnh. Sheridan là một học trò nhanh nhẹn, ngay khi nàng bỏ qua được sự oán hận. Học sách, như nàng khám phá, giúp nàng giảm nhẹ sự buồn tẻ của cuộc sống mà không phải để tâm trí vào những cuộc cười ngửa tự do trên những con ngựa đốm hay ngân nga cùng với những sợi dây đàn ghi ta, hay cười đùa dưới những vì sao nữa.

Sự trao đổi, thậm chí là một cái gật đầu thoáng qua giữa một người của phái kia là bằng chứng của sự lắng lơ và, vì thế bị cấm đoán, chuyện trò làm quen với một người lạ gần như là sự ngoại tình. Hát chỉ được phép thực hiện trong nhà thờ, và không bao giờ, bất cứ lúc nào, bất cứ lúc nào việc đó được chấp nhận ở bất kì hình thức nào. Thay vì những thứ thú vị mà nàng đã quen có được, là thử thách mơ hồ của việc học cách rót trà trong khi giữ cái ấm ở đúng góc độ, của việc đặt dao và đĩa ở đúng chỗ sau bữa tối- những việc bình thường, chắc là như vậy, nhưng khi di Cornelia nói, ” Biết được phải cư xử như thế nào là tài sản quý nhất của cháu- duy nhất của cháu, trong hoàn cảnh của chúng ta.”

Lí do của bà trở thành bằng chứng khi Sheridan 17 tuổi: mặc một bộ áo dài nâu đơn giản với mái tóc được cuộn lại trong một cái búi tóc gọn gàng, được giữ trong trong một cái mũ mà nàng tự móc lấy, Cô Sheridan Bromleigh được giới thiệu với bà Adley Raeburn, bà hiệu trưởng của trường học nơi di Cornelia dạy học. Bà Raeburn, người tới nhà theo lời mời của di Cornelia , nhìn chăm chăm trong chốc lát vào mái tóc và khuôn mặt của Sheridan – một phản ứng khác thường từ một người thành phố mà trở nên rõ rệt hơn về sau. Vài năm trước, một Sheridan Bromleigh ít tuổi hơn, thiếu giáo dục và trầm lặng nhìn một cách ề dề xuống đôi ủng của cô hoặc giật mạnh cái mũ xuống qua mặt hoặc đòi hỏi để biết cái gì làm một người lạ há hốc mồm ra.

Nhưng đây là một Sheridan mới, một phụ nữ trẻ người nhận thức rõ ràng rằng nàng trở thành một gánh nặng kinh tế. Bây giờ nàng đã kiên quyết trở thành một người kiếm tiền, không chỉ vì lợi ích của di nàng, hay đơn giản chỉ là vì hiện tại, mà vì lợi ích của bản thân nàng và vì luôn luôn như vậy. Trong thành phố, nàng nhìn thấy bộ mặt của sự nghèo khổ và đói khát lan rộng- những thứ mà dường như rất hiếm ở nông thôn. Giờ đây Sheridan đã ở thành phố, và có vẻ là sẽ như vậy cho tới hết cuộc đời nàng.

Trong hai năm gần đây nhất, những lá thư của cha nàng, mà ban đầu đến rất đều đặn, đã hầu như ngưng lại. Ông không đơn giản là quên nàng ở đây, đó là thứ nàng chắc chắn và khả năng ông đã chết thật không thể chịu đựng nổi,nàng không thể chấp nhận. Điều đó đã khiến nàng không có sự lựa chọn ngoại trừ việc tìm cách tự chăm sóc bản thân và tự nói với bản thân rằng chỉ duy nhất ông và Rafe đến đón nàng. Nàng tự nhăm trong đầu điều đó khi bà Raeburn một một cách lịch sự, ” Tôi đã nghe một vài điều rất tốt về cô từ di của cô, cô Bromleigh”.

Và Sheridan Bromleigh , người đã từng nhét tay vào cặp quần và trả lời với tính e thẹn thẳng thừng rằng nàng không thể nghĩ những thứ tốt đẹp có thể xảy ra , thay vì giờ thẳng tay ra, và đáp lại với cùng với sự nhã nhặn,

“Cháu cũng vậy, thưa bà Raeburn” (Ý là cháu cũng nghe được những điều rất tốt về bà từ di của cháu.)

Bây giờ khi Sheridan đứng dưới boong tàu trên chiếc Morning Star, nàng đột nhiên nhận ra nhiều khả năng nàng sẽ không bao giờ gặp lại bất kì một người nào từ cuộc sống trước đây của nàng, không gặp di Cornelia , hay những cô gái nhỏ ở trường hay những giáo viên khác, những người đã trở thành bạn của nàng và tụ tập trong một căn nhà vào chiều thứ bảy hàng tuần để dùng trà và trò chuyện. Nàng có lẽ không bao giờ nhìn thấy những khuôn mặt vui vẻ của họ. Hoặc là trên Rafe .. hoặc cha nàng,

Miệng nàng cảm thấy khô khốc và ngay lúc đó nhưng giọt nước mắt ươn ướt làm cay mắt nàng khi nàng nghĩ tới người cha nàng có thể không bao giờ còn gặp lại. Khi ông cuối cùng đã xuất hiện trước di Cornelia , khắc khoải để gặp nàng và giải thích lí do cho sự im lặng kéo dài của ông, nàng sẽ không còn ở đó... Nàng có thể sẽ không bao giờ biết được chuyện gì đã xảy ra với ông.

Nàng nhắm mắt lại và có thể gần như nhìn thấy Rafe và Chó nằm ngủ và cha nàng đang đứng trong phong khách của di nàng, đang đợi nàng. Nàng đã nhận hết những điều đó về mình bằng cách khẳng khẳng đòi gia nhập với Charise trong chuyến đi này, và tiền không phải là động cơ duy nhất của nàng. Không , thực

mà. Nàng đã từng mơ giữa ban ngày về nước Anh từ khi nàng bắt đầu đọc những cuốn tiểu thuyết lãng mạn đó. Chúng đã khuấy động niềm khao khát mãnh liệt về cuộc thám hiểm, đốt cháy lên tính liều lĩnh mơ hồ mà nàng đã không thể hoàn toàn chế ngự, mặc cho những cố gắng miễn cưỡng của di nàng, và của bản thân nàng nữa. Ô, nàng đã có cuộc thám hiểm một cách chắc chắn!

Thay vì ngồi trong lớp học, vây xung quanh bởi những khuôn mặt nhỏ nhắn lắng nghe với sự chú ý say mê khi nàng đọc cho chúng một câu chuyện hay dạy cho chúng đi lại một cách đúng đắn, nàng đã tự đẩy mình đến một đất nước xa lạ, không thân thiện- bị mắc kẹt, không có khả năng tự vệ, và hoàn toàn mất hết sự dè dặt và sự dững cãm mà nàng tự lấy làm tự hào, chuẩn bị đối mặt với một nhà quý tộc người mà theo như Meg, sẽ không bị qui định bởi luật pháp nước Anh để chi phối sự giận dữ có thể bào chữa hay hoãn lại sự trả thù của ông ta khi nàng nói cho ông ta chuyện đã xảy ra. Việc mà nàng, trong niềm kiêu hãnh của mình đã cho phép xảy ra.

Sợ hãi, Sheridan yếu đuối coi thường tất cả những cái khác, trải suốt nàng, lảng tránh những nỗ lực của nàng để đè nén nó và nàng rùng mình một cách không điều khiển với cái ý nghĩ của sự bất hạnh mà nàng gây ra cho những người tin tưởng và yêu thương nàng. Sau quãng đời hoàn toàn lạc quan và khỏe mạnh. Nàng đột nhiên cảm thấy yếu ớt, điên cuồng và chóng mặt một cách đáng báo động. Căn phòng bắt đầu quay tròn, và nàng bám chặt vào lưng chiếc ghế để chống đỡ, rồi nàng buộc mình mở mắt, hít vào một hơi dài và vuốt mái tóc ra sau cho tới phần đuôi của búi tóc khi nàng chạm tới chiếc áo khoác và hướng một nụ cười trấn an cho cô hầu gái đang sợ hãi.

Cố gắng lên tiếng một cách khiếm nhã, nàng nói ” Đây là thời điểm để gặp ngài nam tước khó chịu và đối mặt với định mệnh của tôi,” rồi nàng trở nên điềm tĩnh lại và không ngừng cố gắng để giả vờ không cần thiết báo động.” Cô ở lại đây, cho khuất tầm mắt mọi người. Nếu tôi không trở lại vì cô ngay, hãy chờ một vài giờ nữa và sau đó rời đi im lặng như cô có thể. Tốt hơn là tới lúc đó hãy ở yên trên boong. Với may mắn không ai có thể phát hiện ra cô cho tới khi con tàu đã ra khơi vào buổi sáng. Không có chuyện cả hai chúng ta bị bắt giữ và kéo lại nếu như ông ta quyết định làm điều đó.”

7. Chương 7

Sau một lúc khá im ắng trong cái cabin nhỏ, tối mờ mờ của he, ting an ào và huyền ảo trên boongtàu đầy ánh đuốc vang lên chói tai. Những người bốc vác với những thùng và sọt hàng trên vai đang leo lên xuống trên ván cầu, dỡ hàng hóa và nhận thêm hàng hóa dự trữ mới cho chuyến đi của tàu Morning Star vào ngày hôm sau. Những cái tời (ròng rọc) kêu cọt kẹt ở phía trên khi các lưới hàng hóa được kéo lên qua một phía của chiếc tàu và được hạ xuống trên cầu tàu. Sherry chọn cẩn thận con đường đi xuống ván cầu, tìm kiếm trong đám đông người đàn ông mà trông giống như quan niệm của nàng về một gã quý tộc người Anh xấu xa- một gã đàn ông gầy, nhợt nhạt, thừa nuôi dạy, vênh vao với nét khắc nghiệt chắc chắn được phủ bên ngoài bằng một cái ống túm đầu gối bằng sa tanh và đầy những dây đồng hồ quả quýt và con dấu để gây ấn tượng với cô dâu của anh ta.

Và rồi nàng nhìn thấy một người đàn ông cao, ngăm ngăm đang đứng trên bến tàu, vồ vồ đôi găng tay của anh ta vào bắp đùi một cách thiếu kiên nhẫn, và nàng biết ngay lập tức đó là anh ta. Mặc dù thực tế là anh ta đang mặc một cái quần màu tối, không phải quần ống túm và rằng khi cơn gió thổi chiếc áo choàng của anh ta bung ra, thì không có bất kì một cái dây đeo đồng hồ lấp lánh nào hay một con dấu bằng vàng có thể được nhìn thấy, mọi thứ về anh ta vẫn nổi bật và chứng tỏ một cách rõ ràng anh ta là “có đặc quyền”. Cái cằm vuông của anh ta có vẻ nghiêm trang lạnh lùng, và có có một sức mạnh tự tin phát ra từ mỗi inch trên cái khung vai to lớn, xuống tới mũi đôi ủng sáng bóng của anh ta. Anh ta vừa nhấc mặt khi thấy sự tiến tới của nàng, và nỗi sợ hãi của Sherry mau chóng lên thành hoảng loạn. Trong suốt hai ngày trước, nàng đã bí mật trông đợi vào khả năng của mình để làm trấn tĩnh và phỉnh phờ chứ rể bị sỉ nhục nhìn ra lý do, nhưng người đàn ông có đôi lông mày bị kéo lại gần nhau trong vẻ mặt cau có không hài lòng dữ tợn, trông dễ bảo như đá granite. Anh ta chắc chắn là đang tự hỏi một vị hôn thê của mình ở cái nơi quái quỷ

nào vậy và tại sao Sheridan Bromleigh , chứ không phải là Charise Lancaster đang đi xuống cầu tàu. Và anh ta rõ ràng là bực mình.

Stephen không bực mình, chàng sững sờ. Chàng đã chờ đợi Charise Lancaster là một cô gái 17, 18 tuổi nhẹ dạ với những lọn tóc xoăn và đôi má hồng, được phủ bên ngoài với những viên đường ten và ren. Thứ mà chàng thấy trong ánh lấp lờ của những bó đuốc là một phụ nữ trẻ điềm tĩnh và nhợt nhạt với xương gò má cao và đôi mắt sáng, to lạ thường nổi bật lên bởi đôi lông mày màu nâu kiểu diêm và đường diêm tỏa sáng của hàng mi dài. Tóc của nàng không rõ màu , được kéo hoàn toàn ra phía sau xa khỏi trán và được che phủ bằng một cái mũ trùm đầu. Thay vì những diềm đường ten, nàng đang mặc một cái áo choàng màu nâu hợp lý nhưng lại không hấp dẫn, và ý nghĩ đầu tiên của chàng khi chàng giơ tay ra để bắt tay nàng đó là Burleton đã phải hoặc là điên rồ hoặc là bị mù để miêu tả nàng như ” một cô nàng xinh đẹp bé nhỏ.”

Mặc cho vẻ bình tĩnh bề ngoài, nàng trông cực kì căng thẳng và khiếp sợ như thể nàng vừa cảm thấy một sai lầm kinh khủng nào đó, vì thế Stephen đã đổi ý và quyết định cách giải quyết tốt nhất cho cả hai người bọn họ có lẽ là cách trực tiếp nhất.

“Cô Lancaster,” chàng nói, sau khi giới thiệu nhanh về mình, “Tôi e là đã xảy ra một tai nạn.” Sự tội lỗi kéo mạnh chàng khi chàng nói thêm vào một cách căng thẳng “Ngài Burleton vừa bị giết ngày hôm qua.”

Trong khoảnh khắc, nàng chỉ nhìn chằm chằm vào chàng với sự choáng váng không thể hiểu nổi ” Bị giết? Anh ta không ở đây?”

Stephen trông đợi nàng bị ngập chìm trong nước mắt, tối thiểu là vậy, hoặc thậm chí là lên cơn cuồng loạn. Chàng không trông đợi nàng rút bàn tay lạnh ngắt của nàng ra khỏi tay chàng và nói bằng một giọng sững sờ, “Thật buồn biết bao. Làm ơn gửi lời chia buồn của tôi tới gia đình anh ấy.”

Nàng quay lại và bước vài bước lên bến tàu trước khi chàng nhận ra là nàng rõ ràng đang hoang toàn choáng váng.

“Cô Lancaster- ” chàng gọi, nhưng giọng chàng bị át đi bởi tiếng thét báo động từ phía trên khi chiếc lưới đựng hàng hóa chứa đầy những sọt hàng đựng đưa khoảng rộng từ cái tời của nó: ” BƯỚC SANG BÊN! ĐỂ PHÒNG!”

Stephen nhìn thấy sự nguy hiểm và lao lên vì nàng nhưng chàng đã không kịp- cái lưới chứa hàng hóa vung mạnh và đập vào phía sau đầu nàng và đẩy nàng bay đập mặt xuống bến tàu. Ngay khi gọi người đánh xe của chàng, Stephen cúi xuống và đặt nàng lên cánh tay nàng. Đầu nàng ngã ngửa ra sau một cách ẻo lả và máu bắt đầu chảy từ chỗ sưng lớn ở phía sau da đầu của nàng.

8. Chương 8

„ Bệnh nhân của chúng ta hôm nay ra sao rồi?” Bác sĩ Whitticomb hỏi khi người quản gia của Westmoreland đưa ông ta vào phòng làm việc của ngài Bá Tước. Bất chấp giọng nói hoạt bát của bác sĩ Whitticomb, ông vẫn cảm thấy bi quan về những cơ hội bình phục của nàng cũng như Stephen Westmoreland , người đang ngồi trên một chiếc ghế cạnh lò sưởi, hai khuỷu tay chàng chống lên đầu gối, đỡ đầu chàng trong hai bàn tay.

“Không có sự thay đổi nào,” ngài Bá tước nói, một mồi xoa tay trên mặt trước khi chàng nhìn lên. “Cô ấy vẫn im lặng như chết. Những người hầu gái trong phòng ngủ được lệnh phải tiếp tục nói chuyện với cô ấy như ông đã đề nghị. Tôi thậm chí đã thử tự nói chuyện với cô ấy một vài phút trước, nhưng cô ấy không phản ứng gì. Đã ba ngày rồi, ” chàng lưu ý khi sự thiếu kiên nhẫn một cách nản chí xen vào giọng nói của chàng ” Bác sĩ không làm được điều gì sao?”

Bác sĩ Whitticomb kéo cái nhìn từ hình dáng hốc hác của ngài Bá tước, kiềm chế sự thôi thúc đòi hỏi chàng hãy nghỉ ngơi, điều mà ông biết là chẳng có hiệu quả gì, và thay vì thế ông nói, “Cô ấy nằm trong bàn tay của chúa, chứ không phải của tôi. Tuy nhiên, tôi sẽ lên trên và ghé qua thăm cô ấy.”

” Rất tốt nếu ông định làm như vậy,” uy quyền của chàng lại trở lại. Lờ đi sự bùng nổ cấu kính của nhà quý tộc, Hugh Whitticomb bước lên cầu thang chính và rẽ sang trái ở trên cùng. Khi ông quay lại phòng làm việc một lúc sau, ngài Bá tước vẫn đang ngồi như chàng vẫn ngồi lúc trước, nhưng vẻ mặt của bác sĩ Whitticomb đã tươi tỉnh lên một cách đáng kể.

“Rõ ràng là” ông nói một cách khô khan, “việc tới thăm của tôi đã làm được cái gì đó tốt, sau tất cả. Hoặc có lẽ cô ấy đơn giản là thích giọng nói của tôi hơn của các cô hầu gái.

Stephen giật mạnh đầu lên, cái nhìn chăm chăm của chàng xuyên suốt khuôn mặt của vị bác sĩ. “Cô ấy đã tỉnh táo?”

“Bây giờ cô ấy đang nghỉ ngơi, nhưng cô ấy đã đi vòng quanh và thậm chí là nói vài từ với tôi. Như hôm qua thì tôi không bỏ một xu vào phần cơ hội của cô ấy, nhưng cô ấy trẻ và khỏe mạnh, và tôi nghĩ cô ấy có thể qua được”. Đang nói tất cả những thứ ông phải nói về chủ đề này, bác sĩ Whitticomb nhìn vào những đường khắc sâu của sự mệt mỏi và căng thẳng trên đôi mắt và mồm của Stephen và đề cập ngay điều thứ hai trong những vấn đề quan tâm hàng đầu của ông:

” Ngài, tuy nhiên, nhìn giống hệt như một con quỷ, thưa ngài,” ông tuyên bố với sự thân mật không ý tứ của một người bạn lâu năm của gia đình. “Tôi đã chuẩn bị gợi ý chúng ta cùng nhau lên trên để xem cô ấy sau bữa ăn khuya- với điều kiện là ngài mời tôi ở lại dùng bữa ăn khuya, tất nhiên- nhưng trông thấy ngài có thể sẽ làm cô ấy hoảng sợ mà tái phát bệnh nếu như ngài không ngủ một chút và cạo râu trước.”

“Tôi không cần ngủ chút nào,” Stephen nói, quá thanh thản đến nỗi chàng cảm thấy tuyệt đối đầy năng lượng khi chàng đứng dậy, đi qua tới cái khay bằng bạc, và kéo cái nút ra khỏi chiếc bình cổ thon bằng pha lê.

“Tuy nhiên tôi không phản đối việc cạo râu,” chàng nói với một nụ cười nhẹ khi chàng rót brandy vào hai cái cốc thủy tinh và đưa một trong hai cái cho vị bác sĩ. Nâng cốc của mình lên với tư thế chúc mừng, chàng nói,

“Vì kĩ năng của ông để mang lại sự bình phục cho cô ấy.”

“Đó không phải kĩ năng của tôi mà đó giống như một điều kì diệu hơn,” vị bác sĩ nói, lưỡng lự uống chúc mừng.

“Vậy thì vì sự bình phục một cách thần kì,” Stephen nói, nâng cốc tới môi, rồi chàng lại dừng lại khi Whitticomb không thừa nhận sự chúc mừng thứ hai với một cái lắc đầu khác.

“Tôi .. không nói cô ấy đã bình phục, Stephen . Tôi nói cô ấy tỉnh táo và cô ấy có thể nói.”

Ngài Bá tước nhận thấy sự áp úng trong giọng nói của ông, và đôi mắt màu xanh da trời sắc nheo lại sắc bén trên khuôn mặt của bác sĩ Whitticomb, đòi hỏi một lời giải thích. Với một tiếng thở dài miễn cưỡng, vị bác sĩ đồng ý sự đòi hỏi.

“Tôi đã hi vọng trì hoãn việc nói cho ngài điều đó cho đến sau khi ngài nghỉ ngơi chút ít, nhưng thực tế là thậm chí nếu cô ấy bình phục về thể xác- và tôi không thể hứa với ngài cô ấy sẽ- vẫn sẽ có một vấn đề. Một biến chứng. Tất nhiên, nó có thể rất tạm thời. Sau đó nó có thể ko lặp lại nữa”.

“Ý của ông là cái quái quỷ gì vậy?”

“Cô ấy không có kí ức, Stephen .”

“Cô ấy, cái gì” chàng gặng hỏi.

“Cô ấy không nhớ bất cứ chuyện gì đã xảy ra trước khi cô ấy mở mắt trong phòng ngủ trên gác. Cô ấy không biết mình là ai hay tại sao cô ấy ở nước Anh. Cô ấy không thể thậm chí nói với tôi tên cô ấy.”

9. Chương 9

Để bàn tay trên cái nắm tay cửa bằng đồng thau được trang trí hoa văn, bác sĩ Witticomb dừng lại trước khi bước vào phòng người bệnh của ông. Quay lại phía Stephen, ông hạ giọng và đưa ra một vài cảnh báo và lời chỉ dẫn phút cuối :

“Những vết thương ở đầu khó có thể đoán trước được. Đừng hoảng sợ nếu cô ấy không nhớ là đã nói chuyện với tôi vài giờ trước. Mặt khác, cô ấy cũng có thể đã hoàn toàn lấy lại được trí nhớ. Hôm qua, tôi đã nói chuyện với một đồng nghiệp của tôi, người có nhiều kinh nghiệm hơn tôi với những vết thương nghiêm trọng ở đầu, và chúng tôi đều cảm thấy có thể sẽ là một sai lầm khi cho cô ấy dùng còn thuốc phiện bất kể là những cơn đau đầu của cô ấy có thể trở nên dữ dội như thế nào. Mặc dù nó có thể giúp cơn đau của cô ấy, thuốc phiện sẽ làm cho cô ấy ngủ và chúng tôi cũng đều nghĩ thật là cấp bách để giữ cô ấy tỉnh táo và nói chuyện.”

Stephen gật đầu, nhưng Whitticomb vẫn chưa nói xong. ” Sớm nay, cô ấy trở nên rất lo âu và kinh hoàng khi cô ấy đã không thể nhớ được bất cứ chuyện gì, vì thế, đừng làm gì, dưới bất cứ tình huống nào, đừng nói hoặc làm bất cứ điều gì làm tăng thêm sự lo lắng của cô ấy. Khi chúng ta đi vào, cố gắng làm cho cô ấy cảm thấy bình tĩnh và yên lòng, và chắc chắn rằng bất kì người hầu nào bước vào phòng ngủ đó cũng phải được yêu cầu như vậy. Như tôi đã nói, những vết thương ở đầu rất nguy hiểm và rất khó có thể nói trước, và chúng tôi không muốn mất cô ấy.” Hải lòng là ông đã bao hàm được mọi chuyện, ông xoay cái tay nắm cửa.

Sheridan cảm thấy có người hiện diện trong căn phòng tắm tối khi nàng trôi nổi trong màn sương mù màu xám dễ chịu, trôi dạt ra ra vào vào trong giấc ngủ, ý nghĩ của nàng không nhận ra được sự sợ hãi lẫn lo âu, chỉ có chút ít bối rối. Nàng bám lấy cái cảm giác sung sướng đó, bởi vì nó cho phép nàng giải thoát nỗi sợ hãi không tên và những câu hỏi ám ảnh cứ nói đi nói lại ở phía trong cùng kí ức của nàng.

“Cô Lancaster?”

Giọng nói rất gần bên tai nàng, tử tế nhưng dứt khoát và khá quen thuộc “Cô Lancaster?”

Ông ta đang nói với nàng. Nàng buộc mình mở mắt và chớp mắt, cố gắng tập trung, nhưng thị lực của nàng mờ đi một cách kì lạ và nàng nhìn thấy mọi vật đều biến thành hai, mỗi cái lại chồng lại cái kia. “Cô Lancaster?”

Nàng lại chớp mắt, và những hình ảnh chia ra hai người đàn ông một trong số họ tầm trung niên và tóc xám, với cặp kính gọng thép và một bộ ria mép gọn gàng. Ông ta trông tử tế và đáng tin, như giọng nói của ông ta vậy. Người đàn ông còn lại trẻ hơn nhiều. Đẹp trai. Không quá tử tế. Cũng không quá đáng tin. Lo lắng.

Người đàn ông lớn tuổi hơn đang mỉm cười với nàng và nói chuyện. “Cô còn nhớ tôi không, cô Lancaster?”

Sheridan bắt đầu gật đầu, nhưng sự di chuyển làm đầu nàng đau kinh khủng đến nỗi những giọt nước mắt bắt chợt đốt cháy đôi mắt nàng.

“Cô Lancaster, cô có nhớ tôi không ? Cô có biết tôi là ai không? ”

Cẩn thận để không di chuyển đầu khi nói, nàng trả lời câu hỏi của ông : »Bác sĩ “-

Môi nàng cảm thấy khô và nứt nẻ, nhưng nói chuyện không có vẻ như làm tăng thêm cơn đau đầu của nàng. Cái khoảnh khắc nàng nhận ra rằng, những câu hỏi của chính nàng bắt đầu dồn lên trong nàng.

” Tôi đang ở đâu ? ”

” Cô đang an toàn ”.

” Ở đâu ? ” nàng khẳng khái hỏi.

” Cô đang ở trên nước Anh. Cô đã đi tàu từ nước Mỹ. ”

Vì lí do nào đó, điều này làm nàng cảm thấy không dễ dàng, thất vọng. ” Tại sao ? ”

Hai người đàn ông trao đổi bằng ánh mắt, rồi vị bác sĩ nói một cách chắc chắn, "Điều đó tất cả sẽ quay lại với cô tùy theo thời gian. Đừng lo lắng với bất kì chuyện gì lúc này."

"Tôi.. muốn biết," nàng cố nài nỉ, tiếng thì thầm của nàng khàn đi cùng với sự căng thẳng.

"Rất tốt, cô bé," ông đồng ý ngay lập tức, vỗ nhẹ vào cánh tay nàng. Sau sự ngắc ngứ thoáng qua ông cười như thể ông đang mang lại cho nàng những tin tức vui vẻ và nói, "Cô tới đây để gặp vị hôn phu của mình."

Vị hôn phu. Rõ ràng, nàng đã đính hôn... với người đàn ông còn lại, nàng nghĩ vậy, bởi vì anh ta là người trông có vẻ lo lắng cho nàng nhất. Lo lắng và kiệt sức. Nàng chuyển cái nhìn của mình sang người đàn ông trẻ hơn và gửi cho chàng một nụ cười mệt mỏi, làm yên lòng, nhưng chàng đang nhìn mặt với vị bác sĩ điều trị người đang lắc đầu với chàng như một sự cảnh báo nào đó. Cái nhìn mặt ấy làm nàng lo lắng vì lý do nào đó, và cả cái nhìn cảnh báo của vị bác sĩ, nhưng nàng không biết tại sao. Thật là phi lý, nhưng lúc này, khi nàng không biết nàng là ai hay nàng đã ở đâu hay nàng đã tới đây như thế nào, chỉ có duy nhất một việc là nàng dường như biết chắc chắn là ai đó đã luôn phải xin lỗi vì đã gây ra chuyện không vui cho người khác. Nàng biết cái phép tắc lịch sự đó như thể nó đã ăn sâu vào nàng- theo bản năng, bị bắt buộc, cấp bách.

Sherry để cho sự ép buộc không chống lại được đó chi phối mình, và bằng một giọng nhỏ, yếu ớt, nàng đợi cho đến khi vị hôn phu của nàng nhìn nàng và nói, "Tôi xin lỗi".

Chàng nhìn mặt như thể là lời nói của nàng làm chàng đau đớn, và rồi lần đầu tiên theo như trí nhớ của nàng, nàng nghe giọng của chàng - sâu lắng, đáng tin và dịu dàng đến mức khó tin. "Đừng xin lỗi. Mọi thứ sẽ trở nên tốt thôi. Tất cả những gì nàng cần là một chút thời gian và nghỉ ngơi."

Hành động nói bắt đầu đòi hỏi nàng cố gắng nhiều hơn nàng có thể làm. Kiệt sức và hoang mang, Sherry nhắm mắt lại, rồi nàng nghe thấy những người đàn ông đi chuyển như thể là đang rời đi. "Đợi đã.." nàng nói. Khiếp sợ một cách đột nhiên và phi lý vì bị bỏ lại một mình và vì bị chìm lại vào trong khoảng trống tối tăm đang kéo mạnh nàng và không bao trở nên có thể nổi lên nữa, nàng nhìn cả hai người đàn ông, rồi đặt cái nhìn cầu khẩn vào vị hôn phu của mình. Chàng là người mạnh mẽ hơn, trẻ hơn, có sức sống hơn- chàng sẽ giữ cho những con quỷ trong óc nàng bị dồn vào đường cùng, với sức mạnh tuyệt đối của ý chí, nếu chúng quay trở lại quấy nhiễu nàng. "Ồ lại," nàng nói bằng giọng thì thầm yếu ớt mà đã làm cạn kiệt sức mạnh cuối cùng của nàng. "Làm ơn".

Khi chàng ngáp ngừng và nhìn vị bác sĩ, Sheridan làm ướt đôi môi nứt nẻ và, hít một hơi khó nhọc, nàng phát âm một từ không rõ với tất cả những suy nghĩ và cảm xúc đang đối chọi bên trong nàng. "Sợ hãi". Hai mí mắt nàng cảm thấy nặng như chì, và chúng khép lại chống lại sự cố gắng của nàng, đóng nàng khỏi thế giới của sự sống. Sự kinh hoàng bắt đầu ập xuống nàng, khiến nàng đấu tranh vì không khí... Và rồi nàng nghe một tiếng kéo lê sắc nhọn của những cái chân ghế trên sàn nhà bằng gỗ bóng loáng khi cái ghế nặng nề được kéo tới bên cạnh giường.

"Không có gì phải sợ cả," vị hôn thê của nàng nói.

Sheridan dịch tay nàng từng inch một trên ga trải giường, một đứa trẻ đang mò mẫm tìm kiếm sự che chở từ cha mẹ nàng thậm chí không thể nhớ. Những ngón tay dài đầy nam tính đặt lên lòng bàn tay nàng và giữ nó bằng một cái nắm tay làm yên lòng.

"Ghét ... sợ hãi," nàng thì thầm.

"Ta sẽ không bỏ nàng. Ta hứa."

Sheridan giữ chặt lấy tay chàng và giọng nói của chàng, và lời hứa của chàng và nàng mang cả ba cùng mình vào một giấc ngủ sâu, không mộng mị.

Sự tội lỗi và sợ hãi làm ngực Stephen đau nhói khi chàng thấy nàng trượt sâu hơn và sâu hơn vào giấc ngủ. Đầu nàng quần đầy băng và mặt nàng nhợt nhạt như bóng ma, nhưng điều làm chàng ấn tượng mạnh mẽ đó là nàng trông thật bé nhỏ biết bao trên giường, bị nuốt chửng bởi gối và ga trải giường.

Nàng đã xin lỗi, trong khi chàng hoàn toàn mới đáng bị khiển trách, không chỉ vì cái chết của vị hôn thê và những giấc mơ của nàng, mà còn cả vì cả cái tai họa này. Chàng biết những sự nguy hiểm trên boong tàu, và chàng lúc đó đã xác định được vị trí của mình và của nàng, thẳng trên đường đi của rồng rọc. Trên tất

cả, chàng đã quá bận tâm đến phản ứng của nàng trước cái chết của Burleton đến nỗi chàng đã lơ là không nhìn thấy cái lưới đầy hàng hóa đang bung đưa về phía nàng và rồi chàng đã quên không phản ứng lại kịp thời với tiếng hét cảnh báo của người thợ bốc vác. Và khi nàng không ở trong tình huống choáng váng với những việc Stephen đã thông báo với nàng, và cái cách thẳng thừng, lạnh lùng mà chàng đã nói với nàng, rồi nàng có thể đã phản ứng kịp thời để bảo vệ mình.

Nếu như vậy, chàng đã đặt nàng vào con đường dẫn tới sự nguy hiểm, quên mất việc phải bảo vệ nàng, và rồi làm tất cả ngoại trừ không thể để nàng tự bảo vệ bản thân. Nếu nàng chết, lỗi hoàn toàn là ở chàng, và chàng biết chàng sẽ không bao giờ có thể sống với điều đó trong lương tâm của chàng. Chàng đã phải mang đủ gánh nặng về cái chết của Burleton trẻ tuổi bị giầy vò trong đêm và ám ảnh vào ban ngày.

Hơi thở của nàng đột nhiên thay đổi, và sự sợ hãi chụp lấy chàng. Chàng nín thở cho đến khi ngực nàng phập phồng với nhịp điệu có vẻ như là đều đặn hợp lí, rồi chàng thở phào và nhìn xuống cái bàn tay đang để yên một cách tin cậy trong lòng bàn tay chàng. Những ngón tay của nàng dài và duyên dáng và mềm mại, nhưng móng tay nàng đã bị cắt rất ngắn- một bàn tay quý phái thuộc về một quý cô trẻ tuổi nghiêm nghị và phép tắc với thiên hướng rõ ràng là gọn gàng và tiện lợi, chàng nghĩ vậy.

Chàng rời cái nhìn tới khuôn mặt nàng, và nếu chàng không nữa mất trí vì sợ hãi và nửa tê liệt vì kiệt sức, chàng đã mỉm cười khi chàng tự hỏi liệu nàng sẽ cảm thấy khuôn mặt của nàng như thế nào, nó mang cho nàng một nét nghiêm nghị và thực tế. Chắc chắn là không có gì nghiêm nghị với đôi môi mềm, mọng, và chẳng có gì thực tế với hàng mi dài, cong một cách khó tin đang nằm như hai vầng trăng lưỡi liềm tươi tốt dưới mắt nàng. Chàng không biết màu của tóc hay mắt nàng, nhưng gò má của nàng được đúc tinh tế, làn da màu ngà của nàng gần như trong mờ. Tương phản với tất cả những phần khác của nàng, những phần có vẻ như mỏng manh nữ tính, là sự cương quyết trong cái cằm nhỏ của nàng, dấu vết của sự bướng bỉnh. Không, Stephen tự sửa lại mình, nó có vẻ giống như dấu vết của lòng can đảm hơn. Nàng không hề khóc vì đau hay vì sợ hãi, nàng đã nói nàng ghét sự sợ hãi, việc mà nàng mặc nhiên muốn đánh bại cái cảm giác yếu đuối hơn là chịu thua nó.

Nàng không nghi ngờ gì là rất can đảm, chàng quyết định, và cũng tốt bụng nữa- đủ để cố gắng xin lỗi vì sự lo lắng của chàng. Dững cảm và dịu dàng, một sự kết hợp đáng chú ý ở bất kì phụ nữ nào, nhưng đặc biệt là ở một phụ nữ trẻ như vậy.

Và cũng dễ bị tổn thương, chàng nhận thấy với một đợt trào dâng mới của sự sợ hãi khi ngực nàng nâng lên hạ xuống những đợt hỗn hển. Nắm chặt tay nàng, chàng thấy nàng dường như đấu tranh để thở khi nỗi sợ hãi phồng lên làm chàng mắc nghẹn trong cổ họng. Chúa ơi! Nàng đang chết! ” Đừng!” chàng thì thầm mãnh liệt “Đừng chết!”

10. Chương 10

Ánh mặt trời rực rỡ đang ẩn nấp giữa những chiếc màn rủ màu xanh là cây ở tận cuối căn phòng khi Sheridan mở mắt lần nữa. Vị hôn phu của nàng đang ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh giường, vẫn giữ chặt tay tay nàng và chắc chắn là đang ngủ. Một lúc nào đó trong đêm, chàng đã bỏ áo khoác và chiếc khăn quàng cổ, mở cổ áo, và ngủ thiếp đi với đôi cánh tay vắt ngang trên giường và đầu chàng đặt lên trên chúng. Khuôn mặt chàng hướng về nàng, và Sheridan cẩn thận quay đầu trên gối, thở dài một tiếng khẽ nhõm khi sự di chuyển nhẹ nhàng không gây ra những cơn đau như búa bổ trong óc nàng.

Trong sự choáng váng yên tĩnh đến sau một giấc ngủ sâu, nàng xem xét một cách lười biếng người đàn ông mà nàng đã đính hôn. Chàng râm nắng, nàng nhận ra điều đó, như thể chàng thường xuyên ở bên ngoài, và mái tóc dày của chàng màu nâu tối đậm, được cắt rất đẹp nằm ép về hai phía và vừa vịn chạm vào cổ áo sơ mi. Trong lúc này, mái tóc chàng bị lộn xộn vì giấc ngủ và có cái gì đó trẻ con dễ mến trong đó và cả cái cách đôi lông mi đen nhánh nằm trên khuôn mặt của chàng. Tuy nhiên lại chẳng có chút gì trẻ con ở những phần còn lại của chàng, và nàng cảm thấy một sự pha trộn giữa sự say mê và một sự lo lắng không thể giải thích được về phát hiện này. Sự bắt đầu lơ mờ của một bộ râu màu tối đã xuất hiện trên cái quai

hàm vuông cứng rắn và cương quyết ngay cả khi đùa. Đôi lông mày thẳng và tối màu của chàng được tô điểm cùng nhau tạo ra một cái cau mày mà báo trước điểm gở cho ai đó trong những giấc mơ của chàng. Cái thớ vải trắng mịn của chiếc áo sơ mi của chàng được kéo căng qua đôi vai đầy uy quyền và đôi cánh tay cơ bắp. Mái tóc xoăn và tối màu len vào chiếc cổ áo chữ V sâu đang được mở của chàng và nhẹ nhàng phủ lên hai cánh tay chàng. Chàng là tất cả những gì góc cạnh gồ ghề và những mặt sắc nét, từ cái mũi đẹp như tạc tới chiếc cằm như được chạm trổ và những ngón tay dài của chàng. Chàng trông nghiêm nghị và kiên quyết, nàng cho là vậy.

Và đẹp trai. Chúa ơi, chàng quá đẹp trai!

Bất đắc dĩ, nàng nâng cái nhìn từ khuôn mặt của chàng và lần đầu tiên, nàng nhìn xung quanh mình. Mắt nàng mở to trong sự sợ hãi choáng váng nhìn sự sang trọng lộng lẫy của căn phòng màu xanh lá cây và vàng. Màu xanh, lụa màu xanh táo phủ các bức tường và cửa sổ và lơ lửng một cách trang nhã từ cái màn của chiếc giường, giữ ở đó bởi những sợi dây thừng và những cái tua rua ánh vàng. Thậm chí cái lò sưởi sâu hoắm ở phía xa cuối căn phòng cũng được làm bằng đá cẩm thạch màu xanh lá cây kỳ lạ, được tô điểm với những con chim bằng vàng được gắn vào các góc và những đồ trang trí công phu bằng đồng thau. Hai chiếc sofa cong được bọc trong tấm lụa có vân màu xanh nhạt được đặt đối diện với nhau ở phía trước của lò sưởi, được ngăn ra bởi cái bàn thấp hình ovan.

Sự chú ý của nàng quay trở về với cái đầu màu tối đang nằm gần hông của nàng và nàng cảm thấy tinh thần được nâng lên chút đỉnh. Nàng rõ ràng là rất may mắn, bởi vì vị hôn phu của nàng không chỉ đẹp trai một cách ngạc nhiên, mà chàng hiển nhiên là cũng cực kì khỏe mạnh nữa. Thêm vào đó, chàng đã ở cùng nàng cả đêm, đang ngủ trong một tư thế không thoải mái một cách khủng khiếp và không hề rời tay khỏi tay nàng; vậy thì, chàng hẳn phải rất yêu nàng.

Chàng hiển nhiên đã phải tán tỉnh nàng và đề nghị nàng lấy chàng. Nàng nhắm chặt mắt, tìm kiếm một vài hồi ức về chàng hoặc về quá khứ của nàng, nhưng chẳng có gì ngoại trừ một khoảng trống màu đen. Không người phụ nữ nào có thể quên mình được tán tỉnh và được yêu bởi một người đàn ông như thế này; thật không thể nào. Nàng đã nhớ nó tất cả trong trong một phút, nàng nói với mình một cách mãnh liệt, chống lại sự sợ hãi trào dâng quá mạnh mẽ làm nàng cảm thấy buồn nôn. Trong suy nghĩ của mình, nàng nói với mình những thứ mà anh đã phải nói với nàng ” Tôi vô cùng vinh dự nếu nàng trở thành vợ của tôi, cô ...?” Cô gì đây? Cô gì đây?”

” Bình tĩnh!” Sheridan cảnh cáo bản thân một cách dữ dội. “Tập trung vào những thứ khác ... những thứ ngọt ngào chàng đã phải nói.”

Không có ý thức rằng nàng đang thở nhanh hơn và đang bám chặt vào tay chàng quá mạnh đến nỗi móng tay của nàng đang găm chặt vào nó, nàng cố gắng nghĩ, nhớ lại một vài lần họ bên nhau. Chàng đã phải đối xử với nàng với thái độ nhã nhặn thích hợp với một người cầu hôn đích thực. Chàng đã tặng nàng hoa và nói với nàng rằng nàng thông minh, và quyến rũ, và xinh đẹp. Nàng phải có tất cả những thứ đó để giữ được trái tim của một người cầu hôn vô cùng đủ tư cách như vậy...

Nàng cố gắng nghĩ về vài thứ khôn ngoan, nhưng đầu óc nàng trở nên trống rỗng. Nàng cố gắng nghĩ về một cách nói quyến rũ, và đầu óc nàng vẫn trống rỗng.

Cố gắng bình tĩnh, nàng chuyển sang suy nghĩ về khuôn mặt nàng. Khuôn mặt của nàng... Nàng không có khuôn mặt.

NÀNG KHÔNG CÓ KHUÔN MẶT!

Một vài bản năng hay nét tính cách ngấm ngấm đang vật lộn để giữ nàng bình tĩnh, nhưng sự khiếp sợ đang bắt đầu rung động xuyên suốt nàng. Nàng không thể nhớ tên của mình. Nàng không thể nhớ tên của chàng. NÀNG KHÔNG THỂ NHỚ KHUÔN MẶT MÌNH.

Stephen cảm thấy như thể bàn tay chàng đột nhiên bị kẹp chặt trong một cái mỏ kẹp mà đang găm những ngón tay chàng, cắt ngang sự cung cấp máu của chúng. Chàng cố gắng thoát ra khỏi sự kẹp chặt đầy đau đớn đó, nhưng nó vẫn nằm trên chàng. Sau ba ngày không ngủ, phải cần một sự nỗ lực cực kì để bắt mắt chàng mở đủ để liếc nhìn giữa mí mắt nặng trĩu tới bất cứ thứ gì đang làm cho tay chàng tê cứng. Thay vì tìm thấy một cái chìa nằm trên những ngón tay của mình, chàng nhìn thấy một phụ nữ đang ở trên giường

bên cạnh chàng. Vì cái tình huống đó chắc chắn là không đủ bất thường để làm chàng giật mình do trạng thái kinh ngạc sững sờ của mình, chàng đơn giản chỉ xoay bàn tay giải thoát cho nó một chút để chàng có thể quay lại giấc ngủ. Nhưng bởi vì sự lịch sự đối với người khác phải đã được nhồi nhét vào trong đầu chàng từ thời thơ ấu, và bởi vì người phụ nữ này trông đích thực là điên cuồng, chàng xoay sở để nghĩ ra một câu hỏi lịch sự về vấn đề của nàng vừa lúc mắt chàng đã nhắm lại và chàng bắt đầu chìm vào giấc ngủ sâu.

“Có chuyện gì vậy?”

Giọng nàng run run với sự sợ hãi. “Tôi không biết tôi trông như thế nào!”

Stephen đã từng biết những người phụ nữ khác, những người bị ám ảnh với vẻ ngoài của họ, nhưng sự lo lắng của người phụ nữ này- trong căn buồng sáng lơ mơ vào nửa đêm- gần như là một sự lố bịch. Cho là vậy, chàng không cảm thấy bị bắt buộc thậm chí là phải mở mắt khi nàng thắt chặt cái kẹp tay và cầu khẩn một cách điên cuồng, “Tôi trông như thế nào vậy?”

“Mê hồn” chàng đáp một cách thiếu sinh khí. Cơ thể mệt mỏi của chàng đau nhức, việc mà chàng đã nhận ra một cách muộn màng là bởi vì nàng đang nằm trên giường và chàng thì không. Chàng cố gắng tập trung sức mạnh để đề nghị nàng dịch qua, khi chàng nghe thấy một âm thanh không thể nhầm lẫn được của tiếng khóc đang bị kìm nén. Quay đầu về phía phát ra âm thanh, chàng tự hỏi một cách cú kính liệu chàng đã làm gì khiến cho nàng khóc và quyết định bảo Wheaton mang cho nàng một thứ đồ trang sức đẹp để dễ dàng hòa vì bất cứ lí do gì- một cái cài áo bằng ruby, hay thứ gì đó. Ao ước có được một món đồ trang sức đắt tiền, luôn luôn là, một lý do hàng đầu của đa số những lượt nước mắt mong manh của đàn bà. Thậm chí là trong giấc ngủ, chàng cũng hiểu điều đó.

Tiếng khóc của nàng nhanh chóng tiến tới tiếng khóc đau khổ, thành thật, bị đứt quãng với những hơi thở bị nghẹn lại và sự rùng mình. Bất cứ việc gì chàng đã làm để gây ra sự bùng nổ đó, thì nó đi xa hơn là việc đơn giản quên mất không khen ngợi chiếc áo dài của nàng hay hủy bỏ một cuộc hẹn đi xem hát. Sự bùng nổ này chuẩn bị lấy của chàng một cái vòng cổ kim cương!

Một tiếng nức nở chấn động làm rung toàn bộ cơ thể nàng cùng với ga trải giường. Và một cái vòng tay cùng bộ.

Kiệt sức cả về thể xác và tinh thần, chàng lại chìm sâu vào giấc ngủ, đạt tới niềm vui sướng của nó, nhưng một vài thứ nàng nói đang ngăn chàng lại, kéo mạnh chàng.

“Tôi không biết tôi trông như thế nào ... tôi không biết ...tôi không biết.”

Đôi mắt Stephen chợt mở ra, và chàng thành linh quay đầu về phía nàng. Nàng quay mặt đi và dùng tay trái che mắt lại để cố nén những tiếng nức nở, nhưng những tiếng nức nở vẫn đang làm cơ thể nàng rung lên. Mắt nàng nhắm lại, nhưng những giọt lệ vẫn đang chảy thành dòng đều đặn từ dưới hai hàng mi dài ướt sũng và chảy xuống đôi má nhợt nhạt. Nàng đang khóc lóc thảm thiết, nhưng nàng hoàn toàn tỉnh táo và sáng suốt, và sự nhẹ nhõm của chàng vì điều đó đã lấn át sự tội lỗi của chàng qua những giọt nước mắt của nàng.

“Ta đã không đủ tỉnh táo để hiểu được câu hỏi của nàng trước đó,” chàng nói nhanh. “Ta xin lỗi”.

Cơ thể nàng cứng đờ trước âm thanh giọng nói của chàng, và chàng đã thấy nỗ lực dững cảm mà nàng dùng để chế ngự bản thân trước khi quay đầu lại trên chiếc gối và nhìn chàng.

“Có chuyện gì vậy?” Chàng hỏi một cách cẩn trọng, nhẹ nhàng với một giọng nói mà chàng hi vọng là một âm điệu dịu dàng.

Sheridan không biểu lộ, ngạc nhiên bởi chàng vẫn trông thật mệt mỏi làm sao nhưng cũng thật thanh thản biết bao. Chàng đã phải lo lắng đến chết cho nàng trong những ngày vừa qua, nàng nhận thấy, cảm thấy ngu ngốc và bạc bẽo vì đã khóc như một đứa trẻ con vì một việc mà trên thực tế chỉ hơn một sự phiền phức tạm thời một chút. Sự phiền phức kì cục, kinh khủng, chắc chắn là vậy, nhưng nó không phải như thế là nàng bị liệt hay bị tàn tật hay được chẩn đoán là mắc một căn bệnh chết người. Được chỉ dẫn bởi mong muốn bản năng được xử lí một cách tốt nhất một tình huống khó khăn, nàng hít một hơi run rẩy và gửi cho chàng một nụ cười xin lỗi.

” N- Nghe có vẻ ngớ ngẩn, nhưng tôi không biết tôi trông như thế nào, và nó –” Nàng đột ngột dừng lại, không muốn làm chàng lo lắng bằng cách nói cho chàng biết điều đó thật khủng khiếp ra sao. ” Nó là một việc không quan trọng lắm, thật đấy, nhưng khi ngài đã hoàn toàn tỉnh táo, ngài có thể làm ơn miêu tả tôi chỉ một chút thôi, được không ?”

Stephen nhận thấy sự nỗ lực của nàng để kiểm soát nỗi sợ hãi cũng như làm yên lòng chàng – điều chàng cho là sự dũng cảm xuất sắc và cảm động.

“Miêu tả nàng ... ” chàng nói, dừng lại đôi chút. Chàng không biết màu tóc của nàng, và chàng e ngại là nàng sẽ phản ứng như thế nào nếu nàng soi gương, vì thế chàng cố gắng đánh lạc hướng sang một vấn đề khác bằng một câu đùa. ” Lúc này, mắt em sưng húp và đỏ,” chàng nói với một nụ cười khi chàng liếc nhanh qua đôi mắt nàng để tìm thêm những chi tiết khác, “nhưng chúng... rất to và ... xám, ” chàng kết luận với đôi chút ngạc nhiên.

Thực tế nàng có một đôi mắt rất đáng chú ý, Stephen nhận ra – màu xám ánh bạc ở giữa cùng với một viền ngoài mỏng màu đen ở cạnh và nổi bật lên với đường viền lông lầy của hàng mi dài đen nhánh.

“Màu xám?” Sheridan nói về thất vọng. “Tôi không nghĩ mình trông lại như thế”.

“Bây giờ, khi nó ươn sưng thì chúng trông giống như bạc lỏng vậy”.

“Có lẽ, chúng cũng không quá tệ. Thế còn những cái khác thì sao?”

“Ồ, khuôn mặt nàng nhợt nhạt và đầy nước mắt chảy thành vệt, nhưng mặc dù thế nó cũng là một khuôn mặt khá đẹp.”

Nàng trông như bị giằng xé giữa hoảng sợ, nước mắt và tiếng cười. Vì sự nhẹ nhõm và ngạc nhiên của chàng, nàng quyết định mỉm cười. ” Vậy tóc tôi màu gì thế?”

“Hiện giờ,” chàng nói quanh co nhanh chóng, ” mái tóc của nàng được che phủ bởi một cái... ờ ... khăn đội đầu to màu trắng. Đội một cái khăn đội đầu trên giường đang trở thành một thịnh hành nhất, nàng biết đấy”.

Buổi tối xảy ra tai nạn, ánh sáng rất yếu và tóc của nàng thì bị che lại trước hết là với một cái mũ trùm đầu, sau là vì máu của nàng. Ngoài ra, lông mi của nàng màu nâu, vậy thì thật hợp lý là tóc nàng sẽ cùng màu. ” Tóc của nàng màu nâu,” chàng nói giọng quả quyết. “Nâu tối”.

“Ngài phải mất khá lâu để quyết định đấy nhỉ”.

Nàng nhìn chàng thật thân mật, bối rối nhưng không hề nghi ngờ

“Ta không được tinh ý lắm – về vài thứ,” chàng chặn lại, thật ngớ ngẩn chàng nghĩ.

“Tôi có thể soi gương được không?”

Stephen không chắc nàng sẽ phản ứng thế nào nếu nàng không nhận ra khuôn mặt mình thậm chí khi nàng nhìn thấy nó trong gương và chàng không chắc liệu nàng có khiếp đảm khi nàng nhìn thấy đầu nàng quần đầy băng và vết thâm tím sẫm màu gần thái dương. Chàng, tuy nhiên, chắc chắn rằng vào cái lúc nàng nhìn vào gương, chàng muốn Whitticomb ở đây, trong trường hợp nàng cần uống thuốc.

“Một ngày khác,” chàng nói ” có lẽ là ngay mai. Hoặc là khi các lớp băng trên đầu nàng được tháo ra”.

Sheridan cảm giác được tại sao chàng không muốn nàng nhìn vào gương, và khi nàng không còn phụ thuộc vào những cơn sợ hãi và không có ý muốn làm những việc khiến chàng mệt mỏi thêm như nàng vừa làm, nàng trở lại với chủ đề trước đó của họ về những cái khăn đội đầu.

“Khăn đội đầu thật tiện dụng, tôi nghĩ. Chúng tránh cho sự phiền phức của việc sử dụng bàn chải và lược và những thứ tương tự.”

“Chính xác,” Stephen nói, kinh ngạc trước sự duyên dáng và dũng cảm mà nàng thể hiện dưới sự cưỡng ép kinh khủng như thế. Chàng quá vui mừng vì nàng có thể nói chuyện và quá cảm động bởi thái độ của nàng để mà dường như hoàn toàn tự nhiên, hoàn toàn thích hợp, nắm tay nàng trong tay mình, nụ cười trong đôi mắt ánh bạc kì diệu và nhẹ nhàng hỏi thăm, ” Nàng đau lắm phải không? Nàng cảm thấy thế nào ?”

“Tôi chỉ đau đầu một chút thôi, chỉ vậy thôi,” nàng xác nhận, đáp lại nụ cười dường như cũng như vậy, tự nhiên và thích hợp. ” Ngài không cần phải lo lắng rằng tôi cảm thấy tệ như vẻ ngoài.”

Giọng nào nhẹ nhàng và ngọt ngào, và bây giờ sự biểu hiện của nàng cởi mở và thẳng thắn. Nàng đã biểu hiện sự lo lắng đầy nữ tính về vẻ ngoài của nàng trước đó, rồi sau đó bình tĩnh chấp nhận là nàng trông không được tuyệt nhất, và bây giờ nàng thực tế là đang đùa cợt về chuyện đó. Tất cả những điều đó đem đến cho Stephen một cảm tưởng rõ ràng là sự giả dối và đòi hỏi là hoàn toàn xa lạ với nàng và rằng nàng thú vị khác thường theo cách đó và có lẽ cũng theo nhiều cách hấp dẫn khác nữa.

Thật không may, sự phát hiện đó ngay lập tức dẫn đến một việc khác- một thứ mà xua đi niềm vui thích của chàng, và nhanh chóng làm chàng rút tay ra khỏi tay nàng. Chẳng có gì là tự nhiên, chẳng có gì là hợp lý về việc mà chàng đang làm hay cách cách chàng đang nghĩ về nàng. Chàng không phải là vị hôn phu của nàng như nàng tin là vậy, chàng là người phải chịu trách nhiệm trước cái chết của anh ta. Phép tắc thông thường, sự tôn trọng tới người đàn ông trẻ chàng đã giết và chỉ sự tể nhị đơn giản thông thường tử tế tất cả đã ra lệnh là chàng phải giữ khoảng cách cả về mặt tinh thần lẫn thể xác. Chàng là người cuối cùng trên trái đất có quyền được chạm vào nàng hay nghĩ về nàng theo bất cứ một cách riêng tư nào.

Hi vọng chấm dứt sự thăm viếng của chàng bằng một dấu hiệu nhẹ nhàng, chàng đứng dậy, quay đôi vai đau nhức, cố gắng vận động chúng. Trở lại lời nhận xét cuối cùng về vẻ ngoài của nàng, chàng nói .

“Nhìn chung giả sử ta phải miêu tả em lúc này, ta sẽ nói nàng trông giống như một xác ướp hợp mốt.”

Nàng cười khúc khích một cách yếu ớt vì câu nói đó, nhưng nàng đang mệt mỏi, và chàng nhận thấy điều đó.

“Ta sẽ bảo người hầu mang bữa sáng vào. Hứa với ta là nàng sẽ ăn chút gì nhé”

Nàng gật đầu, và chàng quay bước đi.

“Cám ơn” nàng nói khẽ khàng phía sau chàng và chàng quay lại, bối rối.

“Vì cái gì?”

Đôi mắt vô tư đó hướng vào chàng, xuyên suốt, tìm tòi và Stephen có một cảm giác thoáng qua là nàng có thể nhìn thẳng vào tâm hồn đen tối của chàng. Tuy nhiên nàng rõ ràng đã không biết được giới hạn thực sự của chàng, bởi vì một nụ cười ảm áp nở ra trên đôi môi mềm của nàng.

“Vì đã ở đây cả đêm với tôi” .

Lòng biết ơn của nàng chỉ làm chàng cảm thấy tội lỗi hơn về mọi chuyện, về một sự dối trá kinh tởm, vì làm nàng nghĩ về chàng như một chàng hiệp sĩ bạch mã ga lăng, thay vì một tên đầu giả xấu xa mà chàng thực sự là như vậy. Nghiêng đầu cúi chào theo cách khô cứng, Stephen gửi cho nàng một điệu cười trơ trẽn và sự sáng suốt có chủ tâm thể hiện tính cách thật của chàng; ” Đây là lần đầu tiên ta được cảm ơn bởi một phụ nữ đẹp vì đã ở cả đêm cùng cô ấy”

Nàng trông có vẻ ngượng ngùng, không bị hoảng sợ, nhưng điều đó không làm chàng giảm bớt cảm giác khuấy khỏa của bản thân chàng. Chàng không hề làm cái việc “thú tội” tể nhị đó về bản chất thật sự của chàng bởi vì chàng mong muốn hoặc ao ước sự xá tội, hoặc ước được thú tội. Vấn đề lớn nhất với chàng bây giờ là rằng chàng tối thiểu cần phải trung thực với nàng để thay đổi, và việc đó cứu rồi chàng chút ít theo đánh giá của bản thân chàng.

Khi chàng hướng xuống hành lang dài tới phòng ngủ riêng của chàng, Stephen cảm thấy hoàn toàn phấn khởi lần đầu tiên trong nhiều tuần, không, trông nhiều tháng: Charise Lancaster đang trên đường hoàn toàn bình phục. Chàng hoàn toàn chắc chắn về điều đó. Nàng chuẩn bị qua khỏi, điều đó có nghĩa là chàng giờ đây có thể thông báo cho cha nàng về tai nạn và cùng lúc gửi cho ông ta một vài đảm bảo cần thiết về sự bình phục sau rốt của nàng. Đầu tiên chàng phải xác định chỗ ở của ông ta, nhưng nhiệm vụ đó và việc chuyển bức thư đều có thể qua tay Matthew Bennett và người của ông ta.

11. Chương 11

Stephen liếc lên từ lá thư mà chàng đang đọc và gật chào người đàn ông tóc sáng khoảng gần 30 tuổi đang bước lại phía chàng .

“Ta xin lỗi vì đã cắt ngang kì nghỉ của anh ở Paris,” chàng nói với Matthew Bennett, “nhưng chuyện này đủ khẩn cấp, và nhạy cảm để đề nghị sự chú ý riêng của anh.”

“Tôi rất vui mừng được trợ giúp bằng bất cứ cách nào tôi có thể, thưa ngài,” vị luật sư trả lời không hề do dự. Bá tước ra hiệu về phía cái ghế da ở phía trước bàn làm việc của chàng, và Matthew ngồi xuống, cảm thấy không mất thể diện- và không ngạc nhiên- dù người đàn ông đã triệu anh ta tới từ kì nghỉ rất cần thiết bây giờ lại đang bắt anh ta đợi một lúc trong khi ông ta đọc xong lá thư của mình. Từ nhiều thế hệ, gia đình Matthew đã có đặc quyền là người cố vấn pháp luật của gia đình Westmoreland , và như Matthew biết khá rõ, sự danh giá đó và những khoản tiền thưởng rất lớn đi kèm với nó là bốn phận buộc người ta phải sẵn sàng bất cứ ở đâu và bất cứ khi nào mà Bá tước của Langford cần đến.

Mặc dù Matthew là thành viên ít thâm niên của hăng gia đình, nhưng anh ta đã thông thạo những công việc làm ăn của nhà Westmoreland , và anh ta thậm chí là đã được trong vài năm trở lại đây còn được giao cho giải quyết những nhiệm vụ cá nhân cực kì không bình thường từ anh trai của Bá tước, Công tước của Claymore. Vào thời điểm đó, Matthew cảm thấy có một chút đe dọa và thiếu cân bằng khi anh ta đáp lại những lời triệu tập của ngài công tước, và anh ta đã phải trải qua một sự thiếu bình tĩnh một cách lúng túng khi anh ta nghe đến loại nhiệm vụ của mình. Tuy nhiên, anh ta giờ đã già dặn và khôn ngoan hơn, và cũng khá vui vẻ tin tưởng rằng anh ta có thể giải quyết được bất kì vấn đề “nhạy cảm” nào của bá tước mà đòi hỏi sự chú ý của anh ta – mà không hề chớp mắt ngạc nhiên.

Và vì thế anh ta chờ đợi hoàn toàn trầm tĩnh để nhận ra cái chi tiết “khẩn cấp” cần sự chú ý ngoại lệ của anh ta, sẵn sàng góp ý kiến với các phần của một bản hợp đồng, hoặc có lẽ là một sự thay đổi theo ý muốn. Căn cứ vào cách sử dụng từ “nhạy cảm”, Matthew nghiêng về suy nghĩ là vấn đề có lẽ dính dáng tới với thứ riêng tư hơn- có lẽ là sự thu xếp một khoản tiền và nhà cửa cho cô tình nhân hiện tại của bá tước, hoặc là một món quà từ thiện, bí mật.

Không để Bennett đợi lâu hơn, Stephen đặt lá thư từ người quản lí ở điền trang Northumberland của chàng sang một bên. Dựa đầu vào lưng ghế, chàng liếc nhìn lơ đãng lên lớp vữa của bức bích họa trên trần nhà cao khoảng 25 feet, suy nghĩ của chàng chuyển từ lá thư của Steward tới việc khác, vấn đề phức tạp hơn về Charise Lancaster . Chàng chuẩn bị nói khi người trợ lý quản gia, một ông già lớn tuổi người mà Stephen nhận ra một cách khá muộn là người hầu trước đây của Burleton , cắt ngang với một tiếng đằng hắng lịch sự và nói với một chút tuyệt vọng,

“Tiểu thư Lancaster đang nhất quyết đòi ra khỏi giường, thưa ngài. Chúng tôi nên nói gì với cô ấy ạ ?”

Stephen chuyển cái nhìn của chàng tới người quản gia mà không nâng đầu lên, mỉm cười một chút vì nàng rõ ràng là đang cảm thấy khá hơn rất nhiều.

“Nói với cô ấy là ta không có ý định để cô ấy ra khỏi giường trong suốt một tuần. Nói với cô ấy là ta sẽ tới thăm sau bữa ăn khuya.”

Quên đi sự trợn lẩn của sự choáng váng, ngạc nhiên và mất tinh thần thoáng qua trên vẻ mặt ôn tồn thông thường của Matthew Bennett, hoặc là kết luận không đúng mà người đàn ông còn lại có lẽ đã rút ra từ cái dấu hiệu mỉm cười của chàng, Stephen quyết định đâm đầu vào giải quyết vấn đề của chàng.

“Ta dường như đã kiếm được một ”vị hôn thê“, chàng bắt đầu.

“Tôi xin gửi tới ngài những lời chúc mừng chân thành nhất!” Matthew nói.

“Cô ấy không phải là vị hôn thê của ta, mà là của Arthur Burleton .”

Sau một khoảng dừng rõ rệt, trong khi mà Matthew cố gắng để nghĩ về một vài lời đáp thích hợp cho sự tiết lộ đó, anh ta nói, ” Trong trường hợp này, làm ơn chuyển lời ... ờ.. chúc mừng của tôi tới quý ông đó.”

“Ta không thể. Burleton đã chết rồi”

“Thật đáng tiếc.”

“Ta đã giết anh ta.”

” Chuyện đó tệ hơn rất nhiều, ” Matthew nói trước khi anh ta có thể ngăn được bản thân. Có những điều luật chống lại việc đấu tay đôi, và tòa án đang dùng cái thái độ cứng rắn đạo đức gần đây. Hơn nữa, sự hiện diện hiển nhiên của vị hôn thê của người đàn ông quá cố kia trên giường của ngài bá tước trong trường hợp của ông ta cũng sẽ không có lợi chút nào. Suy nghĩ của vị luật sư sẵn sàng để tìm kiếm những lời biện hộ tốt nhất có thể, Matthew nói, ” Đó là đấu súng hay gươm ? ”

” Không, đó là một cái xe ngựa ”.

” Xin lỗi, nhưng ngài có thể nhắc lại được không ? ”

” Ta chết qua anh ta. ”

«Việc đó không phải không rắc rối như đấu gươm hay đấu súng, ” Matthew nói một cách lơ đãng, ” nhưng dễ hơn nhiều để bào chữa. ” Quá lo lắng để chú ý tới cái nhìn kì lạ của vị bá tước đang xoáy vào mình, anh ta tiếp tục một cách thận trọng, ” Tòa án có bị thuyết phục để chấp nhận quan điểm là nếu như ngài thực sự có ý giết anh ta, ngài đã chọn một cuộc đấu tay đôi. Xét cho cùng, kĩ năng đấu súng của ngài được biết đến một cách rộng rãi. Chúng ta có thể cho gọi cả tá nhân chứng để chứng thực được sự thật đó. Theodore Kittering sẽ là một nhân chứng xuất sắc về mặt này- anh ta đã là một tay súng cừ khôi trước khi ngài làm anh ta bị thương ở vai. Không, chúng ta tốt hơn là để anh ta không dính vào chuyện đó, bởi vì anh ta không quý mến gì ngài, và cuộc đấu tay đôi chắc chắn sẽ lộ ra trong phiên tòa. Thậm chí không cần đến lời khai của Kittering, chúng ta cũng có thể thuyết phục được tòa án rằng cái chết của Burleton không phải là chủ ý của ngài- rằng chỉ là vô tình xảy ra chuyện đó và hơn thế, nói một cách nhẹ nhàng hơn, là một tai nạn ! ”

Rất hài lòng với lập luận của mình, Matthew thu cái nhìn thận trọng của mình từ bên này qua bên kia căn phòng và cuối cùng là nhìn vào vị bá tước, người nói rất rõ ràng và rất chậm rãi, ” Thật chẳng may là ta lại quá chậm hiểu, ta có thể hỏi là anh đang nói đến cái quái quỷ gì thế ? ”

” Xin lỗi, ngài có thể nhắc lại ? ”

” Ta phải hiểu là anh nghĩ ta chết qua anh ta một cách có chủ ý, đúng vậy không ? ”

” Tôi có cảm tưởng như vậy, vâng. ”

” Ta có thể hỏi, ” quý ngài của anh ta kéo dài giọng, ” Có cái lí do hợp lí nào để ta có thể đã có một hành động như vậy ? ”

” Tôi cho rằng lí do của ngài phải là chuyện gì đó... ờ . có quan hệ trực tiếp với .. ờ ... sự xuất hiện chắc chắn của một quý cô trẻ tuổi, người không được phép rời khỏi ... ờ... phòng ngủ của ngài. ”

Ngài bá tước gửi cho anh ta một trận cười sắc giòn mà có một âm thanh bực tức trong đó, như thể cười to là việc gì đó lạ lẫm với chàng.

” Tất nhiên, »Stephen nói. »Ta thật ngớ ngẩn làm sao. Vậy chứ anh có còn đi tới một cái kết luận nào khác nữa không ? ”

Thằng người trên ghế, chàng nói chuyện bằng một âm điệu nhanh nhẹn và gọn gàng. ” Tuần trước, người phụ nữ trẻ trên gác- Charise Lancaster – đã tới nước Anh từ Mỹ. Cô ta đã đính hôn với Burleton , và đám cưới của họ sẽ được tổ chức vào ngày hôm sau bằng giấy phép đặc biệt. Khi ta có trách nhiệm với cái chết của anh ta, và khi không còn ai khác để nói cho cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra, đương nhiên là ta phải đi đón con tàu của cô ta và bào cho cô tin buồn này. Ta đang nói chuyện với cô ấy trên boong tàu khi kẻ ngu ngốc nào đó đã mất điều khiển cái lưới chứa đầy hàng hóa và nó va vào đầu cô ấy. Khi người bạn đồng hành duy nhất của cô ấy là một cô hầu gái của các quý cô, và khi cô Lancaster quá bệnh để có thể rời khỏi nước Anh trong một khoảng thời gian ngắn, ta sẽ phải nhờ anh thông báo cho gia đình cô ấy biết tất cả những chuyện này và hộ tống bất kì thành viên nào trong gia đình muốn trở lại đây tới nước Anh. Thêm vào đó, ta muốn sắp đặt vụ việc của Burleton . Hãy sắp xếp tất cả một cách hoàn chỉnh hồ sơ về anh ta như anh có thể ,như thể ta có thể thấy được chỗ để bắt đầu. Điều tối thiểu nhất ta chắc chắn có thể làm là tên của anh ta sẽ được xóa khỏi mọi khoản nợ mà anh ta đã không có thời gian thu xếp trước khi chết. ”

”Ồ, tôi biết ! ” Matthew nói với một nụ cười nhẹ nhõm mà anh ta đã vui mừng thấy bá tước trở lại.

” Tốt ”.

Với lấy cái bút lông và giấy trên bàn, Matthew nói với cây bút sẵn sàng, ” Gia đình cô ấy sinh sống ở đâu và họ hàng cô ấy tên là gì ? ”

” Ta không biết. ”

” Ngài không... biết ? ”

” Không ”

” Có lẽ, »Matthew gợi ý, một cách rất cẩn trọng và rất kính cẩn, ” Chúng ta có thể hỏi quý cô trẻ đó được không ? ”

” Chúng ta có thể, ” Stephen nói khô khốc, ” nhưng cô ấy sẽ có cực kì ít để kể cho anh nghe. ” Cảm thấy thương hại vị luật sư, chàng thêm vào ” Vết thương của cô ấy ở đầu và rất xấu đủ để gây ra việc mất trí nhớ, mà bác sĩ Whitticomb tin rằng nó chỉ hoàn cảnh tạm thời. Thật không may, mặc dù sức khỏe của cô ấy đã gần như hồi phục, nhưng trí nhớ thì vẫn chưa. ”

” Tôi rất lấy làm tiếc khi nghe điều đó. ” Matthew nói một cách chân thành. Nghĩ rằng sự lo lắng cho người phụ nữ đã phần nào làm giảm bớt phần nào sự sáng suốt thường ngày của ngài bá tước, anh ta đề nghị một cách khôn khéo, ” Có lẽ cô hầu gái có thể giúp đỡ ? ”

” Ta chắc chắn là cô ta có thể. Nếu ta biết được cô ta ở đâu. ”

Với sự thích thú che giấu, Stephen quan sát vị luật sư cố gắng giữ cho vẻ mặt không lộ ra bất kì cảm xúc gì. ” Ta đã cho người tới cabin của cô ấy trong vòng vài phút sau tai nạn, nhưng cô hầu gái đã không được tìm thấy ở đâu cả. Một trong số thủy thủ đoàn nghĩ rằng cô ta có thể là người Anh và vì thế có lẽ đã về thăm nhà gia đình. ”

” Tôi biết, ” Matthew đáp, nhưng anh ta vẫn chưa hết băn khoăn. ” Trong trường hợp đó, chúng ta có thể bắt đầu việc điều tra trên tàu. ”

” Nó đã khởi hành sáng hôm sau. ”

”Ồ, vâng. Thế còn về hành lý của cô ấy ? Có cái gì trong đó có thể cho chúng ta manh mối tới phương diện gia đình của cô ấy?”

”Có thể là có. Nhưng thật không may là hành lý của cô ấy đã đi cùng với con tàu”.

”Ngài chắc chứ?”

”Khá chắc. Ở vào hậu quả tức thì của tai nạn, điều bận tâm duy nhất của ta là chú ý đến sức khỏe của cô ấy không chậm trễ. Ngày hôm sau, ta đã cho người đến lấy hành lí của cô ấy nhưng con tàu Morning Star đã vừa nhổ neo.”

”Vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu cuộc tìm kiếm tại văn phòng của con tàu. Chắc chắn sẽ phải có bản kê khai hành khách và bản kê khai hàng hóa, và họ có thể nói cho chúng ta biết những trạm dừng chân của cô ấy ở nước Mỹ.”

”Vậy hãy bắt đầu ở văn phòng tàu biển,”Stephen đồng ý.

CHàng đứng dậy, kết thúc cuộc nói chuyện, và Matthew cũng nhanh chóng bật dậy, đầu óc của anh ta sẵn sàng cuộc tìm kiếm mà anh ta chuẩn bị thực hiện.

”Tôi mới chỉ đến thuộc địa có một lần, ” anh ta nói. ”Tôi không phiền với một chuyến viếng thăm nữa.”

”Ta rất lấy làm tiếc vì đã phải cắt ngắn kì nghỉ của anh,” Stephen nhắc lại. ”Tuy nhiên, Có một lí do khẩn cấp khác, ngoại trừ việc hiển nhiên này. Whitticomb đang trở nên lo lắng rằng trí nhớ của cô ấy không biểu hiện dù là dấu hiệu mờ nhạt nhất sẽ quay trở lại. Ta hi vọng rằng gặp lại những người từ quá khứ có lẽ sẽ giúp ích được.”

12. Chương 12

Như chàng đã hứa, Stephen lên trên gác để thăm nàng vào cuối buổi tối đó. Chàng đã khiến việc tới thăm nàng hai lần một ngày trở thành một thói quen, và mặc dù chàng đã giữ chúng rất ngăn nắp và không riêng tư, chàng tuy nhiên vẫn cảm thấy bản thân mình trông đợi chúng. Chàng gõ cánh cửa phòng nàng, và khi không có tiếng đáp trả, chàng lưỡng lự rồi gõ thêm lần nữa. Vẫn không có tiếng đáp lại. Rõ ràng mệnh lệnh của chàng là một người hầu gái phải luôn ở cùng nàng mọi lúc đã không được tuân theo. Hoặc là như thế hoặc là người hầu đã ngủ gật trong lúc làm việc. Cả hai khả năng đó đều làm chàng tức giận, nhưng cảm giác đầu tiên của chàng lo lắng cho vị khách của chàng. Nàng đã muốn rời khỏi giường. Nếu nàng quyết định thử làm điều đó, mặc kệ những chỉ thị của chàng, và rồi ngã quỵ ở đó mà không có ai giúp đỡ hoặc kêu cứu ... Hoặc nếu nàng lại rơi vào sự bất tỉnh...

Chàng đẩy cánh cửa mở ra và bước vào phòng ngủ. Phòng ngủ trống trơn. Bực mình và tức giận, chàng nhìn vào cái giường đã gần như được dọn. Hiển nhiên là cái cô nàng bé nhỏ ngốc nghếch đó đã không bị giám sát để làm theo những mệnh lệnh của chàng, và cả người hầu gái cũng vậy!

Một âm thanh nhẹ làm chàng quay người lại. Và hoàn toàn dừng lại.

“Tôi không nghe thấy ngài vào,” vị khách của chàng nói, bước ra khỏi phòng thay đồ. Phủ trong một cái váy dài màu trắng mà có vẻ là quá rộng với nàng, với cái lược chải tóc trên tay và cái khăn tắm màu xanh da trời quấn nhẹ trên đầu, nàng đứng chân không trước chàng, không hề e thẹn, và hoàn toàn không tỏ ra hối hận vì đã từ chối những mệnh lệnh của chàng.

Vừa bị phải chịu đựng một cách vô lí một vài khoảnh khắc khủng khiếp của sự sợ hãi, Stephen phản ứng ứng lại với một tia bực bội, kèm theo sự nhẹ nhõm, và rồi với sự vui thích không cưỡng lại được. Nàng đã mượn một cái dây màu vàng từ những cái màn treo cửa và buộc nó quanh eo để giữ cho chiếc váy khoác mặc trong nhà màu trắng kín lại, và với những ngón chân trần hở ra từ bên dưới cái áo dài và cái khăn tắm màu xanh lá cây quanh đầu nàng giống như một cái khăn trùm, nàng gọi cho chàng nhớ tới Đức mẹ chân trần. Thay vì nụ cười trầm lặng ngọt ngào của Đức mẹ thật, tuy nhiên, Đức mẹ này đang tỏ ra thái độ đột nhiên trông hoang mang, đầy vẻ cáo buộc và rõ ràng là không hạnh phúc. Nàng không làm chàng phải đợi lâu để tìm ra lí do.

“Hoặc là ngài cực kì không để ý tới, thưa ngài, hoặc là cái nhìn của ngài có vấn đề.”

Bị thu hút một cách hoàn toàn không phòng bị, Stephen nói một cách cẩn thận, “Ta không chắc ý của nàng là gì.”

“Tôi nói đến mái tóc của tôi,” nàng đáp một cách kinh khủng, chỉ ngón tay đầy vẻ buộc tội vào chỗ được che phủ dưới cái khăn tắm. Chàng nhớ là mái tóc của nàng đã bị lẫn với máu, và cho rằng vết thương chỗ da đầu của nàng bị chảy máu thậm chí là sau khi Whitticomb khâu nó lại.

“Nó sẽ gọi sạch hết mà”, chàng quả quyết với nàng.

“Ồ, tôi không nghĩ vậy đâu,” nàng nói một cách đáng ngại. “Tôi vừa mới thử”.

“Ta không hiểu ...” chàng bắt đầu.

“Tóc của tôi không phải màu nâu-” nàng làm cho dễ hiểu bằng cách tháo chiếc khăn tắm ra và nắm một nắm tóc để minh họa cho vấn đề đó. “Nhìn nó này. Nó màu đỏ!” Nàng hét lên đầy phẫn nộ, nhưng Stephen thì không nói nên lời, hoàn toàn sửng sốt bởi một khối những sợi sáng chói, rực rỡ đổ thành những lọn sóng và xoắn trên bờ vai nàng và trên vạt áo của chiếc váy và phía sau lưng nàng. Nàng thả ra nắm tóc mà nàng đang giữ, và nó chạy qua những ngón tay của nàng giống như một dòng lửa.

“Jesus ...” chàng thì thào.

” Thật là quá ... quá trớ trêu” nàng nói giọng buồn rầu. Nhận ra một cách muộn màng là vị hôn thê thực sự của nàng sẽ không đứng ở đó, nhìn chằm chằm những thứ mà anh ta đã từng nhìn thấy, Stephen miễn

cường rút lại ánh mắt của chàng khỏi mái tóc lộng lẫy và hiếm có nhất mà chàng đã từng thấy.

“Trơ tráo?” chàng đáp lại, muốn cười to.

Nàng gật đầu và rồi đẩy sang bên một cách thiếu kiên nhẫn mái tóc như tấm bảng bóng loáng bằng đồng đã trượt khỏi phần giữa của nàng và che hết trán nàng và chỉ để lại đôi mắt.

“Nàng không thích nó,” chàng kết luận.

“Tất nhiên là không. Đó có phải là lí do mà ngài đã không muốn nói cho tôi biết màu thật của nó?”

Stephen nắm lấy lý do mà nàng tình cờ đặt vào tay chàng và gật đầu, cái nhìn của chàng dịch trở lại mái tóc đẹp kì lạ đó. Nó là một cái cái khung hoàn hảo để làm nổi bật lên vóc dáng mềm mại và làn da như sứ của nàng.

Nó bắt đầu được ghi nhận với Sheridan rằng sự biểu lộ trên mặt chàng không phải là sự khiếp sợ chút nào. Trên thực tế, chàng trông hoàn toàn như đang ... ngưỡng mộ? “Ngài thích nó chứ?”

Stephen thích nó. Chàng thích kinh khủng mọi thứ về nàng. “Ta thích nó,” chàng nói một cách bất chợt. “Ta cho rằng một mái tóc đỏ là không thể chấp nhận được ở nước Mỹ?”

Sheridan mở miệng để trả lời, và nhận ra nàng không biết câu trả lời. “Tôi ... không biết nó đã có thể như thế nào. Và tôi không nghĩ đây là trên nước Anh.”

” Điều gì khiến nàng nói như vậy?”

“Bởi vì cô hầu gái người đã giúp đỡ tôi đã thừa nhận sau khi tôi nài ép cô ấy rằng cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy một mái tóc với màu như thế này trong cả cuộc đời cô ấy. Cô ấy trông hoàn toàn kinh sợ.”

“Vậy ý kiến của ai quan trọng hơn cả ?” chàng phản công lại một cách trôi chảy.

“Ồ, khi ngài đặt nó theo cách đó...” Sheridan nói, cảm thấy ngượng ngịu và bị khuấy động dưới sự ám áp của nụ cười của chàng. Chàng quá đẹp- một cách ngăm đen, đàn ông- đến nỗi quả là khó khăn để không nhìn chăm chăm vào chàng và thậm chí là kho khăn hơn để tin rằng chàng thực tế đã chọn nàng hơn tất cả những người phụ nữ ở đất nước của chàng. Nàng yêu sự bầu bạn , sự hài hước của chàng và cái cách dịu dàng mà chàng đối xử với nàng. Nàng đếm những giờ đồng hồ giữa những lần tới thăm của chàng, trông đợi một cách tha thiết tới từng lần, nhưng những cuộc viếng thăm tất cả đều rất ngắn và hoàn toàn thiếu thông tin. Kết quả là nàng vẫn không biết một chút gì về bản thân mình, hay về chàng, hay về mối quan hệ trong quá khứ của họ. Nàng đã không còn tự nguyện để sống trong tình trạng lập lờ, chờ đợi trí nhớ thất thường sẽ trở lại bất cứ lúc nào và đưa ra những câu trả lời nữa.

Nàng hiểu quan điểm của Ngài Westmoreland, rằng nàng không nên liều với sức khỏe của mình bằng cách đòi hỏi quá nhiều đầu óc của nàng, nhưng bây giờ cơ thể nàng đã được lành lại. Nàng đã ra khỏi giường, tắm và gội đầu và rồi mặc cái áo choàng mặc trong nhà, để chứng tỏ cho chàng rằng nàng đã khỏe để đặt những câu hỏi và nghe những câu trả lời. Đôi chân của nàng cảm thấy run run, nhưng nó có thể là do sự yếu đuối kéo dài từ sự thử thách của nàng hoặc, hơn thế, nó là một dấu hiệu khác của của sự hồi hộp xáo động mà nàng đôi khi cảm thấy trong sự xuất hiện của chàng.

Nàng hướng đầu về phía hai chiếc ghế sofa được bọc bằng lụa vàng nằm ở gần lò sưởi.

” Ngài có phiền nếu chúng ta ngồi xuống không? Tôi e là tôi đã nằm trên giường quá lâu đến nỗi hai chân tôi trở nên yếu ớt vì không được dùng đến”.

“Tại sao nàng lại không nói điều này trước đó?” Stephen nói, bước sang một bên để nàng có thể đi trước chàng.

“Tôi không chắc là có được phép.” Nàng cuộn người trên chiếc sofa, kéo hai bàn chân trần phía dưới nàng, và xếp cái áo choàng gọn gàng quanh nàng. Một trong số những thứ nàng rõ ràng đã quên mất, Stephen để ý, là những quí cô trẻ có giáo dục không nói chuyện với quí ông mà không phải là chồng mình trong khuê phòng của họ. Stephen , mặt khác, quan tâm đến việc đó như là chàng đã vượt qua giới hạn của mình khi ở đây. Chàng lựa chọn để gạt bỏ cả hai vấn đề ủng hộ những đòi hỏi của bản thân chàng.

“Tại sao nàng nói nàng không chắc là có được phép ngồi xuống?”

Cái nhìn xấu hổ của nàng trượt xuống lò sưởi, và Stephen cảm thấy thiếu thốn một cách vô lý sự vui mừng trên khuôn mặt nàng và hài lòng một cách vô lý khi nàng quay lại nhìn chàng.

“Tôi biết được từ Constance- cô hầu gái – rằng ngài là một bá tước.”

Nàng nhìn chàng như thể nàng hầu như hi vọng chàng sẽ phủ nhận, điều này làm nàng trở thành người phụ nữ hiếm có nhất mà chàng đã từng gặp.

“Và?” chàng hỏi khi nàng không tiếp tục nữa.

“Và rằng tôi nên thực ra phải gọi ngài là ”thưa ngài“!. ” Khi chàng chỉ nhấc lông mày, chờ đợi, nàng khẳng định, ” Trong những thứ tôi dường như biết đó là trong sự xuất hiện của một vị vua, người ta không ngồi trừ phi được mời để làm như thế.”

Stephen ngăn sự thôi thúc để phát ra một tiếng cười. “Ta không phải là một vị vua, tuy nhiên, chỉ là một bá tước.”

“Vâng, tôi không chắc nếu nghi lễ tương tự được áp dụng.”

“Không đâu, và nói chuyện với một người hầu, mà cô ta đang ở cái chỗ quái quỷ nào thế? Ta đã đặc biệt nói là nàng không được để ở lại một mình bất cứ lúc nào.”

“Tôi đã bảo cô ấy ra ngoài.”

“Bởi vì phản ứng của cô ta với tóc của nàng,” chàng nhận định vẻ to tiếng. “Ta có thể thấy điều đó-”

“Không, bởi vì cô ấy đã ở với tôi từ lúc bình minh, và cô ấy trông kiệt sức, Cô ấy đã dọn sạch sẽ căn phòng, và tôi chắc chắn không muốn được tắm như là một đứa trẻ.”

Stephen nghe điều đó với sự ngạc nhiên, nhưng rồi nàng là đầy cả những ngạc nhiên, bao gồm sự thông báo tiếp theo của nàng, điều mà được tuyên bố với đầy sự kiên quyết và chỉ một sự rùng mình không chắc chắn. “Tôi đã có một vài quyết định hôm nay”

“Nàng đã có lúc này,” chàng nói, mỉm cười trước sự biểu cảm dữ dội của nàng. Nàng đã không ở trong bất kỳ vị trí nào để quyết định, nhưng chàng thấy không có lý do gì để lưu ý điều đó với nàng.

“Vâng. Tôi đã quyết định rằng cách tốt nhất để đương đầu với việc mất kí ức của tôi mà được cho rằng là chỉ là một sự phiền phức ngẫu nhiên, và để chúng ta có thể xử lí nó theo cách đó.”

“Tôi nghĩ đó là một ý kiến hay tuyệt.”

“Tuy nhiên có một vài điều tôi muốn hỏi ngài.”

“Vậy nàng muốn biết điều gì?”

“Ồ, những chuyện thường thôi mà,” nàng nói, cố nén tiếng cười “Tôi bao nhiêu tuổi? Tôi có tên đệm không?”

Những sự đề phòng của Stephen sụp đổ, để chàng giằng xé giữa niềm thôi thúc ngông cuồng được cười cái tính hài hước tuyệt vời, can đảm của nàng và niềm thôi thúc ngông cuồng để kéo nàng ra khỏi ghế sofa, luồn tay chàng vào trong mái tóc lấp lánh kia và che phủ đôi môi chàng lên môi nàng. Nàng quyến rũ cũng như nàng duyên dáng và càng hấp dẫn giới tính hơn trong cái áo váy và cái dây màn cửa đó hơn bất cứ một cô gái điểm hạng sang ăn mặc lộng lẫy hay không mặc gì nào mà chàng đã từng biết.

Burleton phải vui sướng cực độ khi đưa nàng vào giường, chàng nghĩ. Không có gì đáng ngạc nhiên khi anh ta dự định sẽ cưới nàng ngay sau hôm nàng tới ...

Sự tội lỗi đột nhiên làm tắt đi cái nhìn thích thú của Stephen về những thứ quý báu hấp dẫn của nàng, và sự hổ thẹn ăn mòn chàng như axit. Burleton, chứ không phải chàng đáng lẽ đang ngồi đối diện với nàng. Đó là Burleton người đáng lẽ là người tận hưởng những khoảnh khắc ấm cúng cùng nàng, để nhìn nàng cuộn tròn trên ghế sofa, chân trần; Đó là Burleton người có quyền được cởi quần áo của nàng trong đầu và nghĩ đến việc đưa nàng vào giường. Không nghĩ ngờ gì là anh ta hẳn đã nghĩ một chút về chuyện đó trong khi đợi con tàu của nàng cập bến.

Thay vì tất cả những thứ đó, người tình trẻ trung nồng nàn của nàng đang nằm trong quan tài, và kẻ giết anh ta thì lại đang tận hưởng buổi tối với cô dâu của anh ta. Không, Stephen khiển trách mình với sự tự ghê tởm nghiêm khắc, chàng không chỉ đơn giản là tận hưởng một buổi tối dễ chịu với nàng, mà chàng đang ham muốn nàng. Sự hấp dẫn của chàng tới nàng thật kinh tởm! Thật là điên cuồng! Nếu chàng muốn giải trí với bất kì cách nào, chàng có thể chọn từ trong số những người phụ nữ đẹp nhất của châu Âu. Thạo đời hay ngây thơ, hóm hỉnh hay nghiêm túc, cởi mở hay nhút nhát, tóc vàng, tóc nâu hay tóc đỏ - họ là của chàng chỉ cần chàng muốn. Không có lí do nào trên trái đất để cảm thấy một sự hấp dẫn hoang dại với người phụ nữ đó, không có lí do nào để phản ứng lại nàng giống như một đứa trẻ mới lớn bị kích thích hay kẻ phóng đáng có tuổi.

Giọng nói nhỏ nhẹ của nàng kéo giật chàng ra khỏi sự tự trách mãnh liệt, nhưng nhưng cảm giác khiếp sợ của chàng thì vẫn còn lại.

“Bất kể là chuyện gì,” nàng nói nửa nghiêm túc, “Tôi không nghĩ là nó sẽ kéo dài quá lâu.”

Ánh mắt của Stephen quay lại trên khuôn mặt nàng. “Xin lỗi, nàng làm ơn nhắc lại.”

“Bất kể là chuyện gì mà để ngài đang trừng mắt nhìn qua vai trái của tôi phút trước- Tôi hi vọng là nó có chân và có thể chạy rất nhanh.”

Chàng gửi cho nàng một nụ cười ngắn và thiếu hài hước. “Những suy nghĩ của ta bị trôi đi. Ta xin lỗi.”

“Ồ, làm ơn đừng xin lỗi!” nàng nói với một nụ cười lo lắng. “Tôi bớt căng thẳng rất nhiều khi biết ngài đang nghĩ về việc nào đó khác hơn là những câu hỏi của tôi với vẻ cau kính đen tối trên mặt ngài.”

“Tai e là tôi đã quên hết các câu hỏi?”

“Tuổi của tôi?” nàng đề nghị một cách hữu ích, đôi lông mày thanh nhã của nàng nhướn lên. “Tôi có tên đệm không?”

Mặc cho âm điệu vui vẻ của nàng, Stephen nhận thấy nàng đang nhìn chàng rất, rất gần. Chàng bị mất tập trung bởi cái cách mà đôi mắt nàng đang thăm dò chàng, và chàng do dự trong một khoảnh khắc, vẫn cố gắng chuyển sự chú ý của chàng tới chủ đề sắp đến. Nàng phá vỡ sự im lặng trước khi chàng có thể, bằng việc thốt ra một tiếng thở dài lớn, kì cục mất hết tinh thần và cảnh báo chàng bằng một giọng cường điệu và kinh khủng,

“Bác sĩ Whitticomb nói với tôi căn bệnh mà tôi mắc phải, được gọi là c-h-ít-n-g q-u-ê-n và nó không lây. Vì thế, tôi sẽ rất lấy làm buồn phiền nếu ngài có ý muốn giả vờ là ngài cũng mắc chứng bệnh đó, và như thế làm cho tôi trông khá là bình thường. Bây giờ, liệu chúng ta có thể bắt đầu với với thứ dễ hơn một chút? Ngài có muốn nói cho tôi biết tên đầy đủ của ngài không? Tuổi của ngài? Hãy thông thả, suy nghĩ về những câu trả lời.”

Stephen đáng lẽ đã cười lớn nếu như chàng không ghét bản thân mình quá mức để làm điều đó. “Ta 33 tuổi,” chàng nói. “Tên ta là Stephen David Elliott Westmoreland.”

“Ồ, điều này giải thích được nó!” nàng đùa. “Với quá nhiều tên như thế, sẽ lấy làm ngạc nhiên khi ngài mất có một lúc để nhớ tất cả chúng!”

Một nụ cười toe toét bật mạnh trên môi chàng, và Stephen cố gắng phủ nhận nó bằng cách rầy la một cách nghiêm khắc như chàng có thể, “Nàng, đứa trẻ xác xược, Ta sẽ cảm ơn nếu nàng cho ta thấy một chút tôn trọng.”

Không bị uốn nắn và không tỏ ra hối lỗi, nàng nghiêng đầu về một bên và dò hỏi một cách hiếu kì, “Bởi vì ngài là một vị bá tước?”

“Không, bởi vì ta lớn hơn nàng.”

Tiếng cười của nàng du dương như tiếng chuông và quá nhanh chóng ảnh hưởng đến nỗi khuôn mặt của Stephen bị đau vì sự cố gắng giữ ấn tượng vô cảm.

“Bây giờ chúng ta đã thiết lập rằng tôi xác xược và ngài thì lớn hơn tôi,” nàng nói, gửi cho chàng một cái nhìn tươi cười và ngây thơ từ phía dưới hàng mi, “Liệu nó có bằng chính xác việc thừa nhận rằng ngài cũng

nhiều tuổi hơn tôi?”

Stephen gật đầu bởi chàng không thể tin vào giọng của mình. Nàng tấn công ngay lập tức. ” Hơn bao nhiêu tuổi?”

“Dai dẳng quá đấy nhóc con, đúng không?” chàng nói, mắc vào giữa sự vui thích và thán phục vì nàng đã khéo léo như thế nào để xoay vấn đề trở lại với những câu hỏi của nàng.

Nàng trở nên nghiêm túc, đôi mắt xám của nàng vô cùng cầu khẩn. ” Làm ơn nói cho tôi biết tôi bao nhiêu tuổi. Nói cho tôi liệu tôi có một cái tên đệm. Hay là ngài không biết?”

Chàng không biết. Mặt khác chàng không biết tuổi tác cũng như tên đệm của rất nhiều phụ nữ, những người đã trải qua chuyện chăn gối với chàng. Khi nàng đã mất quá ít thời gian với vị hôn phu của nàng, sự thật dường như an toàn và thậm chí là hợp lý.

“Thực tế, chẳng có gì trong những vấn đề đó đã từng được nêu ra.”

“Và gia đình của tôi- họ trông như thế nào?”

“Cha nàng là một người góa vợ,” Stephen nói, nhớ lại những gì mà chàng được biết từ quản gia của Burleton, và cảm thấy sau cùng thì chàng cũng có khả năng điều khiển cuộc thảo luận này. ” Nàng là con duy nhất của ông ấy.”

Nàng gật đầu, chăm chú với điều đó, rồi nàng cười với chàng. ” Chúng ta đã gặp nhau như thế nào?”

“Tôi tưởng tượng là mẹ nàng đã giới thiệu nàng cho ông ta không lâu sau khi nàng được sinh ra.”

(Ở đây là ông nói gà, bà nói vịt. Sheridan dùng “we” ý là cô ấy và Stephen, nhưng Stephen lại (cố tình) hiểu “we” là chỉ Sheridan và her father)

Nàng cười bởi vì nàng nghĩ chàng đang đùa. Chàng nhăn mặt vì chàng không hề mong chờ những câu hỏi như vậy, không cảm thấy có khả năng trả lời cũng như lẩn tránh chúng, và mặc cho chàng nói hay làm gì thì chàng vẫn cứ trở thành một kẻ dối trá.

“Ý tôi là tôi và ngài đã gặp nhau như thế nào ? ”

“Một cách thông thường”, chàng nói cộc lốc.

“Cách gì?”

“Chúng ta được giới thiệu”.

Chàng đứng dậy để tránh sự hoang mang và chăm chú trong đôi mắt to màu xám của nàng, và đi về phía cái tủ ly, chỗ mà chàng đã nhìn thấy cái bình thủy tinh đựng rượu trước đó.

“Thưa ngài?”

Chàng liếc qua vai khi chàng lôi cái nút đóng ra khỏi cái bình và nâng nó lên tới cái cốc.

“Gì cơ?”

“Chúng ta có yêu nhau nhiều không?”

Một nửa chỗ rượu brandy văng tung tóe khỏi ngón tay cái của chàng và chảy xuống một bên của cái cốc xuống cái khay vàng. Thầm nguyên rửa, chàng nhận thấy rằng bất kể chàng nói gì với nàng bây giờ, nàng cũng sẽ cảm thấy bị lừa dối khi nàng khôi phục lại được trí nhớ. Giữa điều đó và sự thật là chàng cũng có lỗi với cái chết của người đàn ông mà nàng đã quan tâm, nàng sẽ hoàn toàn ghét bỏ chàng khi mọi chuyện kết thúc. Nhưng cũng thế nào nhiều bằng chàng ghét bản thân mình vì tất cả, bao gồm cả những việc mà chàng chuẩn bị làm. Nàng cốc lên, chàng rót xuống một chút ít brandy chàng thực sự đã cố để đổ vào , rồi chàng quay lại và đối mặt với nàng. Rồi đi mà không có sự lựa chọn, chàng trả lời bằng một cách mà chàng biết sẽ phá hủy bất kì sự đánh giá tốt đẹp nào mà nàng dành cho chàng.

“Đây là nước Anh, chứ không phải nước Mỹ-” chàng bắt đầu.

“Vâng tôi biết. Bác sĩ Whitticomb đã nói với tôi điều đó.”

Trong thâm tâm Stephen cau mày vì sự nhắc nhở là nàng đã được nói là nàng đang ở đất nước nào, đó cũng là lỗi của chàng.

” Đây là nước Anh“, chàng nhắc lại cộc lốc. ” Ở nước Anh, trong tầng lớp thượng lưu, các cặp vợ chồng cưới nhau vì nhiều lí do, gần như tất cả chúng đều hoàn toàn thực tế, Không giống những người Mỹ, chúng tôi không mong chờ hay ao ước được bộc lộ tình cảm của chúng tôi, cũng như không làm cái việc tán tụng liên miên cái cảm xúc mong manh được gọi là “tình yêu”, Chúng tôi dành nó cho những kẻ quê mùa và những nhà thơ.”

Nàng nhìn như thể chàng vừa tát nàng, và Stephen đặt chiếc cốc xuống mạnh hơn là chàng dự định. ” Ta hi vọng là ta đã không làm nàng khó chịu vì sự thẳng thừng của mình,“ chàng nói, cảm thấy giống một kẻ hoàn toàn đáng khinh. ” Muộn rồi đấy, và nàng cần nghỉ ngơi.”

Chàng khẽ cúi đầu để biểu thị là cuộc nói chuyện đã kết thúc, và rồi đợi nàng để đứng dậy, cẩn thận nhìn đi chỗ khác khi cái áo váy của nàng tách ra làm lộ thoáng qua cái bắp đùi cân đối. Chàng vừa đặt bàn tay lên nệm của khi nàng cuối cùng cũng nói.

“Thưa ngài?”

“Vâng?” chàng nói mà không quay lại.

“Tuy nhiên ngài có cái đó chứ, đúng không?”

“Cái gì?”

“Trái tim”.

“Cô Lancaster,” chàng bắt đầu, tức giận với bản thân và với định mệnh bởi vì chàng đang ở trong một tình huống không thể trụ được. CHàng quay lại và nhìn thấy là nàng đang đứng ở chân giường, tay nàng đang thả lỏng trên một bức tranh trong một tư thế đẹp.

“Tên tôi là- ” nàng ngập ngừng, và chàng cảm thấy một nỗi đau đớn như bị dao đâm của lỗi lầm không thể tha thứ khi nàng phải nghĩ để nhớ tên mình, “Charise. Tôi mong ngài sẽ gọi tôi như thế.”

“Chắc chắn rồi” chàng nói, dự định sẽ không làm những việc tương tự. “VÀ bây giờ, xin nàng thứ lỗi, ta có việc phải làm”.

Sheridan đợi cho tới khi cách cửa đóng lại sau lưng chàng, rồi nàng giật cái bức tranh bằng tay kia khi sự chóng mặt và buồn nôn lấn át nàng. Cẩn thận, nàng làm dịu bản thân bằng tư thế ngồi trên tấm trải giường satin, tìm nàng bị giáng mạnh vì sự yếu đuối và sợ hãi.

Nàng là loại người gì, nàng tự hỏi, để muốn cưới một người đàn ông suy nghĩ như chàng? Chàng là loại người như thế nào? Dạy nàng rồi tung lên khi nàng nhớ lại cái cách lạnh lùng mà chàng đã nhìn nàng và cái cách nhấn tâm mà chàng nói về tình yêu.

Điều gì mà nàng đã có thể nghĩ về việc hứa hẹn bản thân mình với một người như chàng? Tại sao nàng đã làm việc đó? Sheridan tự hỏi một cách cay đắng.

Những nàng cũng đã hoài nghi lời giải đáp cho vấn đề đó : nó dựa trên cái cách kì lạ mà nàng cảm thấy khi chàng cười với nàng.

Chàng chỉ không đang cười khi chàng bỏ đi. Nàng đã ném cho chàng sự kinh tởm của mình với tất cả lời nói của nàng về tình yêu. Khi chàng đến thăm nàng vào buổi sáng, nàng sẽ xin lỗi. Hoặc là bỏ mặc vấn đề hoàn toàn cô đơn và đơn giản là cố gắng làm bạn một cách thân thiện và thích thú.

Với tay tới cái mép chăn, nàng trèo lên giường và kéo nó lên đến cằm. Tỉnh táo, cổ họng đau đớn với đầy nước mắt, nàng nhìn chăm chăm lên cái trần nhà bên trên. Nàng sẽ không khóc, nàng tự bảo mình. Chắc chắn là đã không có sự tổn hại không thể sửa chữa được nào đã xảy ra đối với mối quan hệ của họ vào tối nay. Họ xét cho cùng thì cũng đã đính hôn. Chàng chắc chắn sẽ bỏ qua cái lỗi bé xiu trong quan điểm của nàng. Rồi nàng nhớ rằng nàng đã hỏi là liệu chàng có một trái tim hay không, và một đồng nước mắt trong cổ họng nàng cảm giác như to bằng nắm tay.

Ngày mai, mọi thứ sẽ tươi sáng hơn, nàng tự nhủ. Ngay lúc này nàng vẫn còn cảm thấy yếu và mệt mỏi do việc gắng sức tắm rửa, thay quần áo và gội đầu.

Ngày mai, chàng sẽ lại tới thăm nàng và mọi thứ sẽ tốt đẹp trở lại.

13. Chương 13

Ba ngày sau, Stephen đang đọc cho thư kí viết khi Whitticomb đến. Chàng nhận thấy ông ta đang mỉm cười, khi viên quản gia dẫn ông ta đi qua hai lần cửa mở vào phòng làm việc. Nửa giờ sau, khi ông ta đi xuống lầu sau khi đã thăm bệnh, trông ông không còn vui vẻ như thế nữa.

“Tôi yêu cầu được nói chuyện riêng với ngài, nếu ngài có thể cho tôi vài phút,” ông ta nói, vẫy tay ra hiệu cho người quản gia hoảng hốt đang đứng cạnh cửa, cố gắng thông báo ông đến.

Stephen có một linh cảm không ổn về việc mà chàng sắp được nghe, với một tiếng thở dài bực bội, chàng bảo viên thư kí ra ngoài, gạt giấy tờ của chàng sang một bên, và dựa người ra sau trên ghế.

“Tôi nhớ rất rõ ràng đã nói với ngài,” Hugh Whitticomb bắt đầu, ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng viên thư kí, “rằng bắt buộc phải tránh làm buồn lòng Cô Lancaster. Vị chuyên gia về bệnh mắt trí nhớ mà tôi đã tham vấn đã nhấn mạnh với tôi chuyện đó, và tôi đã nhấn mạnh với ngài. Ngài còn nhớ cuộc nói chuyện đó chứ?”

Stephen ghì lại ý muốn trả đũa trước giọng điệu của vị bác sĩ, nhưng giọng nói của chàng trở nên lạnh lùng. “Ta nhớ.”

“Vậy ngài có thể làm ơn giải thích cho tôi,” Bác sĩ Whitticomb nói, chú ý đến âm điệu cảnh cáo của người đối diện và tự kiểm chế mình cho phù hợp, “tại sao ngài lại không lên thăm cô ấy trong suốt ba ngày liền. Tôi đã nói với ngài, việc quan trọng là cô ấy phải có những việc tiêu khiển để làm sao nhãng đi những suy nghĩ xuất phát từ những phiền muộn của cô ấy. ”

“Ông đã bảo ta rồi, và ta đã đảm bảo để cô ấy có đủ tất cả những thú tiêu khiển của phụ nữ mà ta có thể nghĩ ra được, từ sách vở và tranh ảnh thời trang tới khung thêu và tranh màu nước.”

“Có một ”thú tiêu khiển của phụ nữ ” mà ngài không đề nghị, mà đó lại là thứ mà cô ấy có quyền đòi hỏi”.

“Và đó là?” Stephen hỏi, nhưng chàng đã biết câu trả lời.

“Ngài không dành cho cô ấy dù chỉ một cuộc đối thoại nho nhỏ với vị hôn phu của mình.”

“Ta không phải là vị hôn phu của cô ấy.”

“Không, nhưng ngài có trách nhiệm không thể chối cãi được trong việc cô ấy không còn vị hôn phu nữa. Tôi lấy làm ngạc nhiên vì ngài đã quên mất chuyện đó rồi.”

“Ta coi đó là một sự sỉ nhục,” Stephen lạnh lùng cảnh cáo, “vì được nói ra bởi một người bạn lâu năm, tận tụy của gia đình.”

Bác sĩ Whitticomb nhận ra ông không chỉ chọn nhầm sách lược với đối thủ, mà còn đẩy chàng đi quá xa. Ông đã quên mất vị quý tộc lạnh lùng, kiên quyết đang ngồi sau chiếc bàn kia không còn là cậu bé lém lỉnh lên ra chuồng ngựa giữa đêm hôm để được cưỡi con ngựa mới, rồi dừng cảm không khóc khi Hugh bó bột cho cánh tay gãy của cậu và thuyết giáo một hồi vì sự ngu ngốc khi đùa giỡn với hiểm nguy.

“Ngài nói đúng,” ông nhẹ nhàng nói. “Tôi cũng rất buồn. Tôi có thể ngồi không?”

Người đối diện với ông chấp nhận lời xin lỗi với một cái gạt đầu ngập ngừng. “Chắc chắn rồi.”

“Những người ”tận tụy, già lão” như chúng tôi đây rất dễ bị mệt,” ông nói thêm với một nụ cười, và thấy nhẹ lòng khi nhìn thấy một chút hài hước đã làm mềm nét mặt của Stephen. Kéo dài thêm thời gian, Hugh chỉ về phía hộp thuốc xì gà trên mặt bàn khảm da bên cạnh ghế của chàng.

“Thỉnh thoảng tôi cũng đột nhiên thấy thèm xì gà hảo hạng. Cho phép tôi?”

“Tất nhiên.”

Trong lúc Hugh đốt điếu xì gà, ông đã quyết định một cách tốt hơn để thuyết phục Stephen về tính nghiêm trọng trong trường hợp của Charise Lancaster, và ông hài lòng vì đã có đủ thời gian để xua tan bất kỳ ác cảm nào của Stephen về cố gắng không thành công trước đó của Hugh.

“Lúc tôi vừa lên lầu,” ông ta bắt đầu nói, ngấm nghĩa làn khói mỏng manh màu trắng cuộn lên từ đầu điếu xì gà trên tay, “tôi thấy bệnh nhân của chúng ta đang vật lộn trên giường, rên rỉ.”

Stephen đã nhắc được nửa người khỏi ghế trước khi vị bác sĩ giơ tay ra và nói thêm, “cô ấy đang ngủ, Stephen. Nằm mơ. Nhưng cô ấy hơi bị sốt,” ông nói thêm, một cách không thành thật, cố gắng đạt được mục đích của mình. “Tôi cũng được thông báo là cô ấy ăn không ngon, và rất cô đơn, và tuyệt vọng tìm những câu trả lời, đến nỗi cô ấy đã nói chuyện với những người hầu phòng, và đây tớ - bất kỳ ai có thể nói cho cô ấy biết về ngôi nhà này, về chính cô ấy, hay về ngài, vị hôn phu của cô ấy.”

Cảm giác tội lỗi của Stephen tăng lên gấp ba lần khi chàng tưởng tượng một cách sống động cảnh Charise Lancaster phải âm thầm chịu đựng, nhưng việc đó chỉ khiến chàng cứng rắn hơn. “Ta không phải là vị hôn phu của cô ấy. Ta là người chịu trách nhiệm trong cái chết của anh ta! Đầu tiên ta giết anh ta, rồi chiếm chỗ của anh ta,” chàng chưa cay rít lên. “Toàn bộ chuyện này thật ghê tởm!”

“Ngài không giết chết anh ta,” Hugh nói, ngạc nhiên vì sự ăn năn sâu sắc của Stephen. “Anh ta say bí tỉ và chạy ra trước mũi xe của ngài. Đó chỉ là một tai nạn. Những chuyện như thế vẫn xảy ra.”

“Ông sẽ không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện như thế nếu ông đã ở đó,” chàng giận dữ đáp trả. “Ông không phải là người kéo anh ta ra khỏi đồng chân ngựa. Cổ anh ta bị gãy, và đôi mắt mở trừng trừng, và anh ta đang cố thì thầm và hít thở. Lạy Chúa, anh ta quá trẻ, thậm chí trông không giống người đã phải cạo râu! Anh ta không ngừng bảo ta phải ”Tìm Mary“. Ta đã nghĩ anh ta bảo ta đi tìm người nào đó tên là Mary[1]. Cho đến tận ngày hôm sau ta vẫn không biết rằng, trong lúc trút hơi thở cuối cùng, anh ta vẫn nói về việc làm đám cưới. Nếu ông đã ở đó và nhìn thấy và nghe thấy tất cả, ông sẽ thấy ta không thể dễ dàng tìm cách biện hộ cho việc đâm chết anh ta và rồi khao khát vị hôn thê của anh ta!”

Hugh đang chờ cho Stephen kết thúc bài tự trào đầy mặc cảm tội lỗi của mình để ông ta có thể chỉ ra cho chàng Burleton là một kẻ vô tâm, say xỉn, và bài bạc, chẳng có chút thiên hướng nào để trở thành một người chồng tử tế cho Cô Lancaster cho dù anh ta còn sống, nhưng những lời nói cuối cùng của Stephen đã gạt bỏ mọi thứ khỏi tâm trí ông ta. Nó giải thích thái độ nhẫn tâm không hợp với tính cách của Stephen chút nào khi để mặc cô gái cô đơn trên gác.

Vẫn ngậm điếu thuốc giữa hai hàm răng, Hugh dựa người ra phía sau lưng ghế và chăm chú quan sát vị bá tước đang giận dữ với một chút hài hước. “Vậy là, cô ấy hấp dẫn ngài theo cách đó, phải không?”

“Chính xác là ”theo cách đó“, Stephen thốt lên.

“Giờ thì tôi đã hiểu tại sao ngài lảng tránh cô ấy.” Nheo mắt lại trước làn khói thuốc, Hugh cẩn trọng xem xét vấn đề một lát, rồi nói tiếp. “Thực ra, chẳng có gì ngạc nhiên khi ngài không cưỡng lại được cô ấy, Stephen. Chính tôi cũng thấy cô ấy cực kỳ tươi trẻ và thú vị.”[

“Tuyệt vời!” Stephen cay độc nói. “Thế thì ông đi mà nói với cô ấy ông mới chính là Burleton, và ông đi mà cưới cô ấy. Như thế sẽ làm mọi chuyện trở về đúng vị trí của nó.”

Câu nói cuối cùng đã biểu lộ một cách tế nhị, và quá thú vị, đến nỗi Hugh cẩn thận tránh nhìn vào mặt Stephen. Ông ta bỏ điếu xì gà trên miệng ra, giữ giữa hai ngón tay, và mê mải quan sát nó. “Đó là một suy nghĩ rất thú vị, đặc biệt là với ngài,” ông nhận xét. “Thậm chí tôi có thể nói đó là một sự bộc lộ suy nghĩ.”

“Ông đang nói về cái gì?”

“Tôi đang nói về câu tuyên bố của ngài là nếu có ai đó cưới cô ấy, thì sẽ ‘đưa mọi chuyện về đúng vị trí của nó.’” Không cần chờ chàng trả lời, ông ta nói tiếp, “Ngài cảm thấy có lỗi trong cái chết của Burlenton và việc mất trí nhớ của cô ấy, và ngài bị cô ấy thu hút về mặt thể xác. Bất chấp điều đó – hay vì cả hai điều

đó – ngài cương quyết từ chối làm một việc đơn giản và phục vụ việc chữa trị là đóng giả vị hôn phu của cô ấy, đúng thế không nào?”

“Nếu ông muốn nghĩ theo hướng đó, thì đúng thế.”

“Vậy là đúng,” Hugh nói, vỗ vào đầu gối và cười mãn nguyện. “Đó là toàn bộ những miếng ghép, tất cả đều ăn khớp với nhau.” Không chờ cho người đối diện ông phải đòi giải thích, Hugh nói ra ngay: “Cô Lancaster không còn vị hôn phu bởi một tai nạn mà ngài không có lỗi, nhưng dù sao vẫn phải chịu trách nhiệm. Bây giờ, nếu ngài đóng giả làm chồng chưa cưới của cô ấy, và nếu cô ấy phát sinh tình cảm sâu sắc với ngài trong khi ngài làm như thế, thì trong hoàn cảnh này, cô ấy có thể mong muốn – thậm chí còn có quyền mong – rằng ngài biến giả thành thật.”

“Dựa trên thái độ trước đây của ngài với nữ giới mà nói, nhân tiện đây cũng phải nói mẫu thân của ngài đã hoàn toàn mất hi vọng được nhìn thấy ngài kết hôn, thì sẽ chẳng có cách nào Cô Lancaster buộc được ngài làm thế. Nhưng ngài lại không dễ dàng từ bỏ Cô Lancaster như những phụ nữ trước đây. Ngài khao khát cô ấy về mặt thể xác, nhưng ngài cũng sợ rằng càng tiếp xúc lâu sẽ càng thấy cô ấy khó cưỡng hơn nữa, mặc khác ngài sẽ không để sự hiện diện của cô ấy khiến cho ngài phải trốn chui trốn nhủi trong chính căn nhà của mình. Ngài cũng không thể nhẫn tâm trốn tránh một người khi rõ ràng người đó cần sự quan tâm và chú ý của ngài.”

“Nếu ngài không có gì phải sợ, ngài sẽ không trốn tránh cô ấy. Chỉ đơn giản như thế thôi. Nhưng ngài có thứ phải sợ: Vì lần đầu tiên trong đời mình, ngài có lí do để sợ phải đánh mất đời sống độc thân mà ngài trân trọng.”

“Ông nói hết chưa?” Stephen ôn tồn hỏi.

“Sắp rồi. Ngài nghĩ sao về bài tổng kết tình hình của tôi?”

“Ta nghĩ đó là một sự kết hợp ấn tượng nhất giữa những việc không tưởng và suy diễn lệch lạc mà ta từng được nghe trong đời.”

“Nếu đúng như ngài nói, bá tước,” Bác sĩ Whitticomb nói với một nụ cười hiểu ý, nhìn chằm chằm vào chàng qua đỉnh cặp mắt kính, “thì tại sao ngài lại từ chối làm vừa lòng cô ấy bằng sự hiện diện của ngài?”

“Ngay bây giờ ta không thể trả lời câu hỏi ấy. Không giống như ông, ta (đã) không dừng lại để mà phân tích tất cả những nghi ngờ trong lòng được.”

“Vậy thì hãy để tôi cung cấp cho ngài một động lực nữa để vượt qua bất kì mối nghi ngờ nào mà ngài có thể có hoặc nghĩ là có,” Hugh nói, giọng ông ta trở nên nhanh nhẹn và kiên quyết. “Tôi đã đọc nhiều bài báo về chủ đề mất trí nhớ, và cũng đã tham khảo vài đồng nghiệp có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Từ đó hiểu ra là bệnh này không chỉ có nguyên nhân là các chấn thương ở đầu, mà còn có thể do chứng kích động, hay trong những trường hợp tệ hơn – do cả hai thứ kết hợp lại. Theo những gì tôi được biết, Cô Lancaster càng mong mỏi khôi phục trí nhớ bao nhiêu, thì cô ấy sẽ càng buồn bã và thất vọng và kích động bấy nhiêu khi cô ấy không thể nhớ ra. Khi tâm trạng lo âu của cô ấy tăng lên, thì cô ấy càng khó khăn trong việc nhớ lại bất cứ cái gì.”

Hoàn toàn thỏa mãn, ông ta nhìn người đàn ông trẻ hơn đang nhíu mày lo lắng. “Ngược lại, nếu làm cho cô ấy thấy an toàn và hạnh phúc, rất có thể trí nhớ của cô ấy sẽ trở lại sớm hơn. Tất nhiên, đó là nếu nó có lúc nào đó quay trở lại.”

Cặp lông mày sậm màu nhún lại phía trên đôi mắt xanh đầy cảnh giác. “Ý ông là gì khi nói ”nếu nó có lúc nào đó trở lại“?”

“Đúng như những gì tôi đã nói. Có những trường hợp mất trí vĩnh viễn. Thậm chí có một trường hợp người ta phải tập cho anh chàng tội nghiệp đó cách nói năng, đọc chữ và tự mình ăn uống lại từ đầu.”

“Lạy Chúa.”

Bác sĩ Whitticomb gật đầu để củng cố thêm quan điểm của ông, rồi ông ta nói thêm, “nếu ngài có nghi ngờ chút nào về những điều mà tôi vừa gợi ý, thì hãy xem đây như là một sự khuyến khích: Cô gái trẻ đó ý thức được cô ấy đã không trải qua nhiều thời gian cùng với vị hôn phu trước khi tới đây, bởi vì tôi đã nói với cô

ấy điều đó. Và cô ấy cũng biết là trước đây cô ấy chưa từng bao giờ ở trong căn nhà này, hay thậm chí đất nước này, bởi vì tôi đã đảm bảo với cô ấy như thế. Bởi vì cô ấy biết mình đang ở giữa những người xa lạ ở một nơi xa lạ, nên cô ấy chưa tự làm mình phát ốm lên vì lo lắng không nhận ra tất cả mọi người và mọi thứ. Nhưng điều đó sẽ không còn nữa một khi cô ấy không hồi phục kịp trước khi gia đình cô đến đây. Nếu cô ấy không thể nhớ lại được gia đình của chính mình khi nhìn thấy họ, cô ấy sẽ suy sụp cả về mặt tinh thần và thể chất. Bây giờ, ngài sẵn sàng mạo hiểm cái gì để cứu cô ấy khỏi tình trạng đó?”

“Bất cứ điều gì,” Stephen quả quyết nói.

“Tôi đã biết là ngài sẽ nghĩ như vậy ngay khi ngài hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tiện thể, tôi đã bảo với Tiểu thư Lancaster là cô ấy không cần ở trong phòng lâu hơn nữa, miễn là trong vòng một tuần tới cô ấy không cố làm việc gì quá sức.” Kéo chiếc đồng hồ của mình ra, Hugh Whitticomb bật mở chiếc nắp và đứng lên. “Tôi phải đi rồi. Tôi nhận được một bức thư từ người mẹ đáng kính của ngài. Bà nói rằng bà đang định đến đây tham dự Mùa lễ hội cùng với anh trai và chị dâu của ngài trong vòng một tuần. Tôi rất mong chờ được gặp họ.”

“Ta cũng vậy,” Stephen lơ đãng nói.

Khi Whitticomb đang trên đường ra thì Stephen đột ngột nhận ra là thêm vào tất cả mọi chuyện khác, giờ đây chàng sẽ phải kéo cả gia đình chàng vào trong sự giả dối mà chàng sắp sửa phải đẩy lên đến tận cùng. Và thậm chí cả như thế vẫn chưa đủ, chàng nhận ra khi chàng gạt đồng hồ vào trong ngăn kéo. Trong vòng một tuần, khi gia đình chàng tới London dự Mùa lễ Hội, thì hàng trăm lời mời dự vũ hội và tất cả những cuộc tiêu khiển khác sẽ bắt đầu được gửi tới nhà chàng, cùng với một dòng thác người tới viếng thăm mỗi ngày.

Chàng đặt chìa vào ổ khóa và vặn, rồi dựa ra sau lưng ghế của chàng, nhú mào khi xem xét tất cả các khía cạnh: Nếu chàng từ chối mọi lời mời, mà chắc chắn là chàng rất sẵn lòng làm thế, thì sẽ không giải quyết được việc gì hết. Những bạn bè và người quen của chàng sẽ bắt đầu đến thăm cho đến khi họ nhìn thấy chàng và có cơ hội để khám phá tại sao chàng tới London trong Mùa lễ Hội chỉ để hành xử như một kẻ ẩn dật.

Stephen nhận ra lựa chọn duy nhất của chàng là bí mật đưa Cô Lancaster ra khỏi thành phố và đưa nàng đến một trong những lâu đài của chàng – lâu đài hẻo lánh nhất của chàng. Như thế có nghĩa là chàng phải cáo lỗi với chị dâu và anh trai chàng, những người ngay từ đầu đã khấn cầu chàng có mặt ở London trong Mùa lễ Hội. Cả hai người đều đã lí luận rất hay và rất thuyết phục rằng họ đã không gặp chàng trong suốt hai năm qua và rằng họ cực kì mong muốn được vui chơi cùng với chàng, và chàng biết cả hai việc đó thực sự nghĩa là gì. Họ đã không nêu lên lí do thứ ba, Stephen biết thừa là họ mong sắp đặt chuyện hôn sự cho chàng, ưu tiên cho Monica Fitzwaring. Đó là một chiến dịch mà họ đã tiến hành với sự kiên trì khá hài hước và ngày càng tăng lên gần đây. Một khi mẹ chàng và Whitney hiểu được lí do chàng rời khỏi London, họ sẽ lập tức tha thứ cho chàng vì đã phụ công họ, nhưng chắc họ sẽ rất thất vọng.

14. Chương 14

Giờ đây khi chàng đã hoàn toàn hiểu tầm quan trọng của những lí do mà Whitticomb đưa ra nhằm khiến Stephen đóng vai một vị hôn phu tận tụy, Stephen đã quyết định giải quyết vấn đề ngay lập tức. Chàng dừng lại bên ngoài cánh cửa phòng nàng, chuẩn bị bản thân cho những giọt nước mắt và lời buộc tội không thể tránh được mà chắc chắn sẽ tuôn ra trước nhất ngay khi nàng nhìn thấy chàng, rồi chàng gõ cửa và yêu cầu được gặp nàng.

Sheridan giật mình trước âm thanh giọng nói của chàng, nhưng khi người hầu gái nhanh nhẹn chạy về phía cửa để mở cho chàng, nàng quay lại với dòng tin tức nàng đang đọc trên tờ báo London, và nói rất rõ ràng, “Làm ơn hãy nói với bá tước là tôi đang khó ở.”

Khi người hầu gái truyền tin là Tiểu thư Lancaster đang không khỏe, Stephen nhú mồm lo lắng, tự hỏi nàng đã tự làm mình ốm đến mức nào vì sự phớt lờ của chàng. “Hãy nói với cô ấy là ta đã đến thăm và sẽ quay trở lại trong vòng một giờ.”

Sheridan không chịu thừa nhận một cảm giác vui lòng hay nhẹ nhõm khi biết chàng định quay lại. Giờ đây nàng đã biết rõ hơn trước kia là đừng có trông chờ ở chàng bất kì việc gì. Bác sĩ Whitticomb đã rất căng thẳng trước tình trạng của nàng khi ông ta đến thăm nàng vào sáng ngày hôm đó, đến nỗi sự cảnh giác của ông đã thấm vào nàng, kéo nàng ra khỏi cơn đau khổ u mê, chắc chắn là nàng cần phải tự chăm sóc bản thân và giữ cho đầu óc được linh hoạt.

Ông ta đã lao vào giải thích một cách rời rạc – và Sherry nghi ngờ là không trung thực – về sự thờ ơ của vị hôn phu của nàng. Lời giải thích bao gồm những tuyên bố như là “mãi mê suy nghĩ những vấn đề công việc gấp gáp,” và “những nghĩa vụ đối với tước hiệu của ngài ấy,” và “những vấn đề về gia nhân của một trong những điền trang của ngài.” Ông ta thậm chí còn ám chỉ rằng gần đây bá tước đã cảm thấy không phải là chính mình. Thật không may cho vị bác sĩ tốt bụng, ông ta càng cố gắng giải thích cho sự thiếu quan tâm không thể tha thứ được của Bá tước Westmoreland đối với vị hôn thê của chàng, thì Sheridan lại càng hiểu rõ rằng sự hiện diện của nàng ở đây, và bệnh tật của nàng, đối với bá tước chẳng quan trọng bằng những chi tiết nhỏ nhặt trong kinh doanh hay cuộc sống! Hơn thế nữa, nàng có đủ mọi lí do để tin rằng chàng đang thật sự trừng phạt nàng, hay dạy cho nàng một bài học đau đớn, vì đã dám bàn đến đề tài tình yêu.

Nàng đã dành nhiều ngày trời để tự sỉ vả bản thân vì đã làm thế và đổ lỗi cho mình vì đã hỏi chàng là liệu chàng có một trái tim hay không. Nhưng khi nàng nghe bài diễn văn của Bác sĩ Whitticomb về sức khỏe của nàng và quan sát biểu hiện buồn bã trên khuôn mặt ông ta, cảm giác tội lỗi và tổn thương của nàng cuối cùng đã trở thành sự phẫn nộ chính đáng. Nàng không được hứa hôn với vị bác sĩ, nhưng ông ấy còn lo lắng cho nàng. Ông ấy đã đi cả một quãng đường tới đây để thăm nàng. Nếu tình yêu là một cảm xúc đáng chăm biếm, bị cấm đoán trong giới quý tộc Anh Quốc, thì ít nhất anh ta cũng phải cảm thông cho sự mất trí của nàng chứ!

Về việc cưới bá tước, Sheridan không thể tưởng tượng sự điên rồ nào có thể khiến nàng quyết định như thế. Cho đến giờ, ưu điểm duy nhất mà chàng có là vẻ ngoài khá đẹp trai, nhưng cái đó chắc chắn không thể là lí do đủ để đi đến hôn nhân. Hơn nữa, khi trí nhớ của nàng trở lại, nếu nàng không thể nhớ lại được những việc hoàn toàn làm thay đổi quan điểm của nàng về chàng, nàng định sẽ yêu cầu chàng rút lại lời cầu hôn và đem đến cho người phụ nữ khác, một người cũng lạnh lùng và vô cảm với hôn nhân như chính chàng! Nàng thấy gần như không thể tin được là, trong lúc đầy đủ lý trí, mà nàng lại có suy nghĩ khác đi về vấn đề hôn nhân. Có lẽ cha nàng đã (bị) lừa khi tin rằng bá tước sẽ trở thành một người chồng tốt cho nàng và đã ép nàng cưới chàng. Nếu thế, nàng sẽ gặp cha nàng và giải thích tại sao nàng đã quyết định không cưới chàng. Trong vài ngày qua, mỗi khi nàng cố nhớ lại cha nàng, nàng không thể tưởng tượng được một khuôn mặt, nhưng nàng có thể cảm thấy một dòng xúc động mơ hồ – một sự ấm áp dịu dàng, và sự gần gũi thân thương, một cảm giác mát mẻ như thể nàng nhớ ông khủng khiếp. Chắc chắn, một người cha khiến cho con cái có những cảm giác như thế sẽ không ép buộc con gái ông lấy người đàn ông mà nàng thậm chí không hề ngưỡng mộ say mê!

Đúng một giờ sau, Stephen lại gõ cửa một lần nữa.

Sheridan nhìn lên chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi, giận dữ nhận thấy ít nhất chàng rất đúng giờ, nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng đến quyết định của nàng. Tiếp tục đọc tờ báo nàng đang trải ra trên bàn viết đặt cạnh cửa sổ, nàng nói với cô hầu gái: “Làm ơn nói với ngài bá tước là tôi đang nghỉ ngơi.” Khi nói những lời ấy, nàng cảm thấy một chút tự hào vì chính mình. Mặc dù nàng chẳng biết chút gì về Charise Lancaster, ít nhất nàng đã không thiếu ý chí hay quyết tâm!

Ở phía bên kia cánh cửa, cảm giác tội lỗi của Stephen đã bắt đầu được thay thế bởi sự lo lắng. “Cô ấy có ốm không?” chàng hỏi người hầu.

Người hầu nhìn Sheridan một cách cầu khẩn, nàng lắc đầu, và cô ta trả lời cho chàng rằng nàng không ốm.

Một giờ sau, khi Stephen lại gõ lên cánh cửa, chàng được thông báo rằng nàng “đang tắm.”

Một giờ sau nữa, chàng không còn lo lắng, mà bức bối. Chàng gõ mạnh hơn, và lần này chàng được thông báo rằng “Tiểu thư đang ngủ.”

“Hãy nói với ‘Tiểu thư,’” chàng ra lệnh bằng giọng trầm, cảnh cáo, “đúng một giờ nữa ta sẽ quay lại, và ta muốn được gặp cô ấy, sạch sẽ và đã nghỉ ngơi đầy đủ và sẵn sàng đi xuống dưới lầu ăn tối. Chúng ta sẽ ăn tối vào lúc 9 giờ.”

Một giờ sau, khi bá tước gõ cửa, Sheridan trải qua cảm giác thỏa mãn thích thú. Cười với chính mình, nàng lặn sâu hơn xuống đồng bọt âm áp đang có nguy cơ trào ra khỏi bồn tắm. “Hãy nói với bá tước là tôi muốn ăn trên phòng tối nay,” nàng nói, cảm thấy tội nghiệp cho cô hầu gái, trông cô ta như thể thà bị đánh còn hơn – hoặc là cô ta đang sợ bị đánh thật.

Stephen đá tung cánh cửa trước khi người hầu gái kết thúc câu nói và bước vào bên trong phòng ngủ, gần như đẩy người hầu sang một bên. “Cô ta đang ở đâu?” chàng quát.

“Trong – trong phòng tắm, thưa ngài.”

Chàng bắt đầu đi về phía cánh cửa dẫn tới một bồn tắm đá cẩm thạch đặc biệt mà chàng đã cho dỡ khỏi phòng ngủ của chàng vài năm trước, rồi chàng nhìn thấy biểu hiện thất kinh trên mặt người hầu và đổi hướng. Đi đến bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, chàng liếc nhìn tờ báo đang mở và nhìn thấy một mảnh giấy viết tay bên cạnh nó.

“Tiểu thư Lancaster!” chàng nói, cao giọng và sử dụng âm điệu làm cô hầu phòng trắng bệch ra. “Nếu cô không xuống lầu trong vòng chính xác mười phút nữa, ta sẽ lên đây và tự kéo cô xuống bất kể cô đang mặc hay không mặc quần áo lúc ta tìm thấy cô! Rõ chưa?”

Trước sự hoài nghi của chàng, cô nhóc không thèm coi tới hậu thư của chàng ra gì, nàng không trả lời! Tự hỏi nàng có thể đang viết thư cho ai, Stephen nhặt mảnh giấy lên. Chàng đang nhạo báng nghĩ là Burleton tội nghiệp chết đi có khi lại tốt hơn, bởi vì Charise Lancaster sẽ làm cho cuộc sống của anh ta trở thành địa ngục với sự chống đối bướng bỉnh và nóng nảy của nàng, khi chàng nhặt mảnh giấy lên và nhận ra điều nàng đang làm. Bằng nét bút chính xác, thanh nhã, nàng ghi lại những sự việc mà nàng tập hợp được từ tờ Tin tức buổi sáng, những sự việc mà nàng ắt hẳn đã phải biết trước đây, nhưng nàng sẽ phải học lại. Bởi vì chàng:

Vua nước Anh – George IV. Sinh năm 1762. Cha của George IV là George III. Chết hai năm trước. Được người Anh gọi là “Nông dân George”. Nhà Vua thích phụ nữ và quần áo đẹp và rượu hảo hạng.

Sau khi liệt kê những sự kiện thực tế, nàng cố gắng đưa ra một vài sự kiện về bản thân, nhưng chỉ có những khoảng trống ở nơi mà đáng lẽ phải là những câu trả lời dễ dàng.

Tôi được sinh ra vào năm 18_____?

Tên của cha tôi là_____? Tôi thích_____?

Tội lỗi và đau khổ kéo qua Stephen, và chàng nhắm chặt mắt lại. Nàng đã không biết tên của chính mình, hay tên của cha mình, hay năm nàng được sinh ra. Tệ hơn nữa, khi kí ức của nàng quay trở lại, nàng sẽ phải chịu cú sốc lớn hơn tất cả – cái chết thê thảm của vị hôn phu của nàng. Tất cả những chuyện đó... tất cả là lỗi của chàng.

Những từ ngữ trên tờ báo như thể đang đóng dấu sắt nung trên tay chàng, và chàng đánh rơi nó lên mặt bàn, thở dài một tiếng rồi quay đi. Chàng sẽ không mất bình tĩnh với nàng lần nữa, bất kể nàng nói hay làm gì, chàng thề với mình. Chàng không có quyền cảm thấy tức giận hay bức bối; chàng không có quyền cảm thấy bất kì điều gì ngoài tội lỗi và trách nhiệm.

Quyết định làm mọi việc trong khả năng của mình để chuộc lại nỗi đau chàng đã vô tình gây ra cho nàng – và sẽ gây ra cho nàng khi nàng biết được vị hôn phu thật sự của nàng đã chết – Stephen hướng đến cánh cửa. Tuy nhiên, vì chàng không thể bắt đầu chương trình chuộc tội cho đến khi nàng rời khỏi buồng tắm, chàng cảnh báo, bằng giọng lịch sự hơn, nhưng vẫn rất kiên quyết, “Nàng còn tám phút nữa.”

Chàng nghe thấy tiếng bì bõm trong bồn tắm, gập đầu hài lòng, và đi ra. Khi chàng dọc theo sảnh tới cầu thang, chàng nhận ra là chàng sẽ không chỉ xin lỗi vì đã bỏ mặc nàng là xong; chàng sẽ phải nghĩ ra một lời giải thích mà nàng chấp nhận được. Trước khi mất trí nhớ, Charise Lancaster rõ ràng là đã ôm ấp những ý nghĩ trẻ trung, lý tưởng về tình yêu và hôn nhân, vì nàng chỉ đơn giản hỏi chàng liệu họ có “yêu nhau thắm thiết” hay không. Trong lòng, chỉ cần nhắc tới từ đó thôi là Stephen thấy ghê tởm. Vì cùng với tuổi

tác và kinh nghiệm, chàng đã khám phá ra, có rất ít người phụ nữ thực sự có khả năng cảm nhận hay hành xử chỉ gần giống với thứ tình cảm êm ái đó, mặc dù gần như tất cả mọi phụ nữ đều nói như thể đó là điều tự nhiên trong giới tính của họ như hơi thở vậy. Về phần mình, chàng khinh thường một cách bản năng từ ngữ ấy và tất cả những người phụ nữ nhắc đến nó.

Helene cũng chia sẻ cảm nghĩ của chàng về vấn đề này, đó là một trong những lí do tại sao chàng thích cô ta ở bên. Hơn nữa, cô ta chung thủy với chàng, điều đó còn đáng nói hơn phần lớn những bà vợ của những người quen của chàng. Vì những lí do này, chàng đã lo cho cô ta một cuộc sống đáng lẽ là phù hợp một người vợ hợp pháp của một nhà quý tộc, đầy đủ với một ngôi nhà lớn ở London, một đồng người hầu, những tủ đầy váy áo và lông thú, và một chiếc xe ngựa bóng loáng màu bạc với khe nhòm màu xanh oải hương nhạt bằng nhung – một sự kết hợp màu sắc là “dấu hiệu” của Helene Devernay. Chỉ có rất ít người mặc được màu đó, và những người khác đã thử nhưng không bao giờ có thể giữ được phong thái hay trông đáng yêu khi mặc nó. Cô ta thạo đời và gọi tình, cô ta hiểu được những qui tắc và không lẫn lộn giữa làm tình với tình yêu.

Giờ đây khi chàng nghĩ về nó, không một người phụ nữ nào, kể cả những người mà chàng đã trải qua đủ thời gian để bắt đầu một vòng đồn thổi hứa hôn, dám cả gan kéo chàng vào một cuộc thảo luận về tình yêu, chứ đừng nói đến mong chàng thực sự bày tỏ.

Tuy nhiên Charise Lancaster rõ ràng là quá thực tế hoặc là quá nhạy cảm. Nàng chờ đợi vị hôn phu của mình đề cập đến nó – chắc chắn là một cách sâu sắc – và đó là điều mà Stephen định tránh đi vì lợi ích của chàng và của chính nàng. Một khi trí nhớ của nàng quay lại, nàng sẽ ghét chàng vì tất cả những sự giả dối này, nhưng nàng sẽ còn ghét chàng hơn nữa vì đã làm nhục nàng với những lời thề thốt giả vờ về một tình yêu bất diệt mà chàng không hề cảm thấy.

Hai người hầu bước sang một bên khi chàng đi tới phòng khách và kéo cánh cửa ra. Trán chàng nhăn lại vì suy nghĩ, Stephen bước nhanh qua họ và tới bên tủ búp-phê, ở đó chàng rót rượu vào ly thủy tinh. Bên cạnh chàng, cánh cửa khép chặt lặng lẽ, và chàng chuyển sự chú ý vào vấn đề cấp thiết nhất lúc này. Trong vòng một hay hai phút tới, chàng phải dựng nên một lời giải thích thực sự đáng tin để kể với nàng về hành vi rành rành chẳng có chút yêu đương nào của chàng trong đêm trước khi họ nói chuyện, và cho việc đã tránh nàng suốt từ đó tới giờ. Lần đầu khi chàng đi lên lầu gặp nàng, chàng đã định sẽ xin lỗi và xoa dịu nàng với vài lời nói vô vị nhạt nhẽo. Bây giờ khi chàng đã hiểu rõ hơn về cơn giận của nàng, chàng biết chắc chắn một cách không dễ chịu gì rằng nàng sẽ không chịu yên với chỉ một lời xin lỗi.

15. Chương 15

Sôi sục và vội vã, Sheridan cài chặt phần phía trước của bộ váy dài màu xanh oải hương khi nàng chạy từ phòng ngủ tới đại sảnh, đi qua người hầu bị giật mình, khiến đầu họ cùng quay sang một phía khi nàng đi tới, miệng há hốc kinh ngạc. Ngay khi nàng nghĩ chắc là nàng đã tới phần sống động của căn nhà, nàng bước vào một ban công với lan can gỗ sồi trắng tiếp tục lượn một đường xoắn ốc rộng, duyên dáng xuống hai tầng lầu nữa trước khi nó kết thúc nơi cửa vào khổng lồ ở đại sảnh bên dưới.

Nắm lấy viền cổ áo trên bộ váy của nàng, nàng chạy xuống cầu thang, đi qua những tấm chân dung của ít nhất mười sáu đời tổ tiên quý phái của bá tước. Nàng chẳng hề có chút ý kiến nào về việc chàng đang ở đâu hay chàng muốn nàng tìm thấy chàng thế nào. Điều duy nhất nàng biết chắc chắn đó là thêm vào tất cả những tính cách chẳng dễ chịu gì của chàng, chàng nói với nàng như thể nàng là một trong những vật sở hữu của chàng vậy. Nàng cũng biết rằng chắc chắn chàng sẽ thích thú với viễn cảnh kéo nàng xuống lầu như một bao bột trước mắt tất cả người hầu của chàng nếu nàng không làm theo lời chàng.

Để ngăn chàng khỏi niềm vui thú đó, nàng sẵn sàng làm bất cứ việc gì. Nàng không thể tưởng tượng được tại sao khi vẫn còn đầy đủ thần trí nàng lại có thể đồng ý trói buộc đời mình với một người đàn ông như chàng! Ngay khi cha nàng đến đây, nàng sẽ hủy hôn và yêu cầu ông đưa nàng về nhà ngay lập tức!

Nàng không thích bá tước, và nàng khá chắc chắn nàng cũng sẽ chẳng có gì chung với mẹ của chàng. Theo lời những người hầu, bộ váy này thuộc về mẹ của bá tước. Thật kinh khủng khi tưởng tượng ra một bà góa lớn tuổi như mẹ của chàng, hay bất kỳ một phụ nữ đáng trọng nào khác cùng đẳng cấp, mà đi đi lại lại giữa những vũ hội hay vui chơi với các vị khách trong một bộ váy màu xanh oải hương không đứng đắn, phù phiến như thế này, chỉ có duy nhất những sợi ruy băng màu bạc để giữ cho phần vạt áo khít với nhau hay giữ cho toàn bộ phần áo phía trước không mở toang ra. Nàng rất giận dữ và mải miết trong những lời thề của mình đến nỗi nàng không hề mảy may chú ý tới sự tráng lệ của đại sảnh với bốn ngọn đèn chùm lớn, chiếu sáng lấp lánh như tầng tầng lớp lớp những viên kim cương khổng lồ, hay tới những bức bích họa cực kì tinh tế trên các bức tường và những hình trang trí thạch cao khó hiểu trên trần nhà.

Khi nàng đến gần bậc cuối cùng, nàng nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi trong bộ áo khoác màu đen và áo sơ mi trắng vội vã đi vào một căn phòng mở ra phần chính của sảnh đường phía bên trái. “Ngài vừa rung chuông, thưa ngài?” nàng nghe thấy ông ta nói nơi ngưỡng cửa. Một lát sau, ông ta trở ra, cung kính cúi đầu, và đóng hai cánh cửa. “Xin lỗi –” Sherry lúng túng nói, bị vấp vào vạt váy của mình và phải tì vào tường để lấy lại thăng bằng.

Ông ta quay lại, nhìn thấy nàng, và toàn thân ông ta cứng lại. Cùng lúc đó tất cả những đường nét trên mặt ông ta dường như nhả nhúm và rung động vì bàng hoàng đến tê liệt.

“Tôi hoàn toàn ổn cả,” Sheridan nhanh chóng trấn an ông ta khi nàng tự đứng thẳng lên và kéo vạt váy ra khỏi gầm ghế bên trái của nàng. Để ý thấy trông ông ta vẫn có vẻ hơi kì cục, Sheridan giơ tay ra cho ông ta và nói, “Bác sĩ Whitticomb đã nói tôi đủ sức đi xuống lầu. Chúng ta vẫn chưa gặp nhau, nhưng tôi là Charise... ờ... Lancaster,” nàng nhớ lại sau một chút ngập ngừng bối rối. Ông ta giơ tay về phía nàng, và vì ông ta dường như không chắc chắn phải làm gì tiếp theo, nàng cầm lấy tay ông ta trong bàn tay nàng, và thúc giục với một nụ cười nhẹ nhàng, “Và ngài là –”

“Hodgkin,” ông ta nói, nghe như thể có một trận vẩy hăm trong cổ họng của ông ta. Rồi ông ta hắng giọng và nói lại, “Hodgkin.”

“Rất vui được gặp ngài, Ông Hodgkin.”

“Không thưa cô, chỉ là ”Hodgkin” thôi.”

“Tôi không thể chỉ gọi ngài bằng họ được. Như thế là thiếu tôn trọng,” Sheridan kiên nhẫn nói.

“Ở đây đòi hỏi như thế,” ông nói, trông như bị làm phiền.

Sự phẫn nộ khiến bàn tay trái của Sheridan nắm chặt lại trên váy của nàng. “Anh ta đúng là một con quỷ kiêu ngạo mới không để một người đàn ông lớn tuổi giữ tự trọng bằng cách được gọi là ”ông!”

Nét mặt ông ta lại vắn vẹo lần nữa, và ông ta dường như đang căng cổ ra để hít lấy không khí. “Tôi chắc chắn tôi không biết người mà cô đang nói tới, thưa cô.”

“Tôi đang nói tới...” Nàng phải nghĩ để nhớ lại câu trả lời của người hầu gái khi Sheridan hỏi cô ta tên của bá tước. Có vẻ như người phụ nữ đã đọc thuộc lòng cả một bài kinh về những cái tên, nhưng họ của chàng là ... Westmoreland! Đúng là nó. “Tôi đang nói đến Westmoreland!” nàng nói, khước từ việc vinh danh chàng bằng tước vị của chính chàng. “Ai đó cần phải dùng gậy đánh vào mông ông ta và dạy cho ông ta những phép lịch sự thông thường.”

Ở ban công phía trên, một người hầu đang cười đùa với cô hầu vừa đi qua quay người lại và há hốc mồm về phía cửa ra vào, trong khi cô hầu đánh mạnh vào một bên người anh ta trong cơn háo hức muốn vươn người ra khỏi lan can để nhìn rõ hơn. Cách Sheridan vài mét, bốn người hầu đang tiến vào trong phòng ăn một cách lịch sự mang theo các khay đựng thức ăn bồng đảm sầm vào nhau vì người đi đầu đã dừng lại bất thành linh giữa đường. Một người đàn ông tóc trắng khác, trẻ hơn Hodgkin nhưng ăn mặc giống hệt ông ta, hiện ra từ phòng ăn, mắng nhiếc hung tợn khi cái nắp bạc của một đĩa hâm nóng thức ăn rơi xuống mặt sàn đá cẩm thạch gây ra một tiếng choang và lăn về phía chân ông ta. “Ai gây ra chuyện –” ông ta hỏi, rồi, kể cả ông ta cũng nhìn vào Sheridan và dường như nhất thời mất kiểm soát biểu hiện trên mặt khi ánh mắt ông ta chạy từ tóc nàng, đến bộ váy của nàng, và những ngón chân trần của nàng.

Lờ đi sự choáng váng xung quanh nàng, Sheridan mỉm cười với Hodgkin và nói dụi dụi, “Ông biết đấy,

không bao giờ là quá muộn để phần lớn chúng ta thấy những sai lầm trong hành xử của chúng ta nếu người ta chỉ ra cho chúng ta thấy. Tôi sẽ nói với bá tước vào lúc thích hợp là ông ấy đáng ra nên gọi một người lớn tuổi như ông là "Ông Hodgkin." Tôi sẽ gợi ý ông ấy nên đặt mình vào địa vị của ông và tưởng tượng chính mình ở vào độ tuổi của ông...

Nàng dừng lại bối rối khi cặp lông mày trắng phau của người đàn ông lớn tuổi nhướn lên đến tận chân tóc và đôi mắt mờ nhòe của ông ta dường như lồi ra khỏi hốc mắt. Sự tức giận với bá tước đã áp đảo toàn bộ suy nghĩ của nàng trong lúc đó, nhưng Sheridan cuối cùng cũng nhận ra rằng người đàn ông tội nghiệp lo sợ đánh mất vị trí của ông ta nếu nàng can thiệp vào. "Tôi thật là ngốc, ông Hodgkin," nàng nói một cách nhu mì. "Tôi sẽ không nói một lời về chuyện này đâu, tôi hứa đấy."

Ở ban công bên trên và ở sảnh đường phía dưới, những người hầu thả ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm nhưng bị cắt ngang đột ngột khi Hodgkin mở cánh cửa dẫn vào phòng tiếp khách và họ nghe thấy cô gái người Mỹ nói với chủ nhân bằng một giọng kiêu căng, không hề nhún nhường, "Ngài đã rung chuông, thưa ngài?"

Stephen quay người ngạc nhiên trước sự lựa chọn từ ngữ của nàng và rồi đứng bất động. Nuốt lại một tiếng cười nửa bực bội nửa ngưỡng mộ, chàng nhìn chăm chăm vào nàng khi nàng đứng trước mặt chàng, với chiếc mũi xấp xược của nàng héch lên không trung và đôi mắt xám long lanh như một cặp đá lửa lớn. Tương phản hoàn toàn với thái độ kiêu kì lạnh lùng trong tư thế và biểu hiện của nàng, nàng đang mặc một chiếc áo choàng mềm mại, cuộn sóng làm bằng những mảnh lụa màu hoa oải hương tuyệt đẹp^[1] làm lộ cả hai bờ vai nàng, khiến chúng trần trụi thật quyến rũ. Nàng túm chặt lấy phần trước của áo, khiến cho vạt váy chỉ vừa đủ cao để lộ những ngón chân trần của nàng, và mái tóc đỏ hung của nàng, ở cuối vẫn còn hơi ẩm, trải trên lưng và ngực nàng như thể nàng là một thiếu nữ khoa thân của Botticelli.

Đáng lẽ màu xanh hoa oải hương phải tương phản với màu tóc nàng, nhưng nó lại không như thế, làn da màu kem của nàng quá đẹp đến nỗi hiệu quả tổng thể lại bằng cách nào đó gây ấn tượng sâu sắc hơn là sự khó chịu thực sự. Thực tế, đó là một ấn tượng choáng ngợp đến nỗi chàng phải mất một lúc mới nhận ra nàng không cố ý chọn bộ áo váy của Helene vì muốn khoe khoang thói quen hay làm chàng bực mình, mà bởi vì nàng chẳng còn gì khác để mặc. Chàng đã quên mất là những hòm xiềng của nàng đã ra đi cùng với con tàu của nàng, nhưng nếu chiếc áo khoác màu nâu xấu xí mà nàng đã mặc nói lên khiếu thẩm mỹ của nàng trong việc chọn áo quần, thì chàng thà nhìn nàng trong bộ váy của Helene còn hơn. Tất nhiên, những người hầu sẽ không chia sẻ quan điểm phóng túng của chàng, và chàng tự nhắc nhở trong đầu điều đầu tiên chàng làm sáng mai là cứu vãn vấn đề áo sớ của nàng. Còn bây giờ, chàng chẳng thể làm gì ngoài việc biết ơn vì chiếc váy đã thực sự bao phủ được hết cơ thể nàng đủ để tiến gần tới mức lễ nghi cho phép.

Nén lại một nụ cười ngưỡng mộ, chàng nhìn nàng lảo đảo để giữ cho vẻ mặt vô cảm trước sự quan sát chăm chú của chàng, và chàng lấy làm lạ là nàng có thể truyền đạt nhiều điều đến thế mà không cần nói hay chuyển động gì cả. Nàng là một cô gái ngây thơ mới chớm trở thành phụ nữ, lòng can đảm vô song không thể bị khuất phục bởi trí khôn hay bị lu mờ vì cảnh giác. Viền cảnh mái tóc rực rỡ của nàng trải trên ngực chàng lướt qua tâm trí, và Stephen đột ngột gạt nó đi khi nàng phá vỡ sự im lặng: "Ngài đã quan sát tôi xong chưa ạ?"

"Thực ra ta đang ngưỡng mộ nàng."

Sheridan đã đi xuống lầu hoàn toàn sẵn sàng cho một cuộc đối đầu, thực ra là mong mỏi nó, và đầu tiên nàng đã bị dội ngược khi chàng nhìn vào nàng với biểu hiện tăng bốc kì cục trong đôi mắt xanh đẹp đẽ của chàng; nụ cười ngạo khen của chàng là cú dội ngược lại thứ hai. Tự nhắc nhở bản thân rằng chàng là một con quỷ có trái tim lạnh lùng, độc đoán mà nàng sẽ không lấy làm chồng, bất kể chàng có nhìn nàng ra sao hay chàng có nói năng ngọt ngào đến thế nào, nàng nói, "Tôi nghĩ ngài có vài lí do triệu tôi đến trước mặt ngài, đức ngài tôn kính?"

Trước sự ngạc nhiên của nàng chàng không hề tức giận vì những lời nói châm chọc của nàng. Thực tế, trông chàng có vẻ hơi buồn cười khi chàng nói với một cái gật đầu khe khẽ, "Đúng là ta có vài lí do."

"Và chúng là?" nàng lạnh lùng hỏi.

"Thứ nhất," Stephen nói, "là vì ta muốn xin lỗi."

"Thật sao?" nàng nói với một cái nhún vai. "Vì chuyện gì?"

Stephen không còn kìm nén được nụ cười của mình nữa. Nàng thật can đảm, ai cũng phải thừa nhận điều đó. Nàng có rất nhiều lòng dũng cảm... và cũng có rất nhiều lòng kiêu hãnh. Chàng không thể nghĩ ra được một người đàn ông nào, chứ chưa nói đến một phụ nữ, dám đối đầu với chàng và trả treo bằng lời nói với chàng như nàng đang làm. “Vì đã kết thúc cuộc nói chuyện của chúng ta đêm trước một cách thô thiển, và vì đã không tới thăm nàng kể từ lúc đó.”

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi. Bây giờ, tôi có thể lên lầu chưa?”

“Chưa,” Stephen nói, bỗng nhiên mong nàng bớt đi một chút can đảm. “Ta cần... không, muốn... giải thích tại sao ta lại làm thế.”

Nàng dành cho chàng một cái nhìn khinh khi. “Tôi rất muốn xem ngài thử làm.”

Can đảm là một đức tính đáng trọng ở một người đàn ông. Ở một người phụ nữ, đó là một cái nhọt ở mông, chàng quyết định như vậy. “Ta đang cố đây,” chàng cảnh cáo.

Bây giờ khi chàng đã mất bình tĩnh một chút, Sheridan mới cảm thấy khá hơn. “Xin nói tiếp,” nàng mời mọc. “Tôi đang nghe đây.”

“Nàng ngồi xuống được không?”

“Tôi có thể. Tùy thuộc vào việc ngài có gì để nói.”

Lông mày chàng nhú lại với nhau và mắt chàng nheo lại, nàng đã để ý thấy, nhưng giọng nói của chàng vẫn được kiểm soát cẩn thận khi chàng bắt đầu giải thích. “Đêm hôm trước, nàng cũng có thể thấy là ta... những chuyện giữa chúng ta không... không giống như nàng mong chờ từ một vị hôn phu.”

Sheridan đồng ý với sự thật trong lời nhận xét đó với một cái gật đầu rất khẽ, kiêu kì chẳng hề biểu hiện gì ngoài một sự quan tâm mơ hồ.

“Có một lời giải thích cho chuyện đó,” Stephen nói, bị bối rối vì cách cư xử của nàng. Chàng đưa ra cho nàng một lí do duy nhất mà chàng có thể nghĩ ra nghe có vẻ hợp lí và chấp nhận được. “Lần cuối chúng ta bên nhau, chúng ta đã cãi nhau. Ta đã không nghĩ về cuộc cãi nhau đó trong khi nàng bị ốm, nhưng khi nàng bắt đầu hồi phục đêm hôm đó, ta thấy là nó vẫn còn đọng lại trong đầu ta. Đó là lí do vì sao mà ta đã có vẻ như...”

“Lạnh lùng và không quan tâm?” nàng nói thay, nhưng giọng nói của nàng chứa đựng nhiều bối rối và đau khổ hơn là giận dữ.

“Chính xác,” Stephen đồng tình. Rồi nàng ngồi xuống, và chàng thở một hơi nhẹ nhõm trong lòng vì kẻ sách và những lời nói dối đã qua, nhưng niềm vui của chàng chẳng được bao lâu.

“Chúng ta đã cãi nhau về việc gì?”

Đáng lẽ chàng phải biết là một cô gái tóc đỏ người Mỹ ngang bướng với tính cách không thể đoán trước được và chẳng hề coi trọng tước hiệu quý tộc và tôn trọng những quy tắc ăn mặc như thế chắc chắn sẽ muốn kéo dài sự bất đồng, thay vì chấp nhận lời xin lỗi của chàng và lịch sự bỏ qua vấn đề. “Chúng ta đã cãi nhau vì tính khí của nàng,” Stephen trả lời một cách trơn tru.

Đôi mắt xám bối rối nhìn thẳng vào mắt chàng. “Tính khí của em? Có chuyện gì với nó?”

“Ta thấy nó... rất rắc rối.”

“Em hiểu rồi.”

Stephen gần như có thể nghe thấy nàng tự hỏi liệu chàng có quá nhỏ nhen không khi tiếp tục nuôi dưỡng sự bực tức vì một cơn cãi vã khi mà nàng còn ốm như thế. Nàng nhìn qua đôi bàn tay nắm chặt trên đùi, như thể nàng bỗng nhiên không thể nhìn thẳng vào chàng, và hỏi bằng giọng thất vọng, e dè, “Vậy em có phải là một mụ đàn bà chanh chua không?”

Stephen nhìn vào cái đầu cúi gằm và đôi vai trĩu nặng của nàng, và sự dịu dàng kì lạ mà nàng dường như đã thức tỉnh trong chàng vào những thời điểm không ngờ lại một lần nữa trở dậy. “Ta sẽ không nói cụ thể,” chàng trở lời với một nụ cười miễn cưỡng trong giọng nói.

“Em đã để ý thấy,” nàng ngoan ngoãn tự thú, “là tính tình của em hơi – dễ thay đổi – trong vài ngày qua.”

Whitticomb đã nói ông ta thấy nàng rất thú vị, và Stephen có cảm giác rằng đó là một lời nhận xét hoàn toàn chưa xứng tầm. “Điều đó hoàn toàn có thể hiểu được trong những trường hợp như thế này.”

Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt tìm kiếm mắt chàng, như thể cả nàng nữa, cũng đang cố đánh giá lại chàng. “Chàng có thể cho em biết chính xác chúng ta đã cãi nhau về chuyện gì lần cuối ta ở bên nhau không?”

Bị mắc bẫy chính mình, Stephen quay đến khay đồ uống và với tay lấy bình rượu sơ-ri pha lê, nhanh chóng nghĩ câu trả lời có thể xoa dịu và làm nàng bớt giận. “Ta đã nghĩ là nàng quá chú tâm đến một người đàn ông khác,” chàng nói trong một phút ngẫu hứng. “Ta đã ghen.”

Ghen tuông là một thứ tình cảm mà chàng chưa từng trải qua trong đời, nhưng phụ nữ chắc chắn rất hài lòng khi họ khiến một người đàn ông cảm thấy như thế. Chàng liếc nhìn qua vai và hài lòng khi khám phá ra là trong khía cạnh này, Charise Lancaster cũng giống như tất cả những chị em của nàng, bởi vì trông nàng vừa buồn cười lại vừa hãnh diện. Dấu đi nụ cười, chàng rót rượu sơ-ri và trong một chiếc ly pha lê nhỏ. Khi chàng trở lại để đưa nó cho nàng nàng vẫn đang nhìn đắm đắm vào bàn tay mình. “Sherry?”[2] chàng hỏi.

Sheridan giật mình, và một niềm vui sướng không thể giải thích được dâng lên trong tim nàng. “Vâng?”

Chàng đưa li rượu cho nàng và nàng nhìn vào chàng một cách háo hức chứ không phải nhìn vào li rượu.

“Nàng có muốn một chút rượu không?” Stephen hỏi rõ lần nữa.

“Không, cảm ơn.”

Chàng đặt li rượu lên bàn. “Ta tưởng nàng vừa nói có.”

Nàng lắc đầu. “Em tưởng chàng đang nói với em và – Sherry! –” nàng la lên, đứng bật dậy, khuôn mặt nàng bừng lên rạng rỡ. “Em nghĩ đó là em. Ý em là, đó đúng là em. Ý em là, đó chắc hẳn là cách mọi người gọi em, là –”

“Ta hiểu rồi,” Stephen khẽ nói, cảm thấy một niềm vui cũng gần lớn như chính nàng. Họ đứng đó trong tầm tay nhau, mỉm cười với nhau, chia sẻ một giây phút thành công dường như kết nối cả hai và cùng nghĩ về những hướng tương tự nhau. Đột nhiên Stephen hiểu ra làm thế nào mà Burleton lại có thể “điên lên vì yêu” nàng, như Hodgkin đã nói. Khi Sherry nhìn vào đôi mắt xanh đang cười của chàng, nàng nhìn thấy một sự ấm áp và duyên dáng làm nàng hiểu vì sao nàng có thể gắn kết chính nàng với chàng. Những thông điệp kì lạ bắt đầu nhá lên qua kí ức trống rỗng của nàng, gợi ý những điều có thể xảy ra tiếp theo...

Nam tước nắm lấy bàn tay nàng và đưa nó lên môi chàng khi chàng thề nguyện tình yêu vĩnh hằng. “Nàng là tình yêu duy nhất và mãi mãi của ta...”

Hoàng tử ôm nàng trong vòng tay mạnh mẽ của chàng và ép chặt nàng vào trái tim chàng. “Nếu ta có một trăm vương quốc, ta sẽ đánh đổi chúng lấy nàng, tình yêu tha thiết nhất của ta. Ta chẳng là gì, cho đến ngày gặp nàng...”

Bá tước bị chi phối vì sắc đẹp của nàng đến nỗi chàng mất kiểm soát và hôn lên má nàng. “Tha thứ cho ta, nhưng ta không thể chịu đựng được! Ta ngưỡng mộ nàng!”

Stephen nhìn thấy lời mời gọi êm ái trong mắt nàng, và trong một giây không cảnh giác vì sự hòa hợp hoàn toàn, có vẻ như theo cách nào đó, chàng thấy cần phải đáp lại. Nàng cảm nàng lên, chàng chạm môi chàng vào môi nàng và cảm thấy nàng nín thở cùng lúc với sự căng thẳng trên thân thể nàng. Bối rối vì phản ứng hơi quá đà của nàng, chàng ngẩng đầu lên và chờ đợi trong một giây dài đằng đẳng cho đến khi nàng mở mắt ra. Khi cặp lông mi dài của nàng cuối cùng cũng nhấc lên, trông nàng vừa hoang mang vừa trông đợi và, đúng, thậm chí hơi thất vọng. “Có điều gì không đúng hay sao?” chàng cảnh giác hỏi.

“Không, không phải thế,” nàng lịch sự nói, nhưng dường như nàng đang nói dối.

Stephen nhìn nàng im lặng chờ đợi, một phương cách thường thúc đẩy người khác tiếp tục nói, và cách làm đó đã thành công với “vị hôn thê” của chàng đúng như trông đợi.

“Chỉ là em dường như trông đợi một điều gì đó hơi khác,” nàng giải thích.

Tự nói với mình rằng chàng chỉ đang cố giúp nàng tìm kiếm lại kí ức, chàng hỏi, “Nàng trông đợi điều gì?” Nàng lắc đầu, trán nàng nhăn lại, đôi mắt không bao giờ rời khỏi mắt chàng. “Em không biết.”

Những lời rụt rè của nàng và ánh mắt kiên định chỉ càng khẳng định một điều mà chàng đã nghi ngờ từ trước. Vị hôn phu thật sự của nàng rõ ràng kiểm soát lỏng lẻo hơn đối với niềm đam mê của anh ta. Khi Stephen nhìn vào đôi mắt bạc mời gọi của nàng, chàng đột ngột quyết định rằng chàng thực sự có nghĩa vụ làm sống lại những kí ức của nàng về Burleton. Lương tâm chàng gào thét khi chàng có một lí do khác, ích kỉ cho điều mà chàng sắp làm, nhưng Stephen lờ nó đi. Sau cùng thì, chàng đã hứa với Whitticomb rằng chàng sẽ làm cho nàng cảm thấy an toàn và được trân trọng. “Có lẽ nàng đã trông đợi –” chàng khẽ nói khi trượt vòng tay quanh eo nàng và chạm môi chàng vào tai nàng, “điều gì đó như thế này.”

Hơi thở nồng ấm của chàng trong tai nàng khiến sống lưng Sheridan nổi da gà, và nàng quay mặt nàng khỏi nguyên nhân trực tiếp, khiến cho môi nàng ngay lập tức chạm vào môi chàng. Stephen đã định sẽ hôn nàng như cách Burleton có thể đã làm, nhưng khi đôi môi mềm mại của nàng mở ra trong một hơi thở run rẩy, những ý định của chàng tuột khỏi tâm trí chàng.

Sheridan biết ngay khi cánh tay chàng siết lại trên eo nàng và môi chàng bắt đầu di chuyển kiên quyết trên môi nàng rằng nàng không thể mong chờ điều gì như thế... không phải là cơn bão cảm xúc khiến cho nàng hỗn hển và phải dựa sát hơn vào chàng, cũng không phải là khao khát muốn dâng hiến miệng nàng cho cái lưỡi đang tìm kiếm của chàng, cũng không phải những nhịp đập cuồng loạn của trái tim nàng khi bàn tay chàng luồn vào chỗ tóc ở gáy, giữ cho miệng nàng gắn chặt hơn nữa vào miệng chàng trong khi toàn bộ cơ thể nàng dường như muốn tiếp xúc và tiến về phía cơ thể chàng.

Stephen cảm thấy nàng dựa vào chàng và hoàn toàn trở thành một nạn nhân bất lực trước việc đó. Khi cuối cùng chàng có thể kéo miệng chàng ra khỏi miệng nàng, chàng ngẩng đầu lên và nhìn xuống khuôn mặt ửng hồng của nàng, choáng váng vì phản ứng chưa từng có của chàng trước chỉ vài nụ hôn thuần khiết của một cô gái không có kinh nghiệm, người hầu như chẳng có lấy một chút ý niệm làm thế nào để hôn lại chàng. Chàng nhìn nàng mở mắt ra và nhìn xoáy vào đôi mắt mơ màng của nàng, hơi bực mình vì chàng đã để mất kiểm soát và cũng cảm thấy buồn cười trước thực tế là một cô gái chưa được dạy dỗ đến nơi đến chốn lại chịu trách nhiệm cho việc đó.

Ở tuổi ba mươi ba, sở thích của chàng hướng về những người phụ nữ đam mê, đầy kinh nghiệm, thạo đời biết rõ cách làm thế nào để cho và nhận niềm vui. Thực tế là chàng có thể bị xáo động mãnh liệt vì một phụ nữ-trẻ con, đang mặc trên mình một bộ váy áo không vừa vặn thuộc về tình nhân hiện thời của chàng gần như là một chuyện hài hước. Mặt khác, nàng đã chứng tỏ là một học sinh sẵn sàng và háo hức học hỏi trong suốt những phút đứng trong vòng tay chàng, và chẳng hề có một dấu hiệu nào của nỗi e thẹn thiếu nữ, ngay cả bây giờ, khi nàng đứng trong vòng tay chàng, kiên trì nhìn trả lại chàng.

Sau khi đã cân nhắc mọi việc, chàng quyết định, Charise Lancaster có thể không phải là thiếu kinh nghiệm, mà là Burleton và những người tiền nhiệm của anh ta đã hướng dẫn nàng sai cách. Ý nghĩ chính chàng mới là người gây thơ khiến cho Stephen cười khi chàng nhướn cặp lông mày lên và hỏi cộc lốc, “Đó có giống thứ nàng mong đợi hơn không?”

“Không,” nàng nói, lắc đầu quả quyết khiến cho những lọn tóc óng ánh trượt xuống bên vai phải của nàng. Giọng nói của nàng bằng hoàng, nhưng đôi mắt chưa bao giờ rời khỏi mắt chàng khi nàng khẽ thú nhận, “em biết là em không bao giờ có thể quên bất kì điều gì giống như thế này.”

Sự hóm hỉnh của Stephen biến mất, và chàng cảm thấy một cơn đau xa lạ trong lồng ngực. Không hề nhận ra mình đang làm gì, chàng đặt bàn tay lên má nàng, những ngón tay trải rộng trên bề mặt mềm mại đến tuyệt vời của nó. “Ta tự hỏi,” chàng nói to suy nghĩ của mình, “liệu nàng có thể ngọt ngào như nàng tỏ ra không.”

Chàng không định nói ra suy nghĩ của mình, và chàng không hề chờ đợi câu trả lời nào, chứ chưa nói đến câu trả lời kinh ngạc mà nàng dành cho chàng. Bằng giọng thú nhận một điều bí mật tồi tệ, nàng nói, “Em không nghĩ là em ngọt ngào chút nào, thưa bá tước. Chàng có thể không nhận thấy, nhưng em tin là em có một bản chất chống đối.”

Stephen đè nén tràng cười của chàng và đấu tranh để giữ khuôn mặt nghiêm trang, nhưng nàng lại nhắm

tưởng sự im lặng của chàng là không đồng tình. “Có vẻ như là,” nàng thì thào run rẩy, khi ánh mắt nàng rớt xuống phía trước áo sơ mi của chàng một cách tội lỗi, “em đã khá giỏi trong việc dấu giếm chàng cái đó khi em nói những lời đùa cợt về bản thân?”

Khi chàng không trả lời, Sheridan nhìn đắm đắm vào viên những chiếc khuy tán hồng ngọc nhỏ xíu lấp lánh nơi ngực áo sơ mi trắng phau của chàng, thưởng thức cảm giác của một cánh tay cơ bắp mạnh mẽ bao quanh eo nàng. Tuy nhiên nàng vẫn có cảm giác mơ hồ rằng có điều gì đó sai trái trong những việc nàng đang làm. Nàng tập trung vào cảm xúc đó, cố gắng bắt nó định hình và lộ diện, nhưng chẳng có gì xảy ra. Nó cũng không đáng tin như chính những phản ứng của nàng trước vị hôn phu; thực ra là trước mọi việc. Một phút trước nàng ghét bộ váy của nàng, vị hôn phu của nàng, và kí ức bị mất của nàng, và nàng mong muốn thoát khỏi tất cả chúng. Và rồi chàng có thể thay đổi tất cả chỉ với một nụ cười ấm áp hay một cái nhìn ngưỡng mộ... hay một nụ hôn. Chỉ với một nụ cười, chàng có thể khiến nàng cảm thấy như thể bộ váy nàng đang mặc thích hợp với một vị công chúa và rằng nàng xinh đẹp và rằng trí nhớ của nàng tốt hơn hết là cứ mất đi. Nàng không thể hiểu bất kì điều gì trong đó, đặc biệt là tại sao lại có những giây phút thoáng qua khi nàng cảm thấy như nàng không muốn nhớ lại. Và, lạ Chúa, cái cách mà chàng hôn nàng! Toàn bộ cơ thể nàng như tan chảy và bốc cháy, và nàng yêu cái cảm giác cùng lúc khiến nàng vừa khó chịu và tội lỗi và hoang mang. Trong một nỗ lực để giải thích tất cả những điều đó cho chàng và có lẽ là yêu cầu chàng tư vấn, Sheridan hít thở một hơi dài và thú nhận với ngực áo của chàng, “Em không biết chàng nghĩ em là loại người gì, nhưng dường như em có một... một tính cách dữ dội. Thậm chí có thể nói em có một... một tâm tính hoàn toàn không đoán trước được.”

Bị hấp dẫn một cách không cưỡng lại được bởi tính ngay thẳng của nàng, Stephen đặt những ngón tay chàng bên dưới cằm của nàng và nâng nó lên, ép nàng phải nhìn vào mắt chàng. “Ta có biết,” chàng khàn giọng nói.

Đôi mắt biểu cảm của nàng tìm kiếm mắt chàng. “Điều đó không làm phiền chàng sao?”

Có vài điều “làm phiền” Stephen ngay lúc đó, và chúng chẳng liên quan gì đến tâm tính của nàng. Bộ ngực đầy đặn của nàng đang ở ngay trên ngực chàng, mái tóc màu kim loại đang trượt trên tay chàng ở phía sau lưng nàng, và nàng có một khuôn miệng mềm mại, đầy đặn rõ ràng là mời gọi một người đàn ông hôn lên nó. Cái tên “Sherry” quá hợp với nàng. Nàng làm say lòng người một cách nguy hiểm và tinh tế. Nàng không phải là vị hôn thê của chàng, nàng không phải là tình nhân của chàng; nàng xứng đáng được chàng tôn trọng và bảo vệ, chứ không phải khao khát. Một cách lí trí, chàng biết điều đó, nhưng trí não chàng dường như bị thôi miên bởi nụ cười và giọng nói của nàng, và cơ thể chàng bị điều khiển bởi một cơn khuấy động đã trở nên gần như đau đớn. Nàng không hiểu tại sao chàng lại cứng lại, hoặc là nàng không chú ý, hoặc là nàng không thấy phiền, nhưng bất kể lí do là gì, chàng cũng phải chấp nhận kết quả. “Nàng ‘làm phiền’ ta rất nhiều đấy,” chàng nói.

“Bằng cách nào-” Sherry hỏi, nhìn ánh mắt chàng rớt xuống môi nàng và cảm thấy nhịp thở nàng tăng lên gấp ba lần.

“Ta sẽ chỉ cho nàng,” chàng thì thào bằng giọng khàn đặc, và môi chàng chiếm lấy môi nàng với sự dịu dàng dữ dội.

Chàng hôn nàng thật chậm, lần này ép nàng phải tham gia, không chỉ đón nhận, và Sheridan cảm nhận được lời mời gọi tinh tế ấy. Một bàn tay chàng khum lấy gáy nàng, khẽ ấn nó, trong khi bàn tay kia trượt dọc sống lưng nàng trong một cử chỉ vuốt ve không ngừng nghỉ. Đôi môi mở ra của chàng di chuyển trên môi nàng, ép chúng mở ra cho chàng, và Sheridan đáp ứng một cách ngập ngừng không chắc chắn. Nàng bắt nhịp với những chuyển động của miệng chàng, và nàng cảm thấy bàn tay chàng ấn chặt hơn nữa vào sống lưng nàng.

Nàng dướn người trên đầu ngón chân, trượt bàn tay trên bộ ngực cứng chắc của chàng, qua đôi vai chàng, cong người lên khi nàng kéo chàng vào sát nàng hơn nữa... và cánh tay chàng đột ngột vòng quanh nàng như gọng kim bằng thép, và nụ hôn trở nên dữ dội và khẩn thiết. Lưỡi chàng mơn trớn lưỡi nàng rồi đi vào trong miệng nàng, khiến cho những cơn rung động của cảm xúc ban sơ chạy khắp cơ thể run rẩy của Sheridan, và nàng càng dựa sát vào chàng hơn nữa, hôn trở lại chàng. Bàn tay chàng đi lên, tới ngực nàng, bắt đầu vuốt ve chúng...

Một bản năng mà nàng không thể hiểu và không thể thách thức cảnh cáo nàng, Sheridan kéo miệng mình khỏi miệng chàng và lắc đầu gần như hoảng loạn, cho dù một phần cơ thể nàng tuyệt vọng muốn chàng hôn nàng lần nữa.

Stephen miễn cưỡng nói lỏng vòng tay quanh nàng và thả cánh tay xuống. Với cảm xúc hỗn độn giữa không tin được và buồn cười chàng nhìn xuống mỹ nhân trẻ trung xinh đẹp vô ngần đã không chỉ thành công trong việc làm mê đắm cảm xúc của chàng, mà còn cả tâm trí của chàng. Khuôn mặt nàng ửng hồng, ngực nàng khẽ nhấp nhô với mỗi hơi thở e dè, và đôi mắt với hàng lông mi dày sậm màu của nàng mở to vì bối rối và khao khát. Trông nàng như thể nàng không chắc chắn lắm nàng muốn làm gì. “Ta nghĩ đã đến lúc chúng ta nên làm việc gì đó khác,” chàng nói, đưa ra quyết định cho cả hai người.

“Chàng đang nghĩ đến việc gì?” nàng run run hỏi.

“Việc ta đang nghĩ đến,” Stephen trả lời một cách châm biếm, “và việc chúng ta sẽ làm hoàn toàn khác nhau.” Chàng quyết định dạy cho nàng những nguyên lý cơ bản của cờ vua.

Đó là một sai lầm. Nàng đã hạ chàng hai lần liên tiếp bởi vì chàng dường như không thể giữ cho tâm trí mình tập trung vào ván cờ.

16. Chương 16

Stephen cực kì cẩn thận tránh tất cả những ý nghĩ về nàng trong ngày tiếp theo, nhưng khi người đầy tớ của chàng trải ra bộ quần áo để mặc cho bữa tối, chàng thấy mình trông đợi bữa tối với Sherry hơn bất kì bữa ăn nào mà chàng trông đợi trong suốt một thời gian dài qua. Chàng đã đặt mua một số bộ quần áo lịch sự cho nàng từ người thợ may của Helene và kiên quyết đòi ít nhất một trong số chúng phải được đưa đến cho nàng trong ngày, những bộ còn lại được đưa đến khi chúng đã sẵn sàng. Khi người thợ may nhắc nhở chàng một cách kích động rằng Mùa Vũ Hội sắp sửa bắt đầu và những thợ may của bà ta phải làm việc suốt ngày đêm, Stephen đã lịch sự yêu cầu bà ta cố hết sức có thể. Vì Helene chỉ mua sắm ở những cửa hiệu cao cấp với chi phí vô cùng đắt đỏ, chàng tin chắc rằng người thợ may sẽ thực hiện được một tủ quần áo lịch thiệp đúng mực và bà ta sẽ tính giá cắt cổ cho chàng vì sự hối thúc này.

Trong vòng vài giờ, ba người thợ may đã đến nhà, và mặc dù chàng không ngây thơ đến mức tin rằng, trong một thời gian ngắn ngủi như thế, người sẽ ăn tối cùng chàng có thể giành được kiểu cách thời thượng nhất, nhưng chàng vẫn háo hức muốn xem trông nàng sẽ như thế nào trong một bộ váy thích hợp. Khi chàng ngửa cổ ra phía sau để người hầu có thể xoa bóp xà phòng dưới cằm của chàng, Stephen quyết định rằng bất kể Charise Lancaster mặc gì, nàng cũng sẽ mặc nó với sự tinh tế đặc biệt của riêng nàng, cho dù đó là một sợi dây bằng vải màu vàng hay là một bộ váy vũ hội.

Chàng đã không hề thất vọng trong chuyện đó, hay trong bữa tối của họ. Nàng bước vào phòng ăn, mái tóc óng ả thả xuống hai vai và bao quanh gương mặt rạng rỡ, trông giống như một cô gái ngoại lai trong bộ váy len mềm mại như nước, cổ áo hình vuông, trễ xuống và thân váy vừa khít với cơ thể khiến cho mọi sự chú ý đổ dồn về phần phía trên của bộ ngực đầy đặn của nàng và nhấn mạnh cái eo thon trước khi nó thả xuống thành một đường gấp đơn giản trên sàn nhà. E lệ lảng tránh cái nhìn ngưỡng mộ thành thực của Stephen, nàng gật đầu đúng kiểu với người hầu đứng ở gần chiếc tủ búp-phê, khen ngợi những bát đựng hoa hồng trắng bằng bạc và hàng đồng những cây chân nến bạc trên bàn, rồi nàng duyên dáng ngồi vào chiếc ghế đối diện với chàng. Chỉ khi đó nàng mới ngẩng mặt lên đối diện với chàng, và nụ cười nàng dành cho chàng quá ấm áp, tràn đầy sự rộng lượng và hứa hẹn không ý thức, đến nỗi Stephen phải mất một lúc mới nhận ra nàng chỉ đang cảm ơn chàng vì bộ váy. “... mặc dù chàng đã quá phung phí cho nó,” nàng kết thúc trong sự im lặng lững lờ.

“Bộ váy đó không hề phung phí và còn lâu mới đáng yêu bằng người mặc nó,” Stephen đáp lại, và khi nàng nhìn đi chỗ khác như thể nàng thật sự xấu hổ vì lời nhận xét của chàng, chàng tự nhắc nhở mình cực kì kiên quyết rằng nàng đã không định quyến rũ chàng với nụ cười tan chảy kia của nàng, hay là cách nàng lắc hông duyên dáng, hay bộ ngực mềm mại nở nang của nàng, và rằng đây là một thời điểm, địa điểm và

người phụ nữ cực kì không thích hợp để kích động những ý nghĩ về những chiếc gối sa tanh bên dưới bộ tóc màu kim loại óng ánh và bộ ngực căng tròn nở ra dưới bàn tay tìm kiếm của chàng. Trong hoàn cảnh đó, chàng chuyển những ý nghĩ của mình về những đề tài an toàn hơn và hỏi nàng đã làm gì trong ngày.

“Em đã đọc báo,” nàng trả lời, và với ánh nấn nháy múa trên tóc nàng và lấp lánh trong mắt nàng, nàng bắt đầu tiêu khiển cho chàng bằng những lời nhận xét dí dỏm về những mẩu tin vặt vãnh nàng đã đọc ở mặt sau của những tờ báo về hàng loạt những hoạt động trong mùa Vũ hội ở London. Nàng giải thích rằng mục tiêu lúc đầu của nàng là học tất cả những gì có thể từ báo chí về những người quen của chàng và tất cả những thành viên khác của xã hội thượng lưu trước khi nàng được giới thiệu với họ. Lương tâm của Stephen phản đối việc để mặc nàng làm thế trong khi nàng sẽ không được gặp bất kì ai hết, nhưng, chàng biện bạch, nỗ lực đó dường như đã làm nàng vui và bận rộn, và vì vậy chàng hỏi nàng đã tiến xa đến đâu.

Những câu trả lời của nàng, và những biểu hiện trên mặt nàng, khiến chàng vui vẻ, bị hút theo, và bị thách thức trong suốt bữa ăn mười món. Khi nàng nói về một vài hành động cực kì đáng xấu hổ và thái quá mà nàng đọc được, nàng có một cách đặc biệt chun chiếc mũi ngổ ngáo của nàng trong một cử chỉ bất bình hay đảo mắt không tin một cách buồn cười. Những cử chỉ đó lúc nào cũng làm chàng cảm thấy muốn cười. Và trong lúc chàng vẫn đấu tranh để dấu đi vẻ buồn cười của mình, nàng có thể trở nên dăm chiêu và đưa ra một câu hỏi lặng lẽ khiến chàng hoàn toàn bị bất ngờ. Kí ức bị hư của nàng dường như có những lỗ hổng bất chợt liên quan đến việc hiểu biết bằng cách nào và tại sao những người thuộc tầng lớp xã hội của chàng – hoặc tương tự là của chính nàng ở Mỹ, làm những việc đặc biệt theo cách đặc biệt, và vì thế đưa ra những câu hỏi đích xác khiến chàng phải đánh giá lại những phong tục mà chàng đã coi nhẹ.

“Theo tờ Gazette,” nàng cười cợt thông báo cho chàng khi người hầu đặt một phần thịt vịt ngon lành lên đĩa của họ, “bộ váy thiết triều của Nữ bá tước Evandale được trang trí bằng ba ngàn viên ngọc trai. Chàng có nghĩ đó là một con số chính xác không?”

“Ta hoàn toàn có lòng tin vào tính chính trực báo chí của nhà phân tích xã hội của tờ Gazette,” Stephen nói đùa.

“Nếu đúng là như thế,” nàng nói với một nụ cười dễ lây, “thì em chỉ có thể suy ra hoặc là chúng đều là những viên ngọc trai rất nhỏ, hoặc bà ấy là một người rất to lớn.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Bởi vì nếu những viên ngọc trai đó lớn mà bà ta lại không to béo, thì chắc chắn bà ta phải cần đến một cái gối mới đứng thẳng người dậy được sau khi cúi chào đức vua.”

Stephen vẫn còn cười trước hình ảnh bà nữ bá tước lạnh lùng trang nghiêm và to béo phịch phịch bị kéo lên và ném sang một bên ngai vàng khi Sherry nhanh chóng chuyển từ đề tài chuyện phiếm sang chuyện nghiêm túc. Đặt cằm trên hai bàn tay đan lại với nhau, nàng nhìn chàng qua suốt chiều dài của chiếc bàn ăn và hỏi, “Trong tháng Tư, khi tất cả những người có vai vế đều tụ tập ở London trong mùa Lễ hội và ở lại đến tận tháng Sáu, họ làm gì với con cái của họ?”

“Chúng ở lại quê nhà cùng với các bà vú em, người dạy kèm hay gia sư.”

“Và họ cũng làm như thế trong suốt mùa Lễ hội nhỏ?”

Khi Stephen gật đầu, nàng nghiêng đầu sang một bên và trang trọng nói, “Những đứa trẻ người Anh chắc hẳn rất cô đơn trong suốt những tháng dài đó.”

“Chúng không cô đơn,” Stephen sốt ruột nhấn mạnh.

“Cô đơn chẳng có gì liên quan đến việc ở một mình cả. Kể cả là trẻ em hay người lớn.”

Stephen quá mong ngóng đổi đề tài này, một đề tài mà chàng sợ là sẽ dẫn thẳng tới một cuộc bàn luận bất khả về những đứa con của họ, đến nỗi chàng không hề nhận ra giọng điệu của chàng đã trở nên lạnh băng hay là cảm xúc mong manh của nàng, và những lời nhận xét của chàng đâm vào nàng như một mũi dao. “Nàng đang nói từ kinh nghiệm bản thân sao?”

“Em... không biết,” nàng nói.

“Ta sợ rằng tối mai, nàng sẽ như vậy.”

“Ồ một mình?”

Khi chàng gạt đầu, nàng nhìn thật nhanh vào miếng bánh nướng phủ pa tê ngon lành đang đặt trên đĩa trước mặt nàng, rồi thở dài một tiếng, như thể đang gom góp dũng khí, và nhìn thẳng vào chàng. “Có phải chàng ra ngoài vì những điều em vừa mới nói hay không?”

Chàng cảm thấy mình như một tên quái vật vì đã khiến nàng hỏi câu đó, và chàng trả lời rất rõ ràng, “Ta có một cuộc hẹn trước không thể hủy được.” Và rồi, như thể nhu cầu biện bạch cho bản thân trong mắt nàng vẫn còn chưa đủ ngớ ngẩn, chàng thông báo, “Hi vọng nàng cảm thấy thoải mái khi biết rằng cha mẹ ta vẫn đưa anh trai ta và ta đến London ít nhất nửa tháng một lần trong suốt mùa Lễ hội ở London. Anh trai ta và vợ anh ấy, và một vài người bạn của họ, cũng mang con cái và một đoàn gia sư tới đây trong mùa Lễ hội.”

“Ồ, thật là tuyệt!” nàng kêu lên, nụ cười tỏa sáng như mặt trời. “Em rất vui khi được biết là trong tầng lớp này vẫn có những người cha người mẹ hết lòng vì con cái.”

“Phần lớn những người trong tầng lớp này,” chàng cộc lốc thông báo cho nàng, “đều thấy sự tận tụy ấy cực kì lố bịch.”

“Em không nghĩ một người nên để những ý kiến của những người khác ảnh hưởng đến việc họ làm, phải không?” nàng hỏi, hơi nhăn nhá.

Cả ba cảm xúc đều đánh vào Stephen cùng một lúc, và chàng bị giằng xé giữa buồn cười, tiếc nuối và chán nản: Bất kể nàng có nhận ra hay không, Charise Lancaster đang “chất vấn” chàng, cân nhắc những phẩm chất của chàng, không chỉ như một người chồng tương lai, mà còn là người cha tương lai của những đứa con của nàng – mà chàng chẳng hề muốn đóng vai trò nào trong hai vai trò ấy cả. Và đó là một điều đúng đắn, vì thứ nhất, chàng dường như đã được đánh giá rất cao trong tiêu chuẩn của nàng, và thứ hai, việc nàng không mặn mà với những ý kiến của Người khác chắc chắn sẽ khiến nàng bị loại ra khỏi xã hội văn minh trong vòng một tuần, nếu nàng có bao giờ đặt chân vào đó. Stephen cũng không bao giờ quan tâm tới ý kiến của bất kì ai, nhưng chàng là một người đàn ông, chứ không phải một phụ nữ, và sự giàu có cũng như tên tuổi lừng lẫy của chàng cho chàng cái quyền được làm bất cứ điều gì chàng thích mà không bị trừng phạt gì hết. Không may là, cũng chính những bà lớn trong xã hội thượng lưu sẵn sàng rũ quyền chàng cưới con gái họ, những người hoàn toàn sẵn lòng bỏ qua bất cứ một thói xấu và tội lỗi nào của chàng đó, lại sẽ đóng gông Charise Lancaster chỉ vì một sự vi phạm nhỏ nhất qui tắc xã hội – chứ chưa nói đến một lỗi lầm lớn như là ăn tối một mình với chàng, như nàng đang làm đây.

“Chàng có nghĩ một người nên để những ý kiến của người khác ảnh hưởng đến hành động của họ không?” nàng lặp lại.

“Không, chắc chắn là không rồi,” chàng trịnh trọng xác nhận.

“Em rất vui được nghe thấy thế.”

“Ta đã e là nàng sẽ như vậy,” Stephen nói, nén lại một nụ cười.

Sự hài hước của chàng không hề giảm đi trong suốt bữa ăn của họ và sau đó trong phòng khách, nhưng khi đến giờ chúc nàng ngủ ngon, chàng nhận ra là chàng không thể tin tưởng chính mình đủ để làm gì hơn là một nụ hôn kiểu anh chị em trên má nàng.

17. Chương 17

“Bất kể là ngài đã làm gì, thì chắc chắn nó cũng xoay chuyển tình thế rồi,” Hugh Whitticomb tuyên bố chiều tối ngày hôm sau, khi ông ta ló đầu vào trong phòng khách, nơi Stephen đang chờ Sherry tới ăn tối cùng chàng.

“Vậy là cô ấy thấy khỏe hả?”

Stephen hỏi lại, vui vẻ và nhẹ nhõm vì “vị hôn thê” đầy đam mê và tự nguyện của chàng đã không quyết định xoa dịu tội lỗi trinh nữ trước một vài hành động sỗ sàng mà chàng đã làm vào đêm hôm trước và tự thú tất cả với Whitticomb. Stephen đã phải chôn chân trong nhà cả ngày, đầu tiên là với một trong những quản gia của chàng, rồi đến người kiến trúc sư đang được thuê để lên kế hoạch sửa chữa một trong những bất động sản của chàng, và vì vậy chàng đã không thể nhìn thấy nàng chút nào, mặc dù những người hầu vẫn thông báo cho chàng biết nàng đang ở đâu trong căn nhà rộng lớn này và báo cáo với chàng rằng nàng đang trong trạng thái rất tốt. Chàng đang trông đợi đến một buổi tối hoàn toàn thú vị, đầu tiên là với Sherry và sau đó là với Helene. Còn về chuyện chàng trông mong phần nào của buổi tối nhất, thì chàng chẳng hề để tâm xem xét đến.

“Cô ấy còn hơn là khỏe ấy chứ,” vị bác sĩ nhận xét. “Tôi sẽ nói là cô ấy đang tỏa sáng. Cô ấy bảo tôi nói với ngài là một lát nữa cô ấy sẽ xuống.”

Những ý định thú vị cho buổi tối của Stephen rõ ràng đã bị ngáng trở bởi thực tế là vị bác sĩ bây giờ đang bước vào trong phòng, không được mời – và không được trông mong – và ông ta đang quan sát Stephen với một sự thích thú công khai, căng thẳng đặc biệt phiên nhiều khi xuất phát từ một người sắc sảo như ông ta. “Ngài đã làm thế nào mà đạt được một sự chuyển biến kì diệu đến vậy?”

“Ta đã làm như ông bảo,” Stephen lơ đãng nói, quay người bước về phía bệ lò sưởi nơi chàng đã bỏ lại cốc rượu sơ-ri. “Ta đã khiến cô ấy thấy ... ờ... an toàn và đảm bảo.”

“Ngài có thể nói rõ hơn được không? Những đồng nghiệp của tôi – những người mà tôi đã xin tư vấn về trường hợp của Cô Lancaster – chắc chắn sẽ rất quan tâm đến phương pháp chữa trị của ngài. Nó hiệu quả một cách đáng kinh ngạc.”

Để trả lời, Stephen dựa một khuỷu tay vào bệ lò sưởi và nhướn lông mày chế giễu về phía ông bác sĩ tò mò. “Đừng vì ta mà lỡ một cuộc hẹn khác,” chàng phản ứng cộc lốc.

Gợi ý rất hào phóng là ông nên đi đi khiến Hugh Whitticomb đi tới kết luận rằng Stephen muốn hưởng trọn buổi tối một mình với nàng. Hoặc là như thế hoặc chỉ đơn giản là chàng không muốn một chứng nhân cho vai diễn vị hôn phu nhiệt tình mà chàng buộc phải đóng. Hi vọng sẽ khám phá ra lí do là giả thiết đầu tiên, ông nói một cách xã giao, “Thực ra, tối nay tôi rảnh. Có lẽ tôi có thể cùng ăn tối với ngài và tận mắt chứng kiến những phương pháp ngài áp dụng với Cô Lancaster?”

Stephen dành cho vị bác sĩ cái nhìn nhả nhặn như của chính ông ta, nhưng giọng nói của chàng đầy ý nghĩa. “Không có chuyện đó đâu.”

“Tôi đã có phần nghĩ ngài sẽ nói cái gì đó tương tự thế.” Bác sĩ Whitticomb nói với một nụ cười.

“Một li Madeira thì sao?” bá tước gợi ý, biểu hiện của chàng cũng khó hiểu như giọng nói của chàng.

“Vâng, xin cảm ơn. Tôi tin là được,” Bác sĩ Whitticomb nói, không còn chắc chắn những động cơ thật sự của Stephen khi muốn ông đi khỏi nữa. Bá tước gật đầu lặng lẽ ra lệnh cho người hầu đứng ở gần chiếc giá đựng đầy bình rượu và li thủy tinh, và chỉ một lát sau một li rượu được mang đến cho chàng.

Bác sĩ Whitticomb đang hỏi Stephen chàng định làm gì với vị khách của chàng khi mà một loạt những vị khách thượng lưu sẽ đến London dự Vũ hội tuần tới, thì ánh mắt của bá tước đột ngột hướng về phía cửa ra vào và chàng đứng thẳng người từ vị trí uể oải bên lò sưởi của mình. Quay về hướng ánh mắt chàng, Bác sĩ Whitticomb nhìn thấy Tiểu thư Lancaster đi vào trong phòng mặc một bộ váy màu vàng quyền rũ hợp với tấm ruy băng rộng đang quấn quanh những lọn tóc dày nơi đỉnh đầu nàng. Nàng cũng nhìn thấy ông ta, và nàng đi thẳng tới chỗ ông ta đúng phép lịch sự xã giao phải làm với những người lớn tuổi.

“Bác sĩ Whitticomb,” nàng thốt lên với một nụ cười mãn nguyện, “ông đã không nói với tôi là ông sẽ còn ở đây cho đến khi tôi xuống!”

Nàng đưa cả hai bàn tay cho ông ta trong một cử chỉ mà, đối với những cô gái Anh được ăn học tử tế, sẽ là quá thân mật đối với một mối sơ giao ngắn ngủi như thế. Hugh nắm lấy cả hai tay nàng trong tay ông ta và quyết định rằng ông rất thích sự ấm áp chân thành và bản tính phóng khoáng của nàng và mặc kệ những tập quán đi. Ông thực sự rất thích nàng.

“Trông cô thật đáng yêu,” ông xúc động nói, đứng lùi lại một chút để ngắm bộ váy của nàng. “Thực ra, trông cô giống một cây mao lương hoa vàng,” ông nói thêm, mặc dù lời khen ngợi nghe có vẻ không hoa mỹ sao đó.

Sheridan quá lo lắng về việc đối mặt với vị hôn phu của mình đến nỗi nàng kéo dài giây phút phải nhìn vào chàng. “Nhưng trông tôi giống hệt như ông đã nhìn thấy cách đây vài phút. Tất nhiên, lúc đó tôi đã không mặc quần áo,” nàng nói thêm, rồi cảm thấy như bị ném xuống sàn khi nghe tiếng cười bị nén lại của bá tước.

“Ý em là,” nàng nhanh chóng chữa lại, nhìn lên khuôn mặt cười cợt, đẹp trai của Bá tước Westmoreland, “em đã không mặc những quần áo này.”

“Ta biết nàng muốn nói gì,” Stephen nói, ngưỡng mộ sự e lệ đang làm hồng đôi má nàng và làn da trắng sứ bên trên chiếc cổ áo vuông.

“Em không biết cảm ơn chàng thế nào cho đủ vì những bộ váy dễ thương này,” nàng nói với chàng, cảm thấy như nàng có thể chết chìm trong đôi mắt sâu thẳm thẳm của chàng. “Em phải thú nhận là em đã rất vui mừng khi thấy chúng được mang tới.”

“Thật sao?” Stephen hỏi, cười chảnh vì lí do gì ngoại trừ việc nàng đã mang đến cho chàng một sự vui vẻ kì lạ khi nàng bước vào trong căn phòng... hay nhìn chàng với sự mãn nguyện không giấu diếm trước những thứ vật vãnh như là một vài bộ váy đơn giản, hợp thời trang. “Tại sao nàng lại vui mừng?” chàng hỏi, chú ý là nàng đã không đưa tay cho chàng nắm như đã làm với Whitticomb.

“Tôi cũng có thắc mắc tương tự,” Bác sĩ Whitticomb hỏi, và Sheridan vừa xấu hổ vừa miễn cưỡng tránh khỏi cái nhìn mê hoặc của Bá tước Westmoreland. “Tôi đã rất sợ là tất cả chúng đều giống như chiếc váy mà tôi đã mặc hai đêm trước,” nàng giải thích với vị bác sĩ. “Ý tôi là, nó cũng đẹp, nhưng... chà... trông trải quá.”

“Sơ sài?” Bác sĩ Whitticomb nhắc lại khó hiểu.

“Vâng, ông biết đấy – nó khá là nhẹ có thể lơ lửng mọi chỗ và tôi có cảm tưởng như mình đang quần một chiếc khăn màu xanh oải hương, chứ không phải đang mặc một bộ váy kín đáo. Lúc nào tôi cũng sợ là một trong những ruy băng màu bạc sẽ rớt xuống và tôi sẽ bị...” nàng ngắc ngứ, trong khi mọi sự chú ý của vị bác sĩ đã chuyển hướng và dừng lại nơi vị hôn phu của nàng.

“Vậy đó là màu xanh oải hương à?” ông ta hỏi nàng mà không rời mắt khỏi vị hôn phu của nàng. “Và rất mỏng manh?”

“Vâng, nhưng nó hoàn toàn thích hợp để mặc ở nước Anh,” nàng nhanh chóng nói, cảm thấy sự khiển trách ngày càng tăng lên trong cái nhìn mà người đàn ông lớn tuổi đang dành cho bá tước.

“Ai nói với cô điều đó, cô gái yêu quý?”

“Cô hầu gái – tên là Constance.” Quyết định là ông ta đã không đánh giá sai vị hôn phu của nàng, lúc này trông chàng hài hước nhẹ nhàng bắt chước cái nhìn chăm chú vẫn tiếp tục ghim vào chàng của vị bác sĩ, nàng quả quyết nói thêm, “Bác sĩ Whitticomb, cô hầu gái đã đảm bảo với tôi rằng nó thích hợp với ”một tiếng chuông báo giờ ăn.” Chính xác từng từ cô ấy nói là – “Một Tiếng Chuông Báo Giờ Ăn!”

Vì vài lí do, tuyên bố nhấn mạnh đó khiến cả hai người đàn ông dừng cuộc đối đầu bằng mắt với nhau và cả hai đều nhìn về phía nàng. “Cái gì?” họ đồng thanh nói.

Sheridan ước gì đã không bao giờ nhắc đến chủ đề này, nàng hít một hơi dài và kiên nhẫn giải thích cho cả hai người đàn ông, “Cô ta đã nói rằng bộ váy màu xanh oải hương thích hợp cho chỉ một tiếng chuông báo giờ ăn. Em đã không biết là chàng rung chuông, và em nhận ra mình đang xuống lầu ăn bữa tối sớm, chứ không phải bữa tối, nhưng vì em không có bất kì thứ gì khác để mặc, và em đã không mặc nó cho những chuông báo giờ ăn khác, em đã không –” nàng ngưng giữa chừng khi khuôn mặt bá tước như vỡ lẽ ra, và nàng nhìn thấy chàng đấu tranh để giữ cho khuôn mặt nghiêm nghị. “Em đã nói điều gì nực cười lắm sao?”

Bác sĩ Whitticomb nhìn vào Stephen và hơi bực bội hỏi, “Cô ấy có ý gì thế?”

“Ý cô ấy là ‘Một bộ quần áo trong nhà’[1]. Cô hầu gái đã phát âm một thứ tiếng Pháp kinh khủng.”

Bác sĩ Whitticomb nhanh chóng gạt đầu hiểu biết, nhưng ông chẳng thấy lời giải thích buồn cười một chút nào. “Đáng lẽ tôi phải đoán ra. Chắc chắn là tôi đã nghi ngờ khi nghe mô tả về chiếc váy màu xanh oải hương. Tôi tin là ngài sẽ tìm được một cô hầu xứng đáng cho Cô Lancaster ngay lập tức và ngài sẽ giải quyết triệt để vấn đề quần áo, để cho những chuyện hiểu lầm như thế này không còn tái diễn nữa?”

Bác sĩ Whitticomb đã uống cạn li rượu của ông ta và đưa nó cho người hầu, anh ta xuất hiện ngay bên cạnh khuỷu tay của ông với một cái khay bạc trước khi ông nhận ra vị chủ nhà của ông chưa hề đáp lời. Nuôi ý định đòi hỏi được câu trả lời, ông quay người và nhận ra rõ ràng là Stephen đã quên mất không chỉ câu hỏi của Hugh mà cả sự hiện diện của ông nữa. Thay vì chú ý vào cuộc thảo luận, chàng đang cười với Charise Lancaster, và nói với giọng quở trách nhẹ nhàng, “Tôi nay nàng vẫn chưa chào ta, quý cô ạ. Ta đã bắt đầu cảm thấy hơi bị hủy diệt rồi.”

“Ồ vâng, em có thể thấy là chàng buồn lòng,” Sheridan nói, cười trước sự nói tăng bốc – nịnh nọt đó. Ngẫu nhiên tựa vào bệ lò sưởi, với đôi mắt xanh biếc cười với mắt nàng và nụ cười uể oải trên khuôn mặt đẹp trai, Stephen Westmoreland là hình ảnh mẫu mực của sự tự tin và uy vũ của một người đàn ông. Tuy nhiên, sự hào hoa bốn cột của chàng và sự ấm áp trong đôi mắt chàng có một tác dụng làm nàng phần chần một cách kì lạ, và nụ cười của chính nàng cũng ấm áp khi nàng thú nhận một cách hài hước, “Em đã định sẽ chào chàng ngay khi gặp, nhưng em đã quên mất phải làm thế nào cho đúng, và em đang định hỏi chàng về việc đó.”

“Ý nàng là gì?”

“Ý em là, em có phải cúi chào không?” nàng giải thích với một nụ cười nhẹ mà Stephen thấy vô cùng khả ái. Một cách nào đó, nàng đã có thể đối diện với vấn đề lớn nhất của nàng và tất cả những hệ lụy của nó với một sự thành thật hăm hở mà chàng thấy đáng kinh ngạc và vô cùng can đảm. Về việc chàng muốn nàng chào hỏi chàng như thế nào, chàng sẽ thích hơn nếu nàng đưa cho chàng cả hai bàn tay như đã làm với Hugh Whitticomb, hay tốt hơn nữa là nàng đưa miệng nàng ra để chàng đặt vào đó một nụ hôn bất chợt mà chàng muốn, nhưng vì cả hai cách đều không khả thi lúc này, chàng gạt đầu trả lời câu hỏi của nàng và nói thản nhiên, “Đó là một tập quán.”

“Em cũng nghĩ như vậy,” nàng nói khi nhún mình thực hiện một động tác cúi chào duyên dáng, chẳng hề tốn chút công sức. “Như thế này có chấp nhận được không ạ?” nàng hỏi, đặt bàn tay nàng vào trong bàn tay đưa ra của Stephen khi nàng đứng thẳng lên.

“Còn hơn cả chấp nhận được,” chàng vừa cười vừa nói. “Nàng đã làm gì hôm nay?”

Từ góc mắt của mình, Hugh Whitticomb cẩn trọng lưu ý đến sự ấm áp trong nụ cười của bá tước, cách chàng mãi mê nhìn ngắm nàng khi nàng trả lời câu hỏi của chàng, và thực tế là chàng đang đứng gần nàng hơn mức cần thiết rất nhiều và thậm chí hơn cả chuẩn mực lịch sự. Nếu chàng chỉ đang diễn một vai diễn, thì chắc chắn là chàng rất thích nó. Và nếu chàng không chỉ đang diễn kịch...

Bác sĩ Whitticomb quyết định thử khả năng thứ hai, và bằng giọng đùa bốn bình thường, ông ta hướng về phía cả hai người, “Tôi vẫn có thể bị nài ép ở lại dùng bữa khuya, nếu tôi được mời –”

Charise Lancaster nhìn về phía ông ta, nhưng Stephen chẳng thèm liếc nửa con mắt. “Không có chuyện đó đâu,” chàng nói cộc lốc. “Đi đi.”

“Không để người ta nói là tôi chẳng biết gì khi nghe một lời đuối khéo,” Bác sĩ Whitticomb nói, cực kì dừng cảm, cực kì hài lòng về mọi chuyện, bao gồm cả sự kém hiểu khách bất thường của Stephen, đến nỗi ông ta gần như đập tay vào bàn tay của người quản gia đưa ra nơi cửa trước khi người này đưa cho ông ta chiếc mũ và cây gậy.

“Hãy để mắt đến cô gái trẻ giùm tôi,” thay vào đó ông nói, với một cái nháy mắt bí ẩn. “Đó sẽ là bí mật nhỏ của chúng ta nhé.” Ông ta đã đi được nửa đường xuống cầu thang ở cửa trước trước khi ông ta nhận ra rằng người quản gia không phải là Colfax, mà là một người khác, già hơn nhiều.

Nhưng điều đó chẳng quan trọng. Chẳng có điều gì có thể làm hỏng tâm trạng của ông lúc này.

Cỗ xe của ông đang chờ ở chỗ buộc ngựa, nhưng buổi tối đẹp và những hi vọng của ông đang lên cao đến nỗi ông quyết định đi bộ và ra hiệu cho người lái xe của ông đi theo. Bao năm qua, ông cùng với gia đình

Westmoreland đã quan sát trong sự sững sốt bất lực khi những người phụ nữ lao mình vào Stephen, tất cả bọn họ đều quá háo hức trao đổi bản thân họ lấy tước hiệu của chàng, sự giàu có của chàng và một liên minh với gia đình Westmoreland đến nỗi đã biến một Stephen từng là hiện thân của sự quyền rũ lịch lãm và tấm lòng ấm áp thân ái trở thành một kẻ hay chỉ trích lạnh lùng.

Tất cả những bà chủ nhà và bà mối ở nước Anh đều sẵn lòng chàng, họ đối xử với chàng với bằng sự cung kính mà tài sản và quyền lực gia đình chàng đòi hỏi trong giới thượng lưu, và tuyệt vọng khao khát chàng – không phải vì bản thân chàng, mà vì tên tuổi chàng và những thứ mà chàng có.

Chàng càng duy trì tình trạng độc thân, thì càng phải trở nên thách thức, đối với cả phụ nữ chưa kết hôn và đã kết hôn, cho đến khi chàng không thể bước vào một phòng vũ hội mà không gây ra một cơn chấn động thật sự giữa những người phụ nữ. Chàng nhìn thấy việc đó diễn ra, hiểu lí do của nó, và quan điểm của chàng về phụ nữ ngày càng xuống cấp tương ứng với sự nổi tiếng ngày càng gia tăng của chàng. Kết quả là, thái độ của chàng đối với toàn bộ giới nữ bây giờ trở nên quá chán ngán và quá coi thường đến nỗi chàng thích công khai cặp kè với tình nhân hơn là với bất cứ một người phụ nữ đáng trọng nào cùng tầng lớp với chàng. Ngay cả khi chàng đến London tham dự Mùa vũ hội mà suốt hai năm qua chàng không hề tham dự, chàng đã không thêm xuất hiện trong bất cứ một buổi họp mặt chính nào của giới mình, mà thà dành cả buổi tối hoặc ở bàn đánh bạc với những người bạn của chàng hoặc ở nhà hát và các vở opera với Helene Devernay. Vậy là chàng công khai khoe khoang cô ta trước mặt giới quý tộc bậc dọc, gây ra một vụ bê bối làm phiền lòng mẹ và chị dâu chàng một cách sâu sắc.

Cho đến một hoặc hai năm trước, ít nhất chàng cũng chịu đựng được những người phụ nữ tự dâng mình cho chàng. Cho đến lúc đó, chàng đã đối xử với họ chẳng có gì tệ hơn là một cử chỉ hạ mình chế giễu, nhưng gần đây sự kiên nhẫn của chàng dường như đã đến giới hạn. Gần đây, chàng hoàn toàn có khả năng hạ nhục triệt để hay vô lễ một cách cay nghiệt với phụ nữ, đảm bảo khiến cho phụ nữ phải khóc lóc tủi hổ và xúc phạm đến họ hàng của cô ta khi họ biết về việc đó.

Vậy nhưng... đêm nay, chàng đã cười với Charise Lancaster với sự ầm áp xưa của chàng. Chắc chắn một phần thái độ của chàng liên quan đến sự thật là Stephen cảm thấy phải chịu trách nhiệm trong cảnh ngộ của nàng – và đúng là như thế. Giờ đây nàng tha thiết cần đến chàng, nhưng theo ý kiến của Bác sĩ Whitticomb, chàng cũng cần nàng thiết tha như thế. Chàng cần sự dịu dàng trong cuộc sống của chàng và cần sự ngọt ngào. Hơn hết thấy, chàng cần bằng chứng vững chắc rằng trên đời này có những cô gái chưa kết hôn muốn và cần nhiều thứ hơn nữa ở chàng chứ không chỉ sử dụng tước hiệu, tiền bạc, và tài sản của chàng.

Ngay cả trong trạng thái tâm thần mong manh dễ vỡ của nàng, Charise Lancaster dường như chẳng hề quan tâm đến tước hiệu hay sự trống rỗng của căn nhà của chàng. Nàng không bị chàng dọa dẫm, hay ám ảnh, hay sợ hãi sự chú ý của chàng. Đêm nay nàng đã chào đón Hugh với sự ầm áp thiên phú không thể cưỡng lại được, rồi nàng đã cười lớn trước sự hào hoa của Stephen. Nàng trung thực một cách mới mẻ và không hề e thẹn, nhưng nàng cũng ngọt ngào và mong manh nữa – đủ để bị tổn thương trước sự thờ ơ của Stephen. Nàng là kiểu người con gái hiếm hoi suy nghĩ về những nhu cầu của người khác trước nhu cầu của chính mình và thản nhiên tha thứ cho những sự xúc phạm mình với tấm lòng rộng lượng và duyên dáng. Trong suốt những ngày đầu hồi phục, khi nàng vẫn còn phải nằm liệt trên giường, nàng đã luôn yêu cầu Hugh trấn an “bá tước” rằng nàng sẽ khôi phục sức khỏe và trí nhớ để chàng không phải lo lắng vô ích nữa. Hơn nữa, nàng cũng nhạy cảm – và tỉnh táo – đủ để nhận ra chàng sẽ tự đổ lỗi vì tai nạn của nàng. Thêm vào đó, Hugh hoàn toàn bị thu hút bởi vẻ thân thiện, nhân ái chân thành của nàng đối với tất cả mọi người, từ người hầu cho đến chính ông, và thậm chí cả vị hôn phu của nàng.

Monica Fitzwaring là một cô gái trẻ rất tốt với nhiều tính cách tuyệt vời và được nuôi dạy cẩn thận, và Hugh cũng rất thích cô ấy, nhưng không phải như một người vợ của Stephen. Cô ấy đáng yêu, hòa nhã, và trong sáng – như cô ấy đã được nuôi dạy như thế – nhưng vì chính sự dạy dỗ ấy, cô không có được mong muốn cũng như khả năng khơi dậy những cảm xúc sâu sắc nơi bất kì người chồng nào, đặc biệt là nơi Stephen. Không có một lần nào, trong tất cả những lần Hugh nhìn thấy Stephen ở cùng cô, mà chàng lại nhìn cô với cùng sự dịu dàng ầm áp mà chàng đã thể hiện với Charise Lancaster trong những giờ vừa qua. Monica Fitzwaring sẽ trở thành một bà chủ nhà tuyệt vời và người đồng hành quyền rũ trong bữa tối của Stephen, nhưng cô sẽ không bao giờ có thể chạm tới trái tim chàng.

Không lâu trước đây, Stephen đã cảnh báo toàn bộ gia đình chàng bằng cách tuyên bố rằng chàng không

bao giờ có ý định cưới Monica hay bất kì người nào khác chỉ để kiếm một người thừa kế. Hugh cảm thấy đó là sự trấn an nhiều hơn là cảnh cáo. Ông không hề đồng tình chút nào với những cuộc hôn nhân chỉ vì sự tiện lợi ngày nay đã trở nên một sự bắt buộc^[2] trong giới quý tộc – nó không dành cho bất kì ai mà ông quan tâm, và ông rất quan tâm đến nhà Westmoreland. Vì Stephen, ông không mong mỏi gì hơn là một cuộc hôn nhân giống như Clayton Westmoreland đã có, kiểu hôn nhân mà chính Hugh đã có khi Margaret còn sống.

Margaret của ông...

Ngay cả bây giờ, khi ông đi bộ ngang qua căn nhà đường bệ trải dài dọc con phố Upper Brook, ý nghĩ về bà vẫn làm ông mỉm cười. Ông nhận ra Charise Lancaster có gì đó nhắc ông nhớ đến Margaret. Tất nhiên, không phải là vẻ bề ngoài, mà là sự ân cần và can đảm của nàng!

Sau khi xem xét mọi việc, Hugh khá chắc chắn rằng định mệnh cuối cùng đã mang đến cho Stephen Westmoreland một điều tốt lành mà chàng đáng được hưởng. Tất nhiên, Stephen không muốn điều này, và Charise Lancaster chắc chắn sẽ không cảm thấy “được ban phước” khi nàng khám phá ra nàng đã bị lừa bởi “vị hôn phu” và bác sĩ của chính mình. Tuy nhiên, định mệnh có Hugh Whitticomb là đồng minh, và Bác sĩ Whitticomb tự tưởng tượng mình là một lực lượng mạnh mẽ khi cần thiết.

“Maggie thân yêu,” ông nói lớn tiếng, vì mặc dù vợ ông đã qua đời từ mười năm trước, ông vẫn cảm thấy bà ở rất gần và ông thích nói chuyện với bà để giữ bà ở bên ông, “Tôi nghĩ chúng ta sẽ thắng trận đấu hay nhất trong suốt những năm qua! Bà nghĩ sao?”

Tựa trên cây gậy, ông nghiêng đầu và lắng nghe, và rồi ông bắt đầu cười khúc khích vì ông gần như có thể nghe thấy câu trả lời quen thuộc của bà: “Tôi nghĩ ông nên gọi tôi là Margaret, Hugh Whitticomb, không phải Maggie!”

“A, Maggie thân yêu,” Hugh thì thầm, khẽ cười, bởi vì ông luôn luôn trả lời giống như vậy, “bà đã là Maggie của tôi kể từ cái ngày bà trôi tuột ra sau con ngựa và rơi ngay vào cánh tay tôi.”

“Tôi không trôi tuột, tôi xuống ngựa. Có điều hơi khác người một chút.”

“Maggie,” Hugh khẽ nói, “Tôi ước gì bà ở đây.”

“Tôi ở đây mà, ông thân yêu.”

[1] En dishabille (tiếng Pháp) = một bộ quần áo mặc trong nhà.

[2] De rigueur (tiếng Pháp) = một sự ràng buộc, ép buộc

18. Chương 18

Stephen đã dự định dành cả buổi tối với Helene, ở nhà hát và sau đó là trên giường cô ta, nhưng ba giờ sau khi chàng rời khỏi nhà, chàng thấy mình trở lại cửa trước nhà, cúi kính vì tiếng gõ cửa của chàng không được đáp lại. Bên trong phòng ngoài, chàng tìm xung quanh một quần gia hay một người hầu, nhưng nơi này có vẻ như không có một ai cả, mặc dù còn khá là sớm. Vứt đôi găng tay lên cái bàn ở phòng đợi, chàng đi lại về phía phòng khách chính. Không một quần gia nào hiện ra để cởi áo choàng cho chàng, vì thế chàng rũ chiếc áo ra và quăng nó qua tay cầm của một cái ghế. Rồi chàng lôi cái đồng hồ ra tự hỏi liệu có phải là nó đã ngừng chạy.

Đồng hồ của chàng chỉ 10 giờ rưỡi, và khi chàng quay lại xem cẩn thận cái đồng hồ mạ vàng trong áo khoác, cả hai cái đồng hồ đều khớp với nhau. Bình thường, chàng không bao giờ trở về từ một buổi tối với Helene, hay bất kì một câu lạc bộ nào của chàng, cho đến tận bình minh, và thậm chí cả lúc ấy người hầu với đôi mắt ngái ngủ vẫn luôn luôn ở phòng đợi để chào đón chàng.

Ý nghĩ của chàng quay trở lại buổi tối mà chàng vừa trải qua cùng Helene, và Stephen với tay lên, lười biếng xoa tay qua phía sau cổ, như thể chàng có thể bằng cách nào đó xóa hết sự bất mãn và chán nản mà đã làm

chàng khó chịu suốt cả đêm. Ngồi cạnh cô ta trong lô của chàng trong nhà hát chàng đã ít chú ý tới màn biểu diễn trên sân khấu, và rồi chỉ chê bai những diễn viên, các nhạc công, sự sắp đặt sân khấu và mùi nước hoa được xúc bởi một bà mệnh phụ lớn tuổi ở lô bên cạnh. Trong tâm trạng bồn chồn, mọi thứ dường như làm chàng hoặc là buồn chán hoặc là bị chọc tức.

Cái tâm trạng hài lòng khác thường mà chàng đã được hưởng trước đó, khi Sherry cùng chia sẻ bữa tối sớm và làm cho chàng thích thú với khả năng quan sát buồn cười – và thường là sắc sảo của nàng về những khám phá mới nhất của nàng trên tờ báo, bắt đầu tiêu tan ngay khi chàng rời khỏi nhà.

Vào cuối hồi thứ nhất của vở kịch, Helene đã cảm thấy sự bất mãn của chàng, và mỉm cười mời mọc phía sau cái quạt của cô ta, cô ta thì thầm, “Anh có thích rời khỏi đây bây giờ không, và tạo ra ‘hồi thứ hai’ của riêng chúng ta trong không gian thích hợp hơn?”

Stephen đã sẵn sàng tán thành với gợi ý của cô để chàng đưa cô lên giường, nhưng biểu hiện của chàng cũng không vừa ý như buổi biểu diễn mà chàng đã chứng kiến ở nhà hát. Ngay khi chàng cởi quần áo, chàng phát hiện ra là chàng không muốn thỏa mãn những bước làm tình dạo đầu nhẹ nhàng mà chàng thường thích thú; chàng đơn giản chỉ muốn ở trong cô ta. Chàng đã muốn sự giải thoát về thể xác, chứ không phải là sự đam mê khoái lạc; chàng đã không nhận được cái trước và cũng chẳng cho ra cái sau.

Tất nhiên Helene đã để ý tới, và khi chàng đẩy cái chặn ra để dậy, cô nâng người dậy trên khuỷu tay và quan sát chàng mặc quần áo.

“Chuyện gì đang chiếm suy nghĩ của anh tối nay vậy?”

Tội lỗi và thất vọng, Stephen cúi người xuống để ấn một nụ hôn xin lỗi trên cái trán nhăn lại của cô, khi chàng đáp lại, “Một tình huống mà hoàn toàn quá phức tạp và bức mình để cô phải lo tới.”

Sự giải thích này là một sự thoái thác và cả hai đều hiểu điều đó, cũng như cả hai người họ đều hiểu một cô tình nhân thông thường không có quyền với những lời giải thích hay những lời buộc tội lẫn nhau, nhưng rồi Helene Devernay còn lâu mới là một cô tình nhân thông thường. Cô ta cũng được khao khát và sẵn đón như bất kỳ một người đẹp được ái mộ nào trong tầng lớp trên. Cô ta chọn những người tình phù hợp cho mình, và cô ta có cả một phạm vi rộng lớn để chọn lựa từ đó, tất cả họ đều là những nhà quý tộc giàu có, những người chỉ chờ cơ hội để đề nghị cô ta “sự bảo trợ” của mình như Stephen đã làm, để đổi lại cái độc quyền lên giường và đồng hành với cô ta.

Cô ta mỉm cười với sự thoái thác của chàng, lần ngón tay xuống phía sâu cái cổ hình chữ V của chiếc áo sơ mi đang mở của chàng khi cô ta hỏi với một sự ngây thơ vờ vĩnh, “Em được biết từ một cô thợ may ở Madame LaSalle’s là anh đang cần gấp một vài bộ váy áo mà anh muốn được đưa tới nhà anh nhanh nhất có thể cho một vị khách ở đó. Cái tình huống đó ... như thế nào?” cô ta kết thúc một cách ngập ngừng.

Stephen thẳng người lên và quan sát cô ta chăm chú với một sự pha trộn giữa thích thú, bức bối và ngưỡng mộ với sự nhận thức của cô ta.

“Cái tình huống đó,” chàng đáp lại thẳng thừng, “‘bức mình’ và ‘phức tạp’”.

“Em đã có phần nghĩ là nó có thể như vậy,” cô ta nói với một nụ cười hiểu biết nhưng Stephen nghe thấy sự phiền muộn ẩn dấu trong tiếng nói của cô. Cô ta hiển nhiên là lo lắng về sự hiện diện của một phụ nữ không rõ trong nhà của chàng và làm chàng bối rối. Trong phạm vi xã hội thượng lưu của chàng, thậm chí là sự xuất hiện của một người vợ cũng không có ảnh hưởng gì với quyết định có người tình của một người đàn ông. Trong đám bọn họ, hôn nhân thường xảy ra giữa hai người môn đăng hộ đối hoàn toàn xa lạ, bản thân họ cũng thích duy trì chính sự xa lạ ấy, một khi đã sinh hạ được một người thừa kế cần thiết. Chẳng có không bên nào lại muốn biến đổi lối sống của họ để phù hợp với người kia, và những vụ ngoại tình vẫn lan tràn giữa những người phụ nữ hay cũng như đàn ông. Sự tự do làm theo ý mình, không phải đạo đức, là việc quan trọng với cả hai người tham gia trong một cuộc hôn nhân. Vì cả Helene và chàng hiểu tất cả những điều đó, và vì chàng vẫn chưa lập gia đình, Stephen tưởng rằng cô ta thậm chí sẽ cho qua ý nghĩ về vị khách nữ của chàng. Cúi người xuống, chàng hôn cô ta khi chàng đưa tay lướt một cách suồng sã trên bắp đùi trần của cô ta.

“Cô đang hoàn toàn làm quá vấn đề lên đấy. Cô ấy là một đứa trẻ bơ vơ không nhà chỉ đang hồi phục vết thương trong nhà tôi, trong khi chúng tôi chờ gia đình cô ấy tới.”

Nhưng khi Stephen rời khỏi ngôi nhà chàng đã chuẩn bị cho Helene, chàng miễn cưỡng đối mặt với sự thật là Charise Lancaster khác xa với một đứa trẻ bơ vơ không nhà đáng thương. Trên thực tế nàng can đảm, thông minh, không gò bó, vui vẻ, gợi tình một cách tự nhiên và hoàn toàn thú vị. Và sự thật đáng ngạc nhiên, bức bối là chàng thích làm bạn với nàng tới nay hơn rất nhiều so với việc thích đưa Helene tới nhà hát hay là lên giường. Sherry cũng thích thú với sự bầu bạn của chàng. Nàng thích nói chuyện với chàng, và nàng thích ở trong cánh tay chàng...

Những suy nghĩ đó sinh ra một khả năng không thể mà chàng thực tế đã để bản thân mình cân nhắc đến khi xe ngựa của chàng ở gần nhà trên đường Upper Brook : Burleton đã không có bất thứ gì để dành cho nàng ngoại trừ một cái tước hiệu quý tộc không quan trọng và một cuộc hôn nhân được tôn trọng, nhưng nàng và cha nàng đã hài lòng chỉ vì những điều đó. Trong vòng vài giờ sau cái chết của Burleton, Stephen đã lập kế hoạch cho một đám tang và bắt đầu đặt những câu hỏi về công việc của người đàn ông trẻ để thấy liệu có bất kì những sự xếp đặt cuối cùng nào khác cần thiết không. Điều chàng biết được là vị nam tước trẻ tuổi ấy có một niềm đam mê bài bạc. Mãi đến tận sáng hôm sau, khi hăng của Matthew Bennett cung cấp cho chàng một hồ sơ đầy đủ, Stephen thực sự biết rằng Burleton đã hoàn toàn làm khánh kiệt khoản tài sản ít ỏi mà anh ta được thừa kế. Ngoại trừ một núi không nhiều những khoản nợ bài bạc mà Stephen đã có ý định giải quyết, Burleton chẳng có gì để lại phía sau- không tài sản hay trang sức của gia đình hay thậm chí là một người đánh xe. Việc bài bạc quá đáng của anh ta đã gần như làm tiêu tán bất kì một khoản tiền nào mà anh ta kiếm được bằng việc đồng ý kết hôn với Charise Lancaster

Trong vòng một hay hai năm Sherry sẽ phải sống trong hoàn cảnh nghèo nàn kiểu quý tộc, y như là Burleton đã làm tại thời điểm anh ta chết, không có lợi ích gì từ cuộc hôn nhân của nàng ngoại trừ một cái tước hiệu quý tộc mà không bằng với cái tối thiểu nhất trong các tước hiệu mà Stephen có. Stephen không có ý định cưới nàng nhưng chàng có thể - và có lẽ thậm chí là tự nguyện – dâng tặng cho nàng cả thế giới, miễn là họ tiếp tục vui vẻ cùng nhau trong hàng tuần lễ sẽ tới, và chừng nào nàng thực sự biết được sự thỏa thuận này và những điều khoản của nó ...

Chừng nào nàng thực sự biết được sự sắp đặt đó...

Sự xấu xa của việc mà chàng đang thực sự xem xét đến làm chàng đau khổ, và nó làm chàng phát ốm. Charise Lancaster là một cô gái trong trắng ngây thơ, không phải là một gái điếm hạng sang. Thậm chí nếu nàng có kiến thức và kinh nghiệm để hiểu một mối quan hệ như thế sẽ đưa tới điều gì, mà thực ra là nàng không có, nàng cũng vẫn quá trẻ với chàng, và chàng cũng hoàn toàn chán ngấy so với nàng.

May thay, chàng đã không đủ chán ngấy, hoặc không đủ trác táng, hoặc không đủ chán nản để thực sự đề nghị nàng một sự sắp xếp mà sẽ cướp đoạt trình tiết của nàng và tất cả những khả năng của tư cách đáng tôn trọng. Chàng không thể tin chàng đã quá hoàn toàn thiếu đạo đức, quá hèn hạ, đến mức chàng có khả năng giết chết một chàng trai trẻ sắp được làm chú rể và rồi, trong chưa đầy hai tuần lễ, lại thực sự suy nghĩ đến việc trở thành tình nhân của cô dâu đã được đính hôn của anh ta. Đó không chỉ đơn giản là sự nổi loạn mà đó là một sự điên rồ. Chàng chấp nhận là chàng rõ ràng là đã mất hết tất cả lí tưởng qua bao nhiêu năm nhưng đến thời điểm đó chàng chưa bao giờ cảm thấy chàng cũng mất cả lí trí.

Cảm thấy hoàn toàn suy sụp, Stephen quyết tâm hoàn thành vai trò của mình làm người giám hộ tạm thời cho Sherry từ giờ phút này trở đi và chỉ nghĩ đến nàng trong những điều kiện khách quan nhất. để theo đuổi mục tiêu này, từ giờ trở đi chàng sẽ hiểu là chàng không chỉ phải làm nàng vui và cảm thấy an toàn mà còn phải tránh bất kì một sự tán tỉnh về mặt thể chất nào!

Nàng có thể nghĩ họ đã đính hôn, nhưng chàng biết rõ hơn nhiều, và trong tương lai, chàng cũng sẽ nhớ điều đó! Một người bị mất trí là đủ lắm rồi!

Chàng ước, một cách nhiệt tâm, là nàng sẽ bình phục nhanh chóng, nhưng chàng đang bắt đầu cảm thấy ít tội lỗi hơn vì đã cướp nàng ra khỏi vị hôn phu thực sự của nàng. Nàng xứng đáng với người khác tốt hơn so với Burleton trẻ tuổi. Anh ta sẽ không bao giờ trở thành người đàn ông phù hợp với nàng, anh ta cũng non nớt so với nàng, cũng như thiếu tinh thần trách nhiệm, cũng như nghèo khổ. Nàng cần, nàng xứng đáng mặc những bộ đồ bằng lông thú và được sống trong sự xa hoa, lộng lẫy.

Trong sâu thẳm tâm trí chàng, chàng nhận thức được rằng trách nhiệm tìm cho nàng ai đó giống như vậy mà rất chắc chắn là có thể thuộc về chàng, nhưng chàng không muốn dự tính điều đó bây giờ. Nó làm giảm đi sự đam mê của chàng, và chàng muốn cứu vãn phần còn lại của buổi tối và làm cho nó thú vị với cả hai người bọn họ.

Tự hỏi từ khi nào chàng đã bộc lộ một sự yếu đuối như thế vì những thiếu nữ trong cơn hoạn nạn - và đặc biệt là trước những thiếu nữ tóc đỏ trong cơn hoạn nạn- Stephen đứng trong phòng khách trống trơn, chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ làm người giám hộ bằng cách tiếp đãi vị khách của chàng.

Ngoại trừ ngôi nhà im lặng và vắng vẻ như một ngôi mộ rỗng. Nhét hai tay vào túi, chàng chậm rãi quay người lại, vẫn có phần trông đợi Sherry, hay một người hầu, hiện ra từ góc căn phòng trống rỗng. Khi không có ai cả, chàng bắt đầu tiến tới, lưỡng lự hoặc là đi ngủ hoặc là gọi những người hầu thông thường vốn rất được việc của chàng- những người đột nhiên trở nên lơ là không tha thứ được trong nhiệm vụ của họ. Chàng với tới cái dây chuông khi chàng nghe thấy một âm thanh yếu ớt của những giọng nói đồng thanh nổi lên từ đâu đó ở phía sau ngôi nhà, và rồi âm thanh đó biến mất.

Bối rối, Stephen quay đầu về phía phát ra âm thanh, tiếng bước chân mang ủng của chàng vọng lại trên sàn của lối vào phòng đợi có các hàng cột khi chàng bước qua nó và quay xuống hành lang dài chạy ra hướng phía sau của ngôi nhà. Tại cuối hành lang, chàng lại dừng lại, đầu chàng nghiêng về một phía, nghe ngóng trong im lặng.

Sherry rõ ràng là đi ngủ vài giờ trước, chàng nghĩ vậy, trở nên hoàn toàn bực mình với mình vì đã vội vã về nhà từ vòng tay mời gọi của cô tình nhân để tận tụy với nàng giống như một cô bảo mẫu quá hăng hái nào đó. Chàng bắt đầu quay lại trong sự căm phẫn rồi chết đứng khi giọng vui vẻ của Sherry vang xuống hành lang từ hướng bếp.

“Tốt rồi, mọi người, hãy thử lại lần nữa - ngoại trưởng Hodgkin, ông phải đứng ngay cạnh tôi và hát to lên nhé, vì thế tôi không bị sai lời nữa. Sẵn sàng chưa?” nàng nói.

Một dàn đồng ca của giọng hát những người hầu đột nhiên bật lên một bài hát giáng sinh vui nhộn mà tất cả trẻ con Anh từ thời trung cổ đều biết hát. Stephen bước về phía bếp, sự bực mình của chàng tăng lên bởi ý nghĩ về Sherry đang ở trong bếp cùng với những người hầu lêu lổng của chàng thay vì họ phải thức đợi chàng. Trong ô cửa của căn phòng rộng, lát gạch vuông, Stephen khẽ dừng lại, nhìn chằm chằm với sự khó tin vui vẻ với sự khung cảnh bày ra trước mắt chàng.

Năm mươi người hầu trong những bộ đồng phục của các công việc khác nhau đang đứng thành năm hàng hoàn chỉnh, với Sherry và Hogkin già cả đứng phía trước họ. Thông thường đội ngũ phục vụ tuân theo sự phân cấp hàng trăm năm nay một cách cứng nhắc, với quản gia chính và người giữ nhà đứng ở vị trí cao nhất, nhưng một điều rõ ràng với Stephen là Sherry đã tổ chức họ không theo bất kỳ một thứ bậc hay nghi thức nào và thay vì đó có lẽ đó là khả năng ca hát. Colfax tội nghiệp, quản gia chính cao ngạo của Stephen, bị đẩy xuống hàng sau, giữa một cô hầu phòng và một cô thợ giặt, trong khi cấp bậc của ông ta với những người hầu trong nhà là tối cao- người hầu riêng của Stephen, Damson- được bố trí để có được vị trí quan trọng hơn ở hàng phía trước. Damson, người hầu trình thượng một cách cứng nhắc, người hiếm khi hạ cổ nói chuyện với ai trừ Stephen, đang vòng tay quanh vai một người hầu khác, và cả hai người họ đang hòa hợp với nhau với sự hòa nhịp sáng khoái, ánh mắt chia sẻ của họ hướng về phía trần nhà, đầu họ gần như chạm vào nhau.

Một khung cảnh chưa hề thấy, kể cả trong những tưởng tượng điên rồ nhất của Stephen, điều mà đến nỗi trong vài phút chàng vẫn ở nguyên chỗ chàng đứng, quan sát và lắng nghe khi những người giữ ngựa, những người gác cửa, và cả những người hầu trong chế phục chính chu hát trong sự hòa hợp dân chủ với những cô hầu phòng, những cô thợ giặt và những cô người hầu rửa bát phúng phính trong những cái tạp dề lem luốc, tất cả bọn họ đều đang hướng về phía người trợ lý quản gia đang cúi người, cầm cờ hiệu người đang vẫy tay như thể ông ta đang điều khiển một dàn hợp xướng giao hưởng.

Stephen quá tập trung bởi cảnh tượng trước mắt chàng đến nỗi trong một vài khoảnh khắc trước khi chàng nhận ra rằng Damson và anh người hầu, và một vài người khác nữa, có giọng hát rất dễ chịu, và một vài phút nữa trước khi ý nghĩ đến với chàng rằng chàng đang thích thú với một màn trình diễn nghiệp dư trong bếp của chàng còn hơn cả một buổi diễn chuyên nghiệp ở nhà hát.

Chàng tự hỏi tại sao họ đang hát một bài hát giáng sinh trong khi đang là giữa mùa xuân, khi Sherry đột nhiên tham gia vào dàn đồng ca và âm thanh của giọng hát của nàng bay vút lên một cách êm ái trên những giọng nam cao và những giọng nam trung mạnh mẽ gần như đã làm dừng hơi thở của Stephen. Khi những nốt nhạc thấp xuống, nàng hát cùng với một sự vui vẻ trần tục làm cho dàn đồng ca tạm thời của nàng cười đến mang tai khi họ hát cùng nàng, và khi những âm thanh trở nên cao hơn nàng, nàng đạt tới nó với sự dễ dàng không cần cố gắng cho đến khi tất cả các góc của căn phòng rộng lớn dường như vang dội lại với vẻ đẹp vút lên của giọng hát nàng.

Khi bài hát đã tới đoạn kết sôi nổi của nó, một cậu bé người hầu khoảng bảy tuổi bước lên phía trước, giơ ra cái cánh tay đang bị băng bó của cậu cho Sherry. Mỉm cười e thẹn với nàng, cậu bé nói, “Tay của cháu sẽ cảm thấy khá hơn rất nhiều, thưa tiểu thư, nếu cháu được nghe thêm một bài hát vui vẻ nữa.”

Tại ô cửa, Stephen thẳng người và há mồm định ra lệnh cho cậu bé không quấy nhiễu nàng, nhưng Damson lao lên với điều mà Stephen nghĩ là một yêu cầu tương tự. Thay vì đó, người hầu phòng nói “Tôi chắc chắn là tôi nói thay tất cả mọi người, thưa tiểu thư, khi tôi nói rằng cô vừa mới làm buổi tối nay trở thành một buổi tối tuyệt diệu phi thường bằng việc chia sẻ sự bầu bạn của cô và –tôi xin phép được nhấn mạnh khi nói – giọng hát tuyệt vời của cô với chúng tôi!”

Lời phát biểu dài dòng, hoa mỹ đã chiếm được nụ cười ngập ngừng, bối rối từ Sherry, người cúi xuống để chỉnh lại cái băng to lớn trên cánh tay cậu bé con.

“Điều mà ông Damson muốn nói,” Colfax, người quản gia dịch lại với cái nhìn chán ghét về phía người hầu phòng, “là rằng tất cả chúng tôi đã rất thích thú với buổi tối ngày hôm nay, thưa tiểu thư, và rằng chúng tôi sẽ vô cùng biết ơn nếu cô có thể kéo dài nó thêm một chút.”

Cậu bé con tròn mắt nhìn người quản gia và người hầu phòng rồi tươi cười rạng rỡ với Sherry, người đang trong tầm mắt của cậu, nhìn mặt với bất cứ cái gì nàng thấy phía dưới của cái băng. “Họ muốn nói, liệu chúng ta có thể hát thêm một bài hát khác được không, làm ơn, thưa tiểu thư?”

“Ồ” Sherry cười lớn và Stephen nhìn thấy nàng nháy mắt một cách bí ẩn với người quản gia và người hầu phòng khi nàng thẳng người dậy và nói, “Đó là điều các ngài muốn nói?”

“Thực vậy,” người hầu phòng nói, nhìn trừng trừng một cách gắt gỏng về phía người quản gia.

“Tôi biết đó là điều tôi muốn nói,” người quản gia đáp trả,

“Vậy, chúng ta có thể không?” Cậu bé con hỏi.

“Được mà” nàng đáp, ngồi xuống cái bàn bếp và đặt cậu bé vào trong lòng nàng, “nhưng tôi sẽ nghe mọi người hát lần này, để tôi có thể học một bài hát khác của các bạn.”

Nàng nhìn Hodgkin, người đang nhìn nàng cười vui vẻ và đợi lời gợi ý xa hơn. “Tôi nghĩ là bài hát đầu tiên, ông Hodgkin- bà mà tất cả mọi người đã hát cho tôi về một tối giáng sinh đầy tuyết với một khúc củi ngày Noel cháy sáng”

Hodgkin gật đầu, giơ bàn tay gầy gò của ông lên để giữ yên lặng, vẫy cánh tay một cách đột ngột, và những người hầu ngay lập tức nổ tung với một bài hát hồ hởi. Stephen chắc chắn đã không chú ý. Chàng đang nhìn Sherry mỉm cười với cậu bé trong lòng nàng và thì thầm điều gì đó với cậu, rồi nàng nâng tay lên má cậu, nhẹ nhàng đặt khuôn mặt nhem nhuốc của cậu bé vào vạt áo nàng. Bức tranh mà họ cùng nhau tạo nên là một kiểu chăm sóc của tình mẫu tử mạnh mẽ, nó lôi Stephen ra khỏi sự sao nhãng của chàng và chàng bước lại, khao khát một cách không hiểu được để xóa bỏ cái hình ảnh đó ra khỏi tâm trí chàng.

“Đã Giáng sinh rồi cơ à?” chàng nói, bước về phía giữa khung cảnh ảm cúng. Giả sử mà chàng có mang súng ở cả hai tay, thì sự hiện diện của chàng cùng không thể có được tác động cụt hứng và kích động hơn được nữa trong cái căn phòng mà sự vui vẻ đang chiếm giữ. Năm mươi người hầu dừng hát và bắt đầu quay lưng ra khỏi phòng, va chạm vào nhau trong sự vội vàng đến tán loạn. Thậm chí là đứa trẻ trong lòng Sherry cũng lách đi trước khi nàng có thể tóm được nó. Chỉ có Colfax, Damson và Hodgkin là rút lui và cúi đầu chào một cách đường hoàng hơn - nhưng hết sức thận trọng – trong cách họ ra khỏi phòng.

“Họ khá là khiếp sợ ngài đúng vậy không?” Sherry hỏi, quá vui mừng rằng chàng đã quay trở lại sớm đến nỗi nàng nhìn chàng bằng ánh mắt vui vẻ.

“Rõ ràng là không đủ để giữ họ ở đúng vị trí,” Stephen đáp trả, rồi chàng mỉm cười bất chấp bản thân bởi vì nàng trông rất tội lỗi.

“Đó là tại tôi”

” Ta cho là như vậy ”

” Làm sao ngài biết được ? ”

” Sức mạnh to lớn của sự suy luận ” chàng nói với sự nhún mình cường điệu, ” Ta chưa bao giờ nghe họ hát, hay là về nhà với một căn nhà trống rỗng cho đến tận tối nay. ”

” Tôi đã cảm thấy nhàn rỗi và quyết định khám phá một chút. Khi tôi thò thân ở đây, Ernest - cái cậu bé con đó - vừa mới để tay cậu ta chạm vào một trong những cái ấm đun nước và bị bỏng. ”

” Và thế là nàng quyết định làm cậu ta vui bằng cách tổ chức tất cả những người hầu thành một dàn hợp xướng ? ”

” Không, tôi đã làm thế là bởi vì mọi người có vẻ như đang rất cần được vui vẻ một chút như tôi vậy. ”

” Nàng cảm thấy không khỏe à ? ” Stephen hỏi một cách lo lắng, chăm chú nhìn khuôn mặt nàng. Nàng trông khỏe. Rất khỏe. Đáng yêu và sôi nổi - và xấu hổ.

“Không, tôi không ... ”

“Gì cơ?” chàng thúc giục khi nàng ngập ngừng.

“Tôi thấy buồn vì ngài đã đi”.

Câu trả lời thật thà của nàng làm trái tim chàng chao đảo trong sự ngạc nhiên. Và điều gì đó khác nữa, một vài thứ cảm xúc khác mà chàng không thể định nghĩa được. Và cũng không muốn thử. Mặt khác, vì nàng là vị hôn thê của chàng, và như thế nó có vẻ vừa thích hợp, và vừa dễ chịu, để cúi xuống và hôn vào cái má ửng hồng của nàng, thay vì sự thật là chàng đã thề trong cùng giờ đó là sẽ giữ một mối quan hệ thuần khiết từ giờ phút đó trở đi. Và nếu cái hôn đặt vào môi nàng và tay chàng giữ đôi vai nàng, kéo nàng gần hơn trong một khoảnh khắc, rồi thì quả là, dường như đủ vô hại. Điều không thích hợp hay vô hại lại là sự hướng ứng lại tức thì của cơ thể thỏa mãn của chàng khi nàng nhẹ nhàng ghì chặt vào chàng và đặt tay nàng lên ngực chàng hay là một ý nghĩ dịu dàng đột nhiên nảy ra trong tâm trí chàng... Ta nhớ nàng đêm nay.

Stephen thả nàng ra như thể tay chàng bị bỏng và bước lùi lại, nhưng chàng vẫn giữ cái vẻ mặt ôn hòa để mà sự bức mình bối rối của chàng không thể hiện ra. Chàng đã quá lo lắng đến nỗi chàng tự động tuân theo khi nàng đề nghị chàng đợi trong lúc nàng dọn vài thứ để uống.

Khi nàng có vài cái tách và cái bình ở trên khay, Sheridan quay lại bàn và ngồi đối diện chàng. Nàng chống cằm trên tay và nhìn chàng với một nụ cười nhẹ trong khi Stephen ngắm nhìn cái cách mà ánh lửa lấp lánh trên tóc nàng và làm má nàng ửng đỏ.

“Làm một vị Bá tước chắc phải là một công việc mệt nhọc.” nàng nhận xét “Tại sao ngài lại trở thành một người như vậy?”

“Một bá tước?”

Nàng gật đầu, nhìn chăm chăm vào cái ấm và đứng dậy nhanh chóng. ” Tối hôm trước, sau bữa ăn khuya, ngài có nói đến là ngài có một người anh trai là công tước, và rồi ngài nói ngày thừa hưởng những tước vị của mình theo mặc định.”

“Ta đang trở nên luyến thoắng” Stephen trả lời vu vơ, sự chú ý của chàng chắc hẳn đang kéo tới những sự chuyển động nhanh, duyên dáng của nàng khi nàng đã làm xong bất cứ thứ gì nàng đang chuẩn bị. “Anh trai ta thừa hưởng tước hiệu công tước và một vài cái khác nữa từ cha ta. Của ta là từ chú. Dưới những điều khoản của một giấy chứng nhận đặc quyền và một quyền thừa kế đặc biệt, một trong những thế hệ ông bà tổ tiên trước đó của ta, bá tước của Langford được cho phép chỉ định người thừa kế cho những tước hiệu của ngài khi ngài không có con.”

Nàng gửi cho chàng một nụ cười làm sao nhãng và gật đầu, và Stephen nhận ra với một sự choáng váng là nàng không hề quan tâm đặc biệt chủ đề này, điều mà thông thường là sự say mê thềm khát của mọi phụ nữ chưa chồng mà chàng quen biết.

“Sô-cô-la đã sẵn sàng,” nàng nói, nhắc lên cái khay nặng trĩu với một cái bình, tác, thìa và một cái bánh ngọt ngon lành nàng rõ ràng là đã tìm thấy trong tủ đựng đồ ăn. “Tôi hi vọng ngài sẽ thích nó. Tôi dường như biết chính xác làm nó như thế nào,” nàng nói, đặt cái khay vào tay chàng như thể nó hoàn toàn tự nhiên trong việc chàng mang nó. “Chỉ là tôi không biết liệu tôi làm có ngon hay không thôi.”

Nàng trông hết sức hài lòng rằng nàng nhớ làm thế nào để làm một thứ đồ uống, nhưng nó lại làm cho Stephen thấy có chút kì lạ là nàng biết làm thế nào làm một cái công việc luôn được giao cho những người hầu. Mặt khác nàng là người Mỹ, và có lẽ những phụ nữ người Mỹ quen thuộc với bếp núc hơn là những người đồng giới người Anh của họ.

“Tôi hi vọng là ngài thích,” nàng nhắc lại một cách hồ nghi khi họ quay đầu về phía trước của ngôi nhà.

“Ta chắc là ta sẽ thích”, Stephen đáp lại chân thành. Lần cuối cùng chàng uống sô-cô-la nóng, chàng đang bị kiểm soát như một đứa trẻ. Những ngày này, sở thích của chàng hướng tới một ly brandy lâu năm vào giờ này. E ngại nàng bằng cách nào đó đọc được ý nghĩ của mình, chàng thêm vào để nhấn mạnh, “Nó có mùi ngon lắm. Tất cả những bài hát về tuyết và những cây củ Noel chắc chắn đã phải kích thích sự ngon miệng của ta với nó”.

19. Chương 19

Stephen mang chiếc khay bạc trang trí tinh xảo đi xuống sảnh đường, ngang qua chỗ ba người người hầu đang há hốc mồm, tới phòng khách. Colfax đang đứng ở vị trí quen thuộc của ông ta gần cửa trước, và ông ta lật đặt chạy về phía trước với ý định rõ ràng là đỡ cái khay cho chàng, nhưng Stephen ngăn ông ta lại với một lời nhận xét chế giễu là họ đã tự xoay sở tốt mà không cần đến sự giúp đỡ nào thì chàng chẳng thấy lí do gì giờ họ lại cần phải thay đổi cả, khi mà hầu hết mọi công việc đã hoàn thành.

Họ đi được nửa đường đến phòng khách khi tiếng gõ cửa vang lên và chìm xuống đều đều theo nhịp. Stephen đã ra lệnh cho người hầu báo với tất cả các vị khách là chàng không có nhà, và chàng chẳng thèm quan tâm tới âm thanh đó, nhưng ngay lập tức, chàng nghe thấy một hợp âm của những giọng nói vui vẻ khiến chàng phải rên lên trong lòng.

“Gần như chắc chắn là nó phải có nhà, Colfax,” mẹ của Stephen đang nói với viên quản gia. “Khi chúng ta đến London hai giờ trước, nó đã gửi thư thông báo với chúng ta ý định rời về nông thôn. Nếu chúng ta mà không đến sớm bảy ngày, thì chắc nó đã đi mất rồi. Bây giờ, nó đang trốn ở đâu?”

Thầm chửi thề, Stephen quay người ngay khi anh trai chàng, chị dâu, và một người bạn của cô đi cùng mẹ chàng vào phòng khách – cả một đoàn tàu đang giương buồm dứt khoát tiến vào trận đánh chống lại cái mà họ tin là hành vi phản xã hội của chàng.

“Ta sẽ không đồng ý đâu, con trai!” mẹ chàng tuyên bố, tiến tới trước để đặt một nụ hôn lên má chàng. “Con đang quá là...” Đôi mắt bà dính chặt vào Sherry, và giọng nói của bà kéo dài lấp lửng, “...cô đơn.”

“Hoàn toàn thái quá!” Whitney Westmoreland tuyên bố, cô quay lưng lại với căn phòng khi để cho Colfax cởi áo khoác hộ. “Clayton và chị định thấy em tham dự tất cả những vũ hội và cuộc vui quan trọng trong vòng sáu tuần tới,” cô tiếp tục nói khi khoác tay chồng và bắt đầu tiến về phía trước. Khi bước hai bước vào trong phòng khách, họ dừng hẳn.

Stephen liếc nhìn hồi lỗi về phía Sherry, trông nàng hoàn toàn mất phương hướng và hoảng sợ, chàng thầm thì, “Đừng sợ. Họ sẽ thích nàng ngay khi hết ngạc nhiên.” Trong khoảng thời gian vài giây căng thẳng, Stephen nhanh chóng cân nhắc tất cả những lời giải thích đáng tin cậy, và không đáng tin, những cách để giải quyết tình huống có vẻ như là một thảm họa ngay trước mắt; nhưng không thể yêu cầu Sherry rời đi

để chàng có thể giải thích – vì như thế chỉ càng sỉ nhục và làm nàng buồn lòng hơn nữa – chàng không còn lựa chọn nào khác là phải ứng biến và diễn tiếp tấn kịch trước sự hiện diện của gia đình chàng rồi sau đó sẽ giải thích sự thật với họ sau khi Sherry đã đi ngủ.

Để theo đuổi kế hoạch đó, Stephen gửi một cái nhìn cảnh cáo về phía ông anh trai và đòi hỏi sự hợp tác không thắc mắc của anh, nhưng sự chú ý đầy hóm hỉnh của Clayton lại đang hướng vào Sherry và cái khay trà bị bỏ quên trên tay của Stephen. “Rất hướng nội, Stephen,” Clayton nhận xét cộc lốc.

Hấp tấp đặt chiếc khay xuống, Stephen nhìn về phía cửa ra vào, nơi Colfax đang chờ những chỉ dẫn về đồ ăn đồ uống, và gật đầu nhấn mạnh chỉ dẫn của chàng ngay lập tức. Rồi chàng quay lại nhóm người đang chờ đợi và bắt đầu giới thiệu. “Thưa mẹ, con xin được giới thiệu Tiểu thư Charise Lancaster.”

Sherry nhìn mẹ chồng tương lai của nàng, nhận ra nàng đang được giới thiệu với một nữ công tước góa bụa và lập tức hoảng hốt vì nàng không thể nghĩ ra phải nói gì. Nàng ném một cái nhìn khổ sở về phía Stephen và thì thào gần như rít lên trong căn phòng im ắng, chờ đợi, “Liệu một cái nhún chào có đủ không ạ?”

Stephen đặt bàn tay chàng bên dưới khuỷu tay nàng, nửa giúp nửa thúc nàng về phía trước, và dành cho nàng một nụ cười trấn an. “Đủ.”

Sherry cúi mình chào và cảm thấy đầu gối nàng run run, rồi nàng dựa vào lòng can đảm mà chính nàng cũng không biết mình có và đứng thẳng người dậy. Bất gặp ánh mắt sắc nhọn của người phụ nữ lớn tuổi, nàng nói một cách lịch sự, “Cháu rất vui được quen biết với bà, thưa bà, ý cháu là, thưa nữ công tước.” Quay người, nàng chờ đợi khi Stephen giới thiệu nàng với chị dâu của chàng, một người phụ nữ tóc nâu đẹp mê hồn mà chàng gọi là Whitney, đôi mắt xanh của cô đang nhìn vào Charise với sự bối rối được che giấu. Một nữ công tước khác! Sherry cuống cuống nghĩ, lớn tuổi hơn nàng, nhưng không nhiều. Cúi chào hay không cúi chào? Như thể người phụ nữ ấy cảm nhận được sự không chắc chắn của nàng, cô giơ bàn tay ra và nói với một nụ cười ngập ngừng, “Cô khỏe không, Cô Lancaster?”

Sherry rất cảm kích trước sự gợi ý, và sau khi bắt tay người phụ nữ trẻ nàng quay sang để được giới thiệu với công tước, một người đàn ông rất cao, tóc đen để dài gợi nhớ đến vị hôn phu của nàng trong những đường nét của khuôn mặt, chiều cao, và kích thước của bờ vai rộng. “Thưa công tước,” nàng lẩm bẩm, cúi chào một lần nữa.

Thành viên thứ tư của nhóm người, một người đàn ông đẹp trai ở độ tuổi hơn ba mươi tên là Nicholas DuVile, đặt một nụ hôn hào hoa lên mu bàn tay nàng và nói với nàng rằng anh ta “lấy làm say mê” được gặp nàng, rồi anh ta cười với mắt nàng theo cách khiến cho nàng cảm thấy như thể nàng vừa nhận được một lời khen ngợi rất cao.

Kết thúc những lời giới thiệu, nàng chờ cho một trong những người thân của Stephen chào mừng nào đến với gia đình hay ít nhất là chúc phúc cho nàng, nhưng dường như không ai có thể nói chuyện. “Cô Lancaster đã bị ốm,” hôn phu của nàng nói, và ba cặp mắt quay lại nhìn nàng, như thể họ lo ngại nàng sẽ bất tỉnh, trong khi đó nàng thực sự cảm thấy nàng có thể bị như vậy thật.

“Thực ra, không phải là ốm,” Sherry chữa lại. “Đó là một vết thương, một vết thương ở đầu.”

“Sao chúng ta không ngồi xuống nhỉ,” Stephen gợi ý; nguyên rủa số phận éo le vì đã khiến một tình huống vốn đã khó khăn ngày càng tồi tệ hơn. Rõ ràng Sherry không hiểu gia đình chàng đang nghĩ gì, nhưng Stephen thì biết. Họ bắt gặp chàng trong khi chàng đang vui chơi với một cô gái không có người đi kèm trong nhà của chàng, điều đó có nghĩa là đạo đức của nàng bị nghi ngờ nghiêm trọng, chưa nói đến sự chỉ trích về phía chàng vì đã mang một người phụ nữ như thế về nhà, đặc biệt là vào giờ này khi những người khách có thể đến thăm. Hơn thế nữa, nếu nàng là một tình nhân mà chàng đang quan hệ, thì chàng đã mắc một lỗi lầm không thể tha thứ trong khuôn phép lễ nghi đó là giới thiệu nàng với những thành viên nữ trong gia đình chàng. Thay vì tin vào việc chàng đã thoái hóa đến mức ấy, họ thà kiên nhẫn chờ đợi một vài lời giải thích nào đấy như là nàng là ai... hay người đi kèm của nàng đang ở đâu... hay là đầu óc chàng đang để ở đâu. Kéo dài thêm thời gian, Stephen đứng dậy khi người quản gia mang đến một cái khay đựng bình rượu và những chiếc li.

“A, Colfax đây rồi!” chàng nói với một nụ cười tuyệt vọng. “Mẹ, mẹ uống gì nào?”

Giọng chàng khiến cho mẹ chàng giật mình, nhưng bà cảm nhận được đòi hỏi bà hợp tác hoàn toàn và thi hành ngay lập tức. Với một nụ cười lịch thiệp, bà lắc đầu trước cái khay người quản gia đã đặt trên bàn trước cái ghế tràng kỷ và thay vào đó nhìn vào cái khay Stephen đã đặt trên bàn trước.

“Ta nghĩ thấy mùi sô-cô-la nóng phải không nào?” bà rạng ngời hỏi, và không chờ câu trả lời, bà nói với quản gia, “Ta tin là ta thích sô-cô-la hơn, Colfax.”

“Nếu con là mẹ con sẽ uống sô-ri,” Stephen thành thật khuyên theo cảm tính.

“Không, ta nghĩ ta thích sô-cô-la hơn,” mẹ chàng kiên quyết, rồi bà bị thúc ép phải thể hiện sự duyên dáng thần kì của mình bằng cách quay sang Sherry. “Ta để ý thấy cô có trọng âm của người Mỹ, Cô Lancaster,” bà nói lịch sự. “Cô đã ở nước Anh bao lâu rồi?”

“Hơn một tuần lễ một chút ạ,” Sherry nói, giọng nói căng thẳng vì bất an và không chắc chắn. Đường như không có ai trong phòng này biết bất kì điều gì về nàng, mặc dù nàng đã được hứa hôn với một thành viên trong chính gia đình này. Có gì đó rất lạ - quá đổi lạ lùng.

“Đây là lần tới thăm đầu tiên của cô?”

“Vâng,” Sherry cố gắng nói, nhìn Stephen tuyệt vọng, ngực nàng thất lại với sự lo âu và điềm báo trước phi lí.

“Và cái gì mang cô tới đây vậy?”

“Cô Lancaster đến nước Anh là bởi vì cô ấy đã được đính ước với một người Anh,” Stephen nói, tiến tới giải cứu cho Sherry và cầu nguyện cho trái tim mẹ chàng được mạnh khỏe.

Toàn bộ cơ thể bà công tước dường như giãn ra và biểu hiện của bà nồng ấm.

“Thật thú vị làm sao,” bà nói, dừng một chút để cau mày với viên quản gia, ông ta đã rót rượu sô-ri vào một cái li và đang giữ nó trước mặt bà, bất chấp việc bà nói thích sô-cô-la hơn. “Colfax, thôi vung vẩy li rượu đó dưới mũi ta ngay. Ta thích sô-cô-la nóng hơn.” Bà mỉm cười với Sherry khi Colfax đưa những li rượu cho các vị khách còn lại. “Cô đã đính ước với ai vậy, cô Lancaster?” mà rạng ngời hỏi, với tay tới trước và tự lấy cho mình một cốc sô-cô-la.

“Cô ấy đã đính ước với con,” Stephen nói cộc lốc.

Sự im lặng bao trùm căn phòng. Nếu tình huống không trầm trọng đến vậy, thì Stephen đã phá ra cười trước những phản ứng khác nhau trước lời tuyên bố của chàng.

“Với... con?” mẹ chàng sững sốt nói. Không nói thêm một lời, bà đặt cốc sô-cô-la xuống và chộp lấy li rượu từ cái khay của Colfax trên bàn. Bên phải Stephen, anh trai chàng nhìn chăm chăm vào chàng không thể tin được, và chị dâu chàng vẫn hoàn toàn chết lặng, một li sô-ri bị bỏ quên trên cánh tay đang gờ lên của cô, như thể cô đang định mời ai đó cùng nâng li. Colfax đang chia sẻ sự cảm thông đau đớn của ông ta giữa mẹ của Stephen và Sherry, trong khi Nicholas DuVille nghiêng cứu viên tay áo của anh ta, không nghi ngờ gì là đang mong mình ở vào một nơi khác.

Lờ đi hoàn cảnh của họ trong vòng một giây, Stephen nhìn vào Sherry, nàng đang nhìn chăm chú vào đùi mình, đầu nàng cúi gằm trong nỗi tủi nhục, chắc chắn nàng bị tác động mạnh vì cho rằng đây là một sự thiếu nhiệt tình đáng hổ thẹn từ phía gia đình chồng tương lai của nàng. Nắm lấy bàn tay nàng, Stephen siết lại an ủi và nói với nàng lời giải thích đầu tiên có ý nghĩa nháng qua trí óc chàng: “Nàng đã muốn đợi cho đến khi gia đình ta gặp nàng rồi mới nói với họ chúng ta đã đính hôn,” chàng nói dối, với một nụ cười mà chàng hi vọng là trông thuyết phục. “Và đó là lí do tại sao họ dường như có vẻ rất kinh ngạc.”

“Chúng ta dường như rất kinh ngạc là vì chúng ta đang rất kinh ngạc,” mẹ chàng nghiêm khắc nói, nhìn chàng như thể chàng mất hết lí trí rồi. “Hai người gặp nhau khi nào? Gặp nhau ở đâu? Con đã không tới...”

“Con sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của mẹ trong vài phút nữa.”

Stephen cắt ngang bằng giọng cộc lốc để làm mẹ chàng im lặng trước khi bà có thể thốt ra rằng chàng đã không đến nước Mỹ hàng năm nay. Quay lại với Sherry, chàng khẽ nói, “Trông nàng rất xanh xao. Nàng có

muốn lên lầu và nằm nghỉ không?”

Sherry vô cùng mong được thoát khỏi căn phòng với tất cả những căng thẳng và dòng chảy ngầm ngầm này, nhưng có điều gì đó rất lạ về tất cả mọi chuyện đến nỗi nàng gần như sợ phải vắng mặt. “Không, e-em nghỉ em muốn ở lại hơn.”

Stephen nhìn và đôi mắt thương tổn, màu bạc của nàng và nghĩ đến phút giây này của nàng đáng lẽ sẽ như thế nào nếu chàng đã không giết chết vị hôn phu của nàng. Đúng, Burleton không phải là một cuộc hôn nhân danh giá, nhưng họ quan tâm đến nhau, và chắc chắn nàng sẽ không phải chịu một sự thiếu thốn cảm đáng hổ thẹn từ phía gia đình của Burleton, nếu như anh ta có gia đình.

“Nếu nàng cứ muốn ở lại,” chàng đùa, “thì ta sẽ lên lầu và nằm nghỉ và nàng sẽ ở lại đây để giải thích với gia đình của ta rằng ta là một... một tên ngốc đa cảm... rằng ta đã để nàng quay ta trong lòng bàn tay và thuyết phục ta là chúng ta không nên kể với họ về hôn ước của chúng ta cho đến sau khi họ đã gặp nàng và có cơ hội để hiểu nàng.”

Sherry cảm thấy như thể một gánh nặng khổng lồ vừa rơi khỏi vai nàng. “Ồ,” nàng nói với một nụ cười ngưỡng ngừng, khi nàng nhìn quanh những người có mặt trong phòng. “Đó có phải là điều đã xảy ra không?”

“Cô không biết sao?” bà công tước bực tức thốt lên, theo như trí nhớ của Stephen thì đó là lần đầu tiên trong đời bà mất bình tĩnh hoàn toàn.

“Không – bà thấy đó, cháu bị mất trí nhớ,” Sherry trả lời với sự ngọt ngào và can đảm làm cho ngực Stephen đau nhói vì ngưỡng mộ. “Bây giờ thì điều đó hết sức phiền phức, nhưng ít nhất cháu có thể đảm bảo với bà là đó không phải chứng mất trí di truyền. Đó chỉ là kết quả của một tai nạn ngu ngốc xảy ra trên cầu cảng bên cạnh một con tàu...”

Giọng nàng lạc đi, và Stephen ngăn chặn trước một loạt những câu hỏi xấu hổ khác bằng cách đẩy vấn đề về phía mình và đứng lên, buộc nàng phải làm theo. “Nàng đang mệt, và Hugh Whitticomb sẽ cắt đầu ta nếu ngày mai khi ông ta đến thăm mà nàng không khỏe mạnh hồng hào,” chàng dịu dàng nói với nàng. “Để ta đưa nàng lên phòng ngủ. Nói tạm biệt với mọi người nào. Ta xin đấy.”

“Tạm biệt mọi người,” Sherry nhắc lại với một nụ cười lúng túng. “Vì tôi chắc chắn mọi người đều biết, Bá tước Westmoreland là một người có tính che chở kinh khủng.” Khi nàng quay đi, nàng để ý thấy trong khi tất cả những người khác dường như thấy nàng rất kì lạ, thì Nicholas DuVille lại đang nhìn nàng với một nụ cười nhẹ, như thể anh ta thấy nàng thú vị hơn là lập dị vô phương cứu chữa. Sherry bám vào kí ức về cái nhìn khuyến khích của anh ta khi nàng đóng cánh cửa phòng ngủ lại và ngồi xuống giường nàng, đầu óc nàng chộn rộn với những nghi ngờ đáng sợ và những câu hỏi vô vọng.

20. Chương 20

Khi Stephen bước trở lại vào phòng khách một lúc sau đó, bốn cặp mắt dõi theo bước chàng vào phòng, nhưng gia đình chàng vẫn đợi cho đến khi chàng ngồi xuống, trước khi họ đưa ra những câu hỏi của mình. Tuy nhiên, ngay lập tức khi chàng chạm vào ghế, hai người phụ nữ đồng thanh hỏi.

Mẹ chàng nói, “Tai nạn nào vậy?”

Chị dâu của chàng nói “Con tàu nào thế?”.

Stephen trông chờ vào anh trai ở câu hỏi đầu tiên nhưng Clayton đơn giản chỉ nhìn chàng với đôi lông mày nhướn lên và nói một cách khô khốc, “Tôi dường như không thể bỏ qua cái phát hiện choáng váng là chú chỉ là một ”gã ngốc đa cảm” nhưng cũng ”bảo vệ khủng khiếp”.

Nicolas DuVille lịch sự kiềm chế không nói bất kì chuyện gì mặc dù Stephen đã có cảm nhận rõ ràng là gã đàn ông người Pháp này rất thích thú với tình huống gay go của chàng. Chàng cân nhắc một cách khiếm nhã việc tự nguyện kiếm cho DuVille một người đánh xe, để anh ta có thể rời đi, nhưng người đàn ông này

là bạn lâu năm của Whitney, và , bên cạnh đó sự hiện diện của anh ta có thể ngăn cản bà mẹ đáng kính của Stephen khỏi việc theo đuổi tới việc mà có thể sẽ làm nên cơn kích động đầu tiên của bà.

Thỏa mãn rằng nhóm người này đã sẵn sàng như họ luôn luôn thích hợp để được nghe sự thật, Stephen nghiêng đầu về phía sau chiếc ghế và nhắm tới cái trần nhà bằng một giọng súc tích, điềm tĩnh.

“Cái cảnh mà mọi người vừa chứng kiến giữa Charise Lancaster và con thực sự là một vở kịch lớn. Toàn bộ sự sụp đổ này bắt đầu với một vụ tai nạn xe ngựa hơn một tuần trước, một vụ tai nạn mà con có trách nhiệm trong đó và nó dẫn đến một chuỗi các sự kiện mà con sắp sửa kể ra đây. Người phụ nữ trẻ mà mọi người vừa gặp là một nạn nhân của những sự kiện đó cũng như vị hôn phu đã chết của cô ấy, một nam tước trẻ tuổi tên là Arthur Burleton.”

Từ bên kia của căn phòng Whitney nói với một giọng kinh hoàng, “Arthur Burleton là - đã là một kẻ hoàn toàn vô liêm sỉ.”

“Có thể là như vậy,” Stephen đáp lại với một tiếng thở dài rời rạc, “nhưng họ quan tâm đến nhau và chuẩn bị làm đám cưới. Như mọi người vừa khám phá ra từ câu chuyện của con, Charise Lancaster, người mà tất cả đều nghi ngờ hoặc là một kẻ hoàn toàn ngu ngơ hoặc là một kẻ đào mỏ có mưu đồ mà bằng cách nào đó dụ dỗ con đề nghị kết hôn với cô ấy, thực sự ra là một nạn nhân hoàn toàn vô tội và rất đáng thương bởi sự cầu thả và không thành thật của con ...”

Khi Stephen hoàn thành câu chuyện của mình và trả lời những câu hỏi của mọi người, căn phòng chìm vào im lặng khi tất cả mọi người đều cố gắng tập trung những suy nghĩ của họ. Nâng ly rượu vang của chàng lên, Stephen uống một hơi dài, như thể là rượu vang bằng cách nào đó có thể rửa sạch sự cay đắng và ân hận mà chàng cảm thấy. Anh trai chàng nói trước tiên.

“Nếu Burleton say xỉn đến mức chạy tới đằng trước lũ ngựa trên đường phố công cộng trong sương mù, thì chắc chắn là anh ta phải chịu trách nhiệm về cái chết của chính bản thân anh ta.”

“Trách nhiệm là của em”, Stephen đáp lại cụt lủn, gạt bỏ đi cố gắng thiện chí của Clayton để giải tỏa cho chàng. “Em đã dùng một cỗ ngựa non đánh xe. Em đáng lẽ đã có thể giữ những con ngựa trong tầm kiểm soát.”

” Và tiếp theo những lập luận đó, tôi nghĩ chú cảm thấy có trách nhiệm như vậy với cái lưới đựng hàng hóa đã làm bị thương Charise Lancaster ?”

“Tất nhiên là em có,” Stephen đáp trả. “Cô ấy có thể đã không phải đứng ở chỗ nguy hiểm, hoặc là em đáng lẽ phải cản cô ấy, nếu như cả hai người bọn em đều không quá chú tâm đến cái chết của Burleton . Nếu như không phải tại sự bồn chồn của em trong cả hai trường hợp, Charise Lancaster tối nay đáng lẽ sẽ làm một phụ nữ đã kết hôn mạnh khỏe, với một nam tước người Anh làm chồng và cuộc sống mà cô ấy muốn sẽ trải dài trước mắt cô ấy.”

“Bây giờ đó là tội mà chú đã tự gán cho bản thân mình, Clayton phản đối, tạm thời quên mất sự hiện diện của DuVille, ” vậy chú đã quyết định hình phạt nào cho mình chưa?”

Mọi người trong phòng đều biết Clayton chỉ đơn giản là bị nản lòng và lo lắng bởi sự tự buộc tội cay đắng đã thấm vào giọng nói của Stephen , nhưng Nicholas DuVille lại là người xoa dịu cái không khí nặng nề bằng cách cắt ngang với giọng nói hài hước kéo dài, “Với sự thích thú được bác bỏ một cuộc đấu tay đôi tội lỗi giữa hai người các anh vào lúc bình minh, việc mà buộc tôi phải tỉnh dậy vào một cái giờ giấc rất bất tiện và thiếu văn minh để làm người phụ tá chung của cả hai người, liệu tôi có thể lễ phép đề nghị hai người hãy chuyển những trí tuệ xuất sắc vào những vấn đề có thể giải quyết được hơn là chỉ chăm chú vào cái lí do?”

“Nicholas khá đúng đấy,” Bà nữ công tước lẩm bẩm với cái ly trống rỗng, vẻ mặt của bà ủ rũ và lo lắng. Ngược lên nhìn anh, bà nói thêm, ” Mặc dù thật là không công bằng khi lỗi anh vào những vấn đề của gia đình, nhưng mà rõ ràng là anh có thể suy nghĩ một cách rõ ràng tốt hơn, bởi vì anh không dính líu quá sâu.”

“Cảm ơn, thưa bà công tước. Trong trường hợp đó, liệu cháu có thể đề nghị bà những suy nghĩ của cháu trong vấn đề này?”

Khi cả hai người phụ nữ gật đầu một cách dứt khoát và không có người đàn ông nào lên tiếng phản đối, Nicki nói, " Nếu tôi hiểu một việc một cách đúng đắn, thì sự việc như sau, cô Lancaster đã đính hôn với một kẻ vô tích sự rỗng túi, người mà cô ấy nuôi dưỡng những cảm xúc yêu thương, nhưng lại là người chẳng có gì dành cho cô ấy ngoại trừ một cái tước vị quý tộc. Tôi vẫn đứng cho đến lúc này đấy chứ?"

Stephen gật đầu, vẻ mặt chàng trung lập một cách thận trọng, "Và," Nicki tiếp tục, "bởi vì hai vụ tai nạn mà Stephen cảm thấy có lỗi trong đó, cô Lancaster hiện giờ không còn vị hôn phu và cũng mất trí nhớ. Đúng không?"

"Đúng vậy" Stephen nói.

"Như tôi biết, bác sĩ của cô ấy tin là trí nhớ của cô ấy sẽ quay trở lại sớm, điều đó có đúng không?"

Khi Stephen gật đầu, Nicki nói, "Bởi vậy, chỉ có một sự mất mát lâu dài mà cô có thể phải chịu đựng - vì việc mà anh có thể cảm thấy có lỗi- là mất đi vị hôn phu người sở hữu một cái tước vị vô ý nghĩa và một vài bộ quần áo vô cùng nhạt nhẽo. Trong trường hợp này"- anh nâng cái ly với sự nâng cốc giấu cợt với những điểm mạnh trong lí do của anh - "tôi thấy là anh có thể trả hết món nợ cho cô ấy bằng cách đơn giản là tìm cho cô ấy một vị hôn phu khác thế vào chỗ của Burleton . Và nếu như vị hôn phu mà anh lựa chọn cũng là một anh chàng tử tế, có khả năng bảo trợ cô ấy một cách đúng đắn, rồi anh có thể không chỉ làm dịu đi tội lỗi của anh, mà anh còn có thể cảm thấy đúng đắn như thể là anh đã cứu cô ấy ra khỏi một cuộc đời đau buồn và mất danh giá." Anh ta nhìn Whitney và rồi tới Stephen . "Việc tôi làm cho đến lúc này như thế nào?"

"Tôi muốn nói là anh đang làm khá tốt," Stephen nói với một nụ cười nhẹ. "Tôi cũng đã đưa ra một vài ý nghĩ với ý tưởng cũng gần giống như vậy. Nhưng ," chàng thêm vào "ý tưởng đó là quá dễ dàng để dự tính hơn là để thực hiện,"

"Ồ, nhưng tôi biết chúng ta có thể giải quyết việc đó nếu chúng ta đặt tâm trí vào đó!" Whitney kêu lên, ngại ngần theo đuổi bất kì một giải pháp nào mà có thể làm suy chuyển cảm giác tội lỗi của chàng và cho họ một hướng đi.

" Tất cả những gì mà chúng ta cần làm đó là nhìn thấy cô ấy được giới thiệu với một vài người trong số hàng trăm những người đàn ông đủ tư cách sẽ tới đây trong mùa lễ hội." Cô nhìn mẹ chồng để chờ sự ủng hộ và nhận được một nụ cười quá sáng chói mà chưa đựng sự lo lắng không nói thành lời.

"Thực tế, có một hai hay vấn đề không quan trọng liên quan đến kế hoạch này," Stephen nói một cách khô khốc, nhưng chàng không thể làm cụt hứng sự nhiệt tình của cô. Bên cạnh đó , kế hoạch này có vẻ như khá khả thi lúc này, khi những người phụ nữ trong gia đình chàng sẵn sàng thêm vào sự nhiệt tình và trợ giúp của họ hơn là những ngày qua.

"Tại sao mọi người không suy nghĩ cẩn thận cho toàn bộ kế hoạch, và chúng ta có thể thảo luận một vài khía cạnh của nó vào ngày mai - vào lúc một giờ ở đây?" Chàng đề nghị.

Khi mọi người đều đồng ý, chàng cảnh báo, "Vì lợi ích của Sherry, quan trọng là chúng ta phải nhìn thấy trước những vấn đề và loại bỏ chúng trước. Hãy nhớ tới điều đó khi chúng ta nghĩ về tất cả những chuyện đó. Con sẽ gửi cho Hugh Whitticomb một thông báo và bảo ông ấy tới ngay và tham gia bàn bạc, để chúng ta chắc chắn là chúng ta không đang đẩy sự hồi phục của ấy vào tình thế hiểm nghèo theo bất kì cách nào."

Khi mọi người đứng dậy, chàng nhìn mẹ chàng và Whitney và nói, "Nếu con không nhầm về vị khách của con, Sherry vẫn tỉnh táo và đang hành hạ bản thân với những câu hỏi mà cô ấy không thể trả lời được về những phản ứng của tất cả mọi người với cô ấy tối nay."

Chàng không phải hoàn thành đề nghị của mình. Cả hai người phụ nữ vừa mới đang hướng về phía cửa, áy náy để giải quyết bất kì sự không vui nào mà họ đã gây ra cho vị hôn thê tạm thời của chàng.

21. Chương 21

Đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài bầu trời đêm đen tối và trống rỗng hệt như kí ức của nàng, Sherry quay người khi nghe một tiếng gõ nhẹ trên cửa phòng và mời vị khách của nàng vào.

“Chúng ta tới để xin con tha thứ,” mẹ của Stephen nói khi bà bước đến bên cửa sổ. “Chúng ta đã không biết – về hôn ước của hai con, hay về tai nạn của con, hay tất cả mọi chuyện – cho đến khi Stephen giải thích cho chúng ta.”

“Chị rất vui vì em vẫn còn thức,” người chị dâu xinh đẹp của Stephen nói, đôi mắt xanh của cô tràn đầy niềm hối hận lạ kì khi chúng tìm kiếm ánh mắt của Sherry. “Chị không nghĩ là chị có thể ngủ được, sau cái cách mà bọn chị đã đối xử với em ở dưới lầu.”

Nhất thời bị lúng túng trong những qui tắc xã hội về việc nàng nên đáp lại thế nào cho đúng với một lời tạ lỗi từ hai vị nữ công tước, Sherry bỏ qua việc lo lắng về những nghi thức và làm điều mà nàng cho là có thể xoa dịu những khó chịu rõ ràng của họ.

“Xin đừng phiền lòng vì điều đó,” nàng nhẹ nhàng nói một cách chân thành. “Em không biết điều gì có thể ám ảnh em khiến cho em muốn giữ bí mật hôn ước này, nhưng thỉnh thoảng em cũng tự hỏi nếu mà, khi mà em là chính mình, có lẽ em là người hơi lập dị.”

“Chị nghĩ,” Whitney Westmoreland nói, trông như thể cô đang cố cười trong khi muốn khóc, “em rất dũng cảm, Tiểu thư Lancaster.” Và rồi như thể đến giờ cô mới nghĩ ra, cô giơ hai bàn tay mình ra và kêu lên với một nụ cười rạng rỡ, “À – và, chào mừng em đến với gia đình. Chị - chị đã luôn mong muốn có một người chị em!”

Có điều gì đó ép buộc, vui mừng một cách tuyệt vọng trong giọng nói của cô đã hạ những tiếng chuông cảnh báo trong đầu Sherry, và nàng cảm thấy bàn tay nàng run run khi nàng giơ chúng ra cho người chị dâu tương lai của nàng. “Cảm ơn.” Câu nói đó nghe có vẻ không thỏa đáng đến nỗi một sự ngập ngừng kì lạ tiếp sau nó, và Sherry nén lại một tiếng cười kích động khi nàng giải thích, “Em chẳng có chút ý kiến nào về chuyện liệu em có muốn có chị gái không... nhưng em hoàn toàn chắc chắn là em hẳn phải mong thế và em đã ước có một người chị gái cũng đáng yêu như chị.”

“Cháu thật tử tế khi nói thế,” bà công tước nói với giọng đón bắt với một sự lúng túng trong giọng nói của bà khi bà ôm Sherry trong một cái ôm nhanh, gần như bảo vệ rồi ra lệnh cho nàng “lên thẳng giường ngủ,” như thể Sherry là một đứa trẻ.

Họ đi ra, hứa sẽ đến thăm nàng vào ngày mai, và Sherry nhìn sững sờ vào cánh cửa khi nó đóng lại đằng sau lưng họ. Những người thân của chồng tương lai của nàng cũng khó đoán như chàng vậy – một phút trước còn lạnh lùng và xa cách và khó gần, rồi lại trở nên ấm áp và trìu mến và tốt bụng. Sherry ngồi xuống giường, lông mày nàng nhíu lại bối rối khi nàng tìm kiếm vài lời giải thích cho sự thay đổi hành vi của họ.

Dựa trên những tuyên bố khác nhau mà nàng đọc được trong tờ Post và tờ Times trong tuần qua, những người Mỹ thường bị người Anh gán cho rất nhiều điều không tốt – từ những kẻ đến từ Thuộc địa được nuôi dạy kém cỏi đến nực cười tới những kẻ man rợ kém văn minh. Không nghi ngờ gì nữa, cả hai nữ công tước đã tự hỏi điều gì có thể ám ảnh Bá tước Westmoreland đến mức muốn cưới một trong những kẻ đó – điều đó giải thích phản ứng tiêu cực của họ với nàng khi họ mới tới. Rõ ràng là, Bá tước Westmoreland đã nói điều gì đó để trấn an họ, nhưng điều gì... Một lần vì những câu hỏi bất tận đảo đi đảo lại trong tâm trí nàng trong từng giây từng phút, Sherry gạt mớ tóc khỏi trán và nằm phịch xuống giường, nhìn đăm đăm vào tấm màn phía trên.

*

Nữ Công tước Claymore quay người, quan sát những đường nét vạm vỡ của chồng nàng trong ánh sáng của ngọn nến đơn độc bên cạnh giường họ, nhưng những ý nghĩ phiền muộn của nàng thì để cả vào “vị hôn thê” của Stephen.

“Clayton?” nàng thì thầm, vô ý miết ngón tay xuống dọc cánh tay chàng. “Chàng còn thức không?”

Đôi mắt chàng vẫn đóng chặt, nhưng đôi môi cong lên nụ cười nửa miệng uể oải khi ngón tay nàng lại đi ngược đường về phía vai chàng. “Nàng muốn ta thức không?”

“Em nghĩ là có.”

“Hãy cho ta biết khi nào nàng đã chắc chắn nhé,” chàng thì thầm.

“Chàng có nhận thấy điều gì kì lạ trong hành vi của Stephen tối nay không – ý em là cái cách mà chú ấy đối xử với Cô Lancaster và hôn ước của họ ấy, và tất cả những cái đó?”

Đôi mắt chàng mở ra vừa đủ để liếc nhìn nàng một cái rất nhanh. “Điều gì có thể coi là hành vi ”kì lạ” ở một người đàn ông đang tạm thời đính ước với một người phụ nữ mà anh ta không hề biết, không hề yêu, và không hề mong muốn kết hôn cùng... và cô ta lại còn nghĩ anh ta là một người khác nữa chứ?”

Whitney cười rạn rở trước lời tổng kết của chàng về tình trạng khó xử này, rồi lại chìm vào suy tư một lần nữa. “Điều em muốn nói là em đã thoáng thấy một chút mềm mỏng ở chú ấy mà em chưa từng nhìn thấy bao năm trời nay.” Khi chàng không trả lời ngay, nàng tiếp tục theo đuổi dòng suy nghĩ miên man của mình. “Chàng có đồng ý là Cô Lancaster cực kì hấp dẫn không?”

“Ta sẽ nói gần như bất kì điều gì nếu điều đó có thể dụ dỗ nàng hoặc là để ta làm tình với nàng, hoặc là để ta ngủ lại.”

Nàng vươn người và hôn chàng nhẹ nhàng, nhưng khi chàng bắt đầu quay người về phía nàng, nàng đặt một bàn tay lên ngực chàng và nói với một nụ cười, “Chàng có thể nói rằng Cô Lancaster cực kì hấp dẫn – theo một cách không giống với bình thường được không?”

“Nếu ta nói có, nàng có để ta hôn nàng không?” chàng nói đùa, đã nâng sẵn cằm nàng lên cho chàng hôn.

Khi chàng hôn xong, Whitney thở một hơi dài, quyết định nói lên những suy nghĩ của nàng trước khi nàng chắc chắn bị đắm chìm bởi câu thần chú gợi tình mà chàng có thể áp đặt lên nàng quá dễ dàng. “Chàng có nghĩ Stephen có thể đang phát triển một tình cảm đặc biệt với cô ấy không?” nàng thì thầm.

“Ta nghĩ rằng,” chàng đùa, bàn tay trượt dọc xương đòn gánh xuống ngực nàng, “nàng đang tự huyễn hoặc với mơ tưởng của mình. DuVille còn muốn cô ta nhiều hơn Stephen – mà điều đó làm ta cũng mừng gần như thế.”

“Sao điều đó lại làm chàng mừng?”

“Bởi vì,” chàng nói khi nâng người trên khuỷu tay và ấn nàng xuống gối, “nếu DuVille có một cô vợ của chính anh ta, anh ta sẽ thôi không thèm muốn vợ của ta nữa.”

“Nicki không ”thèm muốn” em chút nào hết! Anh ấy –”

Whitney quên mất phần còn lại trong câu phản kháng của nàng khi miệng chàng nuốt lấy những lời lẽ của nàng và rồi cả những ý nghĩ của nàng.

22. Chương 22

Đứng bằng đầu ngón chân, Sherry lấy một quyển sách của Mi từ một giá sách ở thư viện, rồi nàng mang nó tới một trong số những cái bàn gỗ mun láng bóng nằm rải rác khắp phòng và ngồi xuống. Tìm kiếm một điều gì đó gợi lại ký ức của mình, nàng lướt qua những trang sách, tìm kiếm những thông tin mà nàng có thể nhận ra. Có một vài bản vẽ phức tạp của những bến cảng với những con tàu và những con phố rộng rãi nhộn nhịp với xe ngựa, nhưng không có chút gì là có vẻ thân thuộc cả. Bởi tập sách nặng được sắp xếp theo bảng chữ cái, và bởi nó dường như rất logic với những bức vẽ nên đã gợi lên ký ức cho nàng tốt hơn là với những chữ được viết ra, nàng trở lại phần đầu cuốn sách và bắt đầu đọc chậm chậm hết lượt các trang sách cho tới khi thấy một bức vẽ. Theo vần “A” nàng đã tìm được thông tin về nông nghiệp với hình ảnh minh họa của những cánh đồng lúa mì xanh tươi tương phản với những ngọn đồi thoai thoải. Nàng đã bắt đầu

lật lại trang sách khi một bức tranh khác vụt lóe lên trong tâm trí nàng. Chỉ những hình ảnh thoáng qua của những cánh đồng nàng thấy đã được gieo trồng với những chùm màu trắng phát phơ trên đỉnh. Hình ảnh ngay lập tức mờ dần, nhưng nó đã khiến tay nàng bắt đầu run lên khi nàng giở trang sau và trang tiếp theo nữa. Hình minh họa của một cái mỏ than không gợi ra được điều gì, và với những cái khác mà nàng đã thấy cũng không, cho tới khi nàng thấy bức tranh một người đàn ông với khuôn mặt khắc khổ, một cái mũi nổi bật, và mái tóc suôn dài sẫm màu.

“Người Anh Điêng”, Sherry đọc tiêu đề trên hình minh họa, và nàng cảm thấy máu bắt đầu chảy mạnh hai bên thái dương khi nàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt đó. Một khuôn mặt quen thuộc... hay đã từng như vậy? Nàng nhắm chặt mắt, cố gắng tập trung vào những hình ảnh đang nhảy múa và lướt qua tâm trí nàng. Những cánh đồng... và những cỗ xe... ông già với chiếc răng bị thiếu. Một người đàn ông xấu xí nhe răng cười với nàng.

“Sherry?”

Sherry nghệt thở giật mình khi nàng đã quay cuồng trên ghế và nhìn vào người đàn ông đẹp trai sở hữu giọng nói đáng lẽ đã xoa dịu và khiến nàng thích thú.

“Có gì không ổn à?” Stephen gắng hỏi, giọng nói của chàng lạnh và lo lắng khi chàng chú ý tới khuôn mặt trắng bệch của nàng, và chàng đã bắt đầu trước.

“Không có gì, thưa Ngài”, nàng nói dối với một tiếng cười lo lắng, nàng đứng dậy. “Ngài làm em giật mình”.

Nghiêm nghị, Stephen đặt tay chàng lên hai vai nàng và chăm chú xem xét nét mặt nhợt nhạt của nàng. “Chỉ vậy thôi hả? Nàng đã đọc cái gì ở kia vậy?”

“Một cuốn sách của Mỹ”, nàng nói, thích thú với cảm giác bàn tay khỏe mạnh của chàng đang nắm chặt vai nàng và giữ vững nàng. Đôi lúc, nàng gần như cảm thấy rằng chàng thực sự quan tâm tới nàng. Một ảo ảnh khác đã vụt qua tâm trí nàng, che phủ bởi những cái khác xa hơn... nhưng êm dịu và, ồ, rất ngọt ngào: Chàng quỳ gối trước nàng với đóa hoa trong tay, chàng đẹp trai với mái tóc sẫm màu và được tuyên bố là một bá tước, ta đã chẳng là gì cho tới khi em xuất hiện trong cuộc đời ta... chẳng là gì cho tới khi em trao cho ta tình yêu của em... chẳng là gì cho tới khi gặp em....

“Ta có nên gọi Whitticomb?” Stephen gắng hỏi, chàng lên tiếng và rung nhẹ nàng.

Giọng chàng đã đưa nàng ra khỏi cơn mơ mộng, và nàng cười, lắc đầu. “Không, dĩ nhiên là không. Em chỉ đang nhớ ra điều gì đó, hoặc có thể chỉ là hình dung được điều gì đã xảy ra”.

“Là chuyện gì vậy?” Stephen hỏi, thả hai tay đang nắm chặt khỏi vai nàng, nhưng chàng vẫn giữ chặt lấy nàng bởi cái nhìn của mình.

“Tốt hơn là em không nên nói”, nàng tuyên bố, mặt đỏ bừng.

“Là chuyện gì vậy?” Chàng lặp lại.

“Ngài sẽ chỉ cười thôi”.

“Vây thử xem”, chàng nói nhanh.

Đảo mắt trong sự thiếu can đảm một cách vô vọng, Sherry lùi lại và tựa hông nàng trên cái bàn thư viện cạnh cuốn sách đang mở. “Em mong là ngài sẽ không khăng khăng về chuyện này.”

“Nhưng ta nài nỉ”, Stephen cố chấp nói, từ chối sức ảnh hưởng từ nụ cười lo lắng trên bờ môi mềm mại của nàng. “Có thể nó là những kí ức thật, và không phải là trí tưởng tượng của nàng”.

“Ngài là người duy nhất biết điều đó,” nàng thừa nhận, và trở nên rất bận tâm tới lớp da trên ngón tay cái của nàng. Nhìn chàng dưới hàng lông mi dài, nàng hỏi, “Có thể nào, khi ngài hỏi cưới em, ngài đã từng bao giờ đề cập rằng ngài đã chẳng là gì cả, cho tới khi gặp em chưa?”

“Sao cơ?”

“Vì ngài trông có vẻ chán ghét thể kia chỉ với ý nghĩ ấy thôi>,” Sherry nói mà không hề có chút ác ý nào, “Em không nghĩ rằng ngài đã quỳ gối khi ngài cầu hôn?”

“Khó mà có chuyện đó,” Stephen nói khô khốc, chàng cảm thấy bị xúc phạm bởi hình ảnh bản thân mình hành động ở một vị trí ngu ngốc đến nỗi chàng quên mất rằng chàng chưa bao giờ cầu hôn nàng cả.

Sự thất vọng của Sherry trong những câu trả lời của chàng đã được bù lại bởi sự bối rối đang tăng dần của chàng trước những câu hỏi. “Còn những bông hoa thì sao? Ngài có từng tặng em một bó hoa khi nói, ”ta đã chẳng là gì cho tới khi em trao cho ta tình yêu của em, Sherry. Chẳng là gì cả cho tới khi em bước vào cuộc sống đáng thương của ta“?”

Stephen nhận ra rằng nàng đã thực sự làm tăng thêm sự không thoải mái của chàng, và chàng lắc nhẹ cảm nàng. “Cô bé”, chàng nói nhẹ nhàng, chú ý rằng nàng dường như chẳng bao giờ bị dọa dẫm bởi chàng cả. “Ta chỉ đơn thuần đến và mời nàng vào phòng làm việc của ta. Gia đình ta sẽ họp mặt tại đó bất kỳ lúc nào cho một cuộc ‘nói chuyện’”.

“Một cuộc nói chuyện như thế nào?” Sheridan hỏi, dừng lại để đóng quyển sách và trả nó lại giá.

“Nói chuyện về em, thực sự là về cách tốt nhất để ”đưa” em vào Xã Hội thượng lưu”, Stephen trả lời một cách lơ đãng, chăm chú nhìn nàng đang rướn người trên đầu ngón chân, và cố gắng để không tập trung vào việc nàng đã cực kỳ quyến rũ ra sao khi mặc một chiếc áo dài màu đào đơn giản với cổ áo đứng và chạt phù hợp khéo léo với vạt trên của áo, gợi lên sự chú ý vào mỗi đường cong mờ mịt của nàng mà không hề phô bày quá nhiều khoảng da trần.

Sau một đêm ngủ ngon, chàng đã thức dậy với nhiều lạc quan về hoàn cảnh của Sherry hơn so với những gì chàng cảm nhận kể từ khi nàng đổ sập xuống chân chàng trên bến tàu. Với sự trợ giúp của gia đình chàng, những người tình nguyện mang tới sự hợp tác và hỗ trợ của họ, cái ý tưởng tìm kiếm một người chồng phù hợp cho nàng trong suốt mùa Vũ hội dường như không chỉ là một giải pháp lý tưởng, mà còn là một ý tưởng khả thi. Thực tế thì chàng quá hăng hái trong việc này, tới nỗi chàng đã gửi những lời nhắn tới họ sáng sớm nay, yêu cầu mỗi người trong số họ mang tới hai bản danh sách: một là về những người đàn ông đủ tư cách, và cái kia là từng mục những điều cần phải làm với mục đích để giới thiệu nàng một cách hợp lệ.

Bây giờ chàng đã có một mục tiêu đặc biệt, Stephen thấy chẳng có lý do nào để không theo đuổi nó với cùng một sự tập trung hiệu quả và quyết tâm mà chàng đã thường dùng để đạt được những thành công khác trong kinh doanh. Giống như anh trai chàng và một số ít các quý tộc khác, chàng thích tự điều hành phần lớn công việc làm ăn và các vấn đề tài chính của mình hơn, và chàng đã có một danh tiếng xứng đáng khi làm những việc đó với sự tài giỏi và liều lĩnh. Trái ngược với nhiều những người cùng địa vị với chàng, những người đang ngày càng lún sâu hơn vào nợ nần bởi đã cho rằng những việc kinh doanh là hành vi của bọn con buôn”, và bởi vậy không xứng với họ, Stephen đã đều đều gia tăng khối tài sản vốn đã rộng lớn của chàng. Chàng đã làm điều đó vì cần phải như vậy, nhưng quan trọng hơn, chàng làm vì chàng hoàn toàn thích thú với sự thách thức của việc kiểm tra óc phán đoán và sự tính toán thời gian của chàng, chàng thích niềm hân hoan đi kèm với việc giành được và xếp đặt thành công các khối tài sản.

Chàng đã định đối xử với Lancaster Sherry như thể nàng là bất kì “tài sản” đáng mong ước nào khác mà chàng đã lấy được và tùy ý xếp đặt. Thực tế Sherry là một người phụ nữ, chứ không phải một đồ vật hiếm có hay là một kho hàng đầy những đồ gia vị quý giá, chẳng có gì liên quan tới suy nghĩ hay chiến lược của chàng, ngoại trừ việc chàng đã dự định đảm bảo người mua nàng xứng đáng và có trách nhiệm. Khó khăn duy nhất còn lại là phải giành được sự hợp tác của nàng trong việc bị “xếp đặt” này.

Lúc này, chàng đã cân nhắc vấn đề tế nhị đó, trong khi tắm. Trong lúc Damson bỏ cái áo khoác màu nâu nhạt thượng hạng từ một cái trong tủ quần áo và đưa lên chờ sự đồng ý của Stephen, chàng đã tìm được một giải pháp tốt nhất, và duy nhất. Thay vì thêm bất kỳ một lời nói dối nào khác vào những cái mà Sherry đã được nghe, Stephen sẽ nói cho nàng một phần sự thật. Nhưng sẽ không nói cho tới khi chàng gặp gia đình mình.

Sherry mang cất những cuốn sách còn lại mà nàng định xem qua, cũng như là bút lông và giấy mà nàng đã chuyển từ bàn vẽ. Sau đó nàng trở lại và chàng đã đưa tay ra cho nàng. Cử chỉ hào hoa phong nhã và nụ cười trong đôi mắt chàng thật ấm áp tới nỗi trong nàng bùng lên một niềm vui và niềm tự hào không tránh khỏi. Mặc một chiếc áo màu nâu sáng, cặp chân dài xỏ trong chiếc quần màu nâu cà phê và đi đôi bốt màu nâu bóng, Stephen Westmoreland như một tạo vật trong mơ... cao, vai rộng, và đẹp trai đến mức ghen thờ.

Khi họ bắt đầu xuống cầu thang, nàng đã liếc trộm khuôn mặt nghiêng nghiêng của chàng, ngạc nhiên với

sức mạnh và lòng kiêu hãnh được chạm trở tới mỗi nét trên khuôn mặt rám nắng hoàn toàn đẹp trai ấy. Với nụ cười thân mật, uể oải của chàng và đôi mắt xanh thăm sắc sảo - đó là tại sao, chàng hẳn phải khiến trái tim của những người phụ nữ khắp Châu Âu xao xuyến trong hàng năm trời! Chắc chắn chàng cũng đã hôn rất nhiều người trong số họ, chàng được hôn bởi nhiều những người phụ nữ tuyệt vời, vì chàng chắc chắn biết làm việc đó như thế nào, và chàng đã không có vẻ do dự chút nào khi chàng chủ động hôn nàng. Hàng ngàn phụ nữ khắp châu Âu hầu như chắc chắn cũng thấy chàng hoàn toàn không thể cưỡng lại được như nàng, và vậy mà, với vài lý do khó hiểu nào đó, chàng đã chọn nàng hay vì họ. Mà dường như không thực, quá khó hiểu, và nó khiến nàng không thoải mái. Thay vì đầu hàng sự nghi ngờ và hoang mang, Sherry đã tiếp tục cuộc nói chuyện vô thưởng vô phạt mà bọn họ đã có trong thư viện.

Khi họ tới gần phòng làm việc đang mở cửa của chàng, nàng tặng cho chàng một nụ cười trêu chọc. “Vì em không thể nhớ được lời cầu hôn của ngài, nên ngài có thể ít nhất là giả vờ rằng ngài đã cho em một lời cầu hôn đúng kiểu- và đã quỳ gối không? Xét đến tình trạng yếu ớt của em, thì đó là một việc làm hào hiệp hơn.”

“Ta là người rất không hào hiệp”, Stephen trả lời, chàng nhe răng cười.

“Vậy em hi vọng ít ra em cũng đủ thông minh để bắt ngài phải chờ thật là lâu trước khi em chấp nhận lời đề nghị không hào hiệp của ngài”, nàng hùng hổ trả miếng, và dừng lại ở cửa vào. Nàng do dự và rồi nói với một tiếng cười vô vọng vì nàng không có khả năng để nhớ ra gì cả, “Em có khiến ngài phải đợi không, thưa Ngài?”

Bị mê hoặc một cách vô vọng bởi tin tức này, con người mới mẻ, biết tán tỉnh trêu đùa này của nàng, Stephen tự động thích ứng với tâm trạng của nàng. “Dĩ nhiên là không, thưa cô Lancaster. Thực ra thì chính nàng đã nhào xuống chân ta và khóc với sự biết ơn vì lời cầu hôn của một người xuất chúng như ta”.

“Trong tất cả những điều ngạo mạn và thiếu trung thực -”, nàng nói và cười một cách tức tối. “Em đã không làm vậy!”. Tìm kiếm một sự xác nhận nào đó, Sherry liếc nhìn Colfax người đang đứng nghiêm để giữ cửa mở trong khi cố gắng như thể ông ta chẳng nghe - hay thích thú - với chuyện đùa của họ. Vị hôn phu của nàng trông quá tự mãn, biểu hiện của chàng quá ôn tồn và hài lòng, đến nỗi Sherry đã có cảm giác kinh khủng rằng chàng đã nói thật. “Em đã không thực sự làm vậy...”, nàng nói một cách yếu ớt, “phải không?”

Vai Stephen lắc lư khi cố kìm nén nụ cười vì biểu hiện thất kinh trên khuôn mặt nàng, sau đó chàng lắc đầu và giúp nàng thoát khỏi tình trạng khốn khổ đó. “Không”, chàng nói, không ý thức rằng chàng đã tán tỉnh nàng ở nơi ngưỡng cửa đang mở và nhìn chàng vui vẻ hơn so với chàng trong hàng năm trời nay, trong cái nhìn như bị thôi miên của những người hầu, gia đình và những người bạn của chàng, họ đã tới trong khi chàng với Sherry còn ở trong thư viện.

“Sau khi nàng chào hỏi tất cả mọi người, ta sẽ để nàng cưỡi ngựa đi dạo ở công viên, để em có thể ngắm cảnh và tìm chút không khí trong lành trong khi chúng ta thảo luận về những sự sắp xếp -”. Chàng dừng lại khi một vài chuyển động nhỏ ở phía trong phòng làm việc gây sự chú ý cho chàng, và chàng quay người hoàn toàn, có phần ngạc nhiên khi thấy Sherry và chàng đang là tâm điểm của tất cả mọi người trong phòng, những người kì cục đã không tạo nên một âm thanh nào để báo cho chàng là họ đã có mặt.

Đổ lỗi cho việc kém chuyện trò của họ về cuộc hội thảo là do tính khác thường của đề tài sắp tới, Stephen dẫn nàng vào phòng và chờ trong khi Sherry chào hỏi tất cả mọi người với cùng một sự ầm ập, thân mật không hề giả tạo mà nàng dường như đã dành cho tất cả mọi người từ những người hầu cho tới bác sĩ của nàng. Muốn nhanh chóng đi vào mục đích chính của cuộc họp, chàng đã ngắt lời Hugh Whitticomb, người đã bắt đầu say sưa thuật lại chi tiết về sự can đảm và khả năng phục hồi của Sherry, và nói: “Vì tất cả đã có mặt ở đây, tại sao mọi người không bắt đầu bàn về những cách thoải mái khác nhau để khiến Sherry dễ dàng gia nhập Xã hội thượng lưu trong khi tôi đưa cô ấy ra tới chỗ xe ngựa.” Với Sherry, chàng nói thêm, “Ta sẽ đợi trong khi nàng tìm một cái áo khoác mỏng, rồi chúng ta sẽ đi ra xe ngựa và bàn về hành trình của nàng với người đánh xe của ta.”

Sherry cảm nhận được bàn tay chàng dưới khủy tay mình, chắc chắn đưa nàng ra khỏi những người mà nàng đang rất thích thú muốn được dành nhiều thời gian cùng họ, nhưng nàng đã làm như chàng nói và chào tạm biệt họ.

Phía sau họ, Bác sĩ Whitticomb ra hiệu cho Colfax đóng những cánh cửa, rồi ông nhìn quanh gia đình

Stephen, chú ý tới sự bối rối của họ, quan tâm tới những biểu hiện. Cảnh tượng mà ông đã được chứng kiến một vài phút trước khi Stephen và Charise Lancaster đứng ở ngoài cửa đã xác nhận điều mà ông đã tin, và ông đã gần như chắc chắn rằng những người khác trong phòng cũng chú ý tới sự thay đổi lý thú ở Stephen.

Ông do dự, chao đảo rồi quyết định, và cố gắng một cách thận trọng để xem liệu những suy nghĩ của họ có giống với của ông. Giữ một giọng nói bình thường, ông liếc nhìn nữ công tước quả phụ. “Một cô gái đáng yêu, phải không?”

“Đáng yêu”, mẹ Stephen đồng tình không một chút do dự. “Stephen có vẻ rất bảo vệ con bé, tôi đã để ý. Tôi chưa từng thấy nó đối xử với bất kỳ một người phụ nữ nào khác theo cách này trước đây.” Nụ cười của bà nuôi tiếc. “Cô ấy dường như cũng rất thích nó. Tôi không thể ngừng mong rằng nó không quá quyết tâm tìm kiếm một người chồng cho con bé. Có lẽ là cùng với thời gian, nó có thể sẽ -”

“Tôi cũng nghĩ vậy, chính xác”. Hugh nói, và nhấn mạnh tới nỗi bà đã tặng cho ông một cái nhìn kì lạ, giật mình. Hải lòng rằng ông đã có sự ủng hộ không hề chủ tâm của bà, Hugh quay lại với chị dâu của Stephen. “Công nghệ sao, nữ công tước?” Whitney Westmoreland mỉm cười với ông, biết rằng nụ cười đó làm trái tim ông ảm áp và hứa hẹn sự hợp tác toàn diện của cô. “Tôi thấy rằng cô ấy hoàn toàn rất thú vị, và tôi nghĩ Stephen cũng thấy vậy, tuy nhiên tôi nghi ngờ việc chú ấy thừa nhận điều đó.”

Che đi sự ngớ ngẩn thôi thúc khi nháy mắt với cô, Hugh nhìn về Nicholas Duville. Cho tới giờ phút đó, Hugh vẫn là người ngoài duy nhất, người mà gia đình Westmoreland đã coi như bạn thân. DuVile cũng không phải thành viên trong gia đình hay thậm chí là một người bạn thân của gia đình. Anh ta thực ra là đối thủ cạnh tranh của Clayton trong việc cầu hôn Whitney, và mặc dù Whitney coi anh ta như là một người bạn thân thiết, Hugh vẫn không tin rằng Clayton vẫn nuôi dưỡng cùng một sự ưa thích đối với anh ta. Hugh không chắc tại sao Duville lại được mời để có mặt ở cái được gọi là cuộc thảo luận riêng tư của gia đình.

“Thật quyến rũ”, anh chàng người Pháp nói với một nụ cười thư thái. “Và độc nhất, tôi nghĩ là vậy. Dựa trên điều mà tôi đã được chứng kiến, tôi không thể tin rằng Stephen miễn dịch đối với sự hấp dẫn của cô ấy.”

Hải lòng rằng ông đã thu thập được tất cả mọi sự ủng hộ mà ông có thể hy vọng, Hugh nhìn về Clayton Westmoreland, một thành viên của nhóm mà ông ta biết có thể, hay sẽ, đặt một điểm dừng cho bất kì một sự can thiệp nào nếu anh ta không đồng ý. “Thưa ngài Công tước?” ông mời.

Công tước tặng ông một cái nhìn kiên định, và nói chỉ một từ, rất rõ ràng và rành mạch: “Không”.

“Không?”

“Bất kể ông đang nghĩ gì, quên nó đi. Stephen sẽ không chào đón sự can thiệp của chúng ta vào cuộc sống riêng của chú ấy.” Lời đi tiếng thở gấp của vợ anh khi cô bắt đầu tranh cãi, anh nói, “Hơn nữa, toàn bộ hoàn cảnh của cậu ấy với Cô Lancaster đã vốn phức tạp và đầy sự lừa dối.”

” Nhưng anh thích cô ấy, phải không?” Whitney nói thêm một cách tuyệt vọng.

“Dựa trên những điều ít ỏi mà anh biết về cô ấy”, Clayton nhấn mạnh. “Anh rất thích cô ấy. Tuy nhiên, anh cũng đã nghĩ về lợi ích tốt nhất của cô ấy. Tốt hơn chúng ta nên nhớ rằng nếu chúng ta đều nhớ rằng khi cô ấy khôi phục lại trí nhớ và nhận ra rằng Stephen có trách nhiệm với cái chết của vị hôn phu của mình, và chú ấy đã nói dối về tất cả mọi chuyện từ đó, cô ấy sẽ không thích chú ấy ở gần lắm đâu. Thực tế thì cô ấy có thể không thích nghĩ quá tốt về bất cứ ai trong chúng ta, khi ngày đó tới”.

“Có khả năng cô ấy sẽ bị bẽ mặt và giận dữ khi cô ấy nhận ra lần đầu tiên rằng cô ấy đã chưa bao giờ gặp Stephen cho tới tuần trước”. Bác sĩ Whitticomb thừa nhận. “Tuy nhiên, thậm chí trước khi cô ấy thoát khỏi hiểm nguy, cô ấy đã cho thấy mối quan tâm lớn với Stephen. Cô ấy liên tục yêu cầu tôi không để cậu ấy lo lắng, và vân vân... Tôi nghĩ rằng điều đó cho thấy sự hiểu biết đáng chú ý - một kiểu tính cách có thể khiến cô ấy hiểu ra nhanh hơn tại sao tất cả chúng ta phải nói dối”.

“Như tôi đã nói”, Clayton kiên quyết. “Stephen sẽ không chào đón sự can thiệp của chúng ta vào cuộc sống riêng của chú ấy. Nếu bất kỳ ai trong gia đình cảm thấy cần phải cố gắng khuyên chú ấy không tìm kiếm cho cô gái một người chồng hay gây bất kỳ ảnh hưởng nào tới chú ấy vì lợi ích của cô ấy theo bất kì cách

nào, thì phải làm một cách công khai. Ngày hôm nay. Sau đó, vấn đề nên được để lại cho Stephen và Cô Lancaster và số phận”.

Ngạc nhiên khi không có sự phản đối nào từ vợ anh, Clayton quay lại trêu ghẹo cô về sự chấp thuận trái tính của cô, nhưng cô đã nhả mặt với DuVille, người mà ngược lại, trông có vẻ như cực kỳ vui thích về chuyện gì đó. Anh đã ngạc nhiên về sự trao đổi im lặng đó khi Stephen nhanh chóng bước vào phòng làm việc.

23. Chương 23

“Sherry chắc chắn là đã ra ngoài tầm nghe và không ở trong nhà,” Stephen thông báo khi chàng cẩn thận đóng cánh cửa phòng làm việc đằng sau chàng. Con xin lỗi vì đã bắt mọi người phải đợi, nhưng mọi người đều tới sớm hơn là con đã dự liệu”.

Bước qua cái bàn làm việc của mình, chàng ngồi xuống đằng sau nó, lướt nhanh qua những người đồng lứa của mình đang ngồi thành hình bán nguyệt ở phía trước bàn, và đi thẳng vào vấn đề.

” Để không bị đẩy xuống vũng bùn của những rắc rối và những chi tiết nhỏ nhặt trong việc mang Sherry vào xã hội thượng lưu” chàng nói bằng một giọng chân thành nhưng thực tế, “hãy đi thẳng vào chủ đề về những người chồng tương lai. Mọi người có mang theo danh sách của những người quen có thể đáp ứng được mục đích này chứ?”

Một tiếng sột soạt kéo theo sau khi những người phụ nữ tìm kiếm trong túi xách của họ và Whitticomb với tới cái túi của ông để rút ra những danh sách mà họ đã chuẩn bị sáng nay theo yêu cầu của chàng. Mẹ chàng nghiêng về phía trước và trao một bản viết tay đã được gấp kín cho chàng, nhưng bà chỉ ra những một khó khăn chủ yếu.

“Không có của hồi môn là một điều bất lợi của cô Lancaster, bất kể cô ấy có đáng được khao khát như thế nào đi chăng nữa. Nếu cha cô ấy không phải là người giàu có như con tưởng-”

“Con sẽ cung cấp một khoản hồi môn hào phóng”, Stephen nói khi chàng mở bản ghi chép. Chàng liếc vào những cái tên đầu tiên trong danh sách, và phản ứng của chàng xoay chuyển từ ghê tởm sang vui nhộn.

“Huân tước Gilbert Reeves?” chàng nhắc lại, nhìn vào bà “Ngài Frances Barker? Ngài John Teasdale? Mẹ, Reeves và Barker phải hơn Sherry đến 50 tuổi. Và cháu trai của Teasdale học cùng đại học với con. Những người đàn ông này đã già cả rồi”.

“Ồ, mẹ cùng già cả rồi!” bà phản đối một cách phòng thủ. “Con đã nói là chúng ta phải lập danh sách những người quen chưa lập gia đình mà chúng ta có thể đích thân đảm bảo, và đó là thứ mà mẹ đã làm.”

“Con hiểu quan điểm của mẹ,” Stephen nói, cố gắng giữ vẻ mặt chân thật. “Trong khi con xem qua các danh sách khác, có lẽ mẹ có thể tập trung vào những anh chàng trẻ hơn có danh tiếng tốt mà mẹ không quá quen biết trực tiếp được không?”

Khi mẹ chàng gật đầu đồng ý, Stephen quay sang chị dâu mình và mỉm cười khi chàng với tới cái danh sách của cô. Tuy nhiên, nụ cười của chàng bay mất khi chàng nhìn xuống cái danh sách tên dài dằng dặc.

“John Marchmann?” chàng nhả mặt nói. Marchmann là một kẻ thích thể thao điên cuồng. Nếu Sherry có lúc nào đó xem xét tới anh ta, cô ấy sẽ phải lê mình xuống tất cả những dòng sông ở Scotland và nước Anh và dành phần còn lại của cuộc đời trong khu vực săn bắn.”

Whitney tỏ vẻ bối rối vô tội. “Tuy nhiên, anh ta cực kì đẹp trai, và anh ta cũng rất thú vị.”

“Marchmann?” Stephen nhắc lại ngờ vực. “Anh ta làm phụ nữ khiếp sợ. Một gã đàn ông vẫn đỏ mặt khi gặp gỡ một cô gái đẹp, và anh ta cũng gần 40 rồi!”

“Tuy thế, anh ta rất tốt bụng và rất dễ thương.”

Stephen gật đầu lơ đãng, nhìn vào cái tên tiếp theo và rồi nhìn cô. “Hầu tước DeSalle không được một chút nào cả. Anh ta có thói quen lảng nhãng, nếu không muốn nói đến là một kẻ hoàn toàn trụy lạc.”

“Có lẽ”, Whitney thừa nhận một cách hòa nhã “nhưng anh ta thực sự quyến rũ, giàu có và có một địa vị vượt trội.”

“Crowley và Wiltshire cả hai đều quá non nớt và nóng nảy đối với cô ấy,” chàng nói trong khi nghiên cứu tiếp hai cái tên. “Crowley không quá nhanh nhẹn, nhưng bạn của anh ta Wiltshire là một kẻ hoàn toàn ngu ngốc. Họ đã đấu tay đôi hai năm trước và Crowley đã bắn vào chính chân anh ta.”

Không chú ý tới tiếng cười làm giật mình của cô, chàng thêm vào một cách kinh tởm, “Một năm sau đó họ quyết định sắp xếp một trận quyết đấu khác vì danh dự, và Wiltshire đã bắn vào một cái cây.”

Hướng một cái nhìn quở trách về phía bà chị dâu đang cười nghiêng ngả, chàng thêm vào, “Chẳng có gì đáng buồn cười ở đây cả. Viên đạn từ khẩu súng của Crowley bắn ra khỏi cái cây và làm bị thương Jason, người đã phóng tới đó để cố gắng ngăn họ lại. Giả sử như Jason không bị thương vào tay phải, Crowley có lẽ đã không thể đi khỏi mà không hề hấn gì. Nếu Sherry lấy bất kể là kẻ nào trong số bọn họ thì họ cũng sẽ tự tay làm cho cô ấy trở thành góa phụ, hãy chú ý những lời của em.”

Chàng nhìn vào hai cái tên tiếp theo và rồi phàn nàn với nàng. “Warren là một gã công tử bột màu mè! Serangley là một kẻ chán chết. Em không thể tin được là chị lại nghĩ những gã này là người cầu hôn thích hợp cho bất cứ ai, chứ chưa nói tới là cho một người phụ nữ trẻ thông minh, nhạy cảm. ”

Trong mười phút, Stephen loại bỏ tất cả các cái tên trong danh sách với một tá những lí do nghe có vẻ rất hợp lí với chàng, nhưng chàng cũng bắt đầu có cảm giác bức bối vì cả nhóm người đang tụ tập xung quanh cái bàn lại đang cảm thấy việc từ chối lần lượt những người cầu hôn của chàng thật đáng buồn cười. Cái tên cuối cùng trong danh sách của Whitney làm đôi lông mày chàng nhăn lại và nụ cười của chàng biến mất.

“Roddy Carstairs!” chàng la lên trong sự phẫn nộ. “Em sẽ không vì bất cứ chuyện gì để cho Sherry ở gần một kẻ ngồi lê đôi mách nhỏ bé diêm dúa, tự cao tự đại, miệng lưỡi dó. Hẳn ta không bao giờ lấy được vợ là bởi vì hẳn không bao giờ tìm được người phụ nữ mà hẳn nghĩ là đáng giá với hẳn.”

“Roddy không hề nhỏ bé,” Whitney chỉ ra một cách rõ ràng, “mặc dù tôi sẽ thừa nhận anh ấy không hoàn toàn cao lớn, nhưng anh ấy là một người bạn tử mĩ của tôi.” Cắn môi để giấu nụ cười, cô tiếp, “Chú đang tử mĩ một cách tường tận quá đấy , Stephen ạ.”

“Em chỉ đang thực tế thôi!”

Bỏ cái danh sách đó, chàng với tới cái danh sách của Hugh Whitticomb, nhìn chăm chăm vào nó và quăng nó sang một bên. “Hình như ông và mẹ tôi có rất nhiều bạn bè chung thì phải.”

Chàng đứng dậy với một tiếng thở dài tức tối và bồn chồn đi lại vòng quanh phía trước bàn. Chàng dựa hông vào cạnh bàn, vòng tay trước ngực, và nhìn chăm chú anh trai mình với sự bức bối và hy vọng.

“Em thấy là anh đã không mang theo một cái danh sách, nhưng anh phải biết ai đó có thể phù hợp với cô ấy.”

“Vấn đề thực tế là, ” anh trai chàng đáp lại bằng một giọng nói đượm vẻ mỉa mai thích thú, “Anh đã đang nghĩ là nó kết thúc khi anh nghe chú loại trừ các ứng cử viên khác.”

“Và?”

“Và anh nhận thấy rằng anh biết người đó. Anh ta không có tất cả những tiêu chuẩn cao ngất của chú, nhưng anh đã không còn nghi ngờ gì nữa là anh ta là người đàn ông phù hợp với cô ấy. ”

“Cảm ơn Chúa! Anh ta là ai thế?”

” Là chú.”

Lời nói đó treo lơ lửng trong không khí trong khi Stephen đáp trả với một sự cay đắng lạ lùng và phi lí . ” Em không phải là một ứng cử viên ”.

” Tuyệt vời-” Tiếng kêu đầy thích thú của Nicholas DuVille lôi kéo ngay lập tức sự chú ý của tất cả mọi người khi anh ta lôi một mảnh giấy viết có chứa gia huy của gia đình ra khỏi túi. ” Trong trường hợp đó, tôi không muốn phí thời gian của mình để lập ra một cái danh sách. Tôi cho rằng, ” anh ta thêm vào khi Stephen chậm rãi buông tay ra và với tới tờ giấy, “vì tôi được mời tới đây hôm nay, tôi cũng sẽ phải mang theo một cái danh sách?”

” Anh thật tốt vì đã phải cùng tham gia vấn đề này, ” Stephen nói, tự hỏi tại sao chàng lại để sự ghen tị một cách lộ liễu với DuVille của anh trai mình tô vẽ thêm ấn tượng của chàng về người đàn ông này. Nicholas DuVille không chỉ là người đàn ông đẹp trai, có học thức, có giáo dục mà còn dí dỏm và dễ thương kinh khủng. Stephen mở danh sách và nhìn vào cái tên duy nhất được viết ngoặc ngoạc trên đó, rồi ngược đầu lên và chờ đợi Du Ville với đôi mắt nheo lại,

” Có phải đây là ý tưởng của anh về một trò đùa? ”

” Tôi không hi vọng anh thấy đó là một ý tưởng đáng cười, ” anh ta đáp lại một cách trôi chảy.

Không thể tin được là anh ta nghiêm túc, Stephen nhìn anh ta trong sự im lặng lạnh lùng, lần đầu tiên chú ý thấy có một sự cao ngạo làm điên tiết ở người đàn ông này, ở nụ cười của anh ta, và thậm chí ở cả cái cách mà anh ta ngồi trên ghế, đôi găng tay đi xe đung đưa lủng lẳng trên một tay. Nhận ra là không ai khác hiểu điều mà chàng đang nói tới, Stephen cố gắng giải thích rõ vấn đề và vẫn không thừa nhận sự toàn vẹn của DuVille.

” Anh nghiêm túc muốn được xem xét là một người cầu hôn Charise Lancaster? ”

” Tại sao không ? ” Nicki đáp lại, hiển nhiên thích thú với sự chững chạc của người đàn ông kia. ” Tôi không quá già, không quá thấp, tôi cũng chưa bao giờ bắn vào chân mình. Tôi không thích câu cá, tôi không có sự đam mê thái quá với săn bắn, và mặc dù có vài thói xấu, nhưng chưa có ai từng bảo tôi là diêm dúa, miệng lưỡi hay là một kẻ ngồi lê đôi mách cả. ”

... Nhưng tự cao tự đại, thì người ta có nói đấy! Stephen nghĩ với một tia chống đối khác. Và chán ngấy. Trong đầu chàng, chàng thấy gã người Pháp ngọt ngào đó ghì chặt Sherry với một cái ôm nồng nàn, mái tóc nàng đổ qua tay hắn ta như lửa sa tanh, và sự thù địch của chàng leo thang mãnh liệt. Tất cả sự ấm áp và ngây thơ của nàng, cái tinh thần bất trị, vui vẻ đó của nàng, sự dũng cảm và quan tâm của nàng sẽ thuộc về DuVille, kẻ sẽ ...

Cưới nàng.

Sự tức giận không thể giải thích được của Stephen đột nhiên chịu thua lẽ thường và sự nhận thức được là định mệnh đã đưa đến một giải pháp lý tưởng cho những vấn đề của chàng. DuVille thật là hoàn hảo. Thực tế, anh ta được xem như là một đám rất hời trong đám đông.

«Liệu tôi có được phép coi sự im lặng của anh là thay cho sự đồng ý?» DuVille hỏi, nhìn như thể anh ta biết hoàn toàn chắc chắn là Stephen không thể có bất kì sự phản đối nào với yêu cầu của anh ta.

Lấy lại cách cư xử của mình, nếu không nói là thái độ thân thiện đối với người đàn ông kia, Stephen gạt đầu và nói với một sự lễ phép quá cẩn trọng, «Chắc chắn. Anh nhận được lời chúc của tôi với tư cách là ..” Chàng định bắt đầu nói là người giám hộ và dừng lại bởi vì chàng không phải là người giám hộ hợp pháp của nàng.

«Với tư cách là vị hôn phu không tự nguyện của cô ấy?» Nicki đề nghị. ” người mong muốn được giảm bớt nghĩa vụ phải cưới cô ấy để anh ta có thể tiếp tục cuộc sống độc thân mà không còn cái gánh nặng khó chịu của một lương tâm tội lỗi về tình trạng không kết hôn của cô ấy.”

Whitney nhìn thấy quai hàm của Stephen siết chặt lại, và cô nhận ra một điểm xấu ánh lên trong đôi mắt hẹp màu xanh. Trong tâm trạng như vậy, cô biết là Stephen có thể và sẽ lột da sống Nicki, bất chấp thực tế anh ta là bạn của cô hay là một vị khách trong nhà chàng. Sự sợ hãi của cô được khẳng định lại khi Stephen buông hai tay ra và khuất phục Nicki bằng một cái nhìn khinh khỉnh và dò xét trượt một cách chậm rãi xuống toàn bộ người anh ta. Cô há miệng, chờ xem liệu Stephen có tức giận đến mức nào đó mắc bẫy của Nicki để phải nói rằng chàng sẽ cưới Sherry. Thay vào đó, Stephen thông báo bằng một giọng kéo dài sỉ nhục, “Tôi nghĩ chúng ta có thể bàn thảo về những khả năng của anh hay việc thiếu những khả năng đó xa

hơn một chút, DuVille. Trong việc loại bỏ một trong số những đối thủ khác, tôi tin là từ "kẻ phóng đảng" sẽ được đề cập tới –"

"Không, không phải thế" Whitney bật lên một cách quá liều lĩnh đến nỗi Stephen nhìn cô, và trong khi chàng tạm thời mất đà, cô nói một cách dữ dội, "Stephen, làm ơn đừng trút sự thất vọng của chú lên Nicki. Anh ấy chỉ muốn giúp đỡ."

Nàng nhanh chóng nhìn sang Nicki vẫn hoàn toàn đứng yên kể từ khoảnh khắc Stephen bắt đầu tràng đả kích của mình, và trông giống như anh ta đang chờ đợi một vụ mưu sát hơn là một cuộc hôn nhân. Người chồng đáng bức tức của cô đang ngồi đó và nhìn như thể anh đang thưởng thức tình huống khó chịu của hai người đàn ông, nhưng anh đáp lại sự thỉnh cầu im lặng của cô và xen vào, "Thực sự, Stephen, đó không phải là cách để chú đối xử với con rể tương lai của chú," anh nói tỉnh khô, dùng sự hài hước để xoa đi sự căng thẳng.

"Cái gì của em cơ?" Stephen hỏi với sự phẫn nộ.

Clayton trả lời với một nụ cười chế giễu toe toét, "Từ khi chú không chỉ hứa sẽ đưa ra một khoản hồi môn, mà còn là một khoản "đáng kể", tôi có thể nói nó đã đưa chú đứng vào vai trò người cha. Bây giờ, khi mà DuVille chỉ đơn giản là đề nghị để anh ta có thể trở thành người cầu hôn, không phải là người chồng, lời khuyên của tôi là hãy đợi để phản đối anh ta cho đến sau lễ cưới."

Sự vô lý của cái kịch bản đó không làm dịu được bên nào trong hai bên tham chiến, những người rõ ràng là đang bót căng thẳng, nhưng Whitney tỏ ra một cách không chắc chắn cho đến khi Stephen cuối cùng thì cũng đã chìa tay ra cho Nicki trong thiện chí hòa giải.

"Chào mừng anh tới gia đình," chàng nói một cách lạnh lùng.

"Cám ơn," Nicki nói, nghiêng người về phía trước và chấp nhận cái bắt tay. "Tôi có thể mong chờ khoản hồi môn là bao nhiêu vậy?" anh đùa.

"Bây giờ chúng ta phải vượt qua cái chướng ngại này," Stephen nói, bước lại tới bàn làm việc của chàng và ngồi xuống, "hãy đánh bại những vấn đề mà chúng ta dường như phải đối mặt khi chúng ta giới thiệu Sherry vào xã hội thượng lưu."

Whitney làm chàng ngạc nhiên bởi sự phản đối ngay lập tức. "Không cần làm vậy đâu. Nicki đã đề nghị được trở thành một người cầu hôn tương lai."

Stephen liếc một cái nhìn đàn áp về phía cô khi chàng rút mảnh giấy ghi chép từ trên bàn.

"Em muốn Sherry có nhiều người cầu hôn hơn để chọn lựa, điều đó có nghĩa là cô ấy sẽ không bị gạt bỏ khỏi xã hội thượng lưu. Em cũng muốn cô ấy phải đặt tình cảm vào ai đó vào lúc mà trí nhớ của cô ấy quay trở lại, nếu hoàn toàn có thể. Điều đó có thể giúp loại bỏ bất cứ sự đau buồn nào mà có cô ấy có thể cảm thấy khi cô biết được về cái chết của Burleton."

Sự phản đối của DuVille đến tiếp theo sau "Đó là sự hi vọng quá lớn trong một khoảng thời gian ngắn."

Stephen gạt bỏ điều đó bằng một cái lắc đầu. "Không phải trong trường hợp này. Cô ấy vừa mới biết Burleton. Anh ta đã không thể trở thành trung tâm vũ trụ của cô ấy trong một thời gian ngắn ở cùng cô ấy tại nước Mỹ."

Không ai có thể tranh cãi được lập luận đó, nhưng từ đó trở đi, mọi lo lắng về việc giới thiệu hiện thời của Sherry với xã hội thượng lưu trở thành những cuộc tranh cãi không có hồi kết. Stephen lắng nghe trong sự bức tức gia tăng khi mọi người đề nghị đến những cạm bẫy và những khó khăn, từ có thể cho đến vô lý, mà có thể sẽ gặp phải nếu như Sherry được giới thiệu với đám đông trong suốt mùa lễ hội.

24. Chương 24

Sau một giờ đồng hồ, khi mà sự mất kiên nhẫn cuối cùng cũng khiến Stephen bắt đầu gạt hết những sự phản đối của mọi người với kế hoạch của chàng sang một bên, Hugh Whitticomb đột ngột quyết định đưa ra ý kiến y khoa chuyên môn với tư cách là bác sĩ của Sherry. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể cho phép chuyện này,” ông ta nói cộc lốc.

“Ông có muốn làm sáng tỏ với tôi về lí do của ông không?” Stephen nói cẩn trọng khi vị bác sĩ hành động như thể vấn đề đã được giải quyết và chẳng còn gì để nói hết.

“Chắc chắn rồi. Lí luận của ngài là Giới thượng lưu sẽ bỏ qua sự thiếu hiểu biết về những qui tắc của chúng ta của Cô Lancaster bởi vì cô ấy là người Mỹ có thể đúng một phần. Tuy nhiên, Cô Lancaster đủ nhạy cảm để nhận ra ngay lập tức là cô ấy thiếu những kĩ năng xã giao cơ bản, và cô ấy chắc chắn sẽ trở thành người đả kích mình mạnh mẽ nhất. Điều đó sẽ làm tăng thêm sự căng thẳng cực kì mà cô ấy đang phải chịu, và tôi không cho phép chuyện đó xảy ra. Mùa Vũ hội sẽ bắt đầu vài ngày tới, và trong một thời gian ngắn như thế cô ấy không thể nào học được mọi thứ cần thiết để biết cách thực hiện một cuộc ra mắt hoàn chỉnh, cho dù cô ấy có thông minh thế nào đi nữa.”

“Thậm chí cả khi đó không phải là một cản trở,” Whitney nói thêm, “chúng ta vẫn không thể nào trang bị đủ quần áo cho cô ấy trong cả mùa Vũ hội với sự chuẩn bị gấp gáp như thế được. Cần phải gây áp lực rất lớn với Bà LaSalle, hoặc những nhà may có thể chấp nhận được khác, để họ bắt đầu may một tủ quần áo cho Cô Lancaster khi mà họ đã cực kì bận rộn làm việc với những khách hàng thường xuyên của họ.”

Lờ đi vấn đề đó trong một giây, Stephen hướng những lời nhận xét của chàng về phía Whitticomb. “Chúng ta không thể giữ cô ấy tránh xa khỏi tất cả mọi người. Điều đó sẽ không giúp cô ấy gạt bỏ những ứng cử viên tiềm năng, và thêm vào đó, mọi người sẽ bắt đầu bàn tán và thắc mắc tại sao chúng ta lại cảm thấy cần phải che giấu cô ấy. Quan trọng hơn là, bản thân Sherry sẽ bắt đầu tự hỏi điều đó, và tôi nghi ngờ cô ấy sẽ đi đến một kết luận là chúng ta cảm thấy xấu hổ vì cô ấy.”

“Tôi đã không suy xét đến chuyện ấy,” Whitticomb thừa nhận, trông ông ta thực sự buồn phiền vì khả năng đó.

“Tôi đề nghị chúng ta thỏa hiệp,” Stephen nói, tự hỏi tại sao tất cả những người khác dường như chỉ chăm chăm tìm ra khó khăn, thay vì giải pháp. “Chúng ta sẽ giữ sự xuất hiện ở bên ngoài của cô ấy ở mức tối thiểu. Chừng nào mà một trong chúng ta còn ở bên cạnh cô ấy ở bất cứ sự kiện nào cô ấy tham gia, chúng ta có thể che chắn cho cô khỏi những tràng câu hỏi.”

“Ngài không thể che chắn cho cô ấy hoàn toàn được,” Whitticomb cãi lại. “Ngài sẽ nói gì với mọi người về việc cô ấy là ai và làm thế nào mà cô ấy lại mất trí nhớ?”

“Chúng ta sẽ nói với họ sự thật, nhưng không đi quá sâu vào chi tiết. Chúng ta sẽ nói rằng cô ấy bị thương, và mặc dù tất cả chúng ta có thể đảm bảo cho nhân thân của cô ấy, cũng như dòng dõi và tính cách không thể bàn cãi của cô, cô ấy đơn giản là không thể trả lời câu hỏi trong một thời gian.”

“Ngài biết con người ta có thể trở nên tàn nhẫn thế nào! Tại sao ư, sự thiếu hiểu biết của cô ấy có thể bị nhầm lẫn là sự ngu dốt?”

“Ngu dốt?” Stephen chế giễu với một điệu cười khó nghe. “Đã bao lâu rồi kể từ khi ông đến một vũ hội ra mắt và cố gắng nói chuyện có đầu có đuôi với bất kì một cô bé nào lần đầu tiên ra mắt ở đó?” Không cần chờ câu trả lời, chàng nói, “Tôi vẫn còn nhớ lần cuối cùng tôi ở đó – một nửa trong số họ không thể diễn giải bất kì một đề tài nào ngoài một thời thượng và thời tiết. Phần còn lại thì chẳng thể làm gì ngoài đổ mắt và cười điệu. Sherry cực kì thông minh, và điều đó sẽ trở nên rõ ràng với bất kì ai có đủ trí tuệ để nhận ra sự thông minh ấy khi nó được đặt ngay trước mặt họ.”

“Tôi không nghĩ sẽ có ai thấy cô ấy ngu ngốc,” Whitney chậm rãi chen vào. “Đúng hơn là họ sẽ nghĩ cô ấy cực kì bí ẩn, đặc biệt là với những chàng trai trẻ.”

“Vậy thì quyết định như thế đi,” Stephen nói với sự quả quyết không lay chuyển được có nghĩa những tranh cãi khác là vô ích. “Whitney, chị và Mẹ hãy sắp xếp để cô ấy được phục trang phù hợp. Chúng ta sẽ giới thiệu cô ấy với Giới thượng lưu dưới sự bảo hộ của gia đình ta, và rồi phải đảm bảo là ít nhất một trong

chúng ta luôn luôn đi cùng cô ấy. Hãy bắt đầu bằng việc đưa cô ấy tới nhà hát opera, nơi cô ấy có thể được nhìn thấy nhưng không dễ dàng tiếp cận. Sau đó, một chương trình hòa nhạc, và vài tiệc trà. Bề ngoài của cô ấy khác thường đến nỗi chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý đáng kể, và khi cô ấy không lập tức xuất hiện ở tất cả các biểu khiêu vũ, sự bí hiểm bao quanh cô ấy sẽ tăng lên, và như Whitney đã chỉ ra, đó thực sự là một lợi thế của chúng ta.” Cảm thấy hài lòng vì tất cả các vấn đề quan trọng đã được giải quyết, Stephen nhìn quanh và nói, “Còn ai có bất kì vấn đề gì khác cần bàn bạc không?”

“Còn một chuyện,” mẹ chàng hết sức nhấn mạnh nói. “Cô ấy không thể ở với con dưới cùng một mái nhà thêm một đêm nữa. Nếu người ta biết là cô ấy đã ở trong ngôi nhà này một mình và không được đi kèm, chúng ta sẽ không thể làm hay nói gì để cứu vãn được danh tiếng hay mang lại cho cô ấy một cuộc hôn nhân thích hợp. Những lời đồn thổi của đám gia nhân còn chưa lan rộng thì đúng là một kì tích.”

“Đám gia nhân mền mọ cô ấy. Họ sẽ không nói một lời làm tổn hại đến cô ấy.”

“Cho dù là như vậy, họ chắc chắn sẽ nói chuyện với những gia nhân khác mà không hề có ý định làm hại cô ấy. Cho đến khi mà những lời nói của họ được rêu rao trong thành phố, cô ấy đã trở thành nhân tình của con rồi, và chúng ta không thể mạo hiểm với loại tin đồn như thế.”

“Con nghĩ Clayton và con có thể mời cô ấy đến ở cùng chúng con,” Whitney miễn cưỡng nói khi Stephen dường như đang chờ cô đề nghị, nhưng cô không hề hài lòng với cách này. Cô không muốn mang Sherry đi khỏi tầm ảnh hưởng tức thời của Stephen. Một khi vòng quay của những hoạt động xã hội bắt đầu với những người phải lòng bao quanh họ, Stephen có thể không chạm trán nàng trong nhiều ngày, hoặc là mỗi lần chỉ gặp vài phút.

“Tốt,” Stephen đồng ý với sự thỏa mãn khó chịu. “Cô ấy sẽ ở với anh chị.”

Hugh Whitticomb gỡ cặp kính của mình ra và bắt đầu lau mắt kính bằng chiếc khăn tay của ông ta. “Tôi e là tôi không đồng ý kế hoạch ấy.”

Stephen thực hiện một nỗ lực phi thường như Hec-quin để kiểm soát sự mất bình tĩnh của chàng với vị bác sĩ bướng bình. “Ý ông là gì?”

“Ý tôi là tôi không thể cho phép cô ấy được chuyển đến một môi trường xa lạ với những người mà cô ấy không quen biết.” Khi hai hàng lông mày của Stephen nhíu lại với nhau và chàng mở miệng định cãi lại, Hugh Whitticomb nhìn quanh nhóm người, giọng nói của ông vang lên cảnh cáo. “Cô Lancaster tin rằng cô ấy đã được đính hôn với Stephen và rằng ngài quan tâm sâu sắc tới cô ấy. Ngài là người túc trực bên giường bệnh khi cô ấy lang thang tới ranh giới cái chết, và ngài là người duy nhất mà cô ấy dựa vào.”

“Tôi sẽ giải thích với cô ấy về những rắc rối về mặt xã hội nếu cô ấy tiếp tục ở lại đây,” Stephen mạnh mẽ nói. “Cô ấy sẽ hiểu rằng điều đó đơn giản là không đúng đắn.”

“Cô ấy chẳng có lấy một chút xúu khái niệm nào về tầm quan trọng của hành vi đúng đắn, Stephen,” Whitticomb cãi lại một cách trơn tru. “Nếu có, cô ấy đã không đứng ở đây trong một cái áo choàng màu xanh oải hương vào cái đêm mà tôi tới thăm cô ấy.”

“Stephen!” mẹ chàng kêu lên.

“Cô ấy mặc kín hoàn toàn,” chàng nói với một cái nhún vai thô bạo. “Và đó là tất cả những gì cô ấy có để mặc.”

Nicki DuVille tham gia vào cuộc tranh luận. “Cô ấy không thể ở đây mà không có người đi kèm. Tôi không cho phép điều đó.”

“Anh chẳng có quyền gì mà nói cả,” Stephen phản ứng.

“Tôi nghĩ là có. Tôi không cho phép nhân cách của người vợ tương lai của tôi bị bôi bẩn. Tôi cũng có một gia đình phải chấp nhận cô ấy nữa.”

Dựa vào lưng ghế của chàng, Stephen nắm chặt hai bàn tay và nhìn anh ta với sự căm ghét không che giấu trong vòng vài giây trước khi chàng nói với giọng cũng lạnh lùng như ánh mắt chàng, “Tôi không nhớ có nghe thấy anh thực sự cầu hôn cô ấy bao giờ, DuVille.”

Nicki nhướn một bên lông mày thách thức. “Anh có muốn nghe tôi nói ngay bây giờ không?”

“Tôi đã nói là tôi muốn cô ấy được lựa chọn người theo đuổi,” chàng nói bằng giọng báo điềm gở. Stephen tự hỏi anh trai chàng làm thế nào mà có thể giữ được bình tĩnh khi có một tên con hoang kiêu ngạo cứ lớn vồn trong vòng vài mét quanh vợ anh ấy. “Vào lúc này, anh chẳng là gì khác ngoài một đối thủ trong cuộc tranh giành cô ấy. Nếu anh còn muốn duy trì tình trạng ấy thêm sáu mươi giây nữa, tôi đề nghị -”

“Ta có thể ở đây với Cô Lancaster,” bà Công tước quả phụ tuyệt vọng chen vào.

Hai người đàn ông miễn cưỡng kết thúc cuộc đấu mắt của họ và nhìn về phía Hugh Whitticomb chờ quyết định. Thay vì đáp lại ngay lập tức, Hugh bắt đầu lau bên mắt kính kia của ông ta trong khi xem xét tác động tiêu cực mà sự hiện diện của bà góa phụ chắc chắn sẽ gây nên cho mối tình chớm nở. Là một người phụ nữ quý phái, oai vệ ở tuổi gần sáu mươi, bà quá sắc sảo để cho phép một bầu không khí ấm cúng mà Hugh muốn duy trì giữa Stephen và Sherry Lancaster. Hơn nữa, chắc chắn bà sẽ làm Sherry sợ hãi, bất kể bà cố gắng đến thế nào để làm điều ngược lại. Nhanh chóng xem xét lời phản đối thuyết phục nhất chống lại giải pháp của bà, ông nói, “Vì lợi ích của chính bà, Nữ công tước, tôi không nghĩ bà nên đặt mình vào trách nhiệm của một người đi kèm suốt ngày đêm. Tôi không muốn chứng kiến chuyện năm ngoái tái diễn.”

“Nhưng ông đã nói nó không nghiêm trọng, Hugh,” bà phản đối.

“Tôi vẫn giữ nguyên ý kiến đó.”

“Ông ấy nói đúng đấy, thưa Mẹ.” Cảm thấy chàng đã chất gánh nặng quá đáng lên gia đình mình với những vấn đề của mình, Stephen tán thành lời đề nghị và nói thêm, “chúng ta cần tìm ai đó có thể ở với cô ấy suốt ngày, một người đi kèm có nhân cách và tiếng tăm không chê vào đâu được, người có thể đóng vai trò bạn đồng hành của các tiểu thư.”

“Có Lucinda Throckmorton-Jones,” bà góa công tước nói sau một giây suy nghĩ. “Không ai dám nghi ngờ sự được thừa nhận và nhân cách của bất kỳ một tiểu thư trẻ tuổi nào trong vòng quần hạt của bà ấy.”

“Chúa ơi, không được!” Hugh kêu lên, mạnh mẽ đến mức mọi người đều quay vào ông ta. “Cái con rỗng với khuôn mặt hiếu chiến ấy có thể là sự lựa chọn làm người kèm cặp cho một vài gia đình tốt nhất của chúng ta, nhưng bà ta sẽ khiến Cô Lancaster phải trở lại giường bệnh mất! Bà ta đã không chịu tránh xa khỏi khuỷu tay tôi trong khi tôi bôi thuốc mỡ vào ngón tay cái bị bong của một trong những cô gái bà ta phụ trách. Hành động cứ như thể nghi ngờ tôi có ý định quyến rũ cô nhóc ngốc nghếch đó không bằng.”

“Chà, vậy ông gợi ý người nào?” Stephen quát lên, mất hết bình tĩnh với ông bác sĩ bướng bỉnh, chẳng chút hữu ích gì.

“Để việc đó cho tôi,” Hugh làm chàng ngạc nhiên khi nói. “Tôi biết chính xác người chúng ta cần, nếu sức khỏe của bà ấy cho phép. Bà ấy hơi cô độc, và cảm thấy vô dụng trong những ngày này.”

Bà góa công tước nhìn ông thích thú. “Ý ông nói đến ai?”

Thay vì mạo hiểm để cho người phụ nữ sắc sảo này ngay lập tức phủ quyết sự lựa chọn của ông, Hugh quyết định tự giải quyết vấn đề và đẩy họ vào thế sự đã rồi. “Hãy để tôi suy nghĩ thêm một chút nữa, trước khi giới hạn sự lựa chọn xuống còn chỉ một người. Tôi có thể mang bà ấy đến đây vào ngày mai. Một đêm nữa ở dưới mái nhà của Stephen sẽ chẳng thể làm hại Sherry nhiều hơn hiện nay được đâu.”

Họ ngừng lời khi Colfax gõ cửa và nói rằng Cô Lancaster vừa trở về trên chiếc xe ngựa.

“Tôi nghĩ đã nói hết mọi chuyện.” Stephen đứng lên, tổng kết cuộc họp mặt.

“Mọi chuyện, trừ hai chi tiết nhỏ,” Clayton chỉ ra. “Chú định làm thế nào để giành được sự hợp tác của vị hôn thê của chú trong cái mưu đồ tìm cho cô ấy một người chồng khác mà không làm cô ấy đau khổ và bị sỉ nhục? Và chú định làm gì khi cô ấy kể với ai đó rằng cô ấy đã được đính hôn với chú? Họ sẽ cười vào mũi cô ấy ở khắp London?”

Stephen mở miệng định nói lại một lần nữa rằng chàng không phải là vị hôn phu của nàng, nhưng chàng buông xuôi. Thay vào đó chàng nói, “em sẽ giải quyết chuyện đó tối nay hoặc là ngày mai.”

“Hãy khéo léo,” Hugh cảnh cáo. “Đừng làm cô ấy buồn.”

Whitney đứng dậy, đi nắm tay của cô vào. “Tôi nghĩ tốt hơn là tôi nên tự mình đến gặp Bà LaSalle ngay. Thuyết phục bà ấy bỏ tất cả mọi việc và đến đây chuẩn bị một tủ quần áo bây giờ, trong khi Mùa Vũ hội sắp sửa vào guồng, sẽ đòi hỏi một điều kì diệu đấy.”

“Nó sẽ đòi hỏi một số vàng đáng kể của Stephen, chứ không phải một điều kì diệu,” chồng cô nói với một tiếng cười khúc khích. “Ta sẽ đưa nàng đến cửa hàng LaSalle trên đường đến câu lạc bộ White.”

“White ở hướng ngược lại, Claymore,” Nicki chỉ ra. “Nếu anh cho phép tôi hộ tống vợ anh tới chỗ bà thợ may, có lẽ dọc đường đi cô ấy sẽ gợi ý cho tôi cách tốt nhất để chiếm được lòng tin của Cô Lancaster.”

Chẳng có lí do hợp lí nào để từ chối, Clayton gật đầu cộc lốc, và DuVille đưa tay ra cho Whitney, cô vừa dừng lại để đặt một nụ hôn lên má Clayton. Khi nhóm bốn người đã rời đi, cả hai nhem nhìn cái lưng đang đi ra của DuVille với vẻ mặt cau có giống nhau.

Stephen bắt đầu hỏi, “Cứ bao lâu thì anh lại muốn đâm gậy rằng DuVille?”

“Không thường xuyên như tôi đang nghĩ là chú sẽ muốn đâu,” Clayton thờ ơ nói.

*

“Anh nghĩ sao, Nicki?” Whitney hỏi sau khi liếc nhìn phía sau để chắc chắn là quản gia của Stephen đã đóng cửa và không nghe lóm nơi cửa ra vào.

Anh ném cho cô một nụ cười nửa miệng khi vẫy tay gọi cỗ xe của mình. “Tôi nghĩ, vào lúc này, chồng em và em chồng em đang thèm bất kì một cái cơ gì đó để hút máu tôi.”

Whitney che giấu tiếng cười khi một người hầu chạy về phía trước để kéo những bậc thang ra, và cô trèo vào trong xe. “Em nghĩ Stephen háo hức hơn.”

“Một ý nghĩ đáng ngại,” anh nói, mỉm cười, “bởi vì anh ta là người nóng tính hơn và có tiếng là một tay bắn súng cự phách.”

Cô trở nên nghiêm trang. “Nicki, chồng em đã nói rất cụ thể ở trong kia về chuyện chúng ta không được can thiệp. Em tưởng anh đã hiểu lời cảnh báo mà em cố gắng đưa ra cho anh để quên hết việc tự nguyện làm người theo đuổi Cô Lancaster đi. Anh sẽ phải rút lui khỏi cuộc đua ngay từ đầu. Clayton hiếm khi cấm đoán em làm điều gì, và em sẽ không thách thức anh ấy khi anh ấy đã nói không.”

“Em không thách thức anh ta, cô em. Mà là tôi. Hơn nữa, anh ta chỉ nói rằng “gia đình” không được can thiệp. Tôi không phải là một phần trong gia đình em, điều mà tôi sẽ hối tiếc suốt đời.”

Anh cười để giảm bớt sự long trọng trong câu nói ấy, và Whitney hiểu là anh chỉ đang trêu đùa.

“Nicki –”

“Sao, em yêu?”

“Đừng có gọi em thế.”

“Vâng, thưa Nữ công tước?” anh trêu.

“Anh có nhớ em đã ngây thơ một cách ngu ngốc và vụng về như thế nào khi anh quyết định giúp “giới thiệu” em với Giới thượng lưu bằng cách tham dự buổi ra mắt của em và dành sự chú ý đặc biệt cho em không?”

“Em đã không bao giờ vụng về, cô em. Em ngây thơ một cách mới mẻ và không biết sợ là gì.”

“Charise Lancaster,” cô khấn khoản, “cũng thiếu kinh nghiệm như em vậy. Còn hơn thế. Đừng để cô ấy làm tưởng sự chú ý của anh là lòng nhiệt thành thật sự. Ý em là, đừng để cô ấy quan tâm đến anh nhiều quá. Em không thể chịu được nếu chúng ta phải chịu trách nhiệm trong việc làm tổn thương cô ấy hơn cả bây giờ.”

Nicki duỗi đôi chân dài của anh ra phía trước, nhìn vào chúng suy tư trong một thoáng, rồi anh nghiêng mặt cười với cô. “Khi tôi tham dự vào buổi ra mắt của em, tôi nhớ đã cảnh báo em rằng em không được làm lẫn giữa một lời tán tỉnh vô hại với điều gì đó có ý nghĩa hơn. Tôi đã làm thế để em không bị tổn thương. Em có nhớ chuyện đó không?”

“Vâng.”

“Và cuối cùng, chính em là người đã từ chối tôi.”

“Sau đó anh đã xoa dịu ‘trái tim tan vỡ’ của anh với một chuỗi dài các quý cô tự nguyện mà.”

Anh không chối chuyện đó, nhưng lại nói, “Charise Lancaster nhắc tôi nhớ đến em từ giây phút đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy. Tôi không thể nói tại sao tôi lại nghĩ cô ấy rất khác thường, hay cô ấy giống em đến thế nào, nhưng tôi đang trông chờ được khám phá ra chuyện đó.”

“Em muốn cô ấy cho Stephen, Nicki. Cô ấy là người dành cho chú ấy. Em biết Bác sĩ Whitticomb cũng nghĩ như em. Tất cả những gì anh cần làm là chú ý tới cô ấy vừa đủ để khiến Stephen ghen tuông một chút –”

“Tôi nghĩ tôi có thể giải quyết chuyện đó mà chẳng cần cố gắng chút nào,” anh cười khúc khích.

” – để cho Stephen phải xem lại cô ấy đáng khao khát thế nào và chú ấy có nguy cơ đánh mất cô ấy vào tay người khác.”

“Nếu ý em muốn tuân thủ lệnh không can thiệp của chồng em, tôi e là em phải để phần hành động cho tôi. Đồng ý không?”

“Đồng ý.”

25. Chương 25

Được một người hầu mời tới phòng làm việc của bá tước, Sherry chào buổi sáng một cách vui vẻ với những người hầu mà nàng đi qua ở hành lang tầng trên, dừng lại trước một cái gương mạ vàng để chắc chắn là tóc nàng đã gọn gàng, rồi nàng vuốt thẳng lại vạt áo của chiếc váy màu vàng chanh mới và xuất hiện trước mặt Hodgkin đang ở vị trí trước những cánh cửa phòng mở toang để theo dõi và quan sát khi những người hầu bôi sáp ong lên những chiếc bàn trang nhả và đánh bóng những cái giá nền bằng bạc.

“Chào buổi sáng, Hodgkin. Hôm nay trông ông cực kì tuyệt đấy. Đây là bộ quần áo mới đúng không?”

“Vâng, thưa tiểu thư. Cảm ơn tiểu thư,” Hodgkin nói, cố gắng không thành công để che dấu sự hài lòng của ông với phát hiện là nàng cũng chú ý thấy là ông trông tuyệt như thế nào trong bộ cánh mới mà ông được nhận hai lần trong một năm như một phần trong công việc. Thẳng lưng tới góc độ cứng nhất, ông giải bày, “Nó được đưa tới vào hôm qua, trực tiếp từ nhà may.”

“Tôi cũng có một chiếc váy mới” nàng cũng đáp lại.

Stephen đã thấy âm thanh giọng nói của nàng và bây giờ đang nhìn nàng nâng vạt váy lên và xoay tròn để biểu diễn cho người trợ lý quản gia.

“Nó không đáng yêu sao?” chàng nghe thấy nàng hỏi.

Cảnh tượng đó thật quá duyên dáng một cách tự nhiên đến nỗi Stephen mỉm cười và trả lời trước khi người trợ lý quản gia có thể.

“Rất đáng yêu,” chàng đáp, việc đó khiến cho Hodgkin giật mình lo lắng và Sherry thả cái vạt váy xuống, nhưng nàng mỉm cười thật quyến rũ khi nàng bước về phía bàn làm việc của chàng, hông nàng đung đưa một cách duyên dáng. Tất cả những người phụ nữ mà Stephen quen biết đều được dạy một cách chính xác làm thế nào để đi lại và làm thế nào để tạo dáng, vì thế họ di chuyển với một sự chính xác được luyện tập của một đội quân. Sherry có một sự duyên dáng không cần phải cố gắng ở bản thân nàng, như thể đi lại là một cái gì đó cần phải là – một hành động nữ tính đặc biệt, tự nhiên.

“Chào buổi sáng”, nàng nói. Chỉ tay tới cái chồng tài liệu và thư từ trên bàn làm việc của chàng, nàng thêm vào, “Em hi vọng là em đã không làm phiền ngài. Em nghĩ là ngài muốn gặp em ngay lập tức- ”

“Nàng không làm phiền gì cả,” Stephen khẳng định với nàng. “Thực tế là ta đã bảo thư kí đi ra để chúng ta có thể ở riêng với nhau. Nào hãy ngồi xuống đi.”

Nhìn Hodgkin, chàng lắc đầu về phía cánh cửa như một mệnh lệnh ngầm là tất cả chúng đều phải được đóng lại. Khi những cái cánh cửa dài bằng gỗ sồi được đóng lại một cách im lặng, Sherry xếp các vật vấy xung quanh nàng. Stephen chú ý thấy là nàng để ý rất cẩn thận cái váy mới của mình, vuốt tay lên các nếp gấp và nhìn xuống chân để chắc chắn là mép váy không nằm dưới những ngón chân trong đôi dép đi trong nhà của nàng. Hải lòng là mọi thứ đã được chỉnh tề theo qui tắc thích hợp, nàng nhìn chàng mong đợi, đôi mắt nàng tò mò. Và tin tưởng.

Nàng tin tưởng chàng hoàn toàn, Stephen nhận ra điều đó, và ngược lại chàng đang chuẩn bị lừa dối sự tin tưởng đó bằng việc điều khiển nàng. Khi sự im lặng kéo dài đến mức lúng túng, chàng nhận ra là chàng sợ hãi cái thời điểm này hơn là chàng đã tưởng – đủ để hoãn nó lại vào tối hôm qua để họ có thể cùng dùng bữa tối với nhau. Tuy nhiên, chẳng có lí do gì để có thể trì hoãn thêm một phút nào nữa. Và bây giờ, đó chính xác là những gì chàng thấy mình đang làm.

Chàng tìm kiếm nhanh chóng một chủ đề nhưng lại không có khả năng để tạo ra nó, và phải lấp đầy cái khoảng im lặng đầy mong đợi với một ý tưởng đầu tiên đến trong đầu, “Nàng đã có một buổi sáng để chịu chứ?”

“Có lẽ là hơi sớm để trả lời,” nàng trả lời khoan thai, nhưng đôi mắt nàng ánh lên một nụ cười. “Chúng ta vừa ăn sáng xong chỉ mới một tiếng trước.”

“Mới chỉ có một tiếng thôi à? Nó có vẻ là lâu hơn thế,” Stephen nói một cách ngốc nghếch, cảm thấy lúng túng và cảm giác không thoải mái như một chàng trai trẻ thiếu kinh nghiệm lần đầu tiên một mình với một người phụ nữ. “VẬY, nàng đã làm gì sau đó?” chàng kiên nhẫn hỏi.

“Em đang ở trong thư viện tìm kiếm vài thứ để đọc khi ngài cho gọi em.”

“Nàng không có ý nói là nàng đã đọc hết tất cả những tạp chí mà ta đã đưa qua cho nàng đấy chứ ! Cái chồng đó phải cao tới eo của ta.”

Nàng cắn môi và gửi cho chàng một cái nhìn vui vẻ. “Ngài đã thực sự đọc bất kì một cuốn nào trong số đó chưa?”

“Chưa, tại sao vậy ?”

“Em không nghĩ là ngài sẽ thấy nó có tính giáo dục.”

Stephen chẳng biết gì về những cuốn tạp chí của phụ nữ, ngoại trừ việc phụ nữ đọc chúng một cách trung thành, nhưng trong cố gắng để tiếp tục cuộc đối thoại, chàng lịch sự hỏi tên của những cuốn tạp chí mà nàng nhận được.

“Ồ, có một cuốn có một cái tên rất dài. Nếu như em nhớ chính xác, thì nó tên là, Bảo tàng hàng tháng của các quý bà, hay là Nơi tiêu khiển tao nhã và Chỉ dẫn: trở thành nơi tụ hội của những xu hướng theo thị hiếu, Chỉ dẫn trí tuệ hay là Đề cao tính cách Anh tốt đẹp.”

“Tất cả chúng trong một tờ tạp chí sao?” Stephen trêu ghẹo. “Đó đúng là một công việc đầy hoài bão.”

“Đó là thứ mà em nghĩ, cho đến khi em xem hết các bài báo. Ngài có muốn biết một trong số chúng nói về chuyện gì không ?”

“Dựa vào vẻ mặt nàng, ta e là phải đánh liều đưa ra một lời phỏng đoán,” chàng nói và cười khúc khích.

“Nó viết về phần má hồng,” nàng đáp.

“Cái gì?”

“Bài báo viết về cách đánh phấn hồng trên má. Nó hoàn toàn đáng chú ý. Liệu ngài có cho rằng nó rơi vào chủ đề về “Chỉ dẫn trí tuệ” hay là về “Đề cao tính cách””, nàng hỏi với một vẻ nghiêm trang giả bộ khi vai Stephen rung lên vì không kiềm chế được điệu cười vì câu chuyện đùa của nàng.

“Tuy nhiên, một vài tạp chí khác lại thực sự có những bài báo xa hơn là sự ngằm hiểu. Ví dụ như ở một tờ báo tên là Cuộc bình chọn hoa khôi, hay là Cung điện của người đẹp và Tạp chí Hợp thời trang đặc biệt dành cho các quý bà, có một bài viết có tính cung cấp thông tin để một quý bà giữ vạt váy của mình đúng cách nhất khi cúi chào. Em thấy rất say mê! Em chưa bao giờ nhận ra là thật dễ ư hơn khi chỉ sử dụng ngón tay cái và ngón trỏ của mỗi bàn tay để kéo vạt váy, thay vì tất cả những ngón tay mà Chúa đã ban cho chúng ta. Ngài biết không, sự hoàn hảo thanh nhã là một điều lí tưởng mà tất cả phụ nữ đều mong ước.”

“Đó là lý thuyết của nàng hay là của tạp chí đó?” Stephen hỏi với một điệu cười toe toét.

Nàng gửi cho chàng một cái nhìn nghiêng, vui vẻ là một điều kì diệu của tính hài hước không biết sợ.” Ngài nghĩ thế nào?”

Stephen nghĩ chàng thích nhận lấy tính hài hước không biết sợ của nàng còn hơn là sự hoàn hảo tao nhã hàng ngày trong cuộc sống của chàng. “Ta nghĩ, chúng ta nên vứt những thứ vô bổ ấy ra khỏi phòng ngủ của nàng.”

“Ồ, không, ngài không phải làm vậy đâu. Thực sự là ngài không phải làm vậy. Em đọc những bài báo đó hàng tối trên giường.”

“Nàng làm thế à?” Stephen hỏi bởi vì nàng trông hoàn toàn nghiêm túc.

“Ồ, vâng! Em đọc 1 trang và gật gù ngay lập tức. Nó thậm chí còn có tác dụng hơn nhiều so với một viên thuốc ngủ.”

Stephen kéo cái nhìn ra khỏi khuôn mặt mê li của nàng và quan sát nàng hất tóc ra sau khỏi trán và lắc một cách thiếu kiên nhẫn để hất tấm màn bằng những lọn tóc xoắn màu đồng trượt khỏi vai. Chàng thích nó nằm ở đó, phủ một cách tự nhiên lên ngực phải của nàng. Bực bội với những chiều hướng suy nghĩ không thể của mình, Stephen nói một cách đột ngột, “ Nếu chúng ta loại bỏ phần má hồng và sự cúi chào, thì điều gì khiến nàng thấy quan tâm?”

Chàng, Sherry nghĩ. Em quan tâm đến chàng. Em quan tâm đến việc tại sao chàng lại có vẻ khó chịu lúc này đây. Em quan tâm đến việc tại sao có những lúc chàng mỉm cười với em như thể chàng chỉ nhìn thấy mình em và em là tất cả. Em quan tâm đến việc tại sao có những khi em cảm nhận được rằng chàng không hề muốn gặp em một chút nào, thậm chí khi em đang đứng trước mặt chàng. Em quan tâm đến những thứ quan trọng với chàng bởi vì em rất muốn trở thành một người quan trọng với chàng. Em quan tâm đến những chuyện đã qua. Những chuyện đã qua của chàng. Những chuyện đã qua của em.

“Lịch sử! Em thích lịch sử,” nàng đáp một cách rạng rỡ sau một lúc dừng lại.

“Nàng còn thích gì nữa?”

Bởi vì nàng không thể nói ra từ trí nhớ, nàng đáp lại chàng bằng một câu trả lời đến trong suy nghĩ. “Em nghĩ, em rất thích những con ngựa.”

“Tại sao nàng nói vậy?”

“Hôm qua, khi người đánh xe của ngài chở em đi qua công viên em nhìn thấy những quý bà cưỡi ngựa, và em đã thấy .. hạnh phúc. Háo hức. Em nghĩ em phải biết cưỡi ngựa.”

“Trong trường hợp đó, chúng ta sẽ phải tìm cho nàng một con ngựa phù hợp và sẽ thử. Ta sẽ gửi lời nhắn tới nhà Tattersall và sẽ bảo ai đó tới đó để chọn cho nàng một con ngựa cái nhỏ bé dễ thương và duyên dáng.”

“Nhà Tattersall?”

“Đó là một nhà bán đấu giá.”

“Em có thể đi cùng và xem được không ?”

“Không, để khỏi gây ra một sự ồn ào.” Nàng gửi cho chàng một cái nhìn hoảng hốt và chàng mỉm cười. “Phụ nữ không được phép vào nhà Tatt.”

“Ồ, em biết rồi. Thực sự, em muốn là ngài đừng tiêu phí quá nhiều tiền vào một con ngựa. Có thể là em chẳng biết cưỡi ngựa một chút nào cả. Em có thể dùng một trong những con ngựa của ngài trước tiên, để thử có được không? Em có thể hỏi người đánh xe của ngài.”

“Thậm chí là đừng xem xét tới việc đó,” Stephen cảnh báo một cách gay gắt, “Ta không có bất kì một con ngựa nào phù hợp với nàng hay với bất kì người phụ nữ nào để cưỡi, bất kể là nàng có thể có khả năng như thế nào đi chăng nữa. Những con vật của ta không phải là loại e lệ dạo chơi trong công viên.”

“Em không nghĩ đó là những gì em tưởng tượng ngày hôm qua. Em đã cảm thấy giống như là em đã muốn phi nước đại và cảm thấy gió trên mặt mình.”

“Không phi nước đại,” chàng ra lệnh. Bất kể là nàng đã cưỡi ngựa bao nhiêu lần, nàng không phải là cô bé nhà quê da bọc xương, nàng yếu ớt và mỏng manh, không có sức mạnh để có thể phi nước đại mạnh mẽ. Khi nàng trông bối rối và nổi loạn, chàng giải thích một cách cộc cằn, “Ta không muốn mang nàng về nhà trong tình trạng bất tỉnh lần thứ hai.”

Chàng dẫn lại cơn rùng mình bởi kí ức về cái thân thể ẻo lả của nàng trong tay chàng, và nó nhắc chàng nhớ tới một tai nạn khác ... một thân thể ẻo lả khác thuộc về một nam tước trẻ tuổi với cuộc đời phía trước và một cô gái xinh đẹp muốn kết hôn cùng anh ta. Sự hồi tưởng đó xua đi mọi mong muốn trì hoãn đi vào vấn đề thực sự của cuộc viếng thăm của họ. Ngả người dựa vào ghế, Stephen gửi cho nàng một nụ cười mà chàng hi vọng là nó ấm áp, say mê và đặt kế hoạch của chàng vào tương lai của nàng để thực hiện.

“Ta vui mừng thông báo với nàng là chị dâu của ta đã thuyết phục được thợ may thời trang nhất ở London từ bỏ cửa hàng của bà ta trong khoảng thời gian bận bịu nhất để tới đây, với những cô thợ may ở thủ đô, để thiết kế cho nàng một tủ quần áo để mặc trong suốt các hoạt động của mùa lễ hội.”

Thay vì vui sướng, đôi lông mày nàng nhăn lại một chút với cái tin này.

“Chắc chắn là điều đó không làm nàng hài lòng?”

“Không, tất nhiên là không rồi. Nhưng ngài biết đấy, em không cần thêm bất kì bộ váy nào nữa. Em vẫn có hai cái mà em vẫn chưa mặc tới.” Nàng có tất cả là năm cái váy ban ngày bình thường và nàng thực sự tin rằng đó đã là một tủ quần áo. Stephen nghĩ rằng cha nàng phải là một kẻ keo kiệt ích kỉ.

“Nàng sẽ cần thêm nhiều thứ khác nữa, bên cạnh những món đồ ít ỏi này.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Mùa lễ hội của London đòi hỏi một tủ quần áo lớn,” chàng nói lơ đãng. “Ta cũng muốn nói với nàng là Bác sĩ Whitticomb sẽ tới vào buổi chiều nay với một người quen của ông ấy, một quý bà lớn tuổi mà theo thư của ông, ta hiểu là bà ta rất mong muốn và có đủ khả năng để trở thành một người đi kèm có thể chấp nhận được cho nàng.”

Điều đó làm nàng ngay lập tức bật ra tiếng cười khúc khích. “Em không cần một sự bầu bạn với các quý bà.” Nàng cười lớn. “Em là một –” dạ dày của Sherry đánh tung lên và những từ ngữ chột dừng lại. Sự suy nghĩ đẩy chúng tan biến vào hư không.

“Nàng là gì?” Stephen thúc giục, quan sát nàng thật gần và nhận thấy sự bối rối của nàng.

“Em –” nàng với tới những từ ngữ, một lời giải thích, nhưng chúng lảng tránh nàng, lẩn xa hơn sự tóm bắt của tâm trí nàng. “Em - không biết.”

Mong muốn được kết thúc phần khó chịu của cuộc tranh luận, Stephen gạt nó sang một bên. “Đừng quá lo lắng về nó. Mọi thứ sẽ trở lại với nàng đúng lúc. Bây giờ, có một vài thứ khác ta muốn bàn thảo với nàng ...”

Khi chàng ngáp ngừng nàng ngược đôi mắt to màu bạc về phía chàng và mỉm cười để chắc chắn với chàng là nàng cảm thấy khá tốt để có thể tiếp tục.

“Ngài đã chuẩn bị nói chuyện gì vậy?”

“Ta đang chuẩn bị nói là ta đã quyết định cùng với sự đồng ý của gia đình.”

Sau khi đã đóng lại con đường thoái lui duy nhất của nàng bằng cách báo với nàng rằng gia đình chàng cũng đồng tình với chàng, Stephen trình bày với nàng với một kết luận được nói lên hết sức cẩn thận: “Ta muốn nàng có cơ hội được tham gia mùa lễ hội, và chú ý tới những người đàn ông khác, trước khi chúng ta thông báo việc đính hôn.”

Sherry cảm thấy như chàng vừa tát nàng. Nàng không muốn chú ý tới những người đàn ông xa lạ, và nàng không thể tưởng tượng được là tại sao chàng lại muốn như vậy. Nàng nói với giọng vững vàng “Liệu em có thể hỏi tại sao được không?”

“Được, tất nhiên rồi. Kết hôn là một bước rất quan trọng không thể thực hiện một cách nhẹ nhàng –” Stephen dừng giữa chừng, tự nguyện rửa mình trong đau vì cái cách giải thích ngu ngốc thực sự kiểu cách, và chuyển sang một lời giải thích chàng cảm thấy thuyết phục hơn mà nàng sẽ không nhận ra.

“Bởi lẽ chúng ta đã không hiểu rõ về nhau trước khi nàng tới nước Anh, ta đã quyết định nàng nên có cơ hội để xem xét tới những người cầu hôn đủ tư cách khác ở London, trước khi nàng quyết định lấy ta làm chồng. Vì lý do đó, ta quyết định giữ bí mật việc đính hôn của chúng ta trong một thời gian.”

Sherry cảm thấy như thể có cái gì đó đang làm nàng choáng váng ở bên trong. Chàng muốn nàng tìm người khác. Chàng đang cố gắng thoát khỏi nàng, nàng có thể cảm thấy điều đó, và tại sao lại không cơ chứ? Nàng thậm chí không thể nhớ tên mình mà không có người gợi ý và nàng cũng chẳng có gì giống với những người phụ nữ xinh đẹp, rực rỡ mà nàng đã nhìn thấy trong công viên ngày hôm qua. Nàng không thể thậm chí bắt đầu so sánh với chị dâu hay mẹ chàng, với với lối cư xử tự tin và phong cách quý tộc. Hình như họ không muốn nàng bước vào gia đình, việc đó có nghĩa là sự thân ái mà họ dành cho nàng tất cả chỉ là một sự giả tạo.

Những giọt nước mắt tủi nhục bùng lên trong đáy mắt nàng, và nàng vội vàng đứng dậy, cố gắng giữ tự chủ, chống lại quyết liệt để giữ lấy niềm kiêu hãnh đang tan vỡ của mình. Nàng không thể đối mặt với chàng, và nàng không thể chạy khỏi căn phòng mà không mang theo những cảm xúc của mình, vì thế nàng thận trọng giữ tư thế quay lưng về phía chàng và đi về phía cửa sổ nhìn ra ngoài phía đường phố London.

“Em nghĩ rằng đó là một ý kiến tuyệt vời, thưa ngài,” nàng nói, nhìn một cách mơ hồ ra ngoài cửa sổ, cố gắng giữ cho giọng nói cứng cỏi. Đằng sau nàng, nàng nghe thấy tiếng chàng đứng dậy và đi về phía mình và nàng chịu đựng và hít một hơi dài trước khi nàng có thể tiếp tục. “Giống như ngài, em đã có một vài lo ngại với sự thích hợp của chúng ta ... suốt từ lúc em tới đây.”

Stephen nghĩ chàng nghe thấy giọng nàng vỡ ra, và lương tâm lại gào thét với chàng. “Sherry,” chàng bắt đầu và đặt tay lên vai nàng.

“Thật tử tế nếu ngài có thể ...” nàng dừng lại cho hơi thở tan vỡ tiếp theo, “bỏ tay ra khỏi người em”.

“Hãy quay lại và nghe ta này.”

Sherry cảm thấy sự tự chủ của nàng sụp đổ, và mặc dù nàng nhắm chặt mắt lại, những giọt nước mắt nóng hổi vẫn cứ bắt đầu lăn xuống má nàng. Nếu nàng quay lại lúc này chàng sẽ thấy là nàng đang khóc và nàng thà chết chứ không muốn chịu đựng sự bẽ mặt đó. Mặc kệ không một lời nào, nàng nghiêng đầu và giả vờ như đang chăm chú di chuyển ngón tay nàng trên những vết khác trên ô cửa kính bằng chì.

“Ta đang cố gắng làm những gì tốt nhất,” Stephen nói, chống lại niềm khao khát được ôm nàng trong vòng tay và cầu xin sự tha thứ của nàng.

“Tất nhiên. Gia đình ngài không thể nghĩ là em có thể phù hợp với ngài,” nàng cố gắng bằng một giọng tương đối bình thường sau một khoảnh khắc. “Và em cũng không hoàn toàn chắc chắn là làm sao mà cha em đã có thể nghĩ là ngài phù hợp với em.”

Giọng nàng bình tĩnh đến nỗi Stephen chuẩn bị buông nàng ra, khi chàng nhìn thấy những giọt nước mắt rơi trên tay áo chiếc váy của nàng, và sự kiềm chế của chàng vỡ tan. Giữ bờ vai nàng chàng quay nàng lại và kéo nàng vào vòng tay chàng.

“Làm ơn, đừng khóc” chàng thì thầm vào mái tóc thơm ngát của nàng. “Làm ơn, đừng thế. Ta chỉ đang cố làm những gì tốt nhất.”

“VẬY HÃY BUÔNG EM RA!” nàng nói dữ dội, nhưng nàng đang khóc to hơn, đôi vai nàng đang rung lên.

“Ta không thể”, chàng nói, ôm lấy phía sau đầu nàng và giữ chặt đôi má nóng hổi của nàng vào áo sơ mi của chàng, cảm nhận được sự ẩm ướt đang thấm qua nó. “Ta xin lỗi”, chàng thì thầm và hôn vào thái dương nàng. “Ta xin lỗi”.

Nàng thấy mình quá mềm yếu đối với chàng. Nàng quá tự hào để cố gắng và quá cứng cỏi để ngừng khóc, vì thế nàng đứng một cách cứng nhắc trong cái ôm của chàng, cơ thể nàng rung lên với những tiếng nức nở.

“Làm ơn” chàng thì thầm bằng một giọng khàn khàn, “Ta không muốn làm nàng tổn thương.”

Chàng vuốt ve lưng và gáy nàng với một cố gắng không thể kiềm chế được để xoa dịu nàng. “Đừng để ta làm tổn thương nàng”.

Không nhận ra được việc mình đang làm, chàng nâng cằm nàng lên và chạm nhẹ môi vào má nàng, và đặt một nụ hôn nhẹ lên làn da mỏng manh, cảm nhận sự ướt át của những giọt nước mắt. Ngoại trừ buổi tối duy nhất mà nàng lấy lại được ý thức, nàng không hề rơi một giọt nước mắt nào vì sự mất trí nhớ của mình, hay vì cơn đau không rõ ràng do vết thương của nàng, nhưng lúc này nàng đang khóc trong sự nghiêm túc yên lặng, và bỗng nhiên, Stephen mất ý thức và kiềm chế. Chàng cọ môi mình lên đôi môi đang run rẩy của nàng, thưởng sự mềm mại mẫn mẫn của chúng và ghì nàng chặt hơn vào chàng, trêu ghẹo một cách tinh tế đôi môi nàng bằng lưỡi chàng, đẩy cho chúng tách ra. Thay vì mời gọi chàng một cách ngọt ngào đôi môi chàng, như nàng đã từng làm, nàng cố gắng quay mặt đi chỗ khác. Chàng cảm nhận được sự từ chối của nàng giống như một cú đánh vào thân thể, và chàng nghi ngờ những cố gắng của mình làm nàng trở nên không chịu nổi, hôn nàng như một kẻ đói khát khủng khiếp, trong khi tâm trí chàng hiện lên hình ảnh nàng mỉm cười với chàng vài phút trước, và chỉ đạo dàn đồng ca của những người hầu trong nhà bếp, và đùa cợt với chàng ngày hôm qua: Em hi vọng là em đã có một ý nghĩa đủ tinh tế để làm cho ngài chờ đợi rất lâu trước khi em chấp nhận lời đề nghị không tình cảm này, nàng đã trêu ghẹo như thế. Nàng đang từ chối chàng, bây giờ, sau này, và có gì đó sâu bên trong Stephen đưa ra một sự than khóc, buồn thương cho sự mất mát sự tinh tế và say mê và ấm áp của nàng. Bỏ bàn tay ra khỏi mái tóc nàng, chàng quay mặt nàng lên phía chàng và nhìn vào đôi mắt màu bạc đau đớn và chống đối đó.

“Sherry” chàng thì thầm khó nhọc khi chàng cúi xuống thấp hơn một cách có chủ ý, “hãy hôn ta lại đi.”

Nàng không thể gỡ miệng mình ra khỏi chàng, vì thế nàng chống lại chàng một cách cứng nhắc, không di chuyển một cách thờ ơ, và Stephen cũng chống lại. Dùng sự thành thạo giới tính mà chàng có được từ hàng chục cuộc ve vãn phụ nữ, chàng không ngừng vấy hăm sự phòng thủ của một thiếu nữ 22 tuổi trong trắng, thiếu kinh nghiệm. Nghiêng tay chàng qua lưng nàng, giữ nàng ấn thật chặt vào chàng, chàng trêu ghẹo và quyến rũ nàng với tay và miệng chàng và rồi đến giọng nói của chàng.

“Bởi vì nàng sẽ so sánh ta với những người cầu hôn khác,” chàng thì thầm mà không nhận ra chàng đang phá hủy tất cả những thứ mà chàng đã muốn đạt tới, “nàng không nghĩ là nàng nên biết ta so sánh như thế nào chứ?”

Những lời đó của chàng, chứ không phải là sự quyến rũ của tay hay miệng chàng làm đổ vỡ sự phản kháng của Sherry. Một bản năng bảo vệ của phụ nữ nào đó cảnh báo nàng rằng, nàng không bao giờ được để mình tin chàng một lần nữa, không bao giờ để chàng chạm vào hay hôn nàng một lần nữa, nhưng chỉ một lần ... chỉ một lần này nữa, chịu thua cái miệng bền bỉ đang chiếm giữ nàng ...

Đôi môi nàng mềm lại một cách không nhận ra được, và Stephen đòi hỏi sự chiến thắng của chàng với sự nhanh nhẹn của một kẻ đi săn, ngoại trừ sự gồ gề là vũ khí của chàng lúc này.

Thực sự dứt khoát, và Stephen rời miệng chàng ra khỏi nàng và buông tay xuống. Nàng lùi lại, thở mạnh, nụ cười mê li của nàng rực sáng.

“Cảm ơn vì sự biểu hiện của ngài, thưa ngài. Em sẽ cố gắng để đánh giá ngài công bằng khi thời gian để so sánh tới.”

Stephen chắc chắn là không nghe thấy nàng nói gì hoặc là chàng không thử dừng nàng lại khi nàng quay gót và để lại chàng đứng yên tại đó. Vươn tay ra dựa vào khung cửa sổ, Stephen nhìn chăm chú mụ mẫm vào khung cảnh bình thường ở phía trước nhà chàng.

“Chó chết!” chàng thì thầm một cách độc ác.

Cẩn thận mỉm cười với những người hầu mà nàng đi qua để họ không thấy được nàng cảm thấy như thế nào, Sherry bước lên cầu thang, đôi môi nàng sưng phồng và thâm tím sau những nụ hôn cưỡng đoạt đã phá hủy nàng và chẳng có ý nghĩa gì với chàng.

Nàng muốn về nhà.

Lời nói trở thành một lời câu nguyện với mỗi bước chân cần trọng của nàng, cho đến khi nàng cuối cùng cũng đã có sự riêng tư trong phòng ngủ của mình. Nàng cuộn tròn lại trên giường, đầu gối nàng kéo tới ngực và nàng vòng chặt tay quanh chúng, cảm giác như thể nàng có thể vỡ tan thành hàng nghìn mảnh nếu nàng buông ra. Úp mặt vào gối để che dấu những tiếng nức nở, Sheridan than khóc về tương lai mà nàng không thể có và quá khứ mà nàng không thể nhớ.

“Con muốn về nhà, ” nàng khóc với một giọng vỡ tan. “Con muốn về nhà, Papa,” nàng khóc “tại sao cha lại mất quá nhiều thời gian đến vậy để tới đón con?”

26. Chương 26

Một chú ngựa đốm xinh đẹp được thả ở gần đó, và trong cơn hứng chí, Sherry đứng dậy và nhảy lên mình ngựa, rồi cả hai lao đi dưới ánh trăng, tiếng cười của nàng vang vọng trong gió. Con ngựa và nàng đang bay... bay... “Em ngã gãy cổ mất thôi, cô bé!” chàng trai trẻ gọi, và anh ta đang theo sát nàng, những sải chân ngựa của anh ta tiến lại gần hơn và gần hơn, và cả hai cười nói và bay ngang qua đồng cỏ...

“Cô Lancaster!” Một giọng nói khác, một giọng phụ nữ đang gọi từ một khoảng cách xa hơn.

“Cô Lancaster!” Một bàn tay chạm vào vai nàng, khẽ lay nàng, và Sherry bị kéo trở lại thực tại tàn nhẫn. “Tôi xin lỗi đã đánh thức cô, thưa cô,” người hầu gái nói, “nhưng Nữ công tước đang ở trong phòng khâu vá với vài thợ may, và bà hỏi là cô có thể gặp họ ở đó được không.”

Sherry muốn cuộn mình trong chăn như một cái kén và tìm kiếm giấc mơ của nàng lần nữa, nhưng làm sao mà một người có thể bảo nữ công tước và những thợ may của bà đi đi để mình nằm mơ được, đặc biệt là khi người đó chỉ là một cô hầu bị ruồng bỏ của con trai bà ấy. Miễn cưỡng, Sherry ngồi dậy, rửa mặt, và đi theo cô hầu gái xuống lầu tới một căn phòng lớn, ngập ánh nắng.

Nữ công tước đang chờ hóa ra lại là chị dâu của bá tước, chứ không phải mẹ chàng.

Không muốn hạ thấp bản thân mình hơn nữa bằng cách để lộ ra những cảm xúc của mình, Sherry chào hỏi nữ công tước cực kì lịch sự, không lộ vẻ lạnh lùng cũng như ấm áp.

Nếu Whitney Westmoreland có để ý chút khác thường nào trong thái độ của Sherry, thì cô cũng không để lộ ra, nhưng khi rồi cô bị cuốn vào lòng nhiệt tình về vẻ nhìn thấy Sherry được phục trang “đúng một thời thượng nhất.”

Mặc dù Whitney Westmoreland cười nói và tán gẫu về những vũ hội và tiệc tùng và những bữa sáng kiểu Venice, và những người thợ may cứ nặng nề xung quanh nàng như muỗi, Sherry đứng đó trong một quãng thời gian dài bất tận trên một bục cao giữa căn phòng ngập nắng, bị đo, bị ghim kẹp, bị đẩy, bị kéo, và bị xoay. Lần này, nàng không còn khờ khạo đến mức tin rằng nụ cười ảm áp và những lời ngợi khen khuyến khích của Whitney là thật lòng. Cô ta chỉ đơn giản là muốn phủi tay khỏi Sherry, gả nàng cho một ai đó, và rõ ràng một tử quần áo là bước đầu tiên tiến tới mục tiêu ấy. Sherry hiểu điều đó, nhưng nàng đã có kế hoạch của riêng nàng. Nàng sẽ về nhà, bất kể nhà nàng là ở đâu, và nàng có thể không kịp về đến đó sớm như ý nàng muốn. Nàng định sẽ trấn an nữ công tước về chuyện đó ngay khi sự ồn ào lố bịch về quần áo này qua đi, nhưng khi những người thợ may cuối cùng cũng để nàng bước xuống khỏi bục và mặc áo ngoài vào, họ vẫn không đi. Thay vào đó, họ bắt đầu mở những thùng và lấy ra từng súc vải vắt lên đồ gỗ, bệ cửa sổ, và đặt trên thảm, cho đến khi toàn bộ căn phòng là một đồng hỗn độn của mọi sắc thái màu sắc có thể

tướng tượng ra được, từ xanh ngọc lục bảo tới xanh dương của đá sa phia và màu vàng nắng, tới màu hồng nhạt nhất và màu kem.

“Em nghĩ sao?” Whitney hỏi nàng.

Sherry chóng mặt nhìn quanh sự dàn binh bố trận của những loại lụa lộng lẫy và vải phin nồn mềm mại, của vải the mỏng như tơ và vải gai mỏng manh. Những súc vải kẻ sọc vui tươi xen kẽ những tấm lụa được trang trí với vàng và bạc và những tấm vải phin được thêu hoa với mọi màu sắc và hình hài. Whitney Westmoreland đang mỉm cười, chờ Sherry thể hiện niềm vui hay là sở thích của nàng. Cô ta đang nghĩ gì? Sherry tự hỏi, hơi kích động. Nàng cảm lên cao, nàng nhìn vào người phụ nữ có tên Bà LaSalle đang nói với thứ trọng âm của tiếng Pháp và cư xử như một vị tướng, và nàng nói ra sở thích của nàng, mặc dù nàng chẳng biết nó đến từ đâu. “Bà có bất kì thứ gì màu đỏ không?”

“Đỏ!” người phụ nữ kêu lên, đôi mắt lồi ra. “Đỏ! Không, không, không, tiểu thư ơi. Không phải với mái tóc của cô.”

“Tôi thích màu đỏ.” Sheridan bướng bỉnh đòi hỏi.

“Vậy thì cô sẽ có nó,” bà ta nói, tự khôi phục lại giọng điệu xã giao của mình, nhưng vẫn khéo léo không nhượng bộ một chút nào. “Cô có thể dùng nó để bọc đồ gỗ hay treo trên cửa sổ, nhưng nó không phải là một màu để mặc lên cơ thể đáng yêu của cô, tiểu thư ạ. Thần thánh đã chúc phúc cho cô với mái tóc màu đỏ quý hiếm nhất rồi, và vì thế sẽ là sai trái, tội lỗi, nếu mặc bất kì cái gì làm giảm đi giá trị món quà đặc biệt đó.”

Bài diễn văn hoa hoét ấy buồn cười đến mức Sherry phải nén cười và nhìn thấy nữ công tước cũng phải đấu tranh để giữ cho khuôn mặt cô nghiêm nghị. Tạm thời quên rằng Whitney Westmoreland có thể chỉ đang giả vờ là bạn nàng, mà thực chất không phải như vậy, nàng nói, “Em nghĩ điều đó có nghĩa là em mặc vào sẽ rất kinh khủng.”

“Đúng vậy [1],” Bà LaSalle nói đầy cảm xúc.

“Và có nghĩa là không gì trên đời này có thể thuyết phục bà ấy may cho tôi một bộ váy màu đỏ, bất kể em kiên quyết đòi hỏi thế nào chăng nữa,” Sherry nói thêm.

Nữ công tước nhìn lại cái nhìn cười cợt của Sherry và nói, “Bà LaSalle thà nhảy xuống sông Thames còn hơn.”

” Đúng vậy [2]!” tất cả những người thợ may đồng thanh nói, và trong một vài phút cả căn phòng tràn ngập tiếng cười vui vẻ của tám người phụ nữ vì cùng một lí do.

Trong vài giờ tiếp theo, Sherry gần như chỉ đứng sang một bên trong khi nữ công tước và Bà LaSalle nói hết chuyện này đến chuyện khác về kiểu dáng và màu sắc thích hợp để dùng. Ngay khi nàng nghĩ mọi chuyện đã xong, thì họ bắt đầu bàn về trang trí, và còn nhiều chuyện nữa về nơ và đăng ten và viền sa tanh. Khi cuối cùng nàng cũng nhận ra những cô thợ may thực sự sẽ ở lại trong nhà, làm việc suốt ngày đêm trong căn phòng này, Sherry quả quyết can thiệp. “Em đã có năm bộ váy rồi – mỗi bộ dùng cho một ngày là gần đủ cả tuần.”

Những cuộc nói chuyện ngưng giữa chừng và những ánh mắt xoay sang nàng. “Chị e rằng,” nữ công tước nói với một nụ cười, “em sẽ phải thay váy năm lần một ngày.”

Sherry nhú mày trước số lần nàng phải thay quần áo, nhưng nàng giữ im lặng cho đến khi họ rời khỏi phòng may vá. Lên kế hoạch rút lui vào sự cô độc trong căn phòng của nàng ngay sau khi nàng bảo với nữ công tước rằng nàng không có ý định được gả vào gia đình này, nàng đi về phía đó cùng với nữ công tước đi bên cạnh. “Em thực sự không thể thay đồ năm lần một ngày,” Sherry bắt đầu. “Chúng thật là lãng phí –”

“Không hề lãng phí đâu,” Whitney nói với một nụ cười tự tin không được đáp trả. Lo lắng tự hỏi tại sao ngày hôm nay Sherry Lancaster dường như rút rè và xa cách, cô nói, “Trong suốt Mùa Vũ hội, một tiểu thư ăn mặc chải chuốt cần váy mặc lúc đi xe ngựa, váy mặc lúc đi bộ, quần áo cưỡi ngựa, váy mặc khi ăn tối, váy mặc buổi tối, và váy mặc ban ngày. Và đó chỉ là những nhu cầu sơ đẳng nhất. Vị hôn thê của Stephen Westmoreland còn phải có váy mặc đi nhà hát opera, váy mặc đi xem kịch –”

“Em không phải là vị hôn thê của chàng, mà em cũng chẳng hề mong được thế,” Sherry sốt ruột cắt lời, khi nàng đứng, tay đặt trên tay nắm cửa phòng ngủ của nàng. “Suốt ngày hôm nay em đã cố nói với chị bằng mọi cách là em không cần hay không muốn tất cả những bộ quần áo đó. Trừ khi chị để cho cha em trả chị tiền cho chúng, nếu không em yêu cầu chị bỏ hết đi. Và bây giờ, nếu chị cho phép –”

“Ý em nói không phải vị hôn thê của chú ấy là sao?” Whitney hỏi, và trong sự cảnh giác của cô, cô đặt bàn tay mình lên cánh tay của người đối diện. “Đã xảy ra chuyện gì?” Một cô thợ giặt đi xuống hành lang với một ôm đầy vải len, và Whitney nói, “Chúng ta có thể nói chuyện trong phòng em được không?”

“Em không muốn thô lỗ, thưa nữ công tước, nhưng chẳng có gì để nói cả,” Sherry nói rất quả quyết, tự hào là giọng nàng không hề có chút nao núng nào, và rằng chẳng có gì nghe ai oán trong cách nàng nói chuyện với người phụ nữ kia.

Trước sự ngạc nhiên của nàng, nữ công tước không hề cứng người vì bị lảng mạ. “Chị không đồng ý,” cô nói với một nụ cười bướng bỉnh và đưa tay ra đẩy cánh cửa. “Chị nghĩ chúng ta có rất nhiều chuyện để nói.”

Hoàn toàn trông đợi những lời khiển trách thích đáng nào đó cho sự bất lịch sự và vô ơn của nàng, Sherry đi vào trong phòng ngủ, nữ công tước theo sau. Từ chối thu mình hay xin lỗi, nàng quay người và chờ đợi trong im lặng cho bất kể điều gì sắp tới.

Trong vài giây, Whitney xem xét sự phản đối của Sherry với cuộc hôn nhân, ghi nhận sự thay đổi hoàn toàn thái độ ấm áp thông thường, không hề bị ảnh hưởng của nàng và dự đoán chính xác thái độ lạnh nhạt kiểu hãnh hiện nay của nàng chỉ là vẻ ngoài để che giấu cho sự tổn thương sâu sắc. Vì Stephen là người duy nhất có khả năng làm tổn thương đến nàng, điều đó có nghĩa là chàng chắc chắn là nguyên nhân của vấn đề.

Sẵn sàng làm mọi chuyện để đảo ngược bất kể nỗi đau nào mà ông em chồng ngốc nghếch của cô đã gây ra cho người phụ nữ duy nhất dành cho chàng, Whitney bình tĩnh nói, “Điều gì đã xảy ra khiến cho em nói em không đính ước với Stephen nữa và cũng không muốn thế nữa?”

“Làm ơn đi!” Sherry nói với nhiều xúc cảm hơn là nàng muốn thể hiện. “Em không biết em là ai và được sinh ra ở đâu, nhưng em biết rằng trong em có điều gì đó kêu gào trước sự lừa dối và giả tạo mà em đã được nghe. Ngay lúc này em chắc chắn sẽ bắt đầu hét lên nếu phải chịu đựng nhiều hơn thế. Chẳng cần thiết, và chẳng có lí do gì, để chị cứ giả vờ như chị muốn em làm em dâu chị, vì thế làm ơn ngừng đi!”

“Tốt thôi,” nữ công tước nói không hề ác ý, “chúng ta sẽ kết thúc việc giả vờ ở đây.”

“Cám ơn.”

“Em không biết chị mong em làm em dâu chị đến thế nào đâu.”

“Và em tin rằng bây giờ chị sẽ cố gắng thuyết phục em rằng Bá tước Westmoreland cũng là một chú rể háo hức nhất từ xưa tới nay chứ gì.”

“Chị không thể nói thế mà nghiêm mặt được,” nữ công tước vui vẻ thừa nhận, “chưa nói gì đến chuyện nghe có vẻ thuyết phục.”

“Cái gì?” Sherry hoàn toàn trống rỗng vì ngạc nhiên.

“Stephen Westmoreland là người dè dặt nhất trên đời đối với chuyện kết hôn với một ai đó, đặc biệt là với em. Và chú ấy có những lí do đúng đắn.”

Đôi vai của Sherry run lên với cơn cười không kiềm chế được. “Em nghĩ tất cả mọi người đều điên cả rồi.”

“Chị không thể trách em vì đã nghĩ thế,” Whitney nói với một tiếng thở dài ủ ê. “Bây giờ, nếu em chịu ngồi xuống, chị sẽ kể cho em những gì có thể về Bá tước Langford. Nhưng trước tiên, chị phải hỏi em chú ấy đã nói gì với em sáng hôm nay mà khiến cho em nghĩ chú ấy không muốn lấy em.”

Lời đề nghị cung cấp thông tin về người đàn ông hoàn toàn là một bí ẩn với nàng gần như không cưỡng lại được, nhưng Sherry không chắc lắm tại sao lại có lời đề nghị ấy hay nàng có nên chấp nhận nó hay không. “Sao chị lại muốn dính dáng tới tất cả chuyện này?”

“Chị muốn can thiệp vào bởi vì chị rất thích em. Và bởi vì chị mong em cũng thích chị như thế. Nhưng hơn hết, bởi vì chị thật sự tin rằng em là người hoàn hảo dành cho Stephen và chị vô cùng lo lắng rằng tình cảnh

này có thể khiến hai em không hiểu ra điều đó cho đến khi quá trễ để làm bất cứ điều gì. Bây giờ, xin hãy kể cho chị biết chuyện gì đã xảy ra, và rồi chị sẽ nói cho em những gì chị có thể nói.” Lần thứ hai, Whitney cẩn thận tránh nói rằng cô sẽ kể với nàng tất cả mọi chuyện. Từ ngữ cô sử dụng rất lòng vòng, nhưng ít nhất nó không phải là một lời nói dối khác.

Sherry ngáp ngừng, tìm kiếm trên khuôn mặt Whitney một vài biểu hiện của giả dối và chỉ nhìn thấy sự chân thành và lo lắng. “Em nghĩ cũng chẳng hại gì – trừ lòng tự trọng của em,” nàng nói với một nỗ lực yếu ớt để mỉm cười. Bằng giọng vô cảm tương tự, nàng cố gắng kể lại chuyện đã xảy ra sáng nay trong phòng làm việc của bá tước.

Whitney bị ấn tượng bởi sự đơn giản và rõ ràng trong cách Stephen đã chọn để giành được sự hợp tác của Sherry, và cô cũng bị ấn tượng như thế bởi cô gái ngây thơ này, người đang ở trong một miền đất lạ, bao quanh là những người lạ, và chẳng có lấy một chút kí ức về quá khứ của mình, lại có thể ngay lập tức nhìn thấu mảnh khoe trơn tru của chàng. Hơn nữa rõ ràng là Sherry đủ khôn ngoan và kiêu hãnh để không hề lên tiếng phản đối. Điều này, Whitney quyết định với một nụ cười thầm, có thể là nguyên nhân của sự giận dữ u ám của Stephen lúc nãy, khi cô chào chàng trước khi lên lầu. “Đó là tất cả?”

“Không hẳn,” Sherry giận dữ nói, nhìn đi chỗ khác một cách e thẹn.

“Còn gì nữa sao?”

“Sau khi chàng đã nói với em những lời sáo rỗng về việc muốn em có nhiều sự lựa chọn hơn, em đã rất giận và bối rối đến nỗi em – em đã cảm thấy hơi kích động.”

“Nếu chị mà là em, chị sẽ cảm thấy muốn có một cái gì đó thật nặng, thật cứng để đánh chú ấy!”

“Không may là,” Sherry nói với giọng cười khàn, “em đã chẳng nhìn thấy thứ gì thích hợp để dùng, và em đã cảm thấy – muốn khóc một cách ngốc nghếch, vì thế em đã đi đến bên cửa sổ để cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Và rồi?” Whitney thúc giục.

“Và rồi chàng đã cả gan, kiêu ngạo, trơ tráo đến mức cổ hôn em!”

“Em đã cho phép?”

“Không. Không tự nguyện.” Điều đó không hoàn toàn đúng, và nàng nhìn đi nơi khác trong nỗi khổ đau tuyệt vọng. “Em đã không tự nguyện, lúc đầu,” nàng sửa lại. “Nhưng chị thấy đó, chàng rất giỏi làm chuyện đó, và –” Nàng dừng giữa chừng khi đột ngột nhận ra, và nàng nói to điều đó lên, biểu hiện của nàng trở nên dữ tợn: “Chàng rất giỏi làm chuyện đó, và chàng biết điều đó! Đó là lí do tại sao chàng đòi hôn em, như thể việc đó sẽ làm mọi thứ tốt đẹp trở lại. Và chàng đã thắng theo cách nào đó, bởi vì đến cuối cùng em đã buông xuôi. Ôi, chàng chắc hẳn rất tự hào vì chính mình,” nàng kết thúc với sự khinh miệt.

Whitney phá ra cười. “Chị rất nghi ngờ điều ấy. Thực ra, chú ấy đang ở trong tâm trạng cáu bẳn hết mức khi chị tới đây. Đối với một người mong muốn hủy hôn, và có mọi lí do để tin rằng mình đạt được điều đó rất thành công, chú ấy không giống đang hả hê chút nào.”

Bằng cách nào đó được an ủi bởi lời nói ấy, Sherry mỉm cười; rồi nụ cười của nàng phai nhạt và nàng lắc đầu. “Em không hiểu gì hết. Có lẽ, ngay cả khi em hoàn toàn lấy lại nhận thức, em cũng sẽ vẫn không hiểu được.”

“Chị nghĩ em sáng suốt tuyệt vời!” Whitney sôi nổi nói, “và dũng cảm. Và rất rất nồng nàn nữa.” Cô nhìn nét hoang mang trong đôi mắt màu sáng sống động, và Whitney tuyệt vọng mong muốn được nói hết cho Charise Lancaster toàn bộ sự thật, từng chi tiết một, bắt đầu với cái chết của Burleton và vai trò của Stephen trong đó. Như Stephen đã chỉ ra, Sherry hầu như không biết Burleton. Hơn nữa, rõ ràng là nàng có tình cảm mãnh liệt dành cho Stephen.

Mặt khác, Bác sĩ Whitticomb đã nhấn mạnh mối nguy thật sự của việc làm nàng buồn phiền quá nhiều, và Whitney vô cùng lo sợ tin tức về cái chết của Burleton và vai trò của Stephen trong đó có thể gây ra điều đó.

Cô quyết định sẽ kể cho nàng nghe mọi chuyện trừ chuyện đó, và, nhìn lại ánh mắt của cô gái kia, cô nói với một nụ cười buồn bã, "Chị sắp kể cho em nghe câu chuyện về một người đàn ông đặc biệt, người mà lúc đầu có thể em không nhận ra ngay. Khi chị gặp chú ấy, bốn năm trước, mọi người ngưỡng mộ chú ấy vì phong cách hấp dẫn và vui vẻ tuyệt vời. Đàn ông tôn trọng kỹ năng chơi bài và thể thao của chú ấy, và chú ấy cũng đẹp trai đến nỗi phụ nữ thường không rời mắt được. Mẹ của chú ấy và chị thường thấy vui vì những tác động của chú ấy lên họ, và không chỉ là những cô gái trẻ ngây thơ trong mùa Vũ hội đầu tiên, mà còn cả những cô gái lão luyện nữa. Chị biết chú ấy nghĩ phản ứng của họ với khuôn mặt của chú ấy là hết sức ngu ngốc, nhưng chú ấy vẫn không ngừng tỏ ra hào hoa với họ. Và rồi ba chuyện đã xảy ra làm thay đổi chú ấy hoàn toàn – và điều kì lạ là ở chỗ hai trong số đó là chuyện tốt: Đầu tiên, Stephen đã quyết định quan tâm nhiều hơn tới việc kinh doanh và đầu tư của mình, mà chồng chị vẫn quản lí cùng với công việc của bọn chị từ trước đến nay. Stephen ngay lập tức bắt đầu tận dụng những cơ hội táo bạo trong những khoản đầu tư lớn, mạo hiểm mà chồng chị không bao giờ cân nhắc tới – không phải với tiền của người khác. Hết lần này đến lần khác Stephen dần thân vào mạo hiểm, và hết lần này đến lần khác, chúng đem lại những lợi nhuận khổng lồ. Và trong khi tất cả những chuyện này xảy ra, còn có những chuyện khác dần dần đóng góp vào việc thay đổi con người chú ấy từ hào hoa phong nhã trở thành một kẻ hay hoài nghi lạnh lùng: Stephen được thừa hưởng ba tước hiệu từ một người anh em họ già cả của cha chú ấy, một trong số đó là Bá tước Langford. Thông thường, tước hiệu được truyền cho người con trai cả, trừ những trường hợp cụ thể, và đây là một trong số chúng. Một vài tước hiệu thuộc sở hữu của gia đình Westmoreland từ cách đây ba trăm năm, từ thời Vua Henry VII. Trong số chúng có ba tước hiệu được nhà vua ban tặng, thể theo yêu cầu của vị Công tước đầu tiên của Claymore, chứa những trường hợp ngoại lệ đối với dòng kế tục thông thường. Ngoại lệ này cho phép người sở hữu tước hiệu, nếu không có con cái, được chỉ định người thừa kế của ông ta, chừa nào mà người thừa kế là hậu duệ trực tiếp của một trong những công tước của Claymore.

"Tước hiệu Stephen thừa kế rất lâu đời và cao quý, nhưng đất đai và thu nhập đi kèm với chúng thì không đáng kể. Tuy nhiên – và đây chính là điểm mà mọi chuyện bắt đầu trở nên "sai lầm", có thể nói như vậy – Stephen đã nhân đôi và lại nhân đôi tài sản của chính mình. Chú ấy yêu kiến trúc và đã học ngành đó trong trường đại học, vì thế chú ấy mua năm mươi ngàn mẫu đất của một vùng đất đẹp nhất và bắt đầu thiết kế một căn nhà xứng đáng làm nhà chính. Trong khi căn nhà đó đang được xây dựng, chú ấy cũng mua thêm ba điền trang cổ đẹp đẽ khác trên khắp nước Anh, và bắt đầu phục chế chúng. Vậy là em đã có toàn cảnh bức tranh – một người đàn ông đã giàu có, đẹp trai, và xuất thân từ một trong những gia tộc quan trọng nhất ở nước Anh, cũng là người đột nhiên giành được ba tước hiệu, tích lũy một khối tài sản lớn, và mua bốn điền trang tuyệt vời. Em có thể đoán điều gì xảy ra tiếp theo không?"

"Em đoán chàng chuyển vào một trong những ngôi nhà mới của chàng."

Whitney há hốc mồm trước sự thích thú vui vẻ của nàng, hài lòng trước bề ngoài thẳng thắn và sự trong sáng của nàng. "Chú ấy đã làm thế," cô nói sau một phút, "nhưng đó không phải là vấn đề."

"Em không hiểu."

"Vấn đề đã xảy ra là hàng ngàn gia đình không muốn tìm kiếm gì hơn là một ông chồng có tước hiệu cho con gái họ - và những cô con gái không mong muốn gì hơn điều đó cho chính họ - bỗng nhiên có thêm Stephen Westmoreland vào danh sách những người chồng mong ước của họ. Vào vị trí đầu tiên của danh sách thì đúng hơn. Việc được khao khát và sự nổi tiếng của Stephen bùng nổ một cách quá nhanh chóng và quá – quá nổi trội - đến nỗi thật là đáng sợ khi phải chứng kiến. Bởi vì lúc đó chú ấy đã gần ba mươi tuổi, người ta cho rằng chẳng bao lâu nữa thì chú ấy cũng phải lấy vợ, và điều đó lại càng thêm vào cuộc săn đuổi một mức độ liều lĩnh và khẩn cấp. Toàn bộ các gia đình lao về phía chú ấy nếu chú ấy bước vào trong một căn phòng, những cô gái xô đẩy trên đường chú ấy đi – tất nhiên là với một cách tinh tế - bất kể chú ấy đi tới đâu.

[1] Oui= đúng, tiếng Pháp

[2] Tiếng Pháp

"Phần lớn đàn ông có tước hiệu và tài sản từ lúc sinh ra đời, như chồng chị, và họ học cách chấp nhận và lờ đi chuyện đó, mặc dù chồng chị thừa nhận rằng có rất nhiều lần anh ấy thấy như mình là một con thỏ bị săn. Trong trường hợp của Stephen, tất cả dường như chỉ xảy ra sau một đêm. Nếu nó đã khác đi, nếu sự thay đổi không xảy ra quá đột ngột và quá mạnh mẽ, Stephen đã có thể điều chỉnh với nhiều sự nhẫn nại

hơn, hay ít nhất nhiều sự khoan dung hơn. Và chị nghĩ chắc hẳn chú ấy cũng sẽ vẫn làm như thế nếu chú ấy không dính dáng tới Emily Kendall.”

Sherry cảm thấy dạ dày nàng thắt lại trước việc nhắc đến người phụ nữ mà chàng “đã dính dáng” tới, và cùng lúc nàng không thể kiểm soát được sự tò mò của mình. “Chuyện gì đã xảy ra?” nàng hỏi khi Whitney ngập ngừng.

“Trước khi kể cho em nghe, em phải cam kết với chị là sẽ không bao giờ hở ra một lời với bất kì ai.”

Sheridan gật đầu.

Whitney đứng lên và không ngừng đi lại nơi cửa sổ, rồi cô quay lại và dựa vào tấm kính, hai bàn tay đặt ra sau, khuôn mặt cô u ám. “Stephen gặp Emily hai năm trước khi chú ấy được thừa kế các tước hiệu. Cô ta là cô gái đẹp nhất mà chị từng thấy, và một trong những cô nàng xảo quyệt nhất và kiêu ngạo một cách nực cười nhất. Chị đã nghĩ cô ta kiêu ngạo. Bất luận thế nào, một nửa những chàng độc thân ở nước Anh điên lên vì cô ta, và Stephen là một trong số họ, mặc dù chú ấy đủ thông minh để không cho cô ta thấy điều đó. Cô ta có cách hữu hiệu nhất khiến cho đàn ông quỳ dưới chân cô ta, nhưng Stephen đã không cúi mình trước cô ta, và chị nghĩ đó là một phần sự hấp dẫn của chú ấy – sự thách thức. Trong một giây phút mà chị chỉ có thể nghĩ là điên rồ, Stephen đã cầu hôn cô ta. Cô ta đã bị choáng.”

“Bởi vì chàng yêu cô ta?” Sherry hỏi.

“Bởi vì chú ấy đáng chán đến mức đã hỏi cô ta.”

“Cái gì?”

“Theo lời chồng chị, người đã được nghe chuyện từ chính Stephen, phản ứng đầu tiên của Emily là kinh hoàng và rồi đau đớn vì chú ấy đã khiến cô ta lâm vào một hoàn cảnh không thể biện hộ được. Cô ta đã là – vốn là – con gái của một công tước, và có vẻ như gia đình cô ta không thể chịu đựng được hôn nhân với một quý ông không thôi. Trong vòng hai tuần lễ sau cô ta sẽ được gả cho William Lathrop, Hầu tước Glengarmon, một ông già mà diện trang của cha ông ta ở ngay cạnh của cha Emily. Chưa ai biết về hôn ước của họ bởi vì nó chỉ vừa mới được hoàn tất. Emily khóc toáng lên và nói với Stephen rằng, trước khi chú ấy hỏi cưới cô ta, ít nhất cô ta đã có thể có thể cam chịu cưới Hầu tước Lathrop, nhưng bây giờ, cuộc sống của cô ta sẽ trở nên không thể chịu đựng được. Stephen giận dữ vì cô ta sẽ bị “phí hoài” trong tay một lão già thảm hại, nhưng cô ta thuyết phục chú ấy rằng chẳng ích gì khi nói lí lẽ với cha cô ta – điều mà chú ấy thực sự muốn làm, mặc dù chú ấy hoàn toàn hiểu rằng nghĩa vụ của một cô con gái là phải cưới bất kể người đàn ông nào gia đình cô ta mong muốn.”

Cô dừng lại và dành cho Sherry một nụ cười bối rối và nói thêm, “Chị không buộc phải đồng ý với điều đó khi cha chị đòi quyền được chọn chồng cho chị.” Trở lại với câu chuyện, cô nói tiếp, “Trong bất kể trường hợp nào, khi Stephen vẫn khăng khăng đến nói chuyện với cha cô ta, Emily đã bảo với chú ấy rằng ông ta có thể đánh cô ta nếu ông ta biết cô ta than phiền với Stephen về số phận mình hay những tình cảm của cô ta với Hầu tước Lathrop.”

“Và vì vậy họ chia tay?” Sherry đoán khi Whitney có vẻ ngập ngừng.

“Chị chỉ mong họ đã chia tay! Thay vào đó, Emily thuyết phục chú ấy rằng cách duy nhất cô ta có thể chấp nhận được số phận của mình, khi mà cô ta đã biết chú ấy yêu cô ta, là nếu họ tiếp tục ... quan hệ... của họ... sau khi cô ta kết hôn.” Sherry nhún mày bởi vì thật khó khăn khi nghe chàng đã yêu một người phụ nữ khác nhiều thế nào. Whitney hiểu nhầm cái nhún mày đó là không đồng tình và vội vàng biện hộ cho điều không biện hộ được, một phần vì lòng trung thành với Stephen và một phần để Sherry không lên án chàng. Không may, trong vòng vài giây cô thấy mình lâm vào thế bí khi cố gắng truyền đạt lại thông tin trong khi che dấu ý nghĩa. “Nó không phải là chuyện gì khác thường hay thậm chí đáng hổ thẹn. Trong giới quý tộc, có rất nhiều phụ nữ muốn có...sự chú ý... và sự...đồng hành của một người đàn ông hấp dẫn, người mà họ biết... à... nghĩ... là rất ...thú vị... theo... những cách nào đó,” Whitney nín thở kết thúc. “Tất nhiên chuyện đó phải rất kín đáo.”

“Ý chị là họ phải giữ bí mật tình bạn của họ?”

“Chị cũng nghĩ là em sẽ nói thế,” Whitney nói, khi cô nhớ ra là Sherry may mắn không hiểu được Stephen

còn hơn cả “bạn” của Emily trong khi cô ta đã kết hôn, và rằng họ chẳng hề nói về tình bạn. Để sắp xếp lại, Whitney nhận ra cô đáng lẽ nên trông đợi điều đó. Những cô gái Anh được nuôi dạy cẩn thận thường không có những ý niệm rõ ràng về chuyện mà các cặp đôi làm trong phòng ngủ của họ, nhưng họ thường nghe lén câu chuyện của những người chị lớn hơn và những phụ nữ đã kết hôn khác. Vào lúc bằng tuổi Sherry, ít nhất họ cũng nghi ngờ một cái gì đó hơn là cái bắt tay tình bạn.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu sự thật bị khám phá ra?”

Đã trót đẩy câu chuyện đi quá xa bằng cách kể sự thật mà không bị trừng phạt, Whitney bị kẹt cùng với những câu hỏi còn lại của nàng. “Thì người chồng thường rất không bằng lòng, đặc biệt là khi nó gây ra những lời đồn.”

“Và nếu ông ta không bằng lòng, ông ta có yêu cầu người vợ chỉ giới hạn trong những người bạn nữ giới của mình không?”

“Có, nhưng ông ta thường cũng có một cuộc bàn cãi với người đàn ông nữa.”

“Loại bàn cãi nào?”

“Loại diễn ra trên một bãi cỏ ở khoảng cách hai mươi bước chân.”

“Một cuộc đấu súng ư?” Sherry kêu lên, nghĩ rằng đó là một phản ứng thái quá trước một mối quan hệ mà tệ lắm cũng chỉ là một tình bạn thân thiết giữa hai người khác giới.

“Một cuộc đấu súng,” Whitney xác nhận.

“Và Bá tước Westmoreland đồng ý tiếp tục làm –” nàng dừng lại, loại bỏ từ “người theo đuổi” bởi vì nghe thật lố bịch khi người phụ nữ đã kết hôn rồi, “- người bạn thân thiết của Emily Kendall,” nàng ứng biến, vì điều đó là đúng, “thậm chí cả khi cô ta đã kết hôn?”

“Đúng, trong vòng một năm, cho đến khi chồng cô ta phát hiện ra.”

Sherry hít một hơi dài, nửa sợ hãi để hỏi. “Vậy có cuộc đấu súng nào không?”

“Có.”

Bởi vì Bá tước Westmoreland vẫn còn sống khỏe mạnh, Sherry đồ rằng Hầu tước Lathrop đã chết. “Chàng đã giết ông ta,” nàng nói thẳng thừng.

“Không, chú ấy không giết, mặc dù rất có thể đã như thế. Chị nghĩ Stephen đã định làm như thế. Chú ấy yêu Emily điên cuồng, và trung thành với cô ta một cách mù quáng. Chú ấy căm ghét Hầu tước Lathrop. Chú ấy ghét ông ta vì đã dám cầu hôn Emily ngay từ đầu, vì đã là lão già phóng đảng đáng khinh, kẻ cướp đoạt tuổi thanh xuân và cuộc sống của cô ta, và vì lão quá già không thể cho cô ta những đứa con. Sáng ngày quyết đấu, Stephen đã nói những điều này với ông ta, mặc dù chị chắc rằng chú ấy dùng lời lẽ hùng hồn hơn nhiều.”

“Rồi chuyện gì đã xảy ra?”

“Ông Hầu tước già gần chết, nhưng vì sốc, chứ không phải vì bị bắn. Có vẻ như Emily và cha cô ta, chứ không phải ông ấy, đã yêu cầu cuộc hôn nhân này. Nàng Emily của chúng ta muốn trở thành một nữ công tước, mà cô ta sẽ được như thế khi người cha già nua của Lathrop qua đời và Lathrop thừa kế tước hiệu của cha ông ta. Trong buổi sáng ấy, Stephen đã tin Hầu tước Lathrop. Chú ấy nói rằng không người đàn ông còn sống nào có thể giả bộ một phản ứng kinh ngạc như thế trước những lời buộc tội của Stephen. Hơn nữa, Lathrop chẳng có lí do gì để nói dối.”

“Vậy họ có tiếp tục đấu không?”

“Có và không. Stephen cố ý bắn trượt [1]phát đầu tiên, có nghĩa là một lời xin lỗi. Bằng cách làm như thế chú ấy đã cho người đàn ông lớn tuổi sự thỏa mãn mà ông ấy đáng được nhận từ chú ấy. Cha của Emily đã gửi cô ta đến Tây Ban Nha ngay trong tuần lễ đó, và cô ta ở đó trong hơn một năm, cho đến sau khi Hầu tước Lathrop chết. Cô ta trở về nhà như một ‘người phụ nữ mới’ – xinh đẹp hơn bao giờ hết, nhưng cũng điềm đạm hơn và bớt kiêu căng hơn.” Whitney đã định sẽ kết thúc câu chuyện ở đó và giải thích quan điểm

mà cô cố gắng chỉ ra trong nó, nhưng câu hỏi của Sherry bắt buộc cô phải nói nốt. “Họ có bao giờ gặp lại nhau không?”

”Có, và vào lúc đó Stephen đã được thừa kế tước hiệu rồi. Kì lạ là – hoặc có lẽ cũng chẳng kì lạ chút nào, xét theo thời điểm đó – chính cha của Emily đã đến gặp Stephen trước nhất. Ông ta bảo Stephen rằng Emily đã yêu chú ấy, và vẫn luôn yêu. Chị tin là như vậy, mặc dù theo cách ích kỉ riêng của cô ta. Ông ta yêu cầu Stephen ít nhất cũng nói chuyện với cô ta.

”Stephen đã đồng ý, và chị khá chắc chắn là cha cô ta rời đi với niềm trông đợi hạnh phúc rằng mọi chuyện sẽ ổn và con gái ông ra sẽ trở thành Nữ bá tước Langford. Emily đến gặp Stephen trong tuần lễ tiếp theo, và cô ta thừa nhận mọi thứ, từ sự ích kỉ của cô ta đến trò man trá. Cô ta van xin chú ấy tha thứ và cầu xin chú ấy cho cô ta một cơ hội để chứng minh cô ta thực sự yêu chú ấy, để cho chú ấy thấy rằng cô ta đã thay đổi.

”Stephen đã bảo với cô ta là chú ấy sẽ suy nghĩ. Rồi ngay ngày hôm sau, cha cô ta thực hiện ”một cuộc thăm viếng xã giao thông thường” với Stephen và nêu ra vấn đề hôn nhân. Stephen tình nguyện thảo ra một văn kiện nào đó, và cha cô ta đi về lòng đầy tin tưởng Stephen là người đàn ông khoan dung nhất và rộng lượng nhất.”

”Chàng lấy cô ta sau những gì cô ta đã làm sao?” Sherry kêu lên không thể tin được. “Em không thể tin là chàng lại làm thế! Chắc hẳn chàng đã mất trí rồi.” Những lời lẽ đó buột ra trước khi Sherry nhận ra cảm xúc của nàng nhuốm màu ghen tuông nhiều hơn là sự căm phẫn đúng mực. “Rồi chuyện gì đã xảy ra?” nàng hỏi bình thản hơn.

”Emily và cha cô ta đã tới gặp chú ấy, như họ đã sắp xếp trước, nhưng tờ giấy mà Stephen đưa cho họ không phải là hợp đồng hôn nhân.”

”Nó là cái gì?”

”Nó là một danh sách gợi ý những người chồng thứ hai cho cô ta. Mỗi một người đàn ông đó đều sở hữu tước hiệu, và mỗi người đều ở giữa độ tuổi từ sáu mươi đến chín mươi hai. Đó không chỉ là một sự sỉ nhục cố ý đối với cả hai người; nó còn là một vết cắt đôi bởi vì chú ấy đã công khai để cho Emily tin rằng cô ta sẽ được đính hôn.”

Sherry sắp xếp mọi chuyện mất một lúc. “Chàng không phải là người khoan dung cho lắm, phải không? Đặc biệt khi chị vừa mới nói với em là chẳng có gì khác thường trong việc những người phụ nữ đã kết hôn làm như cô ta đã làm.”

”Stephen không thể tha thứ cho cô ta vì từ đầu đã muốn kết hôn với Lathrop, không thể chỉ vì tước hiệu của ông ấy. Chú ấy không thể tha thứ cho cô ta vì đã lừa dối chú ấy. Nhưng hơn hết, chú ấy không thể tha thứ cho cô ta vì đã khiến chú ấy suýt nữa thì giết chết chồng cô ta trong một cuộc đấu súng.

”Nếu em xem xét tất cả những chuyện mà chị đã kể với em, chị nghĩ em sẽ bắt đầu hiểu tại sao chú ấy không tin vào đánh giá của chính mình về phụ nữ và tại sao chú ấy không tin vào mục đích của họ. Có lẽ em còn có thể nhận ra việc chú ấy mong muốn em gặp gỡ những người đàn ông khác, trước khi em quyết định vĩnh viễn chọn chú ấy, không đến nỗi quá sai trái hay thậm chí là quá độc ác. Chị không nói là chú ấy đúng,” Whitney nói thêm khi lương tâm cô lên tiếng phản đối một lần nữa. “Chị không biết chú ấy có đúng không, và điều chị nghĩ không phải là vấn đề trong bất kì trường hợp nào. Chị chỉ đang yêu cầu em – khuyên em – rằng em nên nghe theo trái tim mình và tự định đoạt, dựa trên những thông tin mới mẻ mà chị vừa mới cho em. Và còn một điều nữa chị có thể nói cho em biết, có lẽ sẽ giúp em quyết định.”

”Đó là gì ạ?”

”Cả chồng chị và chị chưa từng bao giờ thấy Stephen nhìn người phụ nữ nào giống như cách chú ấy nhìn em, không phải với sự dịu dàng và ầm áp và hóm hỉnh đó.”

Sau khi đã làm và nói mọi điều cô nghĩ có thể giúp giải quyết vấn đề, Whitney đi đến bên ghế bành để thu nhặt các thứ của cô, và Sherry đứng lên.

”Chị đã rất tử tế, thưa nữ công tước,” Sherry chân thành nói.

“Hãy gọi chị là Whitney,” nữ công tước nói khi cô nhặt túi của mình lên, và với một nụ cười nửa miệng, cô nói thêm, “và đừng có bảo chị ‘tử tế,’ vì như thế thì chị sẽ phải nói hết sự thật, là chị có một lí do rất ích kỉ trong việc muốn em trở thành người nhà này.”

“Lí do ích kỉ gì cơ ạ?”

Hoàn toàn hướng về phía nàng, nữ công tước thẳng thắn nói, “Chị nghĩ em là cơ hội tốt nhất để chị có thể có một cô em gái, và có lẽ là cơ hội duy nhất của chị để có một cô em mà chị hoàn toàn yêu quý.”

Trong một thế giới mà mọi việc và mọi người dường như đều không quen thuộc và đáng nghi, những lời lẽ cô đã nói và nụ cười nhẹ đi kèm với chúng có tác động sâu sắc tới Sherry. Khi họ cùng cười với nhau, Sherry vươn tay ra để nắm lấy tay nữ công tước và nữ công tước vươn tay ra đón lấy chúng, và bằng cách nào đó mà một cái bắt tay lịch sự đã trở thành một cái nắm tay thật chặt đầy khích lệ, kéo dài hơn cần thiết rất nhiều. Và rồi nó trở thành một cái ôm. Sherry không biết ai là người di chuyển trước, nhưng nàng không nghĩ đó là nàng, và điều đó chẳng hề quan trọng. Cả hai bước lùi lại, mỉm cười hơi ngượng ngùng trước hành động không thích hợp lắm giữa hai người gần như là người lạ. Đáng lẽ họ sẽ phải gọi nhau là “Cô Lancaster” và “Nữ công tước” trong ít nhất một năm nữa. Chẳng có điều gì là quan trọng nữa vì đã quá muộn để quay lại. Cả hai đã cảm nhận được mối dây liên kết và đã biết về nó cũng như chấp nhận nó. Nữ công tước đứng lặng yên trong một giây, một nụ cười nhẹ, hài hước ở nơi khóe miệng cô, và cô lắc đầu như thể vừa vui mừng vừa bối rối. “Chị rất thích em,” cô nói đơn giản, và rồi cô đi ra với một cú xoay của chiếc váy màu anh đào hợp mốt.

Một lát sau khi cánh cửa đóng lại, nó lại được mở ra và cô thò đầu vào trong, vẫn còn đang cười. “Nhân tiện,” cô thì thầm, “mẹ của Stephen cũng rất thích em. Và chúng ta sẽ gặp em ở bữa tối.”

“Vâng, rất tuyệt ạ.”

Whitney gật đầu và nói với một nụ cười không thể cưỡng lại nữa, “Chị đang trên đường xuống lầu để thuyết phục Stephen rằng đó là ý tưởng của chú ấy.”

Và rồi cô đi ra.

Sherry đi tới bên cửa sổ nhìn ra phố Upper Brook.. Khoanh tay lại, nàng nhìn lơ đãng vào những người đàn ông và đàn bà ăn mặc hợp thời đang lên xuống xe ngựa và đi lai dọc trên phố, thưởng thức buổi chiều êm dịu.

Nàng nghĩ về những chuyện mà nàng vừa được nghe, nhắm đi nhắm lại chúng trong đầu, và bá tước hiện ra dưới một góc nhìn mới. Nàng có thể tưởng tượng cảm giác khi một người bị thêm muốn vì những gì anh ta có chứ không phải vì bản thân anh ta. Thực tế chàng đã không đánh giá cao kiểu chú ý đó, kiểu xu nịnh và giả bộ đó, chứng minh rằng chàng không phải là kẻ khoe khoang hay kiêu ngạo.

Thực tế chàng đã không từ chối tình bạn với người phụ nữ mà chàng yêu, thậm chí cả khi cô ta đã không phải là của chàng, là một bằng chứng không thể chối cãi rằng chàng kiên định và trung thành. Và thực tế chàng đã sẵn sàng mạo hiểm cuộc sống trong một cuộc đấu súng... đó là một hành động cực kì cao thượng.

Đổi lại Emily Lathrop đã lừa dối và sử dụng và phản bội chàng. Trong hoàn cảnh đó chẳng trách mà chàng đã muốn chắc chắn, rất chắc chắn là chàng không phạm sai lầm lần thứ hai khi chọn vợ.

Vô thức nắm chặt bàn tay nơi khuỷu tay, Sherry nhìn một cỗ xe ngựa với trục xe cao đang đi trên phố, làm khách bộ hành dạt ra, trong khi nàng nghiền ngẫm sự trả thù mà chàng đã làm đối với người đàn bà chàng từng yêu say đắm.

Chàng không khoe khoang hay kiêu ngạo...

Chàng cũng không hề khoan dung.

Nàng quay đi khỏi cửa sổ và đi đến bên chiếc bàn, hồ hững lật dở những trang trong tờ báo buổi sáng, cố gắng làm mình sao lãng khỏi một sự thật khác: nàng không chỉ biết được một điều ngày hôm nay, hay bất kì ngày nào khác, ám chỉ rằng chàng có bất kì một cảm xúc nào với nàng.

Chàng thích hôn nàng, nhưng ở đâu đó trong trí nhớ mờ mịt của nàng, Sherry đã cảm thấy điều đó không nhất thiết phải là tượng trưng của tình yêu. Đôi khi, chàng thích ở bên nàng,. Và luôn luôn, chàng thích

cười với nàng. Nàng có thể cảm nhận điều đó.

Nàng vô cùng mong muốn trí nhớ của mình trở lại, bởi vì tất cả những câu trả lời mà nàng cần đều ở đó.

Nàng bồn chồn cúi xuống và nhặt một mảnh giấy lên khỏi tấm thảm, cố quyết định đối xử với chàng như thế nào từ giờ trở đi. Lòng kiêu hãnh yêu cầu nàng phải tỏ ra không bị ảnh hưởng gì từ lời tuyên bố gây đau đớn của chàng dưới lầu. Bản năng lại yêu cầu nàng không được cho chàng cơ hội thứ hai làm nàng đau khổ nữa.

Nàng sẽ hành động tự nhiên nhất có thể, nàng quyết định, nhưng nàng sẽ đủ dè dặt để cảnh cáo chàng giữ khoảng cách với nàng.

Và nàng sẽ tìm ra cách nào đó để ngừng nhớ cái cách bàn tay chàng vuốt ve lên xuống sống lưng nàng và ôm ngang vai nàng khi chàng hôn nàng... hay cách những ngón tay chàng lùa vào tóc nàng, giữ miệng nàng gắn chặt vào miệng chàng như là chàng không thể có đủ. Nàng sẽ không nghĩ về những cái hôn nghiêng ngáu đói khát ấy, hay cách mà nàng cảm thấy trong vòng tay chàng. Và không bao giờ nàng lại để mình chăm chú vào cách chàng cười... nụ cười lười biếng, sáng chói chậm rãi quét qua khuôn mặt râm nắng của chàng và khiến trái tim nàng ngừng đập... hay cách đôi mắt xanh sẫm của chàng nheo lại nơi đuôi mắt khi chàng cười...

Hoàn toàn ghê tởm bản thân vì nàng đã làm đúng những việc mà nàng đang bảo mình đừng làm, Sherry ngồi xuống bàn và tập trung mọi sự chú ý vào tờ báo.

CHÀNG ĐÃ YÊU EMILY LATHROP.

Bối rối, Sherry nhắm chặt mắt lại như thể nàng có thể giữ chàng ở ngoài tâm trí mình bằng cách đó. Nhưng nàng không thể. Chàng đã yêu Emily Lathrop điên dại và mặc dù nàng biết đó là điều ngu ngốc, nhưng nó vẫn đau đớn khủng khiếp, bởi vì nàng yêu chàng.

[1] Delope (tiếng Pháp): em tra đủ kiểu từ điển không thấy có, phải lên Wiki, hóa ra nó là tiếng Pháp “Delope (French for “throwing away”) is the practice of throwing away one’s first fire in a duel, in an attempt to abort the conflict.”

27. Chương 27

Sheridan vẫn còn quay cuồng với nhận thức mới mẻ của nàng khi nàng được gọi xuống gặp bác sĩ Whitticomb và “người đi kèm” mới của nàng.

Mong muốn có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ về tất cả những điều nàng đã biết được trong ngày hôm đó và lo sợ trước viễn cảnh phải sống dưới con mắt lạnh lẽo của một người phụ nữ Anh cẩn trọng, Sherry tới phòng khách, nơi bác sĩ Whitticomb đang đi đi lại lại gần một người đàn bà lớn tuổi ngồi trên ghế bành. Thay vì một nữ tướng Amazon kiểu Anh mặt mày nghiêm khắc như Sherry đã tưởng tượng, người đi kèm của nàng trông giống như một con búp bê trung hoa nhỏ bé, phúng phính với đôi má hồng và mái tóc bạc được buộc gọn bên dưới một chiếc mũ trắng có diềm đăng ten.

Bà ta đang ngủ gà ngủ gật, cầm đặt trên ngực. “Đây là Bà Charity Thorton,” bác sĩ Whitticomb thì thầm với Sherry khi nàng đứng bên cạnh ông ta, “– người em gái chưa lập gia đình của Công tước Stanhope.”

Nuốt một tiếng cười ngạc nhiên trước sự vô lý của việc con người nhỏ bé, đang ngủ gật này sẽ là người giám sát nàng, Sherry hạ thấp giọng nói của nàng xuống thành một tiếng thì thầm, và lịch sự đáp lại, “Bà ấy thật tử tế vì đã đồng ý tới đây để chăm sóc cho tôi.”

“Ồ, bà ấy vui mừng phát khóc khi được yêu cầu.”

“Vâng,” Sherry không cưỡng được phải nói đùa, nhìn những cử động lên xuống nhẹ nhàng trên ngực của người phụ nữ lớn tuổi, “Tôi có thể nhìn thấy là bà ấy rất háo hức.”

Phía bên tay trái, ngoài tầm nhìn của Sherry, Stephen dựa vào cạnh chiếc bàn gỗ sơn tiêu, quan sát cuộc gặp mặt, và chàng cười trước lời nói châm biếm của nàng.

“Cô em gái của bà ấy, Hortense, muốn đi cùng,” bác sĩ Whitticomb kể bằng giọng thì thầm của ông, “nhưng họ cứ không ngừng cãi cọ về mọi chuyện, bao gồm cả tuổi tác của họ, và tôi không muốn thấy sự yên bình của cô bị khuấy động.”

“Em gái bà ấy bao nhiêu tuổi?”

“Sáu mươi tám.”

“Tôi hiểu rồi.” Cẩn môi dưới trong một nỗ lực dẫu đi tiếng cười, Sherry thì thầm, “Ông có nghĩ chúng ta nên đánh thức bà ấy dậy không?”

Từ nơi góc phòng của mình, Stephen tham dự vào cuộc nói chuyện bằng giọng bình thản. “Hoặc là thế,” chàng nói đùa, “hoặc là chúng ta có thể chôn bà ấy ngay chỗ bà ấy đang ngồi.”

Sherry cứng người lại vì sốc khi khám phá ra sự hiện diện của chàng, nhưng Bà Charity giật nảy mình tỉnh dậy như thể ai đó bắn súng đại bác vào tai bà ấy. “Trời đất ơi, Hugh!” bà kêu lên thẳng thốt. “Sao ông không gọi tôi dậy?” Bà nhìn vào Sherry và đưa tay ra, mỉm cười. “Ta rất vui được giúp đỡ cô, cô gái. Bác sĩ Whitticomb kể với ta rằng cô đang hồi phục sau chấn thương, và rằng cô đang cần một người đi kèm với danh tiếng không thể nghi ngờ được trong khi cô ở đây với Langford.” Cái trán phẳng của bà nhăn lại bối rối. “Tuy nhiên ta lại không nhớ nổi là kiểu chấn thương nào.”

“Chấn thương ở đâu,” Sherry nhắc khéo.

“À, đúng rồi.” Ánh mắt màu xanh lam sáng của bà ta phóng lên đầu Sherry trong một thoáng. “Có vẻ như nó đã lành rồi.”

Bác sĩ Whitticomb nói chen vào. “Vết thương đã lành,” ông nhắc nhở bà ta. “Nhưng vẫn có những di chứng phiền toái. Cô Lancaster vẫn chưa khôi phục được trí nhớ của cô ấy.”

Khuôn mặt Bà Charity trùng xuống. “Cô bé tội nghiệp. Cô có biết mình là ai không?”

“Có ạ.”

“Cô có biết ta là ai không?”

“Có, thưa bà.”

“Ta là ai?”

Gần phát ra tiếng cười khúc khích, Sherry phải nhìn sang một bên, cố gắng kiềm chế, và vô tình nhìn thấy nụ cười của bá tước và cái nháy mắt đồng cảm. Quyết định rằng tốt nhất nên lờ đi lời đề nghị thân thiện của chàng cho đến khi nàng có nhiều thời gian hơn để khám phá cảm xúc của chính mình, nàng kéo ánh mắt trở lại với người đi kèm, và nghiêm túc trả lời câu hỏi mà nàng cho là được đặt ra để thử nàng. “Bà là Bà Charity Thornton, dì của Công tước Stanhope.”

“Đúng như ta nghĩ!” người phụ nữ lớn tuổi kêu lên vui vẻ.

“Tôi n-nghĩ tôi sẽ kêu t-trà!” Sherry nói, đã bắt đầu chạy ra khỏi phòng, bàn tay nàng chặn lên miệng, vai nàng rung lên vì cơn buồn cười không nén được.

Bên cạnh nàng, Bà Charity nói buồn bã, “Đúng là một đứa trẻ xinh đẹp, nhưng nếu cái tôi vừa nghe là thật nói lắp, chúng ta sẽ phải tốn thời gian với nó, cố gắng kiếm một tấm chồng tốt cho con bé.”

Hugh nắm vai bà trấn an. “Vậy bà chính là người thích hợp để làm việc đó, Charity.”

“Tôi sẽ chỉ cho cô ấy chính xác phải làm thế nào trong Xã hội thượng lưu,” Charity đang nói khi Sherry trở lại. Giờ đây người phụ nữ lớn tuổi đã hoàn toàn tỉnh táo, dường như bà ta có vẻ cảnh giác và đánh đá hơn, và bà ta mỉm cười rạng rỡ với Sherry khi đập đập vào chỗ ngồi bên cạnh bà ta trên ghế bành, rõ ràng là ra hiệu mời nàng ngồi xuống. “Chúng ta sẽ có khoảng thời gian vui vẻ,” bà hứa hẹn khi Sherry chấp nhận lời mời. “Chúng ta sẽ tham dự những buổi vũ hội, tiệc chiêu đãi, và tiệc khiêu vũ, và chúng ta sẽ đi mua sắm

ở phố Bond và lái xe đi Công viên Hyde và dọc Pall Mall. Ôi, và cô phải tham dự vũ hội ở Phòng Hội họp ở Almack. Cô có biết Almack đấy chứ?”

“Không, thưa bà. Tôi e là không,” Sherry trả lời, tự hỏi người đi kèm của nàng làm thế nào mà theo kịp tốc độ ấy.

“Cô sẽ thích cho mà xem,” Charity nói, vỗ bàn tay vào nhau cực kì sung sướng mãn nguyện. “Đó là ‘Thiên đường của Thế giới thời thượng,’ và quan trọng hơn cả một cuộc giới thiệu ở triều đình. Những vũ hội được tổ chức vào các tối thứ Tư, và chúng đặc biệt đến nỗi một khi những người bảo trợ đã đưa cho cô vé vào cửa, cô sẽ được đảm bảo sự chấp thuận của tất cả những người thuộc giới thượng lưu. Bá tước sẽ đi cùng cô lần đầu tiên, điều đó sẽ khiến cô trở thành nỗi ghen tị của tất cả những người phụ nữ và là đối tượng được đặc biệt quan tâm của tất cả những người đàn ông có mặt ở đó. Almack chính là chỗ thích hợp cho cô trong lần ra mắt đầu tiên trong Xã hội –” Bà ta dừng giữa chừng và nhìn đầy lo lắng về phía bá tước. “Langford, cô ấy đã có vé vào Almack chưa?”

“Tôi e là tôi chưa từng nghĩ tới Almack,” Stephen đáp lại, quay đi để che giấu sự khiếp sợ chàng cảm thấy đối với nơi đó.

“Ta sẽ nói chuyện với mẹ anh về chuyện mấy tấm vé. Bà ấy sẽ phải dùng tất cả ảnh hưởng của mình để có nó, nhưng bà ấy có thể thuyết phục được mấy người bảo trợ.” Đôi mắt màu xanh của bà ta nhìn chiếc áo khoác màu rượu vang và chiếc quần được cắt may rất khéo của bá tước về không đồng ý, và bà ta cảnh cáo bằng giọng báo động, “Anh sẽ không được phép vào Almack nếu không ăn mặc đúng đắn, Langford.”

“Tôi sẽ cảnh báo người hầu riêng về những hậu quả nghiêm trọng về mặt xã hội nếu anh ta không phục trang cho tôi đúng mực,” Stephen hứa, mặt nghiêm trang.

“Bảo với anh ta anh phải mặc áo khoác màu đen trang trọng với đuôi tôm,” bà ta nhấn mạnh, vẫn nghi ngờ khả năng làm việc hoàn hảo của Damson.

“Tôi sẽ truyền lại nguyên văn thông tin đó.”

“Và một chiếc áo gi lê trắng đúng kiểu nữa, tất nhiên.”

“Tất nhiên.”

“Và một cái cổ còn trắng.”

“Đương nhiên,” chàng đáp lại bằng giọng nghiêm túc hoàn toàn, hơi cúi đầu.

Hài lòng vì chàng đã được cảnh báo đúng lúc, Bà Charity quay sang Sherry và kể lại, “Những người bảo trợ đã từng buộc Công tước Wellington phải quay về khi ông ta xuất hiện ở Almack với chiếc quần kính khùng mà ngày nay mấy người đàn ông hay mặc, thay vì một cái quần bó gối đúng kiểu.” Thay đổi đề tài chớp nhoáng, bà ta hỏi, “Cô có biết nhảy không đấy?”

“Tôi –” Sherry do dự rồi lắc đầu. “Tôi không chắc lắm.”

“Chúng ta phải tìm cho cô một gia sư dạy nhảy ngay lập tức. Cô sẽ cần phải học điệu mornet, nhạc đồng quê, côticông, và waltz. Nhưng cô không được nhảy waltz ở bất cứ đâu cho đến khi những người bảo trợ Almack đồng ý cho cô nhảy.” Bằng giọng nghiêm trọng, bà ta cảnh cáo, “Nếu cô làm như thế, sẽ còn tệ hơn cả việc Langford không ăn mặc đúng mực, vì anh ta sẽ không được cho vào, nên không ai biết, trong khi cô sẽ bị cho là ‘dạn dĩ’ và bởi vậy sẽ bị hạ nhục. Langford sẽ đi cô nhảy điệu đầu tiên, rồi sau đó anh ta có thể nhảy thêm một điệu nữa với cô, nhưng không hơn. Thậm chí chỉ hai điệu nhảy cũng có thể bị gán cho là anh ta đặc biệt chú ý tới cô, mà đó là điều cuối cùng chúng ta mong đợi. Langford,” bà ta nói, làm Stephen giật mình khi đang mải quan sát khuôn mặt nghiêng không biểu hiện gì của Sherry, “anh có chú ý đến tất cả những chuyện này không đấy?”

“Tôi nghe không sót một lời,” Stephen trả lời. “Tuy nhiên, tôi tin rằng Nicholas DuVille sẽ mong có được vinh dự hộ tống Cô Lancaster tới phòng vũ hội và đi cô ấy nhảy điệu đầu tiên.” Khẽ dựa người sang một phía để nhìn rõ hơn phản ứng của Sherry trước thông báo mới nhất của chàng và cái tiếp theo, chàng nói thêm, “Tôi đã có cuộc hẹn khác vào ngày thứ Tư tới và sẽ phải tạm bằng lòng với việc xếp sau trong tám thẻ mời khiêu vũ của cô ấy đêm đó.” Biểu hiện của nàng không hề thay đổi. Nàng đang nhìn vào đôi bàn

tay đặt trên đùi, và chàng có ấn tượng rằng nàng bị làm nhục bởi tất cả những thảo luận về việc thu hút người theo đuổi này.

“Đúng mười một giờ các cánh cửa sẽ được đóng lại, và cả Thượng Đế cũng không được đón chào sau giờ đó,” Bà Charity cảnh báo, và trong khi Stephen kinh ngạc trước khả năng nhớ một vài chuyện và quên hẳn một vài chuyện khác của bà ta, bà ta nói, “DuVille à? Đó có phải là người đàn ông trẻ đã từng có cảm tình với chị dâu của anh không?”

“Tôi tin là,” Stephen cẩn thận đánh trống lảng, “hiện nay anh ta khá là quan tâm tới Cô Lancaster.”

“Tuyệt! Bên cạnh anh, anh ta là mối tốt nhất ở nước Anh.”

“Anh ta sẽ rất mừng được biết như thế,” Stephen trả lời, âm thầm khen ngợi quyết định bất ngờ và hứng khởi của chàng ép buộc DuVille hộ tống Sherry tới Almack hàng giờ trước khi Stephen tới đó. Sẽ là một sự trả thù ngọt ngào khi chàng tưởng tượng cảnh gã người Pháp bị bao vây như một con nai mắc bẫy bởi một đồng những cô gái lần đầu ra mắt háo hức và những bà mẹ háms lợi, nhìn DuVille như nhìn một món ăn, đánh giá tài sản của anh ta và ước sao anh ta có một tước hiệu đi kèm với nó. Stephen không hề đặt chân đến “Trung tâm môi giới hôn nhân” đó hàng thập kỉ nay, nhưng chàng vẫn nhớ rất rõ: Những ván bài được chơi trong phòng chờ đặt cược thấp đến mức ngớ ngẩn, và đồ ăn thì cũng nhàm chán như bài bạc – trà nhạt, nước chanh ấm, những chiếc bánh vô vị, nước lúa mạch ướp hoa cam, và bánh mỳ và bơ. Một khi DuVille đã nhảy xong hai điệu với Sherry, phần còn lại của buổi tối sẽ là một sự trừng phạt hoàn toàn nhạt nhẽo đối với hẳn ta.

Tuy nhiên, Stephen định sẽ tự mình đi cùng Sherry tới buổi hòa nhạc vào đêm tiếp theo. Nàng thích âm nhạc – chàng đã biết điều đó kể từ cái đêm mà chàng tìm thấy nàng đang hát với dàn hợp xướng của những người hầu – bởi vậy chắc chắn nàng sẽ thích Don Giovanni.

Cánh tay khoanh trước ngực, chàng theo dõi Charity Thornton thuyết giáo Sherry. Khi chàng lần đầu tiên bước vào phòng để gặp người đi kèm mới, chàng chỉ liếc xéo Charity Thornton và tự hỏi liệu Whitticomb có mất trí hay không. Nhưng khi chàng lắng nghe câu chuyện vui vẻ của bà ta, chàng đã quyết định vị bác sĩ thực ra đã có một lựa chọn cực kì sáng suốt và phù hợp với tất cả mọi người, bao gồm cả Stephen, thật hoàn hảo. Khi bà ta không ngủ gật, hay dừng lại để nhớ một cái gì đó đột ngột nảy ra trong đầu, bà ta là một người đồng hành vui vẻ. Dẫu sao thì thà để bà ta làm cho Sherry vui vẻ còn hơn là dọa nạt hay làm rối nàng. Chàng đang nghĩ về tất cả những chuyện đó thì nhận ra người phụ nữ đang nói về tóc của Sherry.

“Tóc đỏ thì không được một chút nào, cô biết đấy, nhưng một khi cô hầu tuyệt vời của tôi đã cắt nó đi và sửa sang nó, thì cô sẽ chẳng thấy nó mấy nữa đâu.”

“Để yên đi!” Stephen quát câu mệnh lệnh trước cả khi chàng có thể dừng mình lại hay điều chỉnh giọng nói, và cả ba người trong phòng đều quay lại nhìn chàng.

“Nhưng Langford,” Bà Charity phản đối, “ngày nay các cô gái đều để tóc ngắn.”

Stephen biết chàng không nên can thiệp vào chuyện này, biết rằng chàng không có tư cách can thiệp vào một đánh giá hoàn toàn nữ tính về chuyện tóc tai, nhưng chàng không thể chấp nhận được ý nghĩ mái tóc dày óng ánh của Sherry nằm một đồng dưới sàn nhà. “Không được cắt tóc cô ấy,” chàng nói bằng giọng ra lệnh lạnh lùng mà có thể khiến cho phần lớn mọi người vội vã đi tìm chỗ ẩn náu.

Kì lạ là, giọng điệu này lại khiến cho Whitticomb mỉm cười.

Khiến Charity trông như bị phạt.

Khiến Sherry ngay lập tức cân nhắc việc cắt tóc nàng ngắn đến cổ.

28. Chương 28

Whitney mỉm cười khi cô quan sát cô hầu gái mới của Sherry đang hoàn chỉnh nốt kiểu tóc của nàng . Dưới gác Nicki đang đợi để đưa Sherry và Charity Thornton tới nhà Almack vì sự xuất hiện chính thức lần đầu tiên của Sherry ở London. Stephen sẽ tới đó muộn hơn, và sau đó bốn người bọn họ sẽ tiếp tục tới vũ hội nhà Rutherford, nơi Whitney, Clayton, và bà công tước sẽ dùng sự bảo trợ và ảnh hưởng của họ để đảm bảo là mọi chuyện không trở nên xấu đi trong suốt buổi vũ hội mở màn quan trọng nhất của Mùa Lễ Hội.

“Stephen đã hoàn toàn đúng khi chú ấy khẩn cầu cô không cắt tóc.”

“Anh ấy chính xác là không khẩn cầu em,” Sherry chỉ ra.” Anh ấy cấm em.”

“Ta cũng đồng ý với nó,” mẹ của Stephen nói. “Sẽ thật là một tội ác nếu cắt đi một mái tóc đặc biệt như thế này.”

Sherry gửi cho bà một nụ cười không cưỡng lại được , không thể tranh cãi về vấn đề này, một phần vì lịch sự, nhưng chủ yếu là vì trong ba ngày từ khi Ngài Westmoreland nói với nàng là phải xem xét đến những người cầu hôn khác, Sherry trở nên rất yêu thích Whitney Westmoreland và bà công tước. Họ hầu như là luôn ở bên cạnh nàng , cùng nàng tham gia các cuộc dạo chơi và mua sắm, quan sát nàng khi nàng được dạy khiêu vũ, và kể cho nàng những câu chuyện thú vị về những người mà nàng sắp gặp gỡ. Vào các buổi tối, họ ăn tối cùng nhau và cùng với cả ngài bá tước và anh trai.

Hôm qua, Whitney đã mang cậu con trai ba tuổi của cô, Noel, đến nhà ngài bá tước, nơi Sheridan đang có giờ học nhảy trong phòng khiêu vũ được hướng dẫn bởi một thầy giáo dạy nhảy thiếu hài hước đáng lẽ ra nên trở thành một vị tướng quân đội. Cùng với Noel nhỏ bé trong lòng, Whitney và bà công tước đang ngồi bên cạnh cô, quan sát trong khi Sheridan cố gắng nắm vững các bước nhảy mà nàng có vẻ như chưa bao giờ thực hiện. Khi những mệnh lệnh ngăn ngừa của người thầy giáo dạy nhảy bắt đầu làm nàng bối rối, Whitney đứng dậy và tình nguyện nhảy với người hướng dẫn để Sherry có thể nhìn thấy các bước nhảy được thực hiện như thế nào. Sherry vui mừng thay đổi vị trí với cô và giữ Noel trong lòng nàng . Và không lâu sau, bà công tước quyết định trình diễn cho cả Whitney và Sherry một vài điệu nhảy ở thời của bà, và đến cuối buổi học thì cả ba người phụ nữ đã cười ngặt nghẽo mặc kệ sự phần nỗ của thầy dạy nhảy khi họ bắt đầu nhảy cùng nhau.

Vào bữa tối hôm đó, họ làm cho cả hai người đàn ông thích thú với những lời kể vui nhộn về buổi học và người thầy giáo. Sherry đã sợ cái bữa ăn tối đầu tiên với vị hôn phu miễn cưỡng của nàng, nhưng sự hiện diện của bà công tước, Whitney và ngài công tước như một tấm đệm và một sự sao nhãng. Sherry nghiêng về ý nghĩ là họ chính xác đã có chủ ý tới dự bữa tối. Nếu như đó là kế hoạch của họ, thì nó chắc chắn là có hiệu quả, bởi vì vào cuối buổi tối đầu tiên đó, Sherry đã có thể gần gũi với sự hiện diện của bá tước và cư xử nhã nhặn với chàng, nhưng cũng chỉ có thế, không hơn, không kém. Có những lúc, khi nàng có những cảm giác hài lòng rằng chàng bị chọc tức vì cách cư xử đó của nàng đối với chàng , những lúc khi nàng đang cười với anh trai chàng, nàng bắt gặp cái nhìn mặt của bá tước, như thể chàng tự ái điều gì đó. Cũng có những lần khi Sherry cảm thấy như thể Clayton Westmoreland hoàn toàn nhận thức được tâm tình không xác định được của em trai mình, và vì một vài lí do nào đó khiến ngài công tước thấy điều đó thật thú vị. Về phần mình, Sherry nghĩ ngài công tước của Claymore là người đàn ông tử tế nhất, hòa nhã nhất, quyến rũ nhất mà nàng từng gặp. Nàng nói như thế với ngài bá tước vào sang hôm sau, khi chàng làm nàng ngạc nhiên vì xuống gác sớm để ăn sáng. Với hi vọng tránh mặt chàng, nàng đã bắt đầu ăn sáng sớm hơn và trong căn phòng buổi sáng, và vì thế nàng đã bị ngạc nhiên khi chàng đang đi thơ thẩn trong đó như thể là chàng luôn luôn ăn ở đó thay vì trong phòng ăn lộng lẫy của chàng . Nàng cũng ngạc nhiên không kém khi lời khen ngợi của nàng đối với cách cư xử và tính cách của anh trai chàng lại là nguyên nhân làm cho tâm trạng của ngài bá tước đột nhiên chuyển sang chiều hướng mỉa mai khi chàng nói, ” Ta vui khi biết là nàng đã tìm thấy chuẩn mực của nàng về một người đàn ông hoàn hảo”.

Rồi chàng đứng dậy khỏi bàn, với bữa ăn sáng còn đang dở, và lời xin lỗi vì có việc phải làm, chàng bỏ mặc Sherry đang ngồi một mình bên bàn ăn và nhìn theo sau chàng trong trạng thái sững sờ. Tối hôm trước sau bữa ăn chàng đã tới nhà hát cùng bạn bè và đêm trước đó là tới một buổi hội họp muộn khác, và Hogdkin nói chàng trở về vào mỗi buổi tối chính xác là trước bình minh.

Whitney và mẹ chàng đã tới chẳng mấy chốc sau đó và thấy nàng đang ngồi bên bàn ăn, đang tự hỏi liệu có

phải việc thiếu những giấc ngủ đủ giấc đang khiến chàng bức bối như vậy. Khi nàng giải thích cho cả hai người phụ nữ về tâm trạng rất xấu của chàng và những điều đã có trước đó, Whitney và bà công tước nhìn nhau và kêu lên đồng thời, " Nó đang ghen!"

Khả năng này, mặc dù có vẻ như là không chắc chắn, nhưng cũng đáng để suy nghĩ khi Nicholas DuVille đến tìm nàng vào buổi chiều để đưa nàng đi dạo một lúc trong công viên, Sherry đã dựa vào đó để nhận xét về những tính cách của anh ta như là một người bạn vui vẻ và hòa nhã trong phòng khách trước bữa tối hôm đó. Phản ứng của bà tước giống hệt như sáng hôm đó, mặc dù lời lẽ có khác nhau.

" Nàng hẳn là dễ dàng hài lòng," chàng nói một cách cẩu kính.

Từ lúc Whitney và bà góa yêu cầu được biết mọi thứ Stephen đã nói và làm, Sherry đã kể nhận xét của chàng với họ vào sáng hôm sau, và họ lại tiếp tục đồng thanh " Nó đang ghen!"

Sherry không chắc liệu nàng có hài lòng hay không. Nàng chỉ biết là nàng e sợ phải tin vào việc chàng thực sự quan tâm đến nàng, nhưng một phần của nàng lại hoàn toàn không thể ngừng việc hi vọng vào điều đó ở chàng. Nàng biết chàng sẽ tới nhà Almack tối nay, lựa chọn nàng để gây sự chú ý vì Charity Thornton nghĩ là điều đó sẽ đảm bảo cho sự nổi tiếng ngay tức khắc của Sherry. Sherry không quan tâm đến sự nổi tiếng, nàng chỉ quan tâm đến việc không làm xấu hổ bản thân hay gia đình chàng hay là chàng. Nàng đã hồi hộp cả buổi chiều về buổi tối sắp tới, nhưng Whitney đã tới bất ngờ để bầu bạn với nàng trong khi nàng phục trang cho buổi tối, một việc mất quá nhiều thời gian mà nàng đang thực sự bắt đầu nóng lòng được thực hiện.

Một cô thợ may tạm đứng sang một bên, giữ một cái váy đẹp tuyệt vừa mới được hoàn thành chỉ vài phút trước, và Sherry lại liếc nhìn đồng hồ. " Em đang bắt ngài DuVille chờ đợi," nàng nói một cách lo lắng.

" Chị hoàn toàn chắc chắn là Nicholas hi vọng được chờ đợi," Whitney nói một cách cộc lốc, nhưng Nicolas DuVille không phải là điều mà Sherry quan tâm đến.

Ngài Westmoreland đang ở dưới gác, và nàng hi vọng được thấy liệu tác dụng cuối cùng của tất cả sự chuẩn bị này có bất kỳ tác động đáng chú ý nào đối với cách mà chàng nhìn nàng hay không.

"Tất cả đã sẵn sàng- không. Đừng nhìn bây giờ," Whitney nói, khi Sherry bắt đầu quay người lại phía gương để nhìn kiểu tóc mới của nàng. " Hãy đợi cho đến khi em mặc váy vào, như thế em có thể thấy được toàn bộ hiệu quả." Mỉm cười một cách kì quái, cô nói thêm, " Chị đã ở cùng dì và chú ở Paris khi chỉ ở cái tuổi thực hiện cuộc ra mắt đầu tiên ở xã hội thượng lưu. Chị không bao giờ nhìn mình đã mặc một cái váy thực sự như thế nào cho đến lúc dì của chị dẫn chị đi tới và nhìn vào gương."

"Thật vậy ư?" Sherry nói, tự hỏi điều đó có thể thật đến mức nào từ khi, mọi thứ nàng nhìn đã thấy và đọc, những cô gái người Anh giàu có đã được ăn mặc như công chúa từ khi họ còn rất nhỏ. Whitney nhìn thấy sự nghi ngờ cô quá lịch sự để hỏi, và cười lớn.

"Chị đã từng là một " cự lồi lằm lổn "."

Sheridan thấy thật không thể tưởng tượng rằng người phụ nữ tóc nâu lộn lắt đang ngồi bên mép giường kia lại đã từng biết tới một khoảnh khắc lúng túng trong cuộc đời của cô, và cô ấy đã nói vậy.

"Cho đến không lâu trước buổi tối đó ở Paris, hai hoài bão lớn nhất của chị là trở thành chuyên gia dùng súng cao su, và buộc một anh chàng địa phương phải yêu mình điên dại. Đó là tại sao," cô kết thúc với một nụ cười đáng tin cậy " Chị đã được gửi đến Pháp trước hết. Không ai có thể nghĩ ra điều gì khác để khiến chị dừng việc làm hồ thẹn bản thân."

Câu đùa đáp lại của Sherry bị nghẹn lại khi cô hầu gái và cô thợ may nhẹ nhàng hạ cái váy qua đầu nàng. Đằng sau nàng, bà Công tước góa bước vào phòng ngủ.

" Ta đã quá háo hức được nhìn xem cháu trông như thế nào để đợi cho tới khi chúng ta thấy cháu ở nhà Rutherford," bà nói, đứng quay lại và quan sát quá trình mặc váy.

"Có phải là ngài DuVille bức mình vì việc này diễn ra quá lâu không ạ ? " Sherry hỏi hạ hai tay xuống và ngoan ngoãn quay lại để những người phụ giúp nàng có thể bắt đầu cài những cái móc bé xíu ở đằng sau váy.

“Không một chút nào. Anh ta đang uống một cốc sherry với Stephen , và - Ồ!” bà thở ra khi Sherry quay lại.

” Làm ơn đừng nói với cháu là có bất cứ điều gì không ổn” Sherry nói. “Cháu từ chối chịu đựng thêm một giây nào nữa để trang điểm”

Khi mẹ của Stephen dường như không thể nói nên lời, Sherry quay lại phía Whitney đang từ từ đứng dậy, một nụ cười rạng rỡ hiện qua trên mặt cô.

” Em mong là ai đó có thể nói điều gì đó,” Sherry nói một cách lo âu.

“Hãy cho cô Lancaster thấy cô ấy trông như thế nào, ” Whitney nói với cô hầu gái, mong muốn thấy được phản ứng của Stephen khi chàng chứng kiến sự thay đổi này.

“Không, đợi đã – găng tay trước đã, và cái quạt.” Nàng nói thêm với Sherry . ” Em phải có ấn tượng đầy đủ khi em nhìn mình, đồng ý chứ?” Sherry không biết liệu nàng có đồng ý không. Với một sự kết hợp không lí giải được của sự hi vọng và linh tính nghiêm, nàng đi đôi găng tay màu ngà dài đến khuỷu tay, cầm một cái quạt bằng ngà và vàng mà cô hầu gái đưa cho nàng, rồi quay lại, từ từ ngược nhìn lên cái gương soi cả người mà các cô hầu gái đang giữ. Đôi môi nàng bị chia thành sự hài lòng và không tin vào người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy, nhìn ra phía sau nàng .

” Em trông ... rất tuyệt.” Nàng kêu lên.

Mẹ của Stephen lắc đầu một cách ngờ vực “Một sự không tưởng”

“Một kiệt tác của sự không tưởng”, Whitney đồng ý, quá háo hức được thấy phản ứng của Stephen đến nỗi cô đã phải kìm hãm sự nóng lòng muốn nắm lấy tay Sherry và kéo người phụ nữ trẻ này xuống gác tới phòng khách, nơi mà cô biết là chàng đang đợi cùng Nicki và cô Charity.

29. Chương 29

Lúc đầu, Stephen đã rất vui trước ý nghĩ ép buộc Nicholas DuVille phải trải qua hầu hết buổi tối của anh ta ở Almack – và dưới con mắt giám sát của Charity Thornton, không kém hơn – nhưng giờ đây khi gần đến lúc họ phải đi, chàng chẳng thấy vui về gì với trò đùa của mình. Khi chàng ngồi trong phòng khách, nghe Bà Thornton và DuVille nói chuyện phiếm trong khi họ chờ Sherry xuống lầu, Stephen để ý thấy con công già ấy có vẻ như bám lấy từng lời của DuVille và rạng rỡ tán đồng với anh ta trước từng âm tiết được thốt ra – một thái độ mà Stephen không chỉ coi là cực kì không thích hợp với một người đi kèm mà khó hiểu kì cục, xét đến danh tiếng sát gái huyền thoại của DuVille. “Họ đây rồi!” Charity Thornton hào hứng nói, hướng về phía hành lang và đứng thẳng lên với sự nhiệt tình và năng lượng nhiều hơn bà ta đã thể hiện trong suốt cả tuần. “Chúng ta sẽ có một buổi tối thật là tuyệt vời đây! Đi thôi, Ngài DuVille,” bà ta nói, cầm lấy khăn quàng và túi xách.

Stephen đi theo họ đến sảnh ngoài, nơi DuVille dừng lại nhìn chững vào cái cầu thang như thể chọc thủng nó, và một nụ cười tán thưởng nở ra trên mặt anh ta. Stephen nhìn theo hướng anh ta đang nhìn, và thứ mà chàng nhìn thấy làm lòng chàng tràn ngập tự hào. Đang đi xuống cầu thang trong bộ váy điểm trang kim bằng vải sa tanh màu kem, cũng chính là người con gái đã ăn tối với chàng trong bộ váy ở nhà rộng thùng thình và đi chân trần. Nghĩ đến hình ảnh thú vị của nàng lúc đó, thì chàng đáng lẽ phải trông đợi sự gợi cảm của nàng trong một bộ váy lịch sự, nhưng bằng cách nào đó chàng không hề được chuẩn bị cho thứ mà chàng đã nhìn thấy. Tóc nàng được chải ngược ra sau và một sợi dây kết bằng ngọc ôm quanh đỉnh đầu, rồi thả xuống vai nàng từng lọn tóc màu kim loại xoắn gọn sóng. Nàng khiến chàng ghen thờ.

Nàng cũng đang nghi ngờ chuyện đó nữa, Stephen nhận ra, bởi vì mặc dù nàng nhìn xuyên qua chàng như thể chàng vô hình trong suốt bốn ngày vừa qua, cuối cùng nàng cũng đã nhìn đến chàng... tất nhiên không lâu. Chỉ là một thoáng liếc mắt để nhìn phản ứng của chàng, nhưng chàng để nàng nhìn thấy nó.

“Quý bà,” chàng nói, “tôi sẽ phải thuê cả một đội quân người đi kèm sau buổi tối nay.” Cho đến tận giây phút đó, Sherry gần như đã quên được rằng toàn bộ mục đích của chàng cho trò chơi tấn kêm này là để tìm kiếm những người cầu hôn để chàng rũ bỏ nàng cho một ai đó khác, nhưng niềm vui không hề giấu diếm của chàng trước ý nghĩ rằng nàng có thể thu hút sự chú ý đáng kể đến với nàng như một lời nhắc nhở đau đớn. Vết thương rất sâu – đến đúng vào giờ phút mà nàng nghĩ nàng thật sự xinh đẹp, và hi vọng chàng cũng nghĩ như thế – đến nỗi lòng nàng buốt giá. Đưa tay ra cho chàng hôn, nàng nói khẽ, nhưng quả quyết không lần đi đâu được, “Tôi sẽ cố gắng để đảm bảo rằng ngài sẽ cần phải làm chính xác việc đó.”

Lời đối đáp đó khiến cho cặp lông mày sẫm màu của chàng nhíu lại với nhau trong một cái nhăn nhó không bằng lòng một cách khó hiểu. “Đừng có ‘cố gắng’ quá nhiều; danh tiếng được tạo nên như thế đó.”

30. Chương 30

“Tất cả những cái này là sao, Damson?”

Stephen nhìn người hầu riêng của chàng trong gương khi anh ta buộc lại một cách khéo léo cái nút cuối cùng của một dãy những nút thắt phức tạp trên chiếc cà vạt màu trắng của chàng, rồi nghiêng người về phía trước và đưa tay lên cầm để kiểm tra xem chàng đã được cạo râu một cách kỹ lưỡng chưa.

“Ông Hodgkin nghĩ là ngài nên nhận bức thư đó trước khi ngài rời khỏi nhà, trong trường hợp nó quan trọng,” Damson nói khi anh ta đặt cái thư rách nát lên giường chàng và chuẩn bị làm một công việc cấp bách hơn là xem xem ông chủ của anh ta đã chắc chắn ăn mặc đẹp để đến nhà Almack hay chưa. Bỏ một chiếc áo khoác đuôi tôm đúng kiểu màu đen ra khỏi một trong những cái tủ quần áo, anh ta bước nhẹ qua tủ đựng quần áo, giữ những nếp nhăn không tồn tại ra khỏi nó. Giơ cái áo khoác lên, anh ta đợi trong khi Stephen xô tay vào ống tay áo, rồi anh ta vuốt tay qua vai, chỉnh lại phía trước, và lùi lại để xem xét cái thành quả tuyệt vời của sự cẩn thận và chú ý của anh ta.

“Hodgkin có nói lá thư do ai gửi không?” Stephen hỏi, kéo mạnh cổ tay áo sơ mi vào vị trí và điều chỉnh những cái khuy bằng saphia ở cổ tay.

“Chủ nhà trọ cũ của ngài Burleton đã gửi nó qua cho ngài. Nó được chuyển trực tiếp cho ngài nam tước ở phòng trọ cũ của ông ấy.”

Stephen gật đầu không quan tâm lắm. Chàng đã sắp xếp hóa đơn của Burleton với chủ nhà cũ của anh ta và chỉ thị ông ta gửi lại toàn bộ thư của Burleton cho chàng. Nếu đó là những lá thư được gửi từ những chỗ mà Burleton đã chi tiêu mà vẫn chưa trả tiền. Stephen cảm thấy có trách nhiệm phải thay mặt anh ta làm như vậy vì đã tước đoạt đi cuộc sống của Burleton và cơ hội để tự mình xóa các khoản nợ của anh ta.

“Đưa cho thư kí của ta,” Stephen nói, nhanh chóng bước đi. Chàng đã hứa cùng anh trai chơi vài ván bài rảnh rỗi hoặc vài vòng bài taro ở Strathmore, và chàng đang bị muộn. Sau một giờ hay hai chơi những ván bài đặt cược cao, chàng lên kế hoạch xuất hiện ở nhà Almack, và tìm cơ hội sớm nhất có thể, mang nàng ra khỏi cái “Trung tâm môi giới hôn nhân” ấy, và rồi tới vũ hội của ngài Rutherford, nơi đó có lẽ sẽ thú vị hơn nhiều đối với cả hai người bọn họ. DuVille, chàng quyết định với một sự thỏa mãn thích thú, có thể bằng lòng hộ tống Charity Thornton tới nhà Rutherford.

“Tôi đã gợi ý ông Hodgkin đưa nó cho thư kí của ngài, thưa ngài,” Damson trả lời một cách hùng hồn, phải đi bất kỳ những thứ gì không nhìn thấy nhưng chướng mắt mà có thể bị dính vào bất cứ chỗ nào trên cơ thể không tì vết của chủ anh ta.

“Nhưng ông ta cứ khẳng định là ngài phải thấy nó, để nó không trở thành tin tức bị giấu kín. Nó được gửi từ nước Mi.”

Nghĩ rằng nó có thể là một khoản mà Burleton đã phải trả trong thời gian anh ta ở đó, Stephen với tới lá thư và đi xuống cầu thang, mở nó ra trong khi chàng bước đi.

“McReedy ở ngoài cùng với người đánh xe,” Colfax hỏi ý kiến chàng, đưa cho chàng đôi găng tay, nhưng Stephen không nghe cũng không nhìn thấy ông ta. Tất cả sự chú ý của chàng đặt vào nội dung bức thư được gửi tới Burleton bởi cố vấn pháp luật của cha Lancaster .

Colfax để ý thấy sự bận tâm sâu sắc của chủ nhân mình với lá thư và nét mặt và thái độ buồn rầu của chàng và ngay lập tức lo lắng rằng nội dung của bức thư có lẽ bằng cách nào đó là nguyên nhân để ngài bá tước thay đổi các kế hoạch của mình cho buổi tối nay.

“Tiểu thư Lancaster dĩ nhiên đã trông tuyệt nhất khi cô ấy rời nhà để tới nhà Almack - và rất chờ đợi buổi tối của cô ấy, nếu tôi có thể nói như vậy,” ông ta nhận xét một cách nhấn mạnh . Đó là sự thật, nhưng nó cũng là một lời nhắc khéo của Colfax, nói lên sự quý mến dành cho cô gái người Mỹ, mà sự xuất hiện của ngài bá tước ở nhà Almack với tư cách là người bảo trợ cho cô là cực kì quan trọng.

Stephen chậm rãi xếp lại lá thư và nhìn người quản gia, những ý nghĩ của chàng rõ ràng về vài việc, những việc chẳng liên quan gì đến nhà Almack và rất kinh khủng. Chàng bỏ đi mà không nói một lời nào, với những bước dài và quả quyết, khi chàng hướng tới người đánh xe đang đợi .

“Tôi e đó là một tin không tốt, Hodgkin,” Colfax nói với người trợ lí quản gia đang quanh quẩn đầy lo lắng ở góc hành lang.

“Thực là rất không tốt.” Ông ngập ngừng, cảm thấy mình không đủ tư cách để phỏng đoán, nhưng sự lo lắng cho cô gái người Mỹ đáng yêu thậm chí là còn cao hơn sự lo lắng thường trực về tư cách của ông.

“Lá thư đã được gửi tới cho ngài Burleton ... có lẽ nó chỉ liên quan đến ông ấy thôi, và chẳng có chuyện gì với tiểu thư Lancaster cả.”

31. Chương 31

Nằm trên quảng trường St.James đằng sau một mái vòm màu xanh lá cây đậm kéo dài từ cửa trước đến con phố, câu lạc bộ Strathmore chỉ phục vụ một nhóm tương đối nhỏ, được lựa chọn kĩ càng trong số các nhà quý tộc thích chơi đánh bài trong một không gian xa xỉ hơn những căn phòng sáng lóa, ồn ào ở câu lạc bộ White, và để chia sẻ những món ăn ngon lành hơn món vịt luộc vô vị, bít tết và bánh táo được phục vụ tại Brooks và White.

Trái ngược với Brooks, White, và Watier, Strathmore được sáng lập, và được sở hữu bởi một trăm năm mươi thành viên nổi tiếng của chính nó, chứ không phải bởi người ngoài. Quyền thành viên được truyền qua từng thế hệ và bị giới hạn nghiêm ngặt trong số con cháu của những thành viên sáng lập ban đầu. Câu lạc bộ tồn tại, không phải để làm ra lợi nhuận, mà để cung cấp một pháo đài bất khả xâm phạm và thoải mái nơi các thành viên có thể đặt những khoản tiền khổng lồ cho một ván bài, nói chuyện bằng giọng rời rạc mà không cần phải hét lên người khác mới nghe thấy được, và ăn những bữa tối ngon lành được các đầu bếp Pháp và Ý chuẩn bị. Mỗi thành viên đều được trông đợi – và được quyền – hành động theo ý mình. Những lời đồn thổi về chuyện thua được của các thành viên trên bàn bài thường lan truyền từ White và Brooks và rồi khắp cả London như một đám lửa. Tại Strathmore, nơi những ván cược khổng lồ hơn nhiều, không một lời nào về những chuyện tương tự như thế từng vượt ra khỏi mái vòm màu xanh của Strathmore. Tuy nhiên, trong phạm vi câu lạc bộ, lời đồn được truyền từ thành viên này sang thành viên khác và từ phòng này sang phòng khác với sự sốt sắng đáng kinh ngạc và sự khoái trá đàn ông đáng kể.

Những vị khách không được phép vượt qua những cây cột bằng đá cẩm thạch ở cửa trước, kể cả khi đi cùng với các thành viên, khám phá đó đã làm Brummel Diêm Dứa tức điên khi ông ta cố gắng tìm kiếm đường vào trong suốt những ngày ông ta chiếm được địa vị quan trọng trong tất cả những câu lạc bộ cho các quý ông thời thượng khác ở London.

Chính Prinny cũng đã bị từ chối quyền thành viên với lí do ông ta không phải là con cháu của những người sáng lập, điều này khiến cho sau đó – Hoàng tử Regent đã phản ứng với cùng một cơn giận như Brummell nhưng với cách nghĩ khác người và tầm nhìn xa trông rộng: Ngài đã lập ra câu lạc bộ của riêng mình, đưa

hai đầu bếp hoàng gia vào những vị trí nổi bật, và đặt tên cho nó là Watier, theo tên của một trong hai đầu bếp đó. Tuy nhiên, Hoàng tử Regent không thể tái tạo bầu không khí nghiêm trang tĩnh lặng – của sự độc nhất vô nhị và thanh lịch kín đáo – tỏa khắp những căn phòng rộng rãi.

Gật đầu lơ đãng về phía người quản lý đang cúi đầu chào đón chàng ở cửa, Stephen bước qua những căn phòng lớn, lát gỗ sồi, hầu như cũng chẳng để ý đến những thành viên đang chuyện trò trên những chiếc ghế lưng dựa cao bằng da màu xanh đậm thoải mái hay ngồi bên những bàn bài nhiều hơn sự chú ý giành cho tay quản lý câu lạc bộ. Căn phòng thứ ba chàng đến hầu như trống không, điều này hoàn toàn thích hợp với chàng, và chàng ngồi xuống cái bàn với ba chiếc ghế trống. Nhìn chăm chăm vào lò sưởi trống rỗng, chàng xem xét nội dung nghiêm trọng của lá thư và suy ngẫm quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời của chàng.

Càng nghĩ về vấn đề lá thư gây ra, thì giải pháp càng trở nên rõ ràng hơn... và chàng càng cảm thấy khá hơn. Trong khoảng thời gian nửa giờ đồng hồ, tâm trạng của Stephen đã đi từ trầm ngâm tới bình thản – và cuối cùng là niềm vui. Thậm chí cả khi không có lá thư, Stephen cũng biết là cuối cùng chàng có thể sẽ làm đúng như những gì chàng định sẽ làm bây giờ. Sự khác nhau ở đây là nội dung của bức thư đã gần như buộc chàng phải làm thế, điều đó có nghĩa là chàng có thể hành động theo mong muốn của mình mà không cần phải đầu hàng trước mọi lời cáo buộc về danh dự và khuôn phép. Kể từ giờ phút chàng nói với Sherry rằng chàng muốn nàng cân nhắc đến những người cầu hôn khác, chàng đã hối hận. Chàng khó có thể chịu đựng được sự ghen tuông của mình nếu nàng khen ngợi DuVille, và chàng không tưởng tượng được sự khó chịu của chàng sẽ đến mức nào khi những người cầu hôn khác bắt đầu xuất hiện nơi cửa nhà chàng. Chắc chắn ngày đó sẽ đến sớm thôi khi một gã cầu hôn dấn dạn nào đó thu đủ dũng khí để hỏi Stephen xin cưới nàng, và thay vào đó thấy mình bị đá ra ngoài phố.

Bất kể khi nào nàng ở trong cùng một phòng với chàng, Stephen khó mà rời mắt khỏi nàng, và nếu họ ở một mình, chàng phải cố hết sức mới kéo tay ra khỏi nàng được. Nếu nàng đi, chàng dường như không thể không nghĩ đến nàng. Sherry cũng muốn chàng. Chàng biết chuyện đó ngay từ lúc đầu, và nàng không hề thay đổi, bất kể nàng đã cố gắng bao nhiêu để cư xử như thể chàng chỉ là một người quen sơ sơ mà nàng chỉ biết rất ít. Nàng sẽ lại tan chảy trong cánh tay chàng nếu chàng giữ nàng ở đó lâu hơn một chút nữa, chàng biết chắc điều đó.

Lời nhận xét bông đùa của anh trai chàng khiến Stephen ngẩng lên nhìn đầy ngạc nhiên. “Tôi mạo muội chen ngang vào cái có vẻ như là một cuộc tranh luận phức tạp của chú với chính mình, liệu chú có thể cho tôi can dự vào đó không, hay là chú thích chơi bài hơn?” Một cốc rượu đã uống được một nửa đang đặt trên bàn trước mặt chàng, và khi Stephen liếc quanh căn phòng, chàng để ý thấy nó đã được lấp đầy đáng kể từ lúc chàng đến.

Trong khi Clayton chờ quyết định của chàng với cặp lông mày nhướn lên, Stephen dựa ra đằng sau và suy tính lần cuối cùng quyết định của chàng và niềm khao khát được thực hiện nó ngay lập tức. Vì đó chính xác là những gì chàng đã muốn làm, nên chàng chỉ quan tâm đến lợi điểm của sự nhanh chóng và hoàn toàn lờ đi bất kì yếu điểm nào. “Em thích nói chuyện hơn,” chàng nói. “Em không có tâm trạng chơi bài.”

“Tôi có để ý thấy rồi. Cả Wakefield và Hawthorne cũng để ý thấy điều đó. Họ đã mời chúng ta cùng tham gia với họ trong khi chú chìm trong suy tư.”

“Em không nhận ra là họ đã ở đây,” Stephen thú nhận, nhìn qua vai chàng về phía hai người bạn chàng đã vô tình làm phật ý. “Giờ họ đâu rồi?”

“Chăm sóc cảm xúc bị tổn thương của họ ở bàn faro.” Bất chấp lời nói thoải mái của mình, Clayton hiểu rất rõ có điều gì đó quan trọng trong tâm trí Stephen. Hi vọng có một lời giải thích, anh kiên nhẫn chờ đợi trong vài phút, và cuối cùng nói, “Chú có đề tài nói chuyện cụ thể nào trong đầu chưa, hay tôi nên chọn một?”

Để trả lời, Stephen thò tay vào túi và rút ra một lá thư được gửi đến từ luật sư của cha của Charise. “Đây là đề tài trong đầu em lúc này,” chàng nói, đưa nó cho anh trai cùng với một tấm ngân phiếu vừa phải đi kèm với nó.

Clayton mở lá thư và bắt đầu đọc.

Thưa Cô Lancaster,

Tôi đã gửi lá thư này cho phu quân của cô để ông ấy có thể chuẩn bị cho cô trước thông tin trong đó.

Cá nhân tôi vô cùng tiếc phải thông báo cho cô về cái chết của người bạn của tôi, cụ thân sinh của cô. Tôi đã ở cùng ông đến tận phút cuối cùng, và vì lợi ích của chính cô, mà tôi phải nói với cô rằng ông đã biểu hiện nỗi hối tiếc vì những việc mà ông coi là sự thất bại của ông trong việc nuôi dưỡng cô, bao gồm cả việc làm hư cô bằng cách cho cô tất cả mọi thứ và còn hơn thế nữa.

Ông đã mong cô được học ở những trường tốt nhất, và có một cuộc hôn nhân rạng rỡ. Ông đã đạt được tất cả những mục đích này, nhưng trong khi làm việc đó và trong khi dành cho cô khoản tiền hồi môn lớn, ông đã chi tiêu gần như toàn bộ những gì ông có, và thế chấp phần còn lại. Tờ ngân phiếu tôi gửi kèm theo đây là toàn bộ giá trị của những tài sản của ông mà tôi được biết.

Tôi biết cô và cha cô bất đồng với nhau về nhiều việc, Cô Lancaster, nhưng tôi hi vọng rằng – và đó cũng là điều cha cô mong mỏi – một ngày nào đó cô sẽ coi trọng những nỗ lực của ông vì cô và tận dụng tối đa những cơ hội của mình. Giống như cô, Cyrus là một người cứng rắn và nóng nảy. Có lẽ chính những tính cách mà cô chia sẻ với cha cô đã ngăn không cho hai người hiểu nhau tốt hơn.

Có lẽ sự thiếu gần gũi này giờ đây có thể giúp cô thích ứng với tin tức về cái chết của ông tốt hơn là trong tình huống ngược lại. Có lẽ, một ngày nào đó cô sẽ cảm thấy hối hận sâu sắc khi cô nhận ra đã quá trễ để nói hay làm những việc có thể hàn gắn sự rạn nứt giữa hai người.

Mong muốn tránh cho cô những ý nghĩ đau đớn như thế, cha cô yêu cầu tôi nói với cô rằng, mặc dù ông có thể không thể hiện điều này, nhưng ông yêu cô và mặc dù cô cũng không thể hiện ra, ông đã chết mà vẫn tin tưởng rằng cô cũng yêu ông.”

Kết thúc, Clayton đưa trả lá thư lại, biểu hiện u ám của anh thể hiện cùng một sự tiếc nuối và lo lắng mà Stephen cảm thấy với Sherry... và cùng sự bối rối vì những điều mà anh đã đọc. “Thật tiếc cho cha cô ấy,” anh nói. “Cô ấy đã có một chuỗi vận đen kinh khủng. Mặc dù có lẽ là may mắn vì họ không gần gũi với nhau cho lắm.” Sau một giây dè dặt, anh nhú mày và nói thêm, “Chú nghĩ gì về giọng điệu của viên luật sư? Có gái trẻ mà ông ta nói tới trong thư chẳng giống chút nào với cô gái tôi đã gặp cả.”

“Em cũng nghĩ vậy,” Stephen xác nhận. “Trừ tính ngoan cố và nóng tính,” chàng chữa lại với một nụ cười nhếch nhếch. “Nếu không phải thế, em chỉ có thể suy đoán cha cô ấy – và tay luật sư của ông ta – chắc phải cùng ý tưởng với nhau về chuyện nuôi dưỡng các cô gái, và cả hai đều coi bất kì kiểu lòng can đảm nào đều là sự thách thức không chịu đựng nổi.”

“Tôi cũng có cùng kết luận đó, dựa trên những hiểu biết của tôi về ông bố vợ tôi.”

“Lancaster chắc hẳn phải là một gã bần tiện nếu ông ta coi chiếc áo màu nâu tiện lợi cô ấy đã mặc trên tàu là cho cô ấy ”tất cả mọi thứ,“” Stephen nhận xét khi chàng duỗi cặp chân dài ra phía trước, vắt chéo chân, và ngồi một cách thoải mái hơn nữa trên ghế. Thọc tay vào túi quần, chàng liếc qua vai ra hiệu cho một người hầu. “Sâm-panh,” chàng yêu cầu trước câu hỏi của người hầu.

Trước hậu quả ngay lập tức của một tin tức xấu như thế và những hệ lụy kinh khủng của nó với Sherry, Clayton nghĩ đáng điều uể oải của Stephen, và yêu cầu uống sâm-panh của chàng, cả hai đều rất kì cục. Anh đợi dấu hiệu nào đó để biết làm thế nào và bao giờ chàng định thông báo tin này cho nàng, nhưng Stephen dường như hoàn toàn chăm chú quan sát người hầu rót sâm-panh vào hai cái ly và đặt chúng lên bàn.

“Chú định làm gì tiếp theo?” Clayton cuối cùng cũng hỏi.

“Ăn mừng,” Stephen nói.

“Cụ thể hơn,” Clayton nói, trở nên cực kì mất bình tĩnh với sự chậm hiểu cố ý của em trai mình, “khi nào chú định nói với cô ấy về bức thư?”

“Sau khi chúng em đã cưới nhau.”

“Cái gì cơ?”

Thay vì nhắc lại câu trả lời của mình, Stephen nhướn một bên mày vẽ hài hước với anh trai, cầm ly sâm-panh của chàng lên, và giờ nó lên trong cử chỉ uống mừng. “Vì hạnh phúc của chúng em,” chàng nói cộc lốc.

Trong lúc Stephen uống cạn ly rượu, Clayton khôi phục sự điềm tĩnh của mình, cẩn thận che giấu niềm vui trước bước ngoặt của sự kiện, và cũng đuổi người trên ghế của anh. Anh cầm ly sâm-panh của mình lên, nhưng thay vì uống, anh lại lơ đãng xoay nó trong mấy ngón tay trong khi nhìn em trai với sự hài hước không giấu diếm.

“Có phải anh đang tự hỏi em có mắc sai lầm hay không?” Stephen cuối cùng cũng hỏi.

“Không hề. Tôi chỉ đang tự hỏi liệu chú có nhận thức được cô ấy dường như đã phát triển, để xem nào, một “một chút ác cảm” nào đó với chú?”

“Cô ấy sẽ không thêm đội nước vào người em nếu em có đang trong đồng lửa đi nữa,” Stephen đồng tình. “Ít nhất là không nếu cô ấy phải đến gần em mới làm được chuyện đó.”

“Và chú có thấy đó là một cản trở trong việc cô ấy chấp nhận lời đề nghị kết hôn rộng lượng của chú?”

“Có thể,” Stephen cười khúc khích nói.

“Trong trường hợp đó, chú định làm thế nào thuyết phục cô ấy đồng ý?”

“Thực ra,” Stephen nói dối không đổi sắc mặt, “em nghĩ em sẽ chỉ ra cô ấy đã sai lầm thế nào khi không tin tưởng vào những ý định và tính chính trực của em, và rồi em sẽ chứng minh cho cô ấy bằng cách cầu hôn. Sau đó, em sẽ nói với cô ấy rằng nếu cô ấy muốn xin em tha thứ, em sẽ tha thứ cho cô ấy.”

Chàng nói thuyết phục đến nỗi anh trai chàng ném cho chàng một cái nhìn chế nhạo khinh bỉ. “Và rồi chú nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Và rồi em sẽ dành hai ngày hai đêm tiếp theo bị giam trong ngôi nhà thoải mái của mình.”

“Tôi đoán là với cô ấy chẳng?” Clayton nhạo.

“Không, với những cái gạc ở cả hai bên mắt của em.”

Tiếng cười đáp lại của Clayton bị chen ngang bởi sự trở lại của Jordon Townsends, Công tước Hawthorne, và Jason Fielding, Hầu tước Wakefield. Vì Stephen chẳng còn gì mà bàn bạc với anh trai chàng nữa, chàng mời họ ở lại và bốn người bạn cùng tham dự vào một cuộc làm ăn nghiêm chỉnh với những ván bài đặt cược cao.

Tuy nhiên, tập trung có vẻ như rất khó khăn, bởi vì những ý nghĩ của Stephen cứ lang thang tới Sherry và tương lai rất gần của họ. Bất chấp lời nói đùa của chàng về chuyện chàng định cầu hôn với nàng như thế nào, thực ra chàng chẳng có chút ý niệm phải nói những gì. Nó có vẻ thậm chí còn không quan trọng. Tất cả những gì quan trọng là họ sẽ ở bên nhau. Nàng sẽ thực sự là của chàng, và không còn vết nhơ nào, cảm giác tội lỗi suốt đời nào, khiến Stephen phải từ chối cưới vị hôn thê trẻ trung của Burleton. Cái chết của cha nàng khiến việc tìm ai đó để quan tâm đến nàng – và phải là người mà nàng cũng quan tâm đến – trở nên cấp thiết, khi nàng biết về chuyện đó.

Hôn lễ của họ dù thế nào cũng sẽ được tiến hành. Giờ đây Stephen chấp nhận sự thật đó. Ở đâu đó trong trí óc chàng, chàng biết điều đó từ giây phút đầu tiên nàng đối mặt với chàng trong chiếc áo choàng buộc lại bằng sợi dây thừng kim tuyến và tóc nàng quấn trong chiếc khăn tắm màu xanh, khiến chàng nhớ đến Đức Mẹ chân trần – một Đức Mẹ với một vấn đề kinh khủng. “Tóc của tôi – nó màu đỏ!”

Không, Stephen nghĩ, chàng đã cảm thấy điều gì đó về nàng trước cả khi đó... từ cái buổi sáng đầu tiên đó khi chàng thức dậy bên giường của nàng và nàng yêu cầu chàng mô tả khuôn mặt nàng. Chàng đã nhìn vào đôi mắt màu xám đầy mê hoặc của nàng và nhìn thấy cả một lòng can đảm, và mềm yếu. Nó đã bắt đầu từ khi đó và lớn mạnh thêm bởi mọi việc nàng làm và nói. Chàng yêu nàng vì sự hóm hỉnh không e sợ, trí thông minh của nàng, và sự ấm áp không thay đổi của nàng với tất cả mọi người mà nàng gặp. Chàng yêu cái cách nàng xúc động trong vòng tay chàng, và mùi vị của miệng nàng. Chàng yêu lòng can đảm của nàng và nhiệt tình của nàng và sự ngọt ngào của nàng. Và đặc biệt là sự trung thực của nàng.

Sau cả thời trai trẻ bị bao vây bởi những người phụ nữ che giấu tính tham lam của họ đằng sau những nụ cười mời gọi và tham vọng của họ đằng sau những cái liếc tình ý, những người giả bộ đam mê một người đàn ông trong khi niềm đam mê mà họ có thể cảm nhận chỉ là sự chiếm hữu, Stephen Westmoreland cuối cùng đã tìm thấy một người phụ nữ chỉ muốn chính chàng.

Và chàng quá sức hạnh phúc, đến nỗi chàng không thể quyết định phải mua gì cho nàng trước nhất. Đá quý, chàng quyết định, khi chàng dừng lại để đặt cược cho những lá bài của mình. Xe ngựa, ngựa, váy sống, áo lông thú, nhưng trước nhất phải là đá quý... Những viên đá quý tuyệt vời để làm nổi bật gương mặt quyến rũ của nàng và nhiều hơn nữa để quấn quanh mái tóc rực rỡ của nàng. Những bộ váy trang trí bằng...

Ngọc trai! Stephen quyết định với một tiếng cười thầm khi chàng nhớ lại lời nhận xét hài hước của nàng về bộ váy của Nữ công tước Evandale. Một bộ váy được trang trí bởi ba ngàn lẻ một viên ngọc. Sherry dường như chẳng quan tâm chút nào tới váy áo, nhưng bộ váy đặc biệt đó sẽ hấp dẫn khiếu hài hước của nàng, và nàng sẽ thích nó bởi vì nó là một món quà của chàng.

Bởi vì nó là từ chàng...

Chàng biết nàng sẽ cảm thấy như thế cũng chắc chắn như chàng biết Sherry muốn chàng. Kể từ giây phút chàng lướt trên môi nàng và thấy chúng run rẩy, cảm nhận cơ thể nàng căng ra một cách bản năng hướng tới chàng, chàng đã biết là nàng muốn chàng. Nàng quá thiếu kinh nghiệm để che giấu cảm xúc của mình, quá ngay thẳng để muốn thử.

Nàng muốn chàng, và chàng cũng muốn nàng. Trong một vài ngày nữa thôi, chàng sẽ mang nàng lên giường lần đầu tiên, và ở đó chàng sẽ dạy nàng những niềm vui thú của việc “chiếm hữu.”

Jason Fielding gọi tên chàng, và Stephen ngẩng lên, nhận ra họ đều đang chờ chàng đặt cược, và chàng vứt thêm nhiều thẻ lên đồng thẻ ở giữa bàn.

“Cậu đã thắng chỗ đó rồi,” Jason chỉ ra bằng giọng kéo dài chế giễu. “Cậu không muốn gạt nó sang một bên, để có thể thắng thêm một đồng tiền kha khá nữa của chúng tôi à?”

“Bất kể điều gì đang ở trong đầu cậu, Stephen,” Jordan Townsends nhận xét, nhìn chàng tò mò, “nó chắc hẳn đã choáng hết tâm trí.”

“Lúc này cậu nhìn xuyên qua chúng tôi,” Jason Fielding nói thêm khi anh bắt đầu chia bài. “Một sự gạt bỏ đau lòng nhất mà tôi từng gặp phải trong suốt những năm qua.”

“Stephen có một việc đang choán hết tâm trí của chú ấy,” Clayton nói đùa.

Khi anh nói xong câu đó, William Baskerville, một anh chàng độc thân trung tuổi, bước đến bên bàn, một tờ báo gấp lại nằm trong tay anh ta, và anh ta vu vơ quan sát ván bài.

Vì việc Stephen tán tỉnh Sherry sẽ trở thành lời đồn công khai ngay sáng mai, và việc đính hôn của chàng sẽ trở thành sự thật vào cuối tuần đó, Stephen thấy không có lí do gì phải che giấu điều chàng nghĩ. “Thực tế là –” chàng bắt đầu nói, khi chợt nghĩ ra và liếc cái đồng hồ. Ba tiếng đồng hồ đã trôi qua. “Tôi bị muộn!” chàng nói, khiến những người khác giật mình khi chàng ném những lá bài trở lại giữa bàn, và đột ngột đứng lên. “Nếu tôi không vào trong Almack trước mười một giờ, họ sẽ đóng cánh cửa chết tiệt đó.”

Ba người đàn ông kinh ngạc nhìn theo hình dáng đôi vai của chàng khi Stephen nhanh chóng ra khỏi câu lạc bộ - rõ ràng là rất vội vàng để đến một nơi mà không có người đàn ông thạo đời hay trưởng thành nào từng đặt chân đến một cách tự nguyện, chứ chưa nói tới chuyện hỏi hã. Ý nghĩ Stephen Westmoreland sẵn sàng đặt chân vào một phòng khiêu vũ đầy chật những cô gái cả thẹn vừa mới ra khỏi trường học và sẵn sàng lao vào một người chồng có tư cách là cực kì lỗ bịch. Baskerville nói đầu tiên. “Ôi trời!” anh ta hào hển, nhìn quanh những người khác trong cơn kinh hoảng choáng váng, “có phải Langford vừa nói anh ta sắp đến Almack?”

Hầu tước Wakefield kéo cái nhìn hóm hỉnh của anh ta từ cửa vào và nhìn những người khác. “Đó là điều tôi đã nghe thấy.”

Công tước Hawthorne gật đầu, giọng nói khô khan. “Tôi không chỉ nghe thấy cậu ta nói Almack, mà tôi còn để ý thấy cậu ta dường như khá vội vã tới đó.”

“Cậu ta sẽ may mắn nếu họ để cậu ta còn sống mà ra ngoài,” Jason Fielding đùa.

“Và vẫn còn độc thân,” Jordan Townsends cười đồng tình.

“Tội nghiệp quá!” Baskerville nói bằng giọng thương cảm. Lắc đầu, anh ta đi đến gặp vài người quen ở bàn chơi súc sắc – và để chia sẻ thông tin cực kì thú vị là Bá tước Langford vội vã trên đường đến “Trung tâm hôn nhân” trước khi những cánh cửa đóng lại.

Sự đồng tình trong số những người chơi súc sắc, những người đang ném súc sắc dọc những chiếc bàn gỗ thành cao, là Stephen phải thực hiện ý nguyện cuối cùng của một người thân họ hàng đã chết là phải xuất hiện ở Almack cho lợi ích của một cô gái trẻ nào đó mà người chết có liên quan tới.

Trên những chiếc bàn faro phủ vải xanh, nơi các quý ông đặt cược cho con bài mà người chia đang chia, mặt úp từ một chiếc hộp, ý kiến chung chung là Bá tước Langford không may đã thua cược và phải dành cả đêm ở Almack như là hình phạt độc địa.

Những quý ông đang chơi chắn-lẻ, những người đang đặt cược vào các con số có thể hiện ra khi bánh xe chắn lẻ luân phiên dừng lại, thì có ý kiến rằng Baskerville đã nghe nhầm.

Những người chơi bài uýt, tập trung vài những lá bài trên tay họ, thì có ý kiến rằng Baskerville đã mất trí.

Nhưng bất kể ý kiến của từng người là gì, thì phản ứng của mỗi người đều luôn luôn giống nhau: vui vẻ. Trong mỗi một căn phòng ở Strathmore, bầu không khí thanh lịch liên tục bị chen ngang bởi những tiếng cười hô hố, tiếng cười khúc khích nhiệt tình, và cả những tràng cười phá lên khi tin đồn truyền từ thành viên này sang thành viên khác, từ bàn này sang bàn khác, là Stephen Westmoreland, Bá tước Langford, đã đến Almack đêm đó.

32. Chương 32

Lúc Stephen bước nhanh qua hai gã công tử bột trẻ tuổi đang rút lui về những chiếc xe ngựa của họ là mười một giờ năm phút, những gã này đang thất vọng sau khi bị quý bà Letitia Vickery đuổi ra vì đã không tới trước 11 giờ. Người bảo trợ đang đóng cánh cửa khi Stephen gọi to bà ta bằng một giọng trầm, cảnh báo, “Letty, đừng có to gan đóng cái cửa quỷ quái đó trước mặt tôi!”.

Nhảy dựng lên tức giận, bà ta nhìn chăm chú vào cái bóng đen ở quá xa ánh sáng trên lối vào, khi bà ta xoay sở để đóng nó lại. “Bất kể ngài là ai, ngài đã quá trễ.”

Stephen đưa chân vào ô cửa để chặn bà ta lại. “Tôi nghĩ là bà nên cân nhắc một ngoại lệ”.

Khuôn mặt khinh khỉnh của bà ta hiện lên trên góc ánh sáng ở giữa khung và cạnh của cánh cửa. “Chúng tôi không có ngoại lệ, thưa ngàiiii!”

Bà ta nhìn thấy chàng là ai, và một cái nhìn kì lạ không tin được ngay lập tức làm tiêu tan vẻ mặt kiêu căng lạnh lùng của bà ta. “Langford, là ngài à?”

“Tất nhiên là ta, bây giờ hãy mở cửa đi,” Stephen ra lệnh nhẹ nhàng.

“Ngài không thể vào”

“Letty”, chàng nói với một sự kiên nhẫn gượng ép, “đừng có làm ta phải nhắc lại một cách không dễ chịu những lần bà đã mời ta đến những chỗ kém thích hợp hơn chỗ này – và với ông chồng nghèo khổ gần như bị lãng tai của bà.”

Bà ta mở cánh cửa, nhưng đứng chắn ngang vào chỗ mở. Stephen suy nghĩ đến hiệu quả của việc nhắc hai vai bà ta lên và vứt bà ta ra khỏi đường đi của chàng trong khi bà ta cầu khẩn với tiếng thì thầm dữ dội, “Stephen, vì chúa, hãy biết điều! Tôi không thể để cho ngài vào được, những người bảo trợ khác sẽ lấy đầu tôi nếu tôi làm như thế.”

“Họ sẽ hôn vào hai má của bà vì trường hợp ngoại lệ của ta,” chàng nói dứt khoát. “Hãy chỉ nghĩ đến sự nổi tiếng kéo theo mà bà sẽ có vào ngày mai, khi mà người ta biết được là ta đã thực sự bị quyến rũ tới cái chỗ tụ tập chán ngắt của những đứa trẻ ngây thơ đoan chính lần đầu tiên trong vòng 15 năm.”

Bà ta ngáp ngừng, cân nhắc sự thật hiển nhiên về chuyện những người bảo trợ khác sẽ vây quanh bà ta la ó trước khi bà ta có thể giải thích những động cơ của mình. “Tất cả những người đàn ông có tư cách ở London sẽ muốn có vé để vào, vì anh ta có thể tìm thấy cho mình người phụ nữ có lẽ là rất tuyệt đủ để quyến rũ ngài tới đó.”

“Chính xác,” Stephen nói một cách mỉa mai. “Bà sẽ có rất nhiều những người đàn ông đủ tư cách bên trong đến nỗi bà sẽ phải cung cấp thêm nước chanh ấm, bánh mỳ và bơ.”

Bà ta quá vui mừng với khả năng nhận được sự kính phục của tất cả những đối thủ là người bảo trợ trong suốt mùa lễ hội của bà ta, đến nỗi bà ta không để ý thấy những lời nói khinh khỉnh của chàng về những đại sảnh thiêng liêng của nhà Almack, về những món ăn và về những người sở hữu của nó.

“Rất tuyệt, ngài có thể vào.”

Buổi tối đó không phải là một thảm họa như Sherry đã lo sợ. Nàng đã nhảy và cảm thấy mình được đón tiếp khá ân cần. Trên thực tế, ngoại trừ một vài điều không thoải mái, buổi tối đã rất dễ chịu, nhưng nàng vẫn căng thẳng và chờ đợi cho đến vài phút trước, khi mà đồng hồ cuối cùng đã chỉ đúng 11 giờ. Lúc này khả năng ngài bá tước Langford xuất hiện đã bị loại trừ, nàng cảm thấy thất vọng kinh khủng, nhưng nàng khước từ chịu thua sự tức giận hay từ chối. Nàng đã cảm thấy chàng không nhiệt tình với việc tới đây, và thật là ngu ngốc khi trông đợi chàng làm phiền bản thân vì nàng. Điều đó đã cho thấy rằng chàng đơn giản là không hề lo lắng hay quan tâm tới nàng, và giờ đây nàng đã chấp nhận chuyện ấy. Whitney và mẹ chàng đã nhầm. Kiên quyết không để những suy nghĩ về chàng chiếm giữ thêm một giây phút nào nữa của buổi tối nay, nàng tập trung vào cuộc nói chuyện của những quý cô trẻ tuổi và mẹ của họ đang đứng vòng quanh nàng, nói chuyện với nhau, nhưng vẫn lịch sự bao gồm cả nàng.

Hầu hết các cô gái đều trẻ hơn nàng, và rất đáng yêu, nếu không nói đến đề tài thông minh. Tuy nhiên họ được trang bị thông tin đầy đủ một cách đáng kinh ngạc về thu nhập, triển vọng và dòng dõi của tất cả những anh chàng độc thân trong phòng, và nàng chỉ liếc nhìn lần thứ hai vào một người đàn ông là họ - hoặc là mẹ và người đi kèm của họ - sẽ nghiêng mình sang bên cạnh, và chia sẻ một cách giúp đỡ tất cả những hiểu biết của họ. Những thông tin dồn dập làm Bà Charity bối rối và lần lượt làm Sherry xấu hổ và buồn cười.

Nữ Công tước Clermont, một quý bà lớn tuổi nghiêm khắc đang giới thiệu cháu gái của mình, một cô gái người Mỹ khác tên là Dorothy Seaton, nghiêng đầu về phía một người đàn ông trẻ, đẹp trai đã trân trọng mời Sherry điệu nhảy thứ hai, và cảnh báo, “Tôi sẽ không thể hiện cho anh chàng Makepeace trẻ tuổi thêm bất kì một chút lịch sự nào nữa, nếu tôi là cô. Anh ta chỉ là một nam tước và thu nhập của anh ta chỉ có 5000.”

Nicholas DuVille đã dành phần lớn buổi tối ở phòng chơi bài, nghe được điều đó khi anh quay lại phía Sherry. Cúi người xuống, anh nói bằng một giọng trầm hài hước “Cô trông ngượng nghịu một cách khá khủng khiếp, cô em. Thật ngạc nhiên, phải không nào, rằng một đất nước tự hào với cách cư xử tinh tế của nó không có một chút hối tiếc nào trong việc tranh luận về những vấn đề như thế.”

Các nhạc công đã dừng lại một lúc để nghỉ ngơi đang quay trở lại với các nhạc cụ của mình và âm nhạc lại bắt đầu tràn ngập trong phòng vũ hội.

“Bà Charity trông kiệt sức,” Sherry nói, cao giọng để có thể át được tiếng nhạc và tiếng trò chuyện đang to dần lên.

Bà Charity nghe được tên mình và nhìn lên sắc sảo. “Ta không mệt mỏi, cô bé yêu quý của ta. Ta chỉ cực kì bức mình với Langford vì đã không xuất hiện như đã hứa, và ta dự định sẽ mắng cho anh ta một trận vì đã cư xử quá tồi với cô!”

Tất cả những cái đầu xung quanh họ đang bắt đầu quay lại và những cuộc chuyện trò bị dừng lại, rồi những lời thì thầm điên rồ tăng dần lên, nhưng Sherry may mắn không hay biết nguyên nhân. “Điều đó không có ý nghĩa gì thừa bà. Cháu có thể làm mọi thứ hoàn hảo mà không có ngài ấy.”

Bà Charity vẫn không nguôi giận. “Ta không nhớ đã từng bực mình như thế này trong 30 năm trước! Và nếu như ta có thể nhớ tất cả mọi việc của 30 năm trước, ta vẫn chắc chắn ta không thể nhớ đã từng bực mình như thế này!”

Bên cạnh họ, nữ công tước Clermont ngừng việc nghe màn độc thoại đầy tức giận của Charity Thornton và bà ta ngược lên nhìn, ánh mắt bà ta bị chú ý về một thứ gì đó ở bên kia căn phòng.

“Ta không thể tin được mắt của mình nữa!” bà ta thốt lên.

Những cuộc chuyện trò say sưa đang nổ ra xung quanh họ, và bà ta nghiêng người sang một bên, nâng cao giọng lên khi bà ta ra lệnh cho cháu gái mình, “Dorothy, chú ý đến tóc và váy của cháu. Đây là cơ hội mà cháu có thể không bao giờ có lại.”

Mệnh lệnh cộc cằn ấy lôi kéo được sự chú ý của Sherry tới Dorothy đang ngoan ngoãn với tay lên để ép lại mái tóc của mình cho vào nếp như một nửa các cô gái lần đầu tiên ra mắt trong tầm quan sát của Sherry. Những người không kiểm tra lại tóc tai thì đang vuốt lại những chiếc váy cho thẳng nếp. Những cô gái lần đầu tiên ra mắt không đứng thành hàng với những người bạn nhảy của họ trên sàn nhảy thì đang đi thành từng đám về phía phòng nghỉ, và họ cũng đã vừa đi vừa sửa lại đầu tóc và vuốt lại váy cho thẳng nếp.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” nàng hỏi, ngược lên nhìn Nicki một cách kì quặc, khi anh đứng chắn mất tầm nhìn của nàng. Cái nhìn của anh lướt qua những cô gái tóc vàng, tóc nâu, đang biểu lộ màu sắc tăng cao trên má và những cái nhìn háo hức, và không buồn nhìn lại qua vai mình, anh nói, “Hoặc là một ngọn lửa bốc lên ở giữa sàn nhảy hoặc là Langford vừa mới tới.”

“Không thể là anh ta! Cửa đã bị đóng sau 11 giờ.”

«Tuy nhiên, tôi có thể đánh cược với một chút may mắn rằng Langford là nguyên nhân. Bản năng săn đuổi của giống cái đang ở mức độ phát sốt, điều đó có nghĩa là con mồi béo bở đã xuất hiện. Tôi có nên nhìn quanh và xem xét không nhỉ?”

«Cố gắng đừng tỏ ra là anh đang làm việc đó nhé ”

Anh đồng ý, quay lại một vòng và khẳng định điều đó. «Anh ta đang dừng lại để chào hỏi những nhà bảo trợ.”

Sherry làm điều cuối cùng mà nàng đã dự định làm nếu chàng tới: nàng cúi xuống sau Nicki và rút lui nhanh chóng vào phòng nghỉ - mặc dù không phải là để trang điểm hay kiểm tra lại bề ngoài của mình. Không phải vậy. Đơn giản chỉ là để trấn tĩnh lại mình. Và rồi trang điểm lại chút ít.

Khi nàng đợi để vào phòng nghỉ, nàng phát hiện ra vị hôn thê của mình đang được bàn tán trong đám đông, và câu chuyện nàng đang nghe làm nàng sáng tỏ cũng như làm nàng ngượng ngập : «Chị gái của tôi sẽ bất tỉnh nếu chị ấy nghe tin Langford đã tới đây mà chị ấy lại không có ở đây!” một trong các cô gái đang nói chuyện với các bạn mình.

«Mùa thu năm ngoái, anh ta đã thể hiện một mối quan tâm đặc biệt với chị ấy tại vũ hội nhà quý bà Millicent và rồi hoàn toàn bỏ rơi chị ấy. Chị ấy vẫn mang một cảm giác đau đớn từ khi đó.” Bạn của cô ta nhìn kinh ngạc. «Nhưng mà mùa thu năm ngoái,” một người trong số họ đính chính lại, «Langford đã suýt hỏi cưới Monica Fitzwaring.”

”Ồ, tôi không tin là điều đó lại có thể. Tôi nghe các chị gái tôi nói và họ đã quả quyết là anh ta đã có –” cô lấy tay che miệng, và Sherry cố gắng một cách không cưỡng lại được để nghe trộm, «một chuyện tình nóng bỏng với một phụ nữ chắc chắn đã kết hôn mùa thu năm ngoái.”

«Thế cô đã bao giờ nhìn thấy cô tình nhân bé nhỏ của anh ta chưa?” một người khác hỏi và các cô gái đứng trước nhóm đó quay lại.

«Dì của tôi đã thấy anh ta trong nhà hát với cô ta hai tối trước,”

«Cô tình nhân bé nhỏ?” Câu hỏi tuôn ra trước khi Sherry có thể ngừng lại, bởi nàng phát hiện ra rằng chàng đã hộ tống một người phụ nữ tới nhà hát ngay sau khi ăn tối với Sherry và gia đình chàng.

Các cô gái mà nàng đã được giới thiệu trước đó, sung sướng được giúp đỡ Sherry với tất cả thông tin, một người mới tới nhóm của họ, và một người Mỹ, có thể sẽ cần để nhận xét các chi tiết của tin đồn một cách chính xác hơn.

«Cô tình nhân bé nhỏ là một gái điểm hạng sang, một người phụ nữ chia sẻ những say mê thấp kém của đàn ông. Helene Devernay là cô gái điểm hạng sang xinh đẹp nhất trong số họ.»

«Tôi nghe các anh trai mình nói vào một tối, và họ nói Helene Devernay là một tạo vật tuyệt trần nhất trên trái đất. Cô ta thích hoa oải hương, cô biết đấy ... và Langford đã đặc biệt làm một cái xe bạc cho cô ta với những chiếc gối bằng nhung màu hoa oải hương.»

Hoa oải hương. Chiếc váy màu hoa oải hương mỏng manh mà bác sĩ Whitticomb đã khó chịu, cái cách đầy ngụ ý mà ông ấy đã nói, «Hoa oải hương, là nó sao» với ngài bá tước. Nó đã thuộc về người phụ nữ chia sẻ «những say mê thấp kém» của chàng. Sherry biết hôn đủ khả năng là sự say mê. Nàng không biết điều gì tạo nên sự thấp kém, nhưng nàng có thể cảm thấy thực tế là chúng thật nồng nhiệt và bằng cách nào đó xấu xa và riêng tư. Và chàng đã chia sẻ tất cả những điều đó với người phụ nữ khác chỉ vài giờ sau bữa tối với vị hôn thê mà chàng không muốn.

Thậm chí mặc dù Bà Charity bây giờ có biết là ngài Westmoreland ở đâu đó trong phòng vũ hội, bà cũng hầu như tức giận với chàng khi Sherry quay trở lại y như bà đã tức giận lúc trước khi nàng còn ở đó, «Việc đầu tiên vào sáng mai là tôi định thông báo cách cư xử của Langford cho mẹ anh ta! Bà ấy sẽ nói cho anh ta một tràng vì hành động buổi tối nay.»

Giọng nói dịu dàng, hài hước của Stephen làm Sherry cứng người lại trong sự tức giận choáng váng khi chàng bước lại từ phía sau đến chỗ họ và nói với bà Charity trước hết. «Vì cái việc mà mẹ tôi đã gọi để giao nhiệm vụ cho tôi, thưa bà?» chàng hỏi, một nụ cười lưỡi nhấc, vô tội đang lướt qua nét mặt chàng.

«Vì đã tới muộn, anh chàng hư đốn ă.» bà nói nhưng tất cả những dấu vết của sự tức giận đã biến mất khỏi giọng nói của bà khi chàng hướng một nụ cười hấp dẫn chết người trực tiếp tới bà và giữ nguyên như thế.

«Vì đã dừng lại quá lâu để trò chuyện với những nhà bảo trợ! Và vì đã luôn luôn hoàn toàn quá đẹp trai! Bây giờ,» bà kết thúc, tha thứ cho chàng hoàn toàn, «hãy hôn tay tôi một cách đúng đắn và dẫn Sherry ra sàn nhảy.»

Nicki đang bảo vệ nàng bằng cách quay lại căn phòng, nhưng anh không có cơ hội nào ngoại trừ việc bước sang một bên. Sự tức giận của Sherry leo cao khi nàng nghe bà Charity nhượng bộ một cách quá dễ dàng và nó nhân lên gấp đôi khi nàng miễn cưỡng quay lại và thấy mình là mục tiêu của đôi mắt xanh da trời và một nụ cười quá ấm áp có thể nướng chín cả bánh mì. Nhận ra là tất cả những cái đầu trong phòng vũ hội dường như quay lại hướng họ, Sherry miễn cưỡng chìa tay ra, bởi vì đó là việc mà nàng bị buộc phải làm.

«Cô Lancaster,» chàng nói, đặt một cái hôn nhẹ lên mu bàn tay nàng, tiếp tục giữ nó mặc cho cố gắng của nàng để giật ra, «liệu ta có hân hạnh được nhảy lượt tiếp theo?»

«Bỏ tay tôi ra,» Sherry nói, giọng nàng run lên vì tức giận.

«Mọi người đang nhìn chúng ta!» Stephen chăm chú vào màu sắc ửng đỏ và đôi mắt lóe sáng của nàng, và chàng lấy làm ngạc nhiên là chàng đã có thể bỏ qua việc nàng trông tuyệt đẹp như thế nào khi nàng tức giận. Nếu mấy ngày trước chàng nhận ra là sự chậm trễ một chút thôi có thể kích động nàng từ thái độ thờ ơ chuyển sang giận dữ, chàng đã tới muộn vào tất cả các bữa ăn.

«Hãy bỏ tay tôi ra!»

Cười toe toét một cách không kiềm chế được bởi vì chàng đang hạnh phúc và nàng hiển nhiên là không vui vẻ gì với sự gần như vắng mặt của chàng, Stephen reu reo, «Nàng có định bắt ta phải kéo nàng vào cái sàn nhảy đó không?»

Một chút thỏa mãn của chàng với câu đùa đó biến mất khi nàng giật mạnh tay ra và nói, «Có!»

Nhất thời bị cản trở, Stephen bước sang bên khi gã công tử trẻ tuổi nào đó chen lấn qua chàng và nghiêng người trước nàng. «Tôi tin là lượt nhảy tiếp theo là của tôi nếu ngài không phiền, thưa ngài.»

Bỏ đi mà không có sự lựa chọn nào, chàng lùi lại một bước và nhìn nàng nhún chân một cách dễ thương với anh ta và bước vào sàn nhảy. Bên cạnh chàng, DuVille quan sát chàng với một sự thích thú.

“Tôi tin là anh vừa bị biến thành đối tượng của một lời từ chối thô bạo, Langford.”

“Anh nói đúng.” Chàng đáp lại một cách lịch sự, dựa vai vào cái cột đằng sau chàng. Chàng quá vui vẻ chàng thậm chí thay đổi thái độ và cảm thấy nhân nhượng với DuVille. “Tôi chắc là không có chút gì dính đến chất cồn để uống?” chàng nói, nhìn Sherry đang nhảy với bạn nhảy của nàng.

“Chẳng có chút nào.”

Trở thành một sự thất vọng lớn với tất cả mọi người, cả Bá tước Westmoreland lẫn Nicholas DuVille dường như không muốn mời bất kì ai nhảy ngoại trừ cô gái người Mỹ. Khi Sherry vẫn ở lại sàn nhảy để nhảy điệu thứ hai với cùng người đàn ông đó, Stephen nhăn mặt.

“Không ai cảnh báo cô ấy rằng thể hiện sự yêu thích bằng việc nhảy hai lần với cùng một bạn nhảy là một sai lầm?”

“Anh bắt đầu nói như một anh chàng theo đuổi đang ghen đấy,” Nicki nhận xét, liếc chàng một cái nhìn hài hước ở khóe mắt.

Stephen lờ anh đi, nhìn quanh những khuôn mặt phụ nữ đói khát, háo hức, chờ đợi, hi vọng đang nhìn chàng và cảm thấy chàng như một bữa tiệc người được phục vụ cho một đám những kẻ ăn thịt người tao nhã, ăn mặc lịch sự. Khi âm nhạc đến hồi kết thúc, Stephen nói “Anh có tình cờ biết được là cô ấy sẽ nhảy với ai lượt tiếp theo không?”

“Tất cả các lượt nhảy của cô ấy đều đã được đăng kí.”

Stephen nhìn bạn nhảy của Sherry lịch sự đưa nàng về chỗ Charity Thornton, và chàng quan sát thấy một đám đàn ông bước ra sàn nhảy để yêu cầu bạn nhảy của họ một điệu waltz chuẩn bị bắt đầu vì thể chàng có thể nhìn thấy trước ai là người mà chàng sắp phải chặn trước. Bên cạnh chàng, DuVille lách ra khỏi cái cột mà họ đang đứng.

“Tôi tin lượt nhảy này là của tôi,” anh nói.

“Thật không may là nó không phải.” Stephen kéo dài giọng một cách nhẹ nhàng. “Và nếu như anh cố gắng để đòi hỏi nó,” chàng nói thêm vào bằng một giọng lạnh lùng để chặn DuVille “Tôi sẽ phải nói với cô ấy là chị dâu tôi đã đề nghị anh đóng vai một người theo đuổi lịch sự.”

Không buồn nhìn lại phía sau, Stephen lách ra khỏi cái cột và hiện diện trước người bạn nhảy không tự nguyện của chàng.

“Nicki có lượt nhảy kế tiếp,” Sherry thông báo cho chàng với thái độ kiêu ngạo lạnh lùng, sử dụng một cách có chủ ý cách gọi tên thân mật để cho bá tước thấy được mối quan hệ bạn bè đặc biệt khi nàng dùng “Nicki”.

“Anh ta đã nhường lại cái đặc ân đó cho ta.”

Điều gì đó trong cái giọng nói nhất quyết của chàng khiến Sherry đổi ngược lại quyết định trước đó của nàng và quyết định thông minh hơn là nhận lượt nhảy này thay vì trì hoãn nó hay cố gắng để từ chối, hay là gây ra một vụ cãi nhau.

“Ô, được lắm.”

“Nàng có một buổi tối dễ chịu chứ?” Stephen hỏi khi âm nhạc bắt đầu và nàng di chuyển một cách vụng về trên tay chàng, nhảy mà không có chút duyên dáng nào như chàng đã nhìn thấy ở lượt trước của nàng.

“Tôi đang có một buổi tối dễ chịu, cảm ơn ngài rất nhiều.”

Stephen nhìn xuống mái đầu sáng chói của nàng và bắt gặp vẻ mặt thoáng phật ý của nàng. Lá thư trong túi chàng đã làm nhật đi sự tức giận của chàng với thái độ của nàng.

“Sherry,” chàng nói với một sự khá quả quyết. Sherry nghe thấy một sự mềm mại lạ lùng trong giọng nói của chàng và từ chối ngược lên.

“Vâng”.

“Ta xin lỗi vì bất cứ điều gì ta đã nói và làm khiến nàng bị tổn thương.”

Được nhắc nhở lại rằng chàng biết là chàng đã làm tổn thương nàng, và tin tưởng một cách chắc chắn là chàng vẫn có thể làm thế, khiến lòng kiêu hãnh đã bị tan nát của nàng không thể chịu đựng nổi. Tâm trạng nàng kích thích và bùng cháy. “Ngài không cần phải suy nghĩ gì về bất kì điều gì,” nàng nói, cố tỏ vẻ chán ghét về chủ đề đó và vẻ khinh khỉnh đối với chàng. “Tôi cảm thấy chắc chắn là mình sẽ nhận được một vài lời cầu hôn phù hợp vào cuối tuần, và tôi đang quá vui sướng vì ngài đã ban cho tôi cơ hội để được giới thiệu với những quý ông khác. Cho đến tận tối nay,” nàng tiếp tục, giọng nói của nàng bắt đầu rung lên với sự thù địch dữ dội mà nàng đang thực sự cảm thấy, “tôi đương nhiên thừa nhận là tất cả những người đàn ông Anh đều độc đoán, buồn rầu, tự phụ và chẳng tốt lành gì, nhưng bây giờ tôi biết là họ không phải. Mà chỉ có ngài như vậy thôi!”

“Thật không may cho nàng và cho họ,” Stephen tuyên bố, choáng váng bởi sự tức giận sâu sắc rõ ràng của nàng vì sự chậm trễ của chàng, “nàng tình cờ đã được đính hôn với ta.”

Sherry đang lướt trên đợt sóng hân hoan đang trào dâng, và lời nhận xét đó đã không làm nàng dịu xuống một chút nào. “Các quý ngài tôi vừa gặp tối nay không chỉ có một tâm hồn tốt đẹp mà họ còn đáng được mong ước hơn ngài rất nhiều!”

“Thật ư?” chàng nói với một điệu cười biếng nhác. “Theo cách nào?”

“Vì một điều, họ trẻ hơn!” Sherry đáp trả, mong muốn được đập tắt cái nụ cười ngạo mạn, không thể chịu đựng được trên mặt chàng. “Ngài quá già đối với tôi. Tôi đã nhận ra điều đó tối nay.”

“Có thật là nàng thấy như vậy?” Cái nhìn của chàng dừng lại một cách đầy ý nghĩa trên đôi môi nàng. “Vậy có lẽ nàng cần được nhắc lại những lần nàng đã cảm thấy ta rất đáng khao khát.”

Sherry giật mạnh cái nhìn ra khỏi chàng. “Đừng có nhìn tôi theo cách đó! Nó không đúng đắn, và người ta sẽ bàn tán! Họ đang nhìn chúng ta!” nàng rít lên, cố gắng kéo lại, chỉ để cánh tay chàng nắm chặt, giam hãm nàng với sự dễ dàng làm điên tiết.

Bằng một giọng nói chuyện thích hợp hơn cho những cuộc nói chuyện thông thường về những lời đồn thổi mới nhất, “Nàng có biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như ta làm theo ý của mình, hoặc là nhắc nàng lên vai và lôi nàng ra khỏi đây, hoặc là hôn nàng ngay giữa điệu nhảy này? Việc đầu tiên là nàng sẽ bị tách khỏi tất cả những quý ông đáng kính trong căn phòng này. Ta, tất nhiên là không quan tâm, tới việc trở thành một người đàn ông ”độc đoán, tự phụ, chẳng tốt lành gì” mà ta vốn là như thế -”

“Ngài sẽ không dám đâu!” nàng bùng nổ.

Đôi mắt nàng nhìn chàng giận dữ khi nàng liếc nhìn bắt thóp chàng, trong khi tất cả những người đang nhảy xung quanh họ đều lơ nhịp trong sự háo hức được chứng kiến cuộc đấu khẩu mà có vẻ như là đang xảy ra giữa một cô gái người Mỹ bí ẩn và Bá tước Langford. Stephen nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng, mê ly, và nổi loạn của nàng và một nụ cười miễn cưỡng hiện ra trên môi chàng. “Nàng đúng đấy, em yêu,” chàng nói nhẹ nhàng. “Ta không làm vậy đâu.”

“Sao ngài dám gọi tôi bằng một cách âu yếm như thế sau tất cả những việc ngài đã làm với tôi!”

Nhất thời quên mất là nàng sẽ bị mất đi sự cân bằng bởi kiểu nói đùa của những kẻ đầy kinh nghiệm về giới tính và rất bình thường trong giới của chàng, Stephen để cái nhìn của chàng dừng lại một cách khêu gợi trên bộ ngực đầy đặn hiện lên hấp dẫn trên cái cổ vuông chiếc váy của nàng.

“Nàng không biết những gì ta dám làm với nàng đâu,” chàng cảnh báo với một nụ cười lười nhác, khêu gợi. “Nhân tiện, ta đã khen ngợi nàng trong chiếc váy này chưa nhỉ?”

“Ngài có thể mang những lời khen ngợi của mình, và bản thân ngài, xuống thẳng địa ngục,” nàng thì thầm một cách tức giận, giật mạnh ra khỏi tay chàng và để mặc chàng đứng giữa sàn nhảy.

“Egad!” Makepeace nói với bạn nhảy hiện tại của mình, “cô có nhìn thấy gì không? Cô Lancaster vừa bỏ mặc Langford đứng trên sàn nhảy.”

“Cô ta mất trí rồi,” bạn nhảy của anh ta nói bằng một giọng bị kích động,

“Tôi không đồng ý chút nào,” chàng nam tước trẻ tuổi tuyên bố một cách tự hào. “Cô Lancaster đã không cư xử một cách tồi tệ như thế với tôi. Cô ấy đã rất lịch sự và ngọt ngào.”

Khi điệu nhảy kết thúc, anh ta hấp tấp bước ra để chắc chắn là các bạn của anh ta đã nhận thấy là cô gái tóc đỏ tuyệt đẹp người Mỹ đã thích sự chú ý của anh ta hơn là của ngài bá tước Langford kiêu ngạo.

Sự thật đáng kinh ngạc đó đã được rất nhiều các quý ông trong phòng ghi nhận, rất nhiều người trong số họ đã vô cùng khổ sở bởi sự có mặt của Langford trong phạm vi của họ và đang được xoa dịu đi rất nhiều khi kể lại rằng ít nhất có một người phụ nữ trong phòng, có sở thích cao cấp và sự lo xa để thích Makepeace hơn Westmoreland. Trong vòng vài phút, tiếng tăm của Makepeace đã tăng cao chưa từng có giữa những người cùng địa vị với anh ta. Cô gái người Mỹ đáng yêu rõ ràng là thích anh ta hơn, do đó thích tất cả bọn họ hơn là ngài bá tước Langford vô cùng nổi tiếng, và nàng ngay lập tức trở thành một nữ anh hùng.

Tức giận với nàng vì đã thể hiện cơn nóng giận đầy xúc phạm, Stephen lánh về một phía, quan sát toàn bộ bức tường của những anh chàng độc thân đang tiến thẳng tới vị hôn thê của chàng. Họ túm tụm quanh nàng, mời nàng nhảy và tặng bốc nàng một cách thái quá đến nỗi nàng gửi một cái nhìn khấn cầu không cưỡng lại được về phía chàng. Nhưng không phải là cho chàng, Stephen nhận ra, thậm chí là trở nên tức giận hơn - nó dành cho DuVille.

Nicki đặt cốc nước chanh của mình xuống và bắt đầu tới chỗ nàng, nhưng những người đàn ông đứng gần xung quanh nàng quá sít sao đến nỗi nàng bắt đầu phải lùi lại, và nàng quay lại và lùi một cách nhanh chóng về phía phòng nghỉ. Bỏ đi mà không có lựa chọn nào khác, Nicki ngả người dựa vào cùng cái cột mà anh đã đứng cùng Stephen lúc trước và khoanh tay trước ngực như Stephen vừa làm. Không nhận thấy là họ trông đồng nhất như thế nào, họ đứng cạnh nhau, hai người đàn ông tóc đen đẹp trai, những người đàn ông lịch sự trong bộ đồ buổi tối màu đen được cắt may hoàn hảo, mang một bộ mặt chán chường lịch sự phù hợp,

” Vì hắt bỏ anh mà cô ấy vừa trở thành một nữ anh hùng với tất cả đàn ông trong phòng vũ hội,” Nicki quan sát. Stephen cũng có cùng một ý kiến như vậy, được xoa dịu một chút để chú ý là DuVille nói hầu như với sự nản chí như chàng cảm thấy. “Vào ngày mai,” DuVille tiếp tục, “vị hôn thê của tôi sẽ được nhất trí một cách công khai là một Sự Độc Đáo, Vô Song, và là một Joan of Arc bởi tất cả các anh chàng công tử bột màu mè và Corinthian trẻ tuổi ở London. Anh đã kéo lùi quá trình tán tỉnh của tôi hàng tuần đấy.”

“Tôi đã bác bỏ lời cầu hôn của anh,” Stephen đáp trả với một sự thỏa mãn hoàn toàn. Nghiêng đầu về phía các cô gái lần đầu ra mắt và mẹ của họ đang bị sắp thành hàng ở phía đối diện của căn phòng, chàng nói “Tuy nhiên cứ tự nhiên lãng phí sự quan tâm của anh tới bất kỳ một ai trong những kẻ đang hi vọng háo hức kia. Tôi cảm thấy chắc chắn anh có thể cầu hôn tối nay tới bất kỳ ai trong số họ và đám cưới với sự chúc mừng của gia đình họ và một giấy phép đặc biệt ngay ngày mai.”

Nicki tự động hướng theo cái nhìn của chàng và trong khoảnh khắc hai người đàn ông gạt sang một bên những sự thù ghét của họ trong sự chia sẻ những suy nghĩ về mặt hạn chế của việc trở thành một mục tiêu sáng chói.

” Anh có bao giờ cảm thấy họ nhìn anh như một đĩa cá hồi hấp dẫn không?” Nicki hỏi, gật đầu một cách lịch sự và xa cách với một tiểu thư trẻ đang vẫy cái quạt của cô ta một cách mời mọc với anh.

“Tôi nghĩ họ nhìn tôi giống như một cái hời phiếu ngân hàng chưa điền tên có chân hơn,” Stephen đáp lại, chán nản nhìn quý bà Ripley đang thì thầm một cách điên cuồng với con gái của bà ta và bắn những cái nhìn ngấm gợi ý vào chàng. Chàng khẽ nghiêng đầu với cô con gái rất xinh đẹp của Quý bà Ripley, cô ta dường như là một trong rất ít những cô gái trong phòng không tỏ ra hoặc bên lên giả vờ là hai người đàn ông không ở đó hoặc là nhìn một họ một cách thèm muốn. “Tối thiểu cô gái nhà Ripley đủ nhạy cảm và đủ kiêu ngạo để lờ chúng ra đi.”

“Cho phép tôi giới thiệu anh với cô ta, như thế buổi tối của anh sẽ không bị phí thời gian,” Nicki tình nguyện. “Tôi đã được hứa hẹn với một cô gái tóc đỏ thanh tú, cô ấy có vẻ như đang phát triển một tình cảm yêu mến với tôi trong một khoảng thời gian khá ngắn.”

“DuVille?” Stephen lè nhè bằng một giọng sắt đá đối ngược sâu sắc với vẻ mặt ôn hòa lịch sự mà chàng đang mang vì những khán giả bị mê hoặc của họ.

“Langford?”

“Thôi đi.”

Nicki đáp trả lại cái liếc nhìn của Westmoreland với cùng một kiểu nhìn của chính anh, dấu sự thích thú đằng sau cái mặt nạ của sự điềm tĩnh lịch sự. “Tôi có phải nghĩ là anh đã thay đổi kế hoạch, và không còn mơ ước được thoát khỏi bốn phận của mình với tiểu thư Lancaster hay không?” anh chế nhạo.

“Anh cứ nhất thiết muốn gặp tôi vào lúc bình minh ở một thung lũng hẹp dễ chịu, hẻo lánh nào đó phải không?” Stephen đáp trả.

“Không chính xác như thế, mặc dù ý tưởng đó bắt đầu có sức lôi cuốn chắc chắn,” DuVille nói khi anh lách ra khỏi cái cột và đi vào phòng chơi bài.

Sherry bắt đầu nhận ra sự thay đổi tình huống của mình giữa những người cùng phái - cũng như lí do của nó - ngay khi nàng bước vào phòng nghỉ đông người. Các cuộc truyện trò ngay lập tức bị dừng lại và những nụ cười soi mói hướng về nàng, nhưng không ai nói chuyện với nàng cho đến khi một cô gái mạnh dạn với một nụ cười thân thiện mở miệng. “Thật là rất thú vị khi nhìn thấy cô bỏ rơi ngài bá tước một cách chưa từng thấy như vậy, cô Lancaster. Tôi chắc chắn là anh ta chưa bao giờ phải nhận một sự cự tuyệt như vậy.”

“Tuy nhiên tôi cảm thấy hoàn toàn chắc chắn là ngài ấy sẽ có hàng tá những thứ như vậy sắp tới”, Sherry nói, cố gắng để có vẻ hoàn toàn vô cảm khi nàng đang tức giận và ngượng ngập.

“Hàng trăm,” cô gái nói một cách vui vẻ. “Ôi, nhưng anh ta quá đẹp trai và đàn ông, cô không cho là vậy sao?”

“”Không” Sherry nói dối, ” Tôi thích những người đàn ông tóc vàng.”

“Có phải những người đàn ông tóc vàng có tính qui ước ở nước Mỹ?”

Vì Sherry không có hồi ức về những chuyện đó, nàng nói ” Họ là như vậy với người Mỹ.”

“Tôi nghe nói cô vừa bị mất trí nhớ vì một tai nạn?” một trong số họ hỏi với sự pha trộn giữa cảm thông và tò mò.

Sherry đáp lại với nụ cười dễ dãi mà bà Charity đã chắc chắn với nàng sẽ làm nàng có vẻ huyền bí hơn là ngờ nghệch, và lời nhận xét mà Whitney đã gợi ý, “Nó chỉ là tạm thời.” Khi có điều gì đó khác có vẻ được mong đợi, nàng ứng khẩu một cách cợt nhả. “Trong lúc ấy, tôi cảm thấy rất tuyệt như thể tôi chẳng phải lo lắng điều gì trên đời này.”

Vào lúc Sherry bước lại vào phòng khiêu vũ, nàng đã biết thêm nhiều điều mới về Stephen Westmoreland, và nàng kiểm tra lại mỗi điều mới tìm hiểu được, cùng với những kết luận mà nàng rút ra được từ chúng. Mặc cho những gì Whitney nghĩ, Stephen Westmoreland có vẻ như là một kẻ trụy lạc, một kẻ phóng đảng, một kẻ theo chủ nghĩa khoái lạc và một kẻ tán tỉnh nổi tiếng. Số lượng những vụ tình ái của chàng rất nhiều, và sự phóng đảng của chàng hiển nhiên là được một đồng người có vẻ như mê mẩn chàng thừa nhận và mọi người - tất cả mọi người - hình như cảm thấy là lời cầu hôn của chàng đứng thứ hai chỉ sau vương miện của nước Anh. Tệ hơn nữa, tệ hơn rất nhiều nữa, là dù cho chàng đã tạm thời đính hôn với nàng, chàng vẫn giữ một cô tình nhân - và không phải một cô tình nhân thông thường, mà là một thành viên của những kẻ nhơ nhớp thời thượng, mà theo như lời kể là đẹp đến nghẹt thở.

Cảm thấy đáng khinh, kinh sợ, và bị xúc phạm, Sherry quay trở lại phòng nhảy và vui sướng sử dụng khả năng tán tỉnh chưa được dùng từ trước đến nay của nàng. Nàng cười vui vẻ với những quý ông vẫn đứng túm tụm quanh bà Charity đỏ mặt, đợi nàng trở lại, và trong suốt hai giờ sau đó, nàng hứa sẽ giữ ít nhất là hai tá lượt nhảy cho những quý ông đó, những người cũng được mời tới vũ hội nhà Rutherford vào tối muộn hôm đó. Tuy nhiên, vị hôn phu của nàng không xuất hiện để nhắc nhở hay để ý đến những chiến thắng tán tỉnh đó của nàng, mà chỉ đơn giản đứng quan sát nàng từ phía ngoài, vẻ mặt của chàng bình thường và khách quan một cách hài lòng.

Thực tế, chàng có vẻ như hoàn toàn không quan tâm đến nỗi nàng cảm thấy không có bất kì một mối lo ngại nào khi chàng cuối cùng cũng lại gần nàng và thông báo là đã đến lúc tới vũ hội nhà Rutherford, và chàng không có vẻ gì là không hài lòng với nàng khi họ đợi xe ngựa cùng với Nicholas DuVille và bà Charity. Chàng thậm chí còn cười một cách dịu dàng khi Charity Thornton rõ ràng là rất say mê, “Sherry đã rất thành công, Langford! Tôi không thể đợi để nói cho mẹ của anh tối nay, và chị dâu của anh, mọi việc đã tiến triển tốt đẹp như thế nào!”

Nicholas DuVille đã gọi cho họ một chiếc xe bốn bánh hai mui thời thượng bóng lộn với phần phía trên có thể gấp lại được, nhưng chiếc xe ngựa lộng lẫy của bá tước Langford đã khiến Sherry mở to mắt khi nó lướt tới và dừng lại trước mặt họ. Được kéo bởi sáu con ngựa màu xám lộng lẫy giống nhau với những bộ yên cương bạc, cả thân hình chúng ánh lên một màu đen bóng bẩy, với phù hiệu trên tay áo khoác của bá tước trên cửa. Sherry đã gặp những người đánh xe và người giữ ngựa trong nhà bếp của căn nhà ở Upper Brook, nhưng tối nay họ đã thay đổi trong những cái quần da trắng của bộ đồng phục chính thức với những cái áo gi lê sọc xanh và áo choàng màu xanh được trang trí với những cái khuy bằng vàng và dải viền. Với những đôi ủng đen bó sát, áo sơ mi trắng, cà vạt trắng như tuyết, và găng tay màu trắng, Sherry nghĩ họ trông đẹp như bất kì quý ông thời trang nào ở phía trong nhà Almack, và nàng nói với họ điều đó.

Lời nhận xét ngây thơ của nàng mang đến những nụ cười thích thú của những người hầu và một cái nhìn thất kinh của bà Charity, nhưng khi mà vẻ mặt của ngài bá tước không thay đổi một chút nào, Sherry cảm thấy cảm giác đau nhói về một điềm báo trước khó chịu –đến nỗi khi nàng nhận ra chàng định đưa một mình nàng đi cùng chàng đến vũ hội nhà Rutherford, nàng phản đối. “Tôi thích đi cùng bà Charity và ngài DuVille hơn,” nàng nói một cách khẳng định, quay về hướng chiếc xe ngựa của họ.

Trước sự giật mình hoảng sợ của nàng, bàn tay chàng giữ chặt khuỷu tay nàng như một cái kẹp và ép buộc nàng về phía cái cửa xe ngựa đang mở. “Vào đi!” chàng nói bằng một giọng giận dữ, “trước khi nàng tự phô diễn chính mình hơn cả màn trình diễn mà nàng vừa làm tối nay.”

Nhận ra một cách muộn màng là ẩn dưới cái vẻ bề ngoài dịu dàng của sự giả bộ ôn hòa, Stephen Westmoreland đang tức phát điên, Sherry liếc nhìn một cách lo âu về phía bà Charity và Nicholas DuVille đã đi xa, và không muốn làm một hành động vô nghĩa, nàng bước vào trong xe. Chàng trèo lên phía sau nàng và ra lệnh cho người đánh xe khi chàng nhấc chân lên.

“Hãy đi thẳng, xuyên qua công viên.”

Ngồi đối diện với chàng, Sherry vô tình dựa ra sau vào chiếc gối đắt giá bằng nhung màu bạc và chờ đợi trong sự im lặng căng thẳng vì cái mà nàng chắc chắn sẽ trở thành một cơn giận bùng nổ. Chàng đang nhìn ra phía cửa sổ, quai hàm chàng siết chặt, và nàng hi vọng chàng sẽ tiếp tục làm như vậy, nhưng chàng cuối cùng đã hướng cái nhìn lạnh giá về phía nàng và nói với nàng bằng một giọng thấp, hoang dại, nàng ước ngay lập tức quay trở lại sự im lặng hồi hộp.

“Nếu nàng còn dám,” chàng day nghiêng “làm ta bẽ mặt một lần nữa, ta sẽ bắt nàng quỳ gối trước tất cả mọi người và cho nàng một trận đòn mà nàng đáng được hưởng. Rõ rồi chứ?” chàng quát.

Nàng nuốt khan thành tiếng và giọng nàng rung rung. “Rõ rồi”.

Nàng nghĩ rằng thế là đã kết thúc việc đó, nhưng chàng có vẻ như là chỉ mới bắt đầu. “Nàng hi vọng đạt được điều gì khi cư xử như một kẻ ve vãn thiếu giáo dục với tất cả những con lừa gạ gẫm nàng một lượt nhẩy?” chàng hỏi bằng một giọng thấp, vang như sấm. “Bằng cách bỏ mặc ta ở giữa sàn nhẩy? Bằng cách níu chặt lấy tay DuVille và bám riết lấy từng lời của anh ta?”

Lời khiển trách dành cho cách cư xử của nàng trên sàn nhẩy là xứng đáng, nhưng phần còn lại của tràng đả kích của chàng về cách cư xử của nàng với những người khác phái là quá bất công, quá đạo đức giả, và làm nàng điên tiết, đến nỗi sự bức tức của Sherry bị kích động.

” Ngài còn mong chờ điều gì nữa ngoài hành vi ngu ngốc từ một người phụ nữ đàn độn đến nỗi dính hôn với một người như ngài!” nàng đáp trả và thỏa mãn khi thấy sự choáng váng tức thời làm vỡ tan cái mặt nạ giận dữ của chàng. “Tối nay tôi đã nghe tất cả những lời bàn tán ghê tởm về ngài, về những sự chinh phục của ngài và về cô tình nhân dễ thương của ngài, và những sự tán tỉnh của ngài với những người phụ

nữ đã có chồng. Sao ngài dám lên mặt dạy dỗ tôi sự đoan trang đúng mực khi mà ngài là kẻ phóng đảng nhất trên toàn nước Anh!”

Nàng đã bị cuốn đi bởi sự giận dữ về lời đồn mà nàng đã nghe được tối nay, đến nỗi nàng không để ý thấy thứ thịt đang bắt đầu giắt trên quai hàm siết chặt của chàng. “Chẳng có gì ngạc nhiên là ngài đã phải tới nước Mỹ để tìm một cô dâu,” nàng chế giễu đầy tức giận, “Tôi ngạc nhiên là danh tiếng về sự trác táng của ngài lại không thể lan tới tận đó, ngài – một kẻ phóng đảng không tả xiết! Ngài đã trơ tráo hứa hôn với tôi khi mọi người ở Almack đã cho rằng ngài sẽ hỏi cưới - Monica Fitzwaring và nửa tá những người khác. Chắc chắn là ngài đã lừa dối mọi phụ nữ không may mà ngài đã để mắt tới bằng cách khiến họ tin là ngài đã có kế hoạch hỏi cưới họ. Tôi đã không ngạc nhiên khi phát hiện ra ngài đã hành động y hệt như những gì đã làm với tôi – đính hôn với họ ”trong bí mật” và rồi nói với họ đi tìm người khác! Chà,” nàng kết thúc bằng câu nói bằng giọng hỗn hển, thành công giận dữ, “Tôi không còn coi là mình đã đính hôn với ngài nữa. Ngài nghe thấy tôi nói chứ, thưa ngài? Tôi hủy bỏ hôn ước kể từ giờ phút này. Từ nay về sau tôi sẽ tán tỉnh bất cứ ai tôi thích, bất cứ khi nào tôi thích, và không có sự chỉ trích nào đối với tên họ của ngài, vì thế ngài chẳng có gì để nói về nó cả. Rõ rồi chứ?” nàng kết thúc, bắt chước đúng câu của chàng, rồi nàng chờ đợi trong sự chiến thắng giận dữ sự thỏa mãn trước phản ứng của chàng, nhưng chàng không nói một lời nào.

Vì nàng hoàn toàn không tin, chàng nhướn mày và nhìn nàng với đôi mắt xanh da trời bí ẩn và vẻ mặt điềm tĩnh trong một vài phút khó chịu, dài vô tận, rồi chàng ngã ra phía trước và gơ tay về phía nàng .

Hoàn toàn mất bình tĩnh, Sherry lùi mạnh về phía sau bởi nghĩ rằng chàng định đánh nàng , rồi nàng nhận ra là chàng chỉ đơn giản gơ tay ra cho nàng – một cái bắt tay để đóng dấu sự kết thúc cuộc đính hôn của họ, nàng nhận thấy. Nhận thức một cách bề bàng là chàng không phản đối dù chỉ một chút xíu sự từ hôn đó, lòng tự trọng của nàng vẫn buộc nàng nhìn thẳng vào mắt chàng và đặt tay nàng vào tay chàng .

Những ngón tay dài của chàng bao quanh một cách lịch sự những ngón tay của nàng, rồi đột ngột thít chặt như một cái kẹp đau đớn và giắt mạnh nàng ra khỏi chỗ ngồi. Sherry kìm một tiếng thét khi nàng đáp xuống vị trí nằm ngang, không thoải mái trên ghế ngồi bên cạnh chàng, hai vai nàng dựa vào cửa, đôi mắt lấp lánh của chàng chỉ cách nàng có vài phân khi chàng nghiêng về phía nàng. “Ta vô cùng mong muốn lật váy nàng lên và đánh cho đến khi nào nàng hiểu ra.” chàng nói bằng một giọng êm ái kinh khủng. “Vì thế nghe ta cho rõ và tránh cho cả hai ta cái việc cần làm nhưng đau đớn ấy: Vị hôn thê của ta,” chàng nhấn mạnh, ” sẽ cư xử một cách đoan trang đúng mực, và vợ của ta,” chàng tiếp tục với sự cao ngạo lạnh lùng, “sẽ không bao giờ làm xấu hổ tên tuổi của ta hay của chính cô ta.”

“Bất kể cô ta là ai,” Sherry nói hỗn hển, che giấu sự sợ hãi của nàng đằng sau sự khinh bỉ khi nàng vịn vịn một cách vô ích dưới sức nặng của chàng , “tôi cũng xin gửi lời cảm thông sâu sắc nhất! Tôi –”

“Đứa trẻ ngang bướng này!” chàng nói gay gắt, và miệng chàng hạ xuống, chiếm đoạt lấy miệng nàng bằng một nụ hôn tàn nhẫn mang ý trừng phạt và khuất phục trong khi tay chàng ôm chặt lấy phía sau đầu của nàng , buộc nàng phải giữ nguyên sự tiếp xúc đó. Sherry vùng vẫy trong sự tức giận thực sự, và cuối cùng cũng lách được đầu nàng sang một bên.

“Đừng!” nàng kêu lên, căm ghét sự sợ hãi và cầu xin trong giọng nói của mình. “Làm ơn đừng ... làm ơn!”

Stephen cũng nghe thấy điều đó, và chàng nhắc đầu lên mà không thả lỏng sự kìm kẹp của mình, nhưng khi chàng nhìn thấy khuôn mặt cầu xin, khiếp đảm của nàng và nhận ra là tay chàng đang đặt trên ngực nàng, chàng kinh ngạc bởi sự mất kiểm soát và mất bình tĩnh chưa từng có của mình. Đôi mắt nàng mở to với sự sợ hãi, và trái tim nàng đang đập mạnh dưới lòng bàn tay chàng . Chàng đơn giản chỉ có ý định thuần hóa nàng, khuất phục nàng theo ý chàng và bắt buộc nàng chịu thua lý lẽ, nhưng chàng không bao giờ có ý hạ thấp hay làm nàng hoảng sợ. Chàng không muốn làm bất cứ việc gì, sau này cũng vậy, phá vỡ lòng can đảm đáng kinh ngạc của nàng . Thậm chí bây giờ, khi nàng bị kẹp dưới chàng và hoàn toàn dưới quyền của chàng, vẫn có những dấu vết của sự nổi loạn mãnh liệt trong đôi mắt xám với hàng mi dày đó và cái cằm ương bướng, một sự thách thức dửng dưng đang tăng dần sức mạnh trong vài khoảnh khắc mà chàng vừa lặng đi.

Nàng tuyệt đẹp, thậm chí khi chống đối, chàng thấy vậy khi chàng nhận thấy mái tóc xoăn màu lửa che phủ má nàng. Xắc xược, kiêu ngạo, ngọt ngào, dửng dưng, thông minh ... nàng có tất cả những thứ đó.

Và nàng sẽ là của chàng. Cô gái tóc hung xinh đẹp dữ dội trong tay chàng sẽ sinh cho chàng những đứa

con, sẽ ngồi chủ tọa tại bàn ăn của chàng, và rõ ràng sẽ độ sức với chàng, nhưng nàng sẽ không bao giờ làm chàng buồn chán – trên giường hay bên ngoài. Chàng biết điều đó với kinh nghiệm thu được từ hai chục cuộc chơi bởi riêng tư với người khác phái. Thực tế là nàng không biết nàng là ai, hay chàng là ai, và nàng sẽ không còn thích chàng nhiều nữa khi nàng cuối cùng sẽ hồi phục trí nhớ, chẳng còn bận tâm đến chàng nhiều nữa.

Từ lúc nàng đặt tay lên tay chàng và ngủ thiếp đi, mỗi ràng buộc nào đó đã xuất hiện giữa họ, không có điều gì nàng đã nói hay làm tối nay làm chàng tin chắc là nàng muốn phá vỡ nó, hay nàng không muốn chàng nhiều như chàng muốn nàng. Nàng chỉ đơn giản là đang phản ứng quá mạnh mẽ đối với một loạt những lời đồn mà nàng đã được nghe về chàng bởi vì nàng không hiểu là chỉ có rất ít sự thật - nếu có- trong đó.

Tất cả điều đó chạy qua tâm trí chàng trong một vài giây, nhưng nó quá dài để vị hôn thê của chàng nhận ra sự tức giận của chàng đã được kiểm soát và điều chỉnh giọng của nàng chính xác với sự pha trộn giữa cầu xin và khẳng định. “Để tôi dậy,” Nàng nói khẽ. Stephen thêm đức tính “sự nhạy cảm sắc sảo” vào rất nhiều nét phẩm chất làm vợ đáng khao khát khác của nàng, nhưng chàng chỉ lắc đầu. Giữ nguyên cái nhìn của nàng đang nhắm vào chàng, chàng nói với một giọng khá kiên quyết. “Ta e là chúng ta cần phải đạt tới một sự thấu hiểu trước khi nàng rời khỏi chiếc xe ngựa này.”

“Có việc gì cần phải thấu hiểu đây?” nàng kêu lên.

“Điều này,” Stephen nói khi chàng vòng một tay qua tóc của nàng và nắm giữ cằm của nàng ở tay kia, kéo khuôn mặt nàng lên gần chàng, và từ từ hạ miệng chàng xuống miệng nàng một lần nữa.

Sherry nhìn thấy một tia sáng có chủ ý trong đôi mắt với hàng mi dày ấy, và nàng nhanh chóng hít một hơi, cố gắng quay đầu ra chỗ khác. Khi nàng không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của chàng, nàng gồng mình chịu đựng một cuộc tra tấn nữa, nhưng nó không bao giờ đến. Chàng chà xát vào môi nàng với một sự dịu dàng tinh tế làm nàng choáng váng trong yên lặng và bắt đầu tấn công sự phòng thủ được xây dựng một cách cẩn thận của nàng. Miệng chàng lướt nhẹ tới lui quanh môi nàng, dễ dàng một cách trẻ nãi, định hình, và làm chúng khớp với miệng của chàng trong khi tay chàng thả lỏng sự kìm kẹp trong tóc nàng và lướt xuống dưới, lướt quanh gáy nàng, vuốt ve nó một cách gợi tình. Chàng hôn nàng không ngừng, như thể chàng có tất cả thời gian trên thế giới để thăm dò và thưởng thức mọi đường nét của miệng nàng, và Sherry cảm thấy nhịp mạch của mình đập liên hồi trong sự hoảng sợ khi sự kháng cự của nàng với chàng bắt đầu sụp đổ.

Người đàn ông đang hôn nàng đột nhiên trở thành vị hôn phu đầy lo âu đã ngủ trên một chiếc ghế bên cạnh giường của nàng khi nàng ốm; vị hôn phu đã trêu ghẹo cho nàng cười và hôn nàng cho tới khi nàng không còn biết gì nữa; chỉ có điều bây giờ có một sự khác biệt tinh tế ở chàng làm chàng thậm chí gây ấn tượng chết người hơn nữa: đôi môi tìm kiếm của chàng đòi hỏi đến nghẹn thở và có một sự sở hữu trong cái cách chàng giữ và hôn nàng. Bất kể sự khác biệt đó là gì, trái tim bị lừa dối của nàng vẫn thấy chàng hấp dẫn không thể cưỡng lại được. Cuộn mình một cách ảm cúng trong đôi tay khỏe mạnh của chàng, với miệng chàng mơn trớn miệng nàng, và ngón tay chàng từ từ vuốt ve gáy nàng, thậm chí sự lắc lư nhẹ nhàng của chiếc xe ngựa cũng trở nên có sức cám dỗ.

Lưỡi chàng di chuyển một đường run run giữa đôi môi nàng, dụ dỗ chúng mở ra cho chàng, và với phần ý chí cuối cùng của nàng, Sherry cố gắng cưỡng lại sự nài nỉ của chàng. Thay vì ép buộc nàng, chàng nhấc miệng ra khỏi nàng và chuyển sang chiến thuật khác, lướt nhẹ một cái hôn nóng bỏng dọc theo đường cong má nàng tới thái dương và đuôi mắt. Tay chàng giữ chặt gáy nàng – giam cầm và khuyến khích nàng – khi lưỡi chàng chạm vào dải tai nàng và sau đó bắt đầu thám hiểm một cách nhẹ nhàng từng đường cong, mang tới những sự run rẩy vì ham muốn cho nàng.

Như thể chàng cảm thấy chiến thắng đang trong tầm tay, chàng kéo miệng chàng một cách mạnh mẽ qua má nàng và khi môi chàng chạm nhẹ vào khóe môi nàng, tìm kiếm và mời mọc, Sherry đã bại trận. Với một sự rung mình thất bại, nàng nghiêng đầu để đón nhận toàn bộ cái hôn của chàng. Môi nàng tách ra dưới áp lực của chàng, và lưỡi chàng thực hiện một cuộc đột kích nhanh và đầy gợi cảm trong miệng nàng, tìm kiếm nhẹ nhàng trong đó.

Stephen cảm thấy tay nàng trượt trên ngực chàng, cảm thấy nàng ép lại gần hơn với chàng, và chàng đòi hỏi chiến thắng của mình, cưỡng đoạt miệng của nàng, trêu ghẹo và dày vò nàng, và nàng cũng đáp trả một

cách bản năng. Ngọn lửa trong nàng đã đốt lên sự nổi loạn dữ dội trước đó, bây giờ lại bùng lên nóng bỏng và rực rỡ với sự đam mê, và Stephen cảm thấy mình ở trong một cái hôn gợi tình khủng khiếp - và nhanh chóng mất kiểm soát.

Tay chàng lướt trên ngực nàng, khum tay trên nó, và nàng đang căng ra về phía chàng trong sự buông thả ngọt ngào, dâng tặng miệng nàng cho chàng. Chàng tự nói với mình dừng lại nhưng thay vào đó lại hôn nàng sâu hơn, làm cho nàng rên rỉ nhẹ nhàng, và khi nàng hôn chàng trở lại, ngập ngừng chạm lưỡi nàng vào đôi môi chàng, chàng nghe thấy hơi thở hổn hển của mình. Chàng len những ngón tay vào mái tóc dày của nàng, và những dây ngọc trai được gắn vào đó bị giật đứt, gây nên một trận mưa ngọc trai và một dòng thác tóc đỏ tràn quanh bàn tay và cánh tay chàng.

Chàng hôn nàng cho đến khi cả hai không còn biết gì nữa và tay chàng đang vuốt ve trên ngực nàng. Chàng buộc tay mình để yên, nhắc nhở bản thân là họ đang trên xe ngựa trên đường phố công cộng trên đường đi tới một vũ hội ... nhưng bộ ngực đầy đặn của nàng đang nằm gọn trong lòng bàn tay chàng, và chàng kéo mạnh vạt áo chiếc váy của nàng xuống đủ để phơi bày nó. Nàng hoảng sợ khi nàng nhận thấy việc chàng vừa làm, những ngón tay của nàng nắm chặt cổ tay áo chàng với một tiếng rên rỉ vui vẻ, chàng lờ nàng đi và cúi đầu xuống ngực nàng ...

33. Chương 33

Yếu đuối vì sự hỗn loạn của những cảm xúc trong nàng, Sherry để tay nàng lướt từ vai xuống ngực chàng và cảm thấy trái tim chàng đập mạnh và nhanh, điều đó có nghĩa là chàng cũng đã bị ảnh hưởng của những chiếc hôn của họ. Nhận thức đó, cùng với sự vuốt ve dịu dàng của bàn tay chàng xuống lưng nàng, chạy dọc theo hướng làm xua đuổi đi những cảm xúc bị đánh bại của nàng. Có điều gì đó khác biệt ở chàng đêm nay, điều gì đó dịu dàng không định nghĩa nổi. Và uy quyền hơn. Nàng không biết được lí do của việc đó, nhưng nàng chắc chắn nàng đã khám phá ra lí do là vì một chuyện khác. Nghiêng trán nàng dựa vào ngực chàng, nàng nói to điều đó: “Những gì chúng ta vừa làm – nó là lí do thực sự mà em quyết định lấy chàng, có phải vậy không?”

Giọng nàng nghe quá khổ sở, bị đánh bại hoàn toàn bởi niềm đam mê kinh ngạc mà họ vừa chia sẻ, đến nỗi Stephen mỉm cười trên tóc nàng.

“Đó là lí do nàng sẽ cưới ta,” chàng sửa lại với sự cả quyết.

“Chúng ta không phù hợp một chút nào.”

“Chúng ta không ư?” chàng thì thầm, vòng tay quanh cái eo nhỏ của nàng và kéo nàng lại gần chàng.

“Không, chúng ta không. Có rất nhiều những thứ về chàng mà em không tán thành.”

Stephen kìm tiếng cười của chàng. “Nàng có thể từ từ đếm tất cả những thiếu sót của ta vào thứ bảy.”

“Tại sao vào thứ bảy?”

“Nếu nàng có ý trở thành một cô vợ gắt gỏng, nàng nên đợi cho đến sau đám cưới.”

Chàng cảm thấy cơ thể nàng căng ra thậm chí trước khi nàng từ từ nhắc đầu dậy và nhìn chằm chằm vào chàng. Đôi mắt nàng vẫn nặng nề, nhưng sự từ chối của nàng có một dấu vết mạnh mẽ trong đó. “Em không thể cưới chàng vào thứ bảy.”

“Vậy thì chủ nhật”, chàng tán thành một cách hào hiệp, tin tưởng một cách sai lầm sự từ chối của nàng đối với ngày cưới là dựa trên mối lo lắng của phụ nữ về chuyện quần áo thích hợp.

“Cả lúc đó cũng không,” nàng cảnh báo, nhưng sự tuyệt vọng trong giọng nói của nàng nói với chàng là nàng thiếu đi sự chắc chắn. “Em muốn kí ức của em quay trở lại trước khi em bước đi một bước không thể thay đổi được như thế này.”

Mục đích của Stephen hoàn toàn ngược lại. “Ta e là ta không thể đợi lâu đến thế.”

“Có chuyện gì lại không được chứ?”

“Cho phép ta được giải thích,” chàng nói và hôn nàng một cách nhanh chóng, mạnh mẽ, đòi hỏi. Kết thúc, chàng nhìn vào mặt nàng và nhíu mày, gợi ý nàng phát biểu ý kiến của nàng về sự giải thích của chàng.

“Vâng, chính là điều đó,” nàng thừa nhận, và Stephen ngăn lại một tiếng cười lớn về giọng nói và vẻ mặt của nàng, “nhưng lý do đó chưa đủ để vội vã thực hiện nghi thức đó.”

“Chủ nhật,” chàng đáp lại dứt khoát.

Nàng lắc đầu, chỉ cho chàng sự lướt qua sức mạnh đáng kinh ngạc của ý chí, dù cho là chàng có thể thấy nàng đang bắt đầu dao động.

“Em vẫn chưa phải tuân lệnh ngài, thưa ngài, vì thế em đề nghị ngài đừng sử dụng giọng ra lệnh đối với em. Điều đó là cực kì độc đoán, và vì một vài lý do nó dường như làm em cáu tiết. Em đòi hỏi có một sự lựa chọn – Ngài đang làm gì vậy?” nàng thốt lên khi chàng trượt tay vào trong cổ áo của nàng, khum tay lên ngực nàng và mơn trớn nụ hoa nàng, khiến nó cứng lại thành một núm dựng đứng.

“Ta sẽ cho nàng một sự lựa chọn,” Stephen nói. “Hoặc nàng có thể thừa nhận là nàng muốn ta, và đồng ý để ta làm nàng trở thành một người phụ nữ đáng kính trọng vào chủ nhật, hoặc là nàng có thể từ chối nó ...”

Chàng để cho câu nói đó treo lơ lửng theo một cách có chủ ý để báo động nàng. “Và nếu như em thực sự từ chối nó ...” nàng tranh cãi một cách nhẹ nhàng.

“Vậy thì chúng ta sẽ về nhà thay vì đến vũ hội nhà Rutherford, và ở đó ta sẽ tiếp tục những việc mà chúng ta đã dừng lại vài phút trước, cho đến khi hoặc là ta chứng tỏ được cho nàng điều đó hoặc là nàng phải thừa nhận. Cách nào thì kết quả cũng sẽ là một đám cưới vào chủ nhật.”

Bên dưới giọng nam trầm mềm mại của chàng, có một sự quyết tâm sắt đá, một sự quả quyết cao ngạo mà chàng có thể và sẽ thành công trong bất kì việc nào chàng đã quyết định làm, điều đó thậm chí làm cho nàng cảm thấy bất lực và yếu đuối hơn. Sherry biết chàng có thể và sẽ làm nàng đồng ý. Chàng có thể hôn nàng cho khi nàng không còn tri giác trong khoảng vài phút.

“Hôm qua, chàng đã không hào hứng một chút nào về đám cưới, hoặc thậm chí là thực hiện đúng việc đính hôn của chúng ta,” nàng chỉ ra. “Điều gì đã khiến chàng thay đổi?”

Cha nàng đã chết, và nàng không có ai khác trên đời này ngoài ta ra, Stephen nghĩ, nhưng chàng biết có một lí do khác thuyết phục hơn, mặc dù nó không hoàn toàn đúng: “Hôm qua, ta đã hoàn toàn không nhận ra là chúng ta đã muốn nhau nhiều như thế nào.”

“Vâng, nhưng lúc này, em hoàn toàn chắc chắn là em không muốn chàng một chút nào. Đợi đã, em có một gợi ý-” nàng nói, và Stephen cười với cái cách mà khuôn mặt nàng sáng lên, dù là chàng biết chàng hoặc là sẽ không thích, hoặc là sẽ không đồng ý với bất kì sự thay đổi nào trong những kế hoạch của chàng. Dòng máu quý tộc năm trăm năm chảy trong huyết mạch của chàng, và với sự cao ngạo thực sự của tổ tiên lừng lẫy của mình, Stephen David Elliott Westmoreland đã quyết định là mong muốn của chàng đang chiếm ưu thế trong chuyện này. Tất cả những gì quan trọng đó là nàng muốn chàng, và chàng muốn nàng. Dựa vào điều đó, lý do duy nhất của chàng cho sự vội vã là chàng muốn nàng có thể tận hưởng thời gian là vợ chàng trước khi nàng phải đối mặt với cái chết của cha nàng.

“Chúng ta có thể tiếp tục như chúng ta bây giờ, và nếu chàng không trở nên khó chịu, và nếu chúng ta tiếp tục thích hôn đối phương, thì chúng ta có thể kết hôn.”

“Một sự gợi ý hấp dẫn,” Stephen nói với một cách lịch sự, “nhưng nếu là như thế, ta có trong đầu một ý kiến tuyệt vời hơn là chỉ đơn giản hôn nàng, và ta đang ... háo hức một cách khó chịu ... để làm hài lòng cả hai chúng ta trong chuyện này.”

Câu trả lời của nàng cho nhận xét đó đã chứng tỏ rằng nàng đã quên nhiều hơn không chỉ là tên của nàng, và tên của vị hôn thê của nàng. Hoặc là như thế, hoặc là giống như nhiều người cùng phái được dạy dỗ cẩn thận ở nước Anh, nàng không bao giờ được kể về điều sẽ thực sự xảy ra trong đêm tân hôn. Với đôi

lông mày thanh tú màu nâu đỏ vẽ trên đôi mắt màu xám đầy trêu chọc, nàng khẳng định lại điều đó. “Em không biết chàng muốn nói đến điều gì hoặc là những điều chàng thực sự đang nghĩ trong đầu, nhưng nếu em làm chàng không thoải mái, thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Em hầu như đang ngồi trong lòng chàng.”

“Chúng ta sẽ bàn luận tất cả những ý nghĩa và động cơ của ta sau,” chàng hứa với giọng thô ráp bởi sự hài lòng nàng mang đến cho chàng khi nàng nhấp nhúm chuỗi ra khỏi đùi chàng lần nữa.

“Tôi chủ nhật.”

Không thể tập trung chịu đựng để tranh cãi với chàng hơn nữa hoặc thậm chí đối mặt với sự thách thức trong cái nhìn của chàng, Sherry kéo cái màn cửa ở một bên thành xe và nhìn ra ngoài. Hai thứ đập vào nàng ngay lập tức: Đầu tiên, họ dừng lại trước một căn nhà với người hầu đứng ngay ngắn ở mọi bậc cầu thang, cầm những ngọn đuốc để chào đón những đám khách ăn mặc lộng lẫy đang di chuyển vào trong thành từng hàng đều đặn trong khi hướng cái nhìn soi mói qua vai của họ vào cánh cửa của chiếc xe ngựa. Và tội tệ hơn nếu hình ảnh phản chiếu của nàng ở cửa sổ xe ngựa chỉ là gần chính xác, mái tóc được trang trí một cách công phu của Sherry đã bị phá tung một cách vô vọng bởi những ngón tay sỗ sàng của vị hôn phu của nàng. “Tóc của em!” nàng thì thầm, kinh hãi, giơ tay lên đầu và chắc chắn là những lọn tóc xoăn rắc rối đã bị tung ra và đang xoắn xuống vai nàng. Theo ý kiến cá nhân của Stephen đó là sự lộn xộn làm say mê, giản dị. Nhưng sau khoảnh khắc nàng gọi sự chú ý tới mái tóc của nàng, những ý nghĩ của chàng ngay lập tức đến với những tưởng tượng thường có về việc thấy những lọn tóc xoăn đó phủ trên ngực trần của chàng.

“Em không thể vào đó trong bộ dạng thế này được. Người ta sẽ nghĩ –” Khi nàng kéo dài trong sự im lặng xấu hổ, đôi môi Stephen giật mạnh.

“Người ta sẽ nghĩ gì?” chàng hỏi, nhìn đôi má ửng đỏ của nàng và đôi môi hồng hào chàng đã biết rất rõ những điều mà một vài người trong số họ sẽ ước đoán một cách chính xác.

“Không chịu đựng sự dự liệu em chả hiểu câu này ý gì nữa T___T, ‘it’ là cái gì nhỉ??,” nàng rùng mình nói, kéo những chiếc kẹp ra khỏi khối sáng chói đó và để nó đổ xuống hai bờ vai nàng. Sherry chải chiếc lược qua mái tóc của nàng và dần dần nhận ra rõ rệt cái cách mà cái nhìn ám áp của chàng nấn ná trên những cử động của nàng, và nó chỉ thêm vào sự bối rối của nàng. “Làm ơn, đừng nhìn em theo cách đó.” Nàng nói một cách vô vọng.

“Nhìn nàng đã trở thành một việc giải trí ưa thích của ta kể từ khi nàng bảo ta mô tả khuôn mặt nàng,” chàng nói một cách long trọng, nhìn thẳng vào đôi mắt nàng.

Sự thô ráp dịu dàng trong giọng nói của chàng và những lời đáng ngạc nhiên mà chàng vừa nói hấp dẫn nàng hơn bất kỳ nụ hôn nào của họ có thể làm được. Sherry cảm thấy tất cả những lời phản đối về việc kết hôn với chàng bắt đầu sụp đổ, nhưng sự kiêu hãnh và trái tim nàng đòi hỏi nàng phải có ý nghĩa với chàng nhiều hơn những gì nàng có ở bên ngoài. “Trước khi chàng nghĩ được bất kỳ thứ gì xa hơn về đám cưới của chúng ta vào chủ nhật,” nàng nói một cách ngập ngừng, “Em nghĩ là chàng nên biết em có một sự ác cảm kì cục với một vài việc mà các quý bà nước Anh có vẻ như không để ý tới một chút nào. Em đã không nhận ra cảm xúc mạnh mẽ của em về những việc đó như thế nào cho đến tận lúc này”

Bị cản trở, Stephen nói, “Vậy là nàng ác cảm với thứ gì?”

“Màu hoa oải hương”.

“Ta hiểu”. Stephen bị choáng váng bởi sự táo bạo, và bị buộc phải ăn tượng trước lòng can đảm của nàng.

“Xin chàng hãy suy nghĩ kĩ càng trước khi chàng quyết định liệu chúng ta thậm chí có nên giữ hôn ước thêm một ngày nào nữa không.”

“Ta sẽ làm suy nghĩ,” chàng đáp lại.

Chàng đã không thú thật như nàng đã hi vọng nhưng ít nhất thì chàng đã không tức giận, và chàng đã nghiêm túc nhận lời nàng. Sherry nói với bản thân mình phải thỏa mãn với điều đó và nâng tay lên để cổ thủ chải chuốt mái tóc bị xoắn ra của nàng. Ngượng ngùng vì là tiêu điểm cái nhìn lười nhác, ngưỡng mộ của chàng, nàng nói với một nụ cười vô vọng “Em không thể làm được nếu chàng cứ tiếp tục nhìn em.”

34. Chương 34

Stephen miễn cưỡng thu hồi ánh mắt của mình, nhưng không một ai nhìn thấy nàng đi dọc theo ban công bên cạnh chàng và bước xuống phòng khiêu vũ đông đúc của nhà Rutherford mấy phút sau mà lại quay đi khỏi nàng. Đầu nàng ngẩng cao, đôi môi đỏ mọng vì những nụ hôn của chàng, và làn da mịn màng của nàng dường như đang tỏa sáng. Đối lập với hình ảnh diễm tĩnh lặng lẽ trong bộ váy màu ngà mà nàng đang mặc, mái tóc nàng thả lỏng, chảy tràn qua hai vai xuống ngang lưng như một chiếc khăn choàng bằng kim loại với những đường cuộn sóng đẹp đẽ.

Đối với Sherry, dường như con đường đi ngang qua những vị khách kéo dài vô tận, vì họ cứ dừng bá tước lại trên ban công, trên bậc cầu thang, và trên sàn khiêu vũ để nói chuyện với chàng – điều này sẽ chẳng làm phiền nàng chút xíu nào nếu như những câu chuyện của họ không buông thả với những câu đùa ngụ ý khiến cho nàng cảm thấy hết sức khó chịu. “Tôi phải nói, Langford ạ,” một quý ông đứng trên ban công vừa cười vừa nói ngay khi người quản gia kết thúc việc xuống tên của họ, “Tôi nghe nói anh mới phát triển một sự yêu thích đối với các căn phòng hội họp ở Almack!”

Bá tước ném cho ông ta một cái nhìn hoảng sợ rất kịch, nhưng những lời nói đùa chỉ mới bắt đầu thôi. Ngay sau đó, một người đàn ông khác dừng người hầu đang định mang hai ly sâm panh cuối cùng trên khay cho Stephen và Sherry lại. “Không, không, không!” ông ta nói với người hầu bị giật mình khi ông ta cầm lấy hai cái ly ra khỏi tầm với của họ. “Mấy ngày này ngài bá tước thích nước chanh hơn. Ồ, và phải đảm bảo là nó ngọt và ấm,” ông ta hướng dẫn cho người hầu, “y như cách nó được phục vụ ở Almack vậy.”

Bá tước nghiêng người về phía trước và nói gì đó khiến cho người đàn ông kia cười hô hố, và những lời bông đùa không ác ý cứ tiếp tục và tiếp tục và tiếp tục khi họ đi chậm chậm xuống những bậc cầu thang...

“Langford, có thật như thế không?” một người đàn ông trung niên hỏi đùa, khi cuối cùng họ cũng bước xuống được sàn khiêu vũ. “Có phải một cô nhóc tóc đỏ nào đó ở Almack đã thật sự bỏ mặc anh đứng giữa sàn khiêu vũ không?” Stephen nghiêng đầu đầy ý nghĩ vào Sherry, xác nhận chuyện đó là sự thật và rằng nàng chính là “cô nhóc tóc đỏ” đã làm chuyện đó. Với một đám người rất đông đang nhìn chăm chăm, người đàn ông kia đòi được giới thiệu, rồi ông cười rất tươi với nàng. “Cô gái yêu mến, thật là một đặc ân được gặp cô,” ông ta tuyên bố khi nâng tay nàng lên cho một nụ hôn hào hoa. “Cho đến đêm nay, tôi vẫn không nghĩ rằng có một người phụ nữ nào còn sống mà chống lại được sự quyến rũ của quý này.”

Vài phút sau một người đàn ông lớn tuổi dựa mạnh vào cây gậy của ông ta và nói với giọng khò khè, “Nghe nói chuyện khiêu vũ của cậu không còn dễ như bốn nữa, Langford. Nếu cậu đến chỗ tôi vào ngày mai, tôi có thể cho cậu một hai bài học.” Khâm phục khiêu hài hước của chính mình, ông ta dậm cây gậy xuống sàn nhà để nhấn mạnh và cười khúc khích sung sướng.

Bá tước lách qua tất cả với sự ham thích hài hước, nghiêng mình đáp lại phần lớn những lời châm biếm của họ, nhưng Sherry phải đấu tranh với bản thân để duy trì cho dù chỉ là vẻ bề ngoài không quan tâm. Nàng hoảng sợ khi thấy chàng bị theo dõi sát sao như thế nào và những lời đồn thổi về chàng lan truyền nhanh ra sao.

Tất cả, gần như tất cả mọi người dường như nhận biết được mọi động thái của chàng trong mấy tiếng đồng hồ vừa qua, và nàng có một linh cảm kinh khủng là mọi người nhìn trộm qua cửa sổ cỗ xe ngựa của chàng, bàn tay họ khum khum trên thái dương, bí mật dò xét hai người.

Chỉ nghĩ về những việc mà họ có thể nhìn thấy cũng khiến cho má nàng nóng lên. Bà Charity để ý đến chuyện đó ngay khi họ nhìn thấy nàng giữa đám đông, đứng với Whitney và Clayton và một nhóm những người bạn của gia đình Westmoreland. “Chúa tôi,” bà ta kêu lên vui vẻ, “trông cô hồng hào lắm, cô gái của tôi. Dầu chín và kem, trông cô bây giờ nhắc tôi nhớ đến mấy thứ đó. Chuyến đi trên xe ngựa với bá tước chắc hẳn đã có tác dụng tốt với cô! Trông cô khá là xanh xao khi chúng ta rời khỏi Almack.”

Sherry bắt đầu ra sức quạt cho mặt nàng, và đó là trước khi nàng nhận ra vài thành viên trong nhóm nhà Westmoreland đã quay lại, chờ được giới thiệu, và họ đều nghe thấy cả. Cả vị hôn phu của nàng cũng vậy,

chàng nhìn xuống nàng với một nụ cười hiểu biết và dựa sát hơn. “Nó có làm nàng khá hơn không, em yêu?” chàng hỏi.

Giữa lúc nàng lâm vào tình trạng hồ thẹn như thế, tiếng cười của chàng làm nàng cười lớn. “Ngài thật xấu xa!” nàng thì thầm, lắc đầu quở trách.

Không may, cử động đó đã thu hút sự chú ý của Charity Thorton tới một vấn đề mà bà ta đã không để ý cho tới tận lúc đó. “Tóc của cô được quấn lên khi chúng ta rời Almack!” bà ta kêu lên lo lắng. “Những chiếc kẹp tóc đã rơi mất sao, con gái? Tôi sẽ phải nói chuyện với cô hầu của tôi vì việc làm cầu thả này ngay tôi nay khi chúng ta về nhà!”

Sherry cảm thấy như thể toàn bộ nhóm người đã dừng nói chuyện để nghe lời nhận xét hé lộ bí mật đáng kinh ngạc này từ một người phụ nữ mà công việc của bà ta là phải bảo vệ danh tiếng mà bà đang đánh đổ. Một vài người trong số họ có một nụ cười hiểu biết, trong đó có cả Công tước Claymore. Anh dành cho nàng một nụ cười kín đáo, đầy hiểu biết quá giống với nụ cười của Stephen đến nỗi nàng gần như quên việc cảm thấy sợ người này và thay vào đó đảo mắt nhìn anh. Anh phá lên cười trước sự bạo dạn của nàng và giới thiệu nàng với cặp vợ chồng ở gần anh nhất – Công tước và Nữ công tước Hawthorne và Hầu tước và Nữ hầu tước Wakefield. Cả hai cặp vợ chồng đó đều chào nàng với sự ấm áp và thân ái khiến nàng thích họ ngay lập tức. “Ta cho nàng chính là sự hấp dẫn đã lôi kéo được Stephen đến Almack?” Công tước Hawthorne nói, và vợ của anh ta cười với Sherry và nói thêm, “Tất cả chúng tôi đều muốn được gặp em. Bây giờ đã gặp rồi,” cô nói thêm, liếc về phía nhà Wakefield và thêm cả họ vào trong lời nhận xét ngợi khen của mình, “thì thấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi anh ấy gần như nhảy ra khỏi Strathmore khi anh ấy nhận ra những cánh cửa của Almack sẽ nhanh chóng bị đóng lại.”

Lờ đi tất cả những câu đối thoại đó, Bà Charity tập trung vào một nửa tá những chàng trai trẻ đến từ Almack đang tiến tới từ bên kia căn phòng khiêu vũ đông đúc. Cả Stephen cũng vậy. “Langford, đi chỗ khác đi!” bà nói, quay sang chàng. “Những chàng trai kia đang hướng thẳng tới chỗ Sherry, và anh sẽ làm họ chạy mất nếu anh cứ định đứng đây như là anh đang làm với cái – cái biểu hiện rất không hoành tráng trên mặt anh kia.”

“Đúng đấy, Stephen,” Whitney trêu chọc, vui vẻ khoác tay chàng, nụ cười của cô nói với chàng rằng Clayton đã kể với cô về đám cưới sắp diễn ra, “chú có thể xoay sở để trông hòa nhã hơn không, khi mà một vài người trong số những chàng độc thân đáng giá nhất ở London sắp sửa vây quanh Sherry?”

“Không,” chàng nói cộc lốc và tạm thời giải quyết vấn đề bằng cách chạm vào cánh tay Sherry và hướng nàng đi gặp vị chủ nhà của họ.

Marcus Rutherford là một người đàn ông cao, oai vệ với nụ cười ấm áp và sự hòa nhã thư thái và một sự tự tin không lay chuyển được xuất phát từ một cuộc sống quyền cao chức trọng và một dòng máu trăm anh thể phiệt mà rất ít người so sánh được. Sherry lập tức yêu mến ông và hơi tiếc khi nàng cần phải quay đi và chào hỏi những quý ông đến từ Almack đang xếp hàng để được nói chuyện và mời nàng nhảy.

“Đường như cậu có cả một cuộc thi đấy, Stephen, và điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên,” Rutherford nhận xét khi Makepeace dẫn Sherry vào sàn nhảy với Bà Charity vẫy tay nồng nhiệt và cười đồng tình với cặp đôi này.

“Và lần đầu tiên,” Clayton cười khúc khích, nhìn biểu hiện hài lòng của Charity Thorton khi bà quan sát chăm chú sàn nhảy, “đối tượng chú ý của chú có một người đi kèm không sung sướng tột bậc khi chú ở gần.”

Stephen nghe thấy câu đó, nhưng một ý tưởng hình thành thỏa mãn chàng hoàn toàn, một ý tưởng cũng sẽ ngay lập tức khắc phục bất kì một tổn hại nào đối với danh tiếng của Sherry mà người đi kèm của nàng vừa mới gây ra.

“Tôi nghe nói Nicki DuVille thấy cô ấy đẹp-khác-thường,” Rutherford nhận xét, nâng ly sâm panh lên môi. “Đủ để cậu ta thực sự tới Almack. Người ta đồn là hai cậu đã đứng sang một bên, dựa vào cùng một cây cột, trong khi không thể đến đủ gần cô gái trẻ bởi những gã hâm mộ khác của cô ấy. Đó chắc hẳn là một cảnh tượng thú vị,” Rutherford nói tiếp, đôi vai rung lên vì cười. “Cả cậu và DuVille cùng đến Almack trong cùng một đêm. Hai con sói trong một căn phòng đầy cừ non. Nhân thể, Nicki đâu rồi ấy nhỉ?” Rutherford hỏi thêm, vờ tìm kiếm trong biển sáu trăm con người.

“Chăm sóc trái tim tan vỡ của hân ta, tôi hi vọng thế,” Stephen trả lời, bắt đầu đưa ý tưởng của mình vào hành động.

“DuVille á?” Rutherford nói, lại phá lên cười. “Điều đó cũng khó để tưởng tượng như việc hai cậu cùng ở Almack vậy. Tại làm sao mà cậu ta lại có một trái tim tan vỡ?”

Với một cái nhướn mày giả bộ và một nụ cười hóm hỉnh, Stephen trả lời, “Bởi vì đối tượng chú ý của hân ta vừa mới đồng ý cưới một người khác.”

“Thật sao?” ông nói, thờ thẩn và nhìn vào Makepeace với một niềm kính trọng mới khi anh ta đang nhảy với Sherry. “Cậu không có ý nói Makepeace đấy chứ. Hãy nói với tôi là mỹ nhân ấy sẽ không bị phí hoài cho thằng nhãi ấy.”

“Cô ấy không kết hôn với Makepeace.”

“Thế cô ấy lấy ai?”

“Tôi.”

Khuôn mặt ông đi từ kinh ngạc, tới vui mừng, rồi tới sự cảnh giác rất kịch. Dùng tay cầm ly rượu để chỉ về phía khán phòng, ông nói thêm, “Cậu có cho phép tôi thông báo tin tức này tới nay không? Tôi rất mong được nhìn thấy khuôn mặt của bọn họ khi nghe thấy tin này.”

“Tôi sẽ xem xét.”

“Tuyệt!” ông nói, gửi một cái nhìn quở trách về phía Whitney Westmoreland khi ông nói thêm, “Nếu cô còn nhớ, nữ công tước, tôi đã từng cố thông báo về hôn lễ của cô, nhưng lúc đó cô lại có những ý tưởng quái quái trong đầu về việc muốn giữ bí mật.”

Lời nhận xét dường như là vô tình ấy đã khiến chồng cô và em chồng cô cùng có ném cái nhìn khiển trách hài hước về phía cô vì đã phản đối cuộc hôn nhân với chồng bằng những cách làm náo loạn cả London. “Thôi đi, cả hai người,” Whitney nói với một nụ cười e thẹn. “Hai người có bao giờ định để tôi quên chuyện đó đi không?”

“Không,” chồng cô nói với nụ cười dịu dàng.

Sherry đang đứng bên cạnh Stephen lần đầu tiên trong vòng một giờ đồng hồ qua, thích thú với cuộc nói chuyện thân thiện với những người bạn của chàng, khi Bá tước Rutherford đột ngột thoát khỏi nhóm bạn. Nàng nhìn thấy ông ta đẹp đường ngang qua đám đông tiến về chỗ dàn nhạc, nhưng nàng không hề chú ý cho đến khi âm nhạc vang lên một âm thanh cao vút khẩn thiết, rồi hoàn toàn im lặng theo cách cổ điển dùng âm nhạc để lôi cuốn sự chú ý. Những cuộc đối thoại ngưng giữa chũng và những vị khách tò mò chậm rãi quay lại, nhìn xung quanh tìm kiếm nguyên nhân của sự việc bất thường này.

“Thưa quý ông và quý bà,” người bạn của Stephen nói bằng giọng hàm chứa ngạc nhiên, “Tôi vô cùng vinh dự được thông báo một cuộc hôn nhân quan trọng tới nay, trước nó nó được chính thức đưa lên báo —” Sherry nhìn quanh, như rất nhiều vị khách khác, tự hỏi cặp đôi mới được đính ước là ai, và trong sự tò mò của nàng, nàng bỏ qua sự hài hước dịu dàng trong nụ cười của bá tước Westmoreland khi chàng nhìn nàng cảnh giác quan sát đám đông, cố gắng ước đoán. “Tôi biết rằng cuộc hôn nhân đặc biệt này sẽ làm cho rất nhiều chàng trai độc thân trong căn phòng này vui mừng khôn xiết, họ sẽ rất biết ơn vì cuối cùng quý ông này cũng bước ra khỏi con đường của họ. A, tôi thấy là tôi đã khuấy động tính tò mò của quý vị,” ông nói, rõ ràng đang rất thích thú với vị trí của mình khi ông nhìn xung quanh hàng trăm khuôn mặt sống động với sự tò mò rất buồn cười.

“Vì lý do đó, tôi nghĩ tôi sẽ kéo dài sự nghi ngờ của quý vị thêm một lát nữa và thay vì nói với quý vị tên tuổi của cặp đôi này, tôi sẽ yêu cầu họ ban cho một đặc ân bằng cách thực hiện nghĩa vụ chính thức đầu tiên của họ với tư cách vợ chồng, đó là Chính thức mở màn buổi khiêu vũ của chúng ta.” Ông rời khỏi sàn khiêu vũ trống vắng, cùng với những tiếng rì rào và tiếng cười, nhưng không ai nhìn vào ông. Khi nhạc trưởng ra hiệu một điệu van và tiếng nhạc bắt đầu phủ khắp căn phòng, tất cả mọi người đều chăm chú vào đám đông và thậm chí nhìn nghi hoặc lẫn nhau. “Thật là một cách tuyệt vời để thông báo một cuộc đính hôn,” Sherry nói với những người trong gia đình chồng tương lai đang nín cười của nàng.

“Ta rất mừng là nàng đồng ý,” Stephen nói, tay chàng nắm lấy tay nàng và chậm rãi dẫn nàng đến rìa sàn khiêu vũ – để nàng có thể có một tầm nhìn tốt hơn, Sherry đoán như vậy. Nhưng khi họ đã ở đó, và tiếng nhạc tiếp tục lan tỏa và vút lên âm sắc cao hơn, chàng nhẹ nhàng bước lên trước mặt nàng, chắn mất tầm nhìn của nàng. “Tiểu thư Lancaster,” chàng khẽ nói, kéo sự chú ý của nàng về phía chàng khi nàng đang cố nhìn quanh.

“Vâng?” Sherry nói, mỉm cười trước vẻ hài hước khó hiểu trong mắt chàng.

“Ta có vinh dự được nhảy điệu tiếp theo không?”

Không có thời gian để chống đối, thực ra là không có thời gian để phản ứng gì hết, bởi vì cánh tay chàng đã vòng quanh eo nàng, kéo nàng về phía trước, rồi xoay nàng rời khỏi rìa sàn khấu để tiến vào sàn nhảy. Giây phút đám đông nhận ra ai đang nhảy mở màn, tiếng cười và tiếng chúc mừng bùng ra trong căn phòng, làm thành những tiếng hò reo chói tai.

Ở trên đầu, đèn chùm pha lê tỏa sáng lấp lánh với năm mươi ngàn ngọn nến trong khi những tấm gương treo tường phản chiếu hình ảnh cặp đôi duy nhất đang nhảy bên dưới – một người đàn ông cao, tóc đen nhảy với sự duyên dáng nhẹ nhàng, cánh tay chàng vòng quanh một cách sở hữu một cô gái trẻ trong bộ váy màu ngà. Sherry nhìn thấy hình ảnh của họ trong những tấm gương, cảm nhận được sự kì diệu lằng lằng và lằng lằng của giây phút ấy, và nàng ngước lên nhìn chàng. Ở đầu đó trong chiều sâu của đôi mắt màu lam hiểu biết kia đang nhìn xuống nàng, nàng nhìn thấy một kiểu phép màu lằng lằng khác đang chiếu sáng... cái gì đó sâu sắc và tự hào và lặng yên. Nó chiếm giữ nàng, hứa hẹn với nàng điều gì đó... yêu cầu... mời mọc.

Em yêu chàng, nàng nghĩ.

Cánh tay chàng siết chặt quanh eo nàng, như thể chàng nghe thấy nàng và rất thích âm thanh của điều đó.

Và rồi nàng nhận ra nàng đã nói ra.

Trên ban công phía trên phòng khiêu vũ, Bà nữ công tước quả phụ Claymore nhìn xuống cặp đôi và mỉm cười hài lòng, đã bắt đầu nghĩ về những đứa cháu nội tuyệt vời mà họ sẽ có. Bà ước chồng bà có thể ở đây bên bà, nhìn con trai ông với người phụ nữ sẽ chia sẻ cuộc đời với nó. Robert chắc sẽ chấp nhận Sherry, bà nghĩ. Chà ngón tay cái một cách vô thức trên chiếc nhẫn cưới Robert đã đeo vào ngón tay bà gần bốn thập kỉ trước, Alicia dịu dàng ngắm nhìn con trai họ nhảy điệu waltz với cô dâu đã đính ước của chàng, và bà gần như có thể cảm thấy Robert đang đứng bên cạnh bà. “Hãy nhìn chúng kìa, anh yêu,” bà thì thầm với ông trong tim. “Nó giống ông quá, Robert, và cô bé nhắc tôi nhớ khá nhiều đến chính mình ở vài mặt.” Alicia gần như có thể cảm nhận bàn tay Robert ôm lấy bà khi ông cúi xuống, và giọng nói vui vẻ của ông thì thầm bên tai bà, “Trong trường hợp đó, em yêu, Stephen sẽ phải bận cả hai tay thôi?”

Một nụ cười tự hào run run trên môi bà khi bà nghĩ đến sự đóng góp của chính mình trong việc đưa đến giây phút này. Đôi mắt bà lấp lánh khi bà nghĩ về những cái tên bà đã cho vào trong danh sách những người theo đuổi mà Stephen đã yêu cầu bà chuẩn bị, và phản ứng như bị sét đánh của chàng trước các ứng cử viên của bà. Tất cả họ đều quá già đến nỗi Stephen thậm chí không hề nhận ra rằng họ cũng đều ốm yếu cả rồi. “Tôi đã làm được!” bà nghĩ.

Bên cạnh bà, Hugh Whitcomb đang chứng kiến cùng một cảnh tượng và nghĩ về một đêm xa xưa khi Alicia và Maggie của ông đã giữ Robert và ông trên sàn nhảy cho đến tận bình minh. Khi ông nhìn Sherry và Stephen chuyển động cùng nhau, ông mỉm cười vui sướng trước việc ông đã thành công điều khiển tình huống như thế nào. Thực sự, sẽ có một vài thời điểm khó khăn khi nàng khôi phục lại được kí ức, nhưng nàng yêu Stephen Westmoreland và chàng cũng yêu nàng. Hugh biết điều đó. “Tôi làm được rồi, Maggie thân yêu” ông nói với bà trong tim mình. Câu trả lời của bà ùa vào tâm trí ông. “Vâng, ông thân yêu. Bây giờ, hãy mời Alicia nhảy đi. Đây là một khoảng khắc đặc biệt.”

“Alicia,” ông nghi ngại nói, “bà có muốn nhảy không?”

Bà hướng nụ cười bối rối vào ông, khi đặt bàn tay vào cánh tay ông. “Cám ơn, Hugh! Thật là một ý tưởng tuyệt vời! Đã biết bao năm rồi kể từ khi chúng ta nhảy với nhau!”

Đứng ở một bên rìa sàn khiêu vũ, Bà Charity Thorton dậm dậm chân theo điệu nhạc waltz điệu kì, đôi mắt xanh nhạt của bà sáng lên với niềm vui khi bà nhìn Bá tước Langford thực hiện việc làm chính thức đầu

tiên với vị trí là chồng tương lai của Sherry. Khi những đôi nhảy khác cuối cùng cũng tiến vào sàn nhảy, Nicholas DuVille nói bên tai bà, và bà quay người ngạc nhiên. “Bà Thornton,” anh nói với một nụ cười ẻo ỏi, sáng láng, “bà có cho tôi vinh dự được nhảy điệu này không?”

Choáng váng với niềm vui là anh đã tìm đến bà trong dịp quan trọng như thế này, bà cười với anh và đặt bàn tay nhỏ bé lên trên tay áo anh, cảm thấy như một cô gái mới lớn lần nữa, vì một trong những người đàn ông đẹp trai nhất trong phòng đang dìu bà vào sàn khiêu vũ. “Tôi nghiệp Makepeace,” bà nói mà không hề có chút dấu hiệu cảm thông nào, “trông cậu chàng có vẻ hơi đau khổ ở đằng kia.”

“Tôi hi vọng là bà không đau khổ,” Nicki lo lắng nói, và khi trông bà có vẻ bối rối, anh tử tế thêm vào, “Tôi có ấn tượng rằng bà rất tán thành với sự theo đuổi của tôi.”

Trông bà e lệ một cách duyên dáng khi anh quay bà một vòng rồi một vòng nữa, điều chỉnh bước chân của mình để phù hợp với thân hình nhỏ bé của bà. “Nicholas,” bà nói, “tôi có thể bắt mí với anh một chuyện không?”

“Chắc chắn rồi, nếu bà muốn.”

“Tôi già rồi, và tôi gật gù ngay cả khi tôi chẳng muốn ngủ chút nào, và nhiều lúc tôi đăng trí khùng khiếp...”

“Tôi không nhận ra đấy,” Nicki lịch sự đáp lại.

“Nhưng, cậu bé của tôi,” bà mạnh mẽ nói tiếp, lờ đi câu chối của anh, “Tôi không ngờ nghịch đến độ tin tưởng rằng anh bị mù vì Sherry yêu quý của chúng ta, ngoài một tiếng đồng hồ đầu tiên.”

Nicki gần như lơ đãng một nhịp. “Bà... không cho là vậy?” anh cảnh giác hỏi.

“Chắc chắn là không. Mọi chuyện đều diễn ra đúng y như những gì tôi đã lên kế hoạch.”

“Đúng như bà đã lên kế hoạch?” Nicki lặp lại hơi bối rối, phải đánh giá lại bà hoàn toàn và đi đến những kết luận khiến cho anh cảm thấy muốn phá lên cười và xấu hổ vì sự khờ khạo của chính mình.

“Chắc chắn rồi,” bà nói với một cái lắc đầu tự hào. “Tôi không thích khoe khoang,” bà nghiêng đầu về phía Sherry và Langford, “nhưng tôi đã khiến chuyện kia xảy ra.”

Không chắc chắn liệu điều phát hiện khó tin đang hình thành trong đầu anh là đúng hay không, Nicki quan sát bà thật kĩ từ khóe mắt của anh. “Bà đã làm thế nào để chuyện mà bà nghĩ bà đã làm xảy ra?”

“Kéo một ít ở chỗ này, đẩy một ít ở chỗ nọ, cậu bé thân mến. Mặc dù tối nay tôi cũng đã phân vân liệu chúng ta có nên để Sherry đi cùng với Langford hay không. Anh ta phát hỏa vì ghen với Makepeace.” Đôi vai bà run lên vì điệu cười vui vẻ. “Đó là chuyện vui nhộn nhất mà tôi đã từng thấy trong suốt ba mươi năm qua! Ít nhất, tôi đã nghĩ như vậy... Tôi sẽ nhớ tất cả những niềm vui này. Tôi đã cảm thấy hữu dụng biết bao kể từ giây phút Hugh Whitticomb yêu cầu tôi làm người đi kèm. Tất nhiên, tôi đã biết, rằng tôi không nên làm tốt công việc của mình, nếu không thì ông ta đã nhờ người khác làm việc đó rồi.” Bà nhìn lên dò hỏi sau một khoảng dài im lặng của Nicholas và thấy anh đang nhìn chăm chăm vào bà như thể từ trước đến giờ anh chưa thấy bà bao giờ. “Cậu có muốn nói gì không, cậu bé?”

“Tôi nghĩ là có.”

“Sao?”

“Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi chân thành nhất của tôi.”

“Vì đã đánh giá thấp tôi?”

Nicki gật đầu, cười với bà, và bà cười lại với anh. “Ai cũng thế cả, anh biết đấy.”

35. Chương 35

“Em cảm thấy như là khách trong ngôi nhà của mình vậy,” Stephen lạnh lùng nhận xét với ông anh trai đang thích thú của mình khi họ chờ những người phụ nữ để tới nhà hát. Chàng đã không ở một mình với Sheridan từ khi chàng thông báo lễ đính hôn của họ tới qua ở vũ hội nhà Rutherford, và chàng thấy thật lố bịch khi việc thay đổi quan hệ công khai của mình là trở thành vị hôn phu của nàng lại đánh dấu sự kết thúc cho tất cả các khả năng có được sự riêng tư nhỏ nhoi nhất.

Với sự gợi ý của mẹ chàng, chàng đã chuyển tới nhà Clayton, và bà chuyển vào nhà chàng, nơi mà bà có kế hoạch ở cùng với Sherry trong suốt ba ngày trước lễ cưới - ” để hoàn toàn loại trừ mọi lí do có thể phát sinh các tin đồn, vì Sherry đang ở ngay trước mũi của một đồng người ở đây tại London.”

Stephen hòa nhã đồng ý với sự gợi ý của bà chỉ vì chàng có mọi lí do để mong chờ Whitticomb vẫn giữ nhận xét lúc trước của ông rằng Sherry sẽ cần được đảm bảo bằng sự có mặt của chàng để làm nàng yên lòng, và rằng Charity Thornton là người đi kèm xứng đáng.

Thay vì đó, vị bác sĩ không đáng tin này lại đồng ý với mẹ của Stephen là danh tiếng của Sherry sẽ bị sụp đổ lúc này khi mà giới thượng lưu biết được Stephen đang trực tiếp quan tâm đến nàng .

Tối nay anh trai và chị dâu chàng đang đóng vai người đi kèm, cùng chàng và Sherry tới nhà hát, trong khi mẹ chàng lại tham gia những buổi họp mặt của bà, nhưng bà sẽ ở đó khi họ trở về, bà đã hứa.

“Chú có thể chuyển Sherry tới chỗ chúng tôi,” Clayton chỉ ra, thích thú với sự thất bại của Stephen và sự háo hức rất bình thường mong ở một mình với vị hôn thê của chàng, “và như thế chú có thể ở đây.”

“Như thế cũng lố bịch chả khác gì với sự sắp xếp này. Vấn đề ở đây là em sẽ không được quyền ưu tiên trước cái đám cưới chết tiệt và đưa cô ấy lên giường khi mà chỉ còn có ba ngày nữa -”

Chàng đột nhiên ngừng lại bởi tiếng phụ nữ trên cầu thang, và cả hai người họ đứng dậy. Stephen nhắt lấy cái áo khoác đen và nhún vai mặc nó vào trong khi bước lên phía trước, rồi gần như đứng phải anh trai mình đã dừng lại ngấm nhìn hai phụ nữ vội vã trong hành lang cười đùa với nhau. “Nhìn kìa,” anh nói khẽ, nhưng Stephen cũng đang nhìn, và chàng biết là Clayton nói tới điều gì thậm chí trước khi anh thêm vào, ” Họ quả là đã vẽ nên một bức tranh.”

Tiếng cười êm tai của họ khiến cả hai người đàn ông toét miệng cười khi họ nhìn thấy Nữ công tước Claymore và Nữ thừa kế tương lai của Langford thử mặc áo dài và mũ của nhau trước gương trong khi Colfax và Hodgkin đứng nắm chặt tay đằng sau lưng họ, nhìn chăm chăm thẳng ra phía trước như thể không thấy những trò đùa của các cô gái. Hodgkin không giấu được những suy nghĩ của mình giễu như Colfax, và cái nhìn của ông lướt sang Sherry và một nụ cười giật giật trên má ông.

Whitney đang mặc một cái váy màu xanh da trời sáng khi họ tới. Sherry đã nói mặc dù nàng dự định mặc một cái váy màu xanh lá cây sáng , nàng đã nhẹ nhàng thêm vào, khi nàng nhìn thấy viên đá saphia lớn mà Stephen đã tặng nàng vào buổi chiều hôm đó để dành cho chiếc nhẫn đính hôn, “màu xanh saphia là màu ưa thích nhất của em.”

Rõ ràng là họ trao đổi suy nghĩ và cả váy với nhau ở trên gác bởi vì Whitney lúc này đang mặc cái váy màu xanh lá cây của Sherry và Sherry đang mặc cái váy màu xanh da trời đậm của cô.

Khi hai người đang ông bắt đầu tiến lên, họ nghe thấy Whitney vui vẻ dự đoán “Clayton sẽ không bao giờ chú ý đến sự thay đổi này đâu, nhớ lấy lời chị.”

“Và em không tin là ngài Westmoreland có chú ý chút xíu nào đến lời nhận xét của em về cái váy nào sẽ trông hợp với cái nhẫn của em nhất,” Sherry nói, cười lớn. “Chàng còn bận tâm với -” Sherry nuốt lại từ “nụ hôn”, và Stephen bước tới với một nụ cười.

“Chúng ta có nên không?” chàng nói với anh trai mình.

“Chắc chắn rồi,” Clayton đồng ý, và không nói thêm tiếp, Stephen bước lên phía Whitney trong khi Clayton giơ tay anh cho Sherry, giật mình bởi một tràng cười từ nàng khi chàng đùa bằng một giọng khẽ, “Ta đã nói với nàng từ trước là nàng trông thật đáng yêu khi mặc màu xanh lá cây chưa nhĩ, em yêu?”

Whitney đang kéo đôi găng tay của cô ra, khi một bàn tay cơ bắp chạm vào vai cô và giọng Stephen thì thầm mong manh trên tay cô bên cạnh chiếc mũ. “Sherry,” chàng thì thầm, và bên dưới tay chàng hai vai cô rung lên với những tiếng cười khi cô cẩn thận che mặt lại, “Ta vừa mới sắp xếp với anh trai mình để chúng ta ở riêng với nhau một lúc khi chúng ta trở về từ nhà hát, như thế chúng ta sẽ có sự riêng tư. Anh ấy sẽ làm cho Whitney sao nhãng-” Cô xoay người lại và bắt đầu lời quở trách đầy tức giận của mình trước khi cô nhìn thấy nụ cười ranh mãnh của chàng. “Stephen Westmoreland, nếu cậu dám thậm chí –”

Bên ngoài số 14 đường Upper Brook những chiếc xe ngựa đi qua lại trong vẻ phù hoa xứng đáng, đèn của chúng tỏa sáng và đung đưa giống như một sự diễu hành của những con đom đóm bằng vàng. Khi chiếc xe thuộc sở hữu của Công tước và nữ công tước Dranby đi qua ngôi nhà, nữ công tước nhìn một cách ngưỡng mộ lên mặt tiền theo kiểu Palladian tráng lệ và thờ dài.

“Dranby, chúng ta sẽ tìm ai để gả Juliette, khi mà bây giờ Langford đã có nơi có chốn? Ở đâu mà chúng ta có thể tìm thấy được người bằng anh ta về thị hiếu, sự thanh lịch, về sự tao nhã và –” Bà ta dừng lại đột ngột khi cánh cửa trước của căn nhà mở ra và bốn người đang cười bước ra từ đó- bá tước chạy xuống những bậc thang phía trước đuổi theo vị hôn thê mới của chàng.

“Sherry”, chàng gọi, “Ta đã biết chị ấy không phải là nàng!”

Cô gái người Mỹ đáp lại bằng tiếng cười khi nàng hướng đầu thẳng về phía xe ngựa của công tước Claymore đang đỗ ở phía sau chiếc xe của bá tước. Công tước và nữ công tước dí gần hơn vào cửa sổ xe ngựa của họ nhìn chằm chằm không tìm được khi bá tước Langford bắt được eo của vị hôn thê mới khi nàng trèo vào trong chiếc xe ngựa của ngài công tước, đung đưa nàng trong tay và kiên quyết nhét nàng vào xe của chàng.

“Dranby,” nữ công tước nói, “chúng ta vừa mới chứng kiến lời đồn đại thú vị nhất trong năm! Đợi cho đến khi tôi kể với mọi người những gì chúng ta đã thấy!”

“Nếu bà nghe lời khuyên của tôi, thì bà đừng bận tâm,” công tước nói, ngả người ra phía sau ghế.

“Tại sao lại không?”

“Sẽ không có ai tin bà đâu.”

36. Chương 36

Một hàng xe cộ sang trọng nườm nượp đổ vào phố Bow, dừng lại chờ trước mặt tiền sáng sủa của Vườn Tu viện để cho khách trong xe đi xuống. “Trông nó như một đền thờ Hi Lạp vậy!” Sherry kêu lên sung sướng khi nàng thò đầu ra ngoài cửa sổ xe ngựa của họ. “Giống hệt như bức tranh treo trong thư viện của chàng.”

Niềm phấn khích của nàng dễ lây đến nỗi Stephen cũng phải nghiêng sang và nhìn vào mặt tiền Nhà Hát Opera Hoàng Gia với nàng. “Nó được thiết kế giống Đền thờ Minerva ở Athens.”

Cẩn thận nâng chiếc váy xinh đẹp của nàng, Sherry nắm lấy bàn tay Stephen khi nàng ra khỏi cỗ xe và dừng lại nhìn xung quanh trước khi họ vào trong. “Thật tuyệt vời,” nàng nói, lơ đãng những cái liếc nhìn chế giễu đang hướng vào nàng khi hai người đi ngang qua tiền sảnh rộng rãi và đi tiếp lên một cầu thang rất rộng, ngang qua những cây cột Ionic hùng vĩ và những cây đèn kiểu Hi Lạp sáng lấp lánh. Ở London đang thịnh hành một lúc nào cũng tỏ ra khá buồn chán và ngán ngẩm, nhưng Sherry không quan tâm. Khuôn mặt nàng ngời lên hạnh phúc, nàng dừng lại ở hành lang dẫn vào những lô ở tầng thấp hơn và nhìn vào những cây cột đẹp đẽ và những hốc tường cong cong có những bức tranh vẽ các cảnh trong kịch của Shakespeare.

Ghét phải giục nàng, nhưng cảm thấy bất tiện vì họ đang đứng chắn đường những người khác, Stephen chạm vào khuỷu tay nàng và khẽ nói, “Chúng ta sẽ ở lại trễ để nàng có thể nhìn quanh theo ý muốn.”

“Ôi, em xin lỗi. Chỉ là, khó mà tưởng tượng ra rằng mọi người có thể bước đi mà không dừng lại để xem xét tất cả những thứ này.”

Lô của Stephen đặt ở nơi có tầm nhìn tối đa, và khi họ bước vào trong, chàng thực sự quay sang để nhìn mặt Sherry, nhưng nàng đang nhìn chăm chú đầy ngưỡng mộ vào hàng dây lô thanh lịch giống hệt nhau ở đối diện với họ, mỗi lô đều có đèn treo riêng với những bông hoa và ngôi sao bằng vàng được vẽ ở phía trước lô.

“Ta hi vọng nàng thích opera,” chàng nói, ngồi xuống bên cạnh nàng và gật đầu chào những người bạn trong lô bên phải họ. “Ta luôn cố đến xem mỗi ngày Thứ Năm.”

Sherry nhìn lên chàng, quá hạnh phúc đến nỗi nàng gần như sợ phải tin vào nó. “Em nghĩ là em thích. Bởi vì, em thấy rất phấn khích, đó có lẽ là một dấu hiệu tốt.” Đôi mắt chàng vẫn đang cười với mắt nàng, nhưng khi nàng nói nàng nhìn thấy biểu hiện của chúng thay đổi và mí mắt chàng sụp xuống, ánh mắt rút xuống môi nàng, treo ở đó một lát, rồi lại ngược lên.

Đó là một nụ hôn! Nàng đã nhận ra. Đó là một nụ hôn, và chàng cố tình để nàng cảm nhận được nó, để hiểu việc chàng đang làm. Không hề ý thức được, bàn tay nàng di chuyển rất khẽ, tìm kiếm bàn tay chàng giống như ngày đầu tiên nàng hồi tỉnh sau cơn hôn mê.

Đó chỉ là một cử chỉ rất khẽ mà đáng lẽ chàng phải không để ý, cho dù là chàng chỉ nhìn chứ không phải đang quay sang chào những người bạn vừa dừng bước để đi vào trong lô. Vậy mà, khi Sherry quay đầu để làm điều tương tự, bàn tay chàng trượt vào lòng bàn tay đang mở ra của nàng, bao phủ nó, những ngón tay mạnh mẽ đan vào ngón tay nàng. Một cơn choáng váng chạy dọc sống lưng Sherry khi ngón tay cái của chàng chậm chậm xoa lòng bàn tay nàng, chà từ trái sang phải, rồi quay lại. Đó là một nụ hôn nữa, nàng nhận ra, nín thở. Lần này chậm hơn, lâu hơn, và sâu hơn.

Trái tim nàng căng lên, nàng nhìn xuống bàn tay đàn ông đẹp đẽ được che phủ một phần bởi chiếc quạt để mở trên đùi nàng, nhìn ngón tay chàng vuốt ve tay nàng trong khi cơ thể nàng dường như tan ra vì sự đụng chạm ấy.

Bên dưới, trong hành lang và dãy ghế cuối, đám đông ồn ào và tò mò, công khai quan sát những người ngồi trong các lô, và Sherry cố tỏ ra hoàn toàn bình thường, trong khi sự đụng chạm đơn giản của một ngón tay trên lòng bàn tay nàng khiến cho tim nàng tiếp tục đập mạnh hơn.

Khi hành động ấy cuối cùng cũng dừng lại và nhịp đập của nàng trở lại bình thường, nàng cảm thấy rất ngốc nghếch vì dễ xúc động đến thế trước một hành động có vẻ như chỉ là cú chạm vô tình lên tay chàng. Phần vì tò mò, phần vì nghịch ngợm, Sherry thử nghiệm. Trong khi chàng nói chuyện phiếm với anh trai mình, nàng vuốt ve ngón tay cái trên khớp ngón tay Stephen, tập trung vào đó hơn nhiều lần vào cuộc nói chuyện. Việc đó chẳng hề gây ra một tác động dễ thấy nào trên mặt chàng. Thực tế, chàng mở rộng bàn tay, và trong một giây Sherry tưởng chàng sẽ kéo tay đi. Nhưng vì chàng chỉ để nguyên bàn tay ở đó, lòng bàn tay ngửa lên, nàng nhìn xuống và cố tình vuốt dọc mỗi ngón tay từ đầu cho tới phần tiếp giáp với lòng bàn tay, trong khi chàng tiếp tục mãi mê nói chuyện với anh trai. Vì chàng dường như không chú ý hay phản đối, Sherry chạm vào lòng bàn tay chàng, đầu ngón tay nàng đi theo mỗi đường chỉ tay. Em yêu chàng, nàng không ngăn được ý nghĩ trong đầu, nói với chàng như vậy bằng đầu ngón tay nàng. Xin hãy yêu em. Đôi lần khi chàng hôn nàng hay cười với nàng, nàng gần như chắc chắn là chàng có yêu, nhưng nàng muốn nghe những lời đó, cần được nghe. Em yêu chàng, nàng nói với chàng bằng đầu ngón tay nàng khi vuốt ve lòng bàn tay chàng.

Stephen từ bỏ mọi cố gắng giả bộ tiếp tục một cuộc nói chuyện thông tuệ và liếc về phía cái đầu cúi gằm của nàng. Chàng đang ngồi giữa một chốn công cộng ồn ã, với sự khuấy động cao độ như thể chàng vừa được trải qua một giờ đồng hồ bị kích thích nhục dục mạnh mẽ chứ không phải chỉ đơn giản là nắm tay một cô trình nữ không có kinh nghiệm. Tim chàng đập thình thịch, gấp gáp đi kèm với việc ngăn mình lên đỉnh trong khi cố kéo dài sự khoan khoái của chàng, vậy mà chàng vẫn không ngăn nàng. Thay vào đó chàng mở rộng bàn tay hơn nữa, ngón tay xò ra sẵn sàng khuấy phục sự tra tấn của chính mình chàng.

Chàng không thể tin điều nàng đang làm với chàng, và chàng đã tìm thấy niềm vui sướng khi biết nàng muốn chạm vào chàng cũng nhiều như niềm vui từ sự vuốt ve ngọt ngào của nàng.

Trong thế giới lấp lánh, phức tạp mà chàng đã quen thuộc, vai trò được phân định rất rõ ràng: những người vợ phải nuôi dạy người thừa kế; những người chồng là một sự đảm bảo về mặt xã hội và tài chính cần thiết; người tình mang đến và nhận lấy sự đam mê. Những cặp vợ chồng chẳng có điểm gì chung với nhau và ngoại

tình với vợ hoặc chồng của người khác. Stephen chỉ có thể nghĩ đến khoảng hai mươi cặp, trong số hàng ngàn cặp mà chàng biết, cùng chia sẻ một thứ gì đó mạnh hơn là sự yêu thích hời hợt. Chàng có thể nghĩ đến hàng trăm cặp chẳng chia sẻ điều gì hết. Những người vợ không mong muốn sự đụng chạm của người chồng, họ không cố tình khuyến khích niềm ham muốn của chồng đối với họ. Vậy mà đó lại chính là những gì Sherry đang làm.

Bên dưới mi mắt sụp xuống, chàng nhìn vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng khi nàng chăm chú viết điều gì đó vào lòng bàn tay bị làm cho nhạy cảm của chàng, rồi lập lại. Lần thứ ba nàng làm thế, chàng cố gắng tách mình khỏi ham muốn đang chảy tràn từ lòng bàn tay bị kích thích sang toàn bộ cơ thể bị kích thích của chàng, và tập trung vào điều nàng đang làm. Nàng dùng đầu ngón tay vẽ một vòng tròn hở trên lòng bàn tay chàng rồi đến hai đường vuông góc với nhau ở dưới:

CL

Những chữ cái tên nàng.

Stephen hít thở không đều và ngược mắt lên nhìn mặt nàng trong khi trong tâm trí chàng, chàng đã kéo nàng vào một góc tối và bao phủ đôi môi mềm mại kia bằng môi chàng...

Chàng đang hôn ngực nàng trong tưởng tượng thì cơn chấn động bên dưới báo hiệu vở nhạc kịch bắt đầu và chàng không chắc liệu chàng vui mừng hay tiếc nuối vì nàng bị xao lãng, nhưng đúng là nàng đã bị xao lãng.

Sherry rướn người tới trước chờ đợi, theo dõi khi những tấm màn đỏ thẫm mở ra bên dưới khung tò vò đẹp để vẽ những hình người phụ nữ cầm kèn trompet và vòng hoa nguyệt quế. Và rồi vở nhạc kịch bắt đầu diễn, và nàng quên cả thế giới.

Stephen nắm tay nàng trên đường về nhà, cảm thấy hơi ngốc nghếch vì niềm vui sướng trẻ con của chàng trước một cử chỉ đơn giản. “Ta nghĩ nàng thích buổi diễn,” chàng nói lơ đãng khi đi bên nàng tới trước cửa nhà chàng, đường đi của họ được chiếu sáng bởi ánh trăng tròn vành vạnh.

“Em rất thích!” nàng nói, đôi mắt nàng chứa đầy sự hoàn nghi vui vẻ. “Em nghĩ em nhận ra nó. Không phải là lời nhạc, mà là giai điệu.”

Tiếp theo tin tức tốt lành đó là một tin tốt khác: khi Colfax giúp Sherry cởi chiếc áo choàng nhẹ, ông ta tự nguyện thông báo một thông tin phấn khởi là mẹ của Stephen đã đi nghỉ. “Cảm ơn, Colfax, theo ta ông cũng nên làm như vậy đi,” Stephen gợi ý trắng trợn, trí óc chàng ngay lập tức quay lại hình ảnh tưởng tượng ở nhà hát. Viên quản gia đi xuống hành lang, thổi tắt tất cả các cây nến trừ cây nơi cửa vào, và Stephen nhìn xuống Sherry khi nàng bắt đầu chúc chàng ngủ ngon.

“Cảm ơn chàng vì buổi tối tuyệt vời, chúc ôn-”

“Tên ta là Stephen,” chàng bảo với nàng, tự hỏi làm thế quái nào mà chàng lại quên không bảo nàng dùng cái tên ấy.

Sherry thử gọi, yêu thích sự thân mật trong cách gọi ấy. “Cảm ơn, Stephen.” Tuy nhiên, chẳng có thời gian cho nàng nếm trải sự thân mật ấy, bởi vì chàng đã nắm lấy khuỷu tay nàng và kiên quyết dẫn nàng xuống hành lang tối vào trong căn phòng khách chứa chan ánh trăng, đóng cửa, và xoay người nàng thay vì đi vào sâu hơn trong phòng.

Với cánh cửa ở đằng sau lưng và cơ thể chàng chắn trước mặt, Sherry nhìn vào khuôn mặt đắm ánh trăng của chàng, cố tưởng tượng chàng định làm gì trong bóng tối. “Gì vậy -?” nàng bắt đầu hỏi.

“Thế này này -” chàng trả lời. Đặt bàn tay lên cửa ở hai bên đầu nàng, chàng nghiêng người và cúi đầu xuống.

Trước khi Sherry có thể phản ứng, miệng chàng đã bao phủ lấy miệng nàng, làm nàng nghẹn thở trong khi cơ thể cứng rắn của chàng ép vào người nàng, môi chàng khê di chuyển, và tác dụng của chúng lên các giác quan của nàng thật choáng ngợp. Với một tiếng rên thâm lặng, nàng vòng tay quanh cổ chàng và hôn lại chàng, chào đón sự xâm lăng của lưỡi chàng, tự hào trước tiếng thở hào hển của chàng khi chàng hôn nàng sâu hơn, bắt lực dâng hiến cơ thể nàng cho những cử động đòi hỏi của hông chàng.

37. Chương 37

Cầm tờ Bưu điện buổi sáng trong tay, Thomas Morrison bước đi trong căn phòng ăn ấm cúng của mình và nhìn cẩn thận vào người vợ mới của mình đang đùa bỡn với bữa sáng của cô, nhìn ra cửa sổ vào đường phố London ồn ào. “Charise, chuyện gì đang làm em lo lắng mấy ngày nay vậy?”

Charise nhìn lên khuôn mặt mà cô ta đã nghĩ là quá đẹp trai lúc ở trên tàu và sau đó nhìn tới cái phòng ăn bé nhỏ trong căn nhà bé nhỏ của anh ta, và cô quá tức giận với anh, với bản thân mình đến nỗi cô không thêm trả lời. Trên tàu, anh ta có vẻ như rất bảnh bao và lãng mạn trong bộ đồng phục, và anh ta nói chuyện với cô quá dịu dàng, nhưng tất cả đã thay đổi ngay khi cô ta tuyên bố những lời thề. Sau đó, anh ta đã muốn cô làm những điều thật kinh tởm trên giường với anh ta, và khi cô nói cô ghét nó, anh ta đã cáu gắt với cô ngay lần đầu tiên. Một khi cô làm anh ta hiểu rằng cô sẽ không chịu đựng anh ta hay là cả điều đó, tuần trăng mật ngắn ngủi của họ ở Devon thế là đã đủ làm cô hài lòng. Nhưng khi anh ta mang cô trở về London và cô nhìn thấy căn nhà của anh ta, cô đã chết lặng đi. Anh ta đã lừa dối cô, làm cho cô mê muội trong niềm tin là anh ta có một căn nhà đẹp, một thu nhập rất tốt, nhưng với những tiêu chuẩn của cô ta, đó gần như là nghèo khổ, và cô coi thường nó, và cả anh ta.

Nếu cưới Burleton, cô ta đã có thể trở thành bà nam tước; cô có thể mua sắm ở những cửa hàng đắt giá mà cô đã nhìn thấy trên phố Bond và Piccadilly. Ngay lúc này, ngay giây phút này, cô ta đáng lẽ đang mặc một bộ váy đăng ten buổi sáng tuyệt đẹp và tiếp nhận một cuộc viếng thăm buổi sáng của một trong những người bạn thời thượng mới của cô, những người sống trong những lâu đài trắng lộng lẫy dọc phố Brook và Pall Mall. Trong hoàn cảnh hiện tại, cô ta đã chi hết tất cả số tiền mình có chỉ vào một chiếc váy, và rồi đi dạo trong Green Park, nơi mà những kẻ quý tộc đi dạo vào buổi chiều, và họ đã lờ cô ta đi như thể cô ta không hề tồn tại! Cô ta đã không nhận ra sự cần thiết của một tước vị quý tộc như thế nào cho đến khi cô ta đi dạo trong công viên chiều hôm qua và chứng kiến một kiểu liên kết chặt chẽ và một xã hội khép kín tồn tại ở đây.

Không chỉ có vậy, khi ông chồng đáng ghét của cô hỏi giá của chiếc váy, cô trả lời anh ta, người đàn ông ấy trông như thể là anh ta sắp khóc! Thay vì ngưỡng mộ và ca tụng thẩm mỹ tuyệt vời và thân hình đáng yêu của cô, tất cả những gì anh ta nghĩ đến về tiền bạc.

Cô ta mới là người đáng ra phải khóc, cô tức giận nghĩ, nhìn khinh khỉnh vào anh ta khi anh ta đang đọc báo. Ở nhà tại Richmond, cô ta là người để người ta phải thêm muốn và bắt chước. Bây giờ cô ta chẳng là gì cả - còn tệ hơn không là gì cả - và cô ta đang bị thiêu đốt hàng ngày bởi sự đố kỵ khi cô ta đi tới công viên và nhìn đám người đi dạo và lờ cô ta.

Vấn đề với Thomas Morrison là anh ta không nhận ra là cô đặc biệt. Mọi người ở Richmond đều biết điều đó, thậm chí là cha của cô, nhưng cái kẻ quê mùa cao ráo, đẹp trai mà cô lấy làm chồng lại không thấu hiểu được nó. Cô đã cố giải thích điều đó cho anh ta, nhưng anh ta đã sỉ nhục cô bằng cách nói rằng cô không nên xử sự như thể cô là người đặc biệt!

Tức giận, cô đã cho anh ta biết là “người ta cư xử như cách người ta được đối xử!”. Lời nhận xét đó quá thông minh đến nỗi như thể nó được chính cô Bromleigh đưa ra, và thế là anh ta không đáp lại khi anh ta đáng lẽ phải làm vậy.

Nhưng sau đó, cô có thể trông chờ gì từ một người đàn ông thiếu tinh tế và phẩm vị đến nỗi anh ta không biết sự khác nhau trong việc đáng được khao khát giữa một người đi kèm được trả tiền với một nữ thừa kế?

Đầu tiên, anh ta chú ý tới cái người phụ nữ Bromleigh đó hơn là bản thân Charise, và không nghi ngờ gì – Sheridan Bromleigh không biết tí gì về vị trí của cô nàng. Cô nàng đọc các tiểu thuyết lãng mạn về những cô giáo kết hôn với những ông chủ nhà, và khi Charise chế nhạo ý tưởng buồn cười đó, cô nàng đã nhấn mạnh là cô không nghĩ đến những tước hiệu hay sự giàu có sẽ hoặc nên là vấn đề giữa hai người thực sự yêu nhau.

Trên thực tế, Charise nghĩ một cách cay đắng khi cô ta đâm vào miếng thịt nguội thái mỏng với con dao ăn, nếu không phải là vì Sheridan Bromleigh, cô ta đã không ở trong cái đống hỗn độn đau lòng này. Cô

ta đáng nhẽ đã không bao giờ bị ép buộc phải lôi cuốn sự chú ý của Morrison ra khỏi người đi kèm được trả tiền thấp kém của mình khi cả hai người họ có vẻ thích nhau, đáng nhẽ sẽ không bao giờ trốn đi với anh ta để cho tất cả mọi người trên tàu, đặc biệt là cô Bromleigh thấy, rằng Charise Lancaster có thể có bất kì người đàn ông nào mà cô ta muốn. Cuộc đời kinh khủng của cô là lỗi lầm của con phù thủy tóc đỏ đó, kẻ đã đặt tất cả những thứ lãng mạn vô nghĩa vào đầu cô về tình yêu và những cuộc hôn nhân thần kỳ nơi mà tiền và tước hiệu chẳng có ý nghĩa gì!.

“Charise ?”

Cô ta đã không nói chuyện với anh ta hai ngày nay nhưng điều gì đó cổ vể lạ lùng trong giọng nói của anh ta làm cô nhìn lên đáp lại, và khi cô nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của anh ta, cô hầu như hỏi anh về thứ mà anh ta đang đọc khiến anh ta trông thật ngớ ngẩn.

“Có ai khác trên chuyến tàu với chúng ta lại tình cờ tên là Charise Lancaster không? Ý anh là đó thật không phải là một cái tên đặc biệt thông thường, đúng không ?”

Cô ta nhìn anh khinh khỉnh. Câu hỏi ngu ngốc. Người đàn ông ngu ngốc. Tên của cô chẳng thông thường tí nào, bao gồm cả việc tên của cô là duy nhất.

“Theo như bài báo”, anh ta nói bằng giọng sững sốt, nhìn cô ta “Charise Lancaster tới London vào ba tuần trước trên con tàu Morning Star, vừa mới hứa hôn với bá tước Langford .”

“Tôi không tin anh!” Charise nói với sự tức giận rõ ràng, giật lấy tờ báo ra khỏi tay anh ta để cô ta có thể tự đọc lời thông báo. “Không có một Charise Lancaster nào khác trên tàu.”

“Hãy tự đọc nó đi,” anh ta nói một cách vô ích, bởi vì cô ta đã giật tờ báo từ anh ta.

Một lát sau, cô ta quăng tờ báo xuống bàn, khuôn mặt hằn lên sự giận dữ. “Kẻ nào đó đã mạo danh tôi với ngài bá tước. Kẻ nào đó có mưu đồ, hèn hạ, xấu xa ...”

“Em định đến chỗ quỷ nào thế?”

“Đi nhận lại ”vị hôn phu mới” của tôi”.

38. Chương 38

Khe khẽ hát cho chính mình nghe, Sherry cời bộ váy mà nàng sẽ mặc cho đám cưới trong vòng một giờ tới và đặt nó trên giường. Vẫn còn quá sớm để thay bộ váy mặc hàng ngày của nàng bằng bộ váy màu xanh dương lộng lẫy mà nàng sẽ mặc lát nữa, và những chiếc kim đồng hồ phía trên bề lõm dường như chỉ chạy bằng một nửa tốc độ của chúng.

Vì họ không thể nào chỉ mời vài người bạn và bỏ qua một số người khác, nên mọi người đã quyết định sẽ giới hạn số khách mời dự đám cưới chỉ trong vòng gia đình thân thiết, để tránh làm tổn thương đến sự nhạy cảm của những người bạn mà họ không mời và cũng là để giữ bí mật cho câu chuyện, điều khiến Sheridan thích hơn. Việc này cũng cho phép gia đình chờ thêm một vài tuần trước khi thông báo tin tức đám cưới để khiến nó không có vẻ quá vội vàng.

Tối hôm qua, theo lời bà nữ công tước quả phụ, người gần đây đã yêu cầu Sherry gọi bà bằng “Mẹ,” thì những đám cưới vội vàng chắc chắn sẽ mang tới một trận bão những câu chuyện đồn thổi và phỏng đoán về những lí do cho sự vội vàng đó. Bà Charity được mời bởi vì không ai nữ lòng nào không mời bà, và bà sẽ đến trong vài phút nữa. Bác sĩ Whitticomb là thành viên ngoài-gia đình khác duy nhất được mời tham dự, nhưng ông đã gửi lời nhắn đến sáng nay là một bệnh nhân của ông đang rất cần ông, và rằng ông sẽ đến muộn một chút để uống một ly sâm-panh.

Theo kế hoạch, Công tước Claymore sẽ hộ tống mẹ anh và Whitney đến đây trong vòng một giờ nữa, và Stephen sẽ đến trong vòng nửa giờ sau đó, chính xác vào lúc 11 giờ sáng, lúc đó đám cưới sẽ diễn ra. Những đám cưới kiểu Anh mà nàng được biết, thường được tổ chức giữa khoảng 8 giờ sáng tới trưa, để cho cặp tân

lang tân nương sẽ được hưởng ánh sáng rực rỡ ban ngày và có một đêm dài ngon giấc để suy ngẫm lần cuối cùng về tầm quan trọng của bước ngoặt mà họ sẽ thực hiện. Vị cha xứ rõ ràng đã ý thức được vai trò quan trọng của chính ông ta trong việc kết hôn của Bá tước Langford, bởi vì ông ta đã đến từ một giờ trước để chắc chắn là ông đến đúng giờ - một sự cẩn trọng rõ ràng đã khiến Colfax thấy hơi buồn cười khi ông ta chuyển thông tin đó đến cho Sherry. Mặc một bộ chế phục nghiêm chỉnh dành cho dịp này, cũng giống như tất cả những người hầu mà nàng nhìn thấy dưới lầu khi này, Colfax cũng thông báo rằng những người làm trong nhà mong được hát mừng nàng, trong dịp đặc biệt quan trọng này, một bài hát cũ và truyền thống mà họ đã tập đi tập lại trong bếp. Cảm động vì sự chu đáo của họ, Sherry đã vui vẻ đồng ý ngay lập tức.

Dựa vào những gì mà Sherry đã chứng kiến cho đến giờ, có vẻ như chỉ có người quản gia và cô dâu là có thể dễ dàng xử lý mọi chuyện. Người hầu của nàng lo lắng tới mức cô ta nhặng xị suốt cả nửa buổi sáng liên quan đến việc tắm tã và đầu tóc của Sherry, làm rơi ghim cài và đặt khăn tắm ở khắp mọi nơi, cho đến khi cuối cùng Sherry cũng bảo cô ta đi ra để tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh của mình.

Đi tới bên chiếc bàn trang điểm, Sherry nhìn xuống chiếc vòng cổ nam kim cương và đá quý đang nằm trong một chiếc hộp đựng đồ trang sức lớn, viền nhung trắng mà Stephen đã gửi đến cho nàng sáng nay. Mỉm cười, nàng chạm vào chiếc vòng cổ, và ba vòng kim cương và đá quý dường như lấp lánh hạnh phúc cười lại với nàng, phù hợp với tâm trạng nàng. Món đồ trang sức xa xỉ này có vẻ như trang trọng hơn bộ váy của nàng cần, nhưng Sherry định sẽ mang nó bất kể thế nào bởi vì đó là món quà từ Stephen.

Stephen... Chàng sẽ trở thành chồng nàng, và những ý nghĩ của nàng tự ý quay trở lại với những giây phút nàng đã trải qua trong phòng khách tối cùng chàng sau vở nhạc kịch. Chàng đã hôn nàng đến khi nàng không còn biết gì nữa, cơ thể cứng rắn của chàng ấn chặt vào nàng, và những cơn sóng cảm xúc choáng váng chạy qua nàng với mỗi một chuyển động áp sát của hông chàng, mỗi một yêu cầu sâu thẳm của lưỡi chàng, mỗi một cái vuốt ve chiếm hữu, thân mật của bàn tay chàng trên ngực nàng. Đến khi chàng lùi ra xa một chút, hơi thở của chàng nghe hỗn hển một cách lạ lùng, và Sherry bám lấy chàng trong sự buông thả vô vọng. “Nàng có biết,” chàng thì thầm bằng giọng thô ráp, “nàng nồng nhiệt và đặc biệt đến thế nào không?”

Không chắc phải trả lời ra sao, nàng tìm trong trí nhớ trống rỗng của mình một vài nguyên nhân cụ thể cho cảm giác tội lỗi khó chịu mà nàng cảm thấy vì đã cho phép chàng hôn nàng và chạm vào nàng. Chẳng tìm thấy gì đặc biệt, nàng đã trượt bàn tay vòng quanh cổ chàng và ấn má nàng vào khuôn ngực cứng rắn của chàng. Nửa cười, nửa rên rỉ, chàng khẽ kéo tay nàng xuống và bước lùi lại. “Đủ rồi. Trừ khi nàng muốn tuần trăng mật của chúng ta đến trước đám cưới, cô gái trẻ à, nàng sẽ phải tạm bằng lòng với vài nụ hôn trong trắng mà thôi...” Trông nàng chắc hẳn là rất thất vọng, bởi vì, chàng đã khẽ cười và cúi xuống để hôn nàng lần nữa.

Những ý nghĩ của Sherry bị gián đoạn bởi một tiếng gõ cửa và nàng nói người đứng ở ngoài cứ vào. “Xin lỗi, thưa tiểu thư,” Hodgkin nói, khuôn mặt nhỏ của ông ta nhăn nhó và xanh xao, như thể ông ta đang bị đau. “Có một người phụ nữ trẻ - tôi ngại phải dùng từ ”quí cô” bởi cái kiểu ngôn từ mà cô ta sử dụng - ở dưới lầu đòi phải được gặp cô.”

Sherry nhìn vào ông ta trong chiếc gương phía trên bàn trang điểm. “Cô ấy là ai?” Người phó quản gia già giờ hai bàn tay ra và chúng run run trước phản ứng của ông ta. “Cô ta nói cô ta là cô, thưa tiểu thư.”

“Ông nói gì cơ?”

“Cô ta nói cô ta là Cô Charise Lancaster.”

“Thật là...” trái tim Sherry bắt đầu đập thành thịch chẳng vì lí do rõ ràng nào cả, và giọng nàng bị nghẹn lại ở chỗ từ “kì lạ.”

Nghe như thể ông ta đang xin nàng hãy buộc tội người đàn bà kia là một kẻ bí ẩn hay một kẻ lừa đảo, ông ta nói thêm, “Cô ta có... có rất nhiều sự thật dường như có thể chứng minh lời nói của cô ta. Tôi - tôi biết chúng là sự thật, thưa cô, bởi vì tôi đã từng là người làm của Nam tước Burleton.”

Burleton... Burleton... Burleton... Burleton. Cái tên bắt đầu gào thét như một nữ thần báo tử trong óc nàng.

“Cô ta - cô ta đòi được gặp bá tước, nhưng cô đã rất tốt với tôi... với tất cả chúng tôi, và tôi hi vọng rằng nếu mà địa vị của chúng ta có bị thay đổi, tất nhiên chuyện đó là không thể có, thì ít nhất cô cũng đến nói

thắng với tôi nếu có bất kì điều dối trá nào, thay vì mang câu chuyện đến nói với bá tước... nói với ai đó khác. Tất nhiên, tôi sẽ phải nói với ngài ấy về mong muốn của người phụ nữ kia muốn gặp ngài khi ngài đến đây làm lễ cưới, nhưng có lẽ nếu cô có một cơ hội gặp cô ta trước và cô ta bình tĩnh hơn...”

Sherry chống tay vào bàn trang điểm tìm chỗ dựa, gật đầu đồng ý để ông ta chỉ cho người phụ nữ tự nhận là nàng lên lầu, và nàng nhắm chặt mắt lại, tập trung.

Burleton...BURLETON...BURLETON.

Những hình ảnh và giọng nói bắt đầu lướt qua trí óc nàng, tăng tốc nhanh hơn và nhanh hơn, quay nhanh đến nỗi cái sau xuất hiện trước khi cái trước kịp mất đi.

... Một con tàu, một buồng tàu, một cô hầu sợ hãi. “Sẽ thế nào nếu vị hôn phu của Cô Charise nghĩ chúng ta đã giết cô ấy, hoặc bán cô ấy, hoặc điều gì đó tệ hại như thế? Ngài Nam tước sẽ kiện chị, và chị chẳng là ai cả, vì thế luật pháp sẽ ở về phía ông ta. Đây là nước Anh không phải nước Mỹ...”

... Ánh đuốc, những công nhân bốc vác, một người đàn ông cao, hung dữ đứng ở cuối ván cầu. “Tiểu thư Lancaster, tôi e là đã có một vụ tai nạn. Nam tước Burleton đã bị giết ngày hôm qua.”

... Những cánh đồng bông, những đồng cỏ, một xe chở đầy hàng hóa, một cô gái nhỏ tóc đỏ... “Cha cháu gọi cháu là ‘cà rốt’ bởi vì tóc cháu, nhưng cháu tên là Sheridan. Có một loại hoa hồng – một loài hoa – tên là Sheridan, và mẹ cháu đặt tên cháu theo nó.”

... Một con ngựa chạy không nghỉ, một khuôn mặt Ang-điêng nghiêm nghị, mùi của mùa hè. “Người da trắng không giỏi đặt tên như người da đỏ. Không phải là hoa. Cháu ấy. Lửa, cháu ấy. Ngọn lửa. Cháy rực.”

... Những ngọn lửa trại, ánh trăng, một chàng trai Tây Ban Nha đẹp trai với đôi mắt biết cười và một chiếc ghi-ta trên tay, âm nhạc vang khắp trong đêm. “Hát với anh, cô bé.”

... Một ngôi nhà nhỏ, gọn ghẽ, một cô bé nhỏ nổi loạn, một người phụ nữ tức giận. “Patrick Bromleigh, anh đáng bị đánh bằng roi ngựa vì cái cách đã nuôi dạy đứa trẻ ấy. Nó không biết đọc, và không biết viết, cách hành xử của nó tệ hại, và mái tóc nó thì phóng đảng, nó đã tuyên bố với tôi, chắc như đinh đóng cột, rằng nó ‘mơ tưởng’ gã nào đó tên là Raphael Benavente và nó có lẽ sẽ hỏi cưới hắn một ngày nào đó. Nó thực sự định tự cầu hôn và với một gã Tây Ban Nha lông bông cờ gian bạc lận. Và tôi còn chưa nói đến người đồng hành ưa thích kia của nó – một gã đàn ông da đỏ ngủ với chó! Nếu anh còn có một chút lương tâm, một chút tình yêu nào dành cho nó, anh phải để nó ở lại đây với tôi.”

... Hai người đàn ông trang nghiêm đứng ở trong sân, người thứ ba trên ngưỡng cửa, khuôn mặt ông căng thẳng. “Con để ý đi Cornelia nhé, con yêu. Cha sẽ về với con trước khi con biết cha đi ấy – một hoặc hai năm là tối đa thôi.”

... Một đứa trẻ ra sức phản đối bám lấy ông. “Không, Cha ơi, đừng mà! Đừng bỏ con lại đây! Xin cha! Con xin, con sẽ mặc váy và sửa sang lại đầu tóc phóng đảng của con, chỉ xin cha đừng bỏ con lại. Con muốn đi với cha và Rafe và Chó nằm ngủ! Đó là chỗ của con, bất kể bà ấy nói gì! Cha ơi, Cha ơi, đợi đã -”

... Một khuôn mặt phụ nữ nghiêm khắc với mái tóc bạc, một đứa trẻ phải gọi bà là “bác Cornelia.” “Đừng có thử lườm để khiến ta bối rối với cái biểu hiện đó, cô nhóc. Ta đã hoàn thiện cái nhìn đó từ rất lâu rồi ở nước Anh, và ta khá là miễn dịch với nó. Ở nước Anh, nó có thể có ích cho cháu, nếu cháu là đứa cháu ngoại được thừa nhận của Địa chủ Faraday, nhưng đây là nước Mỹ. Ở đây, ta phải dạy ứng xử cho con cái của những người đã từng được coi là có địa vị thấp hèn hơn ta, và ta phải may lắm mới kiếm được việc làm ấy.”

... Một người phụ nữ khác, to khỏe, vui vẻ, quả quyết. “Chúng tôi có thể có một vị trí cho cô ở trường của chúng tôi. Tôi đã nghe bác cô nói vài điều tốt đẹp về cô, cô Bromleigh.”

... Giọng nói của các cô gái trẻ. “Chào buổi sáng, Cô Bromleigh.” Những cô tiểu thư tí hon trong những chiếc tất dài và ruy-băng màu trắng thực tập điệu nhún mìn trong khi Sheridan làm mẫu.

Hai bàn tay nàng toát mồ hôi trên mặt bàn trang điểm, hai đầu gối bắt đầu nhũn ra.

Phía sau nàng, cánh cửa chợt mở và một cô gái tóc vàng bước vào, giọng cô ta la lên giận dữ. “Đồ lừa đảo không thể tưởng nổi!”

Quay cuồng trong những hình ảnh múa may trong đầu, Sherry ép buộc mắt nàng phải mở ra, ngẩng đầu lên, và nhìn chăm chăm vào chiếc gương trên bàn trang điểm. Trong gương ngoài khuôn mặt nàng còn một khuôn mặt khác, một **KHUÔN MẶT THÂN THUỘC**. “Ôi, lạy Chúa tôi!” nàng rên lên khi hai cánh tay bắt đầu run rẩy và trượt đi, buộc nàng hoặc phải đứng thẳng dậy từ vị trí gập người hoặc sẽ ngã xuống sàn. Chậm rãi, nàng nhấc hai bàn tay khỏi bàn trang điểm, và rất từ từ, nàng quay người lại, trong khi cơn kinh hoảng bắt đầu đập vào người nàng, xua đuổi sự yếu đuối và trạng thái u mê. Toàn bộ cơ thể nàng run lên vì sợ, nàng đối mặt với Charise Lancaster, và cảm thấy mỗi một từ giận dữ của cô ta như một nắm đầm vào đầu nàng:

“Con điểm quỷ quyết, ti tiện, xảo trá này! Nhìn vào nơi này xem. Nhìn vào mày xem!” Đôi mắt cô ta trở nên hoang dại khi cô ta nhìn xung quanh căn phòng màu xanh và vàng xa hoa. “Mày thực sự đã chiếm chỗ của tao.”

“Không!” Sheridan bật ra, nhưng giọng nàng khó mà nhận ra được, vỡ vụn và điên cuồng. “Không, không phải cố tình. Lạy Chúa, đừng –”

“Mày cần nhiều hơn lời cầu nguyện để tránh khỏi nhà tù đấy,” học sinh cũ của nàng quát nàng, khuôn mặt cô ta méo mó đi vì giận dữ. “Mày đã chiếm chỗ **CỬA TAO**... Mày đã lừa tao cưới Morrison với tất cả những câu chuyện lãng mạn của mày, và rồi **MÀY CHIẾM CHỖ CỬA TAO**. Mày thực sự đã định **CUỐI MỘT VỊ BÁ TƯỚNG**!”

“Không, xin cô, xin nghe tôi nói. Đó là một tai nạn. Tôi đã mất trí nhớ.”

Câu nói đó chỉ làm cô ta thêm điên cuồng. “Mất trí nhớ!” cô ta hét lên khinh bỉ. “Chà, mày biết tao là ai cơ mà!” Không nói thêm lời nào, cô ta quay người. “Tao sẽ quay lại cùng với nhà chức trách trong vài phút nữa, và chúng ta sẽ xem họ cảm thấy sao về trí nhớ bị mất của mày, đồ con quỷ -!”

Sherry chạy mà không hề nhận ra nàng đang di chuyển, bám chặt lấy vai của cô gái kia, cô làm cho cô ta lảng nghe trước khi cô ta làm điều gì đó thiếu suy nghĩ, những lời lẽ của cô ta lơ lửng trên đầu họ. “Charise, xin cô, hãy lắng nghe. Tôi đã bị thương ở đầu – một tai nạn – và tôi không biết tôi là ai. Xin hãy chờ - xin hãy nghe tôi – Cô không biết, cô không hiểu điều gì sẽ xảy ra cho họ với vụ tai tiếng này đâu.”

“Tao sẽ cho mày vào tù trước khi đêm xuống!” cô ta gào lên, giật bàn tay Sheridan ra. “Tao sẽ làm cho ngài bá tước quý hóa của mày biết được ông ta là một thằng ngốc như thế nào –”

Bóng tối trùm lên trước mặt Sheridan. Chữ đen trên nền trắng. Những dòng títt gào thét. Tai tiếng. Nhà tù. “Đây là nước Anh, và chị chẳng là ai cả, vì thế luật pháp đứng về phía ông ta.”

“Tôi sẽ đi!” nàng khóc, giọng nàng ai oán và rối loạn và hoang mang khi nàng bắt đầu lùi về phía cửa. “Tôi sẽ không trở lại. Tôi sẽ không gây rắc rối. Đừng mang nhà chức trách đến. Tai tiếng sẽ giết chết họ. Nhìn tôi này – Tôi đang đi đây.” Sherry quay người và bỏ chạy. Nàng lao xuống dưới cầu thang, gần đâm sầm vào người giữ cửa. Một cục uất nghẹn dâng lên cổ họng nàng khi nhận ra rằng Stephen sẽ đi qua sảnh này trong vòng một giờ nữa, tưởng rằng mình chuẩn bị làm đám cưới, nhưng lại chỉ phát hiện ra cô dâu của chàng đã bỏ trốn. Tim nàng đập thình thịch, nàng chạy vào trong thư viện, viết nguệch ngoạc một bức thư, và dúi nó vào bàn tay cứng đờ của người quản gia già, rồi nàng mở toang cửa, và chạy xuống những bậc cửa, xuống con phố, vòng ở lối rẽ.

Nàng chạy và chạy cho đến khi không thể chạy nổi nữa, rồi nàng dựa vào tường của một tòa nhà, lắng nghe một giọng nói trong quá khứ gần đây của nàng – một giọng nói yêu thương – một giọng nói yêu thương giải thích những việc đã không bao giờ xảy ra với một người phụ nữ mà chàng đã chưa bao giờ gặp mặt: “Lần cuối cùng chúng ta ở với nhau bên Mỹ, chúng ta đã cãi nhau. Ta đã không nghĩ nhiều về trận cãi vã đó trong khi nàng bị ốm, nhưng khi nàng bắt đầu hồi phục vào đêm hôm trước, ta nhận ra nó vẫn còn trong đầu ta.”

“Chúng ta đã cãi nhau về việc gì?”

“Ta đã nghĩ là nàng chú ý quá nhiều tới một người đàn ông khác. Ta đã ghen.”

Bị đâm bởi một cơn choáng váng khác, Sherry nhìn vô hồn vào những chiếc xe ngựa phóng qua khi nàng chậm chậm đi xuống phố. Nhưng chàng đã không ghen. Thái độ của chàng đã trở nên cứng rắn kể từ giây

phút nàng hỏi chàng liệu họ có “yêu nhau rất nhiều” hay không.

Bởi vì họ đã chưa bao giờ yêu nhau.

Trí óc nàng bị tê liệt vì hoang mang và kinh hoàng.

39. Chương 39

Stephen cười với Colfax khi chàng bước vào trong sảnh chính, ăn mặc chỉnh tề cho đám cưới của mình. ” Mục sư đã ở đây chưa?”

“Rồi, thưa ngài, trong phòng khách lớn,” người quản gia nói, về mặt ông ta tỏ ra kì lạ với một dịp tiệc tùng như thế này.

“Anh trai tôi đang ở cùng ông ta à?”

“Không, ông ấy đang trong phòng khách.”

Biết rõ thực tế là chàng không được phép gặp cô dâu trước buổi lễ, Stephen nói, “Chắc chắn là vào đó được chứ?”

“Chắc chắn.”

Stephen nhanh chóng bước xuống sảnh chính để vào phòng khách. Clayton đang đứng quay lưng trong phòng nhìn vào cái lò sưởi trống rỗng. “Em đến sớm,” Stephen bắt đầu. “Mẹ và Whitney sẽ đến sau em vài phút. Anh có nhìn thấy Sherry không? Cô ấy có cần bất kì –”

Clayton từ từ quay người lại, về mặt anh như báo trước điềm không may đến nỗi Stephen dừng nửa chừng câu nói. “Chuyện gì thế?” chàng hỏi.

“Cô ấy đi rồi, Stephen.”

Không thể phản ứng lại được, Stephen nhìn chăm chăm vào anh hoàn toàn không tin.

“Cô ấy để lại cái này,” Clayton nói, dúm một mảnh giấy được gấp lại cho chàng. “Còn có một phụ nữ trẻ ở đây, chờ để được gặp em. Cô ta xác nhận mình mới là Charise Lancaster thật,” Clayton thêm vào, nhưng anh đã nói lời thông báo cuối cùng bằng một giọng chấp nhận, không nghi ngờ.

Stephen mở lá thư ngắn , rời rạc mà rõ ràng là được viết trong sự vội vã, và mỗi từ ngữ khó tin dường như đốt cháy tâm can chàng , khắc sâu vào tâm hồn chàng.

Như chàng sẽ sớm phát hiện ra từ Charise Lancaster thật, em không phải là người như chàng đã nghĩ . Cũng không phải là người như em đã nghĩ . Làm ơn hãy tin điều đó. Cho đến giây phút Charise Lancaster bước vào phòng ngủ của em sáng nay, em không hề nhớ bất kì điều gì về bản thân mình ngoại trừ những thứ em đã được kể sau tai nạn. Giờ em đã thực sự biết em là ai và em làm gì, em nhận ra rằng một cuộc hôn nhân giữa chúng ta sẽ chắc chắn là không thể . Em cũng nhận ra rằng khi Charise nói hết với em quan điểm của cô ấy về việc mà em đã chú ý thực hiện, nó nghe như đáng tin hơn rất nhiều so với những lời nói thật của em trong bức thư này.

Điều đó làm tổn thương em nhiều hơn chàng có thể tưởng tượng. Em tự hỏi em sẽ tiếp tục như thế nào, khi biết rằng ở đâu đó trên thế giới này, chàng đang sống cuộc sống của chàng, sẽ mãi mãi tin em là một kẻ dối trá và mưu mô. Chàng sẽ không tin điều đó, em biết chàng sẽ không làm như thế.

Nàng đã gạch đi từ cuối cùng và đơn giản kí tên trên lá thư:

Sheridan Bromleigh .

Sheridan Bromleigh .

Sheridan. Trong khoảnh khắc đau đớn nhất của cuộc đời chàng, với lá thư của nàng trong tay và những lời lẽ khó tin khắc sâu vào trong trí óc chàng, Stephen nhìn chăm chăm vào tên thật của nàng – một cái tên mạnh mẽ, đẹp đẽ. Duy nhất. Và chàng nghĩ Sheridan hợp với nàng hơn là Charise.

“Người phụ nữ đang đợi chú nói rằng chú đã bị lừa. Một cách có chủ tâm.”

Bàn tay Stephen nắm chặt lá thư, vo tròn nó, và chàng ném thẳng lên bàn. “Cô ta đâu?” chàng gắt lên.

“Đang đợi chú trong phòng làm việc.”

Về mặt chàng chết người giống những cảm giác của chàng, Stephen hiên ngang bước ra khỏi phòng, kiên quyết chứng minh là Charise Lancaster mới kia là một kẻ nói dối, một kẻ lừa gạt, hoặc cô ta đã nhầm về chuyện Sherry có chủ tâm lừa gạt chàng.

Nhưng một sự thật đau lòng không thể chối bỏ mà chàng không thể lờ đi, hay bác bỏ là Sheridan đã chạy trốn khỏi chàng, thay vì đối mặt với chàng và giải thích. Và điều đó ám chỉ một tội lỗi không thể tha thứ ...

40. Chương 40

Khi chàng đi nhanh về hướng phòng làm việc của mình, Stephen tự nói với bản thân rằng Sherry sẽ trở về trong một hoặc hai giờ nữa. Nàng đã chạy trốn bởi vì nàng đau khổ - bị kích động. Whitticomb đã nói rằng việc mất trí nhớ là một hình thái của sự kích động. Có lẽ sự kích động cũng đi cùng với việc lấy lại trí nhớ. Với những hình ảnh về nàng lang thang khắp các đường phố London, một mình và hoang mang, chàng sai bước vào trong phòng làm việc. Chỉ gạt đầu một cái ngắn gọn, lạnh lùng với cô gái tóc vàng đang chờ đợi chàng, chàng ngồi phịch xuống chiếc ghế đằng sau bàn làm việc, quyết tâm bác bỏ lời buộc tội Sherry đã cố ý lừa dối chàng của cô ta. “Ngồi đi,” chàng cộc lốc ra lệnh, “hãy nghe những gì cô phải nói.”

“Ồ, tôi có rất nhiều chuyện để nói!” cô ta bật ra, và Stephen đột nhiên bị làm chững hững vì ý nghĩ mỉa mai thoáng qua là cái cô Charise Lancaster này giống y hệt như con bé tóc vàng dọn sóng mà chàng đã mong sẽ gặp ở chỗ con tàu.

Charise cảm nhận được mong muốn không tin bất kì điều gì cô ta nói của chàng, và khi hiểu ra người đàn ông đẹp trai, giàu có này có thể bằng cách nào đó thuộc về cô ta, cơn giận dữ và quyết tâm của cô ta lại càng tăng lên thêm nhiều lần nữa. Bị đe dọa bởi thái độ lạnh lùng của chàng, cô ta cố gắng quyết định bắt đầu bằng cách nào là tốt nhất, khi chàng nói bằng một giọng kiên quyết, “Cô đã đưa ra lời buộc tội khốn kiếp chống lại một người không có mặt ở đây để tự biện hộ. Bây giờ, bắt đầu nói đi!”

“Ồ, tôi hiểu là ngài không muốn tin tôi,” cô ta buột miệng nói trong sự cảnh giác và giận dữ. “Chà, tôi cũng không muốn tin vào điều đó khi tôi đọc lời thông báo trên báo chí. Cô ta đã lừa ngài, cũng y như cách đã lừa tất cả mọi người.”

“Cô ấy đã bị mắc chứng quên – mất trí nhớ!”

“Chà chà, cô ta chắc chắn đã nhớ lại khi tôi xuất hiện – ngài giải thích chuyện đó ra sao?”

Chàng không thể, và chàng không muốn để cô ta thấy phản ứng của mình trước luận điểm đó hoặc là toàn bộ những gì cô ta sắp nói.

“Cô ta là một kẻ nói dối và một kẻ lừa đảo đầy tham vọng, và cô ta luôn luôn là như vậy! Trên tàu, cô ta đã kể cho tôi nghe cô ta định cưới một ai đó giống như ngài, và cô ta đã gần như đạt được điều đó, chẳng phải vậy sao? Đầu tiên cô ta cố gắng quyến rũ chồng tôi, và rồi cô ta để mắt đến ngài!”

“Cho đến khi cô ấy trở về và có thể đối chất với cô, ta sẽ bỏ qua lời nói đó như là sự giận dữ của một đứa trẻ ranh ghen tị.”

“Ghen tị!” Charise bùng nổ, nhảy cẫng lên. “Sao ngài dám ám chỉ là tôi ghen tị với con phù thủy tóc đỏ ấy! Và nói cho ngài biết, thưa bá tước, cô ta bỏ trốn bởi vì cô ta đã bị phát hiện. Cô ta sẽ không bao giờ quay trở lại, ngài có nghe tôi nói không? Cô ta đã thú nhận với tôi là cô ta đã lừa dối ngài.”

Stephen cảm thấy như thể ngực chàng có một sợi dây thừng cuốn quanh và nó đang bị thắt chặt lại bởi mỗi một từ cô gái tóc vàng nói ra. Cô ta đang nói sự thật – nó ở ngay trên bản mặt khinh bỉ của cô ta kia – nỗi ác cảm của cô ta với Sheridan Bromleigh và sự khinh thường của cô ta với chàng.

“Trên đường từ Mỹ tới đây, cô ta đã khuyên giải tôi từ bỏ việc đính hôn với Burleton và thay vào đó thuyết phục tôi bỏ trốn với Ông Morrison! Giờ đây khi nghĩ về việc đó, tôi ngạc nhiên là cô ta đã không tự mình đính hôn với vị hôn phu của tôi!”

Đang trong mớ hỗn độn những cảm xúc giận dữ, Stephen nhận ra rằng cô gái đang ngồi trước mặt chàng với đôi mắt ngân ngấn nước và bàn tay nắm chặt thành nắm đấm vì tức giận này có hai tin buồn khủng khiếp đang chờ đón. Trong tâm trạng hiện tại của chàng, chàng không sẵn sàng trì hoãn hay giấu diếm làm gì. Chán nản vì tất cả những lời nói dối chằng chịt và những nỗ lực to lớn của chính chàng để tránh cho Sherry khỏi phải nghe những tin buồn chẳng liên quan gì đến nàng, chàng chỉnh lại giọng nói và nói thẳng thừng, “Burleton đã chết.”

“Chết?” Charise gào lên trong nỗi thất vọng thành thực khi niềm hi vọng bí mật của cô ta là Burleton vẫn muốn lấy cô ta làm vợ nếu cô ta có thể gạt bỏ được Morrison đã tan thành mây khói. “Như thế nào?” cô ta thì thào khàn khàn, đưa tay vào trong túi xách lấy ra một chiếc khăn tay ren và chấm chấm lên mắt.

Stephen kể cho cô ta nghe và quan sát khuôn mặt nhăn nhó của cô ta. Lúc này cô ta không nói dối, chàng nhận ra. Cô ta hoàn toàn quần trí.

“Người cha tội nghiệp của tôi. Tôi đã không biết tôi sẽ phải đối mặt với ông như thế nào sau khi con đàn bà Bromleigh đó thuyết phục được tôi bỏ trốn cùng Ông Morrison. Tôi đã sợ đến nỗi còn chưa viết thư được cho ông. Tôi sẽ đi về nhà!” Charise quyết định, đã bắt đầu sáng tác ra một câu chuyện lừa dối để thuyết phục cha cô ta đón nhận cô ta trở lại, mua một vụ li dị hoặc bãi bỏ hôn ước hoặc bất kì cái gì cần thiết. “Tôi sẽ đi thẳng về nhà.”

“Cô Lancaster,” Stephen nói, và dường như thật kì cục, thật khó chịu, khi phải gọi người phụ nữ này bằng cái tên mà chàng đã nghĩ thuộc về Sherry, “Ta có một lá thư cho cô từ luật sư của cha cô. Nó đã được gửi đến cho ta từ ông chủ nhà của Burleton.” Đặt sang một bên những lo lắng của chính chàng trong lúc này, Stephen mở khóa ngăn kéo, lấy ra một lá thư và một tấm ngân phiếu, và miễn cưỡng gơ nó ra cho cô ta. “Ta e đó không phải là tin tức tốt lành.”

Bàn tay cô ta run rẩy khủng khiếp khi cô ta đọc nội dung của bức thư và nhìn vào tờ ngân phiếu, rồi cô ta chậm rãi ngước mắt lên nhìn chàng. “Đây là tất cả số tiền mà tôi có trên đời này sao?”

Tình trạng tài chính của cô ta không phải là vấn đề hay mối quan tâm của Stephen, bởi vì cô ta rõ ràng đã phụ bạc Burleton và cưới ai đó khác trên đường đến nước Anh rồi, nhưng chàng lại rất quan tâm đến việc giữ cho cô ta im lặng. “Không có nghĩa là ta đã tin Sheridan Bromleigh cố ý đóng giả cô,” chàng nói cộc lốc, “ta sẽ sẵn sàng cho cô một số tiền để... xem nào, làm nhẹ bớt cảnh ngộ của cô... đổi lại sự im lặng của cô đối với toàn bộ sự việc này.”

“Bao nhiêu?”

Stephen cảm ghét cô ta ngay lúc đó. Chàng cảm ghét cái ý nghĩ phải trả tiền cho cô ta để ngăn cô ta khỏi loan truyền tin tức có thể trở thành một vụ tai tiếng làm chấn động toàn nước Anh nếu nó loan ra. Chàng cảm ghét chính mình vì nỗi đau của sự nghi ngờ đang lớn dần bên trong chàng về ý định trở về trong vài giờ nữa của Sherry. Bức thư của nàng không phải là một lời chào vĩnh biệt, nó là một lời cầu xin – một lời cầu xin đầy kích động từ một cô gái đáng yêu, đang quá bối rối vì sợ chàng sẽ không lắng nghe, không tin. Nàng đã chạy trốn khỏi ngôi nhà để cho chàng thời gian dịu lại, trong trường hợp chàng tin lời Charise.

Nàng sẽ quay trở lại, hoang mang và quần trí và phẫn nộ; nàng sẽ quay trở lại và đối mặt với chàng. Nàng xứng đáng được nhận những câu trả lời và giải thích từ chàng về việc tại sao chàng lại đóng giả làm Burleton. Nàng sẽ trở lại vì những điều đó. Nàng có đủ chí khí để đối mặt với chàng. Nàng đã có quá đầy đủ dũng khí.

Chàng nhắc đi nhắc lại điều đó với chính mình khi chàng quan sát Lancaster rời đi với khoản tiền hậu hĩ mà chàng đã trả cho cô ta, rồi chàng đứng dậy và đi tới bên cửa sổ, nhìn chăm chăm ra ngoài đường phố trông mong cô dâu của chàng trở lại ... để giải thích. Chàng nhìn thấy Charise Lancaster trèo lên một chiếc xe ngựa đi thuê khi anh trai chàng bước vào phòng phía sau chàng và khẽ hỏi, “Chú định làm gì bây giờ?”

“Chờ đợi.”

Chỉ một trong số rất ít lần trong suốt cuộc đời mình, Clayton Westmoreland cảm thấy và nói một cách vô vọng và do dự. “Chú có muốn anh để cha xứ về nhà không?” “Không,” Stephen trả lời ngay. “Chúng ta sẽ chờ.”

41. Chương 41

Nhắc một cái áo khoác màu rượu vang hảo hạng lên, người đầy tớ trịch thượng của Nicholas DuVille đưa mắt nhìn về đồng ý với áo sơ mi và cà vạt trắng mờ của chủ nhân anh ta. “Như tôi thường nói, thưa ngài,” anh ta nhận xét khi Nicki cài xong khuy chiếc áo gi lê nhung màu rượu vang, “không một người đàn ông Anh nào lại có được sở trường thất cả vạt tuyệt vời như ngài.”

Nicki nhìn anh ta thích thú. “Và như tôi thường trả lời, Vermonde, đó là bởi vì tôi đậm chất Pháp hơn là Anh, và anh lại thiên lệch phản đối người Anh -” Anh đột ngột dừng lại khi người hầu bước tới để đáp lại tiếng gõ cấp bách ở cửa phòng ngủ của anh.

“Ồ, chuyện gì vậy?” Nicki hỏi, ngạc nhiên vì người hầu ngạo mạn của anh lại để cho một người người hầu thấp kém bước vào khu vực riêng tư của anh.

“Tôi phải nói với ngài là có một phụ nữ trẻ đang ở đây để gặp ngài, thưa ngài. Cô ấy đang trong phòng khách chính và rất quẫn trí. Cô ấy nói ngài biết cô ấy với tư cách là cô Lancaster. Ông quản gia đã cố gắng đuổi cô ấy đi vì thấy cô đến với một con ngựa thuê và ông ấy không biết cô, nhưng cô ấy rất ngoan cố. Và không khỏe, chúng tôi nghĩ vậy, bởi vì ...”

Giọng anh ta kéo dài với cái nhìn kinh khủng trên khuôn mặt của chủ nhân anh ta khi anh bước vội vã ra phía cửa, hầu như đẩy người hầu đang kinh ngạc ra khỏi đường đi trong sự gấp gáp.

“Sherry?” Nicki nói, sự lo sợ của anh leo cao khi nàng ngược lên nhìn anh với vẻ mặt ám ảnh và điên cuồng. Những giọt nước mắt rơi xuống một khuôn mặt quá trắng tương phản với đôi mắt màu bạc trông thật u ám, và nàng đang ngồi ở mép ghế sofa như thể nàng đang nghĩ về việc chạy trốn hoặc ngã lộn nhào.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Tôi - đã lấy lại - trí nhớ,” Sherry nói, nuốt lấy không khí như thể nàng đang bị bóp cổ. “Tôi - tôi là một kẻ dối trá. Mọi người là kẻ - kẻ dối trá! Charise được đính hôn với Burleton. Tại sao Stephen lại giả - giả vờ? Không, tôi là kẻ vờ vĩnh -”

“Đừng cố nói chuyện,” Nicki nhanh chóng đề nghị, và bước tới cái khay để cốc và bình đựng rượu. Rót một lượng khá lớn brandy vào một cái cốc, anh mang tới cho nàng. “Uống cái này đi. Uống hết đi,” anh nói thêm khi nàng nhấp từng ngụm, rung mình, và cố gắng đẩy nó trở lại. “Nó sẽ giúp em bình tĩnh rất nhanh,” Nicki thêm vào, nghĩ rằng nàng đang hoảng loạn bởi vì nàng bây giờ đã biết được nàng chưa bao giờ đính hôn với Stephen Westmoreland.

Nàng nhìn anh như thể sự lo lắng của anh cho nàng là một sự điên rồ, rồi nàng ngoan ngoãn nghe lời anh như một cái máy, uống từng ngụm rượu cay xè và ho sặc sụa.

“Đừng cố nói chuyện trong vòng vài phút,” anh nói khi nàng mở miệng để bắt đầu lại. Sherry bắt lực nghe lời, cảm thấy rượu đang đốt cháy con đường đi xuống dạ dày nàng khi nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm chặt của mình. Một cơn sốc thực sự về việc nàng lấy lại được trí nhớ, về việc nhận ra nàng là và đã là ai, về việc nhìn thấy Charise, về việc nghe những lời buộc tội ghê rợn của cô ta, đã đưa nàng bỏ chạy

khỏi căn nhà như một phụ nữ bị điên vì đau khổ. Nàng đã đi lang thang gần một giờ đồng hồ, điên cuồng cố gắng suy nghĩ cách để thuyết phục Stephen là nàng yêu chàng, là nàng không bao giờ nói dối chàng, bất kể là Charise có thuyết phục chàng rằng đó là sự thật, khi một sự phát giác khác cuối cùng đã giáng cho nàng một đòn và làm nàng choáng váng: Stephen Westmoreland chưa bao giờ hứa hôn với Charise Lancaster. Vị hôn phu của cô ấy tên là Burleton! Mọi người đang chơi một loại trò đồ chữ.

Sau đó, những khám phá và hồi tưởng choáng váng lần lượt nổi tiếp tới, và nàng ngồi trong công viên, suy nghĩ của nàng tự xô vào nhau, đầu nàng quay cuồng. Bây giờ nàng muốn những câu trả lời từ một người có ít lý do để lừa dối nàng nhất, và brandy làm nàng cảm thấy nàng có thể đương đầu với bất cứ lời giải thích nào mà nàng sẽ nghe.

“Tôi sẽ nhắn tin cho Langford,” Nicki nói, nhìn thấy sắc mặt nàng có chút hồi phục, những câu trả lời của nàng quá điên cuồng đến nỗi anh nhận ra là nàng vẫn đang bị cơn hoảng loạn đe dọa rất nhiều.

“Đừng! Đừng! Đừng làm vậy!”

Anh ngồi xuống cái ghế đối diện nàng và nói nhẹ nhàng, “Tốt thôi, tôi sẽ không rời khỏi căn phòng này cho đến khi em nói là tôi có thể”.

“Tôi cần phải giải thích,” Sherry nói, buộc mình giữ giọng nói bình tĩnh và sáng suốt. Rồi nàng thay đổi ý định và quyết định cơ hội tốt nhất của nàng để có những câu trả lời thành thật cho những việc có vẻ như là đầy dối trá là phải đặt câu hỏi trước khi nàng đưa ra thông tin.

“Không, anh phải giải thích,” nàng cẩn thận sửa lại.

Nicki nhận thấy là nàng đang cân nhắc những lời nói của mình, và anh bắt đầu nhận ra là nàng không tìm đến anh vì một ý định chợt nảy qua, bất kể là nàng bị kích động đến mức nào vì bị lừa dối. Câu nói để mở của nàng khẳng định điều đó và cũng bẫy anh một cách gọn gàng.

“Tôi tới đây bởi anh là người duy nhất tôi nghĩ chẳng nhận được gì bởi ... bởi việc tiếp tục cái trò ... cái trò lừa đảo khó tin mà cả gia đình Westmoreland đã âm mưu.”

“Thảo luận tất cả những điều này với vị hôn phu của em không tốt hơn sao?”

“Vị hôn phu của tôi!” nàng cười một chút điên dại, lắc đầu. “Arthur Burleton đã hứa hôn với Charise Lancaster. Stephen Westmoreland thì không! Nếu tôi nghe thấy một lời nói dối khác, tôi sẽ-”

“Uống thêm chút brandy,” Nicki cắt ngang, nghiêng người ra phía trước.

“Tôi không cần brandy!” Sheridan hét lên. “Tôi cần những câu trả lời, anh không thể hiểu điều đó sao?”

Nhận ra là nàng gần như không thể nhận được chứng nếu như nàng không nói chuyện có lý trí hơn, Sheridan ghì chặt những cảm xúc giận dữ của nàng và rất cẩn thận giữ vững giọng nói của mình. Nhìn thấy sự khẩn nài trong đôi mắt anh, nàng giải thích, “Tôi tới đây, tìm anh, bởi vì như tôi nhìn lại tôi không thể nhớ là anh đã bao giờ tham gia tích cực vào cái - cái trò hề gớm ghiếc đó. Anh không bao giờ thích bá tước trở thành vị hôn phu của tôi như những người khác. Bây giờ, hãy làm ơn giúp tôi. Nói cho tôi biết sự thật. Tất cả sự thật. Nếu không, tôi rất sợ là tôi sẽ nhanh chóng phát điên mất.”

Nicki đã thất kinh khi Westmoreland thông báo hôn ước của họ hai ngày trước, nhưng khi Whitney giải thích về cái chết của cha Sherr, anh ít nhất cũng thấy ý định đẩy nàng vào hôn nhân trước khi nàng lấy lại được kị ức là ít có hại hơn. Whitticomb đã nhắc đi nhắc lại là mọi người không được nói cho nàng bất kỳ điều gì khiến nàng lo âu, nhưng Nicki chắc chắn là lúc này nàng thực sự cần và muốn sự thật, tất cả sự thật.

Vui mừng vì vị bác sĩ không ở đây để làm phức tạp thêm quyết định của anh với lời khuyên trái ngược, Nicki cố gắng vì một nhiệm vụ không dễ dàng là trả lời về hành động của những người khác bởi vì Charise Lancaster tin tưởng anh và, rõ ràng là chỉ mình anh.

“Làm ơn hãy giúp tôi,” nàng nói khá tuyệt vọng. “Tôi cũng có những điều cần phải giải thích với anh khi chúng ta hoàn thành ... cái việc khó khăn, đáng xấu hổ, rắc rối này, nhưng tôi sẽ không che giấu sự thật với anh. Tôi ghét việc dấu diếm.”

Sherry nhìn anh ngả người ra phía sau, như thể phải chịu một quyết định khó khăn, nhưng ánh mắt anh không hề nao núng trước cô khi anh nói, “Tôi sẽ rất thành thật, nếu như em chắc chắn là em khỏe, đủ để nghe nó.”

“Tôi khỏe mà”, nàng nhấn mạnh.

“Em muốn tôi bắt đầu từ đâu?”

“Bắt đầu,” nàng nói với một nụ cười ác nghiệt, “từ lúc bắt đầu. Bắt đầu với lý do tại sao anh ta làm tôi tin rằng anh ta là ngài Burleton. Điều cuối cùng tôi nhớ, trước khi tôi tỉnh dậy tại nhà bá tước với cái đầu bằng bó, là anh ta đã gặp tôi trên tàu và nói với tôi là ngài Burleton đã chết.”

Nicki nhận thấy là giọng nàng nghiêm trang lúc đề cập tới cái chết của Burleton, nhưng không hề đau đớn. Westmoreland chắc chắn đã đúng với kết luận của anh ta là nàng quen biết Burleton chưa đủ để tạo nên sự quyến luyến sâu sắc với anh ta. “Burleton chết trong một tai nạn xe ngựa vào cái đêm trước khi tàu của em cập bến,” anh bắt đầu nhẹ nhàng, nhưng giọng nói thành thật.

“Tôi rất tiếc khi biết cái chết của anh ta,” nàng nói, hợp với âm điệu của anh và bằng cách nào đó cũng cố kết luận của Nicki là nàng xứng đáng được nghe toàn bộ sự thật và sẽ có thể xử lý nó tốt hơn là nàng có thể xử lý sự tức giận và dối trá. “Nhưng tôi không hiểu bá tước liên quan gì tới tất cả những chuyện đó.”

“Langford đã đánh chiếc xe ngựa đó,” Nicki nói thẳng thừng. Anh nhìn thấy nàng co rúm người lại, nhưng nàng đã lấy lại bình tĩnh một cách đáng kinh ngạc và hài lòng, vì thế anh nói thêm, “Lúc đó sương mù và gần rạng sáng. Burleton say bí tỉ, và anh ta lao thẳng lên phía trước những con ngựa, nhưng Langford đã tự trách mình vì cái chết của người đàn ông trẻ tuổi này, và trong tình thế của anh ta, tôi hoài nghi là mình cũng có thể cảm thấy chính xác là như vậy. Anh ấy đang đánh một cỗ xe chưa được thuần, chưa từng được sử dụng trong thành phố, và có lẽ nếu như không phải là vậy, Burleton có thể vẫn còn sống. Tôi không biết nữa.”

Trong bất cứ trường hợp nào, khi Langford tìm hiểu một vài giờ sau tai nạn, anh ta biết được rằng vị hôn thê của Burleton sẽ tới vào ngày hôm sau từ nước Mỹ, và rằng Burleton không có gia đình, bạn bè để Langford có thể tin tưởng để đến gặp và báo tin cho em. Trên thực tế, nếu người quản gia của Burleton không biết về em và việc em sắp tới nước Anh, sẽ không ai tới đó đón con tàu của em cả. Em có thể nhớ những chuyện còn lại – Langford tới con tàu để báo tin cho em và đề nghị với em bất cứ sự giúp đỡ nào mà em mong muốn. Rõ ràng là anh ta đã quá để tâm đến việc đó đến nỗi quên chú ý tới cái lưới hàng hóa chất đầy thùng ở ngay trên đầu em, và nó đã va vào đầu em.”

Quan sát nàng thật kĩ, Nicki rướn người ra phía trước, để cho tất cả lắng xuống trong khi anh rót cho mình một ly brandy. Nàng có vẻ như rất bình tĩnh, anh nghĩ một cách thán phục, và tiếp tục, “Langford mang em tới nhà anh ta và triệu tập bác sĩ của gia đình họ. Trong vài ngày, em bất tỉnh, và Whitticomb đã có một chút tin tưởng ở cơ hội tỉnh lại của em. Khi em tỉnh lại, anh ông ta nhận ra là vết thương trên đầu là nguyên nhân của sự mất trí nhớ của em, và anh ông ta đã cương quyết là không ai được phép nói bất kì điều gì khiến em có bất kì sự lo âu nào. Em dường như đã nghĩ Langford vị hôn phu của em, và như thế họ - chúng tôi - đã để mặc em tiếp tục tin vào điều đó. Đó là tất cả những gì tôi biết, ngoại trừ,” Nicki nói thêm, để công bằng với Stephen Westmoreland, “Tôi thực sự biết là Langford tự trách mình vì đã không bảo vệ em khỏi sự nguy hiểm, và vì thông báo tin tức về cái chết một cách lạnh lùng khiến cho em quá mất tự chủ để tự bảo vệ mình. Tôi cũng biết là anh ta mang một gánh nặng tội lỗi và ăn năn về việc đã cướp đi của em vị hôn phu.”

Bị chìm đắm trong sự bẽ bàng, Sherry đi tới một kết luận hiển nhiên, đau đớn: “Và như thế anh ta cảm thấy bắt buộc phải kiểm tra cho tôi một vị hôn phu khác bằng sự tự nguyện của chính bản thân anh ta. Có phải vậy không?”

Nicki ngập ngừng, rồi anh gật đầu. “Đúng như thế.”

Sherry nghiêng đầu sang bên, tuyệt vọng đấu tranh để không khóc vì sự ngu ngốc của nàng, vì sự căm giận của nàng và vì nàng đã yêu một người đàn ông không hề có tình cảm gì với nàng ngoại trừ lòng trách nhiệm. Chẳng có gì ngạc nhiên khi chàng chưa bao giờ nói yêu nàng! Chẳng có gì ngạc nhiên khi chàng muốn nàng tìm người khác để kết hôn!

“Anh ta đã thực sự chuẩn bị cưới tôi chỉ vì tội lỗi và trách nhiệm”.

“Tôi không muốn nói những điều đó chỉ là những lý do của anh ta kể từ lần đó,” Nicki cẩn trọng nói “Tôi nghi ngờ là anh ta có chút tình cảm gì đó với em.”

“Tất nhiên anh ta có,” Sherry đáp lại tức giận, quay cuồng với sự bẽ bàng. “Nó được gọi là sự thương hại!”

“Tôi sẽ hộ tống em về nhà Langford.”

“Tôi không thể trở lại!” nàng thét lên.

“Cô Lancaster,” Nicki bắt đầu bằng giọng rõ ràng, uy quyền mà thường sẽ làm áp đảo người nghe. Nó lại khiến cho người phụ nữ trẻ đang bị tác động mạnh đối diện anh cong người cười hoảng loạn, hai tay nàng vòng quanh bụng.

“Tôi không phải là Charise Lancaster !”

Nicki nhanh chóng bước lại gần nàng, tự nguyện rửa bản thân đã để cho mảnh khoe của nàng khiến anh tin là nàng đủ khỏe để xử lý bất cứ chuyện gì mà anh kể cho nàng.

«Tôi không phải là Charise Lancaster,” nàng nhắc lại, và tiếng cười của nàng đột ngột nhường chỗ cho những tiếng thổn thức.” Tôi là người đi kèm được trả tiền của cô ta trong chuyến đi đó.”

Hai tay nàng vẫn vòng quanh bụng nàng, nàng run run, nức nở.»Tôi là một cô giáo đáng kính, và anh ta đã chuẩn bị cưới tôi. Bạn bè anh ta sẽ cười anh ta về chuyện đó. Anh ta rủ lòng thương hại đối với một cô giáo đáng kính chưa bao giờ nhìn thấy ngài Burleton.”

Nicki nhìn chằm chằm nàng hoàn toàn choáng váng, nhưng anh tin nàng. «Ôi trời,” anh thì thầm.

«Tôi đã nghĩ tôi là Charise Lancaster,” nàng rên rỉ, hai vầng nàng bắt đầu rung lên với những tiếng nức nở. «Tôi đã nghĩ như thế, tôi xin thề.”

Nicki nảy ra ý định muợn màng là kéo nàng vào trong tay anh và mang cho nàng sự thoải mái và anh đã làm thế, nhưng anh hoàn toàn không nói được lời nào phù hợp với hành động này.

«Tôi đã nghĩ như vậy.” nàng khóc dựa vào ngực anh. «Tôi đã nghĩ như vậy cho đến khi cô ta tới ngôi nhà đó hôm nay. Tôi đã nghĩ như vậy, tôi xin thề!”

“Tôi tin em,” Nicki nói, và có chút kinh ngạc vì anh đã làm thế.

“Cô ta sẽ không đi khỏi. Cô ta sẽ tự mình kể hết cho chàng. Chàng - chàng đang chuẩn bị cho đám cưới. Một đám cưới bí mật. Tôi không có chỗ nào để đi cả - không quần áo - không tiền bạc.”

Cố gắng đưa ra cho nàng một điểm sáng nhỏ ngoài những điều đó, anh nói, “Tối thiểu là cha của em không chết.”

Rất chậm chạp, nàng ngước đầu lên, đôi mắt nàng sưng söt, không tập trung. “Chuyện gì vậy?”

“Langford nhận được một lá thư vào một buổi tối tuần trước được chuyển lại cho anh ta từ chủ nhà cũ của Burleton. Nó được chủ đích gửi cho Charise Lancaster, được viết bởi luật sư của cha cô ta, và thông báo cho cô ta biết là cha của cô đã chết hai tuần sau khi cô lên tàu sang nước Anh.”

Nàng hít vào một cách yếu ớt, đối mặt với điều đó và thất vọng nói “Anh ta là một người đàn ông cục cằn nhưng không phải là người không tử tế. Anh ta làm hư Charise một cách khủng khiếp -” Một khả năng đau lòng khác đánh nàng một cú, và nàng nghĩ nàng chuẩn bị nôn. “Tuần trước - có phải là cái đêm tôi đến vũ hội nhà Almack và Rutherford phải không ?”

“Tôi đã được kể như vậy.”

Đầu nàng cúi xuống với thêm một sự bẽ bàng và những giọt nước mắt mới lại lăn xuống má nàng. “Không có gì ngạc nhiên khi anh ta thay đổi quá đột ngột từ việc muốn tôi tìm một vị hôn phu khác sang việc quyết định chúng tôi sẽ làm đám cưới ngay lập tức.”

Nàng nhớ lại cái cách nàng đã chạm vào tay chàng trong nhà hát và nghĩ đến chàng đã khó chịu như thế nào khi chàng đã phải chịu đựng điều đó - và giả vờ muốn hôn nàng và - “Tôi ước là tôi đã chết!” nàng thì thầm dứt quãng.

“Hãy thôi cái kiểu nói chuyện đó ngay lập tức,” Nicki nói một cách không chủ ý. “Em có thể ở đây tối nay. Ngày mai, tôi sẽ đi với em tới nhà Langford và chúng ta sẽ giải thích.”

“Tôi đã giải thích trong một lá thư! Tôi không thể trở lại. Tôi sẽ không, tôi nói với anh, và nếu như anh báo tin cho anh ta, tôi sẽ phát điên. Tôi biết tôi sẽ như vậy. Tôi có thể không quay lại lúc này.”

Nàng nói như thể nàng có ý định đó, và Nicki không thể trách nàng.

Sherry không chắc nàng đã khóc bao lâu trong tay anh hay lúc nào nàng đã ngừng khóc, nhưng khi sự im lặng kéo dài, một sự chết lặng quỷ quái cuối cùng cũng thay đổi. “Tôi không thể ở lại đây” nàng thì thầm, giọng nàng khàn đi vì những cảm xúc dữ dội.

“Như em đã nói đây em không còn chỗ nào khác để đi.”

Nàng đẩy tay thoát ra khỏi cái ôm êm ái của anh, ngồi lên và rồi đứng dậy đứng đưa một chút.

“Tôi đáng lẽ không nên tới đây. Tôi sẽ không bị ngạc nhiên nếu có những lời buộc tội được đưa ra để chống lại tôi.”

Ý nghĩ là Langford có thể làm điều đó choán lấy Nicki với sự giận dữ hầu như không thể kiềm chế được, nhưng anh không thể phủ nhận những khả năng hoặc những kết quả không ngờ tới.

“Em được an toàn ở đây, ít nhất là tối nay. Vào buổi sáng, chúng ta sẽ thảo luận tiếp là tôi có thể giúp gì được em.”

Cái cảm giác không xứng đáng và sự khuây khỏa dâng lên trong nàng với việc nhận ra là anh thực sự đề nghị giúp nàng gần như làm cho sự bình tĩnh mong manh của Sherry mất điều khiển.

“Tôi - tôi sẽ tìm một chỗ nào đó. Tôi không có lời giới thiệu nào, tôi không thể ở lại London. Tôi không -”

“Chúng ta sẽ thảo luận nó vào buổi sáng, cô bé. Tôi muốn em nghỉ ngơi bây giờ. Tôi sẽ mang bữa tối lên cho em.”

“Không một người quen nào của anh ta và gia đình anh ta sẽ cân nhắc đến việc thuê tôi, và anh ta - mọi người ở London dường như biết anh ta.”

“Vào buổi sáng,” anh nói chắc chắn.

Quá mệt mỏi để phản đối, Sherry gật đầu. Nàng bắt đầu bước lên cầu thang, nhưng điều gì đó lại đánh thức nàng và nàng quay đầu lại.

“Ngài DuVille?”

“Tôi đã cho phép em gọi tôi là Nicki, thưa cô,” anh cố gắng trêu ghẹo.

“Những người đi kèm được trả tiền không xưng hô với ”những người ở tầng lớp trên” bằng tên thánh của họ.” Nàng nhìn như thể là nàng đang kiệt sức, và vì thế Nicki không tranh cãi với nàng về quyết định của nàng và mặc cho nàng đưa ra câu hỏi của mình.

“Ngài sẽ không nói với bất kì ai trong số họ nơi tôi đang ở - hứa với tôi là ngài sẽ không nói!”

Nicki ngập ngừng, xem xét các sự lựa chọn và kết quả của nó, và cuối cùng nói, “Tôi hứa với em.”

Anh nhìn nàng bước lên cầu thang, nắn nít và khúm núm. Nàng chưa bao giờ giống một người hầu dễ bảo, nhưng nàng lúc đó đã làm vậy, và điều này khiến anh muốn đánh cho Westmoreland một trận. Và cho tới lúc này, anh ta đã hành động một cách đáng kính trọng đến tận hôm nay, hơn cả đáng kính trọng, Nicki miễn cưỡng nghĩ.

42. Chương 42

“Ngài còn cần gì khác nữa không ạ, thưa ngài, trước khi tôi đi nghỉ?”

Stephen ngược mắt lên từ ly rượu trên tay chàng và nhìn chăm chăm vào người quản gia phụ già cả đang đứng nơi ngưỡng cửa phòng ngủ của chàng. “Không,” chàng nói ngắn gọn.

Chàng đã bắt gia đình chàng và cha xứ phải chờ cho đến tận ba giờ trước, với niềm tin ngu xuẩn rằng Sheridan Bromleigh sẽ trở về và đối mặt với chàng. Nếu nàng vô tội, nếu nàng thật sự mất trí nhớ, thì nàng sẽ không chỉ muốn giải thích và biện hộ cho chính mình, mà nàng sẽ còn đòi hỏi những sự giải thích từ chàng về việc tại sao chàng lại giả vờ là họ đã đính hôn. Vì nàng dường như đã không cần đến những lời giải thích này, câu trả lời duy nhất chính là nàng đã luôn luôn biết rõ sự thật.

Tuy nhiên, bây giờ chẳng còn cách nào để trốn tránh sự thật và không có đủ rượu trên đời này để làm dịu đi cơn giận dữ đã bắt đầu bùng cháy như địa ngục trong lòng chàng. Sheridan Bromleigh rõ ràng đã không hề mất trí nhớ. Khi cô ta tỉnh dậy, cô ta đơn giản là đã chộp ngay lấy cơ hội ngàn vàng để dẫn tới một cuộc sống tốt đẹp hơn trong một khoảng thời gian ngắn, và chàng đã làm cho tình huống trở nên ngọt ngào gấp ngàn lần bằng cách hỏi cưới cô ta. Cô ta chắc hẳn đã cười sặc sụa với chính mình trong khi chàng đóng giả làm Burleton và cô ta đóng giả làm cô chủ của chính cô ta.

Sau tất cả những kinh nghiệm của chàng, sự từng trải đã được chứng minh, Stephen nghĩ khi cơn phần nộ của chàng vẫn đang được hình thành, chàng đã đổ rầm rầm trước cái âm mưu xưa như trái đất của lũ đàn bà – cô gái tuyệt vọng gặp khốn khó! NHỮNG HAI LẦN! Đầu tiên là với Emily và bây giờ là với Sheridan Bromleigh.

Với tài năng của Sheridan, cô ta đáng lẽ nên diễn trên sân khấu. Đó là nơi cô ta thuộc về, cùng với những kẻ gần như gái điếm đầy tham vọng khác nhảy múa tung tăng và đọc lời thoại của chúng. Chàng uống thêm một ngụm nữa, nhớ lại vài màn diễn tốt nhất của cô ta: Màn đầu tiên thật sự gây ấn tượng. Cái buổi sáng chàng đã ngủ gục bên giường cô ta, chàng đã bị đánh thức bởi âm thanh thổn thức. “Tôi không biết trông tôi như thế nào,” cô ta đã khóc, siết chặt trái tim chàng với những giọt nước mắt của cô ta. “Đây chỉ là chuyện vặt vãnh thôi, nhưng vì ngài đã thức rồi, nên ngài có thể mô tả tôi một chút được không?” Rồi đến cái buổi sáng mà cô ta quyết định đưa tóc cô ta cho chàng xem – trong trường hợp chàng vẫn chưa chú ý đến vẻ quyến rũ đặc biệt của nó, Stephen nghĩ một cách hằn học: “Tóc tôi không phải màu nâu. Nhìn nó xem. Nó màu đỏ -”

Như một thằng ngốc, chàng đã đứng đó chết trân vì hình ảnh tấm màn tóc óng ánh, trong đầu liên tưởng cô ta là một Đức Mẹ tóc đỏ. “Nó... đỏ như đồng thau!” cô ta đã chỉ ra cho chàng thấy, cố gắng trông có vẻ không vui về một mái tóc rõ ràng là cực kì thích hợp với cô ta.

Rồi đến sự bối rối quyến rũ của cô ta về chuyện cô ta phải xử sự như thế nào. “Tôi được nghe từ Constance – cô hầu gái – rằng ngài là một bá tước, và rằng tôi phải xưng hô với ngài là ‘thưa đức ông.’ Trong số những thứ mà dường như tôi biết thì đó là trước sự hiện diện của một đức vua, một người không được phép ngồi trừ khi được mời.”

Nhưng cảnh ưa thích nhất của chàng, Stephen quyết định với sự chua cay giận dữ, chính là cái đêm đầu tiên cô ta rời khỏi giường bệnh, khi cô ta cầu xin chàng một cách duyên dáng, “Và gia đình của em – họ như thế nào?” Sau khi chàng giải thích rằng cha cô ta là một người đàn ông góa vợ và cô ta là đứa con duy nhất, cô ta đã nhìn vào chàng với đôi mắt to, khẩn khoản và nói, “Chúng ta có yêu nhau rất nhiều không?”

Trong tất cả những cuộc đối thoại của họ, chàng có thể nhớ được cô ta chỉ buột miệng một lần duy nhất. Chàng đang nói với cô ta về chuyện cô ta phải có một người đi kèm nếu cô ta ở lại trong nhà chàng, và cô ta đã cười. “Em không cần một người đi kèm, em là một -” Cú trượt chân duy nhất của cô ta, nhưng khi nhớ lại thì đó chính là một bằng chứng buộc tội.

Cô ta đã rất thoải mái với những người hầu bởi vì cô ta là một trong số họ, hoặc gần như thế. “Lạy Chúa, cô ta thật là một kẻ xảo quyệt, một kẻ cơ hội bé nhỏ thông minh,” Stephen nói to suy nghĩ của chàng, nghiêng chặt răng. Có lẽ cô ta đã hi vọng sẽ thuyết phục chàng cho cô ta một sự bảo trợ và một ngôi nhà cho chính cô ta, và thay vào đó chàng đã dâng cho cô ta tên tuổi của chàng!

Chàng nuốt ừng ực phần còn lại của ly rượu như thể chàng sẽ rửa trôi được tự sự căm ghét bản thân, rồi chàng đứng dậy và đi vào phòng thay quần áo.

Bất chấp những phản đối mạnh mẽ của cô ta khi họ rời khỏi nhà Almack, mũ phù thủy tóc đỏ ấy đã chấp nhận lấy chàng chỉ trong vòng không đầy một giờ sau và làm nó có vẻ như là chàng đã thuyết phục được cô ta.

Chàng kéo chiếc áo sơ mi và ném nó xuống sàn nhà. Chàng chợt nhận ra là chàng định mặc bộ quần áo chàng đã mặc trong ngày cưới của mình, và khi chàng lấy ra từng cái quần cái áo, chàng cẩn thận để nó rơi thành một đống dưới sàn. Damson đi vào đúng lúc chàng đang kéo một cái áo choàng ra, và người hầu riêng của chàng hoảng hốt cúi xuống nhặt chúng lên.

“Đốt chúng đi!” Stephen gần như hét. “Mang chúng ra khỏi đây và đi ngủ đi. Sáng ngày mai, bảo ai đó vứt bỏ toàn bộ những thứ cô ta đã bỏ lại.”

Chàng đang đứng bên lò sưởi, chút rượu cuối cùng trong chai ở trong ly của chàng, khi chàng nghe thấy một tiếng gõ cửa khác. “Cái quái quỷ gì nữa thế?” chàng hỏi khi người quản gia của Burleton đứng ngay trong phòng, trông thiếu ngủ như thể ông ta bị căng người trên một cái giá.

“Tôi – Tôi không muốn can thiệp vào một vấn đề không liên quan gì đến tôi, thưa ngài, nhưng tôi cũng – cũng không cảm thấy đúng đắn nếu tôi che giấu thông tin mà ngài – ngài có thể cũng muốn biết.”

Stephen làm hết sức có thể để kìm nén sự căm ghét người hầu già cả mà giờ đây làm cho chàng nhớ tới Sheridan Bromleigh. “Ông định nói với ta hay là đứng ở đó suốt đêm?” chàng quát gay gắt.

Người đàn ông lớn tuổi dường như rúm người lại trước giọng nói gay gắt. “Bác sĩ Whitticomb đã nói riêng với tôi là phải để mắt đến Cô Lan- đến cô gái trẻ.”

“Và?” chàng nghiêng răng giận dữ.

“Và vì vậy, khi cô ấy bỏ đi ngày hôm qua trong tình huống như thế, tôi đã cảm thấy có nghĩa vụ cử một người giữ cửa đi theo cô ấy. Cô ấy – cô ấy đã tới nhà của Quý ông DuVille, thưa ngài. Cô ấy đang ở đó...” Ông ta im bật trước cái nhìn chết chóc trên mặt của bá tước khi chàng nghe thấy thông tin ấy và nhanh chóng lùi lại cửa ra vào, cúi chào.

DuVille! Cô ta đã tới với DuVille. “Con mụ phản trắc!” chàng nói to lên.

Chàng không cần nhắc đến việc đi theo cô ta. Giờ đây đối với chàng cô ta đã chết, và chàng không thêm quan tâm cô ta đi đến đâu và trèo lên giường của ai. Cô ta có một bản năng sinh tồn cực kì mạnh mẽ, và đi đến đâu cũng sẽ lấy lại phong độ ngay. Với một nụ cười hiểm độc, chàng tự hỏi ngày hôm nay cô ta sẽ kể cho DuVille nghe câu chuyện hoang đường vô nghĩa nào để thuyết phục anh ta cho cô ta ở lại trong nhà anh ta. Cho dù nó là gì, DuVille cũng có một bản năng sinh tồn ngang ngửa, và anh ta sẽ không bao giờ bị mụ mồm vì cô ta, như Stephen.

Chắc chắn DuVille sẽ đưa cô ta đến một ngôi nhà nhỏ xinh đẹp ở đâu đó nếu cô ta yêu cầu một cách duyên dáng và làm vui lòng anh ta ở trên giường.

Mũ phù thủy tóc đỏ đó là một con diêm bầm sinh, nếu trên đời này đã từng có một kẻ như thế.

*

Đứng bên cửa sổ trong phòng dành cho khách trong ngôi nhà của Nicholas DuVille, Sherry nhìn chăm chăm vào đêm tối, trán nàng tựa vào lớp kính mát lạnh, đôi mắt nàng đau đớn vì nước mắt mà nàng cố kìm nén. Trong vòng sáu giờ đồng hồ kể từ khi nàng lên đây do sự kiên quyết quyết của Nicholas, trí óc nàng đã rõ ràng, và đến cùng với sự rành mạch đó là nhận thức về việc nàng đã gần như có cái gì – và đã mất cái gì – và nàng không biết làm thế nào có thể chịu đựng được điều đó.

Quay đi, nàng bơ phờ đi đến chiếc giường và nằm xuống, quá kiệt sức để đè nén những kí ức. Nàng nhắm chặt mắt lại, sẵn sàng chờ giấc ngủ kéo đến, nhưng tất cả những gì nàng nhìn thấy là nụ cười uể oải của chàng và cái cách dịu dàng mà chàng nhìn nàng ở vũ hội nhà Rutheford. “Cô Lancaster... ta có vinh dự được nhảy với nàng điệu này không?” Nén nhịn một cách đau đớn, nàng nhắm mắt chặt hơn nữa, nhưng trong đầu nàng, nàng cảm thấy chàng đang hôn nàng giống như khi họ ở trong xe ngựa. “Đây là lý do tại

sao chúng ta sẽ lấy nhau,” chàng đã nói bằng cái giọng khàn đục mà chàng dùng khi họ đang hôn nhau. Chắc chắn, nàng đau đớn nghĩ, chàng đã không giả vờ là thích hôn nàng. Chắc chắn đó không phải là giả bộ. Nàng cần phải tin, phải tin tưởng, rằng chỉ chừng đó thôi là sự thật. Nếu nàng không thể tin tưởng vào chuyện đó, nàng không biết nàng sẽ phải sống tiếp sau ngày hôm nay như thế nào.

Kí ức về chuyện đó và những lần khác khi chàng hôn nàng chỉ thuộc về nàng để trân trọng mà thôi. Chúng không thuộc về “Charise Lancaster.” Chúng thuộc về nàng. Nàng xoay người nằm úp mặt xuống, giữ chặt lấy những kỉ niệm, và nàng chìm vào giấc ngủ để mơ về cánh tay mạnh mẽ ôm nàng thật chặt và mơ về những nụ hôn chiếm mất hơi thở của nàng... về bàn tay vuốt ve đã xoa dịu và quyến rũ nàng và làm cho nàng quên rằng để cho chàng chạm vào nàng theo cái cách thân mật như thế là sai trái. Nàng đã ngủ, mơ màng về những thứ mà trong hiện thực nàng sẽ không bao giờ còn biết nữa.

Trong bộ váy ngủ, Whitney đứng trong phòng dành cho trẻ, nhìn xuống khuôn mặt say ngủ tròn trĩnh của con trai nàng. Nàng nhìn lên khi cánh cửa mở ra, một vạt ánh sáng ủa vào, và chồng nàng bước vào trong, khuôn mặt chàng cau có hơn nhiều so với những gì nàng đã thấy trong mấy năm qua. “Em không ngủ được,” nàng thì thầm, cúi xuống và vuốt phẳng tấm chăn mỏng đắp đến vai Noel. Nó đã có cái cằm vuông và mái tóc tối màu của cha nó.

Bên cạnh nàng, Clayton trượt cánh tay quanh eo nàng, im lặng an ủi nàng. “Gần đây ta đã cảm ơn nàng vì con trai của ta chưa?” chàng thì thầm gần nơi tai nàng, mỉm cười với cậu con trai ba tuổi.

“Chưa kể từ lần cuối vào đêm hôm qua,” nàng nói, ngẩng mặt lên với chàng và cố gắng mỉm cười.

Chàng không bị lừa bởi nụ cười của nàng, cũng như nàng không bị lừa bởi sự lạnh tránh thận trọng của chàng đối với cuộc thảo luận về đám cưới bị hủy bỏ ngày hôm nay. “Em cảm thấy thật tồi tệ,” nàng kể lể.

“Ta biết nàng cảm thấy thế,” chàng khẽ nói.

“Em sẽ không bao giờ quên được cái nhìn trên mặt Stephen khi trời càng ngày càng tối và chú ấy nhận ra cô ta sẽ không quay trở lại.”

“Ta cũng không,” chàng nói ngắn gọn.

“Chú ấy đã giữ cha xứ ở lại đó cho đến tận sau mười giờ. Làm sao mà cô ta có thể làm một chuyện như thế với chú ấy? Làm sao cô ta có thể?”

“Chẳng ai trong chúng ta thật sự biết cô ta cả.”

“Stephen phát điên vì cô ta. Em có thể nhìn thấy điều đó mỗi khi chú ấy nhìn vào cô ta và cả khi chú ấy cố để không nhìn vào cô ta nữa.”

“Ta có biết,” chàng nói cộc lốc.

Nuốt trôi nỗi buồn dâng lên đến cổ họng nàng, nàng nói, “Nếu không nhờ sự can thiệp của Stephen, chàng có thể đã lấy Vanessa và em đã lấy một người khác, và Noel sẽ không bao giờ tồn tại.”

Clayton đưa tay lên và vuốt mái tóc rối của nàng khỏi vai nàng và đặt một nụ hôn trấn an lên thái dương nàng, khi nàng tiếp tục nói bằng giọng đau khổ, “Em đã luôn muốn trả ơn chú ấy vì việc đó, nhưng tất cả những gì em có thể làm là mong ước và mong ước rằng chú ấy sẽ tìm thấy ai đó có thể làm cho chú ấy hạnh phúc như chúng ta.”

“Đi ngủ thôi, em yêu,” Clayton nói, cúi xuống và khẽ xoa đầu con trai chàng. “Stephen là một người đàn ông trưởng thành,” chàng nói khi chàng kiên quyết kéo nàng về phòng ngủ của họ. “Chú ấy sẽ quên cô ta bởi vì chú ấy muốn quên cô ta.”

“Chàng có quên em dễ dàng như thế khi chúng ta –” nàng do dự, cẩn thận kiểm chế không nhắc lại bất kì điều gì từ cái đêm bí mật đã gần như hủy hoại mọi cơ hội hôn nhân giữa họ, “khi chúng ta xa nhau không?”

“Không.”

Khi cả hai đã ở trên giường và nàng đã cuộn mình trong cánh tay chàng, chàng nói thêm, “Tuy nhiên, ta đã biết nàng lâu hơn Stephen biết Ch-Sheridan Bromleigh.”

Nàng gật đầu, cái má mềm mại của nàng trượt theo cánh tay chàng, và chàng thiết chặt vòng tay, kéo nàng lại gần chàng hơn bởi vì, cả chàng nữa, cũng nhớ về sự kiện đã gần như chia cắt họ với nhau.

“Thời gian có rất ít ý nghĩa trong vấn đề này. Chàng có nhớ bao lâu sau khi chúng ta gặp lại nhau ở nước Anh trước khi chàng yêu em không?” nàng nói với bóng tối.

Clayton mỉm cười với kỉ niệm đó. “Đó là vào cái đêm nàng thú nhận nàng đã từng cho hạt tiêu vào trong hộp thuốc hít của thầy giáo dạy nhạc của nàng.”

“Nếu em nhớ không nhầm, em đã kể cho chàng nghe chuyện đó chỉ trong vòng một hoặc hai tuần sau khi em từ Pháp trở về nhà.”

“Tương tự như thế.”

“Clayton?”

“Sao cơ?” chàng thì thầm.

“Em không nghĩ Stephen sẽ quên được chuyện này để như chàng đã nghĩ đâu. Chú ấy có thể có bất kì người phụ nữ nào mà chú ấy muốn, vậy mà trong suốt thời gian qua, cô ta là người phụ nữ duy nhất mà chú ấy muốn có – trừ Emily, và hãy xem chú ấy đã trở nên hoài nghi như thế nào sau chuyện đó!”

“Tất cả những gì Stephen phải làm là vẫy một ngón tay, và hàng tá những phụ nữ đáng khao khát sẽ xếp hàng để xoa dịu chú ấy. Lần này, chú ấy sẽ để họ làm vậy bởi vì cả lòng tự tôn và trái tim chú ấy đều đã bị tổn thương nghiêm trọng hơn cả lần trước,” Clayton cau có dự đoán. “Trong lúc đó, chú ấy sẽ trở nên hoàn toàn chua chát và duy trì tình trạng đó trong một thời gian.”

Nàng ngửa mặt lên nhìn chàng. “Đó là việc mà chàng đã làm à?”

“Đó là việc mà ta đã làm,” chàng xác nhận.

“Thật là một người đàn ông điển hình,” nàng nghiêm nghị nói.

Clayton nén một trận cười trước giọng điệu của nàng và nâng khuôn miệng mềm mại của nàng lên cho chàng. “Bà có cảm thấy tốt hơn không, thưa bà?” chàng hỏi, một bên lông mày nhướng lên điệu bộ buồn cười.

“Rất tốt,” nàng trả lời một cách đờm dảng.

“Trong trường hợp đó,” chàng nói, lặn người nằm ngửa và kéo nàng theo với chàng. “Ta nghĩ tốt hơn ta nên để nàng nằm trên.”

Một lúc sau, buồn ngủ và thỏa mãn, Clayton để nàng nằm thoải mái hơn bên cạnh chàng và nhắm mắt lại.

“Clayton?”

Điều gì đó trong giọng nói của nàng khiến chàng thận trọng buộc mình mở mắt.

“Em không biết là chàng có chú ý hay không, nhưng hôm nay Charity Thornton đã khóc khi Sheridan Bromleigh không quay lại.” Khi chàng không trả lời gì, nhưng tiếp tục nhìn nàng, nàng nói, “Chàng có để ý thấy không?”

“Có,” chàng nói một cách thận trọng. “Sao nàng lại hỏi thế?”

“Vì, bà ấy đã bảo với em một cách cực kì – cực kì đau khổ – rằng lần đầu tiên trong hàng thập kỉ qua bà ấy đã cảm thấy thật sự hữu ích bởi vì người ta cần đến bà ấy làm người đi kèm. Và bà ấy đã nói rằng bà ấy cảm thấy như một người già cả bất tài vô dụng bởi vì bà đã không thể tìm được một người chồng khác cho Cô Bromleigh, ngoài Stephen.”

“Ta đã nghe và cả Stephen cũng nghe,” Clayton nói, sự khó chịu và nghi ngại rung lên trong giọng nói của chàng. “Tuy nhiên, ta tin rằng những lời chính xác của bà ta là bà ta rất tiếc đã không thể tìm được một người đàn ông kém may mắn, khờ dại nào khác để Cô Bromleigh có thể lừa dối và từ bỏ, thay vì ngài Langford thân yêu của cô ta.”

“Chà, đó gần như cùng một ý...”

“Chỉ khi nàng coi sự ngu xuẩn gần giống như sự nhạy cảm. Tại sao,” chàng hỏi với sự e dè nghiêm nghị nhất trong việc nghe câu trả lời, “chúng ta lại bàn về chuyện này ngay bây giờ?”

“Bởi vì em – em đã mời bà ấy ở với chúng ta một thời gian.”

Với Whitney, nó giống như thể là chàng đã ngừng thở. “Em đã nghĩ bà ấy có thể giúp chăm sóc Noel.”

“Sẽ có lý hơn nếu yêu cầu Noel chăm sóc bà ta.”

Không chắc chắn liệu giọng điệu mỉa mai của chàng để che giấu sự khó chịu hay là hài hước, nàng nói, “Tất nhiên, người chăm sóc Noel sẽ bí mật để mắt đến.”

“Để mắt đến ai – Noel hay Charity Thornton?”

Whitney kìm lại một nụ cười lo lắng. “Chàng có bức mình không?”

“Không. Ta... kính sợ.”

“Vì cái gì?”

“Vì khả năng tính toán thời gian của nàng. Một giờ trước, trước khi ta làm cả hai chúng ta kiệt sức vì làm tình, ta có thể sẽ phản ứng dữ dội hơn với việc đưa bà ta vào nhà của ta so với những gì ta có thể làm bây giờ - khi ta đã quá mệt để giữ cho hai mắt mở.”

“Em cũng nghĩ sẽ như thế,” nàng thú thật một cách tội lỗi sau khi chàng cố tình để cho thời gian im lặng kéo dài.

“Ta cũng nghĩ là nàng đã nghĩ thế.”

Nghe gần như là chàng không bằng lòng về việc đó, và nàng cắn môi, cẩn thận ngược mắt lên nhìn khuôn mặt chàng, nghiên cứu những nét bí hiểm của chàng, từng nét một. “Có tìm thấy cái nàng đang tìm không, tình yêu của ta?” chàng êm ái hỏi.

“Em đang tìm kiếm ... sự khoan dung?” nàng gợi ý, và đôi mắt lấp lánh của nàng gần như phá hỏng cố gắng của Clayton để giữ bộ mặt nghiêm trang. “Một thái độ rộng lượng của người đàn ông đối với cô vợ bối rối của anh ta? Một tinh thần cao thượng tự biểu lộ trong sự rộng lượng với những người khác? Hay có lẽ là khiếu hài hước?”

“Tất cả những thứ đó?” Clayton nói, một nụ cười không tránh được làm cong môi chàng. “Tất cả những phẩm chất đó trong một người đàn ông bị vây hãm với một cô vợ vừa mới mời một bà gà mái tinh khôn già cả nhất còn sống trên đời vào nhà của anh ta?”

Nàng cắn môi để khỏi cười, và gật đầu.

“Trong trường hợp đó,” chàng tuyên bố, nhắm mắt lại, một nụ cười nở trên môi chàng, “nàng nên thấy mình thật là may mắn vì đã lấy được một người tuyệt hảo đến như thế.”

43. Chương 43

“Em tới có việc muốn thỉnh cầu chị,” Stephen thông báo không lời mở đầu hai tuần sau, khi chàng bước vào phòng buổi sáng trong căn nhà của anh trai chàng, nơi mà Whitney đang giám sát việc treo những tấm màn cửa màu vàng tươi.

Bị giật mình bởi cuộc viếng thăm đột ngột và giọng nói cộc lốc của chàng, Whitney để mặc những cô thợ may lại, và đi cùng Stephen vào phòng khách. Trong ba tuần trước kể từ cái đám cưới dang dở, cô đã thấy Stephen ở các buổi hội hè khác nhau, nhưng chỉ vào buổi tối và luôn với một người phụ nữ khác trong tay chàng. Người ta đồn là chàng cũng đã bị nhìn thấy đi cùng với Helene Devernay tới nhà hát.

Trong sự rõ ràng giữa ánh sáng ban ngày, Whitney thấy rõ ràng là khoảng thời gian này không dễ chịu gì với chàng. Khuôn mặt chàng trông khắc nghiệt và lạnh lùng như đá granit, cách cư xử của chàng thậm chí với cô cũng xa cách và cộc lốc, và có những đường rãnh sâu in dấu sự mệt mỏi trên đôi mắt và miệng chàng. Chàng trông như thể đã không ngủ một tuần rồi, và không ngừng uống rượu khi chàng tỉnh dậy.

“Chị sẽ làm bất cứ điều gì chú yêu cầu, chú biết điều đó mà,” Whitney nhẹ nhàng nói, trái tim cô xót xa cho chàng.

“Chị có thể thu xếp một chỗ cho một ông già- một quản gia phụ? Em muốn ông ta ra khỏi tầm mắt em.”

“Tất nhiên rồi,” cô nói, và rồi cẩn thận thêm vào, “Liệu em có thể nói cho chị biết tại sao em muốn ông ta ra khỏi tầm mắt em?”

“Ông ta đã từng là quản gia của Burleton, và em không bao giờ muốn nhìn thấy bất kì ai hay bất kì điều gì gợi cho em về cô ta.”

Clayton ngược lên khỏi đồng giấy tờ anh đang xem xét khi Whitney bước vào phòng làm việc của anh, khuôn mặt cô căng thẳng. Sự lo ngại khiến anh nhanh chóng đứng bật dậy, vòng ra khỏi bàn làm việc.

“Có chuyện gì không ổn sao?”

“Stephen vừa ở đây,” cô tức tối nói. “Chú ấy trông thật khủng khiếp, chú ấy cũng nói bằng một giọng khủng khiếp. Chú ấy không muốn người hầu của Burleton ở quanh chú ấy bởi vì người đàn ông ấy nhắc chú ấy nhớ đến cô ấy. Lòng kiêu hãnh của chú ấy đã không thể chịu đựng được thêm nữa, khi cô ấy bỏ đi. Chú ấy yêu cô ấy,” cô sôi nổi nói, đôi mắt xanh lá cây của cô ánh lên sự thất bại. “Em biết là chú ấy có yêu!”

“Nó đã kết thúc rồi,” Clayton nói với lời cuối cùng nhẹ nhàng “Cô ta đã đi rồi và nó đã kết thúc. Stephen sẽ thức tỉnh lại thôi.”

“Không phải trong chuyện này!”

“Chú ấy đã có một người phụ nữ khác trong tay mỗi buổi tối,” anh nói với cô. “Ta có thể đảm bảo với nàng là chú ấy còn lâu mới trở thành một kẻ ăn dật.”

“Chú ấy đã tự khép mình lại, thậm chí là với cả em,” cô tranh cãi. “Em có thể cảm thấy điều đó, và em sẽ nói cho chàng một điều nữa. Càng nghĩ về chuyện đó, em lại càng bị thuyết phục là Sheridan Burleton đã không hề đóng kịch bất kì chuyện gì, bao gồm cả những tình cảm với Stephen.”

“Cô ta đã là một kẻ cơ hội đầy tham vọng, và một kẻ có tài. Chỉ có điều thần kì mới thuyết phục được ta nghĩ khác,” anh nói thẳng thừng, bước lại về bàn làm việc của mình.

Hodgkin nhìn chằm chằm vào chủ nhân của mình trong sự im lặng căng thẳng. “Tôi- Tôi bị sa thải, thưa ngài? Có phải là vì điều gì đó tôi đã làm, hoặc không làm, hay-”

“Ta đã sắp xếp cho ông làm việc ở nhà của anh trai ta. Chỉ vậy thôi.”

“Nhưng có phải tôi đã sao nhãng nhiệm vụ nào đó, hay –”

“KHÔNG!” Stephen gắt gỏng, bước đi. “Không có chuyện gì với bất kì việc gì ông đã làm.”

Bình thường chàng không bao giờ can thiệp vào việc thuê người, sa thải hay trừng phạt đội ngũ người hầu, và chàng sẽ để những công việc không vui về đó cho thư kí của chàng, chàng nhận ra. Đôi vai của người đàn ông già cả vồng xuống. Stephen nhìn ông ta lê bước đi, di chuyển như đã già hơn mười tuổi so với lúc ông bước vào.

44. Chương 44

Thật là một sai lầm khi muốn tìm kiếm Stephen ở bên ngoài, thậm chí là từ khoảng cách an toàn như thế này, và Sherry biết điều đó, nhưng nàng dường như không thể ngăn cản chính mình. Chàng đã kể với nàng là chàng đi xem nhạc kịch gần như mỗi ngày thứ Năm, và nàng muốn – cần – được nhìn thấy chàng chỉ một

lần trước khi nàng rời khỏi nước Anh. Nàng đã viết thư cho bác của nàng ba tuần trước đây, ngay hôm sau ngày đám cưới bị hủy, giải thích mọi chuyện đã xảy ra và yêu cầu bác Cornelia gửi cho nàng đủ tiền để về nhà. Trong thời gian đó, Sherry đã kiếm được một vị trí quản gia cho một gia đình lớn không có điều kiện để thuê một người phụ nữ xứng đáng hơn và nhiều tuổi hơn, cũng có thể là họ không có khả năng để thẩm định lá thư giới thiệu mà Nicholas DuVile đã đưa cho nàng với tên của Charity Thornton được liệt kê như một sự bảo lãnh thứ hai – một sự bảo lãnh mà Sherry nghi ngờ là người phụ nữ lớn tuổi chẳng hề biết tí gì về nó.

Những dãy ghế đông đúc ở tầng dưới của Vườn Covent đầy những người huyên náo, đứng ngồi không yên dẫm vào chân của Sherry và lúc nào cũng va vào vai nàng, nhưng nàng hầu như không chú ý. Đôi mắt nàng hướng vào cái lò trống rỗng, cái thứ bầy từ phía trước mặt, và nàng nhìn đắm đắm vào đó cho đến khi những bông hoa và ngôi sao trang trí phía trước nó bắt đầu mờ đi và lẫn vào nhau. Thời gian trôi qua và sự náo động trong khán phòng lên tới một âm thanh điếc tai. Những tấm màn đằng sau lò thứ bảy đột ngột rẽ ra và Sherry đông cứng, hốt hoảng bởi vì cuối cùng nàng có thể nhìn thấy chàng... và rồi nàng như tan ra bởi vì nàng không hề nhìn thấy chàng trong đám người đó.

Chắc hẳn nàng đã đếm nhầm, nàng điên cuồng nghĩ, và bắt đầu đếm từng lò một, tìm kiếm trong những khuôn mặt quý tộc đang ngồi trong chúng. Mỗi lò được ngăn cách với những lò bên cạnh bằng một cái cột mảnh khảnh mạ vàng, và từ mỗi cây cột một ngọn chúc dài bằng kính có khắc hoa văn được treo lên. Sherry đếm và đếm lại, rồi nàng nhìn xuống bàn tay đặt trên đùi mình, nắm chặt chúng để ngăn cơn run rẩy. Đêm nay chàng đã không đến. Chàng để lò của mình cho những người khác. Sẽ lại mất một tuần nữa trước khi nàng có thể quay trở lại đây, đây là nếu nàng tiết kiệm đủ tiền để mua một tấm vé khác.

Dàn nhạc phát ra một tiếng kèn mở màn, những tấm màn đỏ thẫm mở ra, và Sherry lăm lăm đếm từng phút trong đầu, lờ đi thứ âm nhạc mà nàng đã từng một lần yêu thích, miễn cưỡng ngược lên hai chiếc ghế trống trong lò, mong muốn nhìn thấy chàng ở đó, và khi nàng không thể, nàng cầu nguyện rằng chàng sẽ ở đó khi nàng nhìn lại lần nữa.

Chàng đã đến giữa hồi thứ nhất và thứ hai mà nàng không nhìn thấy chàng đi vào trong lò hay ngồi vào chỗ của mình – một bóng ma đen tối từ trong đồng hồ loạn của kí ức của nàng chợt xuất hiện trong vương quốc hiện thực và khiến trái tim nàng đập thình thịch. Đôi mắt của nàng níu lấy khuôn mặt cứng rắn, đẹp trai của chàng, ghi nhớ nó, thờ phụng nó, khi nàng chớp mắt để những giọt nước mắt lấp lánh làm mờ tầm nhìn của nàng trôi đi.

Chàng đã không yêu nàng, nàng tự nhắc nhở mình, tự tra tấn mình bởi hình bóng của chàng, nàng chỉ là một gánh trách nhiệm mà chàng phải gánh chịu một cách nhầm lẫn. Nàng đã biết tất cả mọi chuyện, nhưng nó không thể ngăn nàng khỏi nhìn vào đôi môi như tạc của chàng và nhớ lại chúng đã chạm vào môi nàng nhẹ nhàng như thế nào, hay khỏi nhìn vào khuôn mặt nghiêng vạm vỡ của chàng và nhớ lại nụ cười uể oải có thể làm thay đổi toàn bộ khuôn mặt chàng như thế nào.

Sheridan không phải là người phụ nữ duy nhất không dành sự chú ý tới buổi biểu diễn. Phía bên kia của nhà hát, trong lò của Công tước Claymore, Victoria Fielding, Hầu tước phu nhân Wakefield, đang nhìn chăm chăm vào khán giả ở hàng ghế dưới, quan sát người phụ nữ trẻ mà cô đã thoáng nhìn thấy lúc nãy trên đường vào nhà hát. “Tôi biết người phụ nữ mà tôi đã nhìn thấy chính là Charise Lanc- Ý tôi là Sheridan Bromleigh mà,” Victoria thì thầm với Whitney. “Cô ta ở trong hàng người chờ đi vào hàng ghế dưới. Chờ đã – cô ta kia kìa!” cô kêu lên bằng giọng thì thào. “Cô ta đội một cái mũ màu xanh đậm.”

Lờ đi cái nhìn tò mò từ các ông chồng ngồi đằng sau họ, hai người bạn nhìn đắm đắm vào người phụ nữ đáng nghi, vai của họ gần nhau đến nỗi mái tóc màu nâu vàng của Victoria gần chạm vào lọn tóc đen óng ả của Whitney.

“Chỉ cần cô ta không đội cái mũ đó lên, chúng ta sẽ nhận ra cô ta ngay nhờ màu tóc của cô ta!”

Whitney không cần phải nhìn vào màu tóc của cô ta. Trong nửa giờ đồng hồ sau đó, người phụ nữ đáng nghi không bao giờ nhìn đi chỗ nào khác ngoại trừ lò của Stephen, và điều đó đã đủ để xác nhận. “Cô ta không thể ngừng nhìn vào anh ấy,” Victoria nói, giọng của cô chứa đầy sự bối rối và nỗi buồn giống như Whitney về sự biến mất đột ngột và hành xử của vị hôn thê của Stephen. “Chị có nghĩ là cô ta biết anh ấy sẽ đến đây tối nay không?”

Whitney gật đầu, mong người phụ nữ trẻ kia nhìn về hướng của cô trong một thoáng, thay vì hướng ngược lại. “Cô ta biết Stephen đến đây vào mỗi thứ Năm và đó là lô của chú ấy. Cô ta đã đến đây cùng chú ấy một vài ngày trước khi cô ta... biến mất.” Biến mất là từ ít chỉ trích nhất mà Whitney có thể nói trong lúc này, đó là lý do tại sao cô chọn từ đó. Victoria và Jason Fielding, cũng là bạn của Stephen, là hai trong số rất ít người của xã hội thượng lưu được biết phần lớn câu chuyện hoàn chỉnh bởi vì họ đã được mời tới dự bữa tiệc nhỏ được tổ chức sau tiệc cưới bí mật.

“Chị có nghĩ cô ta định ‘vô tình’ chạm mặt với anh ấy vì lý do nào đó không?”

“Tôi không biết,” Whitney thì thầm lại.

Đằng sau họ, hai người chồng chứng kiến cặp đôi xinh đẹp đang lơ đi buổi biểu diễn khá đặc sắc. “Tất cả những chuyện này là gì vậy?” Clayton râm rì với Jason Fielding, hất đầu về phía hai cô vợ.

“Ai đó chắc hẳn đã mặc bộ váy của thế kỉ.”

“Không thể nếu như cô ta đang ngồi ở hàng ghế dưới,” Clayton chỉ ra. “Lần cuối cùng Whitney và Victoria thích thú hội ý riêng như thế kia, đó là bởi vì tình nhân của Stephen đang ở trong lô cùng với chú ấy và Monica Fitzwaring đang ở trong lô bên cạnh với Bakesfield, cố làm ra vẻ như cô ta không biết ai đang ngồi cách cô ta chỉ một cái cột mỏng manh.”

“Tôi nhớ,” Jason nói với một tiếng cười. “Theo như tôi còn nhớ, họ đứng về phía Helene Devernay đêm đó.”

“Whitney đã cười suốt cả đường về nhà,” Clayton nói.

“Victoria đã tuyên bố đó là ba giờ đồng hồ thú vị nhất trong suốt Mùa lễ hội,” Jason nói thêm, và rướn người lên phía trước thì thầm trêu chọc, “Victoria, nàng đang có nguy cơ nhân tiên có thể rơi khỏi cái lô này đấy.”

Cô gửi cho anh một nụ cười bối rối nhưng không hề giảm bớt sự chú ý với bất kể cái gì mà họ đang quan sát.

“Cô ta đang đi kìa!” Whitney nói, cảm thấy vừa vui mừng lại vừa thất vọng. “Cô ta đã không đợi cho đến khi buổi biểu diễn kết thúc, và cô ta đã không rời khỏi ghế ngồi giữa hai hồi diễn, có nghĩa là cô ta không định vô tình chạm mặt chú ấy ở đây.”

Vừa bối rối vừa buồn cười bởi những tràng thì thầm to nhỏ kiểu phụ nữ của hai người, Clayton lách sang một bên, nhìn xuống những hàng ghế dưới, nhưng anh chờ cho đến khi họ đang trên đường tới hoạt động tiếp theo của họ - một bữa tiệc tối phong phú - trước khi anh đưa chủ đề này ra với cô vợ đang bận suy nghĩ của mình. “Nàng và Victoria đã thì thào gì suốt cả buổi tối nay thế?”

Whitney do dự, biết rằng anh sẽ không hài lòng về chuyện Sheridan Bromleigh lại tái xuất hiện trong cuộc sống của họ hay là quan tâm đến nguyên nhân. “Victoria đã nghĩ là chị ấy nhìn thấy Sheridan Bromleigh tối nay. Em đã không thể nhìn rõ mặt cô ta đủ để nói chắc là Victoria đúng.” Hàng lông mày của Clayton nhíu lại với nhau thành một cái cau mày tức tối trước cái tên người phụ nữ được nhắc đến, và Whitney quyết định bỏ qua vấn đề đó.

Tối thứ Năm tiếp theo, sau khi đã thấy hai người chồng của họ bận bịu đi nơi khác, Victoria và Whitney đến Vườn Covent sớm, và từ lợi điểm của họ trên lô, họ quan sát gương mặt của tất cả những người đi vào hàng ghế dưới và trên hành lang, tìm kiếm một khuôn mặt cụ thể. “Chị có nhìn thấy cô ta chưa?” Victoria hỏi.

“Chưa, nhưng thật là một điều kì diệu nếu chị nhìn ra cô ta trong đám đông vào tuần trước. Không thể nào nhìn rõ nét mặt từng người từ trên này được.”

“Tôi không biết nên vui hay là nên thất vọng nữa,” Victoria nói, ngồi xuống ghế của cô khi tấm màn được kéo lên, và họ vẫn chưa nhìn thấy một thoáng nào của người phụ nữ mà họ đã nghĩ là Sheridan Bromleigh tuần trước.

Whitney cũng ngồi xuống, lặng lẽ sắp xếp lại phản ứng của cô.

“Em chồng chị vừa mới đến,” Victoria nói một vài phút sau đó. “Có phải Georgette Porter đi cùng với anh ấy không?”

Whitney nhìn ngang qua nhà hát vào lô của Stephen và gật đầu lơ đãng. “Cô ta cực kì dễ thương,” Victoria thêm vào bằng giọng điệu của một người cố gắng hết sức tìm kiếm và đưa ra lời động viên trong một tình huống đặc biệt chẳng đáng động viên một chút nào. Cô rất thích Stephen Westmoreland, và chàng là một trong rất ít người mà chồng cô coi là bạn bè thân thiết. Cô cũng cảm thấy một niềm yêu thích ngay lần đầu gặp với Sheridan Bromleigh, người cũng đến từ nước Mỹ giống như cô.

Whitney suy ngẫm thái độ của Stephen đối với cô gái bên cạnh chàng, người đang cười và nói chuyện rất sôi nổi với chàng. Chàng lắng nghe với cái nhìn lịch sự cứng nhắc, và Whitney có cảm tưởng rằng chàng không hề biết Georgette Porter đang nói chuyện, hay là cô ta có một khuôn mặt, hay thậm chí là cô ta đang ở trong lô của chàng. Cái nhìn của cô chuyển hướng ngay xuống những chiếc ghế ở hàng ghế dưới, lướt qua những cái đầu một lần nữa. “Cô ta ở đây, tôi biết thế mà. Ý tôi là, tôi đã có cảm giác là cô ta ở đây,” cô chữa lại khi Victoria liếc cái nhìn sắc sảo vào cô.

“Nếu tôi đã không nhìn thấy cô ta đến tuần trước và quan sát cô ta đi vào hàng ghế dưới, tôi đã không bao giờ có thể chỉ cô ta cho chị. Chúng ta không thể tìm được cô ta bây giờ, trong tất cả những hàng người này.”

“Tôi biết một cách!” Whitney nói trong một thoáng cao hứng. “Hãy nhìn những cái đầu chỉ quay về hướng lô của Stephen thay vì sân khấu.” Một vài phút sau, Victoria kéo tay cô trong niềm hân hoan. “Ngay kia kìa!” cô nói. “Cùng một chiếc mũ đó nữa! Thực ra cô ta ở ngay bên dưới chúng ta, đó là lý do tại sao chúng ta không đã thấy cô ta.”

Bây giờ khi cô đã nhận ra người phụ nữ đó, Whitney liên tục quan sát cô ta, nhưng cho đến tận khi cô ta đứng lên để rời đi cô mới nhìn được rõ khuôn mặt buồn bã của cô ta. “Chính là cô ta!” Whitney nói dứt khoát, cảm thấy một cơn nhói đau của niềm cảm thông không thể tránh khỏi trước nỗi đau và lòng khao khát rõ ràng mà cô đã nhìn thấy trên mặt của Sheridan khi nàng đứng dậy ra về ngay trước khi vở kịch hạ màn.

Cảm thông không phải là một cảm xúc mà chồng cô có thể chia sẻ - ít nhất là không trừ khi cả anh cũng nhìn thấy cái cách Sheridan Bromleigh ngồi đó trong im lặng, ánh mắt hướng về Stephen. Nhưng nếu anh có nhìn thấy, và nếu thái độ của anh đối với Sheridan có mềm mỏng hơn, thì Whitney nghĩ có thể thuyết phục anh nói chuyện với Stephen, thúc giục chàng đi tìm nàng. Clayton là người duy nhất cô biết, có đủ sức ảnh hưởng tới Stephen để có thể lay chuyển chàng.

45. Chương 45

“Chúng ta không bị muộn đâu.”

Whitney lo âu nhìn đồng hồ khi chồng cô nấn ná thêm một ly sherry. “Em nghĩ chúng ta cần phải đi bây giờ.”

“Làm thế nào mà ta chưa bao giờ nhận ra là nàng đã quá yêu thích nhạc kịch nhỉ?” Clayton nói, nhìn cô tò mò.

“Cách đây không lâu buổi Buổi biểu diễn đã trở nên khá là hấp dẫn,” cô nói. Cúi người xuống, cô ôm lấy con trai họ một cái thật chặt trước khi cậu bé chuôi người xuống một cách ngái ngủ giữa cô giáo của cậu và Charity Thornton.

“Hấp dẫn, thật ư?” Clayton nhắc lại, nhìn nàng với với sự thích thú khó hiểu qua miệng chiếc ly của anh.

“Vâng. Ồ, và em đã đổi lô của chúng ta cho nhà Rutherford chỉ tối nay thôi.”

“Ta có thể hỏi tại sao không?”

“Tầm nhìn từ bên phía của Stephen tốt hơn nhiều.”

“Tầm nhìn của cái gì?”

“Khán giả”

Khi anh cố gắng hỏi cô sâu hơn về câu trả lời lạc hướng đó, Whitney nói, “Làm ơn, chỉ cần tin em và đừng hỏi thêm nữa cho đến lúc em có thể chỉ cho chàng điều mà em muốn nói.”

“Nhìn này,” Whitney thì thầm, bám lấy cổ tay áo của Clayton trong sự kích động của cô, “đó là cô ấy. Không - đừng để cô ấy thấy là chàng đang nhìn. Chỉ liếc mắt sang thôi, đừng quay đầu lại.”

Anh không quay đầu lại nhưng thay vì nhìn theo hướng mà cô chỉ, chồng cô chỉ nhìn nghiêng sang cô và nói, “Sẽ có rất có ích nếu như ta có một vài ý tưởng sơ qua về người mà ta được giả thiết là đang tìm kiếm.”

Bối rối bởi quá nhiều thứ có thể xoay quanh phản ứng và sự giúp đỡ của anh, Whitney thừa nhận, “Đó là Sheridan Bromleigh. Em đã không muốn nói trước với chàng vì lo sợ là cô ấy sẽ không ở đây, hoặc là chàng sẽ không tới.”

Vẻ mặt của anh ngay lập tức cứng lại khi tên của người phụ nữ kia được đề cập đến, và cô ngược đôi mắt xanh lá cây khẩn cầu nhìn vào đôi mắt xám lạnh lùng của anh. “Làm ơn, Clayton, đừng phán xử cô ấy ngay lập tức. Chúng ta chưa hề nghe vấn đề từ phía cô ấy.”

“Bởi vì cô ta đã chạy trốn như một con khốn tội lỗi đúng như bản chất của cô ta. Thực tế là cô ta thích nhạc kịch, điều mà chúng ta đã biết, chẳng có gì thay đổi điều đó cả.”

“Lòng trung thành của chàng với Stephen đang che mờ sự phán đoán của chàng.” Khi điều đó không có một chút ảnh hưởng đáng chú ý nào, Whitney kiên nhẫn với một sự kiên quyết nhẹ nhàng nhưng chắc chắn. “Cô ấy không tới đây vì những buổi biểu diễn. Cô ấy thậm chí không bao giờ là nhìn lên sân khấu, cô ấy chỉ nhìn Stephen, và cô ấy luôn luôn ngồi ở những hàng ghế phía sau lô của chú ấy để chú ấy không nhìn thấy cô nếu sự chú ý của chú ấy có hướng lên sân khấu. Làm ơn, chàng yêu quý, chàng hãy tự nhìn xem.”

Anh chần chờ một lúc, rồi thừa nhận bằng một cái gật đầu cụt lủn, không lời, và hướng cái nhìn về phía mà cô đã chỉ, khá xa bên tay phải của họ.

“Cái mũ giần dị màu xanh da trời đậm với ruy băng màu xanh da trời,” Whitney thêm vào để giúp đỡ, “và một cái váy màu xanh da trời đậm với cái cổ màu trắng.”

Cô biết cái giây phút Clayton tìm thấy Sheridan trong đám đông, bởi vì cảm anh cứng lại, cái nhìn của anh vội vàng quay lại sân khấu, và ở đó cho đến tận khi tấm màn sân khấu kéo lên. Thất vọng, nhưng không bị đánh bại, cô nhìn anh từ khóe mắt, đợi sự thay đổi nhỏ nhất đáng điệu của anh mà có thể biểu lộ là anh đang nhìn lại lần thứ hai. Cái khoảnh khắc cô cảm thấy nó, cô đã nhìn trộm anh một cái thật nhanh. Anh chỉ quay đầu có một chút sang bên phải, ra khỏi sân khấu, nhưng cái nhìn của anh vẫn không sai lệch bao nhiêu về phía bên phải. Cầu nguyện rằng đây không phải là lần duy nhất trong tuần Sheridan quyết định xem buổi biểu diễn, Whitney nghiêng người để ngang tầm vai của Clayton và cười cho bớt căng thẳng.

Hai giờ tiếp theo, Whitney luôn giữ chồng cô và Sheridan Bromleigh trong sự giám sát thận trọng, cẩn thận không di chuyển theo bất cứ cách nào sẽ cảnh báo anh. Vào cuối buổi tối, hai hốc mắt cô bị đau, nhưng cô đang cảm thấy hoàn toàn chiến thắng. Cái nhìn của Clayton trở lại chỗ của Sheridan suốt phần còn lại của buổi tối, nhưng Whitney không khơi lại chủ đề này một lần nữa cho đến tận hai ngày hôm sau, khi cô cảm thấy có lẽ anh đã có thời gian để điều chỉnh lại thái độ của mình đối với người đã từng là vị hôn thê của Stephen.

46. Chương 46

“Chàng có nhớ chuyện đêm hôm trước ở nhà hát kịch không?” cô bắt đầu hỏi một cách thận trọng khi người hầu dọn bữa sáng của họ đi.

“Ta đã nghĩ đó là một buổi diễn ‘làm mê hoặc’ mọi người, đúng như nàng đã nói,” Clayton nghiêm mặt nói. “Giọng nam cao –”

“Chàng không xem buổi diễn,” cô mạnh dạn ngắt lời. “Nàng nói đúng.” Anh cười. “Ta theo dõi nàng quan sát ta.”

“Clayton, làm ơn nghiêm túc đi. Chuyện này quan trọng mà.”

Cặp lông mày của anh nhướng lên dò hỏi, và anh dành cho cô toàn bộ sự chú ý, nhưng trông anh có vẻ thích thú, cảnh giác và có chuẩn bị.

“Em muốn làm gì đó để mang Stephen và Sheridan Bromleigh lại với nhau. Em đã bàn chuyện này với Victoria ngày hôm qua, và cô ấy đồng ý là ít nhất họ nên bị ép phải nói chuyện với nhau.”

Cô gồng mình cho một sự tranh cãi nhưng rút cục lại nhìn chằm chằm vào anh khi anh bình thản nói, “Thực ra, một ý nghĩ tương tự đã đến với ta, vì thế ta đã bàn với Stephen tối hôm qua khi ta nhìn thấy chú ấy ở Strathmore.”

“Sao chàng không nói cho em biết! Chàng đã nói gì? Chú ấy đã nói gì?”

“Ta đã nói,” Clayton thuật lại, “rằng ta muốn bàn về chuyện của Sheridan Bromleigh với chú ấy. Ta đã bảo chú ấy là ta tin rằng cô ta đi đến nhà hát chỉ để nhìn thấy chú ấy.”

“Và rồi chuyện gì đã xảy ra?”

“Chẳng có gì. Chú ấy đứng dậy và bỏ đi.”

“Thế thôi sao? Chú ấy đã không nói gì cả ư?”

“Thực tế là chú ấy có nói. Chú ấy nói rằng, vì lòng kính trọng đối với mẹ của chúng ta, chú ấy sẽ bỏ qua niềm căm dỗ viện tới bạo lực với thân thể ta, nhưng nếu ta mà có bao giờ nói lại cái tên Sheridan Bromleigh với chú ấy một lần nữa, thì ta không nên tin vào khả năng thực hành sự kiềm chế tương tự nơi chú ấy.”

“Chú ấy thực sự đã nói thế sao?”

“Không chính xác từng từ,” Clayton trả lời với khuôn mặt mỉa mai nhăn nhó. “Những lời của Stephen ngắn gọn hơn và – sinh động hơn.”

“Chà, chú ấy không thể đe dọa em. Chắc chắn phải có gì đó mà em có thể làm.”

“Nàng đang nghĩ đến một lời cầu nguyện? Một cuộc hành hương? Hay phép phù thủy?” Bất chấp giọng điệu nhẹ nhàng của anh, anh muốn cô để yên chuyện này, và cô có thể nhìn thấy là anh đã làm thế. Khi cô không cười, anh đặt chiếc cốc của mình lên cái đĩa và dựa vào lưng ghế, hơi nhăn trán. “Nàng đã hoàn toàn quyết tâm can dự vào chuyện này, bất kể Stephen nói gì hay ta nói gì, có phải vậy không?”

Cô do dự, và rồi gật đầu. “Em phải cố thôi. Em cứ nhớ mãi biểu hiện trên khuôn mặt của Sheridan khi cô ấy nhìn vào chú ấy ở nhà hát kịch, và cái cách mà cô ấy nhìn chú ấy ở vũ hội nhà Rutheford. Và Stephen trông càng ngày càng hốc hác và cau có mỗi khi em nhìn thấy chú ấy, do đó xa nhau không mang lại điều gì tốt đẹp cho họ hết.”

“Ta hiểu,” anh nói, quan sát gương mặt của cô với một nụ cười miễn cưỡng xuất hiện ở khóe miệng anh. “Có bất kì thứ gì ta có thể nói để thuyết phục nàng rằng đó là một sai lầm không?”

“Em e là không.”

“Ta hiểu.”

“Em có lẽ cũng phải thú nhận – Em đã liên lạc với Matthew Bennett để nhờ anh ta cử đội của mình đi dò hỏi cô ấy đang ở đâu. Em không thể làm gì để mang họ lại gần nhau cho đến khi em có thể tìm thấy cô ấy.”

“Ta rất ngạc nhiên là nàng đã không quyết định thuê một người hầu trong lúc chuyển cảnh để theo dõi cô ấy đi từ nhà hát về, và rồi thuê đội của Bennett dò hỏi thông tin.”

“Em đã không nghĩ đến chuyện ấy!”

“Ta thì có.”

Giọng nói của anh rất bình thường, biểu hiện cực kì nghiêm túc, đến nỗi phải mất một lúc ý nghĩa thực sự của hai từ đó mới nổi lên. Khi đã hiểu, cô cảm thấy một cơn trào dâng quen thuộc của mối tình đã nảy nở ngày càng mãnh liệt hơn trong suốt bốn năm hôn nhân của họ.

“Clayton,” cô nói. “Em yêu chàng.”

“Cô ấy làm việc như một quản gia cho một tông huân tước và gia đình của ông ta,” anh thông báo cho cô. “Họ là Skeffington. Ba đứa con. Ta chưa bao giờ nghe đến họ. Bennett có địa chỉ.”

Whitney đặt ly trà của cô xuống và đứng lên, định gửi một bức thư cho hãng luật ngay lập tức, yêu cầu tất cả thông tin mà họ có.

“Whitney?”

Cô quay người nơi ngưỡng cửa của căn phòng buổi sáng. “Thưa ngài?”

“Ta cũng yêu nàng.” Cô cười trả lời anh, và anh chờ một giây trước khi đưa ra một lời cảnh báo nghiêm túc: “Nếu nàng cứ khăng khăng giữ quyết tâm mang họ lại gần nhau, hãy xử lý chuyện này thật cẩn trọng, và sẵn sàng cho việc Stephen có thể bỏ đi ngay giây phút chú ấy nhìn thấy cô ta. Nàng cũng nên chuẩn bị cho khả năng là chú ấy sẽ không tha thứ cho nàng vì chuyện này, trong một khoảng thời gian rất dài. Hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi nàng tiến hành những bước mà nàng có thể sẽ cực kì hối tiếc.”

“Em sẽ làm vậy,” cô hứa.

Clayton nhìn theo cô rời khỏi và chậm chậm lắc đầu, biết quá rõ rằng cô sẽ không để phí thời gian suy ngẫm và không hành động gì. Đó đơn giản không phải là bản chất của cô khi phải nhìn cuộc đời diễn ra mà không can dự gì vào. Anh quyết định một cách châm biếm, đó chính là một trong những thứ anh yêu nhất ở vợ mình.

Tuy nhiên, anh không mong đợi cô hành động nhanh như thực tế cô đã làm.

“Cái đó là gì vậy?” anh hỏi buổi chiều muộn cùng ngày hôm đó khi đi ngang qua phòng khách và nhìn thấy cô ngồi trên chiếc bàn gỗ hoa hồng, dăm chiêu chả phần đuôi của cây viết lông ngỗng vào má mình trong khi quan sát một tấm giấy đang cầm trên tay.

Cô nhìn lên như thể cô đang ở một nơi xa xăm, và rồi nhanh chóng mỉm cười. “Một danh sách khách mời.”

Những hoạt động sôi động của Mùa hội cuối cùng đã sắp đến hồi kết thúc, và cả hai người đều mong ngóng đến lúc trở về với miền quê yên tĩnh và thanh bình để nghỉ hè, vì vậy Clayton rất ngạc nhiên khi cô rõ ràng là đang sắp xếp một cuộc giải trí. “Ta tưởng chúng ta sẽ về Claymore vào ngày kia.”

“Mình sẽ về. Bữa tiệc là cho ba tuần sau đó – bữa tiệc mừng sinh nhật cho Noel. Không có gì quá to tát, tất nhiên.”

Phía trên vai cô, Clayton liếc vào danh sách của cô và nín một tiếng cười khi anh đọc to dòng đầu tiên lên, “Một con voi nhỏ, an toàn cho trẻ con có thể chạm vào –”

“Em đang nghĩ đến kiểu một rạp xiếc, với những chú hề và nghệ sĩ tung hứng và những thứ như vậy, với tất cả những trò chơi và bữa ăn được tổ chức trên bãi cỏ. Như thế sẽ rất thoải mái, và trẻ con có thể tham gia vào mọi thứ cùng với người lớn.”

“Chẳng phải Noel hơi nhỏ cho tất cả những việc này sao?”

“Nó cần một xã hội thu nhỏ của trẻ con.”

“Ta tưởng đó là lí do tại sao nó dành mọi ngày chơi với bọn trẻ nhà Fielding và Thornton khi chúng ta tới London.”

“Ồ, đúng vậy,” cô nói, dành cho anh một nụ cười vui vẻ. “Stephen đã tình nguyện tổ chức tiệc cho Noel ở Montclair khi em kể với chú ấy ngày hôm nay.”

“Đã tham dự các bữa tiệc trong suốt sáu tuần qua đủ cho cả một đời, ta đã mong là nàng sẽ để chú ấy làm thế,” anh nói đùa. “Với tư cách là chú của Noel và cha đỡ đầu của nó, đặc quyền của chú ấy là được dành ngôi nhà thôn quê của chú ấy để tiếp đón đầy những bậc phụ huynh, những người sẽ tới đó ở một tuần và mong ngóng được giải trí, cho dù có là bữa tiệc của trẻ con hay là không.”

“Thay vào đó em đoán là Stephen sẽ tổ chức vũ hội mừng sinh nhật lần thứ sáu mươi của mẹ ở Montclair, và để chúng ta tổ chức tiệc sinh nhật của Noel ở Claymore. Bởi vì sinh nhật mẹ chỉ cách sinh nhật Noel ba ngày, đó dường như là kế hoạch tốt nhất.”

“Cô bé thông minh,” Clayton trả lời, ngay lập tức đảo ngược ý kiến của anh về chuyện ai nên tổ chức bữa tiệc. “Vũ hội của mẹ sẽ là một vụ ra trò đấy.”

“Bữa tiệc của chúng ta sẽ nhỏ thôi – một vài vị khách được chọn lựa cẩn thận cùng với con cái và những người quản gia của họ.”

Khi cô nói, Clayton lười biếng liếc nhìn tờ giấy ở gần cổ tay cô và đôi mắt anh dán chặt vào cái tên Skeffington. Anh đứng thẳng người, và khi anh nói, giọng nói chứa đầy sự châm biếm vui vẻ. “Danh sách khách mời rất thú vị.”

“Chẳng phải vậy sao?” cô trả lời với nụ cười muôn thưở. “Năm cặp vợ chồng mà chúng ta có thể hoàn toàn tin tưởng, bất kể họ nhìn thấy hay nghe thấy gì, và là những người đã biết phần lớn câu chuyện. Và nhà Skeffington.”

“Và quản gia của họ nữa, tất nhiên.”

Whitney gật đầu. “Tất nhiên. Và phần tốt đẹp của kế hoạch này là Sheridan sẽ không thể bỏ đi, bất kể cô ấy mong muốn chuyện đó thế nào đi nữa, bởi vì cô ấy làm việc cho nhà Skeffington.”

“Nàng định ngăn chặn việc Stephen bỏ đi ngay khi nhìn thấy cô ta như thế nào?”

“Bỏ đi?” cô nhắc lại, trông còn hài lòng hơn. “Và bỏ rơi đứa cháu trai sùng bái chú ấy? Đứa cháu trai mà chú ấy rất cưng chiều? Điều đó sẽ như thế nào đối với Noel? Và tất cả những người khác sẽ nghĩ như thế nào nếu chú ấy bị xáo trộn vì sự hiện diện của một cô quản gia nhỏ bé trong ngôi nhà có hơn một trăm phòng đến nỗi không thể chịu đựng được việc ở lại đó và phải bỏ đi? Em ước có một con đường ít công khai hơn để mang họ đến gần nhau, nhưng vì Stephen rõ ràng không cho phép một cuộc gặp gỡ riêng tư, em phải tìm ra một phương pháp mang chú ấy tới nơi ta muốn và rồi ngăn chú ấy đi khỏi đó. Thậm chí cả khi chú ấy lý luận rằng Noel sẽ không chú ý tới sự vắng mặt của chú ấy, chú ấy vẫn sẽ mất mặt trước gia đình Fielding và Townsends và tất cả những người khác. Chú ấy có rất nhiều lòng tự trọng, và Sheridan đã chà đạp lên đó rồi. Em không tin chú ấy sẽ sẵn lòng hi sinh thêm một phần lòng tự trọng nào nữa bằng cách bỏ đi khi nhìn thấy cô ấy. Và bằng cách tổ chức tiệc ngoài trời, các quản gia sẽ ở trong tầm nhìn của các vị khách, vì thế Stephen sẽ không thể tránh được Sherry, cho dù vào các buổi tối đi nữa.”

Cô dừng lại, liếc nhìn đầy ý nghĩa vào danh sách khách mời. “Em không dám mời Nicki. Vì một điều, anh ấy sẽ cố can ngăn em, và thậm chí cả khi anh ấy không làm thế, anh ấy cũng sẽ từ chối tới trong tình huống này. Anh ấy không bằng lòng với tất cả những việc Stephen đã làm liên quan tới Sheridan, bao gồm cả thực tế là Stephen đã không thèm cố gắng đi tìm cô ấy và giải thích. Nicki vô cùng căm ghét toàn bộ việc này. Anh ấy đã thú nhận với em lần đầu tiên một ngày sau khi em nhìn thấy cô ấy ở nhà hát kịch rằng anh ấy đã biết nơi cô ấy ở, nhưng anh ấy từ chối cho em biết địa điểm khi em hỏi. Nicki chưa từng bao giờ từ chối em việc gì. Anh ấy nói rất chắc chắn rằng cô ấy đã chịu đủ đau khổ vì Stephen rồi và cô ấy không muốn bị tìm thấy.”

“Cô ta đã bỏ đi. Stephen thì không,” Clayton cộc lốc chỉ ra.

“Em sẵn sàng đồng ý, nhưng Nicki rất sắt đá.”

“Vậy thì em đã rất khôn ngoan không dẫn dắt họ vào cùng một trận địa, chưa nói tới là cùng một mái nhà.”

Whitney nghe điều đó với một cái nhú mày lo lắng. “Tại sao không?”

“Bởi vì Stephen đã phát triển một sự căm ghét thành lời, cực kì sâu sắc đối với DuVille kể từ ngày Sheridan biến mất.”

Trông cô buồn đến nỗi Clayton chuyển những suy nghĩ của anh trở lại với kế hoạch mang Sheridan đến trước mặt Stephen. Mưu kế của cô đầy những khả năng thất bại, nhưng anh không thể nghĩ được một cái khác tốt hơn. “Nếu như nhà Skeffington từ chối thì sao?” anh nói uể oải.

Vợ anh bỏ qua khả năng đó bằng cách chỉ vào một lá thư trên bàn của cô. “Theo những thông tin trong bức thư đến từ hãng luật Matthew Bennett này, Bà Skeffington đã thuyết phục chồng bà ta, Ông John, mang cả gia đình tới London trong mùa lễ hội, mục đích để họ có thể hòa nhập với ‘đúng loại người.’ Bà Skeffington có rất ít tiền, nhưng rất nhiều tham vọng xã hội, có vẻ là như vậy.”

“Bà ta nghe có vẻ thú vị,” Clayton mỉa mai nói. “Ta khó mà chờ đến khi họ tới ở nhà chúng ta trong bảy mươi hai giờ liên tiếp, mười hai bữa ăn, ba tiệc trà...”

Mãi mê với việc làm rõ quan điểm của mình, Whitney nói tiếp, “Họ tới London với rất nhiều hi vọng giành được một con đường tiến vào các nhóm thượng lưu nơi cô con gái mười bảy tuổi của họ có thể có một cơ hội tìm được một đám sáng giá. Cho đến ngày hôm qua, họ chưa thành công được trong cả hai mục tiêu. Bây giờ, dựa vào tất cả những điều đó, chàng có thực sự tin rằng nhà Skeffington sẽ từ chối lời mời cá nhân đến từ Công tước Claymore để tham dự một bữa tiệc tại thôn trang của ông ta không?”

“Không,” Clayton nói, “nhưng luôn luôn có hi vọng mà.”

“Không có đâu,” người vợ không thể thay đổi của anh nói khi cô quay lại với bức thư của cô và cười nói, “không đâu khi mà em trai của chàng vô tình được coi là một đám sáng giá nhất tại nước Anh.”

“Có lẽ cuối tuần đó sẽ có tuyết,” anh nói, có vẻ kinh hoàng vì bữa tiệc sắp tới. “Chắc chắn vào lúc nào đó trong lịch sử thế giới, trên lục địa này vẫn có tuyết vào tháng Sáu.”

47. Chương 47

Với đôi chân đau gác lên một cái ghế để chân, Bà Skeffington ngồi trong sự yên lặng sung sướng trong phòng khách của căn nhà thuê bé nhỏ của họ ở London. Ở phía bên kia của căn phòng, chồng bà ta đang đọc tờ Times, cái chân bị bệnh gút của ông gác lên một cái ghế để chân khác.

“Hãy nghe xem thật yên tĩnh biết bao,” bà ta nói, nghiêng đầu sang một bên, khuôn mặt bà ta sung sướng. “Cô Bromleigh đã mang lũ trẻ đi ăn kem. Chúng phải lúc nữa mới về, và tất cả những điều tôi có thể nghĩ đến đó là thật là dễ chịu làm sao khi lũ trẻ đi vắng.”

“Phải, con bồ câu của tôi,” chồng bà ta đáp lại vẫn không bỏ sót một từ nào trong bài báo.

Bà ta đang chuẩn bị tiếp tục chủ đề đó thì người hầu của họ, đồng thời cũng kiêm luôn là người đánh xe và quản gia xâm phạm vào sự yên tĩnh đó, tay anh ta đang chìa ra một lá thư. “Nếu đây là một thông báo khác về chuyện thuê nhà của chúng ta -” bà ta bắt đầu, rồi những ngón tay của bà ta nhận ra độ dày bất thường của lá thư màu kem đậm trong tay, và bà ta lật lại nó, nhìn chăm chăm vào cái dấu niêm phong được ấn vào trong sáp. “Skeffington,” bà ta thì thào “Tôi nghĩ - Tôi hầu như chắc chắn - chúng ta vừa mới nhận được lời mời quan trọng đầu tiên-”

“Phải, con bồ câu của tôi.”

Bà ta tháo dấu niêm phong, mở bức thư, và há hốc mồm khi bà nhìn thấy cái gia huy bằng vàng trên đầu tấm giấy da. Hai bàn tay bà ta rung lên khi bà ta đọc từng từ, và bà ta đứng dậy khi sự kinh động chạy qua đôi tay run rẩy của bà ta.

“Claymore!” bà ta kinh hãi thốt lên, bàn tay rảnh kia ôm lấy ngực, chỗ mà trái tim đang bắt đầu đập thành thịch. “Chúng ta được mời ... tới Claymore!”

“Phải, con bồ câu của tôi.”

“Công tước và nữ công tước Claymore trân trọng mời chúng ta tham dự một bữa tiệc nhỏ mừng sinh nhật con trai họ. Và -” Quý bà Skeffington dừng lại để với lấy muối ngửi của bà trên bàn, trước khi có thể tiếp tục, “Nữ Công tước Claymore đã viết tay cho tôi một lá thư. Bà ấy nói bà ấy xin lỗi vì đã không có được niềm vui được làm quen với chúng ta trong suốt mùa lễ hội, nhưng hi vọng được bù đắp ở ... Claymore ...” Bà dừng lại hít hộp muối ngửi trước khi tiếp tục ” ... ba tuần sau. Và chúng ta phải mang lũ trẻ theo. Ông thấy việc đó như thế nào ?”

“Đáng ngờ một cách quái quỷ.”

Bà ta áp tờ giấy mời vào bộ ngực đồ sộ của mình, giọng bà ta thì thầm một cách cung kính. “Skeffington, ông có biết điều đó có nghĩa là gì không ?” bà ta thì thào.

“Phải, con bồ câu của tôi. Nó có nghĩa là chúng ta nhận được lời mời dành cho người khác.”

Bà Skeffington trắng bệch vì khả năng đó, giật mạnh lá thư từ ngực bà ta, đọc lại nó, và lắc đầu.” Không, nó được gửi trực tiếp cho chúng ta, đây này - nhìn xem.”

Sự chú ý của ông chồng cuối cùng cũng đã bị kéo ra khỏi tờ Times, ngài John lấy lá thư từ tay bà chia ra và đọc nó, về mặt ông từ không tin chuyển sang hài lòng một cách tự mãn.

“Tôi đã nói với bà là không cần phải lao đi khắp cả London, chỗ này, chỗ kia và xa hơn nữa, hi vọng nhận được những lời mời. Lá thư này đã tìm đến chỗ chúng ta ngay tại nhà ở Blintonfield, nơi chúng ta thuộc về.”

“Ồ, đó không đơn giản chỉ là một lời mời!” bà ta nói, giọng bà ta khôi phục lại vẻ yếu điệu nữ tính. “Việc này có ý nghĩa hơn nhiều so với việc đó!”

Ông ta lại nhặt tờ báo lên. “Sao lại như thế được ?”

“Chuyện này phải liên quan đến Julianna .”

Tờ báo hạ xuống một chút, và đôi mắt ông ta, có vành đỏ từ một sự yêu thích rõ rệt Madeira, xuất hiện phía trên. “Julianna ? Sao lại như thế được ?”

“Nghĩ xem Skeffington, nghĩ mà xem! Julianna đã ở London cả mùa lễ hội, và mặc dù chúng ta chưa đưa nó tới nhà Almack hoặc bất kì chỗ nào mà nó có thể được trông thấy bởi những người tốt nhất, tôi đã nài nỉ nó đi dạo trong Green Park mỗi ngày. Tôi đã rất đều đặn làm việc đó, và chúng tôi đã thấy anh ta vào một ngày. Anh ta nhìn thẳng vào Julianna , và tôi đã nghĩ rồi. .. tôi đã nghĩ, phải, anh ta nhìn thấy con bé. Và điều đó là lý do tại sao chúng ta nhận được một lời mời từ Claymore. Anh ta nhận thấy con bé mới đáng yêu làm sao và mất cả lần đó để tìm kiếm nó và nghĩ ra cách để làm quen với con bé.”

“Hắn ta bắt tay vào làm việc đó bằng một cách thật là xấu xa - bảo vợ hắn ta gửi giấy mời vì hắn ta. Tôi không thể nói là tôi tán thành. Nghe không được hay ho lắm.”

Bà ta bất ngờ nhìn ông chồng nản lòng không tin nổi. “Cái gì? Ông đang nói đến cái gì vậy?”

“Con gái chúng ta và Claymore.”

“Công tước?” bà ta kêu lên giận dữ. “Tôi muốn con bé với Langford!”

«Tôi không thấy được là bà sẽ thực hiện chuyện đó như thế nào . Nếu Claymore thích con bé, và Langford cũng muốn nó, chắc chắn là sẽ có rắc rối. Bà sẽ phải suy nghĩ trước khi chúng ta đi, bà yêu quý.”

Bà ta mở mồm để bắt đầu một tràng đả kích giận dữ vì sự chậm hiểu của ông chồng, nhưng đã bị ngừng lại bởi một tràng những giọng nói nhộn nhịp ở hành lang. «Lũ trẻ!» bà ta kêu lên nhanh chóng bước xuống hành lang lang và ôm chặt đứa đầu tiên bà ta gặp.

«Cô Bromleigh!» bà ta kêu lên, quá phấn khích bà ta vô tình ôm luôn cả cô giáo. «Chúng ta sẽ phải làm việc cả ngày lẫn đêm để chuẩn bị cho một chuyến đi. Tôi không thể nghĩ tất cả những thứ mà chúng ta cần cho một buổi tiệc ở thôn trang vì dịp trọng đại này là gì.”

«Julianna , con ở đâu, con yêu?» bà ta nói một cách bối rối muộn màng, trong khoảnh khắc, khi tất cả những gì bà ta nhìn thấy là khuôn mặt hồng hào với mái tóc sẫm màu của hai cậu con trai 4 và 9 tuổi.

«Julianna đã lên phòng của cô ấy, thưa bà Skeffington,” Sheridan nói, giấu một nụ cười mệt mỏi với sự háo hức của bà chủ và một nỗi sợ hãi chán nản đối với một việc phát sinh gần như kiểu đòi hỏi nàng phải sẵn sàng mang lũ trẻ tới «một bữa tiệc ở thôn trang vì một dịp quan trọng.” Dưới hoàn cảnh hiện tại, nàng chỉ được nghỉ có một buổi tối mỗi tuần, và để có được nó, nàng làm việc suốt từ bình minh cho đến 11 giờ đêm. Làm hàng đồng những công việc nhà vô tận khác nhau mà bình thường được dành cho các cô thợ may hoặc người hầu gái chứ không phải là cho một cô giáo.

Sherry tận dụng sự huyền ảo về bữa tiệc ở thôn trang để trốn vào căn phòng trên gác mái của mình một lúc. Đứng trước cái bình và cái bồn trên bàn làm việc của nàng, nàng rửa mặt, chắc chắn là tóc của nàng đã được búi lại gọn gàng, rồi nàng ngồi xuống bên cạnh cái cửa sổ áp mái và cầm đồ may vá của nàng lên. Chắc chắn là sẽ phải khâu vá nhiều hơn, là lượt quần áo nhiều hơn, nhiều công việc hơn dành cho nàng bao gồm cả việc bàn luận về bữa tiệc ở thôn trang, nhưng Sheridan thực tế là không từ chối công việc làm thêm. Trở thành cô giáo của năm đứa trẻ khiến nàng quá bận rộn trong suốt cả ngày để nghĩ tới Stephen Westmoreland và những ngày kì diệu mà nàng đã là một phần không thể thiếu của cuộc đời chàng.

Vào buổi tối, khi căn nhà trở nên yên ắng và nàng ngồi khâu bên ánh nến, rồi nàng có thể để cho những kí ức và những mơ mộng hão huyền của mình tự do ngự trị, thậm chí có những lần nàng sợ hãi sự ám ảnh tuyệt vọng của mình một ngày nào đó sẽ khiến nàng quẫn trí. Nghiêng đầu qua phía đồ khâu vá, nàng tự sáng tạo ra những cảnh tưởng tượng với chàng và phát triển lên những cảnh khác đã từng thật sự diễn ra. Không biết bao nhiêu lần, nàng ghi lại trong tâm trí mình cái kết thúc kinh khủng dành cho hôn ước của họ.

Nàng bắt đầu phần lớn những cảnh tượng tưởng đó theo cùng một cách – với Charise Lancaster bước vào phòng ngủ của nàng – và giữa tràng đá kích thậm tệ của Charise về những động cơ và thủ đoạn của Sherry, Stephen luôn bước vào.

Từ đoạn đó trở đi Sheridan có vài khả năng kết thúc khác nhau ưa thích : ... Stephen nghe những lời buộc tội dối trá của Charise, ném Charise ra khỏi nhà chàng, rồi chàng quay lại chỗ Sheridan, lắng nghe một cách thông cảm với phía Sheridan trong câu chuyện, và họ cưới nhau ngày hôm đó như dự định.

... Stephen từ chối lắng nghe một lời nào của Charise nói trước khi ném cô ta ra khỏi nhà chàng, và rồi chàng lắng nghe một cách thông cảm với phía Sheridan trong câu chuyện, và họ cưới nhau ngày hôm đó như dự định.

...Họ đã cưới nhau khi Charise xuất hiện, và như thế chàng phải nghe câu chuyện từ phía Sherry và tin nàng.

Không có cái kết cục nào trong đó giải quyết được sự tiết lộ đau lòng của Nicholas DuVile là Stephen đã cảm thấy phải có nghĩa vụ cưới nàng vì tội lỗi và trách nhiệm, nhưng Sheridan phá bỏ cái sự thật xấu hổ đó bằng một giải pháp đơn giản – Stephen cũng yêu nàng. Nàng cũng có nhiều sự thay đổi khác nhau cho cái kết thúc đó:

... Chàng đã luôn yêu nàng mà không hề nhận ra điều đó cho đến tận sau khi nàng bỏ đi, rồi chàng đi tìm nàng cho đến tận khi chàng tìm thấy nàng. Và họ cưới nhau. ... Họ đã cưới nhau, và chàng học cách yêu nàng bất chấp tất cả. Nàng vô cùng thích cái kết thúc đầu tiên, bởi vì nó là việc duy nhất có thể có thực, và nàng giữ cho giấc mơ đó thật gần với nàng đến nỗi đôi lúc nàng thấy mình nhìn ra cửa sổ, nửa trông chờ được nhìn thấy chàng bước vào cửa.

Thêm vào những tưởng tượng của nàng, nàng có sự hài lòng trong cuộc sống thực - cũng như sự khổ sở - được nhìn thấy chàng trong nhà hát. Nàng phải dừng việc đi tới đó, phải dừng việc tự giày vò bản thân bởi sự chờ đợi cho đến lúc này khi chàng có thể cuối cùng sẽ ngã sang bất kì người đàn bà nào với chàng và tập trung nụ cười lưỡi nhấc, thân mật vào cô ta. Điều đó, Sherry biết, sẽ đánh dấu chuyến đi cuối cùng của nàng tới những chiếc ghế của vườn Covent. Nàng không bao giờ có thể chịu đựng được điều đó.

Thỉnh thoảng nàng thậm chí tưởng tượng rằng sự xuất hiện của nàng là lý do khiến chàng trông nghiêm nghị và xa cách khi chàng ngồi bên cạnh những người phụ nữ bởi vì chàng hối tiếc đã đánh mất nàng ...

Trời vẫn còn sáng rõ và quá sớm cho những giấc mơ ngọt ngào và Sherry lắc đầu để xua đi những ý nghĩ, rồi nàng nhìn lên với một nụ cười quả quyết khi Julianna Skeffington bước vào trong phòng.

«Cô Bromleigh, em có thể trốn ở đây được không?» cô bé 17 tuổi nói, khuôn mặt dễ thương của cô bé trong gương mất hết tinh thần khi cô đóng cửa với một tiếng động nhẹ và bước về phía giường. Cẩn thận để không làm nhàu ga trải giường, cô bé ngồi xuống, trông giống như một thiên thần ủ rũ. Trong những khoảnh khắc mệt mỏi hơn của nàng, Sherry tự hỏi làm thế nào mà hai con người kinh khủng như ngài John và bà Skeffington lại có thể tạo ra một cô gái vàng ngọc ngào, nhạy cảm, thông minh như thế này.

«Điều tồi tệ nhất có thể tưởng tượng được đã xảy ra!» Julianna phẫn nộ nói.

«Một điều tồi tệ nhất ư?» Sheridan hỏi. «Không đơn giản là một điều kinh khủng hay bất hạnh, nhưng lại là một điều tồi tệ nhất có thể tưởng tượng được ư?» Một lời gợi ý trong nụ cười đáp lại chạm vào môi nàng rồi biến mất khi Julianna thở dài.

«Mama đang lơ lửng trên mây, tin là một nhà quý tộc nào đó đã phát triển sự yêu thích với em. Khi sự thực là anh ta chỉ nhìn thoáng về phía em và chưa bao giờ nói một lời với em.»

«Cô biết,» Sheridan nghiêm trang nói, và nàng thực sự biết. Nàng cũng thấu hiểu. Nàng đang nghĩ về vài điều để nói khi bà Skeffington đẩy cửa mở và trông giận dữ.

«Tôi không nghĩ ra được thứ gì chúng ta có lại phù hợp để mặc trong một dịp xã giao quan trọng như thế này. Cô Bromleigh, cô được giới thiệu bởi chị gái của một công tước, cô có thể cho chúng tôi lời khuyên được không? Chúng ta lẽ ra phải đi thẳng đến phố Bond. Julianna, thẳng vai lên con. Các quý ông không thích một người phụ nữ vai thông xuống đầu. Chúng ta nên làm gì, cô Bromleigh? Có nhiều người đánh xe thuê, và chúng ta sẽ phải tới đó với một đoàn tùy tùng người hầu đông đúc, bao gồm cả cô, tất nhiên rồi.» Sherry không ngần ngại bỏ qua lời nhận xét đó về thân phận của nàng. Đó là sự thật, đặc biệt trong căn nhà này. Đó là việc mà nàng đang làm, và nàng đã may mắn để có được vị trí này. «Tôi không phải là một chuyên gia với những chiếc váy đắt tiền,» nàng cẩn thận nói, «nhưng tôi sẽ vui vẻ được giúp đỡ bà một ý kiến, thưa bà. Bữa tiệc được tổ chức ở đâu vậy?»

Bà Skeffington thẳng hai vai và bộ ngực đồ sộ của bà phập phồng hỗn hển, gọi cho Sheridan về một vị quan thông báo sự giá lâm của đức vua và hoàng hậu: «Tại biệt thự của Công tước và nữ công tước Claymore!» Sherry cảm thấy căn phòng chao đảo, rồi lấy lại thăng bằng. Hai tai nàng đang lừa dối nàng, tất nhiên.

«Công tước và nữ công tước Claymore đã mời tất cả chúng ta tới một cuộc hội họp thân mật tại nhà họ!» Sherry rờ rẫm ra đằng sau tìm cái chân giường, nắm chặt nó và nhìn chăm chăm vào người đàn bà kia. Dựa trên những điều mà nàng đã nhìn thấy trực tiếp về nấc thang xã hội thượng lưu, nhà Westmoreland đang đứng ở vị trí đỉnh cao của nó, trong khi nhà Skeffington nằm ở vị trí cuối cùng của thang, hoàn toàn dưới sự chú ý của gia đình Westmoreland.

Cho dù là không phải sự khác nhau lồ bịch về sự giàu có và thanh danh giữa hai gia đình, thì cũng là vấn đề về sự có giáo dục. Nhà Westmoreland có điều đó và mọi người họ quen biết cũng vậy. Ngài John và bà Glenda Skeffington không có điều đó. Điều đó là không thể, Sherry nghĩ. Nàng đang nằm mơ một trong những mộng tưởng tốt đẹp của nàng, và nó đã chuyển thành một cơn ác mộng.

«Cô Bromleigh, cô đang thất sắc đấy, và tôi phải cảnh báo cô là đây đơn giản không phải là thời gian để cô chán nản về nó. Nếu tôi không có thời gian cho một sự bất tỉnh dễ chịu, «bà ta nói thêm với một nụ cười khỏe mạnh, «vậy thì cô cũng không, cô gái dễ thương của tôi »

Sherry nuốt khan và nuốt khan lần nữa, cố gắng tìm thấy giọng mình. «Bà –» nàng nói giọng the thé, «bà quen biết với họ, với công tước và nữ công tước, ý tôi là vậy?»

Bà Skeffington phát ra một lời cảnh báo trước khi nói ra sự thật: «Tôi tin tưởng cô sẽ không tiết lộ một điều bí mật và mạo hiểm để mất vị trí của cô ở nhà tôi?»

Sherry lại nuốt và lắc đầu, khiến bà Skeffington lại hiểu theo một cách phù hợp là sự đồng ý bảo mật của Sherry. «Ngài John và tôi chưa bao giờ gặp họ trong cuộc đời chúng tôi.»

” Vậy thì như thế nào, nó là, tại sao-?”

«Tôi có một lý do rất tuyệt để tin,» bà Skeffington giải bày, đầy kiêu ngạo, «rằng Julianna đã được một trong những anh chàng độc thân sáng giá nhất trên toàn nước Anh nhìn thấy! Bữa tiệc này đơn giản chỉ

là một mảnh khoe, theo ý tôi – một cách thức thông minh được nghĩ ra bởi bá tước Langford – để mang Julianna vào vòng quay của anh ta để anh ta có thể bao quát con bé lúc rảnh rỗi.”

Sheridan bắt đầu nhìn thấy những ánh chớp sáng chói của sắc màu rực rỡ trong viên mắt bà ta.

«Cô Bromleigh?» Sheridan chớp mắt, đề phòng quan sát người phụ nữ đã hoàn toàn phát minh ra tất cả câu chuyện hoang đường này như một dạng tra tấn kiểu ma quỷ nào đó để hạ gục nền tảng minh mẫn được xây dựng cẩn thận của Sherry.

“Cô Bromleigh, ĐIỀU NÀY KHÔNG XẢY RA ĐÂY CHỨ! ”

«Mẹ, hãy cho con muối gừng của mẹ nhanh lên, ” Julianna nói, giọng của cô bé xa dần, như thể Sherry vắng mặt xuống một cái đường hầm.

“Tôi khá là ổn,” Sherry cố gắng, nghiêng đầu ra khỏi cái thứ muối ghê tởm mà bà Skeffington đang khăng khăng ve vẩy dưới mũi nàng . ” Tôi chỉ hơi ... chóng mặt.”

“Cám ơn thượng đế! Chúng tôi đang phải dựa cả vào cô để chuẩn bị cho chúng tôi một chút thông tin được lan truyền trong phạm vi nội bộ giới quý tộc.”

Sheridan cười phần vui vẻ, phần kích động. “Làm sao tôi có thể biết?”

“Bởi vì bà Charity Thornton viết trong thư giới thiệu của cô và nói rất chính xác là cô là một phụ nữ quý phái hiếm có mà có thể xem như là một ví dụ của những chuẩn mực của tầng lớp thượng lưu cao nhất cho bất kỳ đứa trẻ nào được giao phó cho cô chăm sóc. Bà ấy đã thực sự viết như vậy trong lá thư, có phải bà ấy không? Người mà cô đã chỉ cho chúng tôi?”

Sherry có sự nghi ngờ của riêng nàng là Nicholas DuVille đã đọc chính tả nó và bằng cách nào đó bắt bà Charity kí vào đó mà không hề đọc nó, vì một lời nhận xét của một gã độc thân, đồng thời ngẫu nhiên cũng là một kẻ phóng đảng nổi tiếng, đã hầu như là thứ để một cô gái trẻ dành được công việc đáng kính trọng. Hoặc là điều đó hoặc là anh ta không chỉ viết nó mà còn ký cả hai cái tên trong đó. “Tôi đã từng đưa cho bà bất kì một lý do nào để nghi ngờ sự thực trong những lời lẽ đó chưa, thưa bà?” Sherry lảng tránh.

“Chắc chắn là chưa, cô là một cô gái tốt, mặc dù màu tóc của cô hoang dại, cô Bromleigh, và tôi mong cô sẽ không khiến chúng tôi thất vọng.”

“Tôi sẽ cố gắng không làm điều đó,” Sheridan nói, kinh ngạc là mình có thể nói tất cả những điều đó.

“Vậy thì tôi để cô nằm lại và nghỉ ngơi ít phút. Ở trên này thật là thiếu không khí.”

Sherry nằm xuống giường như một đứa trẻ ẻo lả, dễ bảo, trái tim nàng bắt đầu đập những nhịp nhanh, dữ dội. Ngay sau khi đóng cửa lại, bà Skeffington thò đầu trở lại vào phòng “Tôi muốn những đứa con trai cũng phải xuất hiện một cách tốt nhất trong khi chúng ta ở đó. Thậm chí khi con gái tôi trở thành Julianna, nữ thừa kế của Langford , chúng ta sẽ vẫn phải cân nhắc đến tương lai của chúng, cô biết đấy. Hãy luyện cho chúng hát. Thật là lười cuồn với cái cách cô đã dạy lũ trẻ bầu bạn với cô cùng với cái thứ nhạc cụ cũ kĩ, chán ngắt mà cô đã đề nghị chúng tôi trả tiền, cái –”

“Ghi ta,” Sherry bổ sung một cách khập khiễng.

Khi bà ta rời đi, Sherry nhìn vào vạt áo mình. Không một phút nào nàng tin vào cái quan điểm vô nghĩa của bà Skeffington là Stephen Westmoreland thoáng nhìn thấy Julianna ở công viên và đi làm tất cả cái việc rắc rối này chỉ để mang cô bé đến bên chàng.

Không thể phủ nhận là trông Julianna rất hấp dẫn, nhưng những phẩm chất đặc biệt của cô bé chỉ trở nên rõ ràng khi nói chuyện, việc mà Stephen vẫn chưa làm với cô.

Hơn nữa, theo những lời đồn mà nàng đã nghe được trong một lần nàng tới nhà Almack, chàng chỉ cần vẫy tay và gọi ở bất cứ đâu chàng rẽ vào là có phụ nữ, họ hoàn toàn sẵn sàng tự biến mình trở thành kẻ ngốc vì chàng. Chàng không cần phải bận tâm với một mảnh khoe phức tạp kiểu như một bữa tiệc gia đình.

Không, đó không phải là lý do tại sao gia đình Skeffington – và cô giáo của họ - đang được triệu tập tới Claymore vì một sự xuất hiện bắt buộc. Lời mời chẳng liên quan gì với họ cả, Sheridan nghĩ khi một tiếng cười điên loạn phần kinh sợ, phần vô vọng bật ra trong nàng.

Sự thật là nhà Westmoreland – và có lẽ cả nhóm lớn những người bạn của họ, những người cũng sẽ ở Claymore – đã nghĩ ra sự trả thù thâm thúy nhất trên thế giới để trừng phạt Sheridan Bromleigh vì những việc mà họ nghĩ là sự lạm dụng dối trá của nàng với họ: họ đang ép buộc nàng quay lại xã hội thượng lưu, chỉ là lần này không như một kẻ ngang hàng, mà như một người hầu làm tô điểm như bản chất của nàng.

Và phần đau đớn nhất của nó là ... phần hạ nhục, hành hạ là ... nàng không có sự lựa chọn nào khác ngoại trừ việc tới đó.

Sherry cảm thấy cảm mình run rẩy và giận dữ đứng dậy. Lương tâm của nàng trong sạch.

Hơn nữa, sẽ không có gì xấu hổ ở vị trí của nàng, nàng không bao giờ mong mỗi trở thành một nữ thừa kế.

Lương tâm của nàng gợi cho nàng nhớ là điều đó không hoàn toàn đúng. Sự thật là nàng đã muốn trở thành nữ thừa kế của Stephen Westmoreland. Và như thế điều này trở thành sự trừng phạt vì đã dám mơ mộng, đã dám vượt quá bản thân mình, Sherry nhận ra, cảm thấy tức giận với định mệnh vì đã làm điều đó với nàng.

“Tôi muốn về nhà!” nàng nói dữ dội trong căn phòng trống trải. “Phải có cách nào đó để về nhà!” Chỉ mới có năm tuần trôi qua từ khi nàng viết thư cho bác Cornelia, giải thích mọi điều đã xảy ra khi nàng lên con tàu Morning Star, và đề nghị bác mình gửi tiền cho nàng để trở về nhà. Tiền đang tới, Sheridan chắc chắn về điều đó, nhưng trong hoàn cảnh tốt nhất sẽ mất tổng cộng tám đến mười tuần để lá thư của nàng vượt qua biển Đại Tây Dương và tới được với bác nàng, và rồi để thư trả lời của bác nàng tới được với nàng.

Cho dù là các biển Đại Tây Dương phẳng lặng và những con tàu không nán lại ở bất kì cảng nào giữa Portsmouth và Richmond, thì vẫn còn những ba tuần nữa trước khi nàng có thể hi vọng nhận được tin từ bác nàng. Hơn ba tuần trước khi khoản tiền để nàng về nhà có thể tới nơi. Hơn ba tuần nữa trước bữa tiệc tại Claymore. Nếu may mắn mỉm cười với nàng chỉ một lần, từ khi nàng bước chân tới nước Anh, cuối cùng thì nàng vẫn có thể tước đi sự trả thù nhỏ mọn của nhà Westmoreland.

48. Chương 48

Với rất nhiều thời gian chuẩn bị tinh thần cho bất kì sự khó chịu nào mà gia đình Westmoreland đã lên kế hoạch dành cho nàng ở Claymore, Sheridan gần như đã tự thuyết phục được mình rằng nàng đã được củng cố vững chắc để chống lại định mệnh. Trong hàng tuần liền, nàng đã tự nhắc nhở mình rằng nàng hoàn toàn vô tội, và rằng sự tốt đẹp và ngay thẳng thuộc về nàng. Để tự sỉ nhục bản thân hơn nữa chống lại trái tim tan vỡ, nàng đã kiên quyết đặt dấu chấm hết cho những giấc mộng hảo huyền của nàng về Stephen.

Kết quả là, nàng đã có thể chịu đựng được một chuyến đi tới Claymore với cái mà nàng nghĩ là một sự lạnh nhạt cam chịu. Thay vì tự hỏi nàng sẽ mất bao lâu thì nhìn thấy Stephen – hay liệu nàng có được nhìn thấy chàng không – nàng tập trung vào những câu chuyện vui vẻ của các cậu bé nhà Skeffington, bọn chúng đang đi cùng với nàng trong chiếc xe ngựa thứ ba trong số ba xe đã được thuê để chở đoàn tùy tùng. Thay vì tự hỏi Stephen sẽ làm gì hay nói gì khi thấy nàng, nàng khẳng khẳng đòi mấy đứa trẻ hát những bài hát vui vẻ với nàng trong suốt chuyến đi dài hai giờ đồng hồ. Thay cho việc thò cổ ra ngoài xe ngựa để được nhìn thấy ngôi nhà lần đầu tiên, Sheridan kiên trì dành tất cả những suy nghĩ, tất cả sự chú ý của nàng tới vẻ ngoài của hai cậu bé trong khi bầu đoàn nhà Skeffington tiến vào đường xe ngựa uốn lượn, trồng đầy cây hai bên và đi ngang qua một cây cầu đá dẫn tới ngôi nhà thôn quê của Công tước Claymore. Nàng chỉ cho phép bản thân một cái liếc nhìn thoáng qua, không quan tâm tới mặt tiền của tòa nhà vĩ đại với hai mái nhà vênh lên vòng quanh một lối vào rộng rãi, nàng cũng không cho phép bản thân chú ý tới những ban công và cửa sổ có chấn song tô điểm cho mặt tiền của nó.

Ngoại trừ nhịp tim phản trắc của nàng không ngừng đập gấp gấp hơn khi nàng bước xuống xe ngựa, thì nàng đã được củng cố vững chắc để chống lại bất sự xúc động nào đến nỗi nàng đã có thể nặn ra một nụ cười lịch sự, cứng ngắc với những người hầu đã tỏa ra từ trong nhà trong bộ chế phục màu nâu sẫm và vàng của nhà Westmoreland để giúp đỡ những người khách mới tới. Mặc bộ váy vải chéo đơn giản màu xanh đậm,

với mái tóc được buộc chặt thành một búi nơi gáy, và cổ áo màu trắng vừa khít được cài khuy một cách kín đáo ở cổ, Sheridan trông chính xác như một cô gia sư khi nàng xuống xe. Với hai bàn tay đặt lên vai hai cậu bé, nàng tiếp lên những bậc cầu thang ngắn, phía sau là Ngài John và Bà Skeffington và Julianna.

Cầm cửa nàng ngẩng cao, nhưng không cần xông xáo đến thế, và hai vai nàng thẳng đơ, nhưng rồi nàng không có bất kì lý do gì để xấu hổ hay phải biện hộ, không ngay cả vì vị trí đáng trọng làm gia sư của nàng, cho dù đó chỉ là vị trí người làm thuê. Lần thứ mấy nghìn trong vòng ba tuần qua, nàng tự nhắc nhở mình rất chắc chắn rằng nàng đã không bao giờ cố ý lừa dối nhà Westmoreland hay bất kì ai khác. Bá tước Langford mới là người cố tình và nhằm lẫn nói dối nàng về chuyện chàng là vị hôn phu của nàng và về chuyện chàng thực sự muốn cưới nàng. Gia đình của chàng đã vào hùa với chuyện này, bởi vậy trách nhiệm và tội lỗi và tủi hổ thuộc về họ, chứ không phải nàng.

Không may là, sự tự tin khó khăn lắm mới dành được của Sheridan đã phải chịu một đòn trời giáng ngay khi nàng hướng dẫn những đứa trẻ vào trong phòng giải lao trên lầu ba, nơi có nhiều người hầu mặc chế phục hơn nữa đứng trong tầm mắt, chờ đợi để chỉ cho những người khách mới đến phòng của họ ngay khi người phụ quản gia đã chính thức chào hỏi họ và thông báo mỗi vị khách sẽ được chỉ vào phòng nào. “Nữ công tước hi vọng ông bà sẽ thích quang cảnh đặc biệt nhìn ra từ phòng nghỉ màu xanh của ông bà,” ông ta bảo với Ngài John và Bà Skeffington. “Khi ông bà đã có đủ thời gian nghỉ ngơi mong muốn để hồi sức từ chuyến hành trình của hai vị, lệnh bà rất vui lòng được mời ông bà cùng tham gia với lệnh bà và những người khác trong phòng khách.” Khi ông ta nói xong, một người giữ cửa bước lên hàng đầu để đưa họ tới phòng khách màu xanh.

“Thưa Tiểu thư Skeffington, căn phòng kế bên đã được chuẩn bị sẵn sàng cho tiểu thư.” Ông ta quay sang hai cậu bé khi Julianna bắt đầu đi lên cầu thang rộng rãi cùng với một người giữ cửa khác.

“Thưa hai thiếu gia,” Hodgkin nói tiếp, “phòng của hai cậu ở trên tầng ba, nơi có các phòng vui chơi. Và cô gia sư sẽ, tất nhiên –” Ông ta quay sang Sheridan, và mặc dù nàng đã có thời gian chuẩn bị cho bản thân khỏi giây phút khi ông ta nhìn thấy và nhận ra nàng, nàng vẫn không được chuẩn bị cho cái nhìn kinh hoàng lướt qua khuôn mặt của Hodgkin khi đôi mắt xanh đục của ông ta bám lấy khuôn mặt nàng, trượt xuống bộ váy rẻ tiền, rồi lại quay ngược lại mặt nàng. “-tất nhiên, sẽ -” ông ta lắp bắp, “ở ngay gần bên – trong một căn phòng - ở ngay bên kia hành lang.”

Sheridan có một sự thôi thúc mạnh mẽ muốn giơ tay ra và chạm vào bên má nhăn nheo của ông ta, để nói với ông ta rằng chuyện rất bình thường khi nàng ở đây như một gia sư, và rằng ông ta không cần phải trông như là sắp khóc như thế. Thay vào đó, nàng cố gắng nhếch mép gần giống như cười. “Cảm ơn ông rất nhiều –” nàng nói và khẽ thêm vào, “Hodgkin.”

Căn phòng của nàng nhỏ hơn so với phòng hai cậu bé và được bày biện đơn giản với một chiếc giường, một cái ghế, và một chiếc bàn có bồn rửa mặt và bình đựng nước, nhưng so với căn phòng gác mái mà nàng ở tại nhà của Skeffington thì nó giống như thiên đường. Hơn thế nữa, tòa nhà quá rộng tới nỗi nếu nàng ở tầng ba, nàng có thể dễ dàng tránh ánh mắt của vị chủ nhà cùng cả gia đình chàng. Trong nỗ lực giữ mình bận rộn, nàng rửa mặt và tay, dỡ những bộ đồ ngủ ra, và đi sang kiểm tra phòng hai cậu chủ.

Hai cô gia sư khác cũng được sắp xếp ở cuối hành lang, và khi Sherry dẫn hai cậu bé vào phòng vui chơi, họ cũng xuất hiện ở đó với những cậu chủ của họ, hai cậu bé có lẽ khoảng bốn tuổi. Sau màn giới thiệu thân thiện, những người gia sư này khăng khăng đòi rủ hai cậu bé nhà Skeffington vào một trò chơi với những cậu bé nhỏ hơn, và Sheridan thấy điều cuối cùng mà nàng mong ước: đây thời gian rảnh rỗi.

Bỏ ra ngoài khỏi sự náo động do bốn cậu bé gây ra, nàng lang thang trong căn phòng rộng lớn, tràn ngập ánh nắng, ngang qua một chiếc bàn lớn có cả một đoàn quân lính gỗ, rồi nàng cúi xuống nhặt lên hai cuốn sách bị rơi ra khỏi giá. Nàng đặt chúng trở lại, lỡ dang cầm lên một cuốn vở nháp nằm trên cùng của kệ sách, mở trang bìa ra... và cảm thấy trái tim nàng ngừng đập. Bên dưới bức vẽ của một đứa trẻ về một thứ có vẻ như là một con ngựa đang ăn cỏ trên cánh đồng – hay đang uống nước từ một cái hồ – là một cái tên, được viết một cách kì lạ và tỉ mỉ: STEPHEN WESTMORELAND.

Sherry đóng sập cuốn vở và quay người đi, nhưng tấm giáp dày công chuẩn bị của nàng lại bị chấn động lần nữa – lần này trên phạm vi toàn diện: cách nàng một vài mét, một bức tranh được đóng khung phía trên cái bàn bên cạnh con ngựa gỗ bập bênh, vẽ một cậu bé tóc đen đang vòng tay quanh cổ con ngựa và một nữ

cười tinh quái nở trên khuôn mặt cậu, không phải là một sự vuốt ve mạnh dạn, mà nó là kiểu cười không thể cưỡng lại được, và cũng không còn nghi ngờ gì nữa, là nụ cười của Stephen.

“Tôi nghĩ tôi sẽ tham gia vào trò chơi,” Sherry nói to, quay lưng lại với bức tranh. “Chúng ta chơi trò gì đây?” nàng hỏi Thomas Skeffington, cậu bé bảy tuổi đã bắt đầu có nguy cơ bị quá cân.

“Chúng ta đã có quá nhiều người chơi bây giờ rồi, Cô Bromleigh,” Thomas nói. “Và phần thưởng là một cái bánh đặc biệt, cho nên sẽ không đúng khi cô chiến thắng bởi vì cháu thích nó.”

“Không, cháu thích!” cậu bé sáu tuổi than vãn.

Hoảng sợ trước cách cư xử của các cậu bé, cho dù cách cư xử đó thực sự đã có một chút xú cải thiện dưới sự chăm sóc của Sheridan, nàng liếc cái nhìn xin lỗi về phía hai người gia sư kia, họ cũng trả lời nàng bằng những nụ cười hiểu biết cảm thông. “Chắc hẳn cô rất mệt rồi,” một trong hai người gia sư nói với nàng. “Cả hai chúng tôi đều đã tới đây từ ngày hôm qua và được lợi ích từ một giấc ngủ ngon. Sao cô không đi nghỉ một lát trước khi các trò vui bắt đầu, và chúng tôi sẽ chăm sóc các quý ngài trẻ này?”

Vì tất cả khả năng kiềm chế của nàng đã được dùng để ngăn nàng khỏi việc mở cuốn vở nháp ra một lần nữa hay nhìn ngắm bức tranh của cậu bé tóc đen khỏe mạnh với nụ cười thân thuộc một cách đau đớn, Sheridan tận dụng lời đề nghị của họ và thực sự đã chạy ra khỏi phòng. Để cửa phòng mở, nàng đi qua chiếc ghế gần giường và ngồi xuống trong khi cố hết sức tập trung không nghĩ về thực tế rằng đây là ngôi nhà nơi Stephen đã lớn lên. Tuy nhiên, ba tuần tất bật và làm việc vất vả không nghỉ, kết hợp với những sự kiện xảy ra trong vòng nửa giờ qua, tất cả đã cùng nhau đổ xuống một lúc, và lần đầu tiên trong vòng nhiều tuần, Sheridan để mình trôi theo những mơ mộng hảo huyền: nhắm chặt mắt lại, nàng tưởng tượng rằng lời mời tới nhà Skeffington chẳng có gì liên can tới nàng, rằng nàng sẽ có thể cứ ở mãi trên tầng ba, không bị phát hiện trong vòng ba ngày, và rằng Stephen Westmoreland sẽ không có mặt ở đây.

Sự xuất hiện của Julianna một lát sau không chỉ làm tiêu tan mọi hi vọng của bất kì khả năng nào nói trên mà còn cho thấy rõ ràng là Sheridan sẽ phải chịu đựng sự sỉ nhục liên tục. “Cô đang nghỉ ngơi à, em vào có được không?” Julianna rụt rè hỏi, và Sheridan kéo mình ra khỏi tưởng tượng mang tính cầu nguyện của nàng.

“Tôi cũng thích có người bầu bạn,” Sheridan thành thật nói, và vì nàng không thể ngăn được câu hỏi, nàng nói thêm, “Bá tước Langford có ở đây không?”

“Không, nhưng mọi người nghĩ ông ta sắp tới, và Mẹ thì tâm hồn treo ngược cành cây với tất cả những lưu ý lố bịch về việc kết đôi chúng em. Em không biết làm thế nào chịu đựng nổi cả cuối tuần này.” Sự tức giận bùng bùng trong mắt cô. “Sao bà ấy lại làm chuyện này với em, Cô Bromleigh? Hãy nói cho em biết tại sao niềm mong mỏi lớn nhất đời bà ấy là tống tiễn em đi với một người đàn ông giàu nhất với tước vị lớn nhất, bất kể ông ta có già cỗi hay xấu xí thế nào hay em thấy ông ta khó chịu đến thế nào đi nữa! Hãy cho em biết tại sao bà ấy hành xử như một – một kẻ bội đờ khi bà ấy ở cùng bất kì ai mà bà coi là có địa vị xã hội cao hơn bà!” Trái tim Sheridan hướng về phía cô bé khi nàng nhìn cô gái mười bảy tuổi đấu tranh để kiểm soát sự xấu hổ và tức giận của cô. “Cô phải thấy bà ấy trong phòng khách lúc này cùng với Nữ công tước Claymore và bạn của lệnh bà. Mẹ quá – quá thúc ép – và quá háo hức giành được thiện cảm của họ đến nỗi chỉ nhìn thôi cũng thấy thật kinh khủng.”

Sheridan không thể trả lời bất kì câu hỏi nào mà không phản bội niềm thôi thúc bí mật muốn đồng tình với Julianna trong thái độ ghê tởm đối với bà mẹ tham vọng, giả tạo của cô. “Đôi khi,” nàng nói một cách thận trọng, “các bà mẹ đơn giản là mong muốn một cuộc sống tốt đẹp hơn cuộc sống của chính họ cho con gái –”

Tỏ ra khinh bỉ, Julianna vặn lại, “Mẹ không quan tâm đến cuộc sống của em. Cuộc sống của em sẽ rất hạnh phúc nếu bà để em yên với việc viết lách của em! Cuộc sống của em sẽ rất hạnh phúc nếu bà thôi không cố gả em đi như một –”

“Một công chúa xinh đẹp?” Sheridan đỡ lời, và đó phần nào là sự thật. Trong tâm trí của Bà Skeffington, khuôn mặt và thân hình của Julianna khiến cho cô trở thành một tài sản đánh giá để đánh đổi lấy một vị trí cao hơn trong Xã hội thượng lưu cho toàn thể gia đình, và con gái của bà ta đủ nhạy cảm để hiểu điều đó.

“Em ước gì em xấu xí!” Julianna bùng nổ, và rõ ràng là cô thực sự mong như vậy. “Em ước gì em xấu đến nỗi không một người đàn ông nào thèm nhìn đến em. Cô có biết cuộc sống của em như thế nào trước khi cô đến ở với chúng em không? Em dành toàn bộ thời gian để đọc sách. Đó là tất cả những hoạt động sống mà em đã làm. Em chưa bao giờ được phép đi tới bất kì đâu, bởi vì Mẹ luôn sống trong phập phồng lo sợ rằng em sẽ dính vào một vụ tai tiếng và làm hỏng giá trị của em trên thị trường hôn nhân! Em ước gì điều đó đã xảy ra,” cô nói đầy phẫn nộ. “Em ước gì em bị tai tiếng, để em có thể dùng khoản tiền nhỏ Bà nội để lại cho em. Em sẽ sống ở một nơi nhỏ bé ở London và kết bạn. Em sẽ đi xem nhạc kịch và nghe nhạc và viết tiểu thuyết. Tự do,” cô khẽ nói một cách buồn bã. “Bạn bè. Cô là người bạn đầu tiên của em, Cô Bromleigh. Cô là người bạn nữ đầu tiên ở gần độ tuổi của em mà Mẹ từng cho phép em ở gần. Cô thấy đấy, bà ấy không chấp nhận kiểu hành xử của các cô gái ở tuổi em ngày nay. Bà ấy nghĩ rằng họ quá vội vàng, và nếu em giao lưu với họ -”

Sheridan cảm thấy hoàn toàn có nghĩa vụ để tối thiểu thể hiện là nàng hiểu. “Rồi thì danh tiếng của em sẽ bị hủy hoại,” nàng nói thêm, “và em sẽ bị -”

“Tai tiếng!” Julianna kêu lên, nhưng nghe có vẻ như cô hân hoan tích cực trước viễn cảnh ấy. Đôi mắt cô lấp lánh với sự hài hước và một tinh thần không kìm nén được mà Bà Skeffington đã cố gắng hết sức để bóp chặt khi cô vươn người ra phía trước và kể lể bằng lời thì thầm chế nhạo, “Tai tiếng. Bị làm cho không thể kết hôn... Điều đó chẳng tuyệt vời lắm sao?”

Trong trường hợp cụ thể của Julianna, điều đó thực sự nghe có vẻ như một sự ân xá vĩnh viễn, nhưng theo Sheridan được biết, Julianna không có khái niệm nào về những hệ lụy của một việc như thế. “Không, nó không hay đâu,” nàng nói kiên quyết, nhưng nàng mỉm cười.

“Cô Bromleigh, cô có tin vào tình yêu không? Ý em là, tình yêu giữa một người đàn ông và một người đàn bà, kiểu tình yêu ta vẫn đọc được trong các tiểu thuyết ấy? Em thì không.”

“Tôi -” Sheridan do dự, nhớ lại sự hân hoan một khi Stephen bước vào trong phòng, niềm vui đến từ việc nói chuyện với chàng hay cười với chàng. Hơn hết nàng nhớ lại hầu hết tất cả những lần cảm giác kì lạ về sự đúng đắn mà nàng cảm thấy khi nàng tin rằng chàng tìm thấy niềm vui thích đặc biệt trong việc hôn nàng. Trong một thoáng, nàng cảm thấy như thể nàng đang đóng vai của mình trong một thứ trật tự đương nhiên. Nàng đã cảm thấy... trọn vẹn... bởi vì nàng làm chàng vui. Hay vì nàng đã ngu ngốc nghĩ nàng làm chàng vui. Nhận ra Julianna bỗng nhiên quan sát nàng thật chăm chú, nàng nói, “Tôi đã từng tin vào tình yêu.”

“Và?”

“Và điều đó có thể sẽ rất đau đớn khi nó là tình đơn phương,” nàng thú nhận và rồi ngạc nhiên vì lớp bảo vệ của nàng lại bị gạt đi xa đến thế, chỉ bởi vì nàng đã cho phép bản thân nghĩ tới một nụ hôn.

“Em hiểu,” Julianna nói, đôi mắt màu tím quá khôn ngoan so với tuổi của cô, quá hiểu biết. Theo ý kiến của Sheridan, cô là một cây viết tài năng và một người quan sát siêu việt.

“Tôi không nghĩ em hiểu,” Sheridan nói đối với nụ cười rạng ngời.

Julianna chứng minh điều ngược lại với một sự đơn giản thẳng thừng. “Khi cô lần đầu tiên đến ở với chúng em, em đã cảm thấy... một nỗi đau sâu đậm trong lòng cô. Và sự can đảm, sự quyết tâm. Em sẽ không hỏi cô liệu đó có phải là một tình yêu không được đền đáp hay không, mặc dù em chắc chắn nó là như vậy, nhưng em có thể hỏi cô một câu khác không?”

Sheridan đã chực chỉ ra một cách nghiêm khắc cho cô bé thấy rằng thật sai trái khi tò mò chuyện đời tư của một người khác, nhưng vì Julianna quá cô đơn, và quá hấp dẫn, và quá đáng mến, đến nỗi nàng không nỡ nào làm như thế. “Chỉ khi điều em hỏi là chuyện không khiến tôi cảm thấy khó chịu,” thay vào đó Sheridan nói.

“Làm sao cô có thể tỏ ra bình thản đến vậy?”

Sheridan chẳng thấy bình thản một chút nào vào lúc này, và nàng cố nói đùa, nhưng điệu cười của nàng rất căng thẳng. “Rõ ràng rồi, tôi là một tuyệt phẩm. Can đảm - quyết tâm. Bây giờ, nói cho tôi biết về những chuyện quan trọng đi. Kế hoạch cho cuối tuần thế nào, em có biết không?”

Julianna đáp lại với nụ cười thán phục khi Sheridan khéo léo chuyển đề tài khỏi bản thân nàng, nhưng cô hòa theo bằng cách trả lời câu hỏi. “Đó sẽ là một cuối tuần ở ngoài trời, bao gồm cả các bữa ăn, em nghĩ điều này có vẻ kì cục. Trong bất kì trường hợp nào, lũ trẻ và các gia sư sẽ được ngồi ở bàn bên cạnh bọn em – em được biết điều này bởi vì em đã đi dạo trên bãi cỏ trước khi lên đây và nhìn thấy mọi thứ được xếp đặt ở đó.” Cô đã cúi xuống để gạt một hòn sỏi khỏi dép nên không nhìn thấy vẻ kinh hoàng và phản đối trên mặt Sheridan. “Ồ, và cô sẽ chơi ghi-ta và hát với các cậu bé –”

Thay vì bị tác động mạnh, Sheridan chậm chậm đứng bật dậy trên hai chân vì cơn giận của nàng đã bị đẩy đi xa hơn mọi thứ mà nàng từng biết. Dựa vào những gì Julianna nói, rõ ràng là toàn bộ bữa tiệc này đã được cố ý sắp xếp theo cách sẽ khiến Sheridan luôn luôn ở trong tầm nhìn. Các vị khách được giới hạn trong những cặp vợ chồng mà Sheridan biết rõ nhất.

Họ cũng là những người bạn thân nhất của nhà Westmoreland, điều đó có nghĩa rằng họ có thể vui mừng thưởng thức sự sỉ nhục của cô-vợ-sắp-cưới-biến-thành-cô-giáo của Stephen, nhưng sẽ không nhắc lại bất kì điều gì họ thấy với những kẻ ngồi lê đôi mách ở London bởi vì điều đó sẽ làm bá tước thành trò cười. Nàng thậm chí còn không được phép ăn tối trong yên bình. Còn hơn cả việc bị chọc tức, người ta trông đợi nàng sẽ biểu diễn như một thằng hề trong cung đình để mua vui cho họ. “Những con quái vật!” nàng kêu lên, giọng nàng rít lên.

Julianna nhìn lên khi cô xỏ lại đôi dép vào chân. “Bọn trẻ con á? Chúng đang ở bên kia hành lang.”

“Không phải những con quỷ nhỏ đó,” Sheridan trả lời mà không suy nghĩ. “Những con quái vật người lớn! Em nói lúc nãy bọn họ ở trong phòng khách đúng không?”

Lờ đi cái nhìn hoảng hốt của Julianna, người phụ nữ mà cô vừa mới ca ngợi vì sự bình thản lao về phía trước với cái nhìn chiến binh trong đôi mắt mà có thể khiến cho Napoleon Bonaparte phải nghĩ lại. Sheridan biết nàng sẽ mất việc vì việc nàng sắp sửa làm, nhưng rồi thế nào nhà Skeffington cũng đuổi nàng đi sau cuối tuần này. Bà Skeffington là một nười tham vọng và ranh ma, và chỉ không đầy một giờ là bà ta sẽ nhận ra cô gia sư của bọn trẻ là đối tượng bị khinh miệt, thêm vào việc là tiêu điểm của toàn bộ dịp này.

Bà Skeffington hoàn toàn sẵn sàng hi sinh cô con con gái duy nhất trong niềm hi vọng được gia nhập vào vòng kết giao của gia đình Westmoreland. Bà ta sẽ không do dự đuổi cổ Sheridan một tí nào nếu bà ta cảm thấy nhà Westmoreland đánh giá thấp nàng. Nhưng chẳng điều gì còn ý nghĩa với Sheridan khi nàng lao xuống cầu thang dài. Nàng thà chết đói ngay lập tức còn hơn để những kẻ quí tộc người Anh hóm hỉnh kia tra tấn nàng bởi sự trả thù bệnh hoạn, lệch lạc của bọn họ.

49. Chương 49

Không nhìn thấy bất cứ việc gì ngoại trừ chủ đích của nàng, Sheridan xác định vị trí phòng khách gia đình với sự giúp đỡ của một người hầu giữ cửa, và ở đó nàng chạm trán với một người hầu khác đang đứng gác trước cửa phòng khách gia đình đang đóng.

“Tôi muốn gặp Nữ công tước Claymore ngay lập tức,” nàng thông báo với anh ta, hoàn toàn trông chờ sẽ được thông báo là điều đó là không thể - và hoàn toàn chuẩn bị dùng vũ lực xông vào bên trong nếu cần thiết. “Tên tôi là Sheridan Bromleigh.”

Với sự choáng váng của nàng, người giữ cửa cong người xuống ngay lập tức và nói, khi anh ta mở cửa, “Nữ công tước đang chờ đợi cô.”

Sự thông báo đó xóa bỏ cho Sheridan bất kì câu hỏi nào về việc bữa tiệc này có lẽ được tổ chức vì vài mục đích khác hơn là để trừng phạt nàng. “Tôi sẽ đánh cược là cô ta đang đợi!” Sheridan tức giận nói. Tiếng cười của phụ nữ dừng lại và các cuộc trò chuyện im bật lại ngay lúc nàng bước vào căn phòng rộng lớn. Lờ đi Victoria Seaton và Alexandra Townsende, Sheridan bước qua bà công tước quả phụ và bà Charity mà không buồn gật đầu và đối mặt với Nữ công tước Claymore.

Đôi mắt nàng rực sáng, nàng xắc xược nhìn xuống người phụ nữ tóc nâu mà nàng đã có lúc coi như một người chị gái, và giọng nàng rung lên với sự tổn thương dữ dội. “Có phải cô quá thiếu những trò tiêu khiển đến nỗi phải hành hạ một người hầu để làm trò giải trí không?” nàng gay gắt hỏi, hai tay nàng nắm chặt lại ở hai bên. “Bao nhiêu trò giải trí mà cô thực sự trông chờ tôi mang đến cho cô, bên cạnh việc chơi đùa, hát hò? Có phải cô hy vọng tôi cũng sẽ nhảy vì cô? Tại sao Stephen vẫn chưa ở đây? Anh ta phải háo hức như cô để thấy tất cả bắt đầu chứ”. Giọng nàng run lên phần nộ khi nàng kết thúc, “Cô có toàn bộ khoảng thời gian vô bổ của mình đây, bởi vì tôi sẽ đi khỏi đây! Cô có hiểu không? Cô đã đặt nhà Skeffington vào một khoản phí tổn mà họ khó có thể cáng đáng nổi và kéo lê họ tới đây với tất cả những hi vọng được xây đắp, khi mà tất cả những gì cô muốn chỉ là trả thù tôi! Cô là cái loại – loại ác quỷ nào vậy, thế nào cũng được? Và cô không trơ tráo để giả vờ là cô đã không lên kế hoạch cả cái cuối tuần này chỉ vì một mục đích đơn giản là kéo tôi đến đây chứ!”

Whitney đã hi vọng cuộc viếng thăm này của Sheridan, nhưng cô không trông chờ nó bắt đầu với một cuộc công kích tay đôi đầy giận dữ. Thay vì nhẹ nhàng giải thích cho những thứ mà cô hi vọng đạt tới, như Whitney đã dự định, cô bước vào cuộc đấu khẩu với một nhát đâm thẳng vào tim Sheridan Bromleigh: “Vì một vài lí do,” cô lạnh lùng thông báo, với một cái nhướn mày thách thức, “Tôi đã nghĩ là cô có thể sẽ cảm kích những cố gắng của chúng tôi để đưa cô vào phạm vi của Stephen.”

“Tôi không có ham muốn được ở một cái vị trí như vậy,” Sheridan phản bác.

“Đó có phải là lý do cô tới nhà hát vào mỗi thứ năm không?”

“Bất kì ai cũng có thể tới nhà hát.”

“Cô không xem buổi biểu diễn. Cô quan sát Stephen.”

Sheridan tái nhợt. “Anh ta biết ư? Ồ, làm ơn, đừng nói là cô đã kể cho anh ta. Tại sao cô lại ác độc như vậy?”

“Tại sao?” Whitney nói một cách rất, rất cẩn thận, cảm giác rằng cô chính xác cuối cùng sẽ nghe được sự thật về sự biến mất của Sheridan và rằng nếu như cô làm sai một bước cô sẽ không làm được điều đó, “đó lại là một sự ác độc nếu chú ấy đã biết là cô tới đó để nhìn thấy chú ấy?”

“Anh ta biết ư?” Sheridan ngoan cố chống trả, và Whitney cắn môi để giấu một nụ cười ngưỡng mộ tinh thần của cô gái đó. Mặt khác sự cẩn thận và tinh thần của nàng đang tạo nên một sự xa cách. Whitney hít một hơi, ghét việc phải dùng đến một sự hăm dọa, nhưng dù thế nào cô cũng phải làm nó mà không hề ân hận.” Chú ấy chưa biết, nhưng chú ấy sẽ biết nếu như cô không thể làm cho tôi hiểu tại sao cô đến nhà hát để nhìn chú ấy sau khi phụ bạc chú ấy ngay bên bệ thờ.”

“Cô không có quyền hỏi tôi điều đó.”

“Tôi có đủ quyền.”

“Cô nghĩ cô là ai?” Sheridan bùng nổ. “Nữ hoàng nước Anh ư?”

“Tôi nghĩ tôi là người phụ nữ đã xuất hiện trong đám cưới của cô. Tôi nghĩ cô là người phụ nữ đã không xuất hiện ở đó.”

“Vì điều đó tôi đã trông chờ là cô sẽ cảm ơn tôi đấy.”

“Cám ơn cô?” Whitney thốt lên, trông choáng váng như cô đang cảm thấy. “Vì cái gì?”

“Tại sao cô lại hỏi tôi tất cả những điều đó! Tại sao chúng ta lại cãi nhau về những chuyện vặt vãnh đó?” Whitney nhìn vào móng tay đã được sửa của cô. “Tôi không coi trái tim và cuộc sống của em trai chồng mình là một chuyện vặt vãnh. Có lẽ đó là điểm chúng ta khác nhau chăng?”

“Tôi đã từng thích cô rất nhiều khi tôi không biết tôi là ai,” Sheridan nói bằng một giọng quá bối rối đến nỗi nó trở nên lạ lẫm với những đoạn đối thoại khác. Nàng nhìn quanh căn phòng như thể nàng cần một sự khẳng định rằng đồ đạc chắc chắn là vẫn đứng trên sàn nhà và rằng những tấm màn cửa không trở thành ga trải giường. “Cô không có vẻ như là quá... khó tính và vô lý. Sau khi ngài DuVille giải thích cho tôi vào cái ngày đám cưới tại sao Stephen đột nhiên quyết định cưới tôi, điều duy nhất mà tôi có thể. Ngài Lancaster tội nghiệp ... chết mà không có Charise ở bên.”

Whitney nhủ thầm trong bụng Nicki DuVille phải xuống địa ngục vì sự vô ý của anh ta trong sự thất bại này, nhưng cô giữ cho đầu óc mình tập trung vào kế hoạch của họ.

“Tôi có thể đi được chưa?” Sheridan lạnh lùng nói.

“Chắc chắn rồi,” Whitney nói khi Victoria và bà Charity nhìn cô choáng váng. “Cô Bromleigh,” Whitney nói thêm khi Sheridan chạm tới cánh cửa, nhưng giọng cô lúc này nhẹ nhàng, “Tôi tin là em trai chồng tôi đã yêu cô.”

“Đừng nói với tôi điều đó!” Sherry bùng nổ, tay nàng nắm chặt tay nắm cửa, lưng nàng vẫn quay về phía họ. “Đừng làm điều đó với tôi. Anh ta đã chưa bao giờ giả vờ là yêu tôi, thậm chí chưa bao giờ buồn nói dối về điều đó khi chúng tôi thảo luận việc cưới xin.”

“Có lẽ chú ấy đã không khẳng định được cảm giác đó bằng một cái tên gọi thậm chí là với cả bản thân mình, có lẽ chú ấy vẫn chưa làm được điều đó, nhưng chú ấy đã không còn là người đàn ông như trước từ khi cô bỏ đi.”

Sherry cảm thấy chao đảo bởi sự bùng nổ của hi vọng và sợ hãi, của sự chối từ và vui sướng, bên trong trí óc nàng. “Đừng lừa dối tôi, vì tình yêu với chúa.”

“Sherry?”

Sherry quay lại vì giọng âm thanh mềm mại của giọng cô. “Vào ngày cưới của cô, Stephen đã không tin là cô sẽ không trở lại. Thậm chí sau khi cô Lancaster tuân hết sự nham hiểm của cô ta, chú ấy đã không tin cô ta. Chú ấy chờ cô trở lại và giải thích.” Sherry nghĩ trái tim mình sẽ vỡ ra và đó là trước khi nữ công tước thêm vào, “Chú ấy đã giữ mục sư ở lại cho tới tận tối muộn hôm đó. Chú ấy đã không để ông ta đi. Điều đó nghe có giống với một người đàn ông không muốn cô không? Điều đó nghe có giống một người đàn ông cưới cô chỉ vì tội lỗi và trách nhiệm không? Bởi vì chú ấy lúc đó biết cô không phải là Charise Lancaster, tại sao chú ấy lại còn bắt kì cảm giác tội lỗi hay trách nhiệm với cô? Vết thương ở đầu của cô đã lành và trí nhớ của cô đã quay trở lại.”

Sherry cảm thấy đảo lộn với cái ý nghĩ về việc mà nàng đã làm ... và điều mà nàng đã đánh mất.

“Chú ấy không tin là cô đã bỏ trốn. Chú ấy không để cho mục sư đi,” Whitney nhấn mạnh. “Vị mục sư đã cương quyết là đám cưới chỉ được phép tổ chức dưới ánh sáng ban ngày, trước khi chiều xuống, như bình thường, nhưng Stephen đã gạt ông ta sang một bên.”

Sherry quay đầu đi bởi vì mắt nàng đang mờ đi vì những giọt nước mắt. “Tôi không bao giờ nghĩ... không bao giờ tưởng tượng ... Anh ta có thể không suy nghĩ một cách rõ ràng,” nàng nói mạnh mẽ hơn, quay lại nhìn Whitney. “Anh ta sẽ không bao giờ xem xét đến việc cưới một cô gái thường dân.”

“Ồ, có chú ấy có đấy,” Whitney nói với một nụ cười cảm động. “Tôi có thể nói với cô từ kinh nghiệm bản thân - và từ tất cả những gì tôi đã đọc về lịch sử gia đình - rằng những người đàn ông nhà Westmoreland làm chính xác những gì họ thích, và họ luôn luôn làm được điều đó. Liệu tôi có thể nhắc lại cho cô rằng khi Stephen giữ mục sư ở nhà chú ấy, chú ấy đã biết vị trí trước đó của cô là người đi kèm được trả tiền của Charise Lancaster không. Điều đó chẳng là gì với chú ấy. Chú ấy quyết định cưới cô, và chẳng có gì ngăn cản được chú ấy. Ngoại trừ cô.”

Cô dừng lại, quan sát vẻ mặt của Sheridan phản chiếu sự vui mừng và nỗi thống khổ .. và rồi hy vọng. Ngập ngừng và mỏng manh, nhưng ở đó và mặc dù điều này làm Whitney hết sức hài lòng, cô cũng cảm thấy bất buộc để đưa ra một lời cảnh báo đúng mực. “Thật không may,” cô nói “những người đàn ông nhà Westmoreland cực kì khó khăn để kiềm chế khi họ bị khiêu khích vượt quá việc mà họ tưởng rằng là lý trí, và tôi e là Stephen đã đi xa, xa quá tình trạng không may đó.”

“Bị khiêu khích vượt quá lý trí?” Sheridan thận trọng nói.

Whitney gật đầu. “Tôi e là như vậy.” Cô chờ đợi, hi vọng về một dấu hiệu lòng can đảm mà Sheridan đang cần nếu các thứ được xếp đặt ổn thỏa. “Nếu những vấn đề được xếp đặt ổn thỏa giữa hai người, tôi rất e ngại gánh nặng dành cho nó sẽ đổ hoàn toàn lên cô. Trên thực tế, điều tốt nhất mà cô có thể hi vọng nhận được từ Stephen là sự phản đối. Sự phản đối lạnh lùng, lạnh nhạt. Điều xấu nhất là chú ấy sẽ gây ra vài cơn thịnh nộ nào đó mà chú ấy cảm thấy về phía cô.”

“Tôi hiểu”.

“Chú ấy không muốn thứ gì liên quan đến cô, thậm chí sẽ không cho phép nói đến tên cô bởi bất kì ai trong chúng tôi.”

“Anh ta ... ghét tôi?” Giọng nàng nao núng với sự tin chắc đau lòng là chàng đã làm thế - và nhận ra rằng nàng có thể đã đón trước được tất cả điều đó.

“Hoàn toàn.”

“Nhưng anh ta – Tôi muốn nói cô thực sự nghĩ là anh ta không ghét tôi, trước đó?”

“Tôi nghĩ là chú ấy yêu cô. Tôi đã từng nói với cô trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy Stephen đối xử với một người đàn bà theo cái cách chú ấy đối xử với cô. Trong những điều khác nữa, chú ấy tỏ ý muốn chiếm hữu, điều mà hoàn toàn không có trong phong cách thông thường của chú ấy.” Sheridan nhìn xuống tay nàng, e ngại hi vọng là nàng có thể nhóm lại bất kì cảm giác nào trong số đó ở chàng. Không thể dừng bản thân mình khỏi sự hi vọng. Ngước mắt lên nhìn vào mắt Whitney, nàng nói ” Tôi có thể làm được điều gì?”

“Cô có thể chiến đấu vì chú ấy.”

“Nhưng bằng cách nào?”

“Đây là phần khéo léo của vấn đề.” Whitney nói căn môi để giấu nụ cười với cái vẻ mặt hoảng sợ của Sheridan.

“Chú ấy sẽ từ chối cô, tất nhiên. Trên thực tế chú ấy sẽ rời khỏi đây ngay khoảnh khắc chú ấy nhận ra cô ở đây nếu đây không phải là sinh nhật của Noel, và nếu việc bỏ đi không phải là nguyên nhân khiến chú ấy mất mặt.”

“Vậy thì tôi cho là tôi nên biết ơn là những vấn đề đã diễn ra theo cách đó.”

“Thực tế, chúng không ”diễn ra theo cách đó“. Cô đã khá đúng khi cô nhận ra tất cả những điều này đã được lên kế hoạch hết sức cẩn thận nhưng nó không bao giờ có chủ đích là làm cô xấu hổ, nó chỉ là để ép buộc Stephen làm bạn với cô trong khoảng thời gian tối đa vào cuối tuần. Hai cô giáo khác cũng sẽ tham gia việc trông coi hai đứa trẻ nhà Skeffington trong khi cô ở đây. Vì mục đích đó, tôi đã đề nghị với bà Skeffington là có thể phục vụ tốt hơn nếu cô ở những chỗ có thể giám sát Julianna – từ một khoảng cách, tất nhiên. Điều đó sẽ cho phép cô đi dạo quanh quần các khu vườn, cưỡi ngựa nếu cô muốn, và nói chung là có thể được trông thấy.”

“Em - em không biết phải cảm ơn chị như thế nào .”

“Em có thể không cần cảm ơn chị,” Whitney nói với một nụ cười bối rối. Và rồi bởi vì cô vô cùng muốn được trao cho người phụ nữ kia đủ sự đoan chắc để khiến cô ấy có thể đối mặt với bất kì việc gì Stephen sẽ làm với cô ấy, cô tiết lộ vài điều mà chỉ có trong gia đình mới biết. “Vài năm trước đây, chị đã được hứa hôn với chồng chị bởi cha chị mà không cho chị biết. Chị - chị đã có một ý tưởng trẻ con ngu ngốc là cưới một anh chàng ở quê nhà mà chị đã nghĩ là chị sẽ mãi mãi yêu anh ta, và chị - chị đã làm vài chuyện để trốn tránh cuộc hôn nhân đó khiến cho chồng chị đã hủy bỏ hôn ước và rút lại lời cầu hôn của chàng. Thật không may, cho đến mãi tận sau đó chị mới nhận ra là chị vô cùng say mê một người đàn ông khác. Trong khoảng thời gian đó, Clayton thậm chí còn không muốn thừa nhận là chàng biết chị.”

“Cuối cùng, tuy nhiên, anh ấy đã thực sự đổi ý.”

“Không hoàn toàn như vậy,” Whitney đỏ mặt thừa nhận. “Chị đã làm chàng đổi ý. Chàng đã sắp cưới một người khác, và chị - chị đã tới để gặp chàng và cố gắng để ngăn cản chàng. Stephen đã can thiệp vào và buộc chị ở lại. Thực tế, chị chỉ tổ chức bữa tiệc này bởi vì một mảnh khốe tương tự đã có hiệu quả với chồng chị và chị.”

“Nhưng mọi thứ đã xảy ra ngay khi anh ấy nhìn thấy chị?”

Điều đó gợi nên một tiếng cười êm ái từ Nữ công tước và một cái lắc đầu chắc chắn. “Chàng dường như ghét sự có mặt của chị. Đó là đêm xấu hổ nhất trong cuộc đời chị. Nhưng khi nó đã kết thúc, khi chị đã chiến thắng - khi cả hai bọn chị đều chiến thắng - Chị đã không còn lại sự kiêu hãnh. Chị có chàng.”

“Có phải chị đang cảnh báo em là lòng kiêu hãnh của em sẽ phải chịu đựng?”

“Một cách khùng khiếp, trừ phi chị dự đoán sai.”

“Cám ơn vì đã kể cho em. Về một khía cạnh nhất định, nó giúp để hiểu người phụ nữ khác đã phạm một lỗi lầm to lớn và phải tự mình sửa chữa lại.”

“Chị không phải,” Whitney dịu dàng nói, “kể cho em để chia sẻ sự đau đớn. Chị đã có quá nhiều những lý do quan trọng hơn, nếu không chị đã không làm điều đó.”

“Em biết” Sheridan ngập ngừng, rồi đứng dậy, nụ cười của nàng do dự nhưng giọng nói mạnh mẽ. “Em nên làm gì?”

“Đầu tiên em phải được xuất hiện rất nhiều, để chú ấy không thể trốn tránh việc chú ý đến em. Và rất sẵn sàng, bằng cách nào đó.”

“Sẵn sàng ... với chàng , ý chị là như vậy?”

“Chính xác. Bị phụ tình và dối lừa, Stephen sẽ không muốn biết bất cứ thứ gì liên quan đến em. Sẽ phải có một sự mời mọc từ em – một sự hấp dẫn rõ ràng, và đầy hi vọng - để quyến rũ chú ấy trở lại với em.”

Sheridan gật đầu. Tim nàng đập mạnh với sợ hãi và hi vọng và không chắc chắn, rồi nàng từ từ quay ra phía những người phụ nữ khác, tất cả những người mà nàng đã lăng mạ lúc trước, và tất cả họ đều nhìn nàng với sự thấu hiểu yêu thích và dịu dàng. Nàng nhìn vào bà Công tước quả phụ và bà Charity trước tiên. “Cháu đã khiêm nhã một cách không đáng tha thứ,” nàng bắt đầu, nhưng mẹ của Stephen lắc đầu để dừng nàng lại và đưa tay ra cho nàng.

“Trong những hoàn cảnh đó, cháu yêu quý, ta chắc chắn là ta cũng sẽ hành động như cháu.”

Cầm tay bà quả phụ trong cả hai tay mình, nàng nắm thật chặt. “Cháu vô cùng, vô cùng xin lỗi -” Victoria Seaton ngừng những sự thổ lộ dạt dào bởi cảm giác hối lỗi ngày càng tăng lên bằng cách đứng dậy và ôm Sheridan một cái thật mạnh, rồi cô lùi lại, cười nói, “Chúng tôi, tất cả những người ở đây đều ủng hộ em, và em có thể cần đến nó khi Stephen tới.”

“Dừng dọa cô ấy.” Alexandra Townsende nói, cười khi cô đứng dậy và nắm lấy hai bàn tay Sheridan. Với một sự rung mình cường điệu, cô nói ” Hãy để điều đó cho Stephen.”

Nụ cười của Sheridan lưỡng lự một chút. “Chồng của các chị có biết tất cả chuyện này không?” Cả ba người phụ nữ đều gật đầu, và Sheridan cảm thấy rất cảm động khi biết những ông chồng cũng mong những điều tốt đẹp cho nàng.

Nhiệm vụ nằm phía trước nàng đang bị khuất phục. Nhận ra là Stephen rõ ràng là quan tâm đến nàng đủ để đợi cùng với mục sư nhiều giờ sau khi nàng chạy trốn với trái tim tan vỡ. Sheridan chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế trong cuộc đời nàng .

50. Chương 50

Sau khi Sheridan, Alexandra, và Victoria rời khỏi phòng khách, ba người phụ nữ còn ngồi lại trong phòng, bất chấp những cố gắng to lớn của họ để tỏ ra bình thường và tự tin, cả ba người đều bồn chồn và căng thẳng vào lúc mà họ nghe thấy âm thanh của một cỗ xe ngựa dừng lại một giờ sau đó.

“Đó chắc hẳn là Stephen,” bà công tước quả phụ nói, đặt tách trà của bà xuống với sự lo lắng đủ để khiến cho chiếc cốc Sevres vô giá va vào đĩa lạnh cạnh và bị đổ nghiêng trên đĩa lót chén. Trong suốt buổi sáng, các vị khách được mời trong bữa tiệc sinh nhật đã đến, bao gồm cả nhà Skeffington, nhưng Stephen vẫn chưa xuất hiện, và rõ ràng là hoặc có việc gì làm chàng chậm trễ hoặc sẽ làm chàng bỏ lỡ mất cả một ngày. “Nếu nó không bị thương hay bị bọn cướp đường bắt giữ,” bà tiếp tục một cách cau kỉnh, “Tự ta sẽ muốn đánh nó một trận! Sự căng thẳng của ta đã đến giới hạn. Ta quá già để phải chịu tình trạng hồi hộp này.”

Quá nôn nóng không chờ được người quản gia thông báo người mới đến, Whitney đã đang trên đường đi tới cửa sổ để nhìn.

“Có phải nó không, con yêu?”

“Vâng... Ôi, không!” cô con dâu của bà trả lời, và quay người lại dựa vào tấm màn cửa, trông cực kì bồn loạn.

“Vâng, đúng là anh ta, hay 'ôi, không, không phải anh ta?” Bà Charity hỏi.

“Vâng, đúng là Stephen.”

“Tốt đấy chứ.”

“Cùng với Monica Fitzwaring.”

“Thế thì không tốt rồi,” bà quả phụ nói, giao đứa cháu nội ba tuổi của bà cho Bà Charity, bà ta đang giang tay ra cho cậu bé, và bà ta cũng được biết đến mưu kế này vì sự cần thiết. Vì bà ta và Noel đã trở nên yêu mến lẫn nhau một cách kì lạ, Whitney không nỡ lòng nào để người phụ nữ lớn tuổi phải đi trong sinh nhật của cậu bé, cũng như cô không thể để bà Charity ở lại mà không được báo trước về việc Sheridan sẽ ở đây và giải thích các lý do của kế hoạch.

“Chú ấy còn mang theo cả Georgette Porter nữa.”

“Thế thì rất tệ đấy,” bà quả phụ nói, giọng bà có vẻ kinh hoàng hơn.

“Tôi lại nghĩ thế rất hay!” Bà Charity kêu lên, thu hút những cái nhìn hoài nghi khi bà cười với Thiếu gia Noel Westmoreland. Cầm hai cổ tay của cậu chủ nhỏ, bà vỗ vỗ hai bàn tay bụ bẫm của cậu vào nhau, làm cho cậu cười, trước khi bà nhìn vào hai nữ công tước và để ý thấy họ đang nhìn vào bà như thể bà bị điên. “Một người phụ nữ sẽ chiếm hết thời gian của anh ta,” bà vui vẻ dự đoán. “Hai người phụ nữ sẽ chiếm hết thời gian của nhau và để anh ta tự do cùng với Sheridan của chúng ta.”

“Không may là, Monica và Georgette không thể chịu đựng được nhau.”

Bà Charity không thấy việc đó là một trở ngại. “Hòng chiếm được cảm tình của Langford, họ sẽ tiêu tốn tất cả thời gian của họ cố thể hiện sự đáng yêu vượt trội hơn người kia. Hoặc là,” bà nói thêm, lông mày nhíu lại suy tư, “họ sẽ đoàn kết và chuyển mọi ác ý vào Sherry tội nghiệp của chúng ta, nếu Langford có chú ý đến cô ấy.”

Không hề hài lòng với khả năng thứ hai, Whitney nhìn mẹ chồng cô. “Chúng ta phải làm gì?”

Không chịu bị gạt ra ngoài rìa cuộc vui dù chỉ trong một phút, bà Charity nói vui vẻ, “Chúng ta nên mời Quý ông DuVille yêu quý tới đây để cân bằng quân số!”

Sự căng thẳng của bà công tước quả phụ đã bị kéo căng đủ để khiến cho bà phải xoay cả người trên ghế và nhìn vào bà Charity. “Thật là một ý kiến ngớ ngẩn! Như bà biết quá rõ, Stephen đã phản đối thậm chí cả việc chỉ nêu tên anh ta kể từ ngày Sheridan biến mất!”

Thận trọng trước cơn giận không đoán trước được của bà quả phụ, Whitney nhanh chóng can thiệp. “Sao bà không dẫn Noel ra ngoài, bà Charity,” cô gợi ý với bà Charity. “Tôi đã bảo mấy cô gia sư để ý tới cô gia sự đặc biệt của chúng ta nếu cô ấy xuất hiện ở đây.”

Charity gật đầu ngay lập tức, đứng dậy và nắm tay Noel. “Nào, thiếu gia của tôi, chúng ta có cố gắng theo dõi con mỗi không nào?” bà ta mời mọc.

Noel kéo tay lại và lắc cái đầu tóc đen loăn xoăn của cậu. “Đầu tiên, hôn ”tạm biệt,” cậu giải thích, và chạy ngang qua căn phòng trên đôi chân nhỏ cứng cáp để hôn bà nội và mẹ cậu vì cậu biết họ thích cậu làm thế. Hài lòng, cậu cười với bà Charity, đưa tay cho bà, và cho phép bà dẫn cậu ra ngoài qua cánh cửa kiểu Pháp mở ra vườn.

Bà công tước quả phụ Claymore cố gắng giữ nụ cười của bà cho đến khi Noel khuất dạng, nhưng ngay khi cậu bé ra khỏi tầm nhìn, bà tập trung cái nhìn bực dọc vào cánh cửa nổi hành lang chính và căn phòng. Sự căng thẳng cuối cùng cũng vượt qua sức chịu đựng của bà. Bà bực mình giận dữ với Stephen vì đã làm

chệch hướng kế hoạch hòa giải với Sherry đã được sắp xếp cẩn thận của họ bằng cách mang tới không chỉ một, mà là hai phụ nữ, và bà cực kì khó chịu với cả hai người phụ nữ vì đã đi cùng chàng, dù có không công bằng đi nữa. Không ý thức được tình trạng căng thẳng giận dữ của mẹ chàng, Stephen hộ tống những vị khách của chàng vào phòng khách và đi thẳng tới ghế của bà. “Trông mẹ hơi mệt mỗi đấy,” chàng nói, cúi xuống hôn lên má bà.

“Ta sẽ không có vẻ mệt mỗi nếu con không ngoan cố đến muộn và làm ta lo lắng khi nào thì con mới đến.”

Stephen quá ngạc nhiên trước giọng điệu của bà để phản ứng mạnh mẽ với sự chỉ trích không công bằng. “Con không hề nhận ra là cần thiết phải đến đúng giờ. Con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng.”

“Bất nữ chủ nhà của con phải đợi là cực kì thô lỗ,” bà nói gắt gỏng nói thêm.

Stephen đứng thẳng người và nhìn bà với sự ngạc nhiên khó chịu. “Lời xin lỗi chân thành nhất vì sự chậm trễ của tôi, thưa lệnh bà.” Với một cái cúi đầu kiểu cách, chàng nói thêm, “Lần thứ hai.”

Cho qua hành động cúi kính bất thường nơi bà với một cái nhún vai khó hiểu, chàng quay lại để bà có thể nhìn rõ những vị khách. “Mẹ,” chàng nói, “con tin là mẹ có biết Cô Fitzwaring –”

“Cha cô thế nào, Monica?” bà quả phụ hỏi khi người phụ nữ trẻ nhún mình chào hỏi duyên dáng.

“Rất khỏe ạ, xin cảm ơn, thưa lệnh bà. Ông gửi tới bà những lời chào hỏi nồng ấm nhất ạ.”

“Hãy chuyển lời chào của ta tới ông ấy. Còn bây giờ, vì cô rõ ràng đã kiệt sức trong chuyến đi rồi, ta gợi ý cô nên đi thẳng lên lầu và ở đó cho đến bữa tối để cô có thể nghỉ ngơi và khôi phục thần sắc.”

“Cháu không mệt chút nào, thưa lệnh bà,” Cô Fitzwaring nói, cứng người xấu hổ trước hàm ý lộ liễu là trông cô ta không xinh đẹp.

Bà quả phụ lẽ cô ta đi, đưa bàn tay của bà ra cho người phụ nữ còn lại, và tuyên bố khi Georgette cúi chào, “Ta nghe gần đây cô bị ốm, Cô Porter. Chắc cô phải dành cả cuối tuần để nằm nghỉ.”

“Ôi, nhưng – đó là năm ngoái, thưa lệnh bà. Cháu đã hoàn toàn hồi phục.”

“Phòng bệnh là chìa khóa cho một sức khỏe tốt,” bà kiên nhẫn vô cùng. “Đó là điều bác sĩ của ta luôn nói, và đó là cách mà ta đã sống suốt những năm qua với sức khỏe tráng kiện và tâm tư vui vẻ.”

Whitney bước vào và chào những vị khách không mời của cô trước khi họ có thể dừng lại để thăm nghĩ những lời phản bác lại tuyên bố về tâm tư vui vẻ của bà. “Cả hai cô trông đều tuyệt cả, nhưng tôi chắc là các cô muốn có vài phút để nghỉ ngơi,” cô nói với một nụ cười khi hộ tống Cô Porter bị bê mặt và Cô Fitzwaring bị xúc phạm đi tới cửa để người giữ cửa chỉ cho họ phòng của họ.

“Cháu trai em đâu rồi?” Stephen hỏi khi chàng đặt một nụ hôn nhẹ lên má Whitney. “Và,” chàng nói thêm với một tiếng thì thầm châm biếm, “cái tâm trạng ‘vui vẻ’ của mẹ em đâu mất rồi?”

“Noel đang ở với Bà Charity...” Whitney bắt đầu nói khi đột nhiên cô nhận ra thời gian của mình đã tới. Chính là lúc này. Sẽ không có cách nào quay trở lại. “Trong vòng nửa giờ nữa, tất cả mọi người sẽ đi xuống bờ hồ, nơi bọn trẻ có bữa tiệc nhỏ. Noel cũng sẽ ở đó, cùng với vài đứa trẻ sống quanh đây.”

51. Chương 51

Những con thiên nga nổi một cách duyên dáng trên mặt nước phẳng lặng như gương, khi Sheridan và hai cô giáo khác đứng gần một cái ban công màu trắng thanh nhã, ngắm nhìn mấy đứa trẻ đang chơi vui vẻ với những con vịt nhỏ bé, non nớt bên bờ một cái hồ nhỏ ở phía trước bãi cỏ. Những giọng nói vui vẻ vang lên khi chúng cố gắng dụ dỗ những con thiên nga kiêu kì lại gần bờ hơn, lẫn vào đó là những giọng nói trầm hơn, dè dặt hơn của nhà Fielding, Townsende, Skeffington, and Westmoreland.

Sheridan để mắt kĩ lưỡng hơn tới lũ trẻ, nhưng không có những âm thanh ban ngày nào lại vang động như tiếng sấm sét trong tim nàng khi nàng cuối cùng cũng nhìn thấy Stephen hiện ra từ căn nhà với hai người phụ nữ. Whitney đã thì thầm lời cảnh báo về những người phụ nữ trước khi cô tham gia cùng những vị khách của mình, nhưng Sheridan chắc chắn là không để ý một chút gì đến chuyện đó. Trong tâm trí nàng, tất cả những gì nàng có thể nghe là những lời Whitney nói trước đó : “Stephen đã giữ mực sự ở lại cho đến tận tối muộn hôm đó. Chú ấy không thể - không muốn - tin là em sẽ không trở lại.”

Sự mềm yếu và hối hận làm nàng run rẩy bất cứ lúc nào nàng nghĩ về chuyện đó, củng cố sự dửng dưng của nàng, quả quyết đối mặt với chàng và gửi cho chàng bất kì sự “mời mọc” nào cần thiết để mang chàng quay lại với nàng.

Chàng đang lắng nghe chuyện gì đó mà Monica đang kể cho chàng, nhưng nụ cười của chàng lại không xuất hiện, và cái nhìn của chàng hướng về lũ trẻ.

Chàng càng tới gần thì trái tim của Sheridan càng đập mạnh cho đến khi nó dường như găm thét trong tai nàng. Noel chạy tới bên nàng với Charity sát bên cạnh cậu bé, và cậu xấu hổ dừng lại trước mặt nàng. “Hoa, tặng cô,” cậu nói, giơ bông hoa dại nhỏ xíu mà Charity bảo cậu hái.

Lý do của Charity là rõ ràng khi bà nói, “Langford sẽ để ý đến Noel, và nếu cậu bé ở với cháu, thì chúng ta sẽ giảm giảm bớt được tất cả sự căng thẳng sớm hơn nếu chúng ta phải đợi cho đến khi anh chàng chú ý đến các cô giáo.”

Sherry không để ý đến ý tưởng đó, nhưng nàng cúi xuống để nhận bông hoa mỉm cười dịu dàng với cậu bé ba tuổi khỏe mạnh gọi cho nàng về cả cha cậu và Stephen. “Cảm ơn, thiếu gia tốt bụng,” nàng nói, quan sát Stephen từ khoe mắt khi chàng lại gần ban công. Đằng sau nàng , dưới tán cây sồi lớn, những người lớn đang bí mật quan sát cùng cảnh tượng bắt đầu bày ra, và những cuộc nói chuyện của họ trở nên ngập ngừng, trong khi tiếng cười của họ dừng lại đột ngột, Noel nhìn ánh mặt trời lấp lánh trên mái tóc rực rỡ của nàng , với tay chạm vào nó, rồi dừng lại để nhìn Charity dò hỏi. “Nóng?”

“Không,” Sheridan trả lời, yêu thích mọi nét trên khuôn mặt cậu bé. ” Nó không nóng”.

Cậu bé cười khúc khích và với tay để chạm vào nó, nhưng tiếng gọi của Stephen đã ngay lập tức lôi kéo sự chú ý của cậu.

“Noel!”

Noel phá lên cười, và trước khi Charity có thể dừng cậu lại cậu bé quay người lại và chạy nhanh về phía chú của cậu, chàng nhắc bóng cậu bé lên trong tay. “Cháu đã lớn thêm 1 chút đấy!” Stephen nói với cậu, chuyển cậu sang tay trái, cái nhìn của chàng hướng vào vào nhóm người lớn đứng dưới cái cây. ” Cháu có nhớ ta không ?”

“Có!” Noel nhấn mạnh nói với một cái lắc đầu, nhưng khi họ bỏ qua Sheridan trong vòng vài mét, Noel thấy Sheridan nhìn cậu với một nụ cười ngập ngừng. Cậu chợt quyết định và lách người trèo xuống.

“Gì thế, bỏ lại ta sớm vậy sao?” Stephen hỏi, nhìn ngạc nhiên và một chút đau lòng. “Rõ ràng,” chàng đùa với nhà Townsends và Fielding cũng như Georgette và Monica, “tôi cần bắt đầu mang cho thằng bé thật nhiều quà. Cháu đi đâu vậy, anh chàng?”

Noel nhìn chàng yêu mến, nhưng chỉ ngón tay mồm mỉm của cậu về phía một người phụ nữ đang đứng cách đó vài bước chân, mặc một cái váy màu xanh da trời đậm buồn tẻ, và giải thích, ” Đầu tiên, hôn “tạm biệt”!

Không hề hay biết chàng là trung tâm chú ý của nửa tá đôi mắt, Stephen thẳng người , nhìn về phía cậu bé chỉ ... và đông cứng, cái nhìn của chàng băng qua khoảng cách tới Sheridan đang cúi người xuống để nhận cái hôn của nàng nhưng vẫn nhìn thẳng về phía Stephen.

Whitney nhìn thấy phản ứng của chàng, nhìn thấy cảm chàng siết lại quá chặt đến nỗi cơ bắt đầu nổi lên trên má chàng. Cô đã bí mật nuôi dưỡng hi vọng là chàng bằng cách nào đó có thể tin là nhà Skeffington thực sự quen biết cô và rằng sự xuất hiện của Sherry ở đây chỉ là sự tình cờ nhưng hi vọng đó đã là vô ích. Từ từ, Stephen quay đầu lại và nhìn thẳng vào cô, đôi mắt chàng xoáy vào mắt Whitney. Trong sự yên lặng

lạnh lẽo chàng buộc chị dâu mình tội đồng lõa và phản bội, và rồi chàng quay lại và quả quyết bước về phía ngôi nhà.

E sợ là chàng định bỏ đi, Whitney đặt ly rượu vang của cô xuống, xin lỗi các vị khách của mình, và đi theo chàng. Chân chàng dài hơn, và chàng không để ý đến thể diện bề ngoài, vì thế chàng tới ngôi nhà vài phút trước khi cô bước vào. Người quản gia thông báo là chàng đã cho gọi xe ngựa của mình để thay đổi quyết định và lên trên phòng chàng.

Whitney chạy lên trên cầu thang. Khi không có lời đáp lại tiếng gõ cửa phòng của cô, cô gõ lại lần nữa. “Stephen? Stephen, chị biết là em ở trong đó -”

Cô thử đẩy cánh cửa và khi thấy nó không khóa, cô mở ra và bước vào bên trong. Chàng bước ra khỏi phòng thay quần áo mặc một cái áo sơ mi mới, nhìn cô, và vẻ mặt chàng trở nên góm ghềnh hơn cả lúc ở bên ngoài. “Stephen, nghe chị này -”

“Ra khỏi đây,” chàng cảnh cáo, nhanh chóng cài vạt áo sơ mi và với lấy áo khoác.

“Chú đang định bỏ đi đấy à?”

“Bỏ đi?” chàng chế nhạo. “Tôi không thể bỏ đi! Chị cũng đã vạch kế hoạch này tỉ mỉ đấy chứ. Những lời khen của tôi dành cho chị, thưa lệnh bà” chàng khinh khỉnh nhấn mạnh - “vì sự hai mang, thiếu trung thực và bất trung của chị.”

“Stephen, làm ơn,” cô khẩn nài, bước vài bước ngập ngừng vào căn phòng. “Hãy nghe chị. Sherry đã nghĩ là em cưới cô ấy chỉ vì lòng thương hại. Chị nghĩ nếu em có một cơ hội để gặp lại cô ấy -”

Chàng nhìn về phía cô, vẻ mặt đáng sợ. “Nếu tôi muốn gặp cô ta, tôi đã hỏi bạn của chị DuVille,” chàng gay gắt nói. “Cô ta đến với hắn ngay khi rời bỏ tôi.”

Whitney bắt đầu nói nhanh hơn khi cô tự động quay đi. “Nếu chú chịu thử nhìn việc đó từ phía cô ấy.”

“Nếu chị thông minh,” chàng cắt ngang bằng một giọng nhẹ nhàng, làm sồn da gà khi chàng đe dọa cô, “chị sẽ rất thận trọng tránh xa tôi cuối tuần này Whitney. Và khi cuối tuần này kết thúc, chị sẽ nói chuyện với tôi thông qua chồng chị. Bây giờ, tránh đường cho tôi.”

“Chị biết là chú đã yêu cô ấy, và chị đã nói -”

Chàng kẹp hai tay mình lên vai cô, đẩy mạnh cô sang một bên và bước vòng qua cô.

Trong sự yên lặng kinh ngạc, Whitney nhìn chàng bước nhanh xuống hành lang và hướng xuống cầu thang. “Chúa ơi,” cô thì thầm yếu ớt. Cô đã biết Stephen Westmoreland hơn bốn năm nay, và cô chưa bao giờ đoán trước, chưa bao giờ tưởng tượng là chàng có thể có một sự căm thù độc ác mà cô nhìn thấy trên mặt chàng khi chàng nhìn cô.

Cô chậm chạp bước xuống gác để tham gia lại cùng các vị khách trong bữa tiệc mà đã có một sự khởi đầu vô cùng bất hạnh. Khi cô tới chỗ họ, cô khám phá ra là Stephen đã cùng Monica và Georgette đi chơi vào trong làng, điều đó có nghĩa là chàng sẽ có thể đi trong vài giờ. Bà Skeffington nhìn mất tinh thần như những người khác về sự bỏ đi của chàng, chỉ là vì những lí do khác, tất nhiên. Trên thực tế, chỉ có hai thành viên của bữa tiệc có vẻ không thất vọng về điều đó là ngài John đang thưởng thức một cốc Madeira khác, thứ mà - thật may mắn - có vẻ làm ông ta yên lặng thay vì tuôn trào, và Julianna Skeffington đang nói chuyện với Sheridan và giúp đỡ lũ trẻ. Với một nụ cười, cô bé nhắc Noel vào tay mình và ôm cậu một cái thật chặt, rồi cô quay lại, nói điều gì đó với Sheridan với một vẻ mặt rõ ràng là thân ái trên khuôn mặt cô.

Từ phía ngoài cuộc, bà công tước quả phụ nhìn cô gái tóc vàng, trong một sự cố gắng miễn cưỡng để sao nhãng những ý nghĩ của họ khỏi phản ứng kịch liệt của Stephen trước sự có mặt của Sheridan, bà nhận xét vu vơ với Whitney, “Julianna Skeffington biết mọi chuyện đang xảy ra. Cô bé đã thấy cái nhìn chết người Stephen dành cho Sheridan khi thằng bé nhìn cô ấy, và cô bé đã đứng về phía Sherry trong vòng vài giây. Cô bé có vẻ giống như một cô gái hoàn toàn thú vị khi mẹ nói chuyện với cô lúc này - quyến rũ và thông minh.”

Whitney kéo suy nghĩ của cô ra khỏi những điều cảnh cáo mà Stephen đã nói với cô sang những nét đáng yêu của Julianna. “Cũng xinh đẹp nữa.”

“Thật là một điều kì diệu trong sự thất thường của tự nhiên cho phép người đàn ông đó –” bà lắc đầu về ghê tởm về hướng ngài John, “và người phụ nữ đó –” bà nhìn mặt về phía bà Skeffington, “sinh ra được một cô gái tuyệt vời như thế kia.”

52. Chương 52

Thông thường toàn bộ những người giữ cửa luôn luôn phải sẵn sàng để giúp đỡ những vị khách vừa mới đến xuống xe ngựa và đảm bảo rằng những chiếc xe cũng ngựa được đưa về chỗ của chúng trong chuồng ngựa, nhưng khi Stephen trở về từ cuộc đi dạo của chàng ở trong làng, không có ai ra khỏi nhà cả. Người hầu duy nhất có xuất hiện là một người giữ cửa đang đứng ở đường xe ngựa, nhìn chăm chú về hướng những ngọn đồi trải dài từ phía chuồng ngựa tới mặt sau của tòa nhà. Anh ta hết sức tập trung vào cái gì đó mà anh ta đang cố gắng nhìn, đến nỗi anh ta dường như không nghe thấy bánh xe ngựa cho đến khi Stephen dừng xe bên cạnh anh ta, rồi anh ta quay lại với một cử chỉ hối lỗi và chạy qua để nắm lấy dây cương.

“Mọi người đâu cả rồi?” Stephen hỏi, để ý thấy người quản gia vẫn chưa phái thêm người từ trong nhà ra, hay là đóng cửa lớn lại, như lệ thường.

“Họ vẫn ở dưới chỗ chuồng ngựa, thưa đức ông. Đúng thật là một màn trình diễn không thể bỏ lỡ, nếu tôi có thể nói như thế. Hoặc tôi đã nghe những người được xem ở phía sau nhà nói thế.”

Stephen lấy lại dây cương từ tay người giữ cửa, quyết định lái xe vòng quanh chuồng ngựa để tự mình xem xem cái thứ người giữ cửa nói là “một màn trình diễn” là cái gì.

Một đoạn hàng rào dài rào quanh chuồng ngựa và một bãi cỏ rộng giữa các tòa nhà là nơi những chú ngựa được dắt đi thông dong và xoa dịu trước khi bị đưa vào chuồng. Ở một bên của hàng rào, cỏ trải dài suốt cả con đường dẫn tới chân đồi cây cối um tùm, đây đó có những hàng rào cây và tảng đá được dùng để huấn luyện những chú ngựa đi săn của Claymore. Khi Stephen dừng cỗ xe ngựa ở chuồng ngựa, toàn bộ chiều dài của hàng rào đều có những người giữ ngựa, người giữ cửa, người đánh xe, và những người làm việc trong chuồng ngựa. Stephen giúp Monica và Georgette xuống xe, khi chàng làm thế chàng để ý toàn bộ những người ở trong nhà, trừ bà chị dâu phần trác của chàng, đều đang đứng ở phía xa của hàng rào, cũng gây ngất với bất kể cảnh kì lạ nào đó đang diễn ra ở phía đồi giống hệt như người hầu lúc này.

Stephen quan sát khuôn mặt nghiêng nghiêng bí hiểm của anh trai chàng khi chàng và hai người đồng hành gia nhập đám đông, tự hỏi liệu Clay có thực sự tham gia vào âm mưu của Whitney hay không, và chàng không thể nào tin được vào mắt mình. Bởi vì Stephen vẫn còn chưa hoàn toàn chắc chắn, chàng cố tình hướng câu hỏi vào Jason và Victoria Fielding. “Hai người đang xem cái gì vậy?”

“Chờ và tự nhìn xem,” Jason khuyên chàng với một nụ cười kì cục. “Sẽ không hay lắm nếu làm hỏng nó bằng cách giải thích trước.”

Victoria Fielding dường như khó mà nhìn thẳng vào mắt chàng được, và nụ cười của cô quá rạng rỡ. “Thật sự quá tuyệt vời!”

Stephen chợt nhận ra rằng cả nhà Fielding và nhà Townsends đều cư xử rất kì cục. Có một sự căng thẳng nơi những người phụ nữ và sự khó chịu nơi những người đàn ông. Hoặc là họ cảm thấy không thoải mái bởi vì họ cũng ngạc nhiên và không vui trước sự hiện diện của Sheridan Bromleigh – hoặc là tất cả họ đã biết trước cô ta sẽ tới đây, và họ cảm thấy có lỗi. Stephen quan sát cả bốn người chàng đã coi là bạn bè thân thiết, quyết định liệu có nên chấm dứt mỗi quan hệ ấy vĩnh viễn hay không. Chắc chắn đám phụ nữ đã biết, chàng quyết định, nhìn hai má thất sắc của Alexandra Townsends khi cô ta cảm thấy ánh nhìn của chàng trên mặt cô. Không một lần nào trong suốt ba giờ đồng hồ kể từ khi chàng nhìn lên và bắt gặp chính mình chỉ cách vị hôn thê cũ của chàng có vài bước chân mà chàng cho phép bản thân nghĩ tới cô ta. Không nghĩ tới thực tế sự hiện diện của cô ta là cách duy nhất mà chàng có thể chịu đựng được ở lại đây.

Cô ta đã đóng giả là một người khác, và khi cô ta sắp bị bại lộ, cô ta đã chạy đến với DuVille, bỏ mặc Stephen chờ đợi cô ta như một gã ngốc đàn độn cùng với cha xứ và toàn bộ gia đình chàng ở đó.

Hàng tuần trời sau khi cô ta biến mất, chàng đã nghĩ đi nghĩ lại những thứ cô ta đã nói và làm trong khi giả vờ mất trí nhớ, và chàng chỉ có thể nhớ lại một lần lỡ miệng duy nhất – khi cô ta từ chối thuê một người đồng hành. “Tôi không cần một người đi kèm,” cô ta thốt ra. “Tôi là một –”

Cô ta là một diễn viên tuyệt vời nên đã lấp liếm toàn bộ lời nói đó quá giỏi, Stephen nghĩ với nỗi ghê tởm lại trào dâng trước sự ngu ngốc của chính chàng.

Một nữ diễn viên xuất sắc, chàng tức giận nghĩ, nhớ lại sự mềm yếu trong mắt cô ta trong suốt những giây phút mà mắt họ khóa vào nhau trong buổi sáng hôm ấy. Cô ta đã nhìn thẳng vào chàng với ánh mắt chân thành nhất, không hề nao núng. Trừ việc cô ta không có trái tim. Và rõ ràng là không có lương tâm nữa.

Cô ta còn định thử với chàng thêm một lần nữa. Stephen đã nhận ra điều đó chỉ sau vài giây nhìn vào biểu hiện băng khuôn trên khuôn mặt đáng yêu, lừa dối của cô ta sáng nay.

Chàng đồ rằng DuVille đã giấu riêng cô ta ở một nơi kín đáo vì lợi ích của chính anh ta trong những tuần qua, nhưng rõ ràng là anh ta đã chán ngán cô ta trong một thời gian ngắn đáng kinh ngạc và đã đuổi cô ta đi.

Giờ đây cô ta làm việc như một gia sư và rõ ràng là mong ngóng một cuộc sống tốt đẹp hơn. Dựa trên cái nhìn nài xin ngọt ngào mà cô ta đã dành cho chàng, hiển nhiên là cô ta hi vọng chàng sẽ dễ xúc động một cách ngu ngốc y như trước đây.

Chàng chuyển ánh mắt dò đoán sang phía những người đàn ông, nhưng tiếng kêu báo động của Victoria Fielding đã thu hút sự chú ý của chàng.

“Họ đây rồi!” cô nói.

Stephen kéo tâm trí mình khỏi những ý nghĩ tức giận với Sheridan Bromleigh và ngược mắt nhìn lên rìa của ngọn đồi đầy cây mà cô ta đang chỉ.

Hai người cưỡi ngựa đang phi nước đại hết tốc lực, gò lưng xuống cổ ngựa, song hành lao qua hàng rào trong sự đồng đều duyên dáng. Stephen nhận ra Whitney ngay lập tức; cô là một trong những kỵ sĩ giỏi nhất mà chàng từng nhìn thấy – dù là phụ nữ hay là đàn ông. Chàng trai trẻ đan thách đấu với cô có thân hình nhỏ gọn, mặc áo sơ mi, quần bó, và đi ủng, và cậu ta thậm chí còn giỏi hơn cả Whitney nữa. Phi ngựa ở tốc độ dễ ngã gãy cổ như chơi, cậu ta thực hiện mỗi cú nhảy mà không hề phải nhọc sức, không hề lo lắng theo một phong cách Stephen chưa từng nhìn thấy trước đây. Với khuôn mặt để rất gần bờm ngựa, có một sự hân hoan, một sự đơn giản trong cách cậu ta vượt qua mỗi cú nhảy, như thể cậu ta hòa làm một với con ngựa của cậu ta – tự tin, tin cậy, hãnh diện.

“Tôi không hề biết con ngựa đó có thể nhảy như thế!” Clayton kêu lên với tiếng cười ngưỡng mộ. Lờ đi những nghi ngại riêng của Stephen về tính chính trực của mình, anh nói thêm, “Stephen, chú đã cưỡi con Commander trong lúc đi săn. Nó chạy nhanh trên đất bằng, nhưng đã bao giờ nó bay lên trong những cú nhảy như thế này chưa?”

Stephen nheo mắt trước ánh nắng hoàng hôn, nhìn hai kỵ sĩ thực hiện cú nhảy lần lượt con trước con sau hoàn hảo, rồi chạy nước rút trên đất bằng, vút lên trên một hàng rào cùng với nhau. Vì chàng không thể đòi những câu trả lời về Sheridan từ anh trai chàng vào lúc này, chàng nhận xét những gì chàng có thể nhìn thấy về chàng trai trẻ đang cưỡi ngựa bằng một giọng đều đều, không cảm xúc. “Có vẻ như là cậu ta đang kìm con Commander lại, để nó khỏi thắng con Khan –”

“Mà thường thì nó sẵn lòng thực hiện các cú nhảy hơn là con Commander,” Clayton nói thêm với những người bạn của anh.

Hai kỵ sĩ vượt qua hàng rào cuối cùng, rồi đồng loạt lái những chú ngựa của họ phi hết tốc lực về hướng cánh cổng mở ra bãi cỏ, nơi những khán giả đang tụ tập. Vì Clayton đã cố thử thuê nhiều người huấn luyện người trong vài năm qua, Stephen đương nhiên cho rằng anh trai chàng có lẽ đã quyết định cho chàng trai trẻ nhỏ bé kia một cơ hội thử việc. Khi những con ngựa chạy thành thục lại gần hơn, chàng đang định gợi ý anh trai chàng nên thuê cậu ta lâu dài, nhưng hai sự việc xảy ra đồng thời khiến chàng chết lặng giữa chừng: một người làm việc trong chuồng ngựa chạy lên phía trước bãi cỏ và thả một bao ngũ cốc trên mặt đất – và khi người cưỡi con Commander bắt đầu nghiêng người về phía bên phải, mái tóc của nàng xỏa tung.

Những lọn tóc rực lửa bay phấp phới phía sau nàng như một lá cờ, cuộn lại trong gió, và nàng cúi xuống thấp hơn và thấp hơn nữa về phía bên phải, và bắt đầu rơi. Monica hét lên sợ hãi, Stephen không chủ định bước lên trước một bước, chuẩn bị chạy về phía nàng... và Sheridan túm lấy bao tải nhấc lên khỏi mặt đất trong khi những người hầu và các vị khách đều đứng cả lên hò reo nồng nhiệt.

Trong vòng một giây ngắn ngủi, sự tức giận thay thế nỗi sợ của Stephen – tức giận vì nàng đã làm chàng sợ hãi với cái trò mạo hiểm ngu ngốc của nàng, và bức bối vì nàng vẫn có thể gọi lên được bất kì một cảm xúc nào như thế ở chàng. Và trong khi chàng vẫn còn đấu tranh để lấy lại tự chủ, nàng đã hướng thẳng về phía Stephen trên con ngựa phi nước kiệu. Monica và Georgette nhảy lên với những tiếng kêu báo động, nhưng Stephen chỉ khoanh tay và đứng nguyên tại chỗ, biết quá rõ rằng nàng hoàn toàn điều khiển được chú ngựa. Chỉ đến khi nàng gần như đã phi đến phía trên đầu chàng thì nàng mới dừng con Commander lại một cách gọn ghẽ, và cùng lúc, nàng quăng một chân ngang qua thân chú ngựa và trượt một cách duyên dáng xuống dưới mặt đất. Trong khi những người hầu vẫn đứng dậy hoan hô, và những người khách vỗ tay tán thưởng, Sheridan đáp cả hai chân xuống trước mặt chàng, nụ cười nở trên đôi môi mềm mại của nàng, màu sắc trên mặt nàng rạng rỡ về vang. Nhưng điều mà Stephen chú ý, khi chàng nhìn nàng đứng dừng, lại là cái nhìn trong đôi mắt màu bạc nóng chảy của nàng. Chúng đang cầu khẩn chàng hãy dịu lại, để cười với nàng.

Thay vào đó, chàng nhìn nàng bằng cái nhìn sỉ nhục từ đỉnh mái tóc màu lửa rồi bời cho đến mũi đôi ủng dưới chân nàng. “Không ai dạy cho cô cách ăn mặc hay sao?” chàng khinh khỉnh hỏi.

Chàng nhìn thấy nàng nhăn mặt cùng lúc với tiếng cười của Georgette, nhưng ánh mắt Sheridan không bao giờ nao núng. Trong khi tất cả mọi người vẫn đang nhìn, nàng mỉm cười với chàng, và nói bằng giọng ngập ngừng, “Ngày xưa, người ta có thông lệ là người chiến thắng một cuộc đấu sẽ dâng tặng kỉ vật của anh ta cho người nào đó trên đấu trường như một biểu hiện – thể hiện sự quan tâm vô cùng của anh ta và – và sự tôn quý sâu sắc nhất.”

Stephen không biết nàng đang nói về cái quái quỷ gì cho đến khi nàng giơ cái bao ngũ cốc rỗng lên cho chàng và khẽ nói, “Kỉ vật của tôi, thưa đức ông Westmoreland –”

Chàng cầm lấy nó trước khi chàng nhận ra mình đang làm gì.

“Thật vô cùng trớ tráo, vô liêm sỉ -” Monica gào lên, và Bà Skeffington nhìn như thể bà sắp sửa òa lên khóc vì bị mất thể diện.

“Cô Bromleigh!” bà giận dữ kêu lên. “Cô quên mất chính mình! Xin lỗi những con người tốt đẹp này và đi ngay lập tức và đi mà thu dọn đồ -”

“Đi cùng em!” Julianna cắt ngang một cách sắc sảo, quàng cánh tay vào tay Sheridan và kéo nàng hướng về căn nhà. “Cô phải kể cho em nghe cô đã học cưỡi ngựa như thế ở đâu và làm sao mà cô làm được như thế...”

Victoria bước ra khỏi đám đông và liếc nhìn về phía nhà Skeffington. “Cô Bromleigh và em đều là người Mỹ,” cô giải thích. “Em rất muốn nói chuyện với một người đồng hương của mình. Chàng thứ lỗi cho em đến bữa tối chứ?” cô nói thêm và nhìn vào chồng mình.

Jason Fielding – người đã từng là đề tài của những câu chuyện ngồi lê đôi mách tồi tệ và đã từng bị xã hội thượng lưu ruồng bỏ - mỉm cười với cô vợ trẻ đã thay đổi tất cả những chuyện đó của anh. Với một nụ cười dịu dàng, anh khẽ gật đầu đồng ý và nói, “Ta sẽ rất phiền não vì không có sự bầu bạn của nàng, phu nhân.”

“Tôi cũng muốn tìm hiểu thêm về nước Mỹ,” Alexandra Townsende tuyên bố khi cô tách ra khỏi nhóm. Quay về phía chồng mình, cô nói với một nụ cười, “Còn chàng, phu quân? Em có thể tin tưởng chàng sẽ có cùng một sự phiền não khi không có em đi cùng không?”

Jordan Townsende – người đã từng coi cuộc hôn nhân của anh với cô gái trẻ ngây thơ Alexandra là một “cuộc hôn nhân cưỡng bách của sự phiền phức” – nhìn vào cô với sự âm áp không cần che giấu. “Ta luôn luôn buồn chán khi không có nàng, như nàng đã biết quá rõ.”

Whitney chờ cho đến khi những người đồng lõa của cô đã đi xa trên con đường dẫn vào tòa nhà trước khi cô gấn lại nụ cười rạng rỡ trên mặt và chuẩn bị tạo ra một cái cớ để rút lui, nhưng Bà Skeffington đã đón đầu cô.

“Tôi không thể tưởng tượng được cái gì đã ám vào Sheridan Bromleigh,” bà ta nói, khuôn mặt đỏ lên vì giận. “Tôi luôn luôn nói với Ngài John là rất khó tìm được người giúp việc tử tế. Đó chẳng phải là những gì tôi luôn nói sao?” bà ta hỏi ông ta.

Ngài John gật đầu và nắc lên. “Đúng, bỏ câu của tôi.”

Hài lòng, bà ta quay lại với Whitney. “Tôi phải xin bà nói cho tôi biết làm thế nào trong việc này, thưa nữ công tước.”

Whitney kéo những ý nghĩ của cô khỏi Stephen, người đang nói chuyện với Monica và Georgette như thể chẳng có gì xảy ra – bao tải mà Sheridan đã tặng cho chàng một cách ngọt ngào rơi trên mặt đất bên dưới gót giày của chàng. “Tôi xin lỗi, Bà Skeffington, tôi mãi nghĩ vẩn vơ. Bà muốn biết điều gì chẳng?”

“Làm thế nào mà bà tìm được những người hầu xứng đáng? Nếu việc đó đã không khó khăn đến thế, chúng tôi chắc chắn đã không thuê cái cô người Mỹ trợ tá đó. Tôi vô cùng lo ngại về việc giữ lại cô ta thêm một giờ nào nữa.”

“Tôi không coi gia sư là một người hầu –” Whitney bắt đầu nói. Cô đã tưởng Stephen không lắng nghe, nhưng trước câu nhận xét ấy, chàng nhìn về phía cô và đáp lời với bà Skeffington bằng một giọng cay nghiệt, “Chị dâu tôi coi bọn họ như gia đình. Người ta còn có thể nói là chị ấy coi trọng bọn họ hơn cả gia đình thực sự.” Ánh mắt sắc bén của chàng hướng về Whitney. “Phải không?” chàng quát một cách mỉa mai.

Đó là câu nhận xét đầu tiên chàng từng nói với Bà Skeffington kể từ khi họ được giới thiệu, và bà ta bám lấy nó như là một nguồn động lực lớn lao; đồng thời bà ta đã không nhận ra sự mỉa mai trong giọng của chàng. Hoàn toàn bỏ qua đề tài về cô gia sư, bà ta nhanh chóng tới bên chàng và nói, “Julianna yêu quý của tôi cũng như vậy đấy, như ngài có lẽ đã để ý. Nó ngay lập tức lao vào bảo vệ cho Sheridan Bromleigh. Julianna thật là một cô bé tuyệt vời,” bà ta nói tiếp, và bằng cách nào đó đã thành công len được vào giữa Stephen và Monica, “cực kỳ trung thành, cực kì ngọt ngào...”

Khi Stephen đi bộ về phía tòa nhà, bà ta vẫn đi bên cạnh chàng cùng với Ngài John lưng chừng theo chân họ.

“Ta gần như có thể cảm thấy thương cho chú ấy,” Clayton lơ đãng nhận xét, nhìn Bà Skeffington tiếp tục chuỗi độc thoại của bà ta.

“Em thì không thể,” Whitney nói, vẫn còn nghĩ đến câu nhận xét cay độc của chàng về lòng trung thành để nhầm chỗ của cô. Với một cái nhìn xin lỗi nhanh chóng hướng về các quý ông, cô nói, “Tôi muốn nói chuyện với Victoria và Alexandra.” Họ nhìn cô rời đi, cả ba người đều im lặng và suy tư. “Bất chấp những điều mà các cô vợ của chúng ta nghĩ, đây là một sai lầm,” Jason Fielding nói, lặp lại suy nghĩ của họ. “Chuyện này sẽ không thành công đâu.” Anh nhìn về Clayton và nói thêm, “Anh biết rõ Stephen hơn rất nhiều so với tôi và Jordan. Anh nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ cậu nói đúng,” Clayton nhăn nhó nói, nhớ lại biểu hiện trên mặt Stephen khi Sherry ngọt ngào dâng tặng chàng “kỉ vật.”

“Tôi nghĩ đó là một sai lầm khủng khiếp, và Sheridan Bromleigh là người sẽ bị tổn thương vì nó. Stephen sẽ mãi mãi coi khinh cô ấy như là một kẻ cơ hội quỷ quyệt, kẻ đã chạy trốn vì sợ bị bại lộ, nhưng giờ đây đã thu đủ tự tin bởi vì chú ấy đã không kiện cáo cô ấy, để cố luồn lọt một lần nữa. Chẳng có gì cô ấy nói hay làm có ý nghĩa nữa, bởi vì cô ấy sẽ phải chứng minh là chú ấy đã sai. Và cô ấy không thể.”

Những người vợ của họ, giờ đang tụ tập trong phòng khách màu xanh để bàn luận tình hình, cũng đi đến một ý kiến tương tự.

Whitney dựa người vào ghế của cô, nhìn đắm đắm vô hồn vào đôi bàn tay mình, rồi cô liếc nhìn những người đồng lõa ở xung quanh, bao gồm cả bà công tước quả phụ. “Đó là một sai lầm,” cô nói với mẹ chồng, người đã theo dõi “màn diễn” từ cửa sổ phòng ngủ của bà.

“Tôi cảm thấy muốn khóc khi anh ấy lơ cử chỉ thân thiện của cô ấy đi,” Alexandra nói với giọng đau khổ. “Sheridan đã quá dũng cảm khi làm thế, quá cởi mở, và dễ bị tổn thương khủng khiếp.” Cô nhìn qua vai mình để lịch sự bao gồm cả Bà Charity trong cuộc nói chuyện, nhưng người phụ nữ lớn tuổi chẳng nói gì cả.

Bà ngồi trên chiếc ghế ở cửa sổ, lòng mảy mĩu lại tập trung, mắt nhìn thẳng về phía trước, tạo ra ấn tượng là bà đang hoặc nghe một cách chăm chú hoặc là chẳng nghe thấy gì hết cả.

“Chúng ta vẫn còn cả một ngày dài và buổi tối nữa,” mẹ của Stephen nói. “Nó có thể dịu lại cho tới lúc đó.”

Whitney lắc đầu. “Chú ấy sẽ không vậy đâu. Con đã mong là sự gần gũi sẽ khiến chú ấy phải nghe, nhưng thậm chí cả khi chú ấy có nghe, chú ấy cũng sẽ không thay đổi ý kiến. Giờ con đã nhận ra rồi. Vì một điều, lúc này con đã khám phá ra là chú ấy biết cô ấy đã tới với Nicki ngày mà cô ấy rời khỏi nhà, và mẹ biết chú ấy cảm thấy gì về Nicki rồi đấy.”

Bà Charity lập tức quay đầu trước câu nói ấy, lòng mảy mĩu lại sâu hơn với sự tập trung căng thẳng.

“Vấn đề là Stephen sẽ không tin bất kì điều gì Sherry nói mà không có bằng chứng. Những hành động của cô ấy lộ liễu đến độ chẳng còn gì có ý nghĩa nữa. Ai đó phải chỉ cho chú ấy một lý do đáng tin cậy nào khác khiến cho cô ấy phải bỏ chạy –” Cô dừng giữa chừng khi Bà Charity bật dậy và lặng lẽ đi ra khỏi phòng. “Con không nghĩ Bà Charity chống đỡ được với sự căng thẳng gia tăng của tất cả những chuyện này.”

“Bà ấy nói với ta là bà ấy thấy mọi chuyện rất thú vị,” bà quả phụ tuyên bố với một tiếng thở dài ngao ngán.

Từ góc nhìn của Sheridan khi nàng đứng bên cửa sổ phòng nàng và theo dõi Stephen cười với điều gì đó mà Monica nói với chàng, tình cảnh lại càng ảm đạm hơn nữa. Nàng không thể bắt được chàng một mình để nói chuyện với chàng bởi vì chàng rõ ràng là sẽ không hợp tác với bất kể thứ gì mà nàng muốn, và nàng không thể nói chuyện với chàng ở trước mặt những người khác bởi vì nàng đã cố giao tiếp với chàng khi tặng cho chàng “kỉ vật” của nàng, và đó là một thảm họa thực sự.

53. Chương 53

Quyết định của Stephen lờ đi sự tồn tại của nàng trở nên càng lúc càng gay gắt giữ nguyên từ buổi chiều kéo dài cho đến tối, và chàng nhìn thấy nàng quanh quẩn ở rìa khu vực có ánh đuốc nơi những chiếc bàn được sắp xếp cho bữa tối. Con choáng váng khi nhìn thấy nàng đã kéo dài trong vài tiếng đồng hồ đầu tiên, nhưng lúc này chàng không còn chú ý nữa. Đứng cách biệt về một phía, đằng sau những vị khách khác, hai vai chàng dựa vào một cây sồi, chàng có thể nhìn thấy nàng mà không bị trông thấy, trong khi những kí ức của chàng dường như không thể kiềm chế tràn qua tâm trí chàng.

Chàng nhìn thấy cô ta đứng bên ngoài cánh cửa phòng làm việc của chàng, nói chuyện với người quản gia phụ. “Chào buổi sáng, Hodgkin. Hôm nay trông ông cực kì tuyệt đấy. Đây là bộ quần áo mới đúng không?”

“Vâng, thưa tiểu thư. Cảm ơn tiểu thư.”

“Tôi cũng có một chiếc váy mới ” cô ta nói, xoay tròn để biểu diễn cho người quản gia phụ. “Nó không đáng yêu sao?”

Vài phút sau, khi Stephen lại sa lầy vào khoảng thời gian trước khi chàng muốn cô ta tìm kiếm một tấm chồng khác, chàng đã hỏi cô ta tại sao cô ta không đọc những tạp chí mà chàng đã đặt cho cô ta.

“Ngài đã thực sự nhìn vào bất kì một cuốn nào trong số đó chưa?” cô ta hỏi, làm chàng bật cười thậm chí là trước khi cô ta bắt đầu miêu tả. “Có một cuốn tên là Bảo tàng hàng tháng của các quý bà, hay là Nơi tiêu khiển tao nhã và Chỉ dẫn: trở thành nơi tụ hội của những xu hướng theo thị hiếu, Chỉ dẫn trí tuệ hay là Đề cao tính cách Anh tốt đẹp.” Cô ta đã giải thích “Bài báo viết về cách đánh phấn hồng trên má! Nó hoàn toàn đáng chú ý” Cô ta đã nói dối với một nụ cười không nén nổi “Liệu ngài có cho rằng nó rơi vào chủ đề về ”Chỉ dẫn trí tuệ” hay là về “Đề cao tính cách”?”

Nhưng hơn tất cả, chàng nhớ cái cảm giác khi cô ta tan chảy trong tay chàng, một sự hào phóng ngọt ngào của đôi môi lãnh mạn của cô ta. Cô ả là người người đàn bà quyến rũ bẩm sinh, Stephen quyết định. Những thiếu sót do sự thiếu thành thạo được cô ta bổ sung thêm nhiều hơn với sự đam mê tự nguyện.

Một vài phút trước, cô ta bước vào nhà với mấy đứa con trai nhà Skeffington rõ ràng là đang định hát để giúp vui cho khách khứa, và khi cô ta hiện ra, chàng có thể thấy cô ta đang cầm một loại nhạc cụ. Chàng phải kéo cái nhìn của mình ra khỏi cô ta và buộc mình phải nhìn chăm chăm vào ly brandy đang cầm, để chàng sẽ không phải bắt gặp ánh mắt cô ta và sẽ không bắt đầu ham muốn cô ta.

Sẽ không bắt đầu ham muốn cô ta? chàng nghĩ với một sự căm ghét cay đắng. Chàng đã bắt đầu muốn cô ta ngay cái khoảnh khắc cô ta mở mắt trên giường của chàng ở London và bây giờ cũng không hề giảm bớt đi chút nào, chỉ trong vài giờ sau khi gặp lại cô ta. Mặc một bộ váy buồn tẻ với mái tóc quăn gọn phía sau đầu và bó lại thành một búi ở đằng sau gáy, cô ta khiến cho cơ thể chàng cứng lại với sự ham muốn.

Chàng nhìn chăm chăm vào Monica và Georgette đang nói chuyện với mẹ chàng. Họ đều là những phụ nữ xinh đẹp - ăn mặc đẹp, một người mặc váy màu vàng và người kia mặc màu hồng, kiểu tóc đẹp, cư xử đẹp. Nhưng chẳng ai trong họ nghĩ đến chuyện ăn mặc như kẻ giữ ngựa, phi nước đại trên con ngựa kinh khủng đó.

Nhưng rồi, chẳng ai trong số họ trông quá rực rỡ cho dù họ có cố gắng.

Chẳng ai trong số họ sẽ tặng chàng một bao tải với một nụ cười hấp dẫn và giả vờ là cô ta đang tặng lại một “kỉ vật” cho chàng.

Nhưng rồi chẳng ai trong số họ có đủ trơ tráo để nhìn thẳng vào mắt chàng, mời mọc chàng kéo cô ta vào trong vòng tay, thách thức chàng làm điều đó.

Trong quá khứ, chàng đã nghĩ Sheridan Bromleigh như một mụ phù thủy, và khi những điệu nhạc đầu tiên bắt đầu vang lên từ thứ nhạc cụ cô ta đang chơi, sự suy nghĩ lại làm chàng đau khổ. Cô ta mê hoặc tất cả mọi người, đặc biệt là chàng.

Những cuộc chuyện trò giữa các vị khách hoàn toàn ngưng lại, và thậm chí những người hầu cũng dừng lại để nhìn cô ta, lắng nghe trong sự thán phục. Stephen trừng mắt nhìn brandy trong ly, cố gắng không nhìn cô ta, nhưng chàng thực sự cảm nhận được là ánh mắt cô ta đang hướng về chàng. Tối nay cô ta đã nhìn chàng thường xuyên đến độ chàng có thể chắc chắn điều đó.. Những ánh nhìn luôn luôn dịu dàng, luôn luôn mời gọi, thỉnh thoảng cầu xin. Chúng làm cả Monica và Georgette, những người đang bối rối và khinh thường vì cô ta đã xác xược như thế, tức điên lên, nhưng rồi Stephen đã không đặt tay chàng lên bất kì người nào trong cả hai. Sheridan tự hiểu chính xác điều gì cô ta có thể khiến chàng muốn .. và khiến chàng nhớ.

Tức giận với quyết định yếu đuối của mình, Stephen len ra khỏi cái cây và đặt ly của chàng xuống cái bàn gần nhất, rồi chàng chúc các vị khách ngủ ngon và hướng về phòng mình, dự định uống một mình trong sự suy ngẫm riêng tư nếu đó là việc giữ cho chàng không đến với cô ta.

54. Chương 54

Đầu nàng quay cuồng vì sự căng thẳng của ngày hôm nay, Sheridan mở cửa vào căn phòng ngủ nhỏ bé của nàng đối diện với phòng vui chơi của trẻ. Di chuyển thận trọng trong căn phòng tối, xa lạ, nàng tìm thấy chiếc bàn giấy và sờ thấy cái búi nhùi để thấp nển trong ngăn kéo bàn giấy của nàng. Nàng đang thấp đến ngọn nển thứ tư thì một giọng đàn ông trầm đục vang lên khiến nàng giật nảy mình thét lên thảng thốt khi giọng đó nói, “Ta không nghĩ chúng ta sẽ cần nhiều ánh sáng đến thế đâu.”

Nàng quay người, bàn tay rơi xuống khỏi miệng nàng, trái tim nàng bắt đầu đập những nhịp nhanh, mạnh mẽ của niềm vui thuần khiết. Stephen Westmoreland đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, một hình ảnh lịch lãm thư giãn với chiếc áo sơ mi trắng của chàng mở rộng nơi cổ và một bên chân đi ủng gác lên đầu gối chân kia. Ngay cả biểu hiện của chàng cũng rất bình thản. Quá bình thản. Ở đâu đó trong những ý nghĩ quay cuồng của nàng nàng để ý thấy chàng đang đối xử với cuộc gặp mặt quan trọng này của họ bằng sự thờ ơ lạnh lùng gần như không hợp lý một chút nào, nhưng nàng quá hạnh phúc được nhìn thấy

chàng, chấn động đến đau đớn khi có chàng ở gần bên đến thế, và quá yêu chàng đến nỗi chẳng điều gì là quan trọng nữa. Chẳng có gì.

“Theo như ta nhớ,” chàng nói bằng giọng điệu kéo dài, uể oải luôn khiến trái tim nàng tan chảy, “lần cuối ta chờ cô thì chúng ta đang định làm đám cưới.”

“Em biết và em có thể giải thích,” nàng nói. “Em –”

“Ta không lên đây để nói chuyện,” chàng cắt ngang. “Ở dưới kia, ta đã có ấn tượng đặc biệt là cô muốn dành cho ta nhiều hơn một cuộc chuyện trò. Hay là ta đã nhầm lẫn chăng?”

“Không,” nàng thì thầm.

Stephen nhìn nàng trong sự yên lặng đứng đưng, nhận ra bằng con mắt của một người thành thạo, chứ không phải như một gã đàn ông trước đây, rằng nàng có tất cả sự hấp dẫn và lạ lùng như chàng còn nhớ... trừ cái kiểu tóc mộc mạc của nàng. Chàng không thích kiểu đó, đặc biệt là không khi chàng đã để cho ham muốn và sự thù hận khiến cho chàng lại giao thiệp với con điểm quỷ quyết, đầy tham vọng này, ngay lúc này cô ta trông càng giống một trinh nữ hơn bao giờ hết. “Bỏ mấy cái kẹp ra khỏi tóc cô,” chàng hướng dẫn với sự sốt ruột thô lỗ.

Bị giật mình vì yêu cầu và giọng điệu ra lệnh của chàng, Sheridan làm theo, giơ tay lên và kéo khoảng một tá kẹp tóc đang giữ cho mái tóc dày dặn của nàng túm gọn trong một búi. Nàng quay sang để thả chúng lên bàn, và khi nàng quay lại, chàng đang đứng, chậm chậm cởi áo sơ mi.

“Chàng đang làm gì vậy?” nàng hỗn hển.

Mình đang làm gì vậy? Stephen điên cuồng tự hỏi. Chàng đang làm cái quái quỷ gì ở trên này, cho dù được mời mọc hay không, ve vãn chính người phụ nữ đã bỏ rơi chàng không một lời giải thích trong ngày cưới của họ? Để trả lời cho câu hỏi của nàng, chàng với tay lấy cái cổ cồn. “Điều ta đang làm là rời đi,” chàng bước đi, đã đi được ba bước đến cánh cửa.

“Không!” Lời nói vượt ra khỏi miệng nàng. “Đừng đi!”

Stephen quay lại, định dành cho nàng câu trả lời gay gắt mà nàng đáng bị, nhưng nàng đã lao mình vào ngực chàng, toàn bộ con người yếu đuối, van xin của nàng, làm mê mụ những giác quan của chàng với hương vị thân thương bất ngờ và cảm giác về nàng. “Xin đừng đi.” Nàng đang khóc, móng tay nàng bám chặt vào vai chàng, và mặc dù chàng vẫn giữ hai tay ở hai bên người, nhưng chàng đang thua trận, và chàng biết như thế. “Xin hãy để em giải thích... em yêu chàng...”

Chàng giữ chặt khuôn mặt nàng giữa hai bàn tay chàng để làm nàng im lặng, đôi mắt chàng đã đặt trên đôi môi hé mở của nàng rồi. “Hãy hiểu điều này. Không có điều gì cô có thể nói khiến cho ta tin tưởng. Không gì cả!”

“Vậy hãy để em cho chàng thấy,” Sheridan quyết liệt nói, bám lấy cổ chàng khi nàng ép sát cơ thể vào người chàng và hôn chàng với sự kết hợp kì lạ giữa sự ngây thơ thiếu kinh nghiệm và ham muốn bản năng đã từng một lần khiến cho chàng phát điên.

Và nó vẫn còn như thế. Luồn sâu bàn tay vào trong mớ tóc mềm mại nơi gáy nàng, Stephen hôn trả lại nàng, ép buộc nàng cho chàng thấy niềm khao khát dục tình mà nàng đã khiến chàng cảm nhận. Với chút ít lý lẽ cuối cùng mà chàng còn giữ lại được, chàng kéo miệng mình khỏi miệng nàng một phân, và cho nàng cơ hội cuối cùng để dừng lại. “Nàng có chắc không?”

“Em biết em đang làm gì.”

Chàng chiếm lấy thứ mà nàng dâng tặng, chiếm lấy thứ mà chàng đã muốn kể từ giây phút đầu tiên chàng chạm vào nàng. Chàng chiếm lấy mà không suy nghĩ gì cả, bị điều khiển bởi niềm thôi thúc mãnh liệt phải có nàng, chàng chiếm lấy nàng với sự quyết tâm và khẩn cấp đã làm chàng choáng váng và bị khuấy động. Một sự giao hợp hoang dã, nguyên sơ dành cho chàng nhưng lại là sự giao hợp mà chàng muốn – cần – được biết là cũng thích thú đối với nàng. Lòng kiêu hãnh xui khiến chàng phải đảm bảo là nàng cũng muốn chàng tuyệt vọng như chính chàng muốn nàng, và chàng sử dụng hết mọi kinh nghiệm tình dục của chàng để xóa bỏ những sự chống đối của một cô gái non nớt hoàn toàn không hiểu làm thế nào để chịu đựng nó. Chàng

đưa ngón tay vào sâu trong vùng ẩm ướt ấm nóng của nàng, kéo mạnh núm vú căng cứng của nàng cho đến khi nàng thấy đau và khóc và bám vào chàng chặt hơn nữa. Chỉ đến khi đó chàng mới chiếm lấy nàng, tách đùi nàng ra bằng cả hai tay và đi vào trong nàng với vừa đủ sự kiềm chế để giữ nàng khỏi đựng đầu vào tấm ván đầu giường, và chàng cảm thấy cơ thể nàng giật lên vì đau đớn và những móng tay nàng cắm vào lưng chàng, nghe thấy tiếng khóc nức nghẹn của nàng vì hoảng sợ và đau đớn, và chàng đông cứng. “Em biết mình đang làm gì.”

Với sự sợ hãi và hoang mang chàng buộc mắt mình mở ra. Đôi mắt nàng đầm nước, không hề có cả lời buộc tội lẫn vẻ đắc thắng vì đã khiến chàng phải làm điều này vì bất kể lý do nào mà nàng có thể có. Những lời thì thầm nức nở của nàng cũng cố thêm biểu hiện dâm mê trong đôi mắt nàng khi nàng khum bàn tay trên đôi vai chàng. “Ôm em đi,” nàng thì thầm một cách kì diệu. Một lời cầu xin dịu dàng. “Xin chàng...”

Stephen chiều theo, để cho niềm sung sướng vô lo nghĩ chiếm lấy chàng một lần nữa. Vòng cánh tay quanh người nàng, chàng chiếm lấy miệng nàng trong một cơn bão những nụ hôn đòi hỏi và cảm thấy bàn tay nàng trượt nhẹ qua vai chàng, xoa dịu chàng đồng thời cơ thể đang tan chảy của nàng chào đón chàng, bao phủ chàng, dâng hiến cho cả hai người sự giải thoát... dâng hiến và dâng hiến và dâng hiến...

Mỗi một tế bào trong cơ thể chàng gào thét đòi sự giải thoát nhưng chàng vẫn kiềm chế bản thân, đi sâu vào trong nàng, trong khi những cơ bắp trên cánh tay chàng cứng lại cùng với phần còn lại của cơ thể chàng, từ chối việc lấy đi của nàng sự sung sướng mà nàng đang dành cho chàng từng phút từng giây. Nàng đang rên rỉ, mắt vẫn nhắm chặt, tuyệt vọng mong chờ điều mà nàng không hiểu, sợ phải có nó. Sợ không có được. Run rẩy vì ham muốn, cần sự đoan chắc một lần nữa. Chàng đưa nó cho nàng trong một tiếng thì thầm hỗn hển. “... Ngay bây giờ...”

Nàng bừng cháy trước khi chàng kết thúc câu nói, cơ thể nàng ghì chặt lấy chàng, và Stephen nghe thấy mình rên rỉ với sự lộn lắt hoang dại mà bằng cách nào đó nàng đang khiến chàng cảm thấy. Và rồi chàng dâng mình cho nó, lao về hướng đó... rồi vượt qua nó, lên đỉnh, cơ thể chàng giật mạnh khi chàng phun vào trong nàng.

Bất kể ý nghĩ trả thù và lòng kiêu hãnh bị tổn thương như thế nào đã khiến chàng làm tình với nàng, chúng đã bị lãng quên khi chàng vòng tay qua lưng và hông nàng và kéo nàng nằm nghiêng một bên người chàng. Nàng quá tuyệt vời để bị sử dụng để trả thù, quá mềm mại quyến rũ trong cánh tay chàng để ở bất kì nơi nào khác. Kể từ giây phút đầu tiên môi chàng chạm vào môi nàng, chàng đã biết rằng chúng là một sự kết hợp dễ bị kích động một cách kì lạ, nhưng điều vừa xảy ra là cuộc làm tình hoang dã nhất, thỏa mãn nhất trong cuộc đời chàng. Nằm đó trong khi nàng ngủ trong cánh tay chàng, chàng kinh ngạc trước sức cảm dỗ choáng váng, ban sơ của nàng. Bất kể nàng đã cảm thấy điều gì trong suốt cuộc làm tình của họ thì đó đều là thật – đó là một trong rất ít những chuyện về nàng mà chàng không hề nghi ngờ. Ít nhất thì điều đó là thật và không thể giả vờ được. Không người đàn bà nào trên đời này có thể đóng kịch những phản ứng như thế, nếu không có rất nhiều lần thực hành, và như chàng giờ đây đã biết, nàng chẳng có sự thực hành nào hết.

Sheridan thức dậy một mình trên giường, điều đó dường như là khá bình thường nhưng... không thể. Đôi mắt nàng chợt mở, nàng nhìn thấy chàng đang ngồi trên ghế cạnh giường, và niềm vui ngọt ngào tràn qua người nàng. Chàng đã mặc sẵn quần áo, áo sơ mi mở ở trước ngực, khuôn mặt đẹp trai của chàng không biểu hiện gì. Ngượng ngùng, nàng kéo tấm ga giường lên che ngực và ngồi thẳng dậy trên gối, tự hỏi một cách tuyệt vọng làm thế nào chàng có thể trông hoàn toàn bình thần như thế sau những việc mà họ vừa mới làm. Ở đâu đó bên rìa trí óc nàng, nàng đã bắt đầu nhận ra chúng là những việc đáng xấu hổ, nhưng nàng đóng ý nghĩ đó lại ngay. Đôi mắt chàng dán vào tấm ga giường nàng đang túm lấy để che ngực, rồi chậm rãi hướng về mặt nàng, bảo với nàng rõ ràng như thể chàng đang thực sự nói rằng chàng thấy buồn cười vì sự đoan trang của nàng. Sheridan không thể đổ lỗi cho chàng vì chuyện đó, nhưng nàng ước gì trông chàng không thờ ơ như thế hay trông buồn cười hay xa cách như thế... không thể khi mà nàng đang phải đấu tranh để trông có vẻ bình thường trong hậu quả của những việc mà họ đã làm cùng nhau. Mặc khác, nàng nhận ra, chàng không còn có vẻ lạnh lùng hay hoài nghi hay giận dữ nữa, và điều đó đánh vào nàng như một sự thay đổi kì diệu. Kẹp chặt tấm ga giường bên dưới cánh tay nàng, nàng kéo đầu gối lên và vòng những ngón tay quanh chúng. “Giờ chúng ta có thể nói chuyện chưa?” nàng bắt đầu hỏi.

“Sao không để ta bắt đầu trước?” Stephen dịu dàng đề nghị.

Không háo hức đến thế để đề cập đến vấn đề Charise Lancaster khi mọi chuyện đang gần như dịu xuống, Sheridan gạt đầu.

“Ta có một đề nghị cho nàng.” Chàng nhìn đôi mắt nàng nhen nhúm niềm hạnh phúc trước từ “đề nghị” và không thể tin được nàng nghĩ chàng ngu ngốc đến mức thực sự đề nghị chuyện hôn nhân. “Một lời đề nghị làm ăn,” chàng nhấn mạnh. “Một khi nàng có thời gian để xem xét nó, ta nghĩ nàng sẽ thấy nó rất hợp lý cho cả hai ta. Chắc chắn, nàng sẽ thấy nó tốt hơn là làm việc cho nhà Skeffington.”

Sự không thoải mái đè bẹp niềm hạnh phúc nhất thời của Sheridan trước việc nhắc đến lời đề nghị của chàng. “Kiểu đề nghị nào?”

“Rõ ràng là bất chấp rất nhiều sự khác biệt, chúng ta cực kỳ hòa hợp với nhau, về mặt tình dục.”

Nàng không thể tin chàng có thể ngồi đó và mô tả sự thân mật nồng nàn mà họ vừa mới chia sẻ với sự bình tĩnh lạnh lùng đến thế. “Lời đề nghị của chàng là gì?” nàng khàn khàn hỏi.

“Nàng chia sẻ chiếc giường với ta khi ta khao khát cơ thể nàng. Đổi lại, nàng sẽ có một căn nhà của chính mình, những người hầu, những bộ váy áo, một cỗ xe ngựa, và sự tự do làm điều nàng muốn cho đến chừng nào mà không một người đàn ông nào khác được phép sử dụng thứ ta đã trả tiền cho.”

“Chàng đang đề nghị em trở thành tình nhân của chàng,” nàng nói một cách vô cảm.

“Tại sao không? Nàng đầy tham vọng và thông minh, và chuyện đó thì tốt hơn vạn lần so với cái mà nàng đang làm bây giờ.” Khi nàng không trả lời, Stephen nói bằng giọng kéo dài, “Xin hãy nói với ta là nàng không mong chờ ta đề nghị cưới nàng chỉ bởi việc vừa xảy ra. Hãy nói với ta nàng không ngại thơ hay ngu ngốc tới mức đó.”

Nao núng trước giọng điệu cay nghiệt của chàng, Sherry nhìn vào khuôn mặt cứng rắn, đẹp đẽ của chàng, nhìn vào sự nhạo báng nơi mắt chàng mà trước đó nàng không nhận ra. Nuốt nước bọt thành tiếng, nàng lắc đầu và trả lời chàng một cách thành thực. “Em không biết phải trông đợi điều gì, từ bất kể chuyện gì mà chúng ta đã làm, nhưng em không hề trông mong điều đó sẽ khiến chàng hỏi cưới em.”

“Tốt. Đã có đủ sự dối trá và hiểu lầm giữa chúng ta rồi. Ta không thích phải nghĩ là nàng tự lừa dối chính mình.”

Chàng nghĩ chàng đã nhìn thấy những giọt nước mắt thất vọng lấp lánh trong đôi mắt to màu xám của nàng và đứng lên, đặt một nụ hôn chiếu lệ lên trán nàng. “Ít nhất nàng cũng đủ khôn ngoan không tự cho phép mình nổi giận trước lời đề nghị của ta. Nghĩ về nó nhé,” chàng nói

Sherry nhìn chằm chằm vào chàng trong sự đau khổ lặng câm khi chàng nói thêm bằng giọng ớn lạnh, “Trước khi nàng quyết định, có một lời cảnh báo mà ta buộc phải nói với nàng. Nếu nàng còn dám lừa dối ta về bất kỳ điều gì - dù chỉ một lần nữa - ta sẽ ném nàng ra đường ngay.” Chàng với tay tới cánh cửa khi nói thêm qua vai, “Còn một điều nữa - Đừng bao giờ nói ”em yêu chàng” với ta nữa. Ta không bao giờ còn muốn nghe những lời đó từ nàng một lần nữa.”

Không nói thêm một lời nào, cũng không hề nhìn lại, chàng bước ra ngoài. Sherry gục trên đầu gối và để những giọt nước mắt lăn dài, nhưng nàng khóc cho sự thiếu nhân cách và thiếu kiềm chế của chính nàng khi chàng ôm nàng trong vòng tay, và khóc vì nàng đã thực sự để bị cám dỗ, vì trong một thoáng, đã chấp nhận lời đề nghị khiếm nhã, máu lạnh của chàng.

55. Chương 55

Nhận thức đầy đủ về những việc nàng làm đêm qua đã ăn sâu đáng kể trước khi Sheridan kéo lê mình ra khỏi giường và mặc quần áo cho buổi sáng hôm sau. Trong ánh sáng chói lọi ban ngày, chẳng có cách nào để chối bỏ sự thật khủng khiếp đó: nàng đã hi sinh trinh tiết của nàng, những nguyên tắc của nàng, đạo đức của nàng, và bây giờ nàng sẽ phải sống với sự xấu hổ cho đến tận cuối đời mình.

Nàng đã đặt cược một lần cho mãi mãi vào một ván bài liều lĩnh để có lại tình yêu của chàng – nếu như chàng đã từng thực sự yêu nàng – và chàng đã phản ứng lại hành vi buông thả của nàng như thế nào? Câu trả lời đau đớn cho câu hỏi đó ở bên dưới cửa sổ phòng ngủ của nàng - ở bên bãi cỏ, nơi mọi người đang dùng bữa trưa - và nó ở đó để cho nàng nhìn thấy với từng chi tiết nhức nhối: người đàn ông mà nàng đã ngủ cùng đêm qua đang dùng bữa cùng Monica, cô ta đang quay mình vào bên trong để đùa cợt với chàng, và chàng trông hoàn toàn tự nguyện được đùa cợt sáng nay. Khi Sheridan nhìn từ cửa sổ của nàng, chàng dựa lưng vào ghế, nhìn chăm chú vào khuôn mặt Monica, rồi chàng quay đầu lại, cười với bất kỳ chuyện gì cô ta đang kể cho chàng.

Sheridan vô cùng bẽ bàng và băn khoăn, trong khi chàng trông mãn nguyện hơn, thư giãn hơn bất kỳ lúc nào nàng từng nhìn thấy chàng. Đêm qua, chàng lấy mọi thứ mà nàng dâng tặng và ném nó vào mặt nàng với một lời đề nghị kéo dài sự nhục nhã của nàng bằng cách biến nàng thành nhân tình của chàng. Hôm nay, chàng đang hòa nhập với một người phụ nữ sẽ không bao giờ ngu ngốc đến mức làm những việc mà Sheridan đã làm... một phụ nữ xứng đáng với chàng theo quan điểm tự mãn của bản thân chàng, nàng cay đắng nghĩ. Một người phụ nữ mà chàng có thể cầu hôn, không phải một mối quan hệ bất chính tồi tệ nào đó mà được trao đổi bằng trình tiết của nàng.

Tất cả những ý nghĩ đó và hơn thế nữa cứ đi qua tâm trạng bị giày vò của Sheridan khi nàng đứng bên cửa sổ, nhìn chằm chằm xuống chàng, chối từ rơi lệ. Nàng muốn nhớ lại những cảnh đó, nàng muốn nhớ lại nó mỗi giây phút trong cuộc đời nàng, để nàng sẽ không bao giờ còn yếu lòng vì chàng. Nàng đứng bất động, để mặc sự tê cứng lạnh lẽo đang quét sạch sự thống khổ và làm sụp đổ mọi cảm giác mong manh về chàng của nàng. “đồ khốn nạn”, nàng thì thầm thành tiếng.

“Em có thể vào được không?” Sheridan giật mình và quay cuồng trong âm thanh giọng nói của Julianna. “Ồ, tất nhiên rồi,” nàng nói, cố gắng nở một nụ cười rạng rỡ mà cảm tưởng gượng ép như chính giọng nói của nàng vậy.

“Em nhìn thấy cô đứng ở đây khi em đang ăn sáng. Cô có muốn em mang chút gì lên đây cho cô không?”

“Không, cô không đói, nhưng cảm ơn em đã nghĩ tới cô.” Sheridan ngáp ngừng, suy nghĩ lời giải thích nào đó cho sự cư xử ngày hôm qua của nàng khi nàng đề nghị Stephen nhận kỉ vật của nàng, nhưng nàng không thể nghĩ ra một lời lý do hợp lí nào.

“Em đang tự hỏi liệu cô có muốn rời khỏi đây không?”

“Rời đi?” Sheridan nói, cố gắng không để giọng nói tuyệt vọng như cảm giác chính xác của nàng lúc đó. “Chúng ta không thể rời đi cho tới ngày mai.”

Julianna bước ra phía cửa sổ và đứng bên cạnh nàng, lặng lẽ nhìn xuống cái hoạt cảnh khiến Sheridan đang tự dần vật mình. “Julianna, cô cảm thấy cô nên giải thích về chuyện xảy ra ngày hôm qua, khi cô đã nói những việc cô đã làm vì ngài bá tước Langford là dành cho ông ta sự tôn quý sâu sắc nhất.”

“Cô không cần phải thích,” Julianna trả lời với một nụ cười làm yên lòng khiến cho Sheridan cảm thấy mình giống như một cô gái ngây thơ mười bảy tuổi chứ không phải là người đi kèm được trả tiền của cô bé.

“Có, cô phải làm việc đó,” Sheridan vô cùng kiên quyết. “Cô biết mẹ em đã hi vọng đến mức nào cho sự tác hợp giữa em và ngài Westmoreland, và cô biết em phải tự hỏi tại sao cô - tại sao cô cư xử với ông ta theo cái cách xấu xược, và thân mật như vậy.”

Trong một câu chuyện dường như có vẻ là thay đổi chủ đề, Julianna nói, “Vài tuần trước đây, mẹ đã khá là nản lòng. Trên thực tế, em nhớ là chưa đến một tuần trước khi cô tới ở với gia đình em.”

Chiếm lấy khoảng dừng lại của cuộc nói chuyện như một kẻ nhút nhát mà nàng đang trở thành lúc này, Sheridan nhanh nhẹn nói, “Tại sao mẹ của em lại bức mình?”

“Hôn ước của Langford được đăng trên báo chí.”

“Ồ”.

“Vâng, vị hôn thê của ông ta là người Mỹ.”

Lo lắng dưới cái nhìn không nao núng của đôi mắt màu tím đỏ, Sherry không nói được lời nào.

“Có một vài lời đồn về cô ấy, và cô biết mẹ thích thú được biết bất kì lời đồn thổi nào về giới thượng lưu như thế nào rồi đấy. Vị hôn thê của ông ta được mô tả là có một mái tóc đỏ - rất rất đỏ. Và ông ta gọi cô ấy là ”Sherry “. Họ đã nói cô ấy bị mất trí nhớ vì một cú đập vào đầu, nhưng người ta trông chờ là cô ấy sẽ nhanh chóng hồi phục.”

Sheridan cố gắng thêm một lần nữa để giấu thân phận mình. “Tại sao em lại kể điều đó với cô?”

“Như thế cô sẽ biết là cô có thể yêu cầu em giúp đỡ nếu cô cần đến. Và bởi vì cô mới là lý do thực sự mà chúng ta được mời tới đây. Em đã nhận ra rằng có điều gì đó rất lạ khi em thấy cái cách ngài Westmoreland phản ứng khi nhìn thấy cô ở bờ ao ngày hôm qua. Em ngạc nhiên là mẹ không hề nhận ra chuyện gì đang xảy ra.”

“Chẳng có chuyện gì đang xảy ra cả,” Sheridan dữ dội nói. “Tất cả những chuyện kinh khủng đó đã khép lại rồi, chấm hết rồi.”

Cô bé nghiêng đầu về hướng Monica và Georgette. “Họ có biết cô là ai không ?”

“Không. Cô chưa bao giờ gặp họ khi cô còn –” Sheridan dừng lại đột ngột khi nàng bắt đầu nói , Khi cô còn là Charise Lancaster .

“Khi cô còn đính hôn với ông ấy?”

Sheridan thở ra hơi dài và rồi miễn cưỡng gật đầu.

“Cô có muốn về nhà không ?”

Một điệu cười kích động bật ra trong Sheridan . “Nếu cô có bất cứ thứ gì để trao đổi lấy cơ hội đó, cô sẽ đồng ý không chớp mắt.”

Julianna quay gót và bắt đầu bước ra khỏi phòng. “Cô bắt đầu xếp đồ đạc nhé,” cô bé nói với một nụ cười bí ẩn qua vai.

“Đợi đã - em định làm gì vậy?”

“Em chuẩn bị kéo papa ra một chỗ và nói với ông ấy là em cảm thấy không khỏe và cô phải đi cùng em về nhà. Chúng ta sẽ không thể cho mẹ tọc mạch chuyện này sớm, nhưng bà ấy sẽ không muốn em ở đây và làm cho Langford ghê tởm em vì trở nên ốm yếu khủng khiếp trước mặt ông ta. Cô có tin là,” cô bé nói với một nụ cười muôn thưở, “bà ấy vẫn nuôi hi vọng là ông ấy sẽ có lúc nào đó ngược lên và phải lòng em điên cuồng, mặc dù mọi thứ đáng nhẽ phải rõ ràng hơn với bà ấy rồi chứ.”

Cô bé đang đóng cửa phòng khi Sherry gọi cô lại, và cô bé thò đầu lại vào trong phòng.

“Em có thể nói dùm với nữ công tước là cô muốn gặp bà ấy trước khi chúng ta rời đi không?”

“Tất cả các quý bà đã rời khỏi điền trang một lúc trước rồi, tức là, ngoại trừ các quý cô của Langford, và bà Charity.”

Lần trước Sheridan đã rời bỏ họ, nàng đã khiến mình trông thật tội lỗi và bạc bẽo. Lần này, nàng không định chạy trốn trong bí mật. Nàng chỉ định bỏ đi. “Vậy thì em có thể mời bà Charity lên được không?” Khi Julianna gật đầu, Sheridan nói thêm , “Và đừng nói một lời nào về sự ra đi của chúng ta với bất kì ai trừ cha em. Cô định tự mình nói với bá tước, mặt đối mặt.”

56. Chương 56

Khuôn mặt của Bà Charity trùng xuống khi Sheridan giải thích rằng nàng sắp ra đi.

“Nhưng cháu còn chưa có cơ hội để nói chuyện riêng với Langford và khiến cho cậu ta hiểu được chính xác lý do tại sao cháu biến mất,” bà tranh cãi.

“Cháu đã có cơ hội đó vào tối qua,” Sherry cay đắng nói. Nàng liếc nhìn về cửa sổ phòng ngủ của nàng khi nàng gói ghém vài thứ nàng đã mang theo trong một chiếc va li. “Kết quả ở ngoài kia kia.”

Charity đi đến bên cửa sổ và nhìn xuống hai người phụ nữ đang vui đùa với bá tước. “Đàn ông thật là làm cho người ta phát bực. Cậu ta chẳng hề quan tâm chút xíu nào tới cả hai cô gái đó, cháu biết đấy.”

“Chàng cũng chẳng hề quan tâm đến cháu.”

Charity ngồi xuống chiếc ghế, và Sheridan cay đắng nghĩ về lần đầu tiên nàng nhìn thấy bà và đã liên tưởng đến một con búp bê sứ. Giờ trông bà càng giống hơn – một con búp bê rất bối rối, không vui.

“Cháu có giải thích cho cậu ta tại sao cháu lại bỏ chạy và không hề quay lại không?” “Không.”

“Tại sao cháu lại làm thế?”

Câu hỏi đến quá nhanh khiến Sheridan lùi lại. “Cháu đã kể cho bà nghe hầu hết mọi chuyện ngày hôm qua rồi. Phút trước cháu vẫn tưởng mình là Charise Lancaster, và phút sau, Charise đứng ở đó, buộc tội cháu đã cố tình đóng giả làm cô ta, và đe dọa sẽ kể với Stephen như thế. Cháu hoảng loạn và bỏ chạy, nhưng trước khi cháu có thể hồi phục khỏi cơn choáng váng vì nhận ra mình thực sự là ai, cháu bắt đầu nhận ra tất cả mọi người khác đã nói dối về việc họ là ai. Trong tất cả những thứ cháu còn nhớ thì Charise đã được đính ước với một nam tước, chứ không phải một bá tước, và anh ta tên là Burleton, chứ không phải Westmoreland. Cháu muốn những câu trả lời, cháu cần chúng, và vì vậy cháu đã đến tìm Nicholas DuVille. Ít nhất anh ấy trung thực đủ để kể cho cháu nghe sự thật.”

“Sự thật anh ta đã kể cho cháu là gì vậy, cháu yêu?”

Vẫn còn ngại ngùng bởi những việc mà nàng đã biết, Sheridan nhìn ra xa và giả vờ kiểm tra lại mái tóc nàng trong gương khi nàng nói, “Tất cả mọi chuyện. Mọi chi tiết xấu hổ, bắt đầu bằng cái chết của Nam tước Burleton và tại sao Stephen lại cảm thấy bắt buộc phải tìm một vị hôn phu khác cho cháu – ý cháu là cho Charise Lancaster. Anh ấy đã kể cho cháu nghe mọi chuyện,” Sheridan kết thúc, dừng lại để nuốt những giọt nước mắt tủi hổ đang chẹn ngang cổ họng nàng khi nàng nghĩ về niềm tin khờ dại của nàng rằng Stephen đã muốn cưới nàng. Cũng vì cái tính ngây thơ cả tin rồi đại ấy đã khiến xui nàng hi sinh sự trong trắng và niềm kiêu hãnh của nàng cho chàng vào đêm qua. “Anh ấy thậm chí còn giải thích chuyện bí ẩn nhất trong tất cả, mặc dù cháu đã để bản thân mình tin khác đi khi cháu nói chuyện với mọi người vào ngày hôm qua.”

“Sự bí ẩn nào nhỉ?”

Tiếng cười của Sheridan uất nghẹn và cay đắng. “Lời cầu hôn đột ngột của Stephen, vào cái đêm mà chúng cháu đến Almack, thật trùng hợp với tin tức chàng đã nhận trước đó cùng ngày về cái chết của cha Charise. Chàng đã cầu hôn cháu vì thương hại và vì trách nhiệm, không phải vì chàng quan tâm đến cháu hay thậm chí là muốn cưới cháu.”

“Thật tồi tệ là Nicholas lại đặt câu chuyện chính xác theo hướng đó.”

“Anh ấy không cần phải làm thế. Cháu chỉ là một con ngốc khi dính dáng tới người đàn ông ở ngoài kia.”

“Và cháu đã bàn tất cả những chuyện này với Langford đêm qua?”

“Cháu đã cố, nhưng chàng đã nói chàng không quan tâm đến việc nói chuyện,” Sheridan cay đắng nói khi nàng xách va li lên.

“Thế cậu ta đã quan tâm đến chuyện gì?” Charity nghiêng đầu về một bên dò hỏi.

Có điều gì đó trong cách đặt câu hỏi đột ngột của bà ta làm Sheridan nhìn nhanh xuống bà. Đã có những lúc khi nàng không chắc chắn liệu em gái của Công tước Stanhope có thực sự lơ đãng như bà tỏ ra hay không, những lúc như lúc này, khi bà quan sát màu đỏ dâng lên trên hai má Sheridan với một cái nhìn hiểu thấu đặc biệt. “Cháu đoán là chàng sẽ quan tâm đến bằng chứng cho sự vô tội của cháu, nếu chàng có từng quan tâm đến cháu chút nào, mà hiển nhiên là chàng không hề quan tâm,” nàng nhanh chóng nói lảng đi. “Khi bà nhìn vào chuyện này từ khía cạnh của chàng, việc mà cháu đã cố gắng làm suốt cả ngày hôm qua và đêm qua, cháu đã bỏ chạy và trốn tránh vì cháu có tội. Cháu còn có thể có lý do nào khác được nữa?”

Charity đứng dậy và Sheridan nhìn vào bà, biết rằng nàng sẽ không bao giờ còn nhìn thấy bà một lần nữa, và nước mắt bùng lên từ trong mắt nàng khi nàng ôm chầm lấy người phụ nữ nhỏ bé trong một cái ôm thật nhanh. “Hãy nói tạm biệt với mọi người cho cháu, và bảo với họ rằng cháu biết họ thực sự đã cố gắng giúp đỡ.”

“Phải có điều gì khác mà ta có thể làm chứ,” Bà Charity nói, khuôn mặt bà trông như thể nó bị ép lại.

“Có ạ,” Sheridan nói với một nụ cười cứng nhắc, tự tin. “Xin hãy nói với đức ông rằng cháu mong được gặp riêng ngài một lát. Hãy bảo chàng đến gặp cháu trong phòng khách nhỏ ở sảnh trước ngay lập tức.”

Khi Charity rời đi để làm việc đó, Sheridan thở một hơi dài và bước về phía cửa sổ, vài phút sau nhìn thấy bà Charity đi tới bên chàng và truyền lại lời nhắn. Chàng đứng dậy quá nhanh, bước vội về phía tòa nhà, đến nỗi Sheridan cảm thấy một tia hi vọng đau nhói rằng có lẽ - chỉ là có lẽ - chàng sẽ không để nàng ra đi. Có lẽ chàng sẽ cầu xin nàng tha thứ cho sự nhẫn tâm của chàng đêm qua và yêu cầu nàng ở lại.

Khi nàng bước xuống cầu thang nàng không thể ngăn mình bám lấy cái ảo tưởng cuối cùng, ngọt ngào một cái đau đớn ấy. Tia hi vọng mong manh khiến nhịp tim của nàng leo thang khi nàng đi vào trong phòng khách và đóng cửa lại, nhưng niềm hi vọng bắt đầu tàn lụi ngay khi chàng quay người và nhìn vào nàng. Mặc áo sơ mi và quần cưỡi ngựa ông bố, với đôi bàn tay thọc trong túi quần, trông chàng không chỉ bình thần, mà là cực kì lơ đãng. “Nàng muốn gặp ta?” chàng thờ ơ hỏi.

Chàng đang đứng giữa căn phòng nhỏ, và chỉ một vài bước chân đã mang nàng đến gần trong tầm tay chàng. Thể hiện một sự bình tĩnh mà nàng không hề cảm thấy, Sheridan gật đầu và nói, “Em đến để nói với ngài là em sẽ đi. Lần này em không muốn đột nhiên biến mất, như em đã làm lần trước.”

Nàng chờ, tìm kiếm trên khuôn mặt cứng rắn, mĩa mai kia một vài dấu hiệu cho thấy chàng cảm thấy điều gì đó, bất kì điều gì, về nàng, trước thực tế là nàng sẽ ra đi, trước quà tặng là thân thể nàng. Thay vào đó, chàng nhướng mày lên như thể lặng lẽ hỏi nàng nàng trông chờ chàng làm gì về chuyện đó.

“Em không chấp nhận lời đề nghị của ngài,” Sheridan nói rõ, không thể tin được chàng có thể tỏ ra hoàn toàn không quan tâm đến một quyết định sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc đời nàng như thế - một quyết định được đưa ra sau một đêm nằm trọn trong tay chàng, sau khi nàng đã đem dâng sự trinh trắng và danh dự của nàng cho chàng.

Chàng khẽ nhún đôi vai rộng của mình và nói bằng một giọng hồ hững, “Tốt thôi.”

Quá đủ rồi - chỉ một từ buồn chán đơn giản đã lôi nàng từ vực sâu tuyệt vọng vì bị làm nhục lên đến một cơn giận dữ gần như không thể chịu đựng nổi. Quay người, nàng bắt đầu bước xa khỏi chàng, rồi nàng dừng bước và quay trở lại.

“Còn gì khác nữa à?” chàng khiêu khích, trông sốt ruột và vô tâm.

Sheridan quá giận dữ, và quá hài lòng với ý định của nàng, đến nỗi nàng đã thực sự dành cho chàng một nụ cười rạng rỡ, làm nguôi giận khi nàng bước về phía chàng. “Có,” nàng khẽ nói, “còn một điều này nữa.”

Một bên lông mày chàng nhướng lên trong câu hỏi ngạo nghễ. “Điều gì?”

“Cái này!” Nàng tát chàng mạnh đến nỗi đầu chàng bị đánh sang một bên, rồi nàng tự động bước lùi một bước trước cơn giận dữ trên mặt chàng và đứng yên tại chỗ, ngực nàng phập phồng tức giận. “Ngài là một con quỷ vô lương tâm, độc ác, và tôi không thể tin là tôi đã để ngài chạm vào tôi đêm qua! Tôi cảm thấy bị làm nhục và ô uế -” Một thớ thịt bắt đầu giật giật ở một bên quai hàm của chàng, nhưng Sheridan vẫn chưa nói xong và nàng đã quá giận dữ không nhận ra chàng có vẻ mặt chết người. “Tôi đã phạm tội khi để ngài làm việc mà ngài đã làm với tôi đêm qua, nhưng tôi có thể cầu nguyện để sám hối về chuyện đó. Nhưng tôi sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho sự ngu xuẩn của tôi vì đã tin và yêu ngài!”

Stephen nhìn cánh cửa đóng sầm vào khung cửa sau lưng nàng, và chàng đứng bất động hoàn toàn, không thể nào rũ bỏ hình ảnh mỹ nhân giận dữ với đôi mắt màu bạc rực cháy và một khuôn mặt sống động vì điên tiết và khinh bỉ. Hình ảnh ấy tự nó khắc sâu vào trí óc chàng cùng với giọng nói rung lên vì xúc cảm. “Tôi sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho sự ngu xuẩn của mình vì đã tin và yêu ngài!” Cô ta thực sự trông có vẻ và nghe có vẻ như cô ta thành thực trong từng lời cô ta đã nói với chàng, bao gồm cả câu cuối cùng. Lạy Chúa, cô ả là một diễn viên siêu hạng! Còn giỏi hơn cả Emily Lathrop. Tất nhiên, Emily không có lợi thế

là khí chất ngây thơ tiết hạnh của Sheridan hay là tính tình nóng nảy nhiệt huyết của cô ta. Emily thao diễn và kiềm chế một cách cẩn trọng, do đó cô ta không thể nào dằn dặt nên được cảnh vừa rồi.

Mặt khác, Emily có thể sẽ không ném lời đề nghị của chàng vào mặt chàng...

Không biết vì lý do gì, chàng không hề trông đợi Sheridan sẽ làm thế. Cô ta đủ thông minh và tham vọng để biến sự mất trí tạm thời sau tai nạn thành cái có vẻ như là một trường hợp bệnh mất trí nhớ hoàn toàn kéo dài hàng tuần trời, và cũng để gần như nâng vị trí của cô ta từ một gia sư lên thành một nữ bá tước. Lời đề nghị chàng đưa ra đêm qua sẽ không làm cô ta trở thành nữ bá tước, nhưng nó sẽ đem lại cho cô ta một cuộc sống xa hoa ngàn lần hơn những gì cô ta có thể trông mong.

Hoặc là cô ta không quá thông minh như Stephen đã tin tưởng...

Hoặc cô ta không quá tham vọng...

Hoặc là nàng vô tội trong tất cả những sự lừa dối này – cũng vô tội y như sự vô tội về mặt tình dục của nàng trước tối qua.

Stephen do dự một cách khó chịu và rồi chối bỏ khả năng cuối cùng. Những người vô tội không bỏ chạy và trốn tránh – không thể khi mà họ có được lòng can đảm và sự táo bạo như kiểu của Sheridan.

57. Chương 57

Lưu ý đến ngày sinh nhật của Noel, và trong một cố gắng vô ích để duy trì một không khí cho có vẻ tiệc tùng, Whitney công khai chủ đề về Sheridan Bromleigh và sự chệch hướng của cô đã đi xa những giới hạn cho phần còn lại của cuối tuần, nhưng sự cố gắng không thành công cho một sự hòa giải lơ lửng như một tấm màn phủ lên tất cả những vị khách tại Claymore. Trong vòng vài giờ sau khi Sheridan rời đi, những đám mây đông cuộn tới và mưa bắt đầu rơi, kéo mọi người vào trong nhà và làm nặng lòng thêm những người phụ nữ nản chí. Chỉ có Charity Thornton là miễn nhiễm khỏi cái không khí đó và đầy năng lượng đến nỗi bà từ chối hành động theo những người khác khi tất cả những quý bà khác và hầu hết những người đàn ông nghỉ ngơi trong phòng ngủ để chờ mắt trước bữa tối. Trên thực tế, sự vắng mặt của họ hoàn toàn phù hợp với bà.

Ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da chần trong phòng bi a, với hai chân vắt chéo ở mắt cá chân và hai tay nắm lại trên đùi, bà quan sát Công tước Claymore đang chơi bi a với Jason Fielding và Stephen Westmoreland. “Tôi đã luôn thấy bi a thật là quá hấp dẫn,” bà nói dối, ngay khi Clayton Westmoreland chọc cái gậy đánh bi a dài vào viên bi trên bàn và cú đánh hoàn toàn trượt. “Đó có phải là chiến lược của ngài không – đánh trượt toàn bộ bóng trên bàn để Langford bây giờ sẽ phải xử lý chúng?” bà nhanh nhẹn hỏi.

“Thật là một cách nhìn nhận thú vị,” Clayton đáp lại cộc lốc, giấu diếm sự bức mình của anh với sự bột phát của bà đã khiến anh đánh trượt cú đó.

“Bây giờ chuyện gì sẽ xảy ra?”

Jason Fielding trả lời với một tiếng cười khúc khích. “Bây giờ Stephen sẽ tiếp tục và không ai trong chúng tôi sẽ có cơ hội khác ở ván này.”

“Ồ, tôi thấy rồi.” Charity cười một cách ngây thơ với nạn nhân được dự tính của bà khi chàng chà xát thứ gì đó vào cuối cây gậy đánh bi a và cong người lên bàn. “Điều đó có nghĩa anh là người chơi giỏi nhất ở đây phải không, Langford?”

Chàng nhìn lên chỗ âm thanh gọi tên chàng, nhưng Charity có cảm giác chàng không lắng nghe bà cũng như không tập trung vào cuộc chơi. Kể từ khi Sheridan bỏ đi, chàng trông ác nghiệt như chết vậy. Mặc dù thế, khi chàng thực hiện cú đánh của mình, những viên bi đập vào nhau kêu lách cách, va vào các cạnh khác nhau của chiếc bàn, và ba trong số chúng lăn xuống túi hứng bi.

“Cú đánh đẹp đấy, Stephen ,” Jason nói, và Charity nhìn thấy cơ hội mà bà chờ đợi này giờ.

“Tôi thật thích giao thiệp với các quý ông, ”bà đột nhiên thông báo, quan sát khi Clayton Westmoreland rót Madeira vào ly của các vị khách.

“Tại sao vậy?” anh lịch sự hỏi.

“Phái nữ của tôi có thể khá là nhỏ mọn, thậm chí là thù oán nhau chả cần bất kì lí do gì cả,” bà chú ý khi Stephen nhắm đích và thực hiện cú đánh tiếp theo của chàng . “Nhưng những quý ông thì lại cực kì đáng tin cậy với sự trung thành của họ với người khác và cùng phái với họ. Lấy Wakefield làm ví dụ,” bà nói, cười đồng tình với Jason Fielding, hầu tước Wakefield. “Anh mà là một phụ nữ, Wakefield, anh có thể sẽ cảm thấy ghen tị với cú đánh tuyệt vời của Langford lúc này, nhưng ngài có không?”

“Có”, Jason đùa cợt, nhưng khi thấy khuôn mặt bà xịu xuống anh nhanh chóng nói, ” Không, tất nhiên không , thưa bà.”

“Chính xác ý tôi đấy!” Charity vỗ tay khi Stephen đi vòng quanh bàn để cho cú đánh tiếp theo. “Nhưng bất kì lúc nào tôi nghĩ đến sự trung thành và tình bạn giữa những người đàn ông, các anh có biết là tôi nghĩ đến ai ngay lập tức trong đầu không?”

“Không, ai thế?” Clayton nói, khi anh quan sát Stephen vạch thành hàng cho cú đánh kế tiếp và nhắm đích. ” Nicholas DuVille và Langford!”

Viên bi trượt sang một bên xa khỏi cây gậy đánh bi a của Stephen và lăn sang một bên của chiếc bàn, đánh nhẹ vào viên bi mà chàng đã dự định nhắm tới. Viên bi đó chậm chậm hướng vào lỗ, lơ lửng ở cạnh và cuối cùng rơi vào trong lưới. “Đó không phải là kĩ năng, đó là vận đỏ,” Jason nói với chàng. Cố gắng thay đổi chủ đề, anh nói thêm “Cậu đã bao giờ dừng lại để đếm xem cậu đã bao nhiêu lần thắng một trận đấu với may mắn thay vì kĩ năng chưa? Mình đã có ý làm điều đó.”

Lờ đi sự cố gắng của Wakefield để đổi ngược chủ đề, Charity tiến lên phía trước, cẩn thận hướng cuộc trò chuyện sôi nổi về phía Jason Fielding và Clayton Westmoreland và tránh một cái nhìn về phía bá tước khi chàng đi quanh bàn cho cú đánh kế tiếp. “Tại sao ư, nếu Nicholas không phải là một người bạn trung thành của Langford như thế, anh ta đã cho người đưa Sheridan Bromleigh thắng về nhà vào cái ngày mà cô ấy bỏ chạy và dừng lại trước cửa nhà anh ta, khóc lóc thảm thiết, nhưng anh ta có làm điều đó không? Không thực vậy, anh ta không làm thế!”.

Bà ta nhìn vào tấm gương trên bức tường đối diện và thấy Stephen Westmoreland ngừng cú đánh lại, đôi mắt chàng thu hẹp lại thành đường thẳng, cái nhìn của chàng chia sang phía sau bà. “Sheridan đã nài nỉ được nghe sự thật về lý do tại sao Langford đã muốn cưới cô ấy, và cho dù anh chàng Nicholas tội nghiệp không có trách nhiệm phải nói mọi chuyện với cô ấy và làm trái tim cô bé tan nát, nhưng anh ta đã làm thế! Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu nói dối cô ấy, hay bảo cô ấy về nhà để hỏi Langford, nhưng anh ta đã tự mình nhận lấy việc đó để giúp đỡ người bạn thân và một người bạn quý của anh ta.”

“Chính xác là,” Stephen hỏi bằng một giọng trầm, cúi kính khi chàng từ từ thắng người dậy mà không thực hiện cú đánh của mình, “anh bạn DuVille của tôi đã nói với Sheridan chuyện gì?”

Charity nhìn quanh về phía chàng, khuôn mặt bà một kỳ công của sự vô tội đáng ngạc nhiên và nhạt nhẽo. “Tại sao, sự thật, tất nhiên. Cô ấy đã nhận ra là cô ấy không còn là Charise Lancaster nữa, vì thế Nicholas đã kể cho cô ấy về cái chết của Burleton và anh đã cảm thấy có trách nhiệm như thế nào về chuyện đó. Sau cùng, là lý do tại sao anh giả vờ là vị hôn phu của Sheridan.”

Ba người đàn ông im lặng đang nhìn chăm chăm vào bà với những trạng thái khác nhau của sự choáng váng và tức giận, và Charity nhìn nhanh từng người trong bọn họ. “Và tất nhiên, là một cô gái lãng mạn, Sheridan vẫn muốn nghĩ – tin tưởng - rằng anh có thể vì một lí do khác nào đó mà anh đã hỏi cưới cô ấy, nhưng Nicholas yêu quý đã phải nói với cô ấy, rất chắc chắn, rằng anh chỉ cầu hôn sau khi anh nhận được tin về cái chết không may của ông Lancaster – vì sự thương hại, có thể nói như vậy. Điều này đã làm cho cô gái tội nghiệp quá đau đớn, nhưng Nicholas đã làm việc cần phải làm, vì sự không tư lợi và trung thành với phái tính của anh ta.”

Stephen ném thẳng cái gậy đánh bóng vào cái giá trên tường. “Thằng khốn khiếp!” chàng khẽ nói khi chàng bước nhanh ra khỏi phòng.

Giật mình bởi việc dùng những từ ngữ báng bổ ở trước mặt bà chứ không phải bởi sự đi khỏi của chàng, Charity nhìn Jason Fielding. “Anh đoán là Langford định đi đâu?” bà hỏi, giấu một nụ cười đằng sau một cái nhăn mặt bối rối.

Jason Fielding từ từ rút cái nhìn từ chỗ bá tước vừa đi qua, rồi anh nhìn Clayton Westmoreland và nói, “Anh sẽ nói là cậu ta đang đi đâu?”

“Tôi sẽ nói,” Công tước trả lời cộc lốc, “là cậu ta dự định phải ”nói chuyện” với một “anh bạn” già.”

“Tuyệt làm sao!” Charity nhanh nhẩu nói. “Có ai trong số các anh xem xét đến việc để cho tôi chơi bi a cùng các anh không, bây giờ khi mà Langford đã bỏ đi? Tôi chắc chắn là tôi có thể nắm được luật chơi.”

Công tước Claymore nhìn chăm chú bà trong sự im lặng thích thú một lúc lâu, thực tế là lâu đến mức Charity cảm thấy lúng túng. “Tại sao chúng ta lại không chơi cờ thay vì đó nhỉ? Tôi có một cảm giác rằng chiến thuật là sở trường đặc biệt của bà.”

Charity cân nhắc điều đó trong một lúc và gật đầu. “Tôi nghĩ anh khá là đúng.”

58. Chương 58

Mặc dù Mùa lễ hội đã gần đến hồi kết thúc, căn phòng chơi bài rộng lớn tại câu lạc bộ White vẫn không thiếu những tay chơi giàu có sẵn sàng đặt cược những khoản tiền lớn vào một lượt bài hay vào vòng quay súc sắc. Là câu lạc bộ lâu đời nhất và sang trọng nhất trong số những câu lạc bộ trên phố St.James, câu lạc bộ White ồn ào hơn Strathmore rất nhiều, và đèn đuốc rực rỡ, nhưng không có những truyền thống thiêng liêng riêng của nó. Ở phía trước mặt, nhìn ra phố xá, là một cửa sổ vòng cung rộng mà tại đó anh chàng nịnh đầm Brummell đã từng đứng tán gẫu với những người bạn của anh ta như Công tước Argyll, các đức ông Sefton, Alvanley, và Worcester, và trong một vài dịp còn có cả Hoàng tử Regent.

Tuy nhiên, còn nổi tiếng hơn cả khung cửa vòng cung của nó, chính là cuốn Sổ đặt cược của câu lạc bộ White, trong đó suốt nhiều năm qua từng thành viên riêng rẽ đã ghi vào những cuộc các cược về những sự kiện từ trang nghiêm đến bẩn thỉu đến ngu ngốc. Trong số những ván cược này có những ván cược kết quả của một cuộc chiến tranh, ngày qua đời của một người họ hàng sẽ để lại một món thừa kế, dự đoán ứng cử viên giành chiến thắng trong cuộc tranh giành các quý cô, và thậm chí cả kết quả của một cuộc đua sắp tới giữa hai con lợn giống của hai thành viên câu lạc bộ.

Tại chiếc bàn gần cuối một trong những phòng đánh bài, William Baskerville đang chơi bài uryt với Công tước Stanhope và Nicholas DuVille. Trong tinh thần đồng chí thân tình, ba quý ông này đã cho phép hai chàng trai trẻ tuổi hơn đến từ những gia đình xuất sắc gia nhập với họ. Cả hai chàng trai chỉ cần nhìn là biết ngay gốc gác Corin, bị ám ảnh bởi thể thao và hào hức được rạng danh trong thành phố bằng cách thể hiện vượt trội trong những thói tật của đàn ông là cờ bạc và rượu chè. Cuộc nói chuyện bên bàn bài chậm rãi và rời rạc; đặt cược thì nhanh chóng và nặng tay. “Nhân nói về các tay cưỡi ngựa cừ khôi,” một trong hai chàng trai trẻ - người vẫn ít nói hơn - nói, “tôi đã không trông thấy Langford ở Hyde Park cả tuần qua.”

William Baskerville cung cấp câu trả lời cho câu nhận xét đó khi anh ta đếm những thẻ tiền của mình. “Sinh nhật cháu trai cậu ta, tôi tin là vậy. Nữ công tước Claymore đang tổ chức một bữa tiệc nhỏ nhân dịp này. Một phụ nữ đáng yêu, nữ công tước ấy,” anh ta nói thêm. “Tôi bảo thế với Claymore mỗi khi nhìn thấy anh ta.”

Liếc nhìn về Nicholas DuVille đang ngồi phía tay trái anh ta, anh ta tiếp, “Anh đã làm bạn với nữ công tước ở Pháp, trước khi cô ấy trở về nhà ở Anh, phải không?”

Nicki gật đầu mà không nhìn lên khỏi những quân bài của mình, rồi anh tự động nói thêm một điều nữa để chặn trước bất kì lời đồn thổi nào. “Tôi tự cho mình đã rất may mắn được đứng ở phía bạn bè với tất cả những người nhà Westmoreland.”

Một trong hai chàng trai đã uống khá nhiều rượu nghe thấy điều đó với một chút ngạc nhiên và rồi mình họa cho tính thiếu lịch sự của anh ta – cũng như sự bất khả trong việc kiềm chế uống rượu của anh ta – bằng cách diễn đạt nó thành lời: “Đừng nói thế đi! Người ta đồn là anh và Langford suýt nữa thì đã ẩu đả ở Almack vì một cô nàng tóc đỏ nào đó mà cả hai cùng say mê.”

Baskerville khịt mũi trước ý nghĩ như thế. “Chàng trai trẻ của tôi ơi, khi mà cậu có kinh nghiệm ở thành phố nhiều hơn, cậu sẽ học cách phân biệt rác rưởi với sự thật, và để làm việc đó, cậu cần phải làm thân hơn nữa với những cá nhân liên quan. Bây giờ, tôi đã nghe cùng một câu chuyện, nhưng tôi cũng biết DuVille và Langford, vì thế tôi đã biết toàn bộ câu chuyện chỉ thuần túy là bịa đặt. Tôi biết thế ngay khi nghe thấy chuyện đó.”

“Cũng như tôi!” anh chàng tỉnh táo hơn trong hai người tuyên bố.

“Một câu chuyện vớ vẩn thảm thương,” Nicki xác nhận, khi tất cả mọi người dường như là đang chờ phản ứng của anh, “sẽ nhanh chóng bị quên lãng thôi.”

“Biết thế mà,” anh trai của Bà Charity, vị Công tước Stanhope đạo mạo nói, khi ông ta vứt những thẻ tiền vào trong đống thẻ đã chất ngất ở giữa bàn. “Không làm tôi ngạc nhiên một chút xíu nào khi khám phá ra cậu và Langford là những người bạn thân thiết. Cả hai cậu đều là những người đàn ông nhã nhặn.”

“Không nghi ngờ gì chuyện đó,” chàng trai trẻ còn tỉnh táo nói với Nicki với một nụ cười láu lỉnh, “nhưng nếu anh và Langford có lúc nào đó đụng độ với nhau, thì tôi muốn có mặt ở đó!”

“Tại sao vậy?” Công tước Stanhope hỏi.

“Bởi vì tôi đã nhìn thấy Langford và DuVille đắm bốt ở chỗ Quý ông Jackson. Không phải với nhau, tất nhiên, nhưng họ là những tay đắm bốt giỏi nhất mà tôi đã từng gặp. Một trận chiến giữa họ sẽ lôi kéo tôi thậm chí là tới Almack.”

“Cả tôi nữa!” người đồng hành của anh ta nói to với một tiếng nấc.

Baskerville thấy sợ trước nhận thức sai lạc của tuổi trẻ về tính lịch thiệp đàn ông của hai chàng trai này, và anh cảm thấy cần phải chỉ ra sự hiểu lầm to lớn của họ. “Langford và DuVille sẽ không bao giờ hạ mình đến mức giải quyết vấn đề của họ bằng nắm đấm, các chàng trai của tôi ạ! Đó là sự khác biệt giữa những cậu trẻ nóng nảy các cậu và những quý ông như DuVille và Langford và những người còn lại trong chúng tôi. Các cậu nên học các cư xử tuyệt vời của những bậc tiền bối, thu nhặt thêm vài thói lịch sự của người thành phố, cậu không biết sao. Thay vì ngưỡng mộ kĩ năng với nắm đấm của DuVille, cậu nên khôn ngoan mà tìm cách bắt chước cách nói năng và phong cách thất cà vạt tuyệt vời của anh ta.”

“Cám ơn, Baskerville,” Nicki lơ đãng lẩm bẩm bởi vì dường như Baskerville đang chờ đợi một vài phản ứng xác nhận nào đó của anh.

“Không có chi, DuVille. Tôi chỉ nói sự thật thôi. Và đối với Langford,” Baskerville nói tiếp, chờ đến lượt đặt tiền của mình, “các cậu không thể tìm đâu được một tấm gương tốt hơn về sự tinh tế và nghệ thuật hào hoa phong nhã. Ấu đả để giải quyết mâu thuẫn ư, thật là!” anh ta chế giễu. “Tại sao ư, chỉ ý nghĩ về nó thôi cũng làm cho bất kì một người đàn ông lịch sự nào cũng thấy khó chịu.”

“Thậm chí chỉ bàn đến thôi đã thấy lố bịch,” Công tước Stanhope đồng tình, quan sát gương mặt của những tay chơi khác trước khi quyết định liệu ông ta có nên đặt cược vào những lá bài hơi xấu của mình hay không.

“Xin lỗi, các ngài, nếu –” cậu chàng tỉnh táo hơn bắt đầu nói, nhưng cậu ta đột ngột dừng giữa chừng. “Tôi tưởng các anh đã nói Langford đang vui thú điên viên,” cậu ta nói bằng giọng ngờ ngác ám chỉ rằng có những chứng cứ hiển nhiên chứng tỏ khác đi.

Cả năm người đàn ông liếc nhìn lên và thấy Stephen Westmoreland đang đi thẳng về phía họ với biểu hiện trên mặt, khi chàng tới gần hơn, trông chột chột hơn là nhã nhặn. Chẳng thêm gật đầu chào những người

quen biết đang nói lời chào với chàng, Bá tước Langford cố ý bước vòng quanh những chiếc bàn và ghế và tay chơi bạc, nhắm thẳng tới năm người đàn ông ở bàn của Baskerville và rồi đi vòng qua ghế của họ.

Bốn trong số những người này cứng người lại, nhìn chàng với vẻ cảnh giác khó tin của những người đàn ông vô tội đang phải đối mặt với mối đe dọa đột ngột và khó hiểu mà họ vừa không biết lại vừa không đáng bị nhận từ một con dã thú mà họ đã lầm tưởng là đã được thuần hóa.

Chỉ có Nicholas DuVille dường như vẫn không quan tâm tới mối nguy hiểm hiện tỏ ra từ Langford. Thực tế, với những người ở White, những người đang quay hết lại ngậy người hồ nghi xem xét diễn biến, thì Nicholas DuVille có vẻ như đang hết sức mời gọi một cuộc đối đầu bởi cái sự thờ ơ cố ý và quá lớn của anh ta. Khi bá tước dừng chân bên cạnh ghế của anh, DuVille dựa ra sau, thọc tay sâu vào hai bên túi quần, và với một cái nghiêng răng khê nơi hàm răng trắng muốt của mình, anh chào hỏi bá tước bằng một cái nhìn dò hỏi mỉa mai. “Muốn tham gia với chúng tôi không, Langford?”

“Đứng lên!” Bá tước Langford nghiêng răng. Lời thách thức không lần đi đâu được và sẵn sàng nổ ra.

Nó gây ra một sự chấn động nhỏ khi vài chàng trai trẻ lao tới cuốn Sổ cá cược của câu lạc bộ White để đặt cược cho kết quả trận đối đầu. Nó khiến cho một nụ cười uể oải, trắng lóa từ từ quét qua khuôn mặt DuVille khi anh chuôi sâu hơn vào ghế của mình, trầm ngâm nhay nhay phần cuống điều xì gà của anh, và có vẻ như đang thưởng ngoạn lời mời với sự hứng thú đáng kể. Như thể anh muốn chắc chắn những hi vọng của anh không bị cụt hứng, anh nhướn một bên lông mày lên hỏi một cách hài hước. “Ngay đây à?” anh hỏi, nụ cười nở rộng hơn.

“Ra khỏi cái ghế đó ngay,” bá tước gầm gừ bằng tông giọng nhỏ nhẹ đầy nguy hiểm, “thằng ch-”

“Dứt khoát, ở đây,” DuVille cắt ngang, nụ cười của anh cứng lại khi anh đứng dậy khỏi vị trí đang ngồi của mình và hếch đầu về hướng một trong những phòng ở phía sau.

Tin tức về trận đánh sắp diễn ra đã tới tai người quản lý của câu lạc bộ White ngay lập tức, và ông ta ào ra khỏi phòng bếp. “Nào, nào, các quý ông! Các quý ông!” người quản lý khấn nài khi ông ta len qua đám đông đang nhanh chóng lịch sự thoát khỏi căn phòng phía sau. “Chưa bao giờ trong lịch sử của câu lạc bộ White này lại có -”

Cánh cửa bị đóng sầm vào mặt ông ta.

“Hãy nghĩ đến quần áo của các ngài, các quý ông! Hãy nghĩ tới đồ đạc!” ông ta hét lên, mở cánh cửa vừa kịp lúc để nghe thấy một âm thanh khủng khiếp của tiếng xương chạm xương đầu tiên và để nhìn thấy đầu của DuVille bị tạt sang một bên.

Giật mạnh cánh cửa đóng lại, người quản lý quay ra đằng sau, khuôn mặt không còn một giọt máu, bàn tay vẫn nắm chặt lấy nắm đấm cửa đằng sau lưng ông ta. Một trăm gương mặt đàn ông đang nhìn ông dò hỏi, tất cả họ đều thấy lý thú trước cùng một thông tin. “Sao rồi?” một trong số họ hỏi.

Khuôn mặt của người quản lý nhăn nhó vì đau khổ khi ông nhắm tính những thiệt hại có thể xảy ra cho những chiếc bàn faro bọc vải len đắt tiền của căn phòng phía sau, nhưng ông cố gắng run rẩy trả lời. “Vào lúc này... tôi cho là... cuộc ba ăn hai.”

“Đặt cửa vào ai cơ, ông già tốt bụng?” một quý ông ăn mặc lịch sự, sốt ruột đang đứng trong một hàng dài, chờ đến lượt mình viết vào cuốn sổ đặt cược, hỏi.

Người quản lý do dự, hướng mắt lên nhìn trời như thể cầu nguyện cho lòng can đảm, rồi ông ta xoay người và mở hé cánh cửa, nhìn lên vào bên trong đúng lúc một tấm thân va vào tường với một tiếng vỡ loảng xoảng. “Nghiêng về Langford!” ông ta nói với qua vai, nhưng khi ông bắt đầu đóng cánh cửa lại, một âm thanh to ì ùng khác giống như lúc trước làm rung cả cột đỡ, và ông ta lại nhìn một lần nữa. “Không – DuVille! Không, Langford. Không -!” Ông ta kéo sập cánh cửa chỉ vừa kịp lúc để tránh cho nó khỏi đập vào đầu khi một đôi vai nặng nề đâm sầm vào nó.

Rất lâu sau khi những âm thanh của trận đấu cuối cùng đã lắng xuống, người quản lý vẫn đứng dựa lưng vào cánh cửa, cho đến khi nó đột ngột được mở ra đằng sau ông ta, khiến ông ta ngã ngửa vào trong căn phòng mà, nếu chỉ nhìn một cái, thì trông không hề bị xáo trộn một cách kì diệu. Ông ta đang phát ra một lời cảm tạ biết ơn tha thiết khi cặp mắt ông dính vào một cái bàn bóng lộn được đặt trên ba cái chân lành

lặn và cái thứ tư thì vỡ ra thành từng mảnh, và ông ta nắm chặt lấy ngực trái mình như thể là cả trái tim ông ta nữa, cũng bị vỡ vụn. Trên đôi chân loạng choạng ông ta bước đến bên chiếc bàn faro và dọn đi cái cốc vại đáng lẽ không được đặt lên trên nó, chỉ để khám phá ra rằng cái cốc đã che đi một lỗ thủng kinh khủng trên mặt bàn bọc nỉ xanh. Nheo mắt lại, ông ta tiếp tục nghiên cứu căn phòng kĩ càng hơn... Ở góc phòng, bốn chiếc ghế được xếp gọn ghẽ xung quanh một cái bàn đánh bài hình tròn, nhưng giờ đây ông ta đã nhận ra rằng mỗi chiếc chỉ còn có ba cái chân.

Một cái đồng hồ mạ vàng trang trí tinh xảo mà bình thường vẫn làm đẹp phần trung tâm của chiếc bàn thức ăn chạm khắc thì nay đang đứng ở đầu phía bên phải của nó. Với bàn tay run rẩy, người quản lý đưa tay dời cái đồng hồ lại đúng vị trí của nó, rồi ông ta la lên kinh hoàng khi cái mặt đồng hồ rơi xuống, những cái kim của nó đung đưa lủng lẳng yếu ớt sang hai bên.

Run rẩy vì giận dữ và đau khổ, người quản lý với tay ra để đứng vững và nắm lấy lưng của chiếc ghế gần nhất. Nó rời ra khỏi tay ông ta.

Ở phía mặt tường bên kia, trong căn phòng chính của câu lạc bộ White, một trận bão những cuộc nói chuyện huyền ảo không bình thường nổ ra khi DuVille và Langford bước ra ngoài – kiểu nói chuyện mà những người đàn ông trưởng thành vẫn dùng như là một chiến thuật nghi binh nhằm tạo ra ấn tượng là sự chú ý của họ ở bất kì nơi nào khác chứ không phải ở nơi nó thực sự đang ở.

Hoặc là chẳng thêm bận tâm, hoặc là không hề nhận thấy cái không khí khác thường và những cặp mắt sầm soi đang dõi theo họ, hai cự đối thủ tách nhau ra ở trung tâm của căn phòng, Langford tìm một người hầu với cái khay đựng rượu, và DuVille trở về với chỗ trống trên bàn đánh bài của mình. “Đến lượt tôi tổ chưa?” anh hỏi, ngồi xuống ghế và vươn tay tới cỗ bài.

Hai chàng trai trẻ đồng thanh trả lời rằng đã đến lượt, Công tước Stanhope lịch sự trả lời rằng ông không chắc chắn lắm, nhưng Baskerville thì đang ở trong tâm trạng phần nộ cao độ vì bị làm cho trở thành thằng ngốc trước mặt hai gã trai trẻ, và anh ta nói ra đề tài đang ở trong trí óc của tất cả mọi người. “Anh cũng nên nói cho hai anh chàng này biết chuyện gì đã xảy ra trong kia, vì họ không thể nào tập trung nổi hoặc thậm chí là ngủ nổi mà chưa biết kết quả ra sao,” anh ta nói gắt gỏng. “Hành xử thật là nhục nhã, tôi không sợ phải nói với anh như vậy đâu, DuVille. Cả hai anh!”

“Chẳng có gì để kể cả,” Nicki lạnh nhạt nói, nhặt cỗ bài đã bị bỏ lại ở trung tâm của cái bàn và tráo nó một cách thành thục. “Chúng tôi đã bàn đến một đám cưới.”

Baskerville trông có vẻ hi vọng nhưng không bị thuyết phục. Hai chàng trai trẻ nhìn thực sự buồn cười, nhưng chỉ có người say hơn trong bọn họ đủ táo tợn và xấu tính để chế giễu lời giải thích được đưa ra.

“Một đám cưới sao?” anh ta rú lên, ném một cái nhìn ý nghĩa về phía cổ áo bị rách của Nicki. “Hai người đàn ông thì có thể bàn bạc cái gì về một đám cưới?”

“Về việc ai sẽ là chú rể,” Nicki trả lời với sự thờ ơ bình thản.

“Vậy các ngài đã quyết định chưa?” người lịch sự hơn hỏi, gửi cho người đồng hành với mình một cái liếc cảnh cáo và cố gắng một cách tuyệt vọng giả vờ như anh ta tin vào toàn bộ câu chuyện.

“Rồi,” Nicki lè nhè, vươn người lên phía trước để ném những thẻ tiền của mình vào giữa bàn. “Tôi sẽ là phù rể.”

Người bạn hờ hững của anh uống một ngụm rượu lớn, và cười sáng khoái. “Một đám cưới!” chàng khịt khịt mũi.

Nicholas DuVille chậm chậm ngẩng đầu lên và bắn cho chàng một cái nguyệt dài, suy đoán. “Hay anh thích làm một đám tang hơn?”

Sợ rằng phần tồi tệ nhất vẫn còn chưa tới, Baskerville tham gia vào cuộc tranh luận. “Anh và Langford còn bàn bạc cái gì nữa thế? Hai người đi một lúc khá lâu mà.”

“Chúng tôi còn bàn về những bà già bé nhỏ với trí nhớ lỏng lẻo nữa,” Nicki trả lời mỉa mai. “Và chúng tôi kinh ngạc trước sự thông tuệ của Chúa trời, người mà vì vài lí do không thể hiểu được nào đó, thường cho phép miệng lưỡi của những bà già này làm việc lâu dài hơn nhiều so với trí óc đã rã rời của họ.”

Công tước Stanhope nhìn lên sắc sảo. “Tôi hi vọng là cậu không nói đến bất kì ai mà tôi biết chứ.”

”Ông có biết ai được gọi bằng cái tên không thích hợp lắm là ‘Charity,’ thay vì ‘Láu cá’ không?”

Công tước nén lại một tiếng cười vang trước sự mô tả cổ tình, và không thể nhảm được là về bà chị cả của ông ta. “Có thể tôi biết.” Ông ta đã không phải bàn bạc thêm về chủ đề gây bối rối đó bởi sự xuất hiện của một tay chơi bài khác, người gạt đầu lịch sự nhưng thân thiện chào Baskerville và chính ông ta khi chàng kéo cái ghế bên cạnh DuVille và ngồi vào đó.

Duỗi đôi chân dài bên dưới cái bàn, người mới đến nhìn đắm đắm vào hai chàng trai trẻ, những người không quen thuộc với chàng, rõ ràng là chờ một cuộc giới thiệu chính thức trước khi chào hỏi họ. Đường như DuVille là người duy nhất nhận thức được sự cần thiết của màn giới thiệu hoặc là có khả năng phản ứng lúc đó. “Hai anh bạn nhiều lời và rộng túi này Ngài Banbraten và Ngài Isley,” anh nói với người mới đến. Với hai người trẻ hơn, anh nói, “tôi tin là các cậu đã biết Bá tước Langford rồi chứ?” Khi cả hai cùng gạt đầu, Nicki kết thúc việc chia bài và nói, “Tốt rồi. Giới thiệu đã xong, bây giờ bá tước và tôi sẽ cố gắng vét cạ phần tiền còn lại trong số tiền của cha các cậu đây.”

Anh nhặt những quân bài đã chia cho chính mình lên và nhăn mặt trước căn đau đến từ xương sườn.

“Tay đen hả?” công tước Stanhope cười khúc khích, hiểu lầm nguyên do cái nhăn mặt của Nicki.

Trong niềm tin lầm lạc là câu hỏi trực tiếp dành cho chàng, Stephen liếc xuống những khớp ngón tay sưng phồng của mình và duỗi bàn tay ra. “Không tệ lắm.” Chàng quay sang khi một người hầu đi tới bàn với hai ly rượu brandy hảo hạng, và chàng lấy cả hai, giữ một ly cho mình và đưa một ly cho DuVille. “Cùng với lời khen ngợi của tôi,” chàng ôn tồn nói, dừng lại liếc nhìn thắc mắc với một trong hai chàng trai trẻ, người đã làm đổ nhào ly rượu của anh ta khi anh ta với tay lấy nó.

“Không kiểm soát được tửu lượng của cậu ta,” Nicki giải thích, nhìn theo hướng nhìn của Stephen.

Stephen vất một chân lên chân kia và liếc nhìn bất bình với chàng trai mặt đỏ quạch, mắt lơ đãng. “Anh có nghĩ là,” chàng nói, “ai đó nên dạy dỗ họ phải giữ chừng mực bản thân như thế nào trước khi thả họ ra với xã hội không?”

“Tôi nghĩ y như thế đấy,” Nicki đồng tình.

59. Chương 59

Nhà Skeffington đã từ bỏ căn nhà thuê của họ ở thủ đô và chuyển về vùng thôn quê Blintonfield. Kết quả là, Nicki phải mất nhiều hơn ba tiếng so với dự định để gặp được Sheridan và thực hiện kế hoạch lãng mạn mà Langford cảm thấy là cách tốt nhất – và duy nhất - để để mang nàng về bên chàng cũng như thuyết phục nàng rằng tình ý của chàng là nghiêm túc.

Thực tế là Nicki lúc này trở thành mặt phải viên của Stephen Westmoreland thay vì là kẻ địch của chàng không hề khiến cho Nicki thấy kì cục một chút nào. Trước hết, anh đang đơn giản là làm hết sức mình để sửa chữa lại mối quan hệ mà anh tình cờ góp phần làm hỏng. Sau nữa, anh đang hết sức thích thú với vai trò của mình là phải thuyết phục Sheridan rời bỏ vị trí ở nhà Skeffington và đi cùng anh ngay lập tức đến phỏng vấn ở một “vị trí mới” ở một điền trang cách đó khoảng vài giờ.

Vậy là anh đã mang hai cô giáo tư cách không chê vào đâu được đi cùng mình để thay vào chỗ của nàng .

Vì bà Skeffington đã dẫn cô con gái tới Devon, nơi mà bà ta đã nghe là Công tước Norringham tương lai đang sống những ngày độc thân của mình trong suốt tháng 7, Nicki chỉ phải thuyết phục ngài John đồng ý cho hai cô giáo thay vì một người – một sự thành công dễ dàng vì Stephen Westmoreland sẽ bí mật trả một nửa lương của họ trong năm đầu tiên.

Làm xong xuôi tất cả những việc đó, Nicki bây giờ đang cố gắng làm cho Sheridan tin vào lập luận – và sự cần thiết - phải đóng gói quần áo của nàng ngay lập tức và đi cùng anh tới gặp một nhà quý tộc chưa biết

có một “vị trí tốt hơn” dành cho nàng. Để phù hợp với mục đích đó, anh đang cung cấp cho nàng với phần sự thật mà anh có thể nói và ứng khẩu khi có dịp – hoặc khi tính hài hước của anh – cần đến.

“Tử tước Hargrove là một người khá là đồng bóng, thậm chí đôi khi cáu bẳn.” anh nói với nàng, “nhưng ông ta lại mê mẩn đứa cháu trai cũng là người thừa kế của mình lúc này, và chỉ muốn những điều tốt nhất cho cậu bé.”

“Tôi hiểu,” Sheridan nói, tự hỏi là không biết ngài tử tước đồng bóng và cáu bẳn đến mức nào.

“Lương bổng rất tốt - để đền bù lại cho những khuyết điểm cá nhân của ngài tử tước.”

“Tốt đến mức nào?”

Con số anh đưa ra khiến cho mồm Sherry im lặng há hốc thành hình chữ O vì sự sung sướng đến choáng váng.

“Cũng có những lợi ích khác đi cùng với vị trí này.”

“Kiểu lợi ích gì vậy?”

“Một căn buồng lớn dành riêng cho em, một cô hầu để đi kèm em, một con người của riêng em ...”

Hai mắt nàng mở to với từng lời. “Còn gì nữa ư?” nàng hỏi khi anh để câu nói lơ lửng. “Còn có thể như thế nào nữa?”

“Trên thực tế, còn nhiều hơn nữa. Một trong những lợi ích hấp dẫn nhất của vị trí này là cái mà tôi gọi là ... sự vô thời hạn.”

“Anh có ý gì?”

“Tôi muốn nói là nếu em chấp nhận vị trí đó, nó sẽ là của em – cùng với tất cả những lợi ích của nó - cho đến chừng nào em còn sống.”

“Tôi đã không lên kế hoạch ở lại nước Anh trên vài tháng.”

“Một phiền phức nho nhỏ, nhưng có lẽ em có thể thuyết phục tử tước dành vị trí đó cho em bất kể thế nào.”

Sheridan ngáp ngừng, cố gắng vẽ một hình ảnh rõ ràng hơn về người đàn ông đó. “Ông ta có phải là một quý ông lớn tuổi?”

“Có thể nói là tương đối,” Nicki khẳng định, nghĩ với sự thích thú là Langford nhiều hơn anh một tuổi.

“Trước đây ông ta đã có cô giáo nào khác chưa?”

Nicki nuốt lại một vài câu trả lời đầy thú vị về khả năng có thể xảy ra của việc đó nhưng lại không hợp lý và cho nàng một câu trả lời nàng đã mong đợi, “Có”.

” Tại sao họ lại bỏ ông ta đi ?”

Một loạt những suy nghĩ thú vị khác nảy ra với anh, và anh thốt ra một trong số chúng. “Có lẽ bởi vì họ đã mong đợi sự vô thời hạn và ông ta đã không đề nghị điều đó?” Anh gợi ý trôi chảy, rồi giả vờ như giống những câu hỏi hơn, anh nói, “Như tôi đã nói lúc trước, đó là một vấn đề khẩn cấp đối với tử tước. Nếu như em thích thú với vị trí này, thì hãy gói ghém đồ đạc, và chúng ta sẽ đi ngay. Tôi đã hứa là mang em tới chỗ ông ta vào lúc hai giờ hôm nay, và chúng ta đang bị muộn ba giờ đồng hồ rồi.”

Không thể tin vào vận may đầu tiên xảy đến với nàng kể từ khi đặt chân tới nước Anh, Sheridan ngáp ngừng và rồi đứng dậy. “Tôi không hiểu tại sao ông ta lại thích thuê một người như tôi khi ông ta chắc chắn có thể có sự lựa chọn với những cô giáo người Anh có tư cách hơn.”

“Ông ta đã cương quyết muốn một người Mỹ,” Nicki nói với một sự thích thú chắc chắn.

“Rất tốt, tôi sẽ gặp ông ta, và nếu chúng tôi thích hợp hoàn toàn, tôi sẽ ở lại với ông ta.”

“Đó là điều ông ta đang hi vọng tới,” Nicki nói. Khi nàng quay người để đi lên gác và gói ghém đồ đạc, anh nói thêm, “Tôi đã mang cho em một bộ váy tốt hơn để mặc, một bộ mà trông không quá –” Anh tìm kiếm một thiếu sót nào đó với sự giản dị hoàn toàn của nàng ngoại trừ bộ váy tối màu buồn tẻ. “- quá ảm đạm,”

anh kết thúc. “Hầu tước Hargrove không thích những thứ ảm đạm quanh ông ta.”

60. Chương 60

“Có gì không ổn sao, cô bé?” anh hỏi khi mặt trời bắt đầu hành trình lặn xuống lưới nhác của nó.

Kéo cái nhìn của nàng khỏi khung cảnh miền quê xanh tươi đang trôi bên ngoài cửa sổ xe ngựa, Sherry lắc đầu. “Tôi chỉ là – đang lưỡng lự trước sự thay đổi – một vị trí mới, mức lương tuyệt vời, một căn phòng rộng cho riêng mình tôi, và ngựa để cưỡi nữa. Nó dường như quá tốt để là sự thật.”

“Vậy thì tại sao trông em lại vô cùng nghiêm nghị như thế kia?”

“Tôi thấy không đúng khi rời khỏi nhà Skeffington đột ngột như thế,” Sherry thừa nhận.

“Bây giờ họ có tới hai cô gia sư, thay vì một, Skeffington rất vui mừng, đến nỗi ông ta đáng lẽ đã giúp em thu dọn va li ấy chứ.”

“Nếu anh đã gặp con gái của họ, anh sẽ hiểu tại sao. Tôi đã để lại cho cô bé một lá thư, nhưng tôi ghét phải nói tạm biệt với cô bé. Thực tế, tôi ghét phải để lại cô bé cho họ. Dù thế nào đi nữa,” Sherry nói thêm, rũ bỏ sự khó chịu của nàng và mỉm cười, “tôi cực kì biết ơn anh vì tất cả mọi chuyện mà anh đã làm.”

“Tôi hi vọng em sẽ vẫn cảm thấy như thế trong trong thời gian tới,” Nicky trả lời với một chút châm biếm. Anh lúi đờng hồ ra và nhúu mày trước thời gian. “Chúng ta đã rất trễ rồi đây. Ông ta có thể đã quyết định là chúng ta rút cục sẽ không đến.”

“Sao anh lại nghĩ thế?”

Anh mất một lúc hơi lâu hơn bình thường mới trả lời câu hỏi, nhưng Sherry bỏ qua điều đó ngay khi anh nói, “Tôi đã không thể đảm bảo với Tử tước là tôi có thể thuyết phục được em rời bỏ vị trí hiện thời.”

Nàng phá lên cười “Ai là người có đầy đủ trí khôn mà lại bỏ qua một lời đề nghị như của ông ta chứ?” Một khả năng khác chợt đến với nàng, và nàng vội trở nên nghiêm túc. “Anh không phải đang cố nói với em là ông ta có thể đã dành vị trí đó cho một ai khác khi chúng ta đến nơi đây chứ?”

Vì lý do nào đó, câu hỏi dường như khiến anh buồn cười khi anh đổi vị trí, xoay người để cho lưng dựa vào một bên cửa sổ và đôi chân dài duỗi ra trên phần ghế bên cạnh anh. Anh nhìn thấy cái nhìn lo lắng của nàng và nói với sự chắc chắn hoàn toàn, “Tôi cảm thấy chắc chắn là vị trí đó sẽ vẫn dành cho em. Nếu em muốn nó.”

“Thật là một ngày đẹp trời –” Sherry bắt đầu nói nửa tiếng sau đó. Nàng dừng giữa chừng và chớp lấy thanh chắn khi những con ngựa đột ngột chậm lại và cỗ xe bắt đầu rung lắc trên khung xe. Rồi, với một tiếng kêu lớn, nó rẽ ngoặt sang bên trái, ra khỏi con đường chính. “Chắc hẳn chúng ta đang đến gần nhà ông ta rồi,” nàng nói, là phẳng hai cổ tay áo rộng và hai cánh tay áo dài của bộ váy thêu mây lam nhạt đáng yêu mà Nicky đã mua cho nàng, rồi nàng vươn tay lên để chắc chắn là tóc nàng được túm chặt trong búi tóc.

Nicky cúi về phía trước và nhìn ra ngoài tòa nhà bằng đá cổ kính ở bên rìa con đường hẹp, rậm rạp cây cối, rồi mỉm cười hài lòng. “Ngôi nhà thôn quê của tử tước vẫn còn cách đây một khoảng nữa; tuy nhiên, ông ta đang ở đây, ông ta cảm thấy đây là chỗ thích hợp nhất cho cả hai người bàn bạc về vị trí mà ông ta muốn đề nghị.”

Tò mò, Sheridan nghiêng sang một bên để nhìn qua cửa sổ, cặp lông mày thanh tú của nàng nhúu lại vì ngạc nhiên và bối rối. “Đây có phải là một nhà thờ không?”

“Theo tôi hiểu, đây là một nhà nguyện đã từng là một phần của một tu viện ở Scotland trong thế kỉ mười sáu. Sau đó nó đã được cho phép tháo dỡ và mang về đây. Nó có ý nghĩa rất to lớn đối với lịch sử tổ tiên của tử tước.”

“Một nhà nguyện thì có thể có ý nghĩa thế nào với lịch sử một gia tộc nhỉ?” Sherry ngập ngừng hỏi.

“Tôi tin rằng vị tổ tiên được biết đến sớm nhất của tử tước đã ép buộc một thầy dòng làm đám cưới cho ông ta với cô dâu không tự nguyện trong những bức tường của nhà nguyện này.” Khi nàng rùng mình, Nicky cộc lốc nói thêm, “Bây giờ khi nghĩ lại thì tôi thấy đó dường như là một tập quán của cái gia tộc này.”

“Nó nghe có vẻ thô lỗ và – và không buồn cười cũng không hấp dẫn một tẹo nào! Tôi nhìn thấy hai cỗ xe khác ở phía bên kia, nhưng trong đó không có ai. Kiểu lễ nhà thờ nào mà ông ta có thể tham dự vào giờ này và trong một nơi hẻo lánh thế này nhỉ?”

“Một buổi lễ riêng tư. Rất riêng tư,” Nicky nói, rồi anh thay đổi chủ đề. “Hãy để tôi xem trông em thế nào nào.”

Nàng đối mặt với anh, và anh nhíu mày. “Tóc em có vẻ bị tung ra khỏi búi rồi này.”

Bối rối vì đã tưởng tóc nàng gọn ghẽ, Sherry vươn tay lên, nhưng anh đã quá nhanh.

“Đây, để tôi. Em làm gì có cái gương nào.”

Trước khi nàng có thể phản đối hay cảnh cáo anh, anh đã kéo những cái kẹp tóc dài ra thay vì phải đẩy và xoay chúng, và toàn bộ mái tóc nàng xõa xuống ngang vai trong sự xáo trộn vô vọng. “Ồi, không!” nàng kêu lên.

“Em có cái lược nào không?”

“Có, tất nhiên, nhưng, ôi, tôi ước là anh đã không –”

“Đừng buồn. Em sẽ cảm thấy dễ dàng phản đối hơn nếu em biết là trông em – có vẻ tiệt tùng hơn,” anh nói với một cách khập khiễng.

“Tôi có thể phản đối gì với đề nghị của ông ta chứ?”

Nicky chờ cho người đánh xe kéo các bậc thang xuống, rồi anh trèo ra và đưa tay cho nàng, trước khi anh trả lời một cách lơ đãng, “Ồ, tôi nghĩ em có thể có một hoặc là hai lời phản đối. Lúc đầu.”

“Có điều gì anh chưa nói cho tôi biết phải không?” Sherry nói, chững lại một chút, rồi bước sang một bên trong ngạc nhiên khi người đánh xe đột ngột thúc ngựa về phía trước. Làn gió thổi tạt vào váy nàng, khẽ thổi nó và đùa nghịch với tóc nàng khi họ đi bên nhau. Từ khóe mắt nàng, Sherry tìm kiếm trong sân của ngôi nhà nguyện nhỏ đẹp như tranh một vài dấu hiệu cho thấy kiểu người mà có thể trả cả một gia tài cho một cô gia sư.

Nàng nghĩ nàng đã nhìn thấy cái gì đó di chuyển ở bên trái, và bàn tay nàng nâng lên ngực trái ngay khi Nicky nhìn nhanh lại nàng. “Sao thế?”

“Không có gì. Tôi tưởng tôi nhìn thấy ai đó.”

“Có thể chính là ông ta. Ông ta đã nói sẽ chờ em ở đằng kia.”

“Ở đằng kia? Ông ta làm gì ở đó?”

“Suy tư, tôi nghĩ thế,” Nicky nói ngắn gọn, “về những tội lỗi của ông ta. Nào, hãy chạy lên phía trước và nghe những gì ông ta phải nói thôi. Và, cô bé này?”

Nàng quay người để bước ngang qua con đường mòn và dừng lại. “Vâng?” nàng nói qua vai.

“Nếu em thực sự không muốn chấp nhận vị trí mà ông ta đề nghị, em sẽ rời khỏi đây với tôi. Đừng cảm thấy bắt buộc phải ở lại đây nếu em muốn đi. Em sẽ nhận được những lời đề nghị khác, mặc dù có thể không – thú vị ở một vài mặt – như là lời đề nghị này. Hãy nhớ điều đó,” anh quả quyết nói. “Nếu em thực sự muốn từ chối, em sẽ rời khỏi đây với tôi và dưới sự che chở của tôi.”

Sherry gật đầu và quay trở lại, băng ngang con đường, tránh cho đôi dép nàng khỏi vướng bụi bẩn, rồi nàng đi bộ lên phía hàng rào màu trắng và đẩy nó mở ra, nheo mắt điều chỉnh trước ánh sáng mờ ảo của lùm cây. Phía trước nàng, một người đàn ông đang đứng trong bóng râm của một cái cây, cánh tay vòng quanh ngực, hai chân khẽ tách ra, một tay nắm đôi găng tay, lơ đãng đập đập nó vào hông ông ta. Chỉ hơi mang máng nhớ ra có gì đó quen thuộc trong thế đứng ấy, nàng tiếp tục đi về phía trước, trái tim nàng bắt đầu đập thành thịch vì những dự đoán hồi hộp và hơi lo sợ trước cuộc phỏng vấn sắp tới.

Nàng bước ba bước nữa về phía trước. Ông ta cũng vậy. Sherry chết lặng trước âm thanh giọng nói ảm đạm của ông ta. “Ta đã sợ là nàng sẽ không đến.”

Trong một giây ngắn ngủi, đôi chân nàng như bị cắm rễ trong lòng đất – rồi nàng quay ngược ra sau và chạy, giằng giữ và kinh ngạc khiến nàng nhanh nhẹn khác thường, nhưng nàng vẫn không thể bỏ xa chàng. Stephen bắt kịp nàng vừa đúng lúc nàng tới gần cánh cổng và xoay người nàng lại, bàn tay chàng tóm chặt lấy cánh tay nàng. “Bỏ tôi ra!” Sherry cảnh cáo, ngực nàng phập phồng với mỗi một hơi thở đau đớn.

Chàng hồi hộp lặng lẽ, “Nàng sẽ đứng yên ở đây và nghe những gì ta phải nói chứ?”

Nàng gật đầu, chàng thả nàng ra, và nàng quay ngoắt lại, nhưng lần này chàng đã tiên đoán trước và giữ chặt cả hai cánh tay nàng. Với cái nhìn đau đớn trong đôi mắt, chàng nói, “Đừng ép ta phải trối nàng lại.”

“Tôi không ép ngài làm gì hết, ngài là tên phóng đảng đáng ghê tởm – ti tiện!” nàng gào lên, cố gắng một cách không hiệu quả để giật tay ra. “Và nghĩ đến việc Nicki DuVile là một phần của chuyện này! Anh ta đã mang tôi tới đây – anh ta đã thuyết phục tôi từ nhiệm, anh ta đã khiến tôi tin rằng ngài có một vị trí dành cho tôi –”

“Ta có một vị trí dành cho nàng.”

“Tôi không quan tâm tới bất kì một lời đề nghị nào của ngài nữa!” nàng kêu lên, từ bỏ cuộc tranh đấu vô ích về thể xác của nàng và đối mặt với chàng trong một cơn giận không kìm nén được. “Tôi vẫn còn đau đớn vì lời đề nghị cuối cùng!”

Chàng nhăn mặt trước việc nhắc đến lời đề nghị cuối cùng của chàng, nhưng chàng tiếp tục nói như thể là chàng không nghe thấy nàng. “Lời đề nghị mới này đi cùng với một tòa nhà – vài tòa nhà.”

“Tôi đã nghe tất cả về chúng trước đây rồi!”

“Không nàng chưa nghe!” chàng nói. Nó đi cùng với những người hầu sẽ làm bất kì điều gì nàng sai bảo, tất cả số tiền mà nàng có thể chi tiêu, trang sức, áo lông thú. Và nó đi kèm với ta.”

“Tôi không muốn ngài!” nàng khóc. “Ngài đã sử dụng tôi như một – một tình nhân thông thường, giờ thì tránh xa khỏi tôi! Lạy Chúa,” nàng nói, giọng nàng tan vỡ, “Tôi thật đáng xấu hổ - chuyện này đã cũ rích rồi – cô gia sư phải lòng chủ nhân của cô ta, chỉ là trong các tiểu thuyết thì ông ta không làm những việc mà ngài đã làm với tôi trên giường. Nó quá xấu xa –”

“Đừng nói thế!” chàng cắt ngang, giọng chàng khàn đi. “Xin nàng đừng nói thế. Nó không xấu xa. Nó là –”

“Bẩn thỉu!” nàng kêu lên.

“Vị trí mới đi kèm với ta,” chàng nói tiếp, khuôn mặt trắng bệch vì căng thẳng. “Nó đi kèm với tên tuổi của ta và bàn tay ta và mọi thứ mà ta có.”

“Tôi không muốn –”

“Có nàng có muốn,” chàng nói, rung lắc người nàng, ngay khi toàn bộ ý nghĩa những lời chàng nói thấm vào nàng. Sheridan cảm thấy một niềm vui thoáng qua tuôn trào trước khi nàng nhận ra chàng chỉ đang cảm thấy một sự cần rút lương tâm và trách nhiệm mới mà thôi, lần này rõ ràng là trong việc đã quyến rũ nàng.

“Khốn kiếp!” nàng thở hắt ra. “Tôi không phải là một đứa trẻ bơ vơ mà ngài có nghĩa vụ phải cầu hôn mỗi khi ngài thấy lương tâm cần rút. Lần đầu tiên ngài làm thế, tôi thậm chí còn không phải là đúng người phụ nữ mà ngài cảm thấy có lỗi với cô ta.”

“Có lỗi,” chàng nhắc lại với một tiếng cười nhanh, chua xót. “Tôi lỗi duy nhất có liên quan đến nàng mà ta cảm thấy là vì đã muốn nàng cho bản thân ta ngay giây phút nàng hồi tỉnh. Vì Chúa, hãy nhìn vào ta và nàng sẽ thấy ta đang nói lên sự thật.” Chàng đặt một bàn tay dưới cằm nàng, và nàng khôn phải đối cũng không hợp tác, nhưng thay vào đó tập trung tia nhìn của nàng qua vai chàng. “Ta đã đánh cắp cuộc sống của một chàng trai trẻ, và rồi ta nhìn thấy vị hôn thê của anh ta và ta muốn cướp cả nàng ấy nữa. Nàng có hiểu được dù chỉ một chút những gì ta đã cảm thấy về mình không? Ta đã giết anh ta và rồi ta khao khát vị hôn thê mà anh ta không thể có bởi vì anh ta đã chết. Ta muốn cưới nàng, Sheridan, ngay từ giây phút đầu tiên.”

“Không ngài không muốn! Không cho đến sau khi ngài được thông báo là Ông Lancaster đã chết, bỏ lại đứa con gái nghèo khổ, tuyệt vọng của ông ta trên đời này chẳng còn gì ngoài chính ngài!”

“Nếu ta đã không muốn một cái cơ để cưới ” cô con gái nghèo khổ, tuyệt vọng” của ông ta đến thế thì ta đã làm bất kì điều gì có thể cho cô ấy, nhưng hôn nhân không phải là một trong số chúng. Chúa tha thứ cho ta, nhưng một tiếng đồng hồ sau khi ta có lá thư ấy, ta đã uống sâm-panh cùng với anh trai ta để chúc mừng đám cưới của chúng ta. Nếu ta đã không muốn cưới nàng, thì ta đã phải uống thuốc độc rồi mới đứng.”

Sheridan nuốt lại nụ cười đầm nước mắt của nàng trước câu châm biếm ấy, sợ phải tin chàng, sợ phải kì vọng, và không thể ngăn được bản thân mình bởi vì nàng yêu chàng. “Nhìn vào ta đi,” Stephen nói, nâng cằm nàng lên một lần nữa, và lần này đôi mắt long lanh của nàng nhìn vào mắt chàng. “Ta có vài lý do để yêu cầu nàng bước vào trong nhà nguyện đó cùng với ta, nơi có một cha xứ đang chờ chúng ta, nhưng tội lỗi không phải là một trong số chúng. Ta cũng có vài điều phải hỏi nàng trước khi nàng đồng ý đi vào trong đó với ta.”

“Những điều gì?”

“Ta muốn nàng cho ta những đứa con gái với mái tóc và tinh thần của nàng,” chàng nói, bắt đầu liệt kê những lý do và yêu cầu của chàng. “Ta muốn con trai ta có đôi mắt và lòng can đảm của nàng. Bây giờ, nếu đó không phải là những điều nàng muốn, thì nàng có thể cho ta bất kì sự kết hợp nào nàng thích, và ta sẽ cúi mình biết ơn nàng vì đã cho ta bất kì đứa trẻ nào mà chúng ta tạo nên.”

Hạnh phúc bắt đầu lan qua Sheridan cho đến khi nó quá căng thẳng khiến nàng đau đớn vì nó. “Ta muốn thay đổi tên tuổi nàng,” chàng nói với nụ cười dịu dàng, “để nàng không bao giờ còn nghi ngờ nàng là ai, hay nàng thuộc về ai một lần nữa.” Chàng trượt hai bàn tay dọc theo cánh tay nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng. “Ta muốn được quyền chia sẻ chiếc giường của nàng đêm nay và mọi đêm khác từ ngày hôm nay trở đi. Ta muốn làm cho nàng rên lên trong cánh tay ta lần nữa, và ta muốn thức dậy trong vòng tay nàng.” Chàng di chuyển bàn tay và ôm lấy má nàng, ngón tay cái chùi đi hai hàng nước mắt ở rìa đôi mắt long lanh của nàng. “Cuối cùng, ta muốn được nghe câu ‘em yêu chàng’ mỗi ngày trong suốt cuộc đời ta. Nếu nàng vẫn còn chưa sẵn sàng đồng ý cho yêu cầu cuối cùng đó ngay bây giờ, ta sẽ sẵn lòng chờ cho đến đêm nay, khi ta tin là nàng sẽ nói. Để đổi lại cho tất cả những nhượng bộ đó, ta sẽ thực hiện mọi ước muốn của nàng mà sức ta có thể làm.”

“Và với những gì đã xảy ra giữa hai ta trên chiếc giường ở Claymore, chẳng có gì bản thủ về chuyện đó cả -”

“Chúng ta đã là tình nhân!” nàng phản bác, đỏ mặt vì tội lỗi.

“Sheridan,” chàng lặng lẽ nói, “chúng ta đã là tình nhân kể từ giây phút đầu tiên mà môi nàng chạm vào môi ta.”

Chàng muốn nàng cảm thấy tự hào, không phải xấu hổ, trong chuyện đó, và chấp nhận nó như một món quà đặc biệt từ số phận, và rồi chàng nhận ra chàng đã trông chờ điều không thể từ một cô gái trẻ, không có kinh nghiệm. Chàng đã định sẽ biện hộ cho nàng hoàn toàn bằng cách đổ hết mọi tội lỗi cho ham muốn mà họ đã chia sẻ, nhưng sau một giây người phụ nữ mà chàng yêu đã quay mặt nàng vào bàn tay chàng và đặt một nụ hôn nhẹ lên lòng bàn tay chàng. “Em biết,” nàng thì thầm đơn giản.

Hai từ đó lấp đầy chàng với quá nhiều tự hào đến nỗi chàng tưởng mình có thể nổ tung vì nó. Em biết. Không còn buộc tội, không còn giả dối, không còn chối bỏ. Thay vào đó, nàng ngược mắt lên nhìn vào mắt chàng, và trong đáy sâu khôn dò của nó chàng chỉ có thể nhìn thấy sự chấp nhận và niềm vui lặng lẽ.

“Nàng sẽ đi vào trong cùng ta bây giờ chứ?”

“Vâng”

61. Chương 61

Cô dâu vừa cười được hai tiếng đồng hồ của chàng miễn cưỡng nhúc nhích khi xe ngựa dừng lại một cách khéo léo, và với sự miễn cưỡng tương tự Stephen rời đôi môi chàng ra khỏi môi nàng. “Chúng ta đang ở đâu vậy?” nàng hỏi, giọng nàng thì thầm nhỏ nhẹ, yếu đuối.

“Về nhà,” Stephen nói, một chút ngạc nhiên trong giọng nói khàn khàn của chính chàng.

“Của chàng à?”

“Của chúng ta”, chàng sửa lại, và Sherry cảm thấy run lên vì sung sướng bởi âm thanh của nó.

Một người hầu đang mở cửa xe ngựa và vươn vào bên trong để đặt kéo bậc thang xuống. Sherry miễn cưỡng cố gắng để vuốt thẳng mái tóc của nàng bằng cách cào những ngón tay qua nó và vuốt nó ra phía sau đầu. Khi nàng làm việc đó, nàng để ý thấy cái cách ánh nhìn của chàng lạc vào mái tóc nàng, hầu như hướng theo nó một cái vuốt ve xuống dưới hai bờ vai nàng trong khi những đường nhãn nhỏ xíu ở đuôi mắt chàng nhãn lại trong một nụ cười thấu hiểu. “Chàng đang nghĩ về chuyện gì vậy?” nàng hỏi.

Điệu cười của chàng sâu đậm thêm. “Một vài điều ta đã nghĩ tới khi nàng bước ra khỏi phòng thay đồ ở London, tháo cái khăn tắm ra khỏi đầu nàng, và thông báo với ta bằng cái giọng kinh khủng nhất là tóc của nàng ”màu đồng.””

“Chàng nghĩ tới điều gì cơ?” nàng kiên quyết khi chàng đứng lên và đưa tay cho nàng.

“Ta sẽ nói với nàng sau. Hay tốt hơn là, ta sẽ chỉ cho nàng,” Stephen hứa.

“Nó nghe thật bí ẩn,” Sherry trêu ghẹo.

Trong suốt bốn năm qua, những người phụ nữ đã lao mình vào Stephen với hi vọng một ngày nào đó trở thành nữ chủ nhân của tòa nhà lộng lẫy mà chàng đã thiết kế và xây dựng có tên gọi là Montclair. Lúc này, chàng đang đợi phản ứng của người phụ nữ mà chàng cuối cùng đã chọn lựa để trở thành nữ chủ nhân của nó.

Sherry khoác tay vào khuỷu tay chàng, thân ái cười với người giữ cửa đã bước ra để giúp họ, bước một bước lên phía trước, và nhìn lên tòa lâu đài đá uy nghi, đang hiện ra trước mặt nàng. Nàng đứng sững lại, nhìn chằm chằm không tin vào những cái cửa sổ sáng chói lòa trải dài suốt mặt tiền của nó, rồi nàng nhìn qua vai mình tới con đường đánh xe vào nhà dài uốn lượn được sắp thành hàng với những cỗ xe ngựa sang trọng ở cả hai phía như nàng có thể nhìn thấy. Nàng nhìn thấy nó, và rồi nhìn chàng, và nói bằng một âm thanh tuyệt đối choáng váng, “Chàng đang mở tiệc ư?”

Stephen quay đầu lại và cười to, rồi chàng quàng tay quanh nàng và vùi khuôn mặt tươi cười của chàng vào tóc nàng. “Ta mất trí vì nàng mất, phu nhân Westmoreland ạ.”

Nàng không bị ấn tượng bởi tòa lâu đài, nhưng nàng hạnh phúc và bị ấn tượng với cái cái tên gọi mới của nàng. “Sheridan Westmoreland,” nàng nói lớn. “Em vô cùng thích nó.” Đằng sau họ, chiếc xe ngựa của Nicholas DuVille dừng lại và Sherry nhớ lại sự chú ý thực sự của nàng. “Chàng đang mở tiệc ư?”

Stephen gật đầu, nhìn tới DuVille và đợi khi anh bước về phía họ. “Đây là dinh nhật lần thứ 60 của mẹ ta. Ta định mở một vũ hội để kỷ niệm dịp này, đó là lý do mà anh trai và chị dâu ta đã không có mặt ở nhà thờ. Họ đang đóng vai chủ nhà trong sự vắng mặt của ta.” Nàng trông có một chút mất tinh thần, và chàng giải thích, “Những thiệp mời đã gửi đi nhiều tuần trước, nhưng ta đã không muốn dời lễ cưới của chúng ta cho đến sau vũ hội. Chính xác hơn,” chàng gượng bổ sung, “Ta đã không thể chịu đựng được tình trạng chờ đợi thêm ngày nào nữa để biết liệu sẽ có một đám cưới hay không.”

“Không phải chuyện đó,” nàng nói một chút liều lĩnh khi họ bước lên bậc thềm cầu thang, “đó là em không mặc lễ phục -”

Nicki nghe thấy điều đó và gửi cho nàng một cái nhìn tổn thương. “Tôi đã tự tay chọn cái váy này ở London.”

“Vâng, nhưng nó không phải là một cái váy dạ hội,” Sheridan giải thích khi người quản gia mở cánh cửa và sự bùng nổ của tiếng cười và âm nhạc vây quanh nàng từ mọi phía. Trước mặt nàng một cái cầu thang kiểu Palladian chạy dài hướng lên trên thành một hình chữ U duyên dáng ở cả hai phía của căn phòng giải

lao mệnh mông. Bên cạnh nàng, một người quản gia với khuôn mặt quen thuộc và một nụ cười rạng rỡ đứng nghiêm trang, chờ đợi được thông báo tên của nàng, và Sherry quên mất vấn đề về chiếc váy. “Colfax!” nàng vui mừng thốt lên.

Ông ta cúi người xuống theo nghi lễ. “Chào mừng đã về nhà, phu nhân Westmoreland.”

“Tất cả mọi người đều ở đây ư?” Stephen hỏi, kéo ý nghĩ của chàng ra khỏi cái giường lớn đang chờ đợi họ ở trên gác tới những vấn đề khẩn cấp hơn là phải thay đổi y phục.

“Họ ở đó.”

Với một cái gật đầu, Stephen nhìn vào người bạn tốt nhất của chàng. “Tại sao anh không đi thẳng vào phòng vũ hội, và Sherry và tôi sẽ thay quần áo.”

“Đừng có mơ. Tôi muốn nhìn thấy khuôn mặt của họ.”

“Rất tuyệt, chúng tôi sẽ thay đồ và gặp lại anh sau -” Stephen thực sự suy nghĩ khả năng hẹn hò với cô dâu của chàng trước khi chàng tham gia một vũ hội mà sẽ kéo dài tới vài giờ trước khi trời sáng.

“Trong vòng 20 phút nữa,” DuVille nhấn mạnh với một cái nhìn hiểu biết.

Sherry nghe chuyện đó chỉ với một nửa sự chú tâm của nàng trong khi nàng tự hỏi nàng đang được trông đợi thay đồ gì. Nàng hỏi Stephen điều đó khi chàng chàng dẫn nàng lên gác, nhưng câu trả lời của chàng bị ngắt bởi Nicki DuVille gọi theo sau họ từ bậc cầu thang, “Hai mươi phút, hoặc tôi sẽ đi theo hai người.”

Lời nhắc nhở có vẻ vô tình đó khiến anh chồng mới cưới của nàng lấm bầm điều gì đó. “Chàng vừa gọi Nicki là gì thế?”

“Ta đã gọi anh ta là ”Người đúng giờ,” Stephen nói dối với một nụ cười không cưỡng lại được với cái nhìn ngờ vực trên mặt nàng.

” Nó nghe không giống như vậy.”

“Nó gần giống thế,” chàng nói, dừng lại trước cửa dãy phòng ở cuối hành lang. “Không có thời gian để may một cái váy dành riêng cho cho nàng, vì thế Whitney đã mang một cái mà chị ấy nghĩ là rất hợp với sự kiện đặc biệt – mang nàng trở về với ta.” Khi chàng nói, chàng với tay ra và đẩy mở cánh cửa. Sheridan nhìn qua chàng và nhìn thấy ba cô hầu gái đứng thành hàng, nhưng sự chú ý của nàng lại rơi vào một cái váy sa tanh màu ngà ngoạn mục đang được trải một cách đáng yêu trên chiếc giường rộng lớn, đuôi váy dài của nó trải bên trên của ga trải giường và kéo xuống cả sàn nhà. Bị mê hoặc, nàng bước một bước lên phía trước rồi dừng lại và nhìn từ chiếc váy lộng lẫy tới nụ cười dịu dàng của chồng nàng. “Cái gì vậy?”

Thay vì trả lời, chàng vòng tay qua gáy nàng, ép má nàng thật chặt vào ngực chàng, và thì thầm, “Váy cưới của Whitney đây. Chị ấy đã muốn nàng mặc nó nếu nàng quay trở về với ta.”

Sheridan nghĩ thật là ngớ ngẩn khi khóc chỉ đơn giản bởi vì nàng hạnh phúc.

” Nàng phải mất bao lâu để chuẩn bị sẵn sàng?”

“Một giờ đồng hồ,” Sheridan buồn rầu nói, “nếu chúng ta phải làm việc gì đó kĩ lưỡng với tóc của em.”

Lần thứ hai, chàng nghiêng đầu và thì thầm điều gì đó mà các cô hầu gái không thể nghe được: ” Hãy chải tóc, nếu nàng phải làm thế, và rồi để nguyên nó như thế”

“Ồ, nhưng-”

“Ta có một sự say mê đặc biệt với mái tóc dài, óng ánh, đỏ rực của nàng.”

“Trong trường hợp đó, ”nàng nói hơi run run khi chàng để nàng đi, “Em nghĩ em sẽ thả nó xuống tối nay.”

“Tốt, bởi vì chúng ta chỉ còn có 15 phút nữa.”

Bà công tước quả phụ nhìn Hugh Whitticomb khi người quản gia phụ đang đứng nghiêm trang ở ban công xướng tên của Công tước và nữ công tước Hawthorne khi họ đi qua ông ta và tìm đường trong phòng vũ hội đông đúc. “Hugh, ông có biết mấy giờ rồi không?” bà hỏi.

Clayton nhìn đồng hồ của anh, trả lời cho vị bác sĩ. “Đã quá 10 giờ rồi.”

Câu trả lời khiến cho một nhóm nhỏ người nhìn nhau chán nản. Whitney nói lên tất cả ý nghĩ của bọn họ với một giọng chứa đầy sự cam chịu buồn bã. “Sherry đã từ chối chú ấy hoặc là họ đã phải ở đây ba giờ trước.”

“Tôi đã cảm thấy cực kì chắc chắn-” Bà Charity bắt đầu, rồi dừng lại, hai bờ vai hẹp của bà rũ xuống với sự thất vọng.

“Có lẽ DuVille không thể khiến cô ấy đồng ý để tới nhà thờ,” Jason Fielding gợi ý, nhưng vợ anh lắc đầu và nói dứt khoát, “Nếu Nicki DuVille đã muốn cô ấy đi cùng anh ấy, anh ấy sẽ tìm được cách để thuyết phục cô ấy làm điều đó.”

Không nghi ngờ là cô khiến việc đó nghe như thể không phụ nữ nào có thể chối từ Nicki bất kì chuyện gì, cô nhìn lên và thấy chồng cô đang nhìn mặt với Clayton Westmoreland. “Có điều gì đó về DuVille mà tôi vẫn chưa chú ý thấy chăng?” anh hỏi Công tước. “Điều gì đó khiến anh ta trở nên hấp dẫn khó cưỡng?”

“Tôi không gặp vấn đề gì khi cưỡng lại anh ta,” Clayton nói cộc lốc, rồi anh dừng lại khi một trong những bà dì tới chúc mừng sinh nhật mẹ anh.

“Thật là một buổi vụ hội tuyệt vời, Alicia. Bà chắc phải rất hạnh phúc tối nay.”

“Tôi có thể hạnh phúc hơn,” bà công tước quả phụ nói với một tiếng thở dài khi bà quay lại bắt đầu lần vào những vị khách trong phòng vũ hội.

Ở ban công phía trên, quản gia phụ xuống tên những vị khách mới tới. “Đức ngài Roderick Carstairs, Ngài Nicholas DuVille ...”

Bà quả phụ quay nhanh lại và nhìn lên, cùng với phần còn lại của nhóm nhỏ người đang chờ đợi lời tuyên bố kết quả thắng lợi. Nicki nhìn xuống họ, khuôn mặt đẹp trai của anh nghiêm nghị khi anh từ từ bước dọc theo ban công theo hướng cầu thang dẫn xuống phòng vũ hội. “Chuyện đó đã không diễn ra!” Whitney đau đớn thì thầm, quan sát về mặt của anh. “Chúng ta thua rồi.”

Chồng cô lướt nhẹ tay trên eo cô và kéo cô gần lại. “Nàng đã cố gắng, em yêu. Nàng đã làm mọi thứ có thể làm. ”

“Chúng ta tất cả đã làm thế” Charity Thornton đồng ý, cảm bà run lên khi bà buồn bã nhìn Hugh Witticomb và rồi nhìn lên Nicholas DuVille.

“Bá tước và nữ bá tước Langford!”

Lời thông báo đó là nguyên nhân những phản ứng tức thì của những người có mặt trong phòng vũ hội, họ nhìn nhau trong sự ngạc nhiên và rồi quay về phía ban công, nhưng chẳng có gì so sánh được với phản ứng giữa một nhóm nhỏ gồm bảy người đang cố giữ một hi vọng. Một sự choáng váng đến với toàn bộ nhóm người, những bàn tay giơ ra một cách mơ hồ và tìm thấy tay nhau, những khuôn mặt hướng ra phía ban công, trong khi những nụ cười vui sướng nhanh chóng trở nên rõ ràng và những đôi mắt mờ đi vì lệ.

Mặc một bộ lễ phục buổi tối màu đen với áo gi lê trắng và áo sơ mi trắng có diềm vải xếp nếp, Stephen Westmoreland, Bá tước Langford đang bước qua ban công. Trong tay chàng là một công chúa thời trung cổ mặc một bộ váy sa tanh màu ngà khảm ngọc trai với cổ áo vuông, trễ vuốt thon tới cuối hình chữ V ở chỗ thắt lưng. Một sợi dây bằng vàng với kim cương và ngọc trai ở mỗi mắt xích kéo xuống bên hông nàng, đung đưa với mỗi bước chân, và tóc nàng đổ xuống với những sóng tóc màu lửa và những lọn dày quanh vai và lưng.

“Ồ, Chúa-” Charity thì thào trong kinh ngạc, nhưng lời nói của bà bị chìm xuống bởi những tiếng vỗ tay như sấm bắt đầu khắp phòng vũ hội và tăng dần âm lượng cho đến khi nó dường như làm rung chuyển cả những cái xà nhà.

62. Chương 62

Đây là đêm tân hôn của chàng.

Với áo sơ mi hở cổ và ống tay áo được vén ngược lên khuỷu tay, Stephen ngồi trên một chiếc ghế bành trong phòng ngủ của chàng, hai bàn chân gác lên một cái bàn thấp, trong khi chàng xoay xoay ly rượu brandy trong tay, cho cô dâu của chàng có thời gian thoải mái để thay quần áo và cho lui mấy người hầu của nàng.

Đêm tân hôn của chàng...

Cô dâu của chàng...

Chàng nhìn quanh trong kinh ngạc khi thấy người hầu riêng tự cho phép bước vào trong phòng. “Tôi có thể giúp gì cho ngài tối nay chẳng?” Damson gợi ý khi ông chủ của anh ta dường như thấy bức bối trước một việc làm thực sự là thói quen mỗi tối.

Giúp ư? Stephen nén cười khi những ý nghĩ không dễ mà kiểm chế được của chàng từ chối chuyển từ nhiệm vụ vui vẻ ở trước mặt chàng sang lời đề nghị được giúp đỡ chàng tối nay của Damson. Đầu óc chàng mừng rỡ tưởng đến một hình ảnh hài hước trong đó người hầu tận tâm của chàng lượn lờ bên giường ngủ của Sheridan, trên tay là quần áo của chàng, chờ Stephen đưa cho ông ta quần của chàng để ông ta có thể treo chúng lên đúng cách, rồi lại nhào về bên giường ngủ để lấy mỗi một mảnh quần áo mà Stephen cởi ra.

“Thưa ngài?” Damson nhắc nhở và Stephen khẽ lắc đầu khi chàng nhận ra chàng đang nhìn chăm chăm qua người hầu với một vẻ mặt chắc chắn là trông giống một nụ cười ngớ ngẩn.

“Không,” chàng nói với sự cương quyết lịch sự. “Cám ơn.”

Damson nhìn vào chiếc áo sơ mi hở cổ và ống tay áo cuộn lên với vẻ không bằng lòng. “Áo choàng ngủ của ngài chẳng, thưa ngài, bộ màu đen thêu kim tuyến ấy?”

Stephen cố gắng, hết sức cố gắng, tưởng tượng xem chàng có thể làm gì với một cái áo choàng, và cảm thấy một nụ cười ngoác miệng lần nữa. “Không, ta nghĩ là không.”

“Áo lụa màu rượu vang chẳng?” Damson bèn bĩ một cách gan lì. “Hay có lẽ là màu xanh sẫm?” Stephen chợt nhận ra rằng người hầu riêng tuổi trung niên của chàng, người chưa từng kết hôn, đã lo lắng một cách nghiêm trọng rằng Stephen có thể tạo ra một ấn tượng rất tốt với cô dâu mới của chàng nếu chàng bước vào trong phòng ngủ của nàng ăn mảnh bánh bao trong quần dài và áo dài tay.

“Cả hai đều không.”

“Có lẽ bộ -”

“Đi ngủ đi, Damson,” Stephen nói, cắt ngang bất kì cuộc thảo luận nào về cổ áo lụa và những khuya cài áo sơ mi thích hợp, điều mà chàng cảm thấy chắc chắn là vấn đề lo lắng tiếp theo của anh ta. “Và, cảm ơn,” chàng nói thêm với một nụ cười nhanh để xóa bớt bất kì sự châm chích nào có trong lời xua đuổi đó.

Damson tuân lệnh với một cái cúi mình, nhưng anh ta vẫn phải đánh một cái nhìn đau khổ về phía chiếc áo sơ mi hở ngực của Stephen và liếc thấy một thoáng da cổ và ngực trần của chàng ở đó. Nửa tin nửa ngờ là người đàn ông đó sẽ cố gắng thêm một lần nữa để cứu chàng thoát khỏi sự mất tư cách không nói nên lời bằng cách xuất hiện trong đêm tân hôn trong bộ trang phục không thích hợp, Stephen đặt ly brandy xuống bàn. Rồi chàng đứng dậy, đi đến bên cánh cửa và kéo then cửa.

Tất nhiên, Damson không biết rằng Stephen đã tiến hành đêm tân hôn với Sherry trước đó, và khi Stephen mở cánh cửa nối giữa hai căn phòng, chàng cảm thấy đau đớn vì nỗi hối hận sâu sắc cái cách chàng đã bắt đầu và kết thúc đêm đó, nhưng không phải là vì những gì họ đã làm trong đêm.

Quyết tâm đền bù lại mọi điều mà họ còn thiếu trong lần chạm trán trước, chàng bước vào căn phòng ngủ nói liền. Chàng dừng lại ngạc nhiên khi nàng không chờ chàng trên giường, vì chàng đã cho nàng nhiều hơn thời gian cần thiết để thay quần áo. Rồi chàng chậm chậm đi về phía phòng tắm trong phòng. Chàng đi được nửa đường tới đó khi cánh cửa hành lang trong phòng ngủ của nàng mở ra, và một cô hầu chạy vào mang theo một đồng khăn tắm mịn màng.

Vợ chàng đang tắm, Stephen nhận ra.

Vợ chàng... Vui mừng trước ý nghĩ ấy và tất cả những gì mà nó đại diện, chàng đưa tay lấy những tấm khăn tắm ra khỏi bàn tay của cô hầu đang kinh ngạc. Rồi chàng cho phép cô ta rút lui đi nghỉ.

“Nhưng – nhưng phu nhân sẽ cần tôi giúp lệnh bà mặc đồ ngủ!”

Stephen đã bắt đầu tự hỏi liệu có phải tất cả các đôi vợ chồng, ngoại trừ duy nhất Sherry và chính chàng, đều đi ngủ trong những bộ vét và váy áo dạ hội đầy đủ như một kế hoạch nhả nhận để ngăn cho những người hầu biết việc họ thực sự có thể nhìn thấy cơ thể của nhau hay không.

Chàng mỉm cười trước ý nghĩ đó khi bước vào trong phòng tắm và nhìn thấy vợ chàng trong bồn tắm cẩm thạch lõm xuống. Lưng nàng nửa quay lại phía chàng, mái tóc nàng được buộc lỏng ở đằng sau đầu với vài lọn tóc rủ một cách quyến rũ xuống gáy nàng, và có những bong bóng đậu phía trên bầu ngực của nàng.

Hình ảnh đó còn hơn cả quyến rũ, nó cực kì hấp dẫn. Vợ chàng! Mùi oải hương nổi lên từ bồn tắm của nàng đột nhiên khiến chàng nhớ lại nguyên tắc tiên quyết của nàng về Helene – một nguyên tắc mà chàng đã thực thi rồi. Kí ức đó khiến chàng nhớ đến tràng đả kích giận dữ của nàng về tất cả những người phụ nữ được đồn thổi là có quan hệ với chàng mà nàng đã nghe được. Với một tiếng cười thầm, Stephen quyết định rằng mặc dù nàng không bằng lòng với những cuộc tình ái lãng nhăng của chàng trước hôn nhân, chắc chắn đêm nay nàng sẽ được hưởng lợi từ chúng. Thực ra, chàng đã định sẽ đảm bảo rằng nàng được như thế bằng cách sử dụng tất cả những kĩ năng và kiến thức mà chàng có để tặng cho nàng một đêm tân hôn nàng đáng được nhận, một đêm tân hôn mà nàng sẽ không bao giờ, không bao giờ quên.

Cảm thấy khá là tự tin với khả năng làm việc đó của mình, chàng ngồi xuống mép bồn tắm của nàng, định đóng giả cô hầu gái. Chạm tay xuống mặt nước ấm, thơm tho, chàng nhúng ướt hai bàn tay mình, rồi đặt chúng lên vai nàng, ngón cái của chàng khẽ xoa làn da bóng mượt, ẩm ướt của nàng.

Khẽ mỉm cười trước trò đùa chàng đang chơi với nàng, Stephen đứng dậy và mở sẵn tấm khăn tắm ra cho nàng. Sherry bước ra khỏi mặt nước, và chàng quấn tấm khăn quanh người nàng từ đằng sau, vòng cánh tay quanh người nàng khi chàng làm như vậy. Nàng cứng người ngạc nhiên khi nhìn thấy cánh tay trần của chàng bao quanh nàng, thay vì cánh tay của cô hầu gái giữ khăn tắm. Và rồi, rất khẽ khàng nàng dựa lưng vào chàng, khiến cho lưng và hông và chân nàng chạm vào cơ thể chàng, và nàng vòng tay quanh cánh tay chàng, xoay mặt, và cọ má vào áo sơ mi của chàng. Đó là một cử chỉ thầm lặng của ham muốn, của sự dịu dàng, của tình yêu, nhưng khi nàng quay ra đằng sau, nàng khẽ run rẩy, nhìn vào chàng với sự bối rối căng thẳng. “Em có thể mặc áo ngủ vào không?”

Đó là một lời xin phép, rất kì lạ đối với chàng theo một cách không giải thích được, nhưng vì chàng đã quyết sẽ chiều ý nàng, chàng không do dự trả lời với một nụ cười. “Nàng có thể làm bất kì việc gì nàng thích, phu nhân Westmoreland.” Khi nàng do dự, giữ tấm khăn tắm bao quanh nàng, Stephen lịch sự quay lưng lại và đi vào trong phòng ngủ, hơi ngạc nhiên trước sự đoan trang đột ngột của nàng. Hơi mất thăng bằng.

Khi nàng bước vào trong phòng một phút sau đó, hình ảnh của nàng càng làm chàng mất thăng bằng hơn nữa. Những giọt nước nhỏ tong tong, quấn trong khăn tắm, trông nàng thật khêu gợi. Mặc một bộ váy ngủ cổ cắt sâu làm hoàn toàn bằng lanh trông mong manh như tơ nhện, với những thoáng thắm màu trên da nàng bày ra trước mắt chàng từ đầu ngực cho đến tận mắt cá chân, nàng là nỗi cám dỗ ám ảnh nhất trong những giấc mơ của đàn ông... thanh tao, mời gọi, không hoàn toàn khỏa thân, nhưng cũng không hoàn toàn được che phủ. Một nữ thần. Một thiên thần.

Sherry nhìn thấy ngọn lửa rực cháy trong mắt chàng khi chàng nhìn khắp người nàng, và chỉ có một đêm ở Claymore để nàng dựa vào đó biết được những gì sắp diễn ra thôi, nàng chờ đợi chàng hướng dẫn nàng bỏ tóc xuống. Nàng đứng đó, cảm thấy kì cục và nhận thức được một cách tuyệt vọng sự thiếu hiểu biết của nàng – một tình huống mà có thể sẽ không xảy ra nếu người hầu gái không đổ cả một vốc nước thơm mùi hoa oải hương vào trong nước tắm của nàng. Sự gợi nhớ đến Helene Devernay sẽ không đến nỗi tồi tệ lắm nếu Sherry đã không có cơ hội nhìn rõ tình nhân của Stephen hai tuần trước đây, đi qua phố Bond trong một cỗ xe ngựa sơn màu bạc viền nhung màu oải hương. Julianna Skeffington đã chỉ cô ta và nói cho nàng biết danh tính, nhưng Sheridan đã có thể đoán được đó là ai. Tình nhân của Stephen – tình nhân cũ của chàng nếu nàng đã có thể làm rõ quan điểm của mình – đó là kiểu phụ nữ khiến cho bất kì một người đàn bà nào khác cảm thấy tầm thường và vụng về. Và Sheridan cảm thấy đúng như vậy.

Đó không phải là thứ cảm giác mà nàng thích thú chút nào. Nàng ước gì Stephen đã nói với nàng chàng yêu nàng. Nàng ước gì chàng đã nói chàng không còn gặp Helene nữa. Giờ đây khi trí nhớ của nàng đã hoàn thiện, nàng có những kí ức tuổi thơ sống động về những người giống như Helene Devernay ở Mỹ - một người phụ nữ trong bộ váy đỏ cổ áo sâu đến mức giết mình với những sợ lông vũ trên tóc mà Sheridan đã nhìn thấy ngồi trên lòng Rape một đêm nọ khi nàng nhìn lên qua cửa sổ sòng bài. Người phụ nữ đó đã luồn những ngón tay qua tóc anh, và Sheridan đã cảm thấy bùng nổ một cơn ghen không đáng kể gì cả nếu so với những cảm xúc của nàng trước ý nghĩ Helene Devernay đang ngồi trên lòng Stephen.

Nàng ước ngay bây giờ nàng đã có đủ can đảm để yêu cầu chàng chấm dứt mối quan hệ với cô gái tóc vàng đó nếu chàng vẫn còn chưa làm thế. Mặt khác, lý lẽ thông thường kêu gọi nàng rằng một nguyên tắc như thế có thể thành công hơn nhiều nếu trước tiên nàng khiến cho Stephen muốn vợ của chàng nhiều hơn chàng muốn cô tình nhân bé nhỏ lộng lẫy của chàng. Thứ duy nhất ngăn cản nàng lúc này là nàng chẳng có lấy một chút xú ý tưởng nào về việc làm thế nào để khiến chàng muốn nàng mà không có sự gợi ý của chàng. Nghĩ đến cách chàng ra lệnh cho nàng thả tóc xuống ở Claymore, Sheridan gờ tay lên. “Em có nên?”

Stephen nhìn ngực nàng sắp sửa lộ ra khỏi cổ áo thấp của bộ váy lanh. “Nàng có nên làm gì cơ?” chàng khẽ hỏi, khi nhìn chằm chằm vào nàng.

“Em có nên bỏ tóc xuống bây giờ không?”

Lại một sự xin phép nữa. Nàng đang nghĩ đến mệnh lệnh lạnh lùng của chàng bảo nàng thả tóc xuống đêm đó ở Claymore, chàng nhận ra với một vết cắt hồi hận mới. Chàng đặt tay lên vai nàng, cố không nhìn vào chỗ ửng hồng trên ngực nàng. “Ta sẽ làm,” chàng dịu dàng nói.

Nàng lùi lại nửa bước. “Không, thật đấy, nếu chàng thích em làm hơn, thì em sẽ làm.” “Sheridan, có chuyện gì vậy? Cái gì đang làm nàng phiền lòng?”

Helene Devernay đang làm em phiền lòng, nàng nghĩ. “Em không biết em phải làm sao. Em không biết các qui tắc.”

“Qui tắc nào?”

“Em muốn biết làm sao để chàng hài lòng,” cuối cùng nàng cũng buộc phải nói ra. Trông chàng như thể chàng phải đấu tranh để giữ khuôn mặt nghiêm trang và nàng nói bằng giọng cầu khẩn, “Ồi, xin chàng, đừng cười! Đừng...”

Stephen nhìn xuống nữ thần gợi tình trong tay chàng và, hết sức cung kính, chàng thì thầm, “Lạy Chúa...” Nàng rất nghiêm túc. Nàng tỏa sáng, và gợi cảm, và ngọt ngào, và can đảm. Và nàng rất, rất nghiêm túc. Nhiều đến nỗi chàng có một cảm nhận đặc biệt là chỉ một câu trả lời sai, một phản ứng sai lúc này, có thể làm nàng tổn thương không thể tin nổi. “Ta không cười, em yêu,” chàng ừ ừ nói.

Hài lòng vì chàng đã hiểu và không phản đối, nàng bắt đầu với chủ đề về quần áo, mắt nàng tìm kiếm mắt chàng. “Điều gì được cho phép?”

Chàng đặt một bàn tay lên má nàng và đưa ra đằng sau, vuốt tóc nàng. “Bất kì điều gì cũng đều được cho phép.”

“Có một... một mục đích không?”

Sự tự tin trước đây của Stephen là kinh nghiệm dạn dày của chàng với phụ nữ sẽ giúp chàng chuẩn bị cho buổi tối đặc biệt này đã trôi tuột mất. “Có,” chàng nói, “có một.”

“Đó là gì?”

Chàng trượt cánh tay vòng quanh nàng và đặt nhẹ bàn tay lên lưng nàng. “Mục đích là để cho chúng ta gần gũi nhau hết mức có thể, và tận hưởng sự gần gũi đó mọi cách có thể.”

“Làm sao em biết chàng thích thú với điều gì?”

Chàng đã bắt đầu cương cứng chỉ với việc tận hưởng cuộc nói chuyện này. “Nói chung, nếu nàng thích thú với điều gì, thì ta cũng sẽ thích.”

“Em không biết em sẽ thích cái gì.”

“Ta hiểu. Vậy thì ta nghĩ nàng cần thời gian để tìm ra.”

“Khi nào?” Sheridan nói, sợ rằng ý chàng là “một lúc nào đó.”

Chàng nâng cằm nàng lên, và nàng nhìn thấy đôi môi gợi cảm của chàng nói một từ duy nhất. “Bây giờ.”

Nàng chờ đợi vừa xấu hổ vừa háo hức để chàng làm một việc gì đó, hướng dẫn nàng một cách nào đó, nhưng Stephen chỉ nhìn vào trong mắt nàng, nghĩ rằng chàng đã lên tới thiên đường. Chàng cúi đầu xuống hôn nàng, hết sức chậm rãi chà sát môi chàng trên môi nàng, để cho bàn tay chàng trượt từ cổ xuống ngực nàng, và chàng cảm thấy nàng dựa vào chàng sát hơn để hôn trả lại chàng. Nàng thích điều đó, Stephen biết như thế. Nàng cũng thích những điều khác nữa, chàng nhận ra khi nàng ngáp ngừng đặt tay vào trong phần chữ V hẹp nơi cổ áo hở của chàng. “Nàng có muốn ta cởi áo ra không?” chàng nghe thấy chính mình hỏi.

Sheridan có cảm giác rằng câu hỏi đó là để báo trước cho việc bộ váy của chính nàng sẽ được cởi bỏ, nhưng nàng cũng chắc chắn rằng dù sao thì nó cũng sẽ như thế. Nàng gật đầu, và Stephen thi hành ngay. Nàng bước lùi lại, nhìn chàng cởi cúc áo sơ mi. Khi cái cúc áo cuối cùng được mở ra, Stephen đặt chúng xuống bàn. Rồi chàng chậm chậm cởi áo sơ mi và bỏ nó sang một bên, ngạc nhiên khi nhận ra rằng việc cổ tình cởi áo trong khi một người phụ nữ đang nhìn, đang quan sát, kêu gọi một cách kì lạ.

Sheridan nhìn đầy ngưỡng mộ vào đôi vai rộng đầy cơ bắp của chàng và khuôn ngực rộng với túm lông sậm màu, khỏe mạnh. Nàng đưa tay lên, rồi dừng lại khi gần chạm đến ngực chàng và liếc nhanh nhìn chàng dò hỏi. Chàng khẽ gật đầu, mỉm cười trước niềm vui của nàng; nàng đặt bàn tay lên lồng ngực chàng, chậm rãi xòe rộng những ngón tay ra, trượt chúng lên đầu ti chàng, rồi nàng đặt bàn tay kia bên cạnh nó. Chàng rất đẹp, nàng nghĩ, như một bức tượng thần Hi Lạp, với tất cả những mặt phẳng cứng rắn và từng bó cơ bắp. Khi bàn tay nàng trượt lên trên và những ngón tay chà vào hai đầu tí nhỏ của chàng, đám cơ bên dưới những ngón tay thăm dò của nàng giật giật và nàng lập tức dừng lại. “Chàng không thích ư?” nàng hỏi, nhìn vào đôi mắt xanh cháy âm ỉ với mí mắt nặng trĩu của chàng.

“Ta thích,” chàng nói gần như cộc cằn.

“Em cũng vậy,” nàng thừa nhận mà không suy nghĩ gì, cười với chàng.

“Tốt,” chàng nói khi chàng nắm lấy tay nàng và dẫn nàng vào giường. Chàng ngồi xuống và khi nàng bắt đầu ngồi bên cạnh chàng, chàng nắm lấy eo nàng và kéo nàng xuống đùi chàng với một tiếng cười nén lại. “Tiếp đi,” chàng mời mọc, và Sheridan tiếp tục cuộc thám hiểm ngực và cánh tay chàng, hơi bối rối vì lời nhận xét của chàng rằng nàng thích chạm vào chàng ở đó là tốt. Một lát sau, nàng hiểu ý chàng là gì. Nếu nàng thích, thì ta cũng sẽ thích, chàng đã nói thế. Rõ ràng là, cách đó có tác dụng với cả hai người, bởi vì bàn tay to lớn của chàng đã đặt trên cổ áo nàng, khum lấy ngực nàng, và Sheridan cảm thấy mạch máu nàng giật lên. Nàng nhìn xuống, theo dõi những ngón tay dài của chàng trượt trên nụ hoa nàng như nàng đã chạm vào chàng, và nàng tự hỏi liệu mạch máu đập thành thịch của nàng có tương đương với những cơ bắp giật giật của chàng hay không. Nàng run run hít thở, và chờ đợi, nhưng bàn tay chàng dừng chuyển động, những ngón tay đặt ở diềm cổ áo của nàng.

Stephen chờ nàng quyết định nàng có muốn cởi áo hay muốn chàng cởi cho nàng hay nàng muốn để mặc nó như thế. Nửa trông chờ nàng sẽ quyết định cái sau, chàng chờ, và trước niềm vui tuyệt đối của chàng, nàng giải quyết vấn đề bằng cách vòng cả hai cánh tay quanh cổ chàng và nép ngực nàng vào bộ ngực trần của chàng. Nàng muốn chàng cởi nó, chàng nhận ra, nhưng nàng không muốn hỏi. Chàng mở cái khóa phức tạp chỉ trong vài giây, và trượt bàn tay vào trong cổ áo để mở, giữ lấy ngực nàng, trêu đùa núm vú nàng, cảm thấy nó cứng lại và dựng đứng trong khi phần bầu vú mềm mại dường như phồng lên để lấp đầy bàn tay chàng... Và vật cương cứng của chàng phồng lên và cứng lại cùng với nó.

Stephen lại cảm thấy quyền lực một lần nữa, trong một lĩnh vực mà kinh nghiệm của chàng có ích cho cả hai người, và chàng cúi đầu xuống, chạm lưỡi vào núm vú dựng đứng kia, rồi mút nó vào miệng chàng, cảm thấy nàng hít vào thật nhanh. Sheridan nhìn xuống mái đầu sẫm màu nơi ngực nàng, trong khi từng ngọn lửa xúc cảm bắt đầu di chuyển theo nhịp điệu từ ngực cho tới đầu gối nàng và nàng luồn ngón tay vào trong mái tóc dày đẹp dễ của chàng. Chàng chuyển sang ngực bên kia, dành cho nó cùng một sự chú ý. Rồi môi chàng kẹp chặt nó và nàng rên lên và ghì chặt đầu chàng vào ngực nàng, đột nhiên mong muốn khiến cho chàng cảm thấy những cảm xúc tan chảy mà chàng đã đem đến cho nàng.

Như thể chàng cảm nhận được điều đó, chàng đặt nàng nằm xuống giường, để đầu nàng lên gối, và nằm dài xuống bên cạnh nàng. Sheridan quay người trong vòng tay chàng, chạm lưỡi nàng vào đầu tí chàng, quần chặt môi nàng quanh nó, và nàng cảm thấy những ngón tay chàng từ từ chìm vào trong tóc nàng khi chàng để cho nàng tự do sử dụng thân thể chàng.

Stephen biết là chàng sẽ chết mất trước khi chuyện này kết thúc.

Chàng đã đưa nàng lên giường bởi vì như thế sẽ thoải mái hơn cho chàng để tiếp cận với những phần thân thể khác của nàng. Chàng không trông đợi nàng làm việc mà nàng đang làm với chàng. Ham muốn bùng cháy khắp thân thể chàng và chàng nuốt nước bọt, ôm nàng chặt hơn nữa khi nàng vuốt ve lên xuống ngực chàng và hôn vào đó. Không thể nào chịu đựng thêm được nữa, chàng xoay nàng nằm ngửa, cởi bỏ phần còn lại của cổ áo, dùng ngón tay đẩy dải buộc sang một bên, rồi chàng nhắm mắt lại khi hít một hơi thở dài. Bộ váy không còn cái móc nào ở bên dưới cổ áo nữa; toàn bộ cái váy đều mở ra. Chàng không biết làm thế nào mà chàng lại không nhận ra nó. Chàng không biết tại sao chàng lại không mong chờ điều đó, trừ chuyện nó là một món quà từ Whitney. Ở Claymore, căn phòng hầu như tối đen. Bằng cách nào đó, chàng đã không nhận ra đôi chân dài, thon thả của vợ chàng cũng với cái hông quyến rũ và cái eo thon và bộ ngực tuyệt vời. Kế hoạch có một đêm làm tình để chịu của chàng lại một lần nữa bị chấn động khi cơ thể chàng hùng hực với sự khẩn cấp đáng báo động.

Sheridan nuốt khan, nhìn chàng nâng mình trên hai khuỷu tay, nhìn vào nàng, rồi nhắm chặt mắt lại, và tìm nàng trùng xuống. Cảm thấy tốt hơn là nên biết những khiếm khuyết của nàng để nàng hoặc là sửa chữa hoặc là che chúng đi, nàng nói bằng giọng khàn khàn. “Có điều gì không đúng với em chẳng?”

“Điều gì không đúng với nàng?” chàng nhắc lại không thể tin được. Chàng kéo ánh mắt ra khỏi phần thưởng trước mặt chàng và cúi xuống để hôn nàng. “Điều không đúng với nàng là,” chàng thì thầm đau đớn, trượt bàn tay quanh eo nàng vào kéo nàng lại gần hơn, “nàng quá đẹp, và ta muốn nàng quá nhiều...”

Những lời nói cũng quyến rũ như nụ hôn theo sau nó. Chàng mở miệng nàng ra bằng miệng chàng, di chuyển môi chàng gần như thô bạo, và rồi lưỡi chàng len vào giữa đôi môi hé mở của nàng trong một nụ hôn gọi tình mạnh mẽ, rút ra và đưa vào lần nữa, lại lần nữa, cho đến khi ham muốn truyền đi khắp cơ thể Sheridan như những ánh chớp. Nằm trên nàng, chàng hôn nàng cho đến khi nghe thấy tiếng rên khe khẽ của nàng, rồi môi chàng lại tìm đến bầu ngực căng lên của nàng và bàn tay chàng trượt dần qua bụng nàng, đi xuống thấp hơn, bao phủ cái gò mềm mại giữa hai chân nàng. Những ngón tay chàng trêu đùa và dầy vò nàng, cho đến khi Sheridan túm chặt lấy chàng, tách hai chân nàng ra và cho chàng thấy lối vào.

Nàng đã ướt và còn hơn cả sẵn sàng cho chàng, và cái giường nâng lên khi chàng bước ra khỏi nó, để lại nàng lạnh lẽo và cô đơn. Nàng mở mắt ra nhìn chàng đang đứng bên cạnh giường, bàn tay đặt ở thắt lưng, và rồi chàng quay trở lại với nàng, và ma thuật lại bắt đầu lần nữa, chỉ là lần này nóng bỏng hơn nhiều, và Sheridan nâng mình lên cho nó. Nàng quay sang chàng trong nỗi ham muốn run rẩy, những ngón tay nàng gập lại trên vai chàng, cả cơ thể nàng đau đớn trong tay chàng.

Stephen gần như phát điên vì ham muốn. Ôm lấy mông nàng trong cả hai tay, chàng kéo nàng sát vào chàng. Rồi chàng xoay đầu gối giữa hai chân nàng, thăm dò bằng cơ thể chàng và tìm thấy lối vào. Chàng nâng hông mình lên và trượt vào trong nàng, cảm thấy nàng mở ra cho chàng và bao bọc lấy chàng trong khi những móng tay của nàng cắm vào trong vai chàng. Nàng đang giúp chàng, đầu gối nàng nâng lên để cho chàng đi vào sâu hơn, và chàng đã cố, lần cuối cùng, để làm cho cả hai chậm lại. Giữ một cánh tay quanh hông nàng, chàng ôm mặt nàng vào trong ngực chàng và rung lên khe khẽ bên trong nàng, vô tình tăng cường độ sâu và nhịp độ của mỗi một cú đâm, nhưng khi nàng chà sát miệng nàng vào miệng chàng và bắt đầu di chuyển hông nàng cũng với chàng, thì Stephen đã thua.

Sheridan cảm thấy nhịp đập như sấm của trái tim chàng bên dưới tai nàng và sức mạnh của mỗi cú thúc mạnh mẽ của chàng sâu trong người nàng, và nàng cảm thấy cơ thể nàng bắt đầu nâng lên và vươn tới và siết lấy chàng chặt hơn. “Em yêu chàng,” nàng kêu lên nức nở khi cả vũ trụ bắt đầu vỡ ra, và chàng lăn nàng nằm ngửa, đâm vào sâu hơn, hôn nàng khấn thiết hơn. Bàn tay chàng tìm thấy tay nàng trên gối gần đầu nàng khi hông chàng thúc xuống sâu hơn, và những ngón tay chàng luồn vào trong tay nàng, giữ chúng thật chặt.

Chàng đang nắm tay nàng như thế khi vũ trụ vỡ vụn thành một cơn sung sướng khiến nàng phải rên rỉ, và

nàng cảm thấy cuộc sống của chàng phun vào trong nàng, cơ thể chàng run bắn một lần nữa và một lần nữa với sức mạnh của sự bùng nổ, bàn tay chàng siết chặt.

Stephen nỗ lực khôi phục lại thần trí từ trong trạng thái mê, tỳ trên khuỷu tay mình để nâng trọng lượng của chàng lên khỏi nàng, và chàng ép mình mở mắt ra. Những lọn tóc óng ả của nàng xoa tung lộn xộn trên gối, giống y như chàng đã từng tưởng tượng nó sẽ như vậy một ngày nào đó, và bàn tay chàng đang nắm chặt tay nàng.

Bàn tay chàng đang nắm chặt tay nàng...

Tràn đầy một thứ cảm xúc vừa vui mừng, vừa sợ hãi, lại vừa sùng kính, chàng nhìn xuống người phụ nữ vừa đưa chàng lên đỉnh cao không gì sánh được của sự ham muốn và sự thỏa mãn sâu sắc có một không hai. Đôi mắt nàng chợt mở ra, và chàng cố gắng mỉm cười, để nói với nàng rằng chàng yêu nàng, nhưng ngược chàng thất bại vì cảm xúc, và có một cục nghẹn kì lạ nơi cổ họng chàng khi chàng nhìn vào hai bàn tay nắm chặt của họ trên gối.

Cả đời chàng chưa bao giờ nắm tay một người phụ nữ nào trong những lúc như thế này.

Chàng chưa từng nghĩ tới việc đó.

Chàng chưa từng muốn làm việc đó.

Cho đến lúc này.

Sheridan cảm thấy bàn tay chàng siết chặt tay nàng và bản năng mách bảo nàng chàng đang nhìn thấy gì trong cái biểu hiện dịu dàng kì lạ trên khuôn mặt đẹp trai của chàng. Yếu đuối vì niềm đam mê mà họ đã chia sẻ, nàng phải cố gắng mới di chuyển được bàn tay phải khỏi cổ chàng và đặt nó trên gối bên cạnh mặt nàng, để chàng có thể với tới nó. Những ngón tay dài của chàng trượt qua lòng bàn tay nàng rồi xoắn lại với ngón tay nàng, siết chặt chúng.

Stephen cúi đầu xuống và hôn môi nàng, cơ thể họ vẫn gắn liền, bàn tay họ nắm chặt. Chàng nhắm mắt, nuốt khan, và cố thử một lần nữa để nói với nàng những gì chàng cảm thấy, để giải thích rằng chàng không bao giờ biết trên đời lại có thứ cảm xúc như thế này, nhưng mọi cảm xúc vẫn còn quá mới mẻ, và chàng vẫn chưa lấy lại được hơi thở. Tất cả những gì chàng có thể nói được là, “Chỉ có nàng...”

Nàng hiểu. Chàng biết là nàng hiểu, bởi vì bàn tay nàng siết chặt tay chàng mạnh mẽ và nàng quay đầu để hôn lên ngón tay chàng.

Đoạn kết

Ngồi trong phòng khách gia đình tại Montclair giữa những đồ đạc cực kì tinh tế đã từng được thuộc về các cung điện Châu Âu, vây xung quanh là những món đồ thể hiện cho sự giàu có và vị trí của chàng, Stephen Westmoreland nhìn lên những bức chân dung tổ tiên của chàng trong khung mạ vàng xếp thành hàng trên bức tường pano lụa, và chàng tự hỏi liệu họ đã có nhiều vấn đề như chàng đang cố gắng được ở riêng với cô dâu được hai ngày của chàng hay không.

Trên mặt lò sưởi, vị bá tước Langford đầu tiên nhìn chàng từ trên lưng con ngựa chiến đen hùng dũng, một cái mũ giáp dưới tay ông, áo khoác của ông cuốn về phía sau. Ông trông giống như kiểu người đã đẩy những hiệp sĩ của mình xuống hào để tống khứ họ đi nếu như họ không có đủ ý tứ để ông lại một mình với cô dâu mới của ông.

Trên bức tường đối diện với Stephen, vị bá tước Langford thứ hai tựa vào phía trước lò sưởi của ông với hai trong số những kĩ sĩ của ông. Vợ ông ngồi bên cạnh, xung quanh là những phụ nữ đang làm công việc trang trí trên một tấm thảm. Vị bá tước thứ hai trông nhả nhặn hơn cha ông, Stephen nghĩ. Vị tổ tiên đó có vẻ phù hợp để sai những hiệp sĩ của ông làm những việc lật vật vô vị, rồi ra lệnh kéo chiếc cầu sắt lên.

Buồn chán với việc ngắm nhìn những vị tổ tiên, Stephen hơi quay đầu lại và tự cho phép mình hưởng thụ công việc thích thú hơn là nhìn ngắm vợ chàng đang ngồi đối diện chàng, xung quanh nàng là mẹ chàng, anh trai chàng, Whitney và Nicholas. Trong tâm tưởng, chàng nâng cằm nàng lên và hôn nàng chốc lát, với bàn tay còn lại, chàng gỡ chiếc váy màu chanh ra khỏi bờ vai nàng, trượt nó xuống tay nàng, rồi khum tay ôm lấy bộ ngực đầy đặn của nàng và hôn nàng sâu hơn. Chàng đang kéo chiếc hôn xuống một bên cổ

nàng, tiếp tục chậm chậm tới núm vú mà chàng muốn hôn, khi chàng nhận ra Nicholas DuVille đang nhìn chàng với một cái nhìn vừa thích thú và thấu hiểu. Stephen thoát khỏi sự ngượng ngùng xấu hổ như một cậu học sinh thiếu sót nhờ Hodgkin, người mà hôm qua chàng đã cho gọi quay trở lại phục vụ, đang bước về phía chàng. “Xin thứ lỗi, thưa ngài”, Hodgkin nói, “nhưng ngài có khách.”

“Ai tới vậy?” Stephen cúi kính hỏi, nén lại sự bức bối để nói với ông già ném những vị khách mới xuống hồ - vì nếu chàng không có hào sâu để tổng khứ họ xuống đó - và rồi chặn cửa ngay lối vào của điện trang.

Hodgkin thấp giọng xuống và thì thầm. Khi ông ta giải thích tình huống, sự bức bối của Stephen phải nhượng bộ, cam chịu là chàng sẽ phải gặp Mathew Bennett, người hiển nhiên là vừa mới quay lại từ nước Mỹ - và rồi với một tình trạng khó xử là Bennett rõ ràng là mang theo người đi cùng anh ta. “Xin lỗi,” chàng nói với những vị khách của chàng đang quá mải mê trong cuộc tranh luận về những quyết định quản lý nhà cửa của Sherry để chú ý là chàng đang rời đi. Tuy nhiên vợ chàng lại chú ý. Nàng dừng nghe những lời khuyên trong việc điều hành một căn nhà lớn và nhìn lên chàng với một nụ cười ngụ ý nàng cũng muốn họ được ở riêng với nhau.

Mathew Bennett mở đầu lời giải thích của anh ta trước khi Stephen hiểu rõ công việc của anh ta. “Tôi xin lỗi vì đã tới không đúng lúc, thưa ngài,” vị luật sư nói. “Quản gia của ngài đã giải thích là ngài vừa mới kết hôn và không tiếp nhận sự thăm viếng, nhưng những chỉ dẫn của ngài khi tôi tới nước Mỹ là tôi phải xác định chỗ ở của những người thân của cô Lancaster và hộ tổng họ quay lại nước Anh ngay lập tức. Thật không may, cô Lancaster chỉ có một người thân duy nhất - cha cô ấy - đã mất trước khi tôi tới được thuộc địa.”

“Ta biết” Stephen nói, “Ta đã nhận được một lá thư đã được gửi cho Burleton và nó chứa đựng những thông tin đó. Vì cô ta không có người thân nào khác, vậy thì anh đã mang ai quay trở lại đây với anh vậy?”

Vị luật sư trông đề phòng và một chút bối rối. “Ngài biết đấy, cô Lancaster đã đi cùng một người đi kèm được trả tiền, một cô gái trẻ tên là Sheridan Bromleigh, cô ấy được trông đợi là sẽ trở về Mỹ ngay lập tức. Nhưng người ta không nghe được một tin tức nào từ cô Bromleigh, và bác của cô ấy - bà Cornelia Faraday - đã hầu như khẳng chắc chắn là một cuộc tìm kiếm phải được tiến hành trên toàn nước Anh để tìm ra chỗ ở của cô ấy. Thật không may bà Faraday không cảm thấy bà ấy có thể tin cậy vào hoặc là ngài hoặc tôi để thực hiện cuộc tìm kiếm đó. Bà ấy hầu như khẳng chắc chắn đòi đi cùng tôi trở về nước Anh để tự mình giám sát việc đó.”

Một buổi rong số hai buổi tối họ ở riêng với nhau, Sheridan đã kể cho chàng nghe về người bác đã một phần nuôi lớn nàng và về người cha đã biến mất không một lời để lại vài năm trước. Bây giờ, nó giống như thể chàng có thể tặng cho Sherry một “món quà cưới” bất ngờ. Thực tế là chàng rõ ràng sẽ có thêm của những vị khách khác nữa quấy rầy, nhưng nó là một sự đền bù xứng đáng để thấy Sherry sẽ trở nên hạnh phúc như thế nào. “Tuyệt vời!” Stephen nói với một nụ cười.

“Tôi hi vọng là ngài vẫn cảm thấy như thế khi ngài gặp người phụ nữ đó,” Bennett mệt mỏi nói. “Bà ấy khá là - kiên quyết - muốn xác định được chỗ của cháu gái bà ấy.”

“Ta nghĩ ta có thể xử lý chuyện đó với một tốc độ đáng ngạc nhiên,” Stephen nói với một nụ cười trước về cảnh mà chắc chắn sẽ diễn ra trong vài phút nữa trong phòng khách gia đình. “Ta biết chính xác cô Bromleigh đang ở đâu.”

“Ồn chúa!” Bennett mệt mỏi nói. “Bởi vì cha của cô Bromleigh, người đã mất tích bốn năm trước đã quay trở về khi tôi ở Mỹ. Ông ta và bạn của ông ta rất lo lắng cho cô ấy- và rất chắc chắn muốn nhìn thấy là ngài đã làm mọi việc cần phải làm để đảm bảo là cô ấy an toàn trở về nhà với họ.”

“Cô Bromleigh rất an toàn,” Stephen khẳng định với anh ta với một nụ cười. “Tuy nhiên, cô ấy sẽ không định ”trở về” với họ.”

“Tại sao không?”

Mười phút trước, Stephen không muốn gì hơn là được ở riêng với Sherry. Bây giờ chàng không muốn gì hơn là nhìn thấy khuôn mặt nàng khi nàng nhận ra ai đang chờ để được gặp nàng, và chàng cũng khá thích thú khi nhìn thấy khuôn mặt của Matthew Bennett khi những sự kiện đó được diễn ra. Trong tâm trạng phấn khích, chàng mời vị luật sư vào phòng khách, bảo Hodgkin mời những vị khách vào theo sau và rồi bước qua

cái lò sưởi, nơi mà chàng có thể thấy được tốt nhất toàn cảnh, trong khi Matthew Bennett tìm một cái ghế hợp với anh ta. “Sherry ,” chàng nhẹ nhàng nói, cắt ngang lời kể lại hài hước của DuVille về những những trò hề mà anh đã phải làm để khiến nàng đồng ý đi tới nhà thờ mà Stephen đang đợi. “Nàng có khách”

“Ai vậy?” nàng nói, gửi cho chàng một cái nhìn ngụ ý là nàng không muốn điều đó. Trong khi nàng đang nhìn từ Stephen tới Hodgkin, một người đàn ông trung niên đẹp trai đang kiểm chế sự thiếu kiên nhẫn bước vào trong phòng khách. Đằng sau ông, quanh quất ở cửa, Stephen nhìn thấy một phụ nữ tóc nâu trong bộ váy đơn giản cao cổ dừng lại ở trong ô cửa. “Chúng tôi rất tiếc đã xâm phạm sự riêng tư của ngài,” người đàn ông nói không hề ý tứ với Stephen, “nhưng con gái tôi đang mất tích.”

Stephen hướng cái nhìn của mình tới Sherry đang chao đảo trên ghế bởi giọng nói của người đàn ông và từ từ đứng dậy. “Papa?” nàng thì thầm, và cha nàng giật mình quay đầu lại phía nàng. Nàng đứng như đóng băng tại chỗ, hai mắt nàng nhìn một cách âu yếm người đàn ông như thể ông là một ảo ảnh nàng e sợ sẽ tan biến nếu nàng di chuyển. “Papa...?”

Thay cho câu trả lời, người đàn ông mở rộng cánh tay, và nàng chạy như bay vào trong vòng tay đó.

Stephen nhìn sự tuôn trào cảm xúc, cho họ thời gian và khi chàng làm thế chàng nhận ra là phần còn lại của gia đình chàng và DuVille cũng đã làm tương tự. “Cha đã ở đâu vậy?” nàng nói, khóc và ôm khuôn mặt ông trong hai bàn tay nàng. “Tại sao cha không viết thư cho con? Chúng con đã nghĩ là cha đã chết!”

“Cha đã ở trong tù,” ông nói với sự kinh tởm nhiều hơn là xấu hổ khi ông nhìn một cách hối lỗi với những người im lặng trong phòng. “Bạn của con Rafe và cha đã nhận được phán quyết tồi tệ vì đã tin là con ngựa mà chúng ta thắng trong một cuộc chơi bài là một tài sản hợp pháp của một tên trộm đã thua bạc chúng ta - Chúng ta đã may mắn không bị treo cổ khi bị bắt cùng hân ta. Bác của con Cornelia đã luôn cảnh báo cha là bài bạc chỉ đẩy cha vào những rắc rối.”

“Và tôi đã đứng,” người phụ nữ nói từ phía cửa.

“Thật may mắn, bà ấy đã không từ chối cưới một kẻ đã từng là một con bạc nhưng vẫn biết cách làm ruộng, người thậm chí sẵn sàng làm hòa với Điền chủ Faraday, vì bà ấy,” ông nói thêm nhưng không ai nghe ông, Sherry đã quay về phía giọng nói ở phía cửa và nàng cười và ôm lấy người phụ nữ vừa nói.

Nhớ ra cách cư xử của nàng, Sherry dẫn bác và cha nàng về phía Stephen để giới thiệu họ, nhưng trước khi nàng có thể bắt đầu, cha nàng nói, “Còn có một người khác muốn gặp mặt con, Sherry. Mặc dù ta không tin là anh ta sẽ nhận ra con,” ông nói thêm với một nụ cười tự hào khi ánh mắt của ông từ từ nhìn khắp người nàng.

Giọng nói vui vẻ của Rafe từ phía cửa khi anh thơ thẩn bước vào phòng, trông đẹp trai hơn là nàng còn nhớ, và rất tự nhiên trong căn phòng khách gia đình kiểu Anh như khi anh ở bên đồng lửa trại với một cây đàn ghita trong tay. “Xin chào, cô em,” anh nói với giọng sâu lắng, âu yếm. Ở bên lò sưởi, Stephen cứng lại và đó là trước khi người vợ mới cưới của chàng lao vào vòng tay của người đàn ông khác đang nhấc bổng nàng lên khỏi mặt đất và quay nàng vòng vòng, giữ nàng thật chặt tựa vào thân hình anh ta. ” Anh phải tới để làm tròn lời hứa của anh là sẽ cưới em,” Rafe reu re chọc.

“Chúa ơi!” bà Charity nói, liếc trộm đầy lo lắng với vẻ mặt góm guốc của Stephen.

” Lạy chúa,” bà công tước quả phụ nói, nhìn đôi mắt hẹp lại một cách đáng ngại của con trai bà.

“Anh ta đang nói gì thế?” Whitney nói với giọng thì thầm tức tối.

“Tôi e là phải suy nghĩ về điều đó,” chồng nàng đáp.

Nicholas DuVille ngả người về phía sau ghế của anh, nhìn thích thú và thận trọng, và không nói gì cả.

“Chừng nào chúng ta có thể đám cưới, cô em?” Rafe đùa, đặt nàng xuống và xem xét nàng kĩ từ đầu đến chân. “Anh đã dùng những ngày dài trong tù để nghĩ về cô cà rốt nhỏ bé của anh -”

Với sự kinh ngạc của tất cả mọi người, Sherry không hề quan tâm đến sự thán phục thật lòng của anh và lời đi thứ nghe giống như một cuộc thảo luận nghiêm túc của những dự định nghiêm túc, đặt tay nàng lên trên hông và không tranh cãi với anh bởi việc sử dụng một cái tên riêng. “Em sẽ cảm ơn anh nếu anh không gọi em bằng một cái tên không đàng hoàng trong sự hiện diện của chồng em. Hơn thế nữa,” nàng giải bày

với một nụ cười nhẹ với Stephen khi nàng cầm tay người đàn ông kia và dẫn anh lên phía trước, “chồng em nghĩ tóc của em khá là đặc biệt.”

Lời nhận xét đó khiến cha nàng, bác nàng, và Rafe đột ngột quay về phía người đàn ông đứng bên lò sưởi khi Sheridan nhanh chóng giới thiệu.

Khi nàng đã xong, Stephen thấy mình là một đối tượng bị kiểm tra kỹ lưỡng của ba người, mà họ có vẻ như không để ý một chút nào rằng chàng là chủ của tòa lâu đài mà họ đang đứng, hay chuyện chàng là bá tước Langford, hay thậm chí là chàng đang ngập ngừng quyết định bắt cứ chuyện gì cần thiết, hoặc thích hợp, để gây hại cho Rafael Benavente, người đã gây chú ý cho chàng khi quá tự do với những sự quan tâm của anh ta với Sherry, quá đàn ông để được ở lại trong cùng một căn phòng bất kì một phụ nữ nào dưới 17 tuổi, và quá đẹp trai để được tin tưởng bởi bất kì ai.

Gác lại quyết định đó, chàng trượt tay quanh eo Sherry, kéo nàng vào thật gần một cách sở hữu, và để cho họ nhìn chàng. “Con có hạnh phúc không, con yêu?” cha nàng hỏi sau một lúc. “Cha đã hứa với Chó nằm ngủ là cha sẽ tìm được con và mang con trở về. Ông ấy sẽ muốn biết là con có hạnh phúc không.”

“Con rất hạnh phúc,” nàng nhẹ nhàng nói.

” Con chắc chắn chứ?” bác nàng hỏi.

“Rất chắc chắn”, nàng khẳng định với bà.

Rafael Benavente giấu sự đánh giá sau một lúc, và rồi chìa tay ra cho Stephen . “Anh chắc hẳn phải là người đàn ông tốt, và một người đặc biệt, để Sherry có thể yêu anh nhiều như cô ấy đang thể hiện rõ ràng như vậy.”

Stephen quyết định mời người đàn ông này một ly loại rượu brandy tốt nhất của chàng thay vì đề nghị anh ta lựa chọn vũ khí. Rafael Benavente rất rõ ràng là một người đàn ông có sức phán đoán và sành sỏi. Thật sự là khá dễ chịu khi để anh làm khách trong nhà trong một đêm.

Chàng đề cập điều đó với Sheridan lúc đêm muộn, khi chàng giữ nàng trong vòng tay, cơ thể chàng thỏa mãn, và tinh thần chàng vui vẻ bình thần.

Vợ chàng ngược đầu lên nhìn chàng và mở rộng những ngón tay trên ngực trần của chàng trong một sự thăm dò uể oải đang bắt đầu có một hiệu quả gây cảm xúc mạnh trên phần còn lại của cơ thể chàng. “Em yêu chàng,” nàng thì thầm. “Em yêu sự mạnh mẽ của chàng và sự dịu dàng của chàng . Em yêu chàng vì đã rất tốt với gia đình em và rất tử tế với Rafe.”

Stephen quyết định họ có thể ở lại bao lâu mà họ muốn. Chàng nói với nàng điều đó với một sự rên rỉ vui sướng khi tay nàng trượt xuống thấp hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/until-you-em-co-de-ta-hon-em-khong>